Mang Theo Không Gian Đi Tu Hành

Contents

Mang Theo Không Gian Đi Tu Hành **3**

1. Chương 1-1: Tiết Tử . . . 3
2. Chương 1-2: Bác Sĩ Thước . . . 4
3. Chương 2: Kì Kì . . . 9
4. Chương 3: Người Có Dị Năng (dị Nhân) . . . 14
5. Chương 4: Hạt Châu . . . 17
6. Chương 5: Hạt Châu Hiện Ra . . . 18
7. Chương 6: Giữ Lại . . . 23
8. Chương 7: Hôn Lễ . . . 27
9. Chương 8: Hạt Giống . . . 30
10. Chương 9: Dương Chi Bạch Ngọc (1) . . . 32
11. Chương 10: Tình Cảm . . . 36
12. Chương 11: Nói Ra Lời Trong Lòng Của Ngươi . . . 40
13. Chương 12: Không Thể Để Lại Một Mình Em Trên Đời . . . 43
14. Chương 13: Tin Tức Của Người Tu Hành . . . 45
15. Chương 14: Chuyện Của Lam Tử . . . 47
16. Chương 15: Thực Vật Mới Trong Không Gian, Biến Hóa Giai Đoạn Đầu . . . 50
17. Chương 16: Đóa Hoa Sen Thứ Tư . . . 53
18. Chương 17: Mất Mèo . . . 55
19. Chương 18: Sự Biến Hóa Của Đôi Mắt . . . 57
20. Chương 19: Hỗn Loạn Trước Năm Mới . . . 60
21. Chương 20: Khắc Trận Pháp . . . 63
22. Chương 21: Nhẫn . . . 66
23. Chương 22: Bạn Gái Cũ . . . 70
24. Chương 23: Trước Năm Mới Vào Cục Cảnh Sát . . . 72
25. Chương 24: Trận Pháp Và Đi Pháp . . . 78
26. Chương 25: Nhà Mới . . . 82
27. Chương 26: Dạo Paris, Đồ Ăn Ngon Và Mất Tích . . . 83
28. Chương 27: Kì Kì Trải Qua Nguy Hiểm . . . 90
29. Chương 28: Cách Xử Lý Của Kì Kì . . . 94
30. Chương 29: Về Nhà . . . 97
31. Chương 30: Tụ Tập . . . 101
32. Chương 31: Công Tác . . . 104
33. Chương 32: Gặp Gỡ Bạn Bè . . . 107
34. Chương 33: Truyền Thừa . . . 111
35. Chương 34: Bùa Chú . . . 116
36. Chương 35: Căn Cứ . . . 119
37. Chương 36: Cuốn Kinh Khó Niệm . . . 123
38. Chương 37: Túi Không Gian . . . 128
39. Chương 38: Nhà Mới . . . 131
40. Chương 39: Nhầm Cửa?… . . . 135
41. Chương 40: Khách Không Mời Mà Đến . . . 138

42. Chương 41: Tiểu Nam . . . 142
43. Chương 42: Gia Loạn . . . 146
44. Chương 43: Nguyên Nhân . . . 153
45. Chương 44: Tình Cờ Gặp Lúc Bận Rộn . . . 158
46. Chương 45: Da Trẻ Con . . . 161
47. Chương 46: Điềm Báo . . . 165
48. Chương 47: Vật Liệu . . . 168
49. Chương 48: Gây Thù Chuốc Oán . . . 172
50. Chương 49: Âm Mưu Biến Hóa . . . 179
51. Chương 50: Bánh Thơm . . . 182
52. Chương 51: Bán Nhà Với Giá Trên Trời . . . 188
53. Chương 52: Câu Lạc Bộ Thế Gia . . . 190
54. Chương 53: Nam Bắc Thế Gia . . . 193
55. Chương 54: Mục Tiêu Khác Biệt . . . 196
56. Chương 55: Phòng Y Tế . . . 200
57. Chương 56: Thì Ra Quan Trọng Như Vậy . . . 204
58. Chương 57: Quyết Định Đột Ngột . . . 208
59. Chương 58: Chuẩn Bị Trở Về . . . 211
60. Chương 59: Hôn Lễ . . . 216
61. Chương 60: Một Ngày Mới . . . 219
62. Chương 61: Phẫu Thuật . . . 223
63. Chương 62: Chuẩn Bị . . . 228
64. Chương 63: Xây Dựng . . . 230
65. Chương 64: Vui Vẻ . . . 234
66. Chương 65: Vô Đề . . . 237
67. Chương 66: Tiến Vào Trung Tâm . . . 241
68. Chương 67: Lại Đổ Thạch . . . 244
69. Chương 68: Thọ Lễ* . . . 250
70. Chương 69: Yêu Hóa . . . 255
71. Chương 70: Lễ Bái Bán Sư* . . . 260
72. Chương 71: Chuẩn Bị Trước Khi Đi Du Lịch . . . 263
73. Chương 72: Tiến Vào Rừng Rậm Ma Quỷ . . . 268
74. Chương 73: Yên Tĩnh . . . 273
75. Chương 74 . . . 275
76. Chương 75 . . . 278
77. Chương 76 . . . 285
78. Chương 77 . . . 290
79. Chương 78: Năng Lực Của Miu Miu . . . 292
80. Chương 79: Rời Khỏi Châu Phi . . . 296
81. Chương 80: Gặp Gỡ Paris . . . 299
82. Chương 81: Người Sói-vampire . . . 303
83. Chương 82: Là Ai? . . . 308
84. Chương 83: Về Nước, Phát Hiện Bất Ngờ . . . 312
85. Chương 84: Quan Hệ Dụ Dỗ Bất Ngờ . . . 316
86. Chương 85: Phí Dương Buồn Phiền . . . 320
87. Chương 86: Vô Đề . . . 323
88. Chương 87: Khủng Hoảng . . . 327
89. Chương 88: Giải Quyết . . . 334
90. Chương 89: Tặng Lễ . . . 341
91. Chương 90: Hóa Yêu . . . 345
92. Chương 91: Tu Luyện . . . 348
93. Chương 92: Bồ Đoàn*-khách Tới . . . 352
94. Chương 93: Bồn Cảnh Ngọc – Nữu Nữu . . . 356
95. Chương 94: Khuê Nữ – Trộm . . . 361

96. Chương 95: Cây Đào 365
97. Chương 96: Rắc Rối Của Khúc Phàm 369
98. Chương 97: Huấn Luyện – Canh 373
99. Chương 98: Khảo Nghiệm Khảo Cổ Lần Đầu Của Kỳ Kỳ (1) 376
100. Chương 99: Rơi Xuống 379

Mang Theo Không Gian Đi Tu Hành

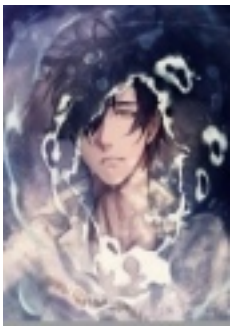

Giới thiệu
Thể loại: làm ruộng văn, tùy thân không gian, sinh tử văn, tu hành. Editor: KusamiBeta-er: irisbui1

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mang-theo-khong-gian-di-tu-hanh

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Khoảng bốn tỷ năm trước, trái đất là một hành tinh mới sinh, giống như hàng tỷ hành tinh khác trong vũ trụ, địa cầu lúc đó chỉ là một hình cầu không phát sáng quay quanh mặt trời, không có sinh mệnh, hoang vu cằn cỗi.

Hàng triệu năm sau đó, một sao chổi đâm vào trái đất, đó là một sao chổi có kích thước rất nhỏ so với địa cầu, việc nó đâm vào không mang lại nhiều tác hại đến trái đất, theo nó là một hạt giống, một hạt giống thực vật, nó sinh trưởng tại ngoài hệ ngân hà, trải qua hàng trăm triệu năm du lịch giữa các vì sao, trôi nổi trong vũ trụ, vô tình rơi lên sao chổi, bị đóng băng trên đó, cuối cùng rớt xuống trái đất.

Trái đất lúc này không thích hợp cho sinh vật sinh tồn, không có nước và không khí, bề mặt trái đất lỏa lồ dưới tia vũ trụ, trong chuyến đi, hạt giống đã xảy ra biến hóa, nó có thể thích ứng ở hoàn cảnh này, lúc này băng trên sao chổi cũng tan chảy, hạt giống nảy mầm.

Quá trình dựng dục rất dài, trong thời gian đó, trái đất phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất, mặt đất hỗn độn, thực vật khổng lồ mỗi ngày phát ra dưỡng khí, nước trên địa cầu dần dần nhiều hơn, tinh vân *(sao)* xuất hiện nhiều hơn, địa cầu hình thành màng bảo vệ, các loại khí thể sinh thành, mãi cho tới khi không khí và mặt đất chia lìa, thành trời và đất. Khỏa thực vật cũng nở ra một đóa hoa hình hoa sen.

Từ đó về sau sự sinh sản bắt đầu, trong hạt giống chứa dấu ấn sinh mệnh, nó là dấu ấn mà hàng tỷ năm hạt giống thu thập được, dấu ấn đó giống như mã gien, được đưa tới địa cầu, sinh mệnh bắt đầu xuất hiện trong nước, cho đến khoảng ba tỷ năm trước con người xuất hiện, nhân loại thời đó rất cường đại, vì nhận

được truyền thừa trực tiếp từ hoa sen, phần lớn đều đi theo con đường tu hành.

Ngàn vạn đạo pháp quy về một, vì đạt tới tiến hóa, có thể mở ra dấu ấn sinh mệnh trên người mình. Các loại thần thông, tu hành cũng đi theo nhiều hướng khác nhau. Chủ yếu là chia thành ba loại, tu luyện về tinh thần, tu luyện về hồn phách, và tu luyện về thân thể.

Tu luyện về tinh thần, là điều khiển các nguyên tố tự nhiên, nắm vạn vật trong tay. Tu luyện về linh hồn, là hồn phách bất diệt sinh linh bất tử, cuối cùng vứt bỏ thân thể, đạt tới linh hồn vĩnh cửu. Tu luyện về thân thể, là chân đạp đất đầu đội trời, nối thẳng thiên địa, thân thể thành thần.

Vì quan niệm bất đồng, ba bên đấu tranh nhiều lần, cuối cùng thành đại họa. Mấy vạn năm đấu tranh khiến người tu hành tổn thất thảm trọng, lại trải qua thiên tai, sinh vật trên địa cầu mười đi tám chín, hoa sen cũng suýt thì điêu linh, cuối cùng ngủ say đáy biển.

Khi nhân loại xuất hiện lần thứ hai, thực lực đã không còn như thời cổ, người tu hành cũng ít, chỉ có số ít người muốn thông qua rèn luyện để mở dấu ấn sinh mệnh, mục đích của tiến hóa. Nhưng con đường của bọn họ quá dài, dần dần không ai có thể đạt được, cuối cùng những người cường đại cũng tiêu thất.

Đến thế kỷ hai mươi mốt, hơn sáu tỷ người trên hành tinh, tại tinh thần, linh hồn, thân thể có thể đạt tiến hóa không tới mười triệu người. Chỉ là hạt cát trong biển dân số, những người đó có thể là trời sinh, hoặc là ngày sau thay đổi, ngay cả khi đó là năng lực yếu nhất, cũng mạnh hơn người bình thường, huống chi họ còn nắm giữ chìa khóa để mở dấu ấn sinh mệnh. Tương lai không thể đo lường.

Các quốc gia tận lực khống chế những người này, mặc dù năng lực cường đại, nhưng so với một quốc gia, họ vẫn quá yếu.

Mùa hè năm 2006, trong khi đi chơi Thước Nhạc bị hoa sen ký sinh, đóa hoa sen đó nghỉ ngơi lấy sức trong biển sâu, vỏ quả đất thay đổi, lục địa dâng lên, hoa sen sinh trưởng trong núi, năm đó rốt cuộc phục hồi, song lúc này địa cầu đã không còn thích hợp với nó, nó quyết định trở về vũ trụ, từ bỏ thân thể, đồng thời đưa phần cuối cùng của nó cho người cuối cùng nó nhìn thấy, coi như để lại một mầm móng trên tinh cầu này, còn về phần kết quả, đó không phải là điều nó quan tâm.

Thước Nhạc thân có bảo bối mà không biết, không có hoài bão gì lớn, một lòng chỉ muốn cuộc sống không lo không sầu, hoa sen dung hợp với cậu, đem lại kinh hỉ vô hạn cho cậu, khiến cậu càng trầm mê vào những ngày bình thản an tâm. Dấu ấn sinh mệnh gì đó quá mức mờ ảo, quá mức xa xôi, sống tốt mới quan trọng nhất.

2. Chương 1-2: Bác Sĩ Thước

"Kết thúc phẫu thuật, khâu lại." Bác sĩ Từ bước lui lại, nhường vị trí.

Trợ thủ tiến lên, tiếp nhận công việc, bác sĩ Từ nhìn thủ pháp tinh chuẩn thành thạo của trợ thủ, gật đầu xoay người rời phòng phẫu thuật.

Cửa phòng phẫu thuật tắt, một bác sĩ mặc đồ phẫu thuật đi ra.

Người nhà bệnh nhân vừa thấy, liền tiến tới, "Bác sĩ, ba tôi thế nào?"

Mở khẩu trang, lộ ra khuôn mặt trẻ tuấn mỹ, thoạt nhìn như một sinh viên vừa vào đại học, vị bác sĩ trẻ cười với người nhà bệnh nhân "Giải phẫu rất thành công, bệnh nhân đưa thẳng qua phòng giám sát rồi, sáng mai là có thể tỉnh, nhưng vẫn phải ở phòng giám sát bốn mươi tám tiếng, mọi người giờ chỉ có thể đứng ngoài nhìn."

"Thực sự cảm tạ bác sĩ." Người nhà bệnh nhân trên mặt lộ ra tươi cười vui mừng.

Vị bác sĩ trẻ gật đầu, ly khai. Về phòng làm việc, vào phòng tắm tẩy rửa sơ, đây là việc phải làm sau khi phẫu thuật, cậu rất may mắn, điều kiện ở bệnh viện thuộc đại học Hoa Cảnh khá tốt.

"Thay áo blouse mới, ngồi trên bàn làm việc viết báo cáo.

"Cốc cốc…"

"Mời vào."

Một y tá trẻ bước vào, "Bác sĩ Thước, cái này cần anh ký." Y tá đặt văn kiện trước mặt cậu.

Nhìn qua, quá trình phẫu thuật, bác sĩ Từ đã ký. Cầm bút, ký tên mình xong trả lại cho y tá.

Nữ y tá đỏ mặt, "Uhm, bác sĩ Thước, hôm nay tan tầm anh có việc gì không? Tối nay mọi người định đi hát. Bác sĩ Thước cùng đi chứ." Nói xong chờ mong nhìn cậu.

Có chút áy náy nhìn nữ y tá trẻ "Xin lỗi, hôm nay là sinh nhật cha tôi, buổi tối có liên hoan ở nhà, không thể đi cùng."

Cười thất vọng "A, vậy sao, không sao ạ, nhưng lần sau bác sĩ Thước nhất định không thể từ chối."

"Uh, lần sau nhất định đi."

Nữ y tá rời phòng vào phòng trực ban, bên trong có mấy y tá trẻ khác ngồi chờ mong nhìn cô.

“Không chơi, hôm nay là sinh nhật cha của bác sĩ Thước. Đi không được.”

Mọi người thất vọng thở dài.

“Nhưng bác sĩ Thước nói lần sau nhất định sẽ đi.”

“Thật sao? Quá tốt.”

“Lần sau phải chọn ngày lành.”

“Đúng vậy, thế nào cũng phải đi chơi với bác sĩ Thước một lần, đỡ phải bọn người ở phòng cấp cứu suốt ngày khoe khoang.”

“Đúng vậy, bác sĩ Thước làm ở phòng cấp cứu nửa năm, bị mấy người đó hẹn ra ngoài hai lần, khiến họ lên mặt, giờ chuyển tới khoa ngoại của chúng ta, chúng ta không thể ra tay chậm.”

“Đúng. Giờ bác sĩ Thước là ngôi sao trong viện, tuổi trẻ lại vào khoa ngoại, tuy là bác sĩ thực tập, nhưng chỉ nửa năm nữa đã có bằng tiến sĩ, giờ trong giai đoạn thực tập cũng đã là trợ lý. Còn chưa có bạn gái, y tá trẻ trong viện chúng ta đều nhìn chằm chằm đâu.”

“Tôi con nghe bác sĩ Lý khoa tim nội thích bác sĩ Thước nữa. Có rảnh luôn chạy tới phòng cấp cứu.”

“Vậy sao? Đúng là nhìn không ra. Tôi thấy bình thường cô ta thực cao giá. Lúc trước bác sĩ Phạm theo đuổi hoài cũng không được.”

“Hừ, bác sĩ Lý tuy đẹp, nhưng không xứng với bác sĩ Thước, bác sĩ Thước đừng thấy mới tới, nhưng người ta sắp có bằng tiến sĩ, phỏng chừng hai năm sau sẽ thành bác sĩ chính, vả lại bác sĩ Lý còn lớn hơn bác sĩ Thước ba tuổi.”

“Mấy người y tá các ngươi nói chuyện chú ý chút.” Y tá trưởng bước vào, thấy mấy y tá trẻ trò chuyện hăng say, vội cắt đứt.

Thè lưỡi, mấy người y tá vội ngậm miệng, nhưng thần sắc hưng phấn vẫn lộ trên mặt, tin đồn trong viện không chỗ nào không có, y tá trưởng nhìn mà chỉ biết lắc đầu.

“Alo…, em đang dọn đồ! Một lát là đi được.”

“Vậy anh qua đón em.”

"Ừ. Quả Quả bọn họ đều qua sao?"

"Buổi sáng đã qua. Cùng ba mẹ qua."

Thay đồ, xuống dưới lầu, không đợi một hồi, xe của Khúc Phàm đã tới.

"Sao nhanh vậy?" Thắt dây an toàn, hỏi.

"Anh đang đi thì gọi cho em."

Vì là giờ tan tầm, nên nửa giờ sau hai người mới tới Khúc gia, vừa vào tứ hợp viện, "Kì Kì! Con lại đem em trai ra." Vừa vào cổng trong, Thước Nhạc liền thấy một màn mạo hiểm.

Trong viện một con mãng xà lớn dài bốn mét, chiếm giữ viện, một bé trai xinh đẹp khoảng năm tuổi nằm trên mãng xà, mà đuôi nó còn treo một đứa bé trai tám tháng tuổi. Bé trai mặc một thân yếm, đuôi nó quàng vào phần dây cột, khiến đứa bé treo lủng lẳng trên đó. Đứa bé bị lắc lư cười khanh khách vui vẻ.

Vội ôm đứa bé xuống, gõ vào đầu Kì Kì, "Lần trước không phải đã nói con không thể làm vậy sao, sao lại không nghe lời."

Kì Kì nghẹn nghẹn nói nhỏ "Em ấy thích mà." Nói xong ôm đùi Thước Nhạc cọ.

Khúc Phàm từ phía sau đi tới, ôm đứa con nhỏ lên, "Lại chọc ba ba tức giận sao."

Kì Kì hướng vào lòng Khúc Phàm "Không có, con đang dỗ em chơi mà."

Thước Nhạc trừng mắt, cũng không thể tính toán với con, nói thực thì cũng không có gì nguy hiểm, nhưng nhìn rất dọa người. Đá nhẹ mãng xạ, khiến nó qua một bên đợi.

"Ông bà đâu?"

Đang trèo lên cổ lão ba cưỡi ngựa Kì Kì nghe ba ba hỏi liền nói "Ông lớn và ông qua nhà ông Trương xem bình rồi ạ, bà lớn và bà thì đi mua quần áo cho anh."

"A, chỉ có mấy đứa tiểu quỷ con ở nhà sao, bà Lý đâu?"

"Đang ngủ ạ." Kì Kì nói xong mím môi cười.

Không cần hỏi chắc chắn là tiểu quỷ này lại giở trò. Không biết nó giống ai, cực kì nghịch ngợm.

Ôm đứa con nhỏ vào phòng bếp, thấy bà Lý ghé lên bàn ngủ say. Bên cạnh đặt ly nước, nghe có mùi thuốc đông y nhẹ, khá giống mùi thuốc ngủ mấy hôm trước Kì Kì nghiên cứu ra, song mùi nhẹ hơn nhiều.

"Không phải đã nói với con, không được lấy người làm thí nghiệm sao?" Cậu có thể dễ dàng tha thứ các sở thích kì lạ của Kì Kì, nhưng lấy người làm thí nghiệm thì không được.

Kì Kì túm tóc lão ba, vô tội nói "Con không cẩn thận, vốn định cho Tiểu Hắc thử, lại không biết Tiểu Hắc chạy đi đâu, con đi tìm nó, ai ngờ bà Lý lại uống." Đôi mắt nhỏ liếc qua lại "Ba ba, đó chỉ là thuốc ngủ bình thường, không có tác dụng phụ. Kì Kì thật vất vả mới thay đổi đâu." Nói xong ưỡng ngực một bộ rất tự hào. Cậu thật sự không có ý, ai bảo Tiểu Hắc trốn tốt vậy, hại cậu tìm hơn nửa ngày, cuối cùng trở về lại phát hiện bà Lý ghé lên bàn ngủ.

"Quên đi, Kì Kì là đứa nhỏ có chừng mực, phỏng chừng không cố ý. Trẻ con đều nghịch ngợm mà." Khúc Phàm nhìn Thước Nhạc cười nói.

Thước Nhạc trừng mắt, tiến lên bắt mạch cho bà Lý, mạch đập hô hấp bình thường, nhìn mí mắt, quả thật là trạng thái ngủ, yên lòng quay đầu nhìn Khúc Phàm "Anh cứ chìu nó đi. Còn không qua đỡ bà Lý vào phòng."

Dàn xếp bà Lý xong, không quản Khúc Phàm đang đùa điên với con, cậu ôm bé nhỏ vào tây sương phòng, cửa nam ốc đóng chặt, Thước Nhạc đẩy cửa ra, đi vào suýt nữa thì vấp "Tiểu Tiểu, con làm cái gì vậy? Vứt đồ đầy đất." Cả nam phòng cũng sắp thành phòng làm việc, nơi nơi đều là nguyên kiện cơ khí.

Không nghe được trả lời, đi vào bên trong, phía góc bàn, một bé trai khoảng ba tuổi ngồi xổm ở đó, đeo một cặp kính đen dày, hơn nửa khuôn mặt đều bị kính che lại, lộ ra cằm đầy, ngồi thành một đoàn nho nhỏ. Trong tay thành thạo loay hoay nguyên kiện điện tử.

"Tiểu Tiểu."

Đứa bé ngẩng đầu đẩy mắt kính, nhìn Thước Nhạc chậm rãi nói "Ba ba, ba về nhà ạ."

Thước Nhạc bất đắc dĩ nhìn con thứ ba của mình "Tiểu Tiểu, hôm nay là sinh nhật ông lớn con, mấy thứ này bỏ qua một bên đi, còn có, sau này làm mấy thứ này ở phòng làm việc, con xem ở đây ở ánh sáng không đủ, không gian lại không lớn. Hôm nay chơi một chút đi."

Khúc Tiểu đẩy mắt kính, có chút quyến luyến nhìn gian phòng, vốn một căn phòng cổ hương cổ sắc bị cậu bé khiến loạn hết cả lên, nhìn công việc mới làm một nửa trên sàn nhà, gật đầu, vung tay lên tất cả linh kiện và công cụ trong phòng đều biến mất không còn.

Thước Nhạc cười sờ đầu cậu bé, "Đi ra ngoài thôi, chơi với anh đi."

Khúc Phàm vào cục mật vụ đã bốn năm, Thước Nhạc còn một năm nửa thì tốt nghiệp đại học, đang thực tập tại bệnh viện trực thuộc đại học Hoa Cảnh, chuẩn bị luận văn tiến sĩ.

Mùa đông năm Khúc Phàm vào cục mật vụ Thước Nhạc có Khúc Tiểu, đứa bé sinh ra ở tháng sau năm sau, năm ngoái sinh con nhỏ nhất Khúc Nhạc, giờ một đứa ba tuổi một đứa một tháng. Nói tới những đứa con này, quả thực từ khi có tiếng cười trong nhà không ngừng mà phiền não cũng không ngừng. Quả Quả năm nay lên lớp sáu, liên tục nhận được nhiều giải thưởng lớn hội hoa thanh thiếu niên quốc gia, nên cũng có chút danh tiếng trong giới nghệ thuật, Thước Nhạc Khúc Phàm hỏi qua ý kiến Quả Quả, chuẩn bị trung học cho cậu bé du học ở Pháp, vì theo con đường nghệ thuật, ở Pháp con đường của Quả Quả sẽ rộng hơn, sớm qua Pháp, sớm thích ứng hoàn cảnh ở đó, vả lại môi trường nghệ thuật bên đó cũng khác, có nhiều chỗ tốt cho cậu bé, huống chi Quả Quả cũng muốn sớm qua. Vì muốn chăm sóc cuộc sống của Quả Quả, Thước mẫu Thước phụ cũng đang chuẩn bị visa, qua cùng cậu bé, một năm nay mọi người tranh thủ học tiếng Pháp. Hiểu biết tập tục bên đó.

Kì Kì năm tuổi rồi, khoảng một tuổi thì lộ ra thiên phú đặc thù, tại sinh nhật một tuổi của cậu bé, vị trí dưới tim một ra một đóa sen, tuy không thể so với Thước Nhạc, không thể tách ra, nhưng cũng có một ít công năng, bên trong có một không gian khoảng một mẫu *(3600 mét vuông là một mẫu)*, cậu bé có khả năng tương tác với động thực vật rất tốt, trời sinh có thể nhận ra tính năng của các loại thực vật, đồng thời có những ý tưởng kỳ quái muốn làm một số dược phẩm đặc thù.

Tiểu Tiểu cũng đồng dạng khoảng một tuổi thì có một đóa sen, nhưng tính cách của Tiểu Tiểu rất lý trí, cậu bé đối với số học máy móc rất có thiên phú, hai tuổi có thể lắp ráp tháo dỡ máy tính, đồng thời biết lập trình đơn giản, chỉ có điều ngoại trừ đối mặt với đống bảo bối đó, cậu bé đối với những thứ khác không hứng thú, tính tình cũng trầm. Tuy không nghịch ngợm như Kì Kì, song cũng khiến Thước Nhạc lo lắng, có lẽ do dinh dưỡng đều cung cấp cho não, thân thể Tiểu Tiểu rất yếu, tuổi nhỏ thì bị cận thị, khiến Thước Nhạc cảm thấy lo âu.

Nhỏ tuổi nhất là Khúc Nhạc, tuy cũng gọi Nhạc, nhưng mọi người đều thích gọi cậu bé là Phi Phi, vì khi cậu bé được một tháng, đứa bé Khúc Nhạc, đã bay lên, khiến mọi người đều kinh ngạc, cũng may Khúc Phàm làm việc ở cục mật vụ đã lâu, đối với chuyện này đã quen thuộc, không cảm thấy kì lạ. Nhưng từ nhỏ đã có thể nhìn ra đứa bé này có một thiên phú mạo hiểm, có lẽ nói là lớn mật thì đúng hơn, chỉ mới lớn như vậy, chưa biết sợ thứ gì. Để phòng ngừa cậu bé không có việc gì bay lên cây, Thước Nhạc phải tốn rất nhiều tâm tư.

Ba năm trước đây Tiểu Tiểu sinh ra, Khúc phụ Khúc mẫu liền quyết định định cư ở Bắc Kinh, mua nhà ở kinh thành, có điều Khúc phụ Khúc mẫu ở tứ hợp viện quen rồi, không muốn ở nhà lầu, vốn Thước Nhạc muốn cho hai vị ở tòa tứ hợp viện ở Hải Hậu, nhưng Khúc phụ nói gì cũng không đồng ý, cuối cùng tìm mua một tòa tứ hợp viện gần chỗ hai người, cách nhà bọn họ một ngõ. Tứ hợp viện có chút cũ, tìm người tu sửa lại, trồng thực vật trong không gian lấy ra, ở cũng cảm thấy rất tao nhã.

3. Chương 2: Kì Kì

Thước Nhạc ngồi trong tây nhĩ phòng dỗ Phi Phi ngủ, lúc đứa bé sắp ngủ, Khúc Phàm từ bên ngoài vào "Ngủ rồi?"

“Uhm, chơi cả ngày đêm rồi, còn chưa kể truyện được một nửa đã ngủ.”

“Mai anh nghỉ đúng không?”

“Đúng vậy. Sao?” Lấy nội y chuẩn bị đi tắm.

“Mai anh đưa Kì Kì tới chỗ em đi, Kì Kì mọc một cái răng vĩnh viễn, răng sữa vẫn chưa rụng, sợ cái răng viễn vĩnh mọc lệch, đi nha khoa nhổ cái răng sữa đi.”

“Thay răng rồi? Có quá sớm không.”

“Sớm cái gì, mấy đứa nhỏ nhà chúng ta, từ nhỏ đã ngâm nước hồ, thân thể rất tốt, vả lại Kì Kì cũng sáu tuổi rồi, là lúc thay răng, không cẩn thận là mọc sai thì không tốt. Em thấy nó đã mọc kha khá rồi, giờ nhổ vừa kịp, nếu đợi nữa không chừng mọc lệch.”

“Em nhổ cho con không phải là được rồi sao.”

“Em không hạ thủ được.” Tuy nói chỉ cần nhẹ tay là được, nhưng Thước Nhạc vẫn không làm được.

“Vậy sáng mai anh dẫn con qua. Đều là chuyện nhỏ. Lão tam nhà chúng ta em cũng phải quản đi. Không thể để nó chơi máy tính hoài được, nhìn tay chân gầy như sấu ấy.”

“Nói em, là anh chiều nó, cái máy tính đầu tiên của nó cũng do anh mua. Sao anh không quản con.”

“Anh quản, cũng phải con nghe anh mới được nha.” Khúc Phàm bĩu môi, vòa nhà vệ sinh.

Thước Nhạc nhìn anh, có chút buồn cười, Khúc Phàm ở bên ngoài thực nghiêm túc, nhưng về nhà tuyệt đối là lão ba thập nhị tứ hiếu, lúc không cẩn thận có Tiểu Tiểu, Khúc Phàm tuy yêu thương cậu không muốn cậu nhận nỗi đau đó, nhưng Thước Nhạc vẫn nhận ra anh rất chờ mong, cuối cùng Thước Nhạc kiên trì muốn sinh đứa bé ra, lần này cũng không thống khổ như trước. Sau đó có Phi Phi, Khúc Phàm cũng không còn kiên quyết. Đối với con rất tốt, lúc Kì Kì và Tiểu Tiểu mới sinh đều do Khúc Phàm mang, vì năng lực tổ chức và khả năng phá án, bắt giam của anh, tổ chức rất coi trọng anh, rèn đúc ba năm, lên làm tổ trưởng tổ bốn, coi như có chiếu cố tới anh, tổ bốn phụ trách chuyện ở Bắc Kinh, không cần rời nhà. Khúc Phàm ở nhà càng nhiều chơi đùa thả ga với bọn nhỏ, giáo dục bọn trẻ toàn bộ do Thước Nhạc phụ trách

Nhẹ nhàng đặt Phi Phi đang ngủ lên nôi trẻ em. Đứng dậy ra ngoài, nhìn hai cậu bé đang ngủ ở đông ốc, sau đó qua tây sương phòng thì thấy đèn phòng Quả Quả còn sáng.

Quả Quả đang ngồi bên bàn đọc sách “Sao còn chưa ngủ, xem cái gì vậy?”

“Học mấy từ vựng ạ.” Quả Quả đã cao một mét sáu, mi thanh mục tú, tướng mạo có phần giống mẹ cậu bé, nhưng khí chất càng giống Thước Nhạc, hai người đứng cùng nhau không giống cha con mà càng giống anh em.

Vui vẻ nhìn con, lúc đầu cậu bé chỉ lớn cỡ Kì Kì, giờ đã cao thế này, lật lật cuốn sách đã cũ của cậu bé “Không cần sốt ruột, tháng hai sang năm mới đi, chuyện ở trường lão ba con đã làm tốt rồi, học kỳ này kết thúc con cũng không cần đi học nữa, cùng ông bà nội đi học khẩu ngữ. Việc học ở trung học Pháp cũng rất chặt, con học cấp sáu, chương trình hẳn là còn nhẹ, vốn định cho con vào cấp năm, nhưng ba nghĩ năm đầu chủ yếu là để con thích ứng hoàn cảnh ở đó. Không cần quá khó.” *(Thể chế giáo dục ở Pháp khác Trung Quốc,tiểu học năm cấp, trung học bốn cấp, cao trung ba cấp, mới vào trung học thì học sinh được gọi cấp sáu, sau đó lần lượt lên cấp năm cấp bốn, cuối cấp ba tham gia thi tốt nghiệp, sau đó lên cao trung, năm cuối của cao trung gọi là lớp tốt nghiệp.)*

Quả Quả dựa vào người Thước Nhạc “Ba ba yên tâm đi, con sẽ làm tốt.”

Sờ đầu Quả Quả “Vốn muốn sau khi con tốt nghiệp cao trung thì qua, nhưng thấy hàng năm con phải thi nhiều cuộc thi, báo chí đưa tin không ít, ba không muốn ngoại vật quấy rầy con, qua bên kia theo thầy Bloom học sẽ giúp con nhiều hơn.”

“Con biết ạ, nhưng ba ba nhớ thăm con nha.” Tuy chuyện qua Pháp đã định, cậu bé cũng rất muốn đi, nhưng luyến tiếc người trong nhà, nhất là Thước Nhạc.

“Ngày nghỉ sẽ về, bình thường có thể cùng ông bà nội đi du lịch Châu Âu. Môi trường nghệ thuật bên đó rất tốt. Ba và lão ba con cũng sẽ thường qua thăm con. Đến lúc đó còn phải nhờ con làm hướng dẫn viên du lịch đâu.”

“Ha ha, nói giờ cũng thấy khẩn trương rồi.”

“Trễ rồi, đi tắm rồi ngủ đi.”

Sáng sớm Thước Nhạc đi bệnh viện, cùng bác sĩ Từ tra phòng bệnh, sau đó về phòng làm việc chỉnh ly ca bệnh, chờ tới lúc Khúc Phàm gọi điện thoại đã gần mười một giờ.

Tới khoa răng hàm mặt, thấy Khúc Phàm ôm Phi Phi, Kì Kì đứng bên cạnh “Sao giờ mọi người mới tới?” Nói đi qua hôn Phi Phi, con nhỏ nhà bọn họ mở to miệng cười vui vẻ, lộ ra bốn cái răng sữa nhỏ như hạt gạo.

“Cũng tại tiểu tử này, vốn định nhờ mẹ trông giúp, không biết có phải nó biết tới chỗ em không, cố chấp muốn theo, nói sao cũng không chịu, còn tự mình bay lên đỉnh.” Khúc Phàm nhìn Phi Phi trừng mắt.

Thước Nhạc nhịn không được cười, vỗ mông Phi Phi “Phi Phi, lại không nghe lời rồi.” Đứa con bé này của cậu rất biết uy hiếp lão ba của nó.

Khanh khách…Phi Phi mở to mắt vô tội gặm mặt Thước Nhạc một cái, tiếp tục cười khúc khích.

Nhổ răng rất đơn giản, nhất là răng sữa, Kì Kì có chút sợ, nhưng vị bác sĩ nha khoa này, vừa hỏi một câu, Kì Kì chưa kịp trả lời, cái răng sữa đã bị nhổ, một chút cảm giác đau cũng không có, chỉ cảm thấy trống trống. Cậu bé xấu hổ mím môi không nói.

Nhổ răng xong, Thước Nhạc mang Khúc Phàm và bọn nhỏ về phòng làm việc, y tá trong viện len lén nhìn bọn họ, nhỏ giọng thảo luận.

Về phòng làm việc, không có ai nhìn, Thước Nhạc lấy đồ ăn từ không gian ra, bốn người ăn bữa trưa đơn giản "Sao anh không dẫn Tiểu Tiểu tới, nhân tiện chiều dẫn chúng đi trung tâm giải trí."

"Từ sáng nó và Quả Quả cùng hai đứa cháu nhà bác Lý đi khu điện tử rồi."

"Thằng nhóc này. Hay là tháng chín cho nó đi nhà trẻ đi."

"Thôi cứ để nó tự do đi." Con thứ ba nhà bọn họ là một thiên tài, không giống trẻ con bình thường.

Liếc Khúc Phàm, Thước Nhạc lấy khăn lau cằm Kì Kì, cật dính đầy miệng, cậu cũng không có cách nào với Tiểu Tiểu, đứa trẻ đó trừ học tập, thực nghiệm, những thứ khác đều có chút ngốc, lại cứng đầu.

"Ba ba con ăn xong rồi, có thể ra ngoài chơi không ạ?" Kì Kì lau miệng hỏi.

"Đây là bệnh viện, có cái gì mà chơi. Ngoan đi."

Kì Kì liếc ngang liếc dọc, tìm bảo bối trong phòng, Thước Nhạc thấy cậu bé không ra ngoài, cũng không quản, cầm chén bột đút cho Phi Phi. Nói vài ba câu với Khúc Phàm.

Kì Kì đi đi lại lại trong phòng, một phòng làm việc khoảng hai mươi mét vuông, bên cạnh còn có một phòng vệ sinh, bên trong có bồn tắm cho một người.

Khoa nằm viện của bệnh viện trực thuộc đại học Hoa Cảnh mới hoàn thành được hai năm, thiết bị hoàn toàn mới, là một hai toàn quốc, phòng làm việc của Thước Nhạc ở khoa não ngoại, vốn cậu cũng không thể có phòng riêng, nhưng biểu hiện của Thước Nhạc ở trường và bệnh viện đều rất tốt, thành tích các khoa toàn ưu, thực tập ở bệnh viện cũng toàn ưu, trên cơ bản nửa năm sau tiếp tục ở bệnh viện không thành vấn đề, chỉ cần suy nghĩ về khoa nào thôi, khoa não ngoại bọn họ cũng muốn tranh thủ. Chỉ có điều Thước Nhạc còn đang suy nghĩ không biết có nên qua nghiên cứu ở phòng thí nghiệm ba năm không, nếu có thành quả, có thể có bằng tiến sĩ thứ hai. Ở điểm này cậu vẫn còn do dự.

Kì Kì vào phòng điều trị, ở trong có mùi thuốc tiêu độc, cậu bé này rất hứng thú với kim tiêm và thuốc, chỉ là mấy thứ này không thể đụng vào. Tiếc hận lắc đầu, nghĩ thầm không biết nói ba ba sắp một bộ thiết

bị chuyên nghiệp cho mình có được không. Tiểu tử này hứng thứ với dược vật không chỉ bởi mình có lực tương tác với thực vật, hiểu đặc tính của chúng, mà còn vì khi bé Thước Nhạc mang Kì Kì tới bệnh viện, cậu bé nhìn qua cửa kính phòng thí nghiệm thấy nhân viên mặc áo blouse đeo khẩu trang, trên tay cầm đủ thứ ống thuốc tạo ra đủ loại phản ứng hóa học, sinh ra các kết quả khác nhau, trông rất oai phong.

Hai mắt sáng to tìm bảo bối, trái phải không dám đụng, vì khi bé Thước Nhạc dẫn cậu bé tới bệnh viện, mỗi lần đều dặn đồ trong bệnh viện không được chạm lung tung, ánh mắt nghiêm túc của ba ba cậu bé vẫn luôn nhớ.

"Kì Kì, qua rửa tay, chiều lão ba mang con đi công viên vui chơi. Không được ồn ào đòi đồ ăn vặt ven đường nghe chưa?"

"Dạ. Ba ba con mua vợt tennis được không ạ?"

"Kì Kì muốn đánh tennis sao?"

"Dạ, anh Quả Quả cùng anh Văn, Vũ đều chơi, Kì Kì cũng muốn bắt chước."

"Uhm vậy để lão ba mua cho con, nhưng giờ con nhỏ như vậy, dùng loại cho nhi đồng đi."

Kì Kì suy nghĩ một chặp, vợt tennis của anh Quả Quả hình như cao tới cằm cậu, sợ là cậu không dùng được, "Chỉ có thể thế." Nói xong gật đầu như thể bất đắc dĩ, nghĩ nếu cầm vợt tennis nhi đồng có bị anh Văn, Vũ cười không.

Thước Nhạc ôm Phi Phi, Khúc Phàm ôm Kì Kì, vào thang máy, ở tầng mười ba có một bệnh nhân mặc đồ người bệnh tiến vào, là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, đùi đánh thạch cao, tay chống nạng, đầu chảy đầy mồ hôi, thần sắc thoạt nhìn rất bất ổn, nhìn Khúc Phàm và Thước Nhạc, ánh mắt đầy cảnh giác đề phòng, nhưng khi thấy bọn nhỏ trong tay hai người, thì lại thả lỏng.

Khúc Phàm ôm Kì Kì qua tay trái, thân thể nghiêng qua che Thước Nhạc, người đàn ông này có vẻ kì lạ.

Trong thang máy im lặng, hô hấp của gã rất trầm trọng, hai người nhìn nhau, người này có chuyện. Khúc Phàm đã trải qua khảo nghiệm sống chết, Thước Nhạc ngũ quan thập phần linh mẫn, đều cảm giác người này có chỗ khiến người khác khó chịu, Khúc Phàm thì nhận ra mùi máu tươi trên người gã, Thước Nhạc lại cảm nhận được sát khí của gã. Thân thể của Khúc Phàm căng cứng, tuy đưa lưng về phía gã, nhưng anh cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ cần gã có một dị động nào, trong vòng năm giây anh sẽ xử lý gọn gã, qua hô hấp tim đập của người này, anh có thể nhìn ra tình trạng cơ thể của hắn qua đó xác nhận thực lực của đối phương. Có điều giờ có Khúc Phàm và bọn nhỏ tại, tất cả phải cẩn thận. Không biết tại sao ở bệnh viện lại có người thế này.

Thang máy rốt cục tới lầu một, người đó bước ra ngoài nhìn quanh, rồi đi nhanh, cái chân đánh thạch cao cũng không ảnh hưởng tới hoạt động của gã.

Đặt Kì Kì xuống mặt đất, "Anh đi theo xem chút. Em mang con đi."

Thước Nhạc kéo tay Kì Kì nhìn anh nói "Anh cẩn thận." Người này hễ đụng tới phá án hay chuyện có liên quan tới tội phạm, khẳng định không chịu đứng nhìn. Giờ thực lực của Khúc Phàm đã được nâng cao, cậu cũng không quá lo lắng.

Chưa đợi Khúc Phàm đi, chợt nghe một tiếng rầm, cửa thủy tinh của bệnh viện nát bấy, người đàn ông vừa đi ra lăn vào, rơi khá xa.

Khúc Phàm vội kéo tay Thước Nhạc lui vào một góc thang máy.

A… bệnh nhân trong viện thấy khuôn mặt đầy máu của người đàn ông hoảng sợ hét lên.

Lúc này một người từ ngoài đi vào, kéo áo người đàn ông, "Thứ đó đâu."

Khụ khụ…người đàn ông ho hai tiếng, "Không ở chỗ ta."

Thịch thịch… người đàn ông bị đá nằm trên đất, thạch cao ở đùi vỡ, miệng chảy đầy máu.

Thấy tình huống này, Thước Nhạc không hề nghĩ ngợi, dưới sự bảo vệ của Khúc Phàm, đưa hai đứa con vào không gian. Trong lúc khẩn trương cậu không thấy Kì Kì lượm một viên hạt châu bên chân lên, đem theo vào không gian.

4. Chương 3: Người Có Dị Năng (dị Nhân)

Không cần bận tâm Thước Nhạc và bọn nhỏ nữa, hành động của Khúc Phàm nhanh hơn nhiều, chỉ có điều trong quá trình bắt có một vấn đề nhỏ, người vào sau này, là một dị nhân hệ băng, khi phòng thủ Khúc Phàm thiếu chút bị băng đâm đến, vốn nghĩ là xen vào, giờ thì quang minh chính đại rồi, đây chính là việc của anh.

Làm việc ở cục mật vụ lâu như vậy nên không hề xa lạ dị năng, không e ngại, kỳ thật so với người có dị năng, Khúc Phàm cảm thấy cổ võ hay lính đánh thuê còn mạnh hơn, đương nhiên cũng có thể là bởi anh còn chưa gặp người có dị năng cường đại, mà dị năng thì đủ loại, những người này chủ yếu là dựa vào tinh thần lực khống chế năng lực, tinh thần lực càng mạnh thì dị nhân thực lực càng mạnh.

Hiểu rõ sự liên hệ giữa tinh thần lực và dị nhân, sau khi vào cục mật vụ anh đến cơ sở dữ liệu tìm một ít phương pháp tu luyện tinh thần lực, cộng với việc bình thường Thước Nhạc hay dùng tinh thần lực trong không gian, anh có cảm ngộ đặc thù về tinh thần lực, lại tu luyện trong không gian của Thước Nhạc, tiến bộ rất rõ ràng, xung quanh cơ thể hình thành một vỏ tinh thần lực lập phương, có lẽ gọi nó là lĩnh vực, tinh thần lực cũng không thể khiến anh biến dị ra năng lực, mà chỉ thuần túy là tinh thần lực. Lĩnh vực

của anh và của dị nhân không giống nhau, dị nhân khi ở trong lĩnh vực của mình thì họ như thần, không gì không làm được, nhưng lĩnh vực của Khúc Phàm chỉ có một tác dụng, là ngăn cản tinh thần lực của dị nhân khác, tác dụng này với Khúc Phàm mà nói thì quá tốt, có nó Khúc Phàm hoàn toàn không cần lo lắng bị dị nhân công kích, nếu tinh thần lực không bằng anh, công kích sẽ không có hiệu quả với anh.

Có vài dị nhân phạm tội có năng lực mạnh, cục mật vụ nghiên cứu ra một loại dụng cụ chế ngự tinh thần. Máy chế ngự tinh thần không lớn, chỉ như một cái vòng, đeo tại trên cổ, không dùng thì có thể gấp lại. Loại máy này chế tạo rất phức tạp, bản thân nó không có gì, chỉ là vòng kim cương, tuyệt đối rắn chắc, mà tác dụng của nó chính là nằm ở hạt nhân trung tâm, hạt nhân được dị nhân cường đại rót tinh thần lực vào để tạo tác dụng áp chế, mà người sử dụng phải có đẳng cấp cao hơn người chế tạo nếu không tinh thần lực sẽ bị nuốt chửng, không tạo được tác dụng gì, nên một số dị nhân có năng lực mạnh dùng cũng vô dụng.

Máy ức chế còn có tác dụng lưu trữ thông tin. Chỉ cần nhấn nút trên đó, tổng bộ sẽ có thể theo dõi được, đồng thời làm ra phản ứng nhanh nhất. Trên thực tế máy ức chế cũng có tác dụng đối với người có bệnh tâm thần, nó giúp ổn định tinh thần của người bệnh, khiến họ trở nên bình thường, nhưng loại máy này quá ít, dù sao dị nhân có tinh thần lực mạnh lại có thể phóng ra ngoài quá ít.

Khúc Phàm chế phục gã dị nhân, đeo máy ức chế mang theo cho gã, thứ này là một trong những vật tùy thân của anh, sảnh của bệnh viện lúc này rất lộn xộn, mặt đất bị băng làm đóng băng. Bảo vệ của bệnh viện tới, cẩn thận vây quanh, cảnh giác nhìn ba người Khúc Phàm, Khúc Phàm đưa ra giấy tờ dùng để che giấu thân phận, 'đội trưởng đội hình sự thành phố', vốn đây cũng chính là thân phận ban đầu của anh, không thể nói hoàn toàn là giả, không có gì phải ngại.

Kéo gã lên phòng trực, gã dị nhân hệ băng này giờ không còn uy phong gì, máy ức chế thứ này đối với người thường chỉ là một cái vòng, đối với dị nhân tuyệt đối là đòn sát thủ. Khúc Phàm không sợ hắn còn gây ra sóng gió gì.

Khúc Phàm cẩn thận nhìn dung mạo gã dị nhân hệ băng, chưa từng thấy, không phải dị năng ở khu vực này. Dị nhân bị phát hiện đều được lưu hồ sơ, dị nhân ở các khu được đăng ký trong danh sách, dị nhân bình thường cũng chỉ là vì có tinh thần lực mạnh khiến sinh ra năng lực đặc thù, 87% là không có gì nguy hiểm, 13% còn lại chỉ khoảng 3% dị nhân có năng lực mạnh mà thôi. Trong đó dị nhân nguyên tố là nhiều nhất, dị nhân hệ băng cũng là người nổi bật. Có điều gã dị nhân này không thuộc hồ sơ của Khúc Phàm, phải biết là số dị nhân toàn quốc chưa tới mười vạn, vũ lực cao, bị chú trọng chưa tới hai nghìn, những hồ sơ đó đều lưu trong đầu Khúc Phàm, không thể quên được. Người này thực lực không mạnh, có lẽ là vừa tấn chức dị nhân, song hệ băng cũng rất hiếm.

"Tên là gì?" Khúc Phàm dựa lên bàn hỏi.

Dị nhân hệ băng nhìn có vẻ rất khẩn trương, từ khi có dị năng, tất cả như trong mộng ảo, mong muốn trở thành chúa tể thế giới, lại không ngờ lần đầu tiên sử dụng dị năng trước mặt người khác đã bị chế trụ, lại bị đeo một cái vòng, dị năng hoàn toàn không thể sử dụng.

"Trương Mạc." Dị nhân nhìn Khúc Phàm sợ hãi.

"Thức tỉnh dị năng lúc nào?"

Trương Mạc trầm mặc, quay đầu tức giận nhìn người đàn ông nằm một bên, ngậm miệng không trả lời.

Khúc Phàm nhếch lông mày, không nóng nảy, nhìn đồng hồ, gần mười phút rồi, híp mắt nghĩ đám tiểu tử này cần phải luyện thêm, tốc độ quá chậm.

Thước Nhạc đẩy xe vào phòng "Em xử lý cho bọn họ. Có vẻ bị thương không nhẹ. Viện trưởng bọn em đang ở bên ngoài." Xảy ra chuyện lớn như vậy, người phụ trách của bệnh viện đều tới, có điều thấy khối băng ở đại sảnh cùng tình trạng hư hại của mặt đất thì ai cũng không dám vào.

"Người bọn anh sắp tới rồi." Ý chỉ cậu không cần lo về phía bệnh viện.

Thước Nhạc cũng không quản việc đó nữa, đi tới phía người đàn ông gặp ở thang máy trước, người này hình như hôn mê. Khúc Phàm đứng bên cạnh Khúc Phàm sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Cẩn thận kiểm tra, vấn đề không lớn, chỉ là ngoại thương, có mấy chỗ bầm tím "Người này không gãy chân." Cho nên thạch cao là giả.

"Xử lý đơn giản là được rồi, lát nữa về cục, có bác sĩ lo."

"Uhm." Biết một ít chuyện của đơn vị bọn họ nên Thước Nhạc cũng không có gì dị nghị, nhìn bệnh nhân một chút "Về quan sát một chút, có lẽ có chấn động não nhỏ."

Vụ án xảy ra mười ba phút thì người của cục mật vụ tới, chỉ cần dùng máy ức chế thì sẽ có cảnh báo tại tổng bộ, Khúc Phàm đã thông báo trước về cục.

Không quan tâm Khúc Phàm làm gì, cậu không có hứng thứ, người của cục mật vụ tới thì Thước Nhạc về phòng làm việc của mình, lúc này không thích hợp thả bọn nhỏ ra, Thước Nhạc về phòng dùng tinh thần thể tiến vào không gian, lúc đưa bọn nhỏ vào quá vội, Thước Nhạc cũng chưa kịp nói gì, nhanh vào không biết hai đứa nhóc có bị sợ hãi không?

Vừa vào không gian Thước Nhạc liền vừa tức vừa buồn cười, hai tiểu quỷ vô tâm này, đang chơi rất vui vẻ.

Lúc đưa hai đứa vào không chú ý đưa thẳng chúng tới trúc ốc, không ngờ lúc vào không gian lại thấy hai tiểu tử này mỗi người cỡi một con ngỗng lớn, bơi trong hồ, nhất là Phi Phi mặc yếm dựa cả người lên ngỗng, mông nhỏ đều lộ ra ngoài.

"Kì Kì Phi Phi, lại chỗ ba ba."

5. Chương 4: Hạt Châu

Buổi tối khi Thước Nhạc dẫn hai cậu bé từ bệnh viện về, thấy không ít người tìm thứ gì đó ở đại sảnh, lúc Khúc Phàm về đã hơn mười một giờ.

Thước Nhạc hâm nóng cơm nước cho Khúc Phàm, đặt ở bàn nhỏ trên giường la hán.

Khúc Phàm vội tắm rồi ra ngồi ăn, cầm cơm liền ăn vội, gần non nửa chén.

"Buổi tối chưa ăn gì sao? Sao trông anh như đói bụng vài ngày ấy." Miệng nói, tay cầm đũa gắp thức ăn cho anh.

Đặt cơm xuống ăn thức ăn "Tối chưa ăn gì. Vội tới uống miếng nước cũng không có thời gian."

"Vì chuyện lúc trưa sao?"

"Ừ, vốn tưởng chỉ là một vụ dị nhân bình thường, không ngờ thẩm vấn ra chuyện lớn." Khúc Phàm nhíu mày, nói chuyện này cho Thước Nhạc nghe.

Người đàn ông trong thang máy tên Vương Cường, cùng với dị nhân Trương Mạc là nhân viên trong cửa hàng ngọc trai châu báu, tháng ba năm nay Trương Mạc nhận một hạt châu, lúc đó xem như hạt châu trên vòng phật, việc này Vương Cường cũng biết, vì đã tối nên Trương Mạc đem hạt châu về nhà, không ngờ tối đó cơ thể Trương Mạc xảy ra biến hóa, mãi tới lúc xuất hiện dị năng hệ băng, vì sự thay đổi của cơ thể Trương Mạc không đưa hạt châu đó tới cửa hàng.

Vương Cường biết chuyện này, lại thêm phát hiện khả nghi ở Trương Mạc nên nổi lòng nghi ngờ, qua mấy tháng quan sát phát hiện bí mật của Trương Mạc, nổi lòng tham, cùng mấy người anh em hợp tác trộm hạt châu, có điều không ai biết tác dụng của hạt châu.

Sau khi mất hạt châu, Trương Mạc tìm xung quanh thì phát hiện đầu mối, Vương Cường trốn vào bệnh viện, đồng thời nhờ bác sĩ đánh thạch cao, trốn đi. Lại không ngờ cuối cùng bị Trương Mạc tìm được.

Vốn hai người bị bắt thì chuyện này cũng kết thúc, không ngờ viên hạt châu đó lại mất.

"Cả buổi chiều tìm hạt châu, nhưng đại sảnh ở bệnh viện nhiều người, không chừng có ai đã lượm. Bọn anh phân tích có lẽ viên hạt châu đó có một loại phóng xạ, có lẽ là năng lượng, có thể làm sinh ra dị năng."

"Vậy làm sao tìm." Thước Nhạc nói tới nỗi sầu của Khúc Phàm, việc này không xong anh lại phải bận rộn rồi.

"Buổi chiều bọn anh đã tra xét sơ qua, chủ nhân của viên hạt châu nói đó là do tổ tông truyền xuống, xác

thực là phật châu, có điều trước giờ chưa từng nghe có cái gì bất thường. Chỉ có hai người vô thanh vô tức thì chết, lúc chết có mang hạt châu, người nhà cảm thấy có điềm xấu nên bán nó đi. Cho dù là vì sao hai người đó chết, viên phật châu đó nhất định phải thu hồi về."

Thu dọn bàn ăn, "Vốn định ngày mai muốn cùng anh và bọn nhỏ đi coi phim, Kì Kì đã nói mấy ngày nay rồi." Thước Nhạc có chút thất vọng, vì công việc thời gian nghỉ của cậu và Khúc Phàm luôn khác nhau, cả tuần vất vả lắm mới ở cùng nhau, Khúc Phàm giờ lại có chuyện.

Áy náy nhìn vợ, "Đều là do anh không tốt, luôn làm em và con thất vọng."

Thước Nhạc cười "Nói gì vậy chứ, công việc của em không phải cũng vậy sao, phải có trách nhiệm thôi, hai ngày này em vẫn nghĩ, hay là chờ luận văn tiến sĩ viết xong, em tiếp tục nghiên cứu ở trường đi, ba năm sau có thêm một bằng tiến sĩ cũng tốt."

"Ha ha, em học đại học gần tám năm rồi, còn chưa đủ sao."

"Nói ra thật đúng là chưa đủ, thứ có thể học ở trường nhiều lắm."

"Dù sao em cũng chuẩn bị làm việc ở bệnh viện trực thuộc trường, muốn quay về trường cũng dễ."

Thước Nhạc lắc đầu "Bệnh viện trực thuộc chọn rất ít người, em còn chưa chắc được ở lại đâu."

"Em không ở lại ai ở lại, anh thấy khoa não ngoại an bài phòng làm việc cho em, hẳn là muốn em đến khoa bọn họ."

"Được như anh nói thì tốt rồi." Công việc ở khoa não ngoại so với các khoa khác cũng dễ dàng hơn, bác sĩ Từ trưởng khoa não ngoại, rất có danh tiếng trên quốc tế, có thể theo ông học tập, đối với chính mình rất có lợi, có điều trường học cạnh tranh kịch liệt, muốn lưu lại, và vào khoa mà mình thích, rất khó.

6. Chương 5: Hạt Châu Hiện Ra

Cho tới giờ Thước Nhạc chưa từng là một người cầu tiến, điều này có lẽ cũng có liên quan tới cách giáo dục từ nhỏ của cha mẹ, hai vợ chồng hơn ba mươi tuổi mới có cậu, đương nhiên rất yêu thương, công việc của cha mẹ cũng không tệ, trong nhà chỉ có một đứa con cuộc sống lại không có áp lực gì, cậu có yêu cầu gì cũng được thỏa mãn, dần dần Thước Nhạc cũng không còn yêu cầu gì, dục vọng về vật chất không mạnh, lúc những đứa trẻ khác phiền lòng vì thi cử, cậu cũng không nghĩ tới thi được thứ nhất, dù sao Thước phụ Thước mẫu cũng không mong chờ sau này con mình có tiền đồ lớn, huống chi thành tích của cậu vẫn luôn khá. Thi đại học không thành vấn đề.

Vì thành tích thi đại học rất cao, mẫu thân nói cậu chọn ngành y lâm sàng, kỳ thực học cái gì cũng như

nhau, làm bác sĩ tương lai công việc tốt, tám năm sống ở Bắc Kinh Thước Nhạc trôi qua rất hạnh phúc, cho dù là về học tập hay gia đình, việc học ở trường rất nặng, nhất là những người như cậu muốn lấy bằng tiến sĩ trong vòng tám năm ở hệ lâm sàng, vài năm nay có mấy người bạn cũng phải vòng vo năm năm rồi, có khi nghe được bạn cùng phòng oán giận, rồi sau đó lại cầm sách vở chăm chú ôn học. Thước Nhạc phi thường may mắn, trí nhớ và khả năng lý giải đều rất tốt, chỉ cần lúc đi học chăm chú nghe giảng viên giảng bài, tan học xem lại một lần, đều hiểu và nhớ kĩ rồi, nên lý thuyết bài tập với cậu mà nói không phải là gánh nặng, tám năm ở trường Thước Nhạc liên tục hấp thụ đủ loại tri thức y học, trong sách, ngoài sách, phi thường phong phú. Có thể nói cậu là sinh viên xuất sắc nhất khóa.

Nói về gia đình thì Thước Nhạc rất đắc ý, người yêu ôn nhu săn sóc, chính trực chung thủy, con trai nghịch ngợm khả ái, thông minh hiểu biết, còn có cha mẹ từ ái, yêu thương. Gia đình như vậy khiến cậu cảm thấy mỹ mãn. Có lúc cậu cũng nghĩ có phải từ lúc sinh ra cậu đã thích đàn ông không, nếu không sao có thể tự nhiên mà sống cùng Khúc Phàm như vậy, chìm đắm trong cuộc sống gia đình, nguyện ý được Khúc Phàm hộ dưới cánh chim, nguyện ý vì anh về nhà xuống bếp nấu cơm.

Năm nay là năm cuối cùng tại trường, trên cơ bản đều ở bệnh viện thực tập, còn phải viết luận văn tiến sĩ, thực tập tại bệnh viện cậu tiếp xúc đủ loại bệnh nhân, người một khi tiến vào xã hội suy nghĩ sẽ phức tạp hơn, nói thật cậu không quá thích như vậy. Khóa cậu có không ít thực tập sinh, nhưng sau khi tốt nghiệp có thể ở lại bệnh viện trực thuộc trường rất ít, còn lại phải dựa vào chính mình tự tìm việc, song tốt nghiệp đại học Hoa Cảnh, đa số bệnh viện đều cần, có điều mọi người đều thích chọn bệnh viện trực thuộc trường hơn, dù sao nó cũng là một trong mười bệnh viện tốt nhất cả nước. Thực tập sinh thi triển mọi thủ đoạn, ngầm có, Thước Nhạc lại không có tâm tư đó, kỳ thực cậu càng thích một bệnh viện bình yên hơn, gần nhà.

Haiz…việc này nghĩ sau đi.

Khúc Phàm vì chuyện hạt châu bận cả tuần, vẫn không tìm được, mắt thấy sắp tới năm mới, nguyên đán Khúc Phàm được nghỉ ba ngày, cũng khó được, khoa não ngoại mấy ngày này không có giải phẫu, giáo sư Từ cho Thước Nhạc nghỉ, nhưng không thể rời kinh, nếu bệnh viện có việc có thể kịp tới.

Một nhà khó được ăn cơm cùng nhau, nguyên đán Khúc phụ mẫu cũng tới, cùng nhau ăn cơm đoàn viên, dù sao không thể rời kinh, Thước Nhạc Khúc Phàm dẫn mấy đứa nhỏ vào không gian nghỉ phép.

Không gian của Thước Nhạc thay đổi không nhiều, có lẽ vì tới cực hạn rồi, Thước Nhạc dùng tinh thần thể xem qua, lục địa nằm giữa hư không, trong hư không là khí trắng, cảm giác đặc mềm, đó là linh khí hoặc đúng hơn là linh khí sinh sản, chúng là do Thước Nhạc có con thì sinh ra, từ khi có linh khí đó động thực vật trong không gian sinh trưởng càng tốt hơn, gia súc gia cầm Thước Nhạc nuôi cũng lớn dị thường. Gà to như gà tây, lông chim sáng bóng, da thịt nhẵn nhụi, hương vị tuyệt mỹ. Nấu canh gà uống qua khiến người tinh thần gấp trăm lần. Rau dưa hoa quả cũng vậy, Thước Nhạc và Khúc Phàm nghiên cứu qua, những hoa quả này có thể giống nhân sâm ăn vào kéo dài tuổi thọ không, Khúc Phàm qua thăm vị trưởng bối mà anh tặng rượu nho, nhờ uống nó mà xơ cứng động mạnh hết. Vì vậy, đồ trong không gian không thể bán ra ngoài. Sau khi Khúc Phàm làm một thời gian, đem lên đơn vị tặng không ít người. Mặc dù về vật chất không được lợi gì, nhưng đơn vị bọn anh khác những nơi khác, ở đây quan trọng là thực lực, toàn một đám người tự nhận siêu thoát phàm nhân, những người này muốn gì, là nâng cao thực lực, thực vật trong không gian không thể đề cao bao nhiêu, nhưng có thể giúp tăng cường tố chất thân thể, khiến bách bệnh bất xâm thân thể khỏe mạnh, là điều mà bao nhiêu người khát vọng. Khúc Phàm vào cục mật vụ thì liền nghĩ muốn xem báo cáo điều tra về Thước Nhạc, kỳ thực nếu không vì sinh Kì Kì động tĩnh quá lớn, người điều tra lúc đó cũng không biết. Chỉ là tình huống của Thước Nhạc có điều đặc thù, nhân viên điều tra chỉ cho rằng Thước Nhạc là một dị nhân hệ thực vật, dị nhân hệ thực vật không có gì ngạc nhiên, cục

mật vụ bọn họ đã có ba người, năng lực không mạnh, nên lúc đó không lưu ý. Khúc Phàm lợi dụng điểm này, bảo vệ Thước Nhạc, dị nhân hệ thực vật có một năng lực chung, bọn họ có thể đề cao thực vật, loại năng lực này có mạnh có yếu tùy vào thiên phú của dị nhân. Nói Thước Nhạc hái một ít rau xanh trồng trong không gian khoảng một năm, những thực vật đó tác dụng không quá lớn, có thể giúp dị nhân hay cổ võ giả nâng cao thực lực một chút, nhưng tác dụng với người thường thì lớn hơn, không chỉ có thể tăng khí lực, còn có thể ức chế tế bào có hại sinh ra, điểm này khiến cục mật vụ vui mừng không ngừng. Qua kiểm tra đo lường những rau xanh đó đều được đưa tới bàn cơm của những vị lớn tuổi, sự thay đổi rõ rệt khiến người trồng Thước Nhạc càng thêm được coi trọng. Thước Nhạc dùng dị năng tự trồng ra thứ có tác dụng như vậy, không thể không khiến người khác xem trọng.

Thước Nhạc dựa theo lời Khúc Phàm, dùng một ít 'dị năng' trước mặt người của cục mật vụ khiến một cây cải trắng bình thường lớn thành một cây cải trắng dinh dưỡng phong phú, kỳ thực cậu chỉ là cẩn thận rót nước hồ pha loãng vào đất, công năng của nó quả thực cường đại, qua trắc thí, Thước Nhạc từng tháng có thể cung cấp ba trăm cân dau rưa, con số này rất lớn, không quá nhiều cũng không quá ít, nên có thể ăn được chúng chỉ có những người đứng đầu. Cục mật vụ cũng hiểu năng lực của dị nhân, nếu vượt quá con số này dị nhân sẽ tiêu hao tinh thần lực, nên cũng thôi, từng tháng ba trăm cân là được.

Tác dụng mạnh của rau dưa khiến Thước Nhạc thành nhân vật bảo hộ trọng điểm của cục mật vụ, tài liệu của cậu được xếp vào cấp S dù là Khúc Phàm cũng không thể xem. Dưới sự yêu cầu cường liệt của Khúc Phàm và Thước Nhạc cục mật vụ cũng triệt đi những bảo tiêu phân phối cho cậu, Khúc Phàm rốt cục yên tâm, như thế này cục mật vụ sẽ không bao giờ làm phiền Thước Nhạc nữa.

Dù là vậy, thực vật trong không gian cũng không giảm, trái lại còn tăng. Rau dưa cung cấp cho cục mật vụ đều là mới trồng, tác dụng của nó được hạn chế trong một phạm vi nhất định. Thước Nhạc khai một mảnh đất trồng rau trong nhà, coi như làm yểm hộ, nhưng vậy thì cậu phải bỏ hai cỏ trên đó, đã trồng hơn ba năm rồi, thành quy mô rồi, giờ bỏ thực tiếc. Vì vậy quyết định trồng tại khoảng hẹp trước dãy nhà hậu viện, thế thì cục mật vụ cũng không có hoài nghi, dù sao người đều có quán tính, hiểu biết của họ về dị nhân hệ thực vật khiến họ không ngờ Thước Nhạc căn bản không phải dị nhân.

Thước Nhạc dẫn Khúc Phàm và bọn nhỏ tới cạnh biển, đứng trên bờ cát trắng nhìn bọn nhỏ vẻ mặt hưng phấn cười vui vẻ, "Được rồi, các con hôm nay chúng ta rời bến, xem cá heo."

"Quá tuyệt!!! Ba ba, con muốn ăn cua." Kì Kì hoạt bát nhất, đặt mông ngồi trên bờ cát ngửa đầu ồn ào.

"Con muốn ăn tôm hùm." Hái mắt kính Tiếu Tiếu nói.

"Ha ha, ba ba con ăn gì cũng được, cá hồi như lần trước ba làm cũng được." Quả Quả cười hì hì nói.

"Hôm nay chúng ta ăn cái gì đều phải tự bắt, bắt được cái gì ăn cái đó." Khúc Phàm ôm bé nhỏ nhất, cởi tã của bé ra nói.

"Không phải chứ, lão ba." Quả Quả buồn bực, nếu không bắt được, buổi tối chỉ có thể ăn cua và sò.

Thước Nhạc vỗ vai Quả Quả, "Không sao có thể nói lão ba bắt cho con."

Vì thường tới nơi này, Khúc Phàm cũng sắp thành ngư dân rồi, câu cá bắt tôm, cực kỳ thành thạo. Tất cả ngồi lên chiếc Princess62 mà Khúc phụ mua, kỳ thực cũng không cần du thuyền tốt như vậy, chỉ là Khúc Phụ vừa nhìn thì ưng nên mua.

Lái du thuyền tới nơi cá heo thường tụ tập, bọn nhỏ nhảy vào biển bơi, mấy tiểu từ này bơi không tệ, trong không gian cũng không có gì nguy hiểm, ngay cả Phi Phi cũng xuống chơi, tiểu từ này từ nhỏ biết bay, chơi trong nước cũng không sợ chìm, mà Tiếu Tiếu với Kì Kì thì lợi hại rồi. Thước Nhạc không xuống biển, ngồi ở khoang thuyền, tinh thần tập trung vào cá heo, dẫn bọn chúng tới.

"Hắc." Cách cách… một con cá ngừ bị Khúc Phàm bắt lên.

"Bắt hai con cá hồi được rồi, cá ngừ bọn nhỏ không thích ăn." Cậu nghĩ chỉ cần dùng tinh thần lực là được rồi, nhưng thế này thì thú vị hơn. Vả lại Khúc Phàm cũng nguyện ý bắt, bắt cá trong nước, rất có tính khảo nghiệm năng lực bơi.

"Không thành vấn đề, cá ở đây phong phú, hình như còn nhiều hơn lần trước."

"Đùng là nhiều hơn, ai…Kì Kì con xuống cho ba." Đang nói với Khúc Phàm liếc mắt nhìn bọn nhỏ, kết quả thấy Kì Kì đang ngồi trên một con cá heo.

"Không sao đâu ba ba, con cá heo này ngoan lắm."

"Ha ha, thằng nhóc này biết chơi thật." Khúc Phàm đầy mặt ý cười bơi qua.

Cá heo rất thông minh, chở Kì Kì bơi vòng quanh du thuyền, mấy đứa nhỏ khác ucngx mỗi người một con, tiếng cười tràn ngập vùng biển này.

Thước Nhạc tìm vài con cua trong biển, cua biển tính hàn không thích hợp ăn nhiều, mỗi lần Thước Nhạc chỉ cho mỗi đứa ăn một hai con, cũng không ăn bao nhiêu lần. Bình thường thì làm cua đồng, nhưng cua đồng trong hồ quá thơm, ăn nhiều cũng chán, bọn nhỏ cũng không quá thích, Khúc Phàm thì lại rất yêu thích.

Cất cua đi, Thước Nhạc lại tìm một con tôm hùm khoảng bốn cân, thêm cá hồi, hình như hơi nhiều, lúc cậu đang định xử lý tôm hùm, trong đầu lại hiện lên một cảnh tượng khiến cậu sợ hãi, đặt mọi thứ xuống đi ra ngoài.

Kì Kì đứa bé này cưỡi cá heo bơi trong biển một hồi, cảm thấy không thú vị, vỗ cá heo, đứa bé này từ nhỏ đã thân cận động thực vật, làn này giao lưu với cá heo cũng không có cản trở, chỉ cần cậu đụng vào nó là có thể khiến nó hiểu ý đồ của cậu, con cá heo đó bắt đầu bơi ra khơi, chìm vào nước rồi lại nhảy lên, khiến Thước Nhạc kinh sợ chính là nó vào nước giờ lại không lên, mang theo Kì Kì bơi vào đáy biển.

Không cảm nhận Kì Kì có gì không khỏe, cậu buông tâm một chút, lúc này chỉ cần dùng tình thần lực, là

Kì Kì có thể đi ra khỏi nước, chờ chạy đến bên cạnh du thuyền liền thấy Kì Kì ngồi trên cá heo ngoi lên "Nga ha ha ha…" cá heo vừa rời biển liền nhảy cao lên, Kì Kì ngồi trên lưng nó kêu to không ngừng, cực kì hưng phấn.

Khúc Phàm lúc này ở bên cạnh thấy cũng choáng váng, nha, đây là con mình sao, rõ ràng là một Tarzan, điểm này thì anh và Thước Nhạc quả là lòng có tê linh *(thông hiểu nhau mà không cần nói ra)*, mặc dù đây là biển, không giống như trong phim, song nhìn thần thái đó, đức hạnh *(thường mang nghĩa xấu)* không khác gì một Tarzan nhí. Đứa nhỏ này tuyệt không sợ, biển như chỗ vui chơi của nó. Hai phụ thân một người ở trên một người trong nước, thần tình ngu ngốc nhìn con mình làm đủ kiểu động tác yêu cầu cao, thậm chí có hai lần bảy tám phút mới ngoi lên, Thước Nhạc dùng tinh thần lực nhìn, cậu bé ở trong nước còn nói chuện, miệng liên tục phun bóng, nhưng hoàn toàn không có chuyện không thể thở hay sặc nước.

Lúc này cũng đừng chơi nữa, vội kéo con lên.

Bốn đứa nhỏ được đưa lên, mấy đứa nhỏ khác đi trước thuyền câu cá, hai phu phu dẫn Kì Kì lên tầng hai. Hai người ngồi đối diện con.

Kì Kì nghi hoặc nhìn hai người ba.

Khụ khụ… Thước Nhạc ho khan một chút, hình như hơi nghiêm túc, nhìn cậu bé cười.

Cáp…ha ha ha…Khúc Phàm và Kì Kì nhìn biểu tình của Thước Nhạc thập phần buồn cười, hai người đều nhìn không được cười lên.

Sắc mặt có phần đỏ lên "Được rồi, cười cái gì. Bảo bối lại đây, đến chỗ ba ba." Thước Nhạc kéo Kì Kì lại.

"Bảo bối, nói cho ba ba, vừa rồi con có thể thở trong nước?"

Kì Kì gật đầu "Dạ, đúng ba ba." Ba ba sao lại hỏi chuyện kỳ quái vậy.

Hai người nhìn nhau "Vậy trước đây Kì Kì cũng có thể thở trong nước sao?" Khúc Phàm hỏi.

Khúc Phàm nghiêng đầu suy nghĩ, "Con không biết. Kì Kì chưa thử qua."

"Cục cưng nói cho ba ba biết, thở trong nước có cảm giác gì."

"Ha ha, ba ba ngốc thật, thở là thở thôi, có cảm giác gì sao? Giống như trên mặt đất vậy a."

Hai người nhìn nhau, trước đây Kì Kì hình như không có năng lực này. Hai người sầu muộn. Vì sao con họ sinh ra đều đặc thù như vậy.

Bữa trưa qua, Thước Nhạc dẫn hai đứa bé ngũ trưa, Kì Kì hôm nay tinh thần đặc biệt tràn đầy, kéo anh trai và lão ba thi câu cá, trẻ con khí lực nhỏ, cầm cần câu không nổi, Khúc Phàm chuẩn bị cho hai đứa một cái cần câu, cố định trên thuyền, chờ cá mắc câu, bọn nhỏ chỉ cần nhấn nút tự động, dây câu sẽ tự động thu hồi, nhưng không có tác dụng với cá lớn.

"A…con câu được." Kì Kì và Quả Quả hai đứa bé cùng nhau lấy cá xuống, một con cá khoảng năm cân.

Khúc Phàm thực phiền muộn, tiểu tử này hôm nay giống như ăn thuốc kích thích vậy, nãy giờ đã bốn con rồi.

"Câu lên, nga, con này nặng quá. Anh, cần câu sắp rơi." Cần câu phía trước bị kẹt, dây cột sắp lỏng, hai cậu bé cũng trượt theo vài bước. Nút tự động hoàn toàn không có tác dụng.

Quả Quả nghẹn đỏ mặt, dùng hết sức lực, quay đầu gọi lão ba "Lão ba mau tới."

Khúc Phàm nhanh đi tới, tiếp nhận cần câu, nhìn cá trong nước, thật ghê gớm. Dài gần một mét.

"Đây là cá ngừ vây xanh, lớn thế này bắt lên chúng ta cũng không thể ăn, thả đi." Con cá này bắt lên cũng không có dùng.

"Không được, châu châu của con còn ở bên trong mà." Kì Kì la to.

"Châu châu gì?"

"Đó là bảo bối của Kì Kì, bọn con cột vào móc câu, cá không một hồi liền cắn câu. Dùng rất tốt." Quả Quả nhìn lão ba giải thích.

Trong lòng hiếu kỳ, dùng sức bắt con cá đó lên.

A…đây là? Mở miệng cá lôi dây câu ra, một viên châu đỏ như máu rơi ra từ miệng cá. Sao anh có cảm giác thứ này rất quen thuộc

7. Chương 6: Giữ Lại

"Ba ba…" Thước Nhạc nhắm mắt nghĩ người trong nhà thích ăn cá bơn chiên, định lấy vài con từ biển, vừa lên boong tàu thì Kì Kì lao mạnh vào lòng cậu như một quả pháo.

Vội ôm cậu bé lên, đứa bé ủy khuất nhìn Thước Nhạc "Lão ba là người xấu."

Thiếu chút cười ra tiếng, Thước Nhạc nhìn Khúc Phàm, quay đầu lại "Ai nha, ai xấu vậy, bắt nạt cục cưng của chúng ta rồi. Ngoan ngoan, còn khóc nhè a. Lại kể cho ba ba nào, ba đi tìm họ."

Kì Kì ánh mắt đỏ lên, bỉu môi "Đều tại lão ba, muốn cướp châu châu bảo bối của Kì Kì."

Vật gì, Thước Nhạc khó hiểu, ôm Kì Kì tới chỗ Khúc Phàm, "Vật gì vậy? Anh lại chọc con."

Khúc Phàm mở tay đưa hạt châu tới trước mặt Thước Nhạc, không đợi Thước Nhạc lấy, tay nhỏ của Kì Kì đã vươn tới vụt lấy đi hạt châu, đặt vào không gian của cậu bé. Đứa bé làm xong liền ôm chặt cổ ba ba không dám nhìn lão ba.

Dở khóc dở cười nhìn hai cha con, "Vừa rồi Kì Kì lấy là phật châu bọn anh đang tìm."

Thước Nhạc ôm con trừng anh, "Tưởng chuyện gì lớn, dù sao cục mật vụ bọn anh cũng không tìm được, cho con thì làm sao."

Dùng tay nhéo nhẹ mũi Thước Nhạc "Còn nói anh chiều con, em xem em giờ chẳng phải là vậy sao, đúng là một hạt châu không tính cái gì, cục mật vụ cũng không trông chờ nó sẽ làm được gì, nhưng nếu người thường vì thế mà tiến hóa, làm ra chuyện gì thì không tốt, huống chi hạt châu đó là thứ gì bọn anh cũng chưa biết, nếu có nguy hiểm thì sao. Em yên tâm cho Kì Kì được sao?"

Thước Nhạc nghĩ cũng đúng, vỗ đầu Kì Kì "Bảo bối, đưa hạt châu ba ba xem được không?"

Cậu bé ngẩng đầu, nhìn lão ba một chút lại nhìn ba ba một chút, có chút do dự, nhưng vẫn lấy hạt châu ra, đừng thấy Kì Kì còn nhỏ song cậu bé cũng hiểu ý lão ba nói, biết lão ba muốn tốt cho cậu, chỉ là có chút luyến tiếc, trẻ con luôn thích thu thập một ít vật nhỏ, Kì Kì cũng không ngoại lệ, bình thường cậu bé cũng không tùy tiện lượm đồ, nhưng hạt châu này có vẻ giống vòng tay của ba ba đeo, tuy là hạt châu này có lớn hơn so với của ba ba. Vả lại từ khi có hạt châu, Kì Kì cảm thấy mình có thể 'nói chuyện' với A Phúc và Tiểu Hắc, trước đây có thể tương tác với động vật, nhưng không thể nói chuyện, nên Kì Kì vẫn luôn xem hạt châu là bảo vật của mình.

Nhận lấy hạt châu, biến sắc, Thước Nhạc rất mẫn cảm với linh khí, giống như đổ thạch cậu có thể xuyên qua phần da của nó cảm nhận được linh khí tồn tại trong ngọc bích, bản thân ngọc bích không thể sinh ra linh khí, nó chỉ có thể chứa đựng linh khí, ngọc bích càng nhiều tạp chất càng ít linh khí, linh khí càng nhiều càng cải thiện thủy chất ánh sáng của ngọc, điểm này nhìn ngọc trong không gian của cậu là biết, những ngọc bích này cậu đặt bên hồ, chưa mở cậu cũng chưa biết nó là dạng gì, nhưng những cái đã mở thì thế nước càng ngày càng đầy, thậm chí đã làm thành trang sức cũng càng ngày càng nhiều linh khí, so với những cái làm cùng lúc ở chỗ Bàn ca *(nhân vật tên Mập ở tập trước, mình đổi cách đọc, nghĩa như nhau)* hơn cả một bậc.

Cậu và Khúc Phàm từng nghiên cứu làm cách nào đưa linh khí và tinh thần lực vào hay phóng ra khỏi ngọc bích hoặc vật liệu khác, linh khí có lợi cho cơ thể người, trong không gian không nói, bên ngoài thì rất ít linh khí, mà cha mẹ con cái của cậu cũng không thể hấp thu linh khí, cho dù là Khúc Phàm cũng là vào cục mật vụ học được một phương pháp hô hấp hấp thu linh khí, mà phương pháp này cha mẹ hai nhà

cũng không dùng được. Điều này khiến mọi người thực tiếc nuối, chính vì vậy Thước Nhạc mới nghĩ tới việc nghiên cứu linh khí. Về phần tinh thần lực, là vì Thước Nhạc phát hiện nếu mình để một tia tinh thần lực trên người con, vậy rất dễ tìm được chúng, cho dù là xa bao nhiêu cũng có thể cảm ứng được. Điều này là sau khi sinh Kì Kì hai người mới phát hiện, có lẽ do quan hệ huyết thống nên đứa bé chưa ra đời Thước Nhạc và Khúc Phàm cũng có thể cảm giác được hỉ nộ ái ố *(vui, giận, yêu, ghét)* của đứa bé, sau khi sinh loại liên hệ này dần dần nhạt, chỉ còn lại một tia nhỏ, chỉ khi đứa bé cảm xúc kích động hay lúc có nguy hiểm, hai người mới có thể cảm giác tới. Vì vậy, hai người càng để tâm việc này, nếu thành công, bọn họ có thêm một sự bảo hiểm, bình thường có linh khí tẩm bổ, thân thể khỏe mạnh, bọn nhỏ có chuyện thì hai người có thể cảm giác được đầu tiên, dù sao ở xa, loại cảm ứng này sẽ rất nhạt, huống chi Quả Quả còn không có huyết thống với bọn họ, cậu bé lại sắp qua Pháp, hai người vẫn có chút lo lắng.

Thước Nhạc vừa cầm thứ này, liền cảm giác được bên trong có một loại năng lượng, không phải linh khí, cũng không phải tinh thần lực, hạt châu chạm tay cậu thì nó dần tiến vào cơ thể cậu, hóa thành một tia sáng, nó tiến vào thức hải của cậu, cánh hoa sen bên trong dịch trắng run lên, nở rộ sau đó cánh hoa rơi xuống, lộ ra đài sen bên trong.

Khúc Phàm ngạc nhiên nhìn trên tay Thước Nhạc đột nhiên xuất hiện cánh hoa, giống y hệt cánh hoa lúc sinh cục cưng, có điều nó màu trắng, cái kia thì đỏ như máu, anh không hiểu có chuyện gì.

Thở phào một hơi, nhìn đóa hoa hai mươi bảy cánh xuất hiện trên tay, giống trước, nhìn như bạch ngọc, cậu cảm nhận được nó là do linh khí ngưng kết thành, có điều cánh hoa lại là từ tinh thần lực. Điều này có thể coi là nghĩ gì ra nấy không. Thước Nhạc nở nụ cười.

"Nó đúng thật là bảo bối. Kì Kì nhà chúng ta là sao may mắn a." Thước Nhạc hôn khuôn mặt Kì Kì thật mạnh "Được rồi cục cưng, đi theo anh Quả Quả câu cá đi." Đặt cậu bé xuống mặt đất.

Cười ha ha kéo Khúc Phàm lên phòng khách tầng hai, thứ này thật sự là đồ tốt, giờ phải thu phục Khúc Phàm. Kéo Khúc Phàm ngồi lên sô pha, Thước Nhạc ngồi lên người anh.

Khúc Phàm ôm eo cậu, ngửi mùi thơm tỏa ra từ người cậu, "Nói đi, đó là thứ gì vậy, mà khiến em để bụng như vậy."

"Thực ra em cũng không biết nó là thứ gì, nhưng em có thể cảm giác bên trong có một loại năng lượng. Em vừa cầm hạt châu, cổ năng lượng đó liền tiến vào cơ thể em, đóa hoa sen trong thức hải dài ra hạt sen rồi." Đặt cánh hoa trên tay lên bàn bên cạnh. "Cổ năng lượng đó nếu có tác dụng ở thức hải, vậy có thể khiến người thường tiến hóa ra dị năng cũng không quá kinh ngạc. Nhưng cũng phải phân ra người nào, em nghĩ thứ này có tác dụng càng lớn đối với người có tinh thần lực mạnh, Kì Kì nhà chúng ta có thể tiến hóa ra khả năng thở trong nước, tác dụng với Kì Kì so với những người như anh mạnh hơn, phải biết Kì Kì cầm hạt châu mới chỉ bảy ngày. Về phần hai người đã chết. Em có cách nghĩ." Thước Nhạc nhíu mày.

"Lúc vừa cầm em cảm giác bên trong có một tia năng lượng xấu, tác dụng trực tiếp lên tinh thần. Em nghĩ hai người đó bị nó ảnh hưởng. Nếu người có tinh thần lực lớn ắt sẽ không bị ảnh hưởng, vả lại em còn phát hiện điều đáng kinh hỉ hơn." Thước Nhạc nhìn hạt châu nói, "Thứ này hẳn là huyết mã não cực phẩm, năng lượng bên trong là được rót vào, em dùng tinh thần lực cảm giác được bên trong có một hình ảnh, tác dụng của nó còn cần nghiên cứu." Thước Nhạc mắt long lanh.

Thước Nhạc cưng chiều cười "Quên đi, em thích thì giữ lại đi, dù sao tổ tìm một tuần cũng buông tha rồi." Cũng không phải việc lớn, đưa tới tổ có khi còn có phiền phức.

Bẹp…Thước Nhạc hôn mạnh anh một cái, "Honey, em thật quá tốt."

Khúc Phàm ôm cậu, tiến tới bên tai cậu nói giọng khàn khàn "Anh hi sinh vì em, chỉ thưởng thế này sao."

Thước Nhạc cảm giác sự biến hóa của cơ thể anh, vội nhảy ra, "Tối đi, giờ Phi Phi và Tiểu Tiểu cũng sắp lên rồi."

Khúc Phàm cười cười, không trêu chọc cậu nữa, đi tới chỗ quầy bar, rót hai ly bia, hai người ngồi uống bia đá, giảm bớt hơi nóng trong người. Từ chỗ này có thể nhìn thấy bọn trẻ bên ngoài, một lớn một nhỏ chơi rất vui vẻ.

Khúc Phàm trong lòng biết Thước Nhạc khẳng định là nhìn ra điều gì đó trong thứ đó, nhất định là còn quan trọng hơn việc tạo ra dị năng, nếu không cậu cũng không quan tâm như vậy. Kỳ thực Thước Nhạc căn bản không cần mở miệng, chỉ cần xác định thứ này không nguy hiểm thì anh cũng đưa cho Kì Kì, giờ anh không giống như trước, trước đây anh là đại diện của công lý, là tấm gương phục vụ người dân, một năm ba trăm sáu mươi ngày, mỗi ngày đều làm việc, cống hiến cho hòa bình của xã hội. Sau khi trở về từ trại huấn luyện rồi vào cục mật vụ, anh hoàn toàn lột xác, đao thương huyết vũ khiến tâm của anh lạnh xuống, vào cục mật vụ, anh biết tới một thế giới mới, tuy còn có thể bảo vệ quốc gia, bảo vệ mọi người, nhưng đối thủ của anh thay đổi, cách thức làm việc cũng thay đổi, kẻ mạnh mới được tôn vinh, điều này ảnh hưởng lớn tới anh. Chí ít giờ anh sẽ không vô tư như trước, như chuyện anh che dấu không gian của Thước Nhạc, với anh và Thước Nhạc bọn nhỏ là quan trọng nhất, nếu bọn họ có thể nhờ thứ đó nâng cao thực lực, vậy anh sẽ càng vui vẻ.

Thước Nhạc không biết suy nghĩ trong lòng Khúc Phàm, đột nhiên lấy cánh hoa bên bàn trà lên "Phải rồi em quên nói với anh, đây là cánh hóa rớt ra từ thức hải của em, nó do linh khí và tinh thần lực của em ngưng kết thành, anh cầm một cái, hai chúng ta thử nghiệm chút." Nhét vào tay Khúc Phàm một cánh hoa, Thước Nhạc nhanh đi ra ngoài.

'Khúc Phàm.'

"Hả?" Đột nhiên nghe được tiếng Thước Nhạc vang lên trong đầu.

'Em dùng tinh thần lực nói chuyện với anh. Anh cũng thử đi, tập trung tinh thần nghĩ trong đầu là được.'

'Uhm, là hình vẽ, không thể nói chuyện sao.'

'Em ở đâu?'

'Đúng chính là như vậy, thanh âm vang lên trong đầu, rất rõ ràng, a…nghĩ thứ gì bậy bạ vậy chứ.'

Ha ha…

Thước Nhạc đỏ mặt đi từ ngoài vào khoang thuyền "Không đứng đắn."

Khúc Phàm ngồi ở quầy bar nghiêng đầu cười xấu xa nói "Rất hữu dụng."

Liếc anh "Đúng là hữu dụng, phải nghiên cứu kĩ, nếu có thể thì cho bọn nhỏ mang theo, có ích hơn điện thoại di động, em còn biết được cả trạng thái cơ bản của bọn chúng."

"Em có thể cảm nhận được suy nghĩ trong nào sao?"

"Không được, trừ phi cố ý nghĩ tới. Nhưng trạng thái tinh thần có thể cảm nhận được."

"À. Không biết có hạn chế cự ly không."

"Cái này chưa xác định, nhưng em cảm giác chắc không thành vấn đề."

"Đi ra ngoài thực nghiệm đi."

Buổi tối hai người thử nghiệm công dụng của cánh hoa, quả thực không hạn chế khoảng cách, so điện thoại di động còn dễ dùng hơn.

"Được rồi, em còn đang nghiên cứu cánh huyết hoa sen lúc bọn Kì Kì sinh ra, không biết có tác dụng gì." Từng đứa nhỏ sinh ra đều có, vì không biết ích lợi của nó nên Thước Nhạc thu vào một cái hộp, đặt bên cạnh hồ, cùng chỗ với ngọc bích.

8. Chương 7: Hôn Lễ

Ngày thứ ba trong kỳ nghỉ tết nguyên đán, Thước Nhạc tham gia hôn lễ của Chu Bình và Tôn Kỳ, từ chuyện của Trương Thiến, cậu không còn tham gia họp lớp, không còn hứng thú, nhưng lần này Tôn Kỳ và Chu Bình tự mình tới bệnh viện gửi thiệp mời, cậu không thể không đi, vài năm nay chũng chỉ có Tôn Kỳ và Chu Bình là hay gặp cậu, ai bảo người ta làm về hộ khẩu đâu, tốt nghiệp xong vừa đi làm thì vô tình gặp Khúc Phàm, tình cờ là một lần đi dạo với Khúc Phàm thì bị hai người gặp, đương nhiên càng ngày càng thân. Hơn nữa không còn gặp nhiều bạn học, tốt nghiệp xong có thể ở lại Bắc Kinh cũng chỉ có vài người.

Lễ hôn cử hành tại khách sạn Shangri-La quận Hải Điến, lúc Thước Nhạc đến đã có không ít người, cậu mặc một chiếc áo khoác xám, quần jeans đen, giày cùng màu, cộng thêm dung mạo xuất sắc khiên mọi người chú ý. Không chờ cậu tìm được người quen, Phạm Tây Tây *(nhân vật này cũng được đổi cách gọi ở tập này, tập trước là Phạm Thiến Thiến)* ở cửa đã tới trước mặt cậu "Thước Nhạc…ai da, sao càng ngày

cậu càng đẹp vậy chứ, nói với mình coi có bí quyết gì vậy." Ngữ điệu khoa trương, sự kinh ngạc trong ánh nhìn, người này thay đổi quá lớn.

Thước Nhạc cười, "Mình sao dám nhận, Tây Tây cậu mới càng ngày càng đẹp."

"Dối trá. Cậu đang châm chọc mình à, so với cậu mình như rớt trong hố bùn vậy."

Thấy tích cách của Tây Tây vẫn rộng rãi "Mọi người lớp chúng ta có ai tới, đã lâu rồi không gặp."

Tây Tây kéo tay cậu "Đi mình mang cậu qua. Cũng không có mấy người ở lại Bắc Kinh."

Hôm nay tổng cộng hai mươi bàn, đi tới bên trái đại sảnh, Thước Nhạc thấy vài khuôn mặt quen thuộc, Tạ Minh, Trương Húc, Trương Du, Phương Cường, Lâm Nhị, Phạm Tây Tây và hai người kết hôn hôm nay, lúc đầu đi học tại Bắc Kinh hơn hai mươi người giờ chỉ còn những người này ở lại, những người khác có người về quê có người tới thành thị khác, dù sao Bắc Kinh càng ngày càng khó sống.

Mọi người thấy Thước Nhạc, ánh mắt đều khác, cậu thay đổi quá nhiều, bọn họ có thể khẳng định, nguyên lai bạn cùng lớp nhìn thấy cậu trên đường cũng không nhận ra, năm đó bọn họ họp lớp Thước Nhạc đã làm mọi người ngạc nhiên, bốn năm năm không gặp, ngay cả khí chất của cậu cũng thay đổi, kỳ thực việc này cũng không thể trách Thước Nhạc, đóa hoa sen thứ nhất khiến thân thể của cậu được cải tạo, cơ thể của cậu thay đổi thoát thay chuyển cốt, đóa hoa sen thứ hai lại cải biến tinh thần lực của cậu, làm khí chất của cậu thay đổi, vả lại mỗi lần có thai cậu cũng trải qua khảo nghiệm như chết đi sống lại.

Linh khí trong đóa hoa sen thứ nhất trong không gian rất nhiều, chưa nói bản thân hoa sen cũng sinh ra linh khí, mà qua hàng triệu năm tích trữ linh khí, cậu tới giờ vẫn bị động hấp thu, dùng bao nhiêu bổ sung bấy nhiêu, chuyện này mãi tới khi cậu có con mới thay đổi, số lượng lớn linh khí qua thân thể cậu cung cấp cho thai nhi, mỗi một tế bào của cậu đều được linh khí tẩy rửa. Cứ thế, thân thể tự nhiên trở nên hoàn mỹ, cũng may linh khí không thể cải biến gien của cậu, dụng mạo không thay đổi quá lớn. Tướng do tâm sinh, lời này rất chính xác để nói về Thước Nhạc, lúc này nhìn cậu đạm nhiên thanh thản, nhàn xem trước đình hoa nở hoa tàn, tĩnh xem xa xa sóng lên sóng xuống, nếu không phải trên người cậu còn lộ ra một ít thân hòa, sợ là bị người xem như một người thoát tuc, không ăn khói lửa nhân gian.

Chào hỏi bạn học, mọi người ngồi xuống, Thước Nhạc ngồi cạnh Tạ Minh và Trương Du. Mọi người nhìn đều trưởng thanh, vốn cậu đi học sớm, so với bạn học nhỏ hơn một hai tuổi, học y tám năm, những người khác cũng ra trường đi làm vài năm rồi.

"Thước Nhạc, gần đây thế nào, còn ở bệnh viện trực thuộc Hoa Cảnh sao? Tốt nghiệp định đi đâu?" Tạ Minh cũng là bạn học còn liên lạc nhiều với cậu.

"Ừ, vẫn còn, tốt nghiệp xong chắc cũng vẫn ở bệnh viện trực thuộc."

"Ai da, trong lớp chúng ta tính ra Thước Nhạc là tốt nhất, vừa tốt nghiệp đã là bác sĩ, tiền đồ vô lượng, không giống bọn mình mệt sống mệt chết, mỗi năm chỉ kiếm được một hai trăm vạn. Ai được rồi, Thước

Nhạc cậu làm bác sĩ ở bệnh viện có phải mỗi ngày đều có thể nhận phong bì không? Bác sĩ mà không nhận phong bì thì cũng không kiếm được bao nhiêu rồi." Trương húc tựa ghế nhìn Thước Nhạc cười lạnh nói, lúc trước vì Trương Thiến, quan hệ với Thước Nhạc đã không tốt, người này lòng dạ hẹp hòi, từ khi Thước Nhạc tới mọi người trên bàn ánh mắt đều tập trung vào cậu, trong lòng khó chịu.

Thước Nhạc không nhìn hắn, quay sang con gái nhỏ của Trương Du, cô bé một tuổi, béo mập đáng yêu, "Bảo bối tới đây, chú ôm một cái nào." Vỗ tay ôm cô bé từ lòng Trương Du.

Trương Du nhìn phi thường kinh hỉ "Cục cưng nhà bọn mình trừ người trong nhà ai cũng không cho ôm, không ngờ lại rất có duyện với cậu."

Thước Nhạc thành thạo ôm cô bé, "Mình luôn rất có duyên với con nít." Con gái thật tốt, rất ngoan, không giống mấy tiểu tử da dầy nhà mình, không người nào bớt lo, có lẽ quay về cùng Khúc Phàm tiếp tục cố gắng.

Trương Húc thấy Thước Nhạc không phản ứng hắn, càng thêm tức giận "Xem cái đầu thối của ta, Thước Nhạc người giờ là bác sĩ thực tập đúng không, còn chưa có tiền lương đi. Vậy từng tháng phí sinh hoạt còn tốn không ít nhỉ. Kỳ thực làm bác sĩ cũng không có gì tốt, từng tháng chỉ có chút tiền lương, phỏng chừng làm vài năm cũng chưa chắc đủ tiền mua nhà."

Tạ Minh không quen nhìn vẻ mặt hắn "Trương Húc, nói nữa thì không vui rồi. Chúng ta tới tham gia lễ cưới, cậu hết tiền lương tới nhà ở có tục tằng hay không." Người này ỷ vận khí tốt, công ty lương cao, chẳng phải cũng đều là làm công cho người khác sao chứ.

"Ngươi thì không tục tằng, suốt ngày tìm người đầu tư, cái gì bỏ đi bộ lọc bảo vệ môi trường, ta thấy ngươi sớm từ bỏ đi. Ai rảnh rỗi đi lắp thứ đó, vẫn là câu nói trước đó, ngươi nếu đi ra, ta xếp một vị trí cho người ở Hoàn Vũ Quốc Tế, dù sao ta cũng là một quản lý, việc này vẫn làm được, tuy đãi ngộ không thể so với ta, nhưng mỗi năm cũng có thể kiếm tám mươi một trăm vạn. So với một tháng một vạn tám ngàn tốt hơn nhiều." Trương Húc nói xong nhìn Thước Nhạc, thấy cậu sửng sốt thì đắc ý.

Thước Nhạc xác thực sửng sốt, nhưng không phải vì bị tiền lương của Trương húc kinh sợ, mà là cậu nghe cái tên Hoàn Vũ Quốc Tế có chút quen thuộc, nhất thời cũng không nhớ là nghe ở đâu.

Tạ Minh trừng mắt "Bọn tôi thiết kế bộ lọc bảo vệ môi trường tuyệt đối là tiền đồ vô lượng, nếu không phải vì tài chính có chút vấn đề, giờ có lẽ đã nổi tiếng thế giới rồi. Giờ ở đây cũng chú ý bảo vệ môi trường, bộ lọc của chúng tôi có thể lắp ở bất kì địa phương nào, tương lai nhất định tươi sáng."

Hừ…Trương Húc khinh thường bĩu môi.

Lúc này hôn lễ bắt đầu, cô dâu chú rể cử hành nghi thức kết hôn, nhìn khuôn mặt quen thuộc của cả hai, Thước Nhạc đáy lòng thành lòng chúc phúc, những người bạn thời cao trung có bảy tám đôi, nhưng có kết quả tốt chỉ có hai người bọn họ. Cậu đột nhiên nghĩ tới, mình và Khúc Phàm ở cũng nhau cũng sáu năm rồi, con cũng sinh ba đứa, cảm giác như đã làm bạn suốt đời rồi.

Cô dâu chú rể kính rượu nhau, vì mời đa số là đồng sự, cơ bản đều thuộc ban tư pháp, ai bảo cả hai đều học đại học chính pháp, không thể chậm trễ, chờ lúc tới bàn bọn họ đã là bàn cuối cùng. Chú rể mãi xin lỗi, có lẽ là uống nhiều, vốn một người thực nghiêm túc, giờ cũng nói rất nhiều, cô dâu thì tới chỗ bạn học cũ nghỉ chút, dáng tươi cười trên mặt không cứng ngắc như trước.

Chờ lúc tới trước mặt Thước Nhạc, Thước Nhạc đưa một đôi trang sức hồng ngọc loại nhu lão khanh chuẩn bị trước cho hai người, đương nhiên là bao trong một hộp nhung, người khác nhìn không biết thứ gì. Vừa rồi Tây Tây lôi cậu qua, cậu không kịp đặt vào hộp quà. Bình thường cậu rất ít tham gia hôn lễ, có cũng là hôn lễ của đồng nghiệp, đều thực tùy ý, như đồng nghiệp ở bệnh viện kết hôn, liền trực tiếp đưa tiền ở bệnh viện. Giờ là hôn lễ của bạn học cũ cậu cũng rộng rãi hơn, cuối cùng cũng phải nhờ Khúc Phàm cho ý kiến, mới chọn xong quà. Đồ trang sức bằng ngọc bích là vừa, có điều không thể chọn cái quá tốt, cẩn thận lựa chọn, cuối cùng Thước Nhạc chọn một đôi ngọc, chỉ là loại nhu, giá trị khoản hai nghìn nhân dân tệ, so với một hai bạn học đưa năm nghìn cũng không nhiều, nhưng dù là loại nhu, nhưng khối ngọc bích này là màu đỏ thẫm, cho dù là hình thức thế nước ánh sáng màu đều giống hệt nhau. Cũng là song sinh, nếu không phải chúng đối xứng nhau thì sợ là ai cũng không phân biệt được, đưa cho vợ chồng mới cưới rất thích hợp.

Người Trung Quốc chú ý hàm súc, lễ vật về nhà mới được xem, nên Tôn Kỳ nhận hộp nhung bỏ vào túi, lôi kéo bạn học cũ lâu ngày không gặp uống vài ly. Sau này về nhà xem cũng được hai vợ chồng yêu thích nhất.

9. Chương 8: Hạt Giống

Cơm nước xong, Tây Tây đề nghị mọi người cùng nhau đi tiếp, lúc ăn mọi người cũng không thoải mái, ngoại trừ cô dâu chú rể, đi một chỗ khác, tới một cửa hàng nhỏ thiết kế ấm áp, Thước Nhạc không từ chối, ôm con gái Trương Du là Huyên Huyên không buông tay.

"Thước Nhạc, nhìn không ra, cậu thực biết dỗ con nít." Trương Du mở rộng tầm mắt, xem tư thế người ta ôm đứa nhỏ kìa, còn thái độ với nó, tuyệt đối là một ba ba tốt.

Sắc mặt ửng đỏ, nghĩ thầm đều là do mấy đứa tiểu quỷ nghịch ngợm ở nhà luyện mà ra, giờ cậu cũng là ba ba chuyên nghiệp rồi, cậu nói "Cũng là do Huyên Huyên nhà cậu nghe lời. Bé gái đáng yêu xinh đẹp thế này, làm mình còn muốn ôm về nhà nuôi."

"Chờ cậu kết hôn sinh một đứa là được rồi. Thế nào, giờ có bạn gái không?"

Đương nhiên là không có bạn gái, "Không có."

"Hay là mình giới thiệu cho cậu một người, chỗ làm của mình có không ít cô gái trẻ."

Giới thiệu cái gì chứ. Vội nói sang chuyện khác "Không cần. Chờ tốt nghiệp rồi tính." Việc này thật đúng là khó nói.

Tới cửa hàng, mọi người vào phòng, bàn luận sự thay đổi của nhau, gia đình công việc vân vân, Thước Nhạc thấy Tạ Minh không có mấy hăng hái chỉ mãi uống rượu "Tạ Minh sao vậy? Còn nghĩ lời Trương Húc nói sao? Nhiều năm như vậy rồi cậu còn không biết cậu ta sao, để ý làm gì."

Tạ Minh lắc đầu, "Cậu không hiểu, giờ mình mới phát hiện thời gian hạnh phúc nhất trong đời chính là lúc đến trường, cậu bây giờ còn chưa thực sự tiếp xúc xã hội, không biết, tuy Trương Húc nói không dễ nghe, nhưng trong lòng mình sao lại không bị đả động chứ, có đôi khi lý tưởng và hiện thực chênh lệch quá lớn." Uống bia nghiêng đầu nhìn Thước Nhạc cười, nụ cười đó có chút đau buồn "Thước Nhạc, cậu vẫn không thay đổi." Vỗ vai Thước Nhạc, Tạ Minh nhìn xung quanh, những người này đều là bạn học thời cao trung, giờ vào xã hội, thay đổi rất lớn, ngay cả tụ hội ngày hôm nay cũng mang theo mặt nạ, không có cảm giác chân thức, có lẽ đó là cái giá để tiến nhập vào xã hội, mà Thước Nhạc, cho dù là dung mạo hay khí chất có thay đổi thế nào, ánh mắt của cậu vẫn sạch sẽ trong suốt như cũ. Chưa từng bị ô nhiễm.

Thước Nhạc nhìn ánh mắt đỏ bừng của Tạ Minh, trong lòng khó chịu, bạn học ngày xưa hăng hái thế nào, giờ lại mang đầy tang thương, "Gần đây cậu vẫn luôn tìm đầu tư?"

"Đúng vậy, mình và bạn đại học cùng nhau tổ chức một phòng nghiên cứu, chuyên nghiên cứu sản phẩm bảo vệ môi trường, năm ngoái bọn mình nghiên cứu ra một loại bộ lọc, nó có thể dùng trong nhiều phương diện, có thể loại bỏ chất độc hại trong không khí, giờ khai phá xuất hiện bình cảnh, nhưng kinh phí của bọn mình lại không đủ, nếu vẫn như vậy, bọn mình cũng chỉ còn cách ngủ đường cái." Tạ Minh bất đắc dĩ nói.

"Sẽ có cách thôi. Nghe ý cậu nói, loại sản phẩm này đã hoàn thành rồi?"

"Chỉ còn phần thử nghiệm nữa thôi, bọn mình phải hiểm tra ứng dụng thực tế của bộ lọc này. Trên thực tế bọn mình đã đặt rất nhiều kinh phí vào chất liệu làm bộ lọc, giờ nếu qua giai đoạn kiểm tra cuối, là có thể cho ra đời, nó sẽ cải thiện môi trường trên thế giới rất nhiều."

"Vậy cậu còn cần đầu tư bao nhiêu?" Nếu không quá nhiều, cậu có thể đầu tư giúp bạn học cũ. Dù sao cậu biết Tạ Minh là người đáng để tin cậy.

"Năm trăm vạn. Kỳ thực nếu không phải do bọn mình không muốn bán thành quả đi, giờ cũng không vì tiền mà sầu như vậy."

Thước Nhạc nghe, giá này cậu có thể bỏ ra, nhưng cậu biết vì sao bọn họ không có người đầu tư rồi. Năm trăm vạn, đối với một sản phẩm mà tương lai không rõ thì hơi nhiều.

Tạm biệt bạn học về nhà, thấy Khúc Phàm một mình, cha mẹ và bọn nhỏ không ở, nhìn Khúc Phàm đang lên mạng ở thư phòng nói "Sao chỉ có một mình anh?"

"Đi xem phim rồi. Em khoan hãy cởi, coi chừng bị cảm, chúng ta đi hậu viện đi. Anh có việc muốn nói với em." Khúc Phàm vội ngừng động tác cởi đồ của cậu.

"Cái gì vậy?" Bị anh kéo đi.

“Chờ tới nơi đã.”

Tới hậu viện, không nhìn vẻ mặt muốn hỏi của cậu, anh rót nước trái cây cho cậu. Thước Nhạc chỉ có thể thay đồ, ngồi an ổn trên ghế.

Khúc Phàm ngồi cạnh, “Lúc sáng cục trưởng của anh tới đây.” Cầm tay cậu “Đến xem rau dưa em trồng.”

“Sao lại tới lúc em không có nhà, bọn họ nhìn ra gì không.”

“Không có, lần sau rau dưa vài ngày nữa mới đưa đi, hôm nay cục trưởng cũng chỉ là tiện đường ghé thôi, vừa lúc tìm em nói ít chuyện, không ngờ em ra ngoài. Nửa năm trước, một nhân viên của cục mật vụ khi đang chấp hành nhiệm vụ, phát hiện một phế tích, vật phẩm trong phế tích qua giám định, là phế tích thời Tây Chu, phát hiện không ít đồ đồng, đồng thời ở đó còn có mười hai loại hạt giống. Chưa ai nhận ra rốt cuộc đó là hạt giống của cái gì, nhưng qua kiểm tra, có chín hạt giống trong đó có lực sinh mệnh rất mạnh. Hôm nay cục trưởng tới là muốn em xem có thể làm những hạt giống đó nảy mầm không, nếu có thể nuôi sống càng tốt. Thực vật không biết tên, rất có giá trị nghiên cứu.”

“Anh nghĩ sao, em có nên hỗ trợ không?”

“Ha ha, việc này cũng không có gì, cục mật vụ cũng có một dị nhân hệ thực vật thúc đẩy một hạt giống. Tuy nẩy mầm thành công, nhưng chỉ sống một tuần. Nếu em muốn thì làm, không muốn thì thôi, tùy ý em.”

“Vậy làm đi, cũng không phải chuyện gì to tát. Không biết mười hai hạt giống đó là thực vật gì, trong không gian có không.”

10. Chương 9: Dương Chi Bạch Ngọc (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(còn gọi là Bạch ngọc hay Dương Chi ngọc, là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.)

Nói xong chuyện hạt giống, Thước Nhạc kể chuyện Tạ Minh cho Khúc Phàm.

Ngã người nằm lên đùi Thước Nhạc, “Em quyết định là được rồi, chuyện thế này không cần nói với anh.”

Dùng tay chọc nhẹ vào đầu anh “Loại chuyện gì thì cũng phải bàn bạc với anh chứ. Năm trăm vạn không phải con số nhỏ.”

“Không sao, tất cả quyết định của em anh đều ủng hộ.” Nói giơ hai tay lên.

“Vậy cứ quyết định thế, nhưng việc này phải nhờ Bàn ca giúp, em không muốn để Tạ Minh biết người bỏ tiền ra là em.”

"Được rồi anh sẽ gọi cho Bàn Tử."

Khúc Phàm không kéo dài, cầm điện thoại điện ngay cho Bàn Tử. "Bàn Tử làm gì vậy?"

...

"Ử, là Nhạc Nhạc nhà chúng ta, có việc muốn nhờ... Là chuyện thế này,... Đúng đúng, em ấy không muốn người ta biết, Nhạc Nhạc nhà chúng ta là đứa trẻ ngoan làm chuyện tốt không muốn lưu tên lại, ha ha... Uhm, không có việc gì,... Được hai bọn ta qua liền."

...

Cúp điện thoại, Khúc Phàm ngồi dậy, "Bàn Tử nói vừa đi Tân Cương, nhập không ít vật liệu từ Hòa Điền, làm mấy thứ, nói em qua xem, thích cái nào, thì giữ lại."

"Sao anh ấy giờ lại kinh doanh về vật liệu?"

"Ai biết, tự làm khổ mình thôi. Giờ nếu cậu ta còn khuyến khích em đi Myanma, em không thể đồng ý, lần trước rất nguy hiểm, dù sao tích lũy hai ba năm nay, thủy màu loại nào cũng khá đủ rồi. Không có anh cùng, phía nam em cũng không được đi."

Thước Nhạc cười "Biết rồi, là do em quá tham. Không phải em đã hứa với anh rồi sao!" Từ lần đầu đi Myanmar tham gia công bàn, ba năm nay Thước Nhạc chưa từng bỏ lỡ, thu không ít hàng len dạ, năm ngoái tham gia công bàn, Khúc Phàm vì bận việc không thể đi cùng, cả nhà cậu đi, đồng thời định đi Thái Lan chơi, kết quả, trên đường về gặp cướp, tuy cuối cùng tội phạm không đắc thủ, nhưng khiến Khúc Phàm sợ hãi.

Ôm Thước Nhạc, đầu đụng đầu "Cũng không phải là anh ngăn không cho em đi ra ngoài, chỉ là chỗ đó quá nguy hiểm, vả lại, hai người chúng ta cũng sơ sót, không phát hiện em mang thai Phi Phi, may mà đụng phải anh Đổng làm nhiệm vụ bên đó. Nếu không hậu quả khó lường."

Tựa lên người anh, ngực nghĩ mà sợ, từ khi sinh Kì Kì, bụng cậu chỉ có mấy phiến lá, lúc có Tiểu Tiểu, khoảng một tháng mới có một nụ hoa, tuy cậu không chú ý, nhưng Khúc Phàm mỗi ngày xem nên rất sớm đã phát hiện sự tồn tại của Tiểu Tiểu, mà lúc có Phi Phi lại là lúc Khúc Phàm đi công tác, từ Myanmar về mới phát hiện. Cùng vì chuyện này, công bàn năm nay Thước Nhạc không đi, mà trong lòng cậu cũng quyết định, sau này cho dù có Khúc Phàm theo cậu cũng không đi, lúc đó Kì Kì và Tiểu Tiểu đều ở bên cậu, tuy đưa bọn trẻ vào không gian rất an toàn, nhưng chỉ cần nghĩ bọn trẻ ở trong nguy hiểm, cậu đã hối hận muốn chết.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Thước Nhạc, Khúc Phàm hôn trán cậu, không nói thêm gì, sau khi chuyện đó xảy ra rất lâu Khúc Phàm mới dám để Thước Nhạc rời khỏi đường nhìn của anh, cho dù là đi làm cũng mãi gọi điện thoại xác nhận vị trí của cậu, mãi tới khi Phi Phi sinh ra mới đỡ hơn, anh biết như vậy là không đúng, nhưng anh không thể khống chế chính mình, Thước Nhạc đã dung nhập vào cốt thịt của anh, dung nhập linh hồn của anh, tách ra thì anh còn là Khúc Phàm sao?

Hai người tới cửa hàng của Bàn Tử ở Phan Gia Viên, giờ cửa hàng đã mở rộng tới năm gian, trang hoàng cổ hương cổ sắc, quầy hàng gỗ trưng bày không ít đồ trang sức ngọc bích. Giờ Hải Ngọc Trai cũng rất có tiếng ở kinh thành, tuy Thước Nhạc chưa từng nói chuyện mình có năng lực chọn nguyên thạch, song Bàn Tử cũng nhìn ra gì đó, chỉ là anh chưa từng nói tới chuyện này. Bất quá mỗi lần Thước Nhạc đi công bàn, cũng chọn cho anh một ít, dù sao cậu cũng không thể mua nhiều như vậy, nếu thế sao không để anh em được lợi. Vì vậy ngọc bích phẩm chất cao ở Hải Ngọc Trai rất sung túc, tạo ra danh tiếng trong giới châu báu.

Năm ngoái xảy ra chuyện ở Myanmar, Bàn Tử thực hào nghĩa, trực tiếp đứng ra phía trước, cuối cùng chân bị bắn một phát, việc này khiến Bàn Tử thấy có lỗi với Khúc Phàm, dù sao nếu không tại anh để bụng việc này, Thước Nhạc cũng chưa chắc đi. Sau đó anh không bao giờ nói chuyện Thước Nhạc đi công bàn nữa.

Lên lầu hai, ở đây sửa chữa qua, ngoại trừ khu triển lãm vẫn để một nơi tiếp khách, lúc hai người tới thấy Bàn ca đang nói chuyện với một nam một nữ, có lẽ là mua ngọc. Nhưng có thể khiến Bàn ca tiếp thì chắc là một vụ không nhỏ.

“Rốt cuộc cũng đi.” Bàn Tử thở ra, nhìn hai người nói.

“Sao vậy? Có mua bán tới cửa mà còn không vui.” Khúc Phàm kéo Thước Nhạc ngồi lên sô pha nói.

“Cái đó mà tính cái gì mua bán, giá gần bằng giá thành rồi, là do ông già nhà ta giới thiệu, ta làm sao xuống tay được.” Đứng lên đi vào phòng trong, một hồi lấy một cái khay ra, Thước Nhạc đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên tới cửa hàng của Bàn ca, khi đó Bàn ca cũng cầm khay thế này, cho hai người bọn họ chọn ngọc bích, nhoáng cái đã bốn năm năm rồi, thời gian qua thực nhanh.

“Đến xem, khó được có thứ tốt. Vừa rồi đi Tân Cương, một người bạn thân của ta giúp liên lạc, tuyệt đối là trân phẩm.” Bàn Tử đặt khay lên bàn, xốc vải nhung lên, bên trong là ba đồ ngọc.

Thước Nhạc nhìn, phi thường mừng rỡ, là ba đồ Dương Chi ngọc. Một mặt ngọc Quan Âm, hai cái vòng tay lớn nhỏ. Cầm một cái vòng tay khoảng một khoan tay lên nhìn kỹ, ấm áp nhẵn nhụi, lóng lánh trong suốt, hoàn toàn tinh khiết, nhìn cực nõn nà. So với ngọc bích Thước Nhạc càng hiểu bạch ngọc, trong những thứ ông ngoại để lại có vài khối bạch ngọc, cậu có tìm hiểu về nó, mấy cái Dương Chi ngọc này, cho dù là ánh sáng thế nước hay tính chất đều là Dương Chi Bạch ngọc, về chất lượng trên cơ bản đều giống những đồ Dương Chi Bạch ngọc mà ông ngoại để lại.

“Là thứ tốt.” Nhìn qua một lượt, ba thứ này đều là từ một khối ngọc.

Bàn Tử thấy Thước Nhạc thích, liền đẩy khay ra phía trước, “Ba thứ này là anh cho em.”

Sửng sốt, buông mặt Quan Âm, dựa lại phía Khúc Phàm “Em nói Bàn ca anh định làm gì vậy, có chuyện thì nói đi? Chúng ta cũng không phải người ngoài.” Quá quen thuộc với Bàn Tử cả hai đều nhìn ra trong lòng anh có việc.

Bàn Tử cười ha ha “Đúng là anh có chuyện tìm em, nhưng chuyện này không liên quan, thứ này tuy giá cao, nhưng không thể so với ngọc bích, chỉ là khá khó tìm thôi, lần này vừa mới làm ra, anh để lại ba thứ cho em, còn lại đều tặng, những cái này là từ một khối cắt ra. Kỳ thực anh chỉ muốn mượn chó nhà em.”

Hai người ngạc nhiên, “Anh mượn chó làm gì?” Khúc Phàm hỏi.

(1) Dương Chi Bạch ngọc

昵图网 www.nipic.com
BY: shengxie
NO:20100531031940001987

11. Chương 10: Tình Cảm

Nghe câu hỏi của Khúc Phàm mặt Bàn Tử nhăn lại, đỏ lên.

"Ta biết cậu ta định làm gì." Cao Cường và Bành Vân từ dưới lầu lên nghe câu hỏi của Khúc Phàm thì nói, Bành Vân đứng bên cạnh anh cũng đầy mặt ý cười.

Khụ khụ… Bàn Tử mặt càng đỏ hơn, "Ta đi rót hai ly cà phê." Chạy nhanh.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, hai người càng tò mò.

Ha ha, Cao Cường cười, từ khi kết hôn bộ mặt lạnh tanh của Cao Cường dường nhu nhu hòa hơn nhiều "Bàn Tử yêu rồi."

Khúc Phàm ngạc nhiên "Thực sự? Nói nhanh là chuyện gì."

"Tháng hai Bàn Tử không phải đi ra ngoài sao. Kết quả gặp một vị mỹ nhân, vừa thấy đã yêu, mấy ngày nay tìm anh em tham mưu, vừa vặn Tăng Kiến lúc đến nhà cô ấy thấy vị mỹ nhân đó nuôi chó, là Samoyed thuần chủng, Tăng Kiến cái tên thiếu đạo đứa đó đề nghị Bàn ca cũng nuôi một con Samoyed qua tán tỉnh chó cái của người ta, mấy bữa này chợ thú nuôi đi khắp, cũng không tìm được một con hợp." Cao Cường vừa nói vừa chế nhạo Bàn Tử đang bưng cà phê tới.

"Có việc này ư, sao không nói với ta, không nghĩa khí." Nắm tay Thước Nhạc giả giận nói.

Bàn Tử buông khay, lúc này anh cũng không xấu hổ nữa, "Nói với ngươi được gì? Hai người các ngươi thuận buồm xuôi gió có kinh nghiệm yêu đương sao. Vả lại theo đuổi đàn bà ngươi không được."

Khúc Phàm bị nghẹn quay đầu nhìn Thước Nhạc "Nhạc Nhạc, em nói coi, chó nhà chúng ta có gì cũng không được cho hắn mượn." Thước Nhạc dựa vào anh cười không ngừng được.

"Ngươi dừng nghĩ em của ta như ngươi."

"Ngươi cũng đừng nói, ý này của Tăng Kiến không tệ, cũng không thể nói hắn xấu xa. Không biết chừng lãnh đạo nhà bọn hắn chính là dùng chiêu này thành công đâu." Khúc Phàm cười ha ha nói.

"Em tuyệt đối ủng hộ Bàn ca, về em sẽ chọn cho anh một con, tin tưởng kế hoạch sẽ thành công, nói cái gì mượn không mượn, coi như là em và Khúc Phàm ủng hộ tình yêu của anh. Nhưng Samoyed nhà vị mỹ nữ đó là đực hay cái? Coi chừng nhầm lẫn."

Bàn Tử nghe Thước Nhạc nói cho anh một con, cực vui vẻ, tuy một con Samoyed giá chỉ khoản vạn nhân dân tệ, huyết thống tương đối thuần khiết thì ba bốn vạn. Bằng quan hệ của anh và hai người, chỉ cần anh

mở miệng cả hai chắc chắn sẽ cho anh một con, nhưng anh biết Thước Nhạc và chó của mình tình cảm sâu đậm, nên chỉ muốn nói mượn. "Là cái."

"Được, về em chọn cho anh một con đực." Samoyed trong không gian có mười một con, đây không phải là do Thước Nhạc khống chế, bọn chó nhà bọn họ có lẽ ở trong không gian xảy ra biến hóa, mỗi cặp tối đa hai con, mười một con này có bốn con là đời thứ ba, tuy cậu thích chó nhà mình, nhưng trừ đời đầu, còn lại cũng chưa từng uống nước hồ, tiến hóa so ra không nhiều bằng đời thứ nhất. Đem tặng cũng không sao.

"Chó nhà hai người nuôi thực tốt, nếu không phải em và Cao Cường công việc không thể chăm sóc, chúng em cũng muốn nuôi một con." Bành Vân ngồi bên cạnh Cao Cường nói.

Cao Cường cũng động tâm, nhưng ngay lập tức bỏ ý nghĩ này đi, anh và Bành Vân hai người đều bận, trong nhà giờ còn thúc đẩy hai người sinh con, rất bận, làm sao có thời gian chăm sóc một con chó.

Buổi chiều nói chuyện đùa giỡn với mọi người, sau đó về nhà, chờ khi cả hai về đến nơi, cha mẹ và bọn nhỏ đã sớm về, Thước Nhạc vừa vào phòng, Kì Kì liền chạy tới, "Ba ba, ba đi đâu vậy, con tìm mãi không thấy." Tiểu tử này bĩu môi không vui nói.

"Ha ha, ba và lão ba qua nhà chú Bàn, sao phim xem hay không?"

"Hay, nhưng Phi Phi thực ngốc, đang xem thì ngủ." Mím môi cười trộm.

Thước Nhạc nghĩ, đứa bé nhỏ như vậy ở chỗ như thế ngủ là đương nhiên, ôm con tới đông sương phòng, Quả Quả xem tivi, Tiếu Tiếu ngồi một bên, nói gì đó với Lam Tử, nhìn thực hóm hỉnh.

"Ba, mẹ con đâu?" Hỏi phụ thân đang ngồi trên sô pha.

"Ở phòng bắc dỗ Phi Phi, thằng nhóc cả chiều không ngủ tốt, có chút quấy."

"À, vậy mọi người ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi ạ. Buổi tối ông nội dẫn bọn con ăn vịt nướng."

Đặt Kì Kì vào lòng Khúc Phàm "Em đi xem Phi Phi."

Phi Phi vì không ngủ đủ, đang quấy. Thấy Thước Nhạc tiến tới liền chồm người về phía cậu. Thước Nhạc sợ cậu bé rớt xuống đất chạy nhanh đón qua.

"Ai da, thằng nhóc này, náo loạn nửa ngày."

“Mẹ và ba dẫn bọn nhỏ đi xem phim, để Phi Phi ở nhà được rồi, thằng bé nhỏ thế này xem cũng không hiểu.”

Dương Hiểu Uyển liếc cậu “Mẹ và ba con không phải là muốn tạo cơ hội cho hai đứa sao? Đã lâu con và Khúc Phàm không có ở một mình bên nhau rồi, khó được nghỉ, còn không chơi một chút. Hai đứa tốt không.”

“Ha ha, giờ không phải cũng rất tốt sao, con và Khúc Phàm ở với nhau đã lâu vậy rồi, anh ấy còn có thể chạy sao chứ.”

Dùng ngón tay đẩy trán cậu “Con nha, đừng khẳng định như vậy, tình cảm là cần gắn bó, giờ tỷ lệ ly hôn rất cao, dụ dỗ bên ngoài nhiều, vạn nhất Khúc Phàm gặp ai hợp mắt, đến lúc đó con khóc cũng không được gì.”

Thước Nhạc dở khóc dở cười, “Mẹ, mẹ nghĩ cái gì vậy. Con và Khúc Phàm rất tốt.” Cậu rất tin tưởng tình cảm của hai người sẽ không bị mê hoặc. Từ khi có Kì Kì tinh thần của cậu và Khúc Phàm rất hòa hợp, người kia đối với cậu thế nào cậu rất rõ ràng, ý yêu thương thực rõ, mà cậu cũng đáp trả bằng tình cảm tương tự, vì vậy mà lâu vậy tình cảm của cả hai vẫn không nhạt, mà càng ngày càng đặc hơn.

Dương Hiểu Uyển nhìn con trai khẳng định như thế, sắc mặt có vẻ xấu, do dự không biết có nên nói chuyện mình thấy ngày đó không.

Lấy tóc từ trong tay Phi Phi ra, nhìn mẫu thân “Mẹ có phải mẹ có chuyện gì không?”

Thở dài “Không có gì, chỉ là con phải nói Khúc Phàm tránh xa đồng nghiệp nữ của nó chút, trong lòng nó không có gì không có nghĩa người khác không có gì.”

Thước Nhạc sửng sốt một lát “Mẹ, có phải mẹ thấy cái gì không?”

Ngừng một chút “Bữa đó mẹ dẫn Quả Quả đi mua đồ, thấy Khúc Phàm ngồi trong xe một nữ đồng nghiệp, ánh mắt cô ta nhìn Khúc Phàm, vừa nhìn liền thấy sự ái mộ. Đương nhiên, Khúc Phàm khẳng định là không biết, về mặt này thì Khúc Phàm tốt, nhưng cẩn thận người khác tính toán, vô tâm, coi chừng bị thiệt thòi lớn.”

Suy nghĩ liền biết chuyện mẫu thân nói, hôm đó Khúc Phàm không lái xe, buổi tối về nhờ đồng nghiệp chỗ anh chở về, việc này Khúc Phàm đã nói với cậu, cậu cũng biết cô gái đó là ai, nhưng không ngờ mẫu thân lại để ý việc này.

“Tối con nói với anh ấy.”

“Con đừng nói quá, mẹ thấy Khúc Phàm không có gì, nhưng tình cảm vợ chồng, cần đả thông tư tưởng, nếu không lâu ngày, tình yêu biến thành tình thân, lúc này nếu gặp mới mẻ, thì không thể nói chắc rồi. Hai

người các con sớm vậy đã có con, thời gian sẽ riêng với nhau quá ít, cái khác không nói, tuần trăng mật cũng chưa có. Gần đây mẹ mới nhớ ra, sau này được nghỉ, con và Khúc Phàm hẹn hò đi, con cái để mẹ và ba con trông, nếu hai chúng ta trông không nổi, không phải con có ba mẹ Khúc Phàm sao chứ."

Thước Nhạc cười vui vẻ "Được rồi mẹ, việc này mẹ đừng quan tâm nữa. Con trai mẹ nắm chắc anh ấy trong lòng bàn tay mà. Ha ha."

"Mẹ không phải nói giỡn với con." Nhìn vẻ cợt nhả của cậu, trừng cậu "Được rồi mẹ không xen vào việc của người khác nữa, con dỗ Phi Phi, chưa ăn đi. Mẹ đi nấu cơm cho hai đứa." Xoay người nhấc rèm đi ra ngoài.

Thước Nhạc nhìn rèm cửa ngọc bích, cười không biết nghĩ cái gì, mãi tới khi đầu Phi Phi và vào cằm cậu, mới phục hồi tinh thần lại.

"Mẹ nói như vậy thật?" Khúc Phàm cúi đầu hỏi.

"Ngẩng đầu." Lấy tay đẩy cằm của Khúc Phàm lên, tay kia cầm dao cạo râu thổi nhẹ. " Đúng vậy, thấy Từ Văn Lệ chở anh về nhà, mới nói, nhưng trong lòng mẹ vẫn tin tưởng anh."

"Đương nhiên là anh trong sạch, nếu em không nói, anh còn không biết cô ta có ý đó, giờ nghĩ lại hình như đúng."

"Dù sao, không phải rất gần gũi với anh ở đơn vị sao? Ngồi yên một lát coi, ngẩng đầu nói được rồi, cẩn thận em cạo chảy máu."

Khúc Phàm ngửa đầu, " Có chút, nhưng cứ cái dáng dấp Võ Tắc Thiên của cô ta, đồng nghiệp trong đơn vị đều dị ứng, không phải là dễ nhìn chút sao. Đám phụ nữ trong đơn vị anh trong mắt anh chỉ là bảng trắng."

Tay đẩy đầu anh qua một bên, cạo mặt bên "Vậy nếu có cô nào đẹp hơn em, thì anh động tâm rồi sao."

A… "Anh lộn xộn cái gì, coi, chảy máu rồi này." Khúc Phàm vừa quay đầu, dao cạo liền cắt một vết.

"Không sao. Nhạc Nhạc không biết là trong lòng anh em là người đẹp nhất, không nghe lời này sao, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, trong mắt anh em so với Tây Thi còn Tây Thi."

Ném miếng bông lên bàn, nhìn kỹ, không sao, chỉ vết nhỏ, "Anh cũng đừng không để ý, Từ Văn Lệ cô ta cũng không tầm thường, sau này cẩn thận chút, đừng lọt bẫy của người ta."

"Yên tâm, sau này ở đâu anh cũng sẽ giữ khoảng cách với cô ta." Trong lòng nghĩ có nên để cục trưởng điều cô ta sang tổ khác.

"Anh coi rồi làm đi." Nhìn trái phải, cạo sạch rồi.

Khúc Phàm chồm người ra phía trước "Thân ái, em xem em làm anh bị thương, có phải nên an ủi anh." Nói xong ngậm vành tai Thước Nhạc, liếm nhẹ.

"Rảnh rỗi tay chân táy máy, lần sau anh tự cạo..." lời nói bị nghẹn lại trong miệng.

Khúc Phàm ôm Thước Nhạc đã động tình vào trong phòng, trong lòng nghĩ, tự mình cạo làm sao có phúc lợi này.

Đêm đông đặc biệt dài...

12. Chương 11: Nói Ra Lời Trong Lòng Của Ngươi

Trên bàn phòng thí nghiệm đặt một cốc giữ nhiệt, cốc phủ kín bằng vụn gỗ, Thước Nhạc cẩn thận rót nước hồ vào trong, cẩn thận quan sát nước trong cốc không được quá nhiều, dùng tay cảm nhận sự thay đổi của linh khí trong cốc truyền ra, nín hơi nhìn sự biến hóa của cốc, phòng thí nghiệm im lặng, chỉ còn tiếng thở nhẹ của cậu, tuy mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng dùng thần thức có thể cảm giác được một tia biến hóa, thành công rồi, xem ra tác dụng của nước hồ quả thực rất mạnh.

Sáng sớm hôm nay cục mật vụ đưa chín loại hạt giống tới, cậu vừa tiếp nhận đã phát hiện sự dị dạng của chúng, dù cách hộp cũng có thể cảm giác sức sống mạnh mẽ của hạt giống. Mỗi hạt giống đều tỏa ra sức sống mạnh mẽ, thật không thể tưởng tượng nó bị bỏ trong đồ đồng ba ngàn năm, quả thực là kì tích. Mà điều khiến Thước Nhạc càng ngạc nhiên hơn là, cục mật vụ giao chúng cho cậu, quả thực không thể tin tưởng. Nhưng cậu không biết, lúc đó cục mật vụ kiếm được mười hai loại hạt giống, chúng đều có sức sống rất mạnh, nhưng qua thử nghiệm thì những hạt giống này đều không thể sống, hơn nữa một vị dị nhân hệ thực vật mạnh hơn Thước Nhạc (đương nhiên là bọn họ cho rằng mạnh hơn. Dị năng là do thân thể trải qua biến dị mà có, nhưng dị nhân có một điểm giống nhau, đó chính là tinh thần lực và dị năng hỗ trợ lẫn nhau, một dị nhân mạnh cần dựa vào tinh thần lực, tinh thần lực mạnh quyết định trực tiếp tới dị năng của một người mạnh hay không. Lúc trước Thước Nhạc trắc thí tinh thần lực ở cục mật vụ, song thức hải của cậu được hoa sen bảo vệ lại, con số trên máy móc chỉ là kết quả mà Thước Nhạc muốn họ thấy. Nên trong mắt bọn họ Thước Nhạc là một dị nhân có tinh thần lực không mạnh.) thử, ba hạt giống chết hoàn toàn. Vì vậy cục mật vụ cũng không còn ôm hy vọng gì, giao cho Thước Nhạc coi như ngựa chết chữa như ngựa sống, vả lại tác dụng của chúng cũng không quá lớn.

Nhận được hạt giống Thước Nhạc không trồng ngay lập tức, vì là thực vật không biết nên Thước Nhạc không trồng trong không gian, nếu trồng ra còn phải đưa cho chuyên gia tiến hành nghiên cứu, trồng trong không gian luôn có điểm khác, mà những hạt giống này lại không giống hạt giống bình thường, lớn hơn hạt giống thường, trong đó có bốn hạt giống nhau, hình bầu dục, màu đỏ tươi, dạng hạt táo. Dạng đậu tương, màu rám nắng, rất giống hạt giống cây cỏ, một hạt giống màu đỏ như đậu phộng, hình dạng giống như hạt giống hồ lô, còn lại hai hạt, một màu xanh một màu tím. Cậu tra tư liệu, cẩn thận so sánh, nhưng không tìm được cái tương đồng. Tiện tay cầm một hạt màu đỏ hình bầu dục đặt vào cốc chịu nhiệt, dùng cốc chịu nhiệt là để cậu dễ dàng quan sát bộ rễ của thực vật.

Hạt giống nảy mầm rất nhanh, Thước Nhạc phát hiện nó đang hấp thu linh khí trong nước hồ, tốc độ rất nhanh, toàn bộ quá trình không tới mười lăm phút, nước hồ trong cốc chịu nhiệt bị hấp thu toàn bộ. Thực vật cũng tăng trưởng theo, không một lát liền thành một dây leo cao một mét, bụp… cốc chịu nhiệt nứt ra. Vội vàng lấy một chậu sứ từ không gian ra, bỏ bộ rễ vào, giờ đã có thể thấy bộ rễ của nó, chen đầy chậu hoa. Chỉ dùng đất trong không gian, Thước Nhạc không tưới nước hồ nữa. Cây không tiếp tục sinh trưởng.

Quan sát cái cây, nó phân ra hai cành, hai cành này lại hoàn toàn khác nhau, một màu xanh, một màu đỏ, màu phân rõ ràng. Lá như cây phong, phiến lá đỏ như máu có răng cưa. Tìm hai cành cây cắm trong chậu, quấn nó lên trên. Cẩn thận ngắt hai chiếc lá trên cây xuống, dường như nó giật mình run một cái. Thước Nhạc nghĩ, lại lấy một chén nhỏ nước hồ rót vào chậu. Chỗ cậu ngắt lại nhanh chóng mọc ra cành mới, to bằng hai ngón tay. Cái cây này không thuộc loại thực vật nào mà cậu từng thấy, dù sao cậu có rất nhiều thời gian để nghiên cứu chúng có gì khác thực vật bình thường.

Cắt một khối nhỏ từ chiếc lá, bỏ vào máy phân tích. Không lâu liền có kết quả. Nhìn báo cáo nhíu mày, ngoài việc trong thực vật có một ít nguyên tố, hai phiến lá còn có một ít nguyên tố chưa biết. Buông báo cáo xuống, chế hai bình nước thuốc thử, bỏ mảnh lá vào trong đó, lắc nhẹ, thuốc thử biến màu, dùng ống hút một giọt dịch, đặt lên miếng thủy tinh, để vào máy. Lần này lâu hơn chút, kết quả lại khiến cậu ngạc nhiên, vật chất đặc thù trên phiến lá là động.

Nghĩ nghĩ liền lấy một kính hiển vi bội số lớn ra nhìn, mặc dù linh khí trong thực vật sung túc nhưng mắt thường cũng không thể nhận ra, trừ phi nồng đặc ngưng tụ lại thành khói như trong không gian.

Cốc cốc cốc… "Mời vào."

"Bác sĩ Thước, đây là lịch phẫu thuật tuần sau." Y tá Hồ Nhã đi vào.

Thước Nhạc ngẩng đầu "Cảm ơn, làm ơn đặt lên bàn giúp tôi." Cúi đầu tiếp tục quan sát có chỗ nào bất thường không, tế bào trong phiến lá tất cả đều là sắc tố đỏ đồng thời bên trong còn có một vài hạt, những hạt này trong kính hiển vi đều rất nhỏ, có lẽ chính nó là nguyên tố đặc thù.

"A…" tiếng kêu sợ hãi của cô gái khiến Thước Nhạc ngạc nhiên "Y tá có chuyện gì vậy?" Cô còn chưa đi sao?

"Không có gì, ha ha, đây là hoa bác sĩ Thước trồng sao? Trước đây chưa từng thấy. Thực xinh đẹp." Y tá Hồ tay trái nắm tay phải, mặt đỏ so với lúc mới vào càng đẹp hơn.

Nhìn vào khỏa thực vật, đỏ phối xanh, sự phối hợp như vậy, đỏ xanh phân minh sặc sỡ, cực kì hài hòa "A, mới trồng chưa bao lâu. Trước đây màu không tiên diễm như vậy." Dù sao thực vật trong phòng làm việc của cậu rất nhiều, bác sĩ y tá cũng sẽ không chú ý.

"Thực không nên, chưa từng phát hiện phòng của bác sĩ Thước có cây đẹp thế này. Bác sĩ thước thực thích thực vật, hay là mua một châu đưa cho anh ấy. A, bồn này không lẽ nào là hồ ly tinh bên phòng cấp cứu tặng." Nữ y tá trừng mắt nói.

Thước Nhạc sửng sốt, người này nói cái gì vậy, không bình thường sao? "Khụ khụ, y tá Hồ, cô còn có việc gì sao? Nếu không, tôi còn có việc."

"Mỹ nam, gọi em Nhã Nhã là được rồi. Năm nay bệnh viện có bữa liên hoan, em muốn mời Thước Thước cùng tham gia." Đột nhiên mặt trở nên dữ tợn "Tuyệt đối không thể khiến hồ ly tinh bên phòng cấp cứu làm được." Sau đó sắc mặt lại biến thành nhu hòa như nước nhìn Thước Nhạc "Sau khi bữa tiệc kết thúc chúng ta còn có thể cùng qua đêm đẹp, em đã chuẩn bị tốt rồi, chỉ cần nửa ly là khiến anh và em thỏa mãn."

Thước Nhạc nhìn ánh mắt không có tiêu cự của cô ta, nghi hoặc, thử hỏi "Nửa ly gì."

"Thuốc mê loại mới nhất. Dùng rất tốt, y tá Triệu cho em, tốn của em năm nghìn khối, cô ta và chồng xài tốt, giờ chồng cô ta bị cô ta nắm chặt trong tay, nếu không với gương mặt như bị bánh xe chèn qua của cô ta, buổi tối còn gặp ác mộng." Vẻ mặt của Hồ Nhã hiện lên sự hèn mọn, Thước Nhạc biết y tá Triệu là người có quan hệ tốt nhất với cô ta, hai người ngày thường như chị em tốt.

Mị mắt nhìn tay phải đã buông của cô ta, hình như một vết xước nhỏ. Chẳng lẽ là tác dụng của khỏa thực vật này?

"Tay cô làm sao vậy?"

"Cũng tại cái cây chết tiệt này, khiến tay của tao bị xước. Hừ, chờ bác sĩ Thước thành người của tao, tao nhất định ném mày xuống cống."

Không còn biết nói gì, thử nghiệm một lát, "Mối tình đầu của cô là lúc nào."

"Mùng một. Hừ tên đó, sau này nhất định phải khiến hắn hối hận, tôi nhất định phải tìm một người đàn ông đẹp trai, giàu có hơn hắn." Nghĩ một chút, cười nói "Bác sĩ Thước không sai, tuổi trẻ có tiền có tương lai."

Người này ngoại trừ đặc biệt thẳng thắn, nói đều là sự thật, trong lòng nghĩ cái gì nói cái đó. Đi tới trước chậu hoa, uhm, bên phiến lá đỏ hình như có vết máu nhạt, phiến lá xanh hẳn là cũng có tác dụng.

Cắt một mảnh nhỏ từ phiến lá xanh trên miếng thủy tinh trước đó, chuẩn bị cho Hồ Nhã dùng, tuy chưa thử nghiệm qua, nhưng hẳn là không có vấn đề gì. Nếu thực bị sao thì cho dùng nước hồ giải, tính ra cậu cũng không quá xấu nhỉ. Thứ này sau đó còn phải thí nghiệm. Cho nên nói Kì Kì loạn dùng thuốc là do di truyền.

Cậu đang cầm mảnh lá đi về phía Hồ Nhã thì, "A? Sao tôi lại ở đây?"

Mặt không đổi sắc đặt mảnh lá vào đồ đựng "À, không phải là cô tới đưa tôi lịch làm việc sao?"

"A, xem ra tôi buồn ngủ tới hồ đồ rồi. Tôi đi, bác sĩ Thước." Thái độ của Hồ Nhã khôi phục bình thường, nhìn qua là một người rất tốt. "À, đúng rồi, bác sĩ Thước năm nay có vũ hội, anh đã có bạn nhảy chưa?" Ngực yên lặng nghĩ nhất định chưa có nhất định chưa có.

Cười cười "Ha ha, đã hẹn người, y tá Hồ thì sao. Người mời không ít đi." Đừng đùa chứ, không có cũng phải có.

Hồ Nhã miễn cưỡng cười "Ha ha đúng vậy. Tôi đi bác sĩ Thước." Không biết là cái hồ ly tinh nào, chỉ có thể chờ vũ hội lại nghĩ cách.

Cửa phòng đóng lại, Thước Nhạc nhìn khỏa thực vật, thấp giọng nói "Thật lợi hại, làm cho người khác không hay biết nói ra lời trong lòng, sau đó hoàn toàn không biết. Thứ này chính là một quả bom." Bất quá lời cô ta nói khiến người khác thực khó chịu.

13. Chương 12: Không Thể Để Lại Một Mình Em Trên Đời

Ôm chậu cây mà cậu đặt tên là song sắc về nhà, tất cả tư liệu có liên quan tới nó ở phòng thí nghiệm đều bị cậu đặt vào không gian, sau này không bao giờ đem những cây này tới bệnh viện nữa.Bọn nhỏ chơi ném tuyết ở tiền viện, phụ thân ở bên nhìn, mẫu thân và Ngô thẩm chuẩn bị cơm tối trong bếp, cậu chào hỏi rồi đi về phía hậu viện, biết lúc này Khúc Phàm đã về nhà, vừa bước qua cửa nhà chính liền thấy Khúc Phàm ngồi trên tháp, ngồi thiền ngũ tâm hướng lên trời, nhìn bộ dạng nghiêm trang của anh khiến Thước Nhạc không nhịn được cười. Đặt chậu song sắc lên bàn, nhẹ nhàng tới bên cnahj Khúc Phàm, cầm cuốn sách bên chân anh lật xem, một quyển sách cổ khá cũ nát, không nhiều trang, đều là chữ phồn thể, nội dung bên trong rất nhiều, còn có hình ảnh, chỉ rất rõ vị trí huyệt đồ, còn có huyệt ẩn, không ngờ y thuật của người xưa thật lợi hại, có vài huyệt ẩn ngay cả Thước Nhạc cũng không biết.

Thước Nhạc vừa vào phòng Khúc Phàm đã phát hiện, vươn tay ôm cậu vào lòng. Thước Nhạc nghiêng đầu nhìn anh "Cuốn sách này ở đâu ra, anh luyện theo nó sao?" Trước đây Khúc Phàm chỉ rèn luyện tinh thần lực, loại khí công thế này anh chưa từng luyện qua.

Cười cười, "Đây là lấy từ cục của bọn anh, đừng xem thường nó. Quyển sách này tính ra cũng mấy ngàn năm rồi, tài liệu đóng sách là một loại lụa, không phải là loại nào trong một loại tài liệu nào mà chúng ta biết, mấy ngày nay anh vẫn tìm tư liệu để tu luyện, cục mật vụ có nguồn tài nguyên rất lớn, những tài liệu để tu luyện rất đầy đủ, quyển sách này là anh tìm trong đống đó ra." Ôm chặt Thước Nhạc, suy nghĩ một lát, dùng một giọng điệu trầm trọng nói "Em biết thế giới mà chúng ta thấy cũng không toàn diện, còn có một thế giới mà người thường không biết, bọn anh gọi nó là thế giới đen, em cũng biết dị năng, cổ võ giả và dị nhân, chúng đều là những thứ thật sự tồn tại, anh gặp không ít trong nhiệm vụ, tại nơi mà chúng ta không biết, còn có những người tu luyện càng mạnh hơn, những ngày này thông qua tu luyện có thể bài sơn đảo hải, khống chế vạn vật, còn có thể có sinh mệnh lâu dài. Hay thậm chí là vĩnh hằng." Nói đến đây Khúc Phàm nhìn cậu một cách ôn nhu, ánh mắt nhìn khiến Thước Nhạc hoảng hốt, cậu có thể cảm nhận được bi thương trong ánh mắt của anh. Không biết vì sao anh càng nói càng nghiêm túc, chỉ nghĩ những lời kế tiếp có lẽ là những điều mà cậu không muốn nghe, nhịn không được ôm chặt Khúc Phàm, đầu dựa sát vào cổ anh không nhìn mắt anh.

Vuốt lưng cậu, anh quyết định việc này vẫn cần phải nói với cậu, ôm chặt cậu, giọng nói rung rung "Nhạc Nhạc, em có nghĩ tới không, hoa sen trên người em sẽ mang lại cho em cái gì?" Vấn đề này từ khi vào cục mật vụ anh đã nghĩ tới, cho nên anh vẫn luôn tìm kiếm một lối ra mờ ảo.

"Cái gì?" Đột nhiên cảm giác như máu đông lại, suy đoán bất an nảy ra trong lòng.

"Cục mật vụ có rất nhiều tài liệu anh đều xem qua, không có ai có tình huống như em, hiểu nhiều, anh cũng có suy đoán, từ thời thường cổ sinh vật trên trái đất đã bắt đầu tìm con đường tiến hóa cho mình, tuy phương pháp bất đồng nhưng trăm sông đổ về một biển, thành tiên thành thần trong rất nhiều thần thoại cổ tích, kỳ thực đều là sự thật, chỉ có điều trái đất xảy ra nhiều đại họa nên không có căn cứ chứng minh. Mặc dù vậy, thế giới đen cũng ghi chép không ít thứ, hoa sen trên người em rất thần bí, theo cảnh mà em thấy, đóa hoa sen đó tu luyện tới một giai đoạn, hoàn cảnh trên trái đất không thể thỏa mãn nhu cầu của nó, nên nó bay khỏi, trong ghi chép của cục mật vụ có người đã đột phá cực hạn mà phi thăng. Em lại chiếm được bản thể của đóa hoa sen đó, vốn lúc chưa có Kì Kì, em và bản thể của hoa sen còn có thể xa nhau, nhưng có Kì Kì rồi, em và đóa hoa sen đã hợp làm một thể không thể xa nhau nữa, có lẽ là cả hai đã trong trạng thái cộng sinh, em sống nó sống, nó sống em sống. Ba bốn năm nay, khí chất và dung mạo của em tuy phát triển về hướng tốt, nhưng những chỗ khác thì hoàn toàn không thay đổi, thân hình vẫn chỉ dừng lại như lúc mười tám mười chín tuổi." Khúc Phàm ôm Thước Nhạc lên tháp, để chân cậu lên trên người mình, dùng tay cởi giày và tất cho cậu, lộ ra bàn chân trắng mịn như ngọc, năm ngón chân phấn hồng như châu, thoạt nhìn chỉ là một đôi chân của thiếu nhiên hoàn toàn chưa trưởng thành, đôi chân và dung mạo hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác của cậu. Sờ chân cậu, Khúc Phàm nhìn vẻ mặt tái nhợt của Khúc Phàm, "Nhạc Nhạc, anh không thể để lại một mình em trên đời."

Sinh mệnh của thực vật rất dài, huống chi nhìn trình độ nồng đặc linh khí trong không gian, trừ khi có chuyện ngoài ý muốn phát sinh nếu không nó vẫn sẽ tồn tại, tuy từ đó tới giờ Thước Nhạc không gặp chuyện gì lớn, nhưng cũng có một hai lần khắc gỗ hay thái đồ ăn cắt trúng tay, lúc đầu vết thương khép lại còn cần thời gian, giờ chỉ là chuyện trong nháy mắt. Không ai có thể hiểu sinh mệnh lực của Thước Nhạc hơn anh. Cũng vì vậy anh lúc này cũng cẩn thận, không để cậu rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, một phần là sợ cậu bị đau, bị khổ, một phần lại sợ người khác phát hiện điểm khác biệt của cậu, không nói xa chỉ cần cục mật vụ biết khả năng hồi phục cấp tốc cua Thước Nhạc nhất định sẽ khống chế cậu, sau đó làm gì thì bọn họ cũng không thể chống cự. Một người lợi hại bao nhiêu cũng không thể chống lại một quốc gia. Cho nên chuyện phát sinh ở Myanmar năm ngoái mới khiến anh sợ như vậy, mới yêu cầu Thước Nhạc không được cách anh quá xa, thậm chí đôi khi anh cũng hoài nghi không biết tâm lý mình có vấn đề gì không, khống chế dục với cậu càng ngày càng mạnh.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thước Nhạc, đầy vẻ khiếp sợ, Khúc Phàm thở dài, nếu không phải đã tìm dược phương pháp sao anh lại cho nói cho những điều này chứ, kéo Thước Nhạc dựa vào lòng mình "Không cần sợ, anh sẽ không để em sống cô độc một mình, tuy chưa thành công, nhưng anh đã tìm được cách rồi." Cầm quyển sách cũ lên "Cái này tuy thoạt nhìn không đáng tin, nhưng anh đã nghiên cứu tỉ mỉ, quyển sách này là phương pháp tu hành cơ bản nhất, là cơ sở của tất cả các loại tu hành, giống thế này ở cục mật vụ có rất nhiều, nhưng chưa từng có ai tu luyện thành công, mặc kệ là phương pháo tu luyện gi, cơ sở đều giống nhau, dẫn khí nhập thể, tuần hoàn một vòng trong cơ thể rồi ngưng kết ở đan điền, có lẽ là vì ngày thường uống nước hồ, chiều nay anh luyện một buổi, đã có thể cảm giác được khí, nó không giống tinh thần lực, như thể hai hệ thống tu luyện, một tu luyện tinh thần, một rèn đúc thân thể. Khí trong cơ thể do thần thức điều khiển, rất dễ, nhưng linh khí quá ít không đạt tới tác dụng tẩy tinh phạt tủy như trong sách viết, cũng không thể chân chính hấp thu linh khí."

Thước Nhạc nghe thế mắt sáng rực lên "Linh khí trong không gian rất nhiều, vào đó luyện công đi, cuốn sách đó thực sự hữu dụng sao?" Nói xong lấy cuốn sách trên tay Khúc Phàm đọc, chỉ là chữ phồn thể cộng

thêm cổ văn, một thời không hiểu được trên đó viết cái gì, nhìn phía Khúc Phàm mong anh có thể cho cậu một trả lời thuyết phục.

Khúc Phàm gật đầu "Thực sự, anh đã có khí cảm, cũng hấp thu được một ít. Chỉ cần linh khí sung túc, thì không có vấn đề."

Ánh mắt đỏ lên, "Anh đã sớm nghĩ tới đúng không? Sao không nói cho em." Nghe một hồi tâm tình cậu liền nhấp nhô, nghĩ tới Khúc Phàm đã sớm phát hiện vấn đề này, ngực cậu càng thêm khổ sở, có lẽ do cậu quá dễ dàng thích ứng trong mọi hoàn cảnh, dễ dàng thỏa mãn nên chưa từng nghĩ tới những điều này, trăm năm sau chỉ còn lại một mình cậu, cha mẹ người yêu con cái đều rời xa, ý nghĩ này ở trong đầu khiến cậu cả người phát lạnh.

"Không lẽ lại để em cùng anh lo lắng sao." Nếu không vì cần không gian để tu hành, anh cũng không muốn nói cho Thước Nhạc biết lúc này. Trước đây anh không có hứng thú tu luyện, nhưng giờ anh phải đi lên con đường dài đằng đẵng không biết này.

14. Chương 13: Tin Tức Của Người Tu Hành

Khụ khụ...khụ...Thước mẫu liếc nhìn con trai mình, còn đang ăn, làm gì như kẻ choáng váng vậy chứ.

Thước Nhạc đỏ mặt nhìn mẫu thân, vội cúi đầu ăn. Khúc Phàm mím môi cười gắp đồ ăn cho cậu. Không trách sao Thước Nhạc lại vui vẻ, sau cuộc trò chuyện, có một người nguyện ý cùng mình cả đời, vĩnh viễn, cùng nhau đối mặt với tương lai, so với cái gì kiếp sau còn khiến ta cảm động hơn, cho nên ngồi trên bàn cơm Thước Nhạc ngực ngọt ngào không kiềm nổi, vui vẻ đến không còn người khác trong mắt.

Trong số mọi người ngồi ở bàn cơm, mấy đứa trẻ chăm chú ăn cũng liếc nhìn ba ba nhà mình, có chuyện gì vui vậy? Nếu lúc này nói với ba ba không muốn đi nhà trẻ, ba ba có đồng ý không nhỉ? Trong đầu Kì Kì nghĩ làm thế nào lợi dụng tâm trạng tốt của ba ba.

"Ba ba, máy tính của con cần đổi một CPU mới." Tiểu Tiểu thả đũa nhìn Thước Nhạc nói.

"Ừ, vậy đổi đi." Gắp một con cua lớn cho Tiểu Tiểu.

"Vậy ba ba đổi cho con Intel Core i7 Extreme loại mới nhất nha."

"Được rồi, con cứ lựa cái nào hợp ý đi." Không nghĩ kĩ, thuận miệng đồng ý. Giờ trong đầu cậu không thể chứa cái gì khác rồi.

Khúc Phàm ngồi bên trợn mắt ngạc nhiên "Tiểu Tiểu." Cảnh cáo con trai không nên nhân lúc nhà cháy mà đi hôi của. Kì Kì ở bên hối hận bỉu môi, sao mình lại không mở miệng chứ.

Thước Nhạc tức giận ngồi trên tháp nhìn Khúc Phàm nghiên cứu cái cây, "Sao anh không nói tỉnh em, lại để Tiểu Tiểu nhân cơ hội, gần đây nó dùng máy tính nhiều quá, lần trước kiểm tra thị lực là 0.6 có khuynh hướng cận thị."

Đặt chậu hoa xuống "Thôi kệ đi, lần này không để con mua, nó cũng mân mê thứ khác, chúng ta cũng không thể ngăn cản sở thích của nó. Thời gian này ba mẹ vừa phải học tiếng Pháp vừa phải chăm sóc Phi Phi, không có nhiều thời gian trông Tiểu Tiểu, hay là sau này cho Tiểu Tiểu qua chỗ ba mẹ anh, để ông cháu đi ra ngoài dạo chơi, ít để nó tiếp xúc với đồ điện tử, ít động não thì có lẽ sẽ tốt hơn, hai người chúng ta chỉ việc đón đưa, như vậy cũng không quá khác đi nhà trẻ." Tiểu Tiểu nhà bọn họ quá thông minh, không thể chơi cùng bọn nhóc trong nhà trẻ, đưa đi cũng không quá tốt.

Xua tay "Đó cũng không phải là cách, không phải sau tết đại ca sẽ chuyển trụ sở chính của công ty tới Bắc Kinh sao? Ba mẹ còn phải chăm sóc Gia Gia, vả lại cha mẹ cưng bọn nhỏ không phải anh không biết, lần trước em nói Kì Kì hai câu, ba liền trách em, khiến mấy đứa khỉ con đó vừa qua bên đó liền vô pháp vô thiên."

"Người già đương nhiên là thương yêu con cháu, con chúng ta lại thông minh như vậy, ai không thích, việc này cứ để đó đi, dù sao cũng sắp tới năm mới rồi, anh muốn xin nghỉ một thời gian, vào không gian tu luyện. Trên sách viết, trong hoàn cảnh sung túc linh khí, tu hành vài lần đầu sẽ tẩy tinh phạt tủy, linh khí cọ rửa thân thể, đó là quá trinh trúc cơ, kết thúc trúc cơ là dẫn khí nhập thể, lúc này tiến vào lần đầu tiên nhập định, thời gian không xác định, có thể là ba năm ngày cũng có thể là bảy tám ngày, thời gian càng dài càng tốt."

"Có nguy hiểm sao? Có thể xảy ra tẩu hỏa nhập ma hay gì đó như trong tiểu thuyết không?"

"Ha ha, không đâu, quá trình đó chỉ là quá trình cơ bản nhất trong việc tu luyện, trừ khi bị đoạn tuyệt linh khí trong quá trình tu luyện, nếu không sẽ không có nguy hiểm, linh khí trong không gian sung túc như vậy, hoàn toàn không có vấn đề." Thấy bộ dạng mơ hồ của Thước Nhạc, anh ngồi giảng giải cho cậu.

"Không phải anh đã nói với em, tài liệu trong cục mật vụ có không ít của thế giới đen, bình thường anh gặp hầu hết là dị nhân hay cổ võ giả, dị nhân là do tiến hóa, hoặc là ngoại giới ảnh hưởng, dùng tinh thần lực không chế các loại nguyên tố hay năng lực một bộ phận trong cơ thể tăng mạnh, những dị nhân còn lại do ngoại tại ảnh hưởng, một bộ phận cơ thể thay đổi về vật lý, hay một cơ quan cải biến căn bản, hai loại đó đều không quá khác nhau. Mà cổ võ giả cùng võ giả hiện đại lại khác nhau, bọn họ trải qua tu luyện khiến tố chất cơ thể vượt xa người bình thường gấp mười lần, vả lại xác thực có một số người cũng luyện ra nội công, dù là mạnh hay yếu, đều là do tự thân tu luyện. Trên thực tế thế giới đen còn có những người khác, như Ninja của Nhật Bản, phù thủy của Anh, đương nhiên phù thủy bên đó giờ chỉ là qua giọng nói khống chế các loại nguyên tố, bản thân không giống dị nhân, dị nhân của Mỹ so với chúng ta mạnh hơn một chút, chủ yếu là do bọn họ dùng khoa học kỹ thuật nâng cao năng lực của dị nhân, nhưng sự khống chế của bọn họ đối với dị nhân rất lớn. Ai Cập và Ấn Độ cũng có một vài người đặc thù, rất thần bí, che giấu khá sâu, tài liệu trong cục mật vụ cũng không nhiều.

Những tin tức này đều được hầu hết các nước nắm giữ, những người trong thế giới đen phần lớn đều phục vụ cho quốc gia, không vượt giới hạn, mà có một vài người trên thế giới, thực lực của họ rất thần bí, tài liệu ở các quốc gia rất ít, cục mật vụ cũng không có nhiều, những người này trong mắt người bình thường giống như thần vậy, họ là người tu hành, không bị quốc gia chế ước.

Nước ta có ba bốn loại người như vậy, một loại người tu hành, thông qua sự câu thông với trời đất, mượn ngoại lực rèn đúc hồn phách, thân thể và tinh thần của mình, mà chú trọng nhất là hồn phách, một loại khác là phù thủy, họ chú trọng tu luyện thân thể, còn có phật tu, chú trọng tu luyện tinh thần. Nhưng cho dù là tu luyện cái gì, những cái khác cũng sẽ tăng lên. Ngoài ra còn có yêu tu ma tu, nhưng không có ghi chép. Người tu hành, anh chưa từng gặp, nhưng át chủ bài của cục mật vụ có lẽ là người tu hành." Khúc Phàm giơ quyển sách trên tay lên "Quyển sách này là công pháp nhập môn của người tu hành, đừng nhìn nó có nhiều ở cục mật vụ, nhưng thực sự có thể tu luyện thành công tới nay chưa từng phát hiện, đó là vì thế giới của chúng ta quá ít linh khí. Muốn trúc cơ cần linh khí rất nhiều. Mà thứ chúng ta không thiếu nhất lại chính là linh khí, cho nên Nhạc Nhạc à, giờ em đã biết không gian quan trọng bao nhiêu sao."

Thước Nhạc gật đầu "Cảm giác những điều này cứ như trong tiểu thuyết vậy. Nhưng anh chỉ là công pháp tu luyện trúc cơ, sau đó thì phải làm sao."

Khúc Phàm tự tin cười "Ha ha đạo pháp về một, nó phải do người ngộ ra, từ từ sẽ đến không cần nóng nảy, có thể tìm được điển tịch thì tốt, nếu không, anh sẽ tìm ra con đường của mình." Anh không quá để ý điều này, buổi chiều ngồi thiền thử anh liền phát hiện, uống nước hồ lâu ngày khiến thân thể của anh rất thích hợp tu luyện, tuy chưa trúc cơ những anh đã cảm nhận được con mình phải đi, thể hội tự nhiên, khống chế tự nhiên, dung hợp tự nhiên. Có thể năng lực của mình sẽ không mạnh, có lẽ không thể thành thần, nhưng đó cũng không điều Khúc Phàm mong muốn, anh chỉ muốn sống, sống để ở bên cạnh cậu.

Thước Nhạc hôn Khúc Phàm một phát mạnh, làm sao bây giờ, càng ngày cậu càng thích người đàn ông này.

"Thân ái, em dụ dỗ anh sao, còn rất sớm để đi ngủ." Khúc Phàm ánh mắt u ám, giọng nói như toát ra từ sâu.

Nhếch lông mày "Không sao, chúng ta có thể làm vài vận động trước. Thân ái, hôm nay anh thật đẹp trai quá."

Ách… không nói thêm gì, trao cho Thước Nhạc một nụ hôn nồng cháy, có chút khó nhịn với tay vào đồ cậu, "Ba ba…Lam Tử khó chịu. …A, lão ba, hai người đag làm gì vậy?" Kì Kì mang theo tươi cười, ôm Lam Tử từ bên ngoài chạy vào.

Thước Nhạc rên rỉ một tiếng, trời ạ, hai đứa tiểu quỷ không phải là đang chơi ở tiền viện sao?

15. Chương 14: Chuyện Của Lam Tử

Chỉnh lại quần áo, Thước Nhạc đỏ mặt ngồi trên tháp, "Đến ba xem thử, Lam Tử làm sao vậy?" Tuy trong không gian nuôi không ít động vật, nhưng nói ra, Lam Tử và Ngũ Sắc ở bên họ lâu nhất, vốn còn có hai con vẹt vàng xanh, làm tổ trong không gian, ít khi ra ngoài, Lam Tử và Ngũ Sắc thì luôn chơi đùa bên cạnh bọn họ, Lam Tử nhiều chuyện nghịch ngợm nên người trong nhà đều rất yêu thích, ngày thường Thước Nhạc vẫn cho hai con vẹt uống nước hồ, trí lực giờ cũng tương đương đứa trẻ sáu bảy tuổi.

Vươn tay ôm lấy Lam Tử, đặt trên đùi, "Lam Tử khó chịu ở đâu?" Khúc Phàm ở bên cạnh ôm Tiếu Tiếu, nghe Thước Nhạc nói không khỏi muốn cười, người này coi Lam Tử như trẻ con sao?

Lam Tử lắc đầu, không nói. Lúc này Ngũ Sắc từ bên ngoài bay vào. Đứng trên tháp nhìn Lam Tử, ánh mắt toát ra lo lắng, hai con vẹt nhà bọn họ đều khá lớn, Lam Tử chiều dài một mét mốt, vốn nó là giống lớn nhất trong vẹt kim cương, cánh màu lam tinh khiết, bụng lam tím, lông chim bóng loáng, vô cùng hoạt bát, thân hình của Lam Tử thoạt nhìn không cường tráng bằng Ngũ Sắc. Ngũ Sắc chiều cao thấp hơn Lam Tử một chút, nhưng cũng đã là một mét lẻ ba rồi, lông chim năm màu phân biệt rõ ràng, diễm lệ cực kì, hai móng sắc nhọn, thân hình cường kiện.

Thước Nhạc ôm cao Lam Tử lên, "Lam Tử ngươi làm sao vậy? Sao không nói gì với ta." Đứa này bình thường miệng một phút cũng không chịu yên.

Lam Tử lắc đầu, dùng mắt liếc Ngũ Sắc, hai chân giật giật, mặt nhìn Thước Nhạc mang theo âm nức nở "Lam Tử có bệnh rồi, Lam Tử không thể sinh con."

Thước Nhạc ngạc nhiên nhìn Khúc Phàm. Lam Tử làm sao có khả năng sinh con.

Oa… Lam Tử dùng hai cánh che mắt lại, thân thể nhảy lên, nằm lên đệm khóc.

Ngũ Sắc ở bên cạnh thập phần nhân tính nghiêng đầu, ánh mắt hiện vẻ bất đắc dĩ, có chút dở khóc dở cười.

Nhếch môi không biết nói gì, Thước Nhạc ôm Lam Tử lên, "Lam Tử, ngươi vốn đã không thể sinh con."

Lam Tử buông cánh xuống, trong mắt ngậm nước, nghiêng đầu "Vì sao? Hoàng Lam không phải đã có con rồi sao. Vì sao ta không thể."

"Ngươi là chim đực mà, làm sao sinh, nếu muốn con, ngày mai ta tìm cho ngươi một con cái, các ngươi có thể có con."

"Vậy sao được, Lam Tử đã có Ngũ Sắc rồi, không thể ở cùng chim khác, Lam Tử muốn cùng Ngũ Sắc ấp trứng."

Ngũ Sắc tiêu sái đến bên cạnh Thước Nhạc, dùng cánh vỗ Lam Tử. Ánh mắt đầy vẻ thỏa mãn.

"Vả lại, Nhạc Nhạc không phải cũng có Kì Kì Tiếu Tiếu và Phi Phi sao, vì sao Lam Tử không thể?"

Ách… Thước Nhạc nghĩ đầu óc như đông cứng lại, chuyện này là thế nào, Lam Tử và Ngũ Sắc sao lại kết đôi với nhau. Còn có vì sao cậu lại bị một con chim chất vấn.

“Lam Tử ngốc, ba ba là thần tiên nên mới có thể sinh Kì Kì. Lam Tử nếu như thành chim thần mới sinh được cục cưng.” Kì Kì ở bên cạnh nghiêm trang nói.

Tiểu Tiểu nhìn anh mình “Tuy anh ta nói sai, nhưng theo giải thích của khoa học, gien của ba ba đã thay đổi, đặc biệt nên mới sinh được chúng ta, Lam Tử ngươi thì không thể.”

“Ba ba là thần tiên. Chỉ có không phi thăng thôi. Nhưng Lam Tử cũng không cần sốt ruột, ta nhớ trên TV nói một người đắc đạo gà chó thăng thiên, nếu ba ba phi thăng, Lam Tử cũng thành tiên, lúc đó có sinh cục cưng. À không đúng, Lam Tử đẻ trứng mới đúng, Hoàng Lam đẻ trứng mà.”

“Hay là ngày mai Lam Tử lấy trứng chỗ gà mái ấp thử, có thể ra cục cưng không.”

“À không đúng trứng gà thì ấp ra gà con, Lam Tử hẳn là ấp trứng chim.”

Ha ha… Khúc Phàm cười ngửa tới ngửa lui, bọn nhỏ và thú cưng nhà mình thật tài tình.

Thước Nhạc cũng nhịn đến đỏ mặt, “Lam Tử hay là thế này, ngày mai ta đi tìm trứng vẹt cho ngươi, đem về cho ngươi ấp.”

Lam Tử nhìn thực uể oải, nhìn Ngũ Sắc, cuối cùng gật đầu “Cũng được.”

“Còn có hai đứa tiểu quỷ này, một đứa nói ba ba là thần tiên, một đứa bảo ba ba biến dị, sao lại nói vậy?”

Kì Kì cọ cánh tay Thước Nhạc “Ba ba đương nhiên là thần tiên, nếu không không phải thần tiên sao ba ba lại thần kỳ như vậy, vả lại làm con của thần tiên, Kì Kì cũng rất mạnh, Kì Kì muốn rèn luyện chính mình, chờ lớn lên, con phải làm siêu nhân cứu thế giới.” Nói xong ưỡn ngực lên.

Tiểu Tiểu đẩy mắt kính không thèm để ý nói “Không đúng, ba ba là gien tiến hóa, con đọc rất nhiều tài liệu, nhưng năng lực của ba ba đừng để người khác biết nếu không sẽ bị xem như chuột trắng, chờ Tiểu Tiểu trưởng thành sẽ nghiên cứu ba.” Cậu nhóc gật đầu, khoa học mới là vương đạo.

Cậu có nên nói con cậu sức tưởng tượng quá phong phú không, mà bọn tiểu quỷ nhà cậu có khi nào do xem TV nhiều quá, còn siêu nhân, chuột trắng. Ở tuổi của bọn chúng không phải là nên chơi bùn sao?

“Anh nói cái gì với hai đứa vậy? Sao lại có suy nghĩ kì lạ như vậy.” Chuyện cậu sinh ra Kì Kì và Tiểu Tiểu cả hai đứa đều biết. Lúc hai đứa đi nhà trẻ, từng thắc mắc chuyện này, vì nó Kì Kì còn đánh nhau với bạn ở nhà trẻ, lúc Thước Nhạc sinh Phi Phi hai đứa đứng bên cạnh thấy, thấy Thước Nhạc sinh em trai khổ cực như vậy, hai tiểu quỷ càng dính lấy cậu, trong lòng sinh ra ý muốn bảo vệ cậu. Từ khi quay lại nhà trẻ hai đứa không bao giờ nói tới những chuyện kì lạ nữa. Sự đặc biệt của mình cũng ẩn dấu. Thước Nhạc từng hỏi chúng, vì sao ẩn dấu năng lực, lúc đó Kì Kì nói thế nào nhỉ, hình như là siêu nhân không bao giờ nói với người khác mình là siêu nhân. Không cần hỏi cũng biết là Khúc Phàm nói gì đó với bọn nhỏ, lúc để bọn chúng vào phòng sinh cũng là Khúc Phàm đề nghị.

Khúc Phàm cười ôm Thước Nhạc, "Việc này dễ giải quyết, Kì Kì nhà chúng ta thích chuyện thần kỳ, giống như năng lực của nó, Kì Kì luôn muốn khai phá năng lực mới, Tiểu Tiểu lại lý tính hơn, chuyện gì cũng phải dùng khoa học chứng minh, cho dù có năng lực đặc biệt cũng tìm cách chứng mình theo căn cứ khoa học. Nhưng em không thể nói hai đứa không đặc biệt thông minh, nêu không phải anh tận mắt thấy anh cũng không tin, nên lúc sinh Phi Phi anh để hai đứa thấy, Kì Kì còn dễ nói, tích cách hào phóng, Tiểu Tiểu lại khác, đại não của nó phi thường phát triển, tích cách lại rất đơn thuần, trong một số mặt lại dị thường mẫn cảm, lúc đó tuy chỉ có một tuổi, nhưng đã thắc mắc, em cũng biết tình cảm của nó và em rất tốt, còn đặc biệt ỷ vào em, anh sợ con để tâm chuyện vụn vặt, nên tốt nhất là để chúng thấy trực tiếp."

Thước Nhạc nhìn chăm chú vào Khúc Phàm, mũi lên men "Lúc đó Tiểu Tiểu đặc biệt im lặng, có lúc ôm em không buông tay. Em cảm giác được nỗi buồn của con, lại không biết vì sao."

"Ừ, anh cũng phải suy nghĩ rất lâu mới hiểu, em còn nhớ không? Tiểu Tiểu từ khi anh họ chị họ qua mới vậy, lúc đó chị ấy đang có bầu." Anh còn nhớ khi đó chị họ nhà bác Thước Nhạc có thai đứa thứ hai, tết đến, chị ấy thai đã năm tháng.

Thước Nhạc đột nhiên đứng lên "Đúng vậy, a…." lại nằm xuống "Con chúng ta quá thông minh."

"Ha ha, sau đó anh nói chuyện riêng với hai đứa, Kì Kì dễ làm, anh cho nó xem phim người nhện, nói với nó người có bản lĩnh đặc biệt đều ẩn trong đám người. Kì Kì ở bên ngoài không còn biểu hiện cái gì. Tiểu Tiểu thì chưa đợi anh nói gì, đã nói, nhất định phải bảo vệ tốt ba ba, đừng để người ta biết sự khác biệt của ba ba, nếu không sẽ bị bắt đi. Nó coi phim khoa học viễn tưởng cũng không ít." Khúc Phàm cười ha ha "Bất quá anh không ngờ Tiểu Tiểu lại có ý muốn nghiên cứu em."

"Tiểu quỷ này, phỏng chừng thứ gì đáng giá nghiên cứu nó đều sẽ nghiên cứu." Tinh thần nghiên cứu của Tiểu Tiểu thật sự đáng bội phục, Thước Nhạc vẫn luôn nói, cậu và Khúc Phàm hai người tính cách đều không thế, rốt cuộc Tiểu Tiểu giống ai.

16. Chương 15: Thực Vật Mới Trong Không Gian, Biến Hóa Giai Đoạn Đầu

Ngồi nhìn tài liệu trong phòng làm việc mà không yên lòng, tâm tư toàn đặt ở không gian, Khúc Phàm vào không gian tu luyện đã ba ngày, anh dùng hai ngày đầu để tẩy tinh phạt tủy, bỏ đi tạp chất trong cơ thể, hôm qua bắt đầu tiến vào tu luyện.

Đặt tài liệu xuống, cảm giác không giúp được gì khiến cậu thực khó chịu. Ngồi dựa lên ghế ngẩng người, dù sao cũng không đọc được, thôi vào không gian đi. Đến nơi Khúc Phàm ngồi thiền trước, nhìn anh ngồi xếp bằng bên cạnh hồ nước, ngũ tâm hướng trời, Thước Nhạc thấy linh khí chảy vào thân thể anh, tuy mới ba ngày, Khúc Phàm đã có thay đổi rất lớn, bỏ đi tạp chất trên người, làn da tuy không trắng noãn mềm mại, màu da đồng lại trở nên sáng bóng chắc khỏe, tóc cứng chắc khí vũ hiên ngang, vẻ mặt chính khí.

Thấy anh không có dấu hiệu tỉnh lại, Thước Nhạc rời hồ nước đi tới bên thảo nguyên, hạt giống mà cục mật vụ cho cậu được trồng ở gần đây, nói ra thực vật trong không gian của cậu rất đầy đủ, nhưng đều là những thực vật bình thường, những hạt giống này lại khác. Khúc Phàm biết tác dụng của cây song sắc, nói

cậu trồng một ít trong không gian, sự sinh trưởng trong không gian rất nhanh, sau này chỉ cần đưa cục mật vụ một hai cây là được rồi. Cậu nghĩ cũng đúng, nhưng không thể trồng ở chỗ người nhà hay đi, cây song sắc được cậu trồng ở một hòn đảo nhỏ, bị tảng đá bao trùm, chỉ có vài ngọn cỏ nhỏ, bốn cây song sắc được cậu trồng ở đó, cái cây đặc biệt này hấp thu linh khí, chưa được một ngày đêm đã mọc đầy đảo. Phiến lá to bằng hai bàn tay, đỏ xanh giao nhau màu sắc diễm lệ, bốn cây song sắc thân to như cánh tay, nở hoa màu đỏ và xanh, đây cũng là lần đầu tiên Thước Nhạc thấy hoa màu xanh như vậy, đóa hoa xanh to bằng cái bát, giống như màu lá, đóa hoa đỏ cũng vậy, đỏ tươi rực rỡ, nhìn từ xa, phân không rõ hoa và lá, nghĩ không lâu có lẽ sẽ có hạt giống rụng xuống.

Vì chưa biết tác dụng của các loại thực vật khác, Thước Nhạc không dám mạo hiểm trồng trong không gian, đều được trồng riêng trong chậu hoa, tưới nước không gian, chờ nó lớn, giờ đã được ba cây, loại dây bầu, hai loại cây dâu, nghiên cứu tỉ mỉ, ba cây đó không có gì nguy hiểm, dây bầu được cậu trồng ở đất trồng rau, dù sao bên đó có không ít dây bầu, không có gì lạ, để nó sớm mọc ra quả bầu Thước Nhạc tưới không ít nước hồ, nhờ thế mới phát hiện sự khác biệt của dây bầu này, nó lớn quá chậm, cây song sắc chỉ cần rót một nửa lượng này, đã mọc đầy đảo, nhưng cây bầu này lại chỉ mọc dài hai mét, tốc độ này ở trong không gian thực bất thường, cho dù là cây tử đàn lớn lên còn nhanh hơn nó. Nếu chờ nó mọc quả bầu thì phải đến ngày tháng nào chứ. Đó là chưa nói lấy hạt giống. Hai cây dâu cũng không mong chờ, lớn lên rất nhanh, tưới nước, cao hơn hai mét, nhưng thoạt nhìn bộ dáng chỉ ở thời kì niên thiếu, chừ nó trưởng thành cũng cần thời gian rất lâu, vả lại giờ nhìn cũng không khác gì cây dâu bình thường, Thước Nhạc trồng nó tại một bên vườn rau không quản nó.

Mà điều mang lại kinh hỉ cho cậu nhiều nhất chính là cỏ lông rồng *(1)* trong không gian, cỏ lông rồng có hàm lượng lignin thấp, hàm lượng xenlulo cao, sợi dài nhỏ, mềm dẻo, dễ làm hồ, tẩy trắng, dùng tạo giấy chất lượng cao, sợi tơ nhân tạo, nguyên liệu làm bông chất lượng tốt, cũng là nguyên liệu thượng hạng cho việc biên chế hàng thủ công. Loại cỏ này có không ít trong không gian, vì nó không kết quả thích hợp cho việc làm hàng mây, nên không ít hàng mây đều dùng loại cỏ này và lá hương bồ pha trộn, cho nên Thước Nhạc không xa lại gì với nó. Điều khác biệt duy nhất của nó là cỏ lông rồng trong không gian là nó chứa lượng lớn linh khí, không sai chính là linh khí, không phải là hấp thu từ không gian, mà do chính nó sinh ra. Phát hiện điểm này Thước Nhạc trồng cỏ lông rồng tại bờ sông bên kia thảo nguyên, rễ cây sinh sôi nảy nở, một hai ngày mọc tràn đây hơn nửa mẫu, Thước Nhạc không chút keo kiệt việc tưới nước hồ cho nó.

Tới nơi trồng cỏ lông rồng, nơi đó linh khí rất dày đặc, ngồi bên cạnh cỏ lông rồng, dùng tay chạm vào một gốc cây, cảm giác linh khí trong nó, tuy không quá nhiều nhưng cuồn cuộn không ngừng, uhm, Thước Nhạc bỗng sửng sốt, vì linh khí tiến vào tay cậu đụng nó, cậu cũng cảm giác được nó lại hấp một ít linh khí bên ngoại bổ sung, không giống như cậu nghĩ là tự sinh ra, chuyện này khiến cậu thấy thực thú vị, Thước Nhạc liền hấp thu toàn bộ linh khí trong một cây cỏ lông rồng, chuyện này với cậu thì rất dễ dàng, nhờ mấy đứa nhỏ giờ thân thể của cậu thả ra hay hấp linh khí đơn giản như hô hấp vậy. Hấp thu xong, Thước Nhạc dùng tay cảm giác sự thay đổi linh khí của nó, a, một phần nhỏ là tự sinh ra, còn lại phần lớn là hấp thu từ bên ngoài.

Thước Nhạc đột nhiên có một suy đoán, thu thập cỏ lông rồng, đồng thời hấp thu sạch linh khí trong nó, quả thực cây cỏ lông rồng này bổ sung linh khí từ ngoại giới, tốc độ tuy chậm chút, nhưng nó xác thực có thể hấp thu linh khí. Quá thần kỳ, lại cỏ này trồng trên đất sẽ sinh ra linh khí, linh khí dư thừa tỏa ra bốn phía, cũng có thể hấp thu linh khí từ bên ngoài, khiến hàm lượng linh khí của nó luôn đạt một giá trị nhất định, quả thực là cỏ tiên. Thước Nhạc thậm chí ngay lập tức muốn trồng nó trong viện nhà mình, xem ra còn phải trồng thêm, chờ nó trưởng thành bện một cái bồ đoàn, Khúc Phàm ngồi trên đó tu luyện sẽ có lợi hơn. Người nhà ngủ trên nó cũng tốt cho thân thể.

Thấy tác dụng cường đại của cỏ lông rồng Thước Nhạc lại chạy tới chạy lui bên cạnh dây bầu và cây dâu

nửa ngày, cây song sắc và cỏ lông rồng đã lợi hại như vậy, không thể nào hai loại này không có tác dụng gì. Đáng tiếc là chúng lớn quá chậm, cái gì cũng chưa nhìn ra. Có điều phía lá cây dâu quá thật rất lớn, có phải nên nuôi ít tằm không nhỉ. Nghĩ lại thì hay thôi đi.

Buổi tối ăn cơm xong, Thước Nhạc một mình ở hậu viện viết luận văn tiến sĩ, thời gian thực tập tại khoa não ngoại cậu tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, khoa não ngoại của bệnh viện trực thuộc Hoa Cảnh rất có danh tiếng trong nước, các loại ca bệnh cũng nhiều, có giúp ích rất nhiều cho luận văn của cậu.

Từ ngày nghe Khúc Phàm nói, Thước Nhạc tỉ mỉ hồi tưởng lại, thân thể cậu phát triển không giống những người khác, có lẽ nên nói, từ hồi cao trung đã có dự triệu, lúc đó thân thể cậu còn nhờ hoa sen cải tạo, sự phát dục cũng rất ít, sau khi lên đại học từ năm hai thì không còn thay đổi, chỉ có lúc hoa sen thứ hai nở mới có thay đổi, sau đó mỗi lần có con cũng phát triển theo hướng tốt. Cậu còn nhớ hai năm trước lúc cạo râu cho Khúc Phàm còn ước ao, cậu không có râu, khi đó cậu nghĩ chưa tới lúc, giờ ngẫm lại, sự cải tạo của hoa sen đối với cậu, không đến mức một chút cũng không lớn, giờ xem ra ngoại trừ một vài chỗ đặc biệt những thứ khác đều thực bình thường.

Nhưng chuyện này không thể không khiến cậu cảnh giác, có thể giờ còn trẻ người khác không chú ý, nhưng qua hai năm tuổi lớn rồi, thì lại khác. Cậu sắp hai mươi sáu tuổi rồi, chờ ba mươi sợ là người khác cũng nhìn ra, nói vậy, cậu còn có thể làm việc ở bệnh viện sao? Tình hình không quá lạc quan? Nhưng dù thế nào, học vị vẫn phải lấy.

Khúc Phàm nhập định bảy ngày, cộng với ba ngày tẩy tinh phạt tủy, đã tu luyện mười ngày, cuốn sách trúc cơ, thật là cơ sở nhập môn, nhưng đã mấy trăm một ngàn năm không ai trúc cơ thành công, là vì không đủ linh khí, người trúc cơ thành công cũng là nhờ công pháp đặc thù, còn như loại công pháp đơn giản lại hữu dụng thế này thì không còn mấy ai sử dụng. Vì vậy, nó mới có thể truyền ra ngoài.

Bắt đầu tu luyện Khúc Phàm vượt qua thời khắc thống khổ nhất, linh khí vào cơ thể cọ rửa từng tế bào, tạp chất bên trong bị đẩy ra ngoài, lúc đầu trên người anh có một tầng dầu trơn màu đen, điều này cũng một phần nhờ uống nước hồ, nếu không có lẽ còn nhiều hơn, ba ngày sau cả người anh như thoát thai hoán cốt, ngũ cảm tăng cường, vân lá trong vòng một cây số, con cá bơi trong nước sông xa xa hay tiếng dòng nước chảy, cùng với linh khí lượn lờ như mây mờ ảo trong không gian. Thân thể anh như dung nhập vào cảm giác huyền diệu đó. Thế giới trở nên khác. Không dừng lại, Khúc Phàm bắt đầu lần nhập định đầu tiên, thân thể hoàn toàn được khai thông, mỗi một lỗ chân lông đều hô hấp, linh khí nhập thể không có cách trở, không theo một đường cố định, bổ sung cho từng tế bào, dẫn đường linh khí vào đan điền, dần dần ngưng kết.

Sự hoạt bát của hỏa, mềm mại của thủy, nặng nề của thổ, sắc bén của kim, ôn hòa của mộc, có lẽ do Khúc Phàm từng tu luyện tinh thần lực, lần này trong lúc tu hành anh có thể cảm giác được các loại nguyên tố trong không gian. Những nguyên tố này theo linh khí nhập vào thân thể anh. Có điều năm nguyên tố này ít an ổn, va chạm lung tung trong cơ thể anh, không có một giây yên tĩnh, không có cách nào, Khúc Phàm chỉ có thể phân ra tinh thần dẫn đường những nguyên tố này vào trong đan điền, anh không biết tác dụng của chúng, dù sao còn rất xa lạ với tu luyện, nhưng giờ anh chỉ có thể làm vậy, nguyên tố tiến nhập cơ thể xếp hàng theo nguyên tắc tương khắc ngũ hành, rốt cục đạt tới cân đối. Tất cả khôi phục bình tĩnh.

Linh khí trong không gian giảm bớt, đan điền bão hòa, dùng thần thức tra đan điền, Khúc Phàm phát hiện đan điền có vật thể hình hạt sen phát sáng, tinh quang tản ra, có dấu hiệu xuyên thấu, nhíu mày, hình như mình tu luyện hơi nhanh, hình như đã đạt tới trạng thái đầu toàn chiếu. Hai tay duỗi ra hai bên, thân thể

giống như đột ngột bổ ra, bắn thẳng về phía trước, bay lên nhẹ nhàng, nhảy cao tới bốn mét, rớt xuống mờ ảo nhẹ như lông hồng, khóe môi giương lên có chút đắc ý, chính xác đã tiến vào giai đoạn đầu của toàn chiếu. Không gian thật sự là phúc địa.

Nóng ruột muốn để Thước Nhạc biết tin tốt này, nhìn đồng hồ, lúc này ở bên ngoài đang là nửa đêm, thôi đợi ngày mai đi, để khỏi buồn chán, một mình trong không gian xem xét sự biến hóa của cơ thể. Đợi ngày mai khiến cậu nhìn thành quả tu luyện của anh.

17. Chương 16: Đóa Hoa Sen Thứ Tư

Đã nhiều ngày, chuyện đầu tiên vào buổi sáng là nhìn Khúc Phàm tu luyện xong chưa, sáng nay cũng không ngoại lệ, Thước Nhạc dùng tinh thần lực nhìn, Khúc Phàm đang đi quanh mấy khối nguyên thạch xem xét gì đó. Cậu vui vẻ, chỉ mặc một bộ đồ ngủ tiến vào không gian.

Thước Nhạc vừa vào không gian, Khúc Phàm ngay lập tức phát hiện, xoay người, nhìn vợ của mình, lúc này điều mà anh thấy đã khác trước rất nhiều, anh cảm nhận được sinh cơ bừng bừng trên người Thước Nhạc, da thịt trắng mịn như ngọc, đôi mắt đen bóng như sao trời, dùng nhãn lực của anh cũng không thể tìm ra một tỳ vết nào.

Lúc này Khúc Phàm trong mắt Thước Nhạc là đầy người linh khí, thân thể và xung quanh dung hợp làm một, không có một vẻ bất tự nhiên. “Anh trúc cơ thành công rồi?” Tâm tình cậu kích động.

Cười cười bước nhẹ đã đi tới trước mặt cậu “Thành công rồi.”

Thước Nhạc mở to miệng, thực thần kỳ.

Chạm mui Thước Nhạc, cười nói “Anh không chỉ trúc cơ thành công mà còn tiến vào giai đoạn đầu toàn chiếu.”

“Nhanh vậy. Không có tác hại gì chứ.”

“Không có, thực ra anh còn cảm thấy có thể đột phá lên, nhưng tu luyện chậm chút thì tốt hơn, anh định củng cố thêm một thời gian.” Dục tốc bất đạt, tu luyện ổn định chút thì tốt hơn.

Thước Nhạc gật đầu, vui vẻ chạy quanh Khúc Phàm. Khúc Phàm cười cười, ôm Thước Nhạc chạy nhảy trong rừng, thân túy ý động, cảm giác này đối với Thước Nhạc là một trải nghiệm mới, rất kích thích, không giống khi dùng tinh thần thể bay.

Đột nhiên Thước Nhạc nhớ tới “Khúc Phàm, anh thay đổi nhiều như vậy, cục mật vụ sẽ điều tra chứ.”

Hạ xuống mặt đất, Khúc Phàm cười cười, kéo Thước Nhạc tới bên cạnh hàng len dạ, "Nhạc Nhạc, em làm sao để phát hiện viên nguyên thạch này có ngọc bích hay không."

"Xem linh khí." Cậu vẫn luôn nhìn linh khí. "Lúc đầu có thể cảm giác bên trong có linh khí hay không, chỉ chạm vào mới biết được nhiều ít, sau này Kì Kì sinh ra, dùng mắt có thể thấy. Cái đó có màu đậm, linh khí khá nhiều, hẳn là lục thủy tinh." Sau khi Kì Kì sinh ra, cậu có thể thấy linh khí của ngọc bích, căn cứ vào màu mà chọn, cũng vì vậy, mấy lần tham gia công bàn ngọc bích, cậu tuyệt đối không nhìn sai.

Gật đầu, "Giờ anh trong kỳ toàn chiếu, không nhìn thấy linh khí bên trong, đặt tay ở trên, cũng chỉ có thể cảm nhận mơ hồ, linh khí trong không gian rất đậm đặc, nên anh có thấy mờ mờ, nhưng còn xa mới đạt tới hiệu quả như em, nói vậy, tình huống của em có lẽ là đặc biệt, đừng lo lắng anh sẽ rõ ràng như bóng đèn. Cổ võ giả và người tu hành cách nhau một tầng, không cần lo họ sẽ nhìn ra, người tu hành trong cục mật vụ rất ít, có hai ba người thường gặp, cũng chỉ trúc cơ, đừng lo, về phần dị nhân, phương thức tu luyện khác nhau, nhiều nhất họ chỉ nghĩ tinh thần lực của anh tăng tương đối nhanh thôi, đương nhiên còn phải ngừa mấy lão quái vật trong cục. Có điều lúc đầu họ chưa từng gặp anh, sẽ không nghĩ nhiều. Vả lại trong cục phần lớn người tu hành đều có bí mật của mình, chỉ cần không phản quốc, đều sẽ không bị điều tra, gặp anh nhiều nhất chỉ là hơi kỳ quái thôi."

Nhìn Thước Nhạc cười, cả khuôn mặt trở nên tuấn lãng, "Còn về bề ngoài, mặc dù anh có thay đổi, nhưng không đến nỗi gây chú ý quá nhiều, vả lại, anh dự định lúc đi làm đem vài loại thực vật tới cục, phỏng chừng bọn họ càng không thể hoài nghi."

"Nhưng vài loại thực vật trừ cỏ lông rồng, hạt giống của cây song sắc vẫn chưa xong, cây bầu chưa được hai mét, cây dâu lớn cũng rất chậm.

"Không sao, anh tính rồi, năm sau mới về cục mật vụ làm, còn thời gian, nhưng em thử tách cây song sắc ra xa nhau thử, dây xanh đừng đưa đi."

"Uhm, không có vấn đề, một gốc cây hai màu, vốn có tách ra, em xem qua, hạt giống mới chỉ có một phần ba là giống cũ, còn lại chia làm hai màu. Có lẽ là loại một màu." Tâm hại người không thể có nhưng tâm phòng người không thể không, cây song sắc một gốc hai màu, màu đỏ có thể khiến người bị mê hoặc, bất tri bất giác nói ra sự thật, màu xanh và màu đỏ là tương sinh tương khắc, là thuốc giải. Nếu cục mật vụ dùng, cũng không cần dùng thuốc giải, tác dụng của thuốc hết thì tự nhiên sẽ giải.

"Ừ, thời gian này anh vẫn luôn nghĩ cách nào để khiến việc dung mạo thay đổi không qua rõ ràng. Kỳ thực nếu thực sự trúc cơ thành công, anh mới biết thực lực của cục mật vụ cùng không mạnh như anh từng nghĩ. Người tu hành và cổ võ giả, dị nhân là những trình độ khác nhau. Đó cũng là lý do vì sao người tu hành rất ít trong cục, anh nghĩ phần lớn người tu hành đều ở những địa danh có linh khí sung túc để tu luyện, chỉ có người tu hành chân chính mới biết được cái cảm giác đó, nó khiến người ta không thể không trầm mê."

Nhíu mày "Anh còn định ở ẩn sao."

Nhìn vẻ khó chịu của Thước Nhạc, Khúc Phàm vui vẻ cười nói "Đúng là có cảm giác đó, nhưng anh có ở ẩn cũng phải ở cùng em, vả lại ở đâu cũng không bằng ở đây, đây không chỉ là nơi rất tốt để tu luyện, còn có thể mỗi giây mỗi phút bên em, cho dù đổi anh làm thần tiên anh cũng không đổi." Nói xong híp mắt nhìn

phương xa." Cuộc sống của chúng ta còn rất dài, vì sao phải tị thế, chúng ta phải vui vẻ mà sống trong cái thế giới này. Sống cùng em thật lâu. Trải qua một cuộc sống mà em mong muốn. Vì anh đã có thực lực có thể bảo vệ những thứ thuộc về mình." Lúc này Khúc Phàm phảng phất như nhẹ nhõm rất nhiều, kỳ thực từ khi vào cục mật vụ, anh đã chịu rất nhiều áp lực, không phải là không thích cục mật vụ, từ nhỏ anh đã có chí làm cảnh sát, sau đó vào trường cảnh sát, thành cảnh sát hình sự, tinh thần chính nghĩa đã chôn sâu trong lòng Khúc Phàm, không thể dao động, chỉ là lúc đầu vào cục mật vụ Hàn Thần dùng phương pháp không thỏa đáng, khiến trong lòng anh khó chịu, sau này vào cục rồi, quan niệm của anh lại thay đổi, nơi này dùng thực lực để nói chuyện, tuy vừa vào cục đã được trao trọng trách, nhưng công việc của Khúc Phàm tiến triển cũng không thuận lợi, vì thế Khúc Phàm tu luyện tinh thần lực, khai phá tiềm năng trong thân thể, anh biết nếu bí mật của Thước Nhạc bại lộ sẽ khiến thế giới điên cuồng, nên anh phải đề cao thực lực của mình, để không kẻ nào có thể uy hiếp, để con mình có thể vui vẻ lớn lên, cũng để Thước Nhạc có một cuộc sống tùy ý.

"Khúc Phàm, làm sao bây giờ, em thực yêu anh quá đi." Thước Nhạc hôn Khúc Phàm bẹp một phát, người đàn ông này đầy mị lực, "Em quyết định rồi, em cũng muốn tu hành. Em cũng là đàn ông, em cũng muốn bảo vệ anh. Bảo vệ người nhà của chúng ta."

"Tốt. Chúng ta cùng nhau tu hành, Anh nhớ trong cục có một cuốn công pháp song tu. Hay là chúng ta thử xem."

"Đi chỗ khác…"

Dự định tu luyện của Thước Nhạc không thể thực hiện, vì tình trạng thân thể của cậu vốn đã rất tốt, không cần phức tạp như Khúc Phàm, nhưng khi tu luyện, cậu mới phát hiện thân thể của cậu căn bản không thể tụ tập linh khí, linh khí trong cơ thể luôn bảo trì cân bằng, mà linh khí cũng chạy vào không gian, thiếu cũng có thể bổ sung từ không gian. Vả lại tĩnh mạch đan điền gì đó cậu đều không có, nhưng không phải không có thu hoạch gì, trong khi tu luyện cậu phát hiện vị trí đan điền có chút dị dạng, kéo linh khí về phía đó, cuối cùng phát hiện trên người lại mọc thêm một đóa hoa sen.

Đây là đóa hoa sen thứ tư trên người cậu.

18. Chương 17: Mắt Mèo

Đóa hoa sen đầu tiên khiến Thước Nhạc có không gian, đóa hoa sen thứ hai khiến thức hải của cậu mở rộng, đóa thứ ba lại khiến cậu có khả năng sinh con, đóa hoa sen thứ tư sẽ mang tới cái gì, Thước Nhạc thực chờ mong.

Qua thử nghiệm Thước Nhạc biết mình không thể tu hành như Khúc Phàm, nếu là công pháp khác có lẽ có thể, nhưng còn phải tìm.

Mấy ngày trước tết Khúc Phàm không đi làm, Thước Nhạc ban ngày đi làm, cậu dẫn theo mấy đứa chơi trong không gian, lên núi trượt tuyết xuống nước bắt cá, bọn chúng chơi rất vui vẻ, nhân tiện mấy ngày này để cha mẹ về Nam Kinh một chuyến, gặp bạn bè đồng nghiệp.

Thầy của Thước Nhạc giáo sư Từ mấy hôm trước nói chuyện với Thước Nhạc, năm sau Thước Nhạc có thể nghỉ tới tháng ba, một phần là vì vào tết bệnh nhân của khoa não ngoại ít hơn, quan trọng hơn là, thời gian này để cậu chuẩn bị luận văn, tháng năm năm sau bắt đầu bảo vệ. Thời gian này để cho cậu chuẩn bị tư liệu v…v…

Tuy cậu chuẩn bị cũng gần xong rồi, nhưng ý tốt của giáo sư Từ cậu sẽ không từ chối, vừa lúc cậu và Khúc Phàm định đi Pháp xem thử, trường học cho Quả Quả đã chọn xong, là một trung học tư nhân ở Paris, họ không lo về chuyện trường học, bởi nó là do giáo sư Daier *(tên này không chính xác)* vào một đợt giao lưu vô tình thấy tác phẩm của Quả Quả, tuy nét vẽ còn có chút non nớt, nhưng rất có linh hồn, có thể nhìn ra tư tưởng của tác giả, vả lại lúc đó Quả Quả còn chưa đến mười tuổi. Khiến ông trỗi lên tâm yêu tài, cho nên lúc nhờ vị giáo sư này giúp Quả Quả du học tại Pháp, ông giúp đỡ rất nhiều. Trường học gì đó cũng đã tìm được, chí hướng của Quả Quả là muốn thi vào học viện mỹ thuật Paris. Mà muốn nhận được giấy báo trúng tuyển của học viên mỹ thuật Paris, Quả Quả phải có giấy chứng nhận tốt nghiệp cao trung, còn phải qua một loạt các đợt phỏng vấn và kiểm tra, nên phải chuẩn bị từ sớm, thi tốt nghiệp cao trung ở Pháp trình độ tương đương với thi đại học, độ khó không thấp.

Giải quyết xong chuyện trường học, còn lại là về thói quen sinh hoạt, Thước phụ Thước mẫu định qua chăm sóc Quả Quả, chỗ người của ba người cũng là một vấn đề, thuê phòng ở Paris chưa nói tới giá cả, phiền phức cũng rất nhiều, Thước Nhạc và Khúc Phàm nhất trí quyết định mua nhà ở Paris, tuy giá cao, nhưng để con mình có một nơi học tập ổn định còn quan trọng hơn, vả lại, Quả Quả học trung học cao trung và đại học ở Pháp, sống ở đó ít nhất là mười năm, như vậy mua nhà là cần thiết.

Vấn đề nhà cửa này rất phiền phức, cũng may Khúc Phàm liên hệ với Will người mà anh quen biết khi mới được tuyển. Khúc Phàm quen Robert Will lúc anh thực hiện nhiệm vụ cuối cùng, anh ta là người Mỹ, thuộc binh đoàn ngoại tịch Pháp, năm đó trong một lần làm nhiệm vụ, chân trái bị trúng đạn phải cắt bỏ, sau khi xuất ngũ không về Mỹ, mà dùng số tiền kiếm được mở một quán bar tại Paris, vì lúc làm nhiệm vụ Khúc Phàm và Will trải qua giao tình sinh tử, sau đó vẫn giữ liên lạc gián đoạn, sau khi Will định cư ở Pháp thì liên hệ với nhau cố định hơn. Will giúp hai người mua nhà ở Paris, chạy đi chạy lại không ít lần.

Chuyện phòng ở nhờ rất nhiều vào Will, vì hai người muốn nhà ở khu vực thành thị, hoàn cảnh tốt, an toàn, nếu có thể gần trường học thì càng tốt. Giá nhà ở Pháp giờ tăng không ít, muốn tìm được ưng ý rất khó, cũng may nhờ Will có quan hệ khá rộng, giới thiệu vài chỗ, nói rõ tình trạng còn đưa ảnh chụp cho hai người, Thước Nhạc và Khúc Phàm nhìn trúng một căn phòng tầng ba ở khu mười sáu, phòng rộng hơn một trăm mét vuông, làm thủ tục sửa sang lại tốn hết ba trăm chín vạn đồng Euro, giá quả thực rất cao, phòng ở khu mười sáu vốn đã cao, và chỗ bất động sản này lại ngay bên sông Seine, đẩy cửa sổ ra là có thể thấy sông Seine mỹ lệ, cho dù là ban ngày hay ban đêm cảnh sắc đều thập phần ưu mỹ. Càng thêm tuyệt diệu là, vì ở tầng cao nhất, phòng còn có sân phơi hơn ba mươi mét vuông. Cho dù là vị trí hoàn cảnh hay bố cục đều không sai, chẳng trách giá đắt như vậy.

Phòng ở lắp đặt thiết bị xong, là nhờ một thợ thiết kế người Pháp, Thước Nhạc cũng không muốn thêm cái gì phong cách Trung Hoa vào, dù sao nhìn phong cách Gothic của căn nhà, trang sức theo Châu Âu vẫn tốt hơn. Nhưng sân phơi thì theo ý của Thước Nhạc, làm một nhà kính trồng hoa.

Mấy ngày trước cùng Khúc Phàm xem căn nhà được lắp thiết bị hoàn tất trên mạng, hai người rất thích ý, nhân tiện ngày nghỉ, phải đi xem cho kĩ, nhân tiện có vài thứ họ cũng phải qua chuẩn bị. Đợi đến tháng chín Quả Quả và cha mẹ có thể trực tiếp vào ở.

Ngày hai mươi hai Thước Nhạc được nghỉ, mọi người mua một con heo làm tiệc, nhưng không giết tại nhà, cây cối trong tứ hợp viện phát triển rất tốt, phía trước ba gian thính có trồng cây nho, còn có cây lục la thấp, hai năm trước cậu lại trồng vài nhánh mai đỏ ở phía tây nam, giờ đã nở rộ, vốn hoa mai phải trễ hơn mới nở, mà khí hậu ở Bắc Kinh cũng không thích hợp trồng mai, nhưng nhờ tưới nước hồ, mấy nhánh hoa mai này rất mạnh mẽ, cánh hoa đỏ tím, khiến sân thêm phần trang nhã, điều đó cũng là một lý do khiến mọi người từ bỏ việc giết heo trong sân, mất phong thái.

Thước Nhạc không có hứng thú với việc giết lợn, tối qua ngủ hơi trễ, sáng sớm người trong nhà đi trại heo ở vùng ngoại ô, cậu cũng không rời khỏi giường, chuyện nấu cơm không cần cậu quan tâm, trong nhà rất nhiều phụ nữ, kháng vẫn còn ấm, Thước Nhạc ôm Phi Phi ngủ say, mơ mơ hồ hồ, chợt nghe tiếng khóc lớn, Thước Nhạc giật mình, ngồi dậy, khoác áo ngủ chạy vội ra ngoài. Đi theo tiếng khóc, Thước Nhạc tới tây ốc, liền thấy Tiểu Tiểu đang khóc lớn trong lòng Quả Quả, Kì Kì ở bên cạnh sốt ruột tới đỏ cả mặt, chạy vòng quanh, Quả Quả đầy vẻ lo lắng, không ngừng dỗ. Cậu cũng sốt ruột, phải biết là Tiểu Tiểu là đứa thông minh nhất trong mấy đứa nhỏ, lại sớm hiểu chuyện, lúc còn con nít cũng chưa từng mới khóc như vậy.

"Làm sao vậy, Tiểu Tiểu, đừng khóc, để ba ba xem thử, bị đau ở đâu à?" Ôm Tiểu Tiểu Thước Nhạc liền nghĩ có phải cậu bé va vào đâu không.

"Hu hu…ba ba, Tiểu Tiểu biến thành quái thú rồi." Vừa được Thước Nhạc ôm, Tiểu Tiểu nhìn ôm chặt cổ cậu khóc lớn hơn.

Thước Nhạc không hiểu nhìn Quả Quả, "Con cũng không biết Tiểu Tiểu bị sao. Vừa soi gương xong em liền khóc." Kì Kì ở bên cạnh gật đầu.

Thước Nhạc ôm Tiểu Tiểu "Bảo bối, nói cho ba ba biết, có chuyện gì vậy?"

Cậu bé vừa khóc vừa chui vào lòng Thước Nhạc.

Vỗ lưng con, Thước Nhạc không hỏi nữa, nhẹ nhàng dỗ cậu bé, rốt cục Tiểu Tiểu ngừng khóc. Cúi đầu nhìn Tiểu Tiểu, cậu bé không có gì khác, "Tiểu Tiểu, làm sao vậy, nhìn ba ba đi." Thước Nhạc phát hiện cậu bé không chịu mở mắt.

Tiểu Tiểu bĩu môi, nhìn như lại muốn khóc, nhưng vẫn từ từ mở mắt ra, nhìn thẳng vào con mắt của Tiểu Tiểu, Thước Nhạc thiếu chút nữa hoa mắt, vốn con mắt màu đen, giờ lại biến thành màu xanh, càng kinh ngạc là trong mắt của Tiểu Tiểu biến thành một đường thẳng. Mắt mèo?

19. Chương 18: Sự Biến Hóa Của Đôi Mắt

Thước Nhạc nhịn sự nghi hoặc trong lòng xuống, cười nói với bảo bối "Mắt con rất đẹp, Tiểu Tiểu không phải quái thú đâu."

Tròng mắt dựng thành một đường thẳng từ từ tròn lại, lộ ra con ngươi đen ánh xanh, lóe lên rất đẹp, Tiểu Tiểu bực tức nói "Tiểu Tiểu mọc mắt mèo rồi, không phải quái thú sao? Mắt người không giống thế này. Mắt của Tiểu Tiểu trước đây cũng không thế này." Mắt Tiểu Tiểu ngấn nước như muốn khóc, tuy hiểu chuyện sớm, nhưng tuổi mụ của Tiểu Tiểu cũng chỉ mới mười bốn, vẫn còn là một đứa trẻ.

Thước Nhạc ôm cậu bé vào lòng "Cục cưng ngoan, Tiểu Tiểu nhà chúng ta không phải quái thú nha, chỉ là ánh mắt của Tiểu Tiểu thay đổi một chút thôi, không có gì nghiêm trọng, vả lại cho dù Tiểu Tiểu biến thành bộ dạng gì, ba ba và mọi người trong nhà vẫn rất yêu con. Con nhìn các anh đều đang rất lo cho con nha, Tiểu Tiểu giờ cũng rất đáng yêu mà. Tất cả mọi người đều rất thích."

Tiểu Tiểu vùi vào lòng Thước Nhạc, cẩn thận nhìn hai anh trai, Quả Quả và Kì Kì miệng cười toe toét, cố gắng thể hiện tình yêu của mình, đầu liên tục gật gật, thoạt nhìn rất buồn cười.

Thấy Tiểu Tiểu rốt cuộc cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, Thước Nhạc thở phào nhẹ nhõm, "Nhìn Tiểu Tiểu khóc như mèo mướp này. Để anh Quả Quả dẫn con đi rửa mặt được không."

Cậu bé xấu hổ nói nhỏ "Tiểu Tiểu có thể tự đi." Nói xong liền cọ cọ bước xuống khỏi người Thước Nhạc, đi về phía nhà vệ sinh. Quả Quả vội đuổi theo.

Giữ lại Kì Kì đang muốn chạy theo, "Nói đi, có phải con đưa hạt châu cho Tiểu Tiểu không." Việc này không cần suy nghĩ nhiều, mấy đứa nhỏ trong nhà tuy có khác những đứa trẻ bình thường, nhưng chỉ là một chút khác biệt, như Kì Kì có thể tương tác với thực vật, Phi Phi có thể bay, sự khác biệt của Tiểu Tiểu chính là trí lực, ngoài ra những mặt khác đều rất bình thường, cho dù từ khi sinh ra đã uống nước hồ, những chỗ khác cũng không có gì thay đổi. Kỳ thực Thước Nhạc đã quan sát bọn nhỏ rất kỹ, có lẽ vì mang thai một cách thần kỳ, nước hồ không có quá nhiều tác dụng với bọn nhỏ, về điểm này, nhìn vào không gian tùy thân của bọn chúng thì biết, Kì Kì nhiều lắm cũng chỉ chưa được hai mẫu, khoảng một nghìn mét vuông, Tiểu Tiểu còn chưa đến một mẫu, tăng trưởng siêu chậm, lần thay đổi này của Tiểu Tiểu không thể không khiến Thước Nhạc hoài nghi đến hạt châu trên tay Kì Kì, biết tác dụng của hạt châu đó, Thước Nhạc cũng nghiên cứu, đồng thời dùng thần thức thấy bên trong có hai trận pháp, Thước Nhạc ghi nhớ chúng, chỉ có điều giờ cậu chưa nghiên cứu làm thế nào khắc trận pháp, dù đã có manh mối, nhưng vì chuyện tu luyện của Khúc Phàm, cộng thêm vụ thực vật, nhiều chuyện ập tới, đành phải để đó. Hạt châu cũng giao cho Kì Kì, dù sao thứ này không có hại với câu bé, còn có thể giúp tăng dị năng của cậu bé, Thước Nhạc không ngăn cản, năng lực càng mạnh càng an toàn, về điểm này thì cậu và Khúc Phàm đều nhất trí, đừng nghĩ Thước Nhạc không có mong muốn mình trở nên mạnh hơn, cậu có tu luyện cũng chỉ là hứng thú nhất thời. Nhưng đối với con mình, con ước gì bọn chúng đều là siêu nhân. Càng lợi hại càng an toàn. Không có nguyên nhân con mắt của Tiểu Tiểu sẽ không xảy ra biến hóa, Tiểu Tiểu lại không đi đâu, việc này chỉ có thể là do Kì Kì.

Kì Kì đảo mắt nhìn quanh, cười lấy lòng, "Ha ha, ba ba, việc này không thể trách con, là do Tiểu Tiểu muốn nghiên cứu hiện tượng siêu tự nhiên, con mới đưa hạt châu cho em. Con nói thật."

Thước Nhạc nhìn Kì Kì càng nói càng lém lỉnh "Con thực sự không có ý khác sao."

Kì Kì chớp chớp cặp mắt to của mình, cọ vào người Thước Nhạc, làm nũng "Ba ba… Kì Kì cũng chỉ muốn em trai có thể thở trong nước như Kì Kì thôi. Thật." Vui vẻ một mình không bằng tất cả cùng vui, lúc đầu muốn để Tiểu Tiểu và anh Quả Quả đều thở dưới nước như mình, vậy thì mọi người có thể cùng nhau mạo

hiểm rồi, nhưng vì sao mắt Tiếu Tiếu lại biến thành mắt mèo? Thực kì lạ.

Thước Nhạc gõ nhẹ đầu Kì Kì, việc này không biết nói thế nào, là nên biểu dương tinh thần anh em của Kì Kì sao. Thôi vậy, kiểm tra ánh mắt của Tiếu Tiếu trước đã, có điều phải tịch thu hạt châu trước.

Dẫn mấy đứa nhỏ ăn sáng, Thước Nhạc ôm Tiếu Tiếu tới bệnh viện, vào khoa mắt, nói với bác sĩ Trương một tiếng, vì thường dẫn Tiếu Tiếu tới kiểm tra, bác sĩ Trương cũng không hoài nghi, dù sao cũng sắp tết rồi, khoa mắt không quá bận, nhưng buổi sáng cũng có vài người tới làm kiểm tra. Dù sao Thước Nhạc có thể tự kiểm tra, không cần phiền tới bọn họ, nói vài câu rồi mặc cậu tùy ý.

Thước Nhạc kiểm tra ánh mắt của Tiếu Tiếu trong phòng tối, kết quả kiểm tra khiến Thước Nhạc rất kinh ngạc, góc khuất của Tiếu Tiếu là trong suốt, trạng thái rất tốt, thực tế trước đây mắt Tiếu Tiếu có tính cận bẩm sinh, có xu hướng phát triển thành nhược thị, vả lại cậu bé còn dùng mắt quá độ, nên vẫn mang mắt kính, chủ yếu là giúp cậu bé làm thẳng thị lực. Giờ lại bình thường, đáy mắt không có một biểu hiện bệnh nào, nhưng Thước Nhạc phát hiện phía phải võng mạt của Tiếu Tiếu có một tầng lá mỏng, chưa phát dục hoàn toàn, nhưng đã nhìn ra hình dạng lá mỏng phản quang, tin chắc không bao lâu, khi tầng lá mỏng này phát triển hoàn toàn, phản quan sẽ càng mạnh.

Thước Nhạc lại làm một loạt xét nghiệm, một ít bệnh trạng trước giờ cũng khỏi, thị lực 1.0 so với đồng lứa còn phát dục sớm hơn, ngoài ra, Tiếu Tiếu phản ứng với ánh sáng rất mạnh, chiếu ánh sáng vào con mắt của cậu sẽ kéo thành một đường thẳng, thị lực trong tối tăng cường. Nhưng qua kiểm tra Thước Nhạc phát hiện phản ứng của Tiếu Tiếu với màu đỏ yếu bớt, tuy chưa đến nỗi mù màu đỏ, nhưng, cảm ứng với màu đỏ biến yếu, lúc nhìn tranh những hình ảnh màu đỏ cậu bé đều nhìn không rõ lắm, phải nhìn một hồi mới thấy.

Tất cả dấu hiệu cho thấy con mắt của Tiếu Tiếu quả thực phát triển giống như mắt mèo, nhưng còn một ít đặc trưng của mắt mèo, kết quả kiểm nghiệm khiến Thước Nhạc an lòng, dù có chút mù màu, nhưng không quá nặng, có lẽ là do tế bào lam lục tăng mạnh, dù sao tế bào đỏ cũng không giảm, không có gì ảnh hưởng, vả lại thị lực của Tiếu Tiếu phát dục bình thường, sau này không cần lo sẽ bị cận. Phiền não duy nhất là ánh sáng quá mạnh, mắt sẽ dựng thẳng lên, phải sắm một kính râm cho bảo bối, đương nhiên ở nhà không cần, cục cưng nhà bọn họ như vậy cũng rất đáng yêu.

Rời bệnh viện, giải quyết xong gánh nặng một lớn một nhỏ đều hưng phấn đi đến tiệm kính, chọn kính râm, kính râm cho con nít cũng rất nhiều, màu nào cũng có, nhưng chất liệu có vẻ không tốt, chất lượng tốt thì lại hơi to, đi ba cửa hàng, mới chọn được. Không chọn thuần đen, mà là đỏ nhạt, ánh sáng qua thấu kính sẽ yếu bớt, không làm ánh mắt cậu bé thay đổi, vả lại màu đỏ cảm ứng yếu, sẽ không khiến cậu bé nhìn màu sắc bên ngoài thay đổi nhiều. Tuy rằng kính râm dên cũng vậy, nhưng, con ngươi của Tiếu Tiếu sẽ biến lớn, laau ngày sẽ gây mỏi mắt. Đương nhiên để cậu bé không quá đơn điệu, mỗi màu Thước Nhạc đều mua một cái.

Quay về tứ hợp viện, Khúc Phàm bọn họ đã về, mấy người Bàn Tử cũng tới. Lần này than lò đặt ở khu đất trống tiền viện, mùa đông rồi, lá cây trong viện đều rụng, nhìn có chút vắng vẻ, đặt nồi lên bếp lò, thịt bên trong tỏa mùi.

"Dẫn Tiếu Tiếu đi đâu vậy. Sao lại cho con mang kính râm?" Khúc Phàm thấy hai người vào viện, đi tới ôm Tiếu Tiếu. Thước Nhạc lo lắng tâm tình của Tiếu Tiếu, cả chiều đều ôm cậu bé, đi một đường, giờ

cũng có chút mệt mỏi.

Vỗ vỗ đầu Tiểu Tiểu, "Tiểu Tiểu đi tìm các anh chơi đi."

Nhìn Tiểu Tiểu vui vẻ chạy tới chỗ Quả Quả, ba tiểu quỷ đứng cách nồi không xa. Ánh mắt trông mong nhìn thịt bên trong, tuy không đến mức thèm thịt, nhưng mà thật sự là rất thơm, rất muốn cầm một khúc xương gặm nha.

Tiến tới trước mặt Khúc Phàm nói nhỏ với anh về chuyện của Tiểu Tiểu.

Khúc Phàm nhíu mày "Kì Kì thẳng nhóc lì lợm này, nên dạy dỗ rồi. Không hiểu chuyện. Toàn gây sự."

Thước Nhạc liếc anh nói "Anh toàn nói thế, có lần nào hạ thủ được sao, không nói cái khác, bữa nào anh có thời gian thử nhìn trận pháp trong hạt châu đi, em đã vẽ ra, nhưng em chỉ có thể dùng thần thức vẽ một nửa, vả lại cũng không thể vẽ trên vật môi giới, anh dùng chân nguyên lực thử một lần. Có lẽ hữu dụng."

Khúc Phàm cười "Ừ, qua tết, anh liền nghiên cứu." Nghiêng người về phía trước, cười xấu xa nói "Anh dạy dỗ con không được, chẳng lẽ anh dạy dỗ em không được sao. Chờ buổi tối." Hôn mạnh Thước Nhạc một cái, xoay người đi về phía bọn nhỏ.

Thước Nhạc cắn môi dưới, "Người này…thực không biết xấu hổ."

20. Chương 19: Hỗn Loạn Trước Năm Mới

Qua năm cũ, tứ hợp viện náo nhiệt hẳn lên, năm nay anh trai chị dâu của Khúc Phàm, gia đình bác Thước Nhạc đều tới, không vài ngày cũng tới tết, Khúc gia cũng liền dọn qua bên này luôn, quả thực rất náo nhiệt, lần đầu tiên Thước Nhạc cảm thấy nhà mình cũng không lớn như mình nghĩ. Khúc phụ Khúc mẫu ở nhĩ phòng bên cạnh tam gian thính, bác dượng và Thước phụ Thước mẫu ở tây ốc tiền viện, anh trai chị dâu Khúc Phàm và nhà anh họ ở đông viện, đó là một khu kiến trúc năm gian, hai bên còn có bốn gian nhĩ phòng, chỗ đó không có ai ở, nhưng bày trí gì đó đều rất đầy đủ, có điều trong phòng không có kháng, mùa đông ở không quá lý tưởng, trước đây mọi người tới tứ hợp viện, vì để mọi người ngủ ấm, Thước Nhạc đều ưu tiên sắp xếp mọi người ngủ ở gian phòng có kháng, năm nay trong nhà đông người, không thể sắp xếp như vậy, vì chuyện sinh sản của Thước Nhạc, đông sương hậu viện tuy để không nhưng không thể để họ vào ở, hậu viện phía đông cũng không thể, vốn dãy hậu viện có kháng, tuy nhỏ chút nhưng thoải mái, song từ khi Tiểu Tiểu hiểu chuyện, mấy gian phòng bên đó đều bị cậu bé chiếm, thành phòng thí nghiệm của mình. Mà hai người chị dâu giờ cũng rất vui vẻ, nói không cần kháng, không bận tâm lạnh hay không, vả lại trong phòng không phải còn có địa nhiệt sao.

Bốn người con của Thước Nhạc và Khúc Phàm cộng với Tiểu Hổ nhà Lâm thúc, lúc này lại thêm Gia Gia và An An, còn có Bình Bình con trai của anh chị họ. Trong nhà một đám nhóc con quậy phá, An An và Gia Gia thì khỏi nói rồi, ngay cả Bình Bình hai tuổi cũng là một tiểu quỷ, cha mẹ không quản, cả ngày theo Kì Kì chơi đùa. Sáng sớm trời vừa tờ mờ sáng thì đã nghe mấy đứa tiểu quỷ kêu loạn ầm ầm, qua hai

ngày, Thước Nhạc có chút chịu không nổi, giấc ngủ không đủ, liền đuổi An An Gia Gia và Kì Kì Tiểu Tiểu lên đại kháng ở tây sương phòng, dù sao mấy đứa nhóc này còn nhỏ, ngủ tốt, để mặc bọn nó đùa giỡn vậy, có chuyện gì cũng có Quả Quả trông rồi, tuy cậu bé chưa được mười hai tuổi, nhưng rất hiểu chuyện, trông em thừa khả năng, Bình Bình và Phi Phi đặt ở đông ốc, buổi tối có chuyện cậu cũng có thể nghe thấy.

Đi vào hậu viện, thả người lên ghế quý phi, Thước Nhạc không muốn động đậy, Khúc Phàm cầm hạt châu nhìn cậu buồn cười "Làm sao vậy? Sao em lại mệt thành bộ dạng này chứ."

Thước Nhạc giơ chân đá chân Khúc Phàm "Đứng nói chuyện không đau thắt lưng, anh trốn thì giỏi rồi, vốn trong nhà có một Phi Phi đã không thể loay hoay, đi làm còn đỡ, mấy ngày này được nghỉ, ai dỗ cũng không chịu. Bình Bình nhà anh họ cũng dính lấy em, đứa nhóc bé như vậy em cũng không nỡ để nó bị ủy khuất, dỗ đứa này đứa kia lại nháo, đầu em muốn nổ ra rồi. Thật vất vả mới dỗ hai tiểu quỷ này xong, bên kia Kì Kì lại dẫn Gia Gia An An trèo núi, hai thằng nhóc đó cũng thật là, nhất quyết đi theo đứa bé hơn mình chơi, quá thật thà rồi, bị Kì Kì bán cũng không biết."

Khúc Phàm cười, đứng dậy ngồi cạnh Thước Nhạc, "Em không quản không phải là được rồi sao, dù sao cũng chỉ chơi được vài ngày, mọi người đều rất che chở mấy đứa nhóc đó, không có chuyện gì đâu, trong nhà nhiều người vậy còn cần em để ý từng chút sao. Anh thấy ba mẹ còn ước gì anh đứng ở xa, đỡ phải mấy đứa nhỏ thấy em thì không thèm nhìn người khác."

Liếc Khúc Phàm một cái, Thước Nhạc xoay người nhắm hai mắt lại, trong lòng nghĩ, mấy đứa nhỏ trong nhà vẫn luôn do cậu quản, cậu đi làm thì không nói, chỉ cần cậu ở nhà, bọn nhỏ liền vây quanh cậu, cậu cũng sợ cha mẹ chiều cháu quá, Thước Nhạc sớm đưa Kì Kì tới nhà trẻ, Tiểu Tiểu tuy không đi nhà trẻ nhưng rất ít làm nũng cùng ông bà, có lẽ cha mẹ cũng thích có trẻ con đùa nháo trước mặt mỗi ngày. Vả lại Khúc phụ Khúc mẫu đã dọn ra, mỗi tuần cũng chỉ gặp cháu một hai lần, tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng hối hận vì dọn ra ngoài. Thôi, bọn nhóc muốn quậy thế nào thì cứ mặc chúng. Không thể để người già trong nhà không được hưởng tình cảm với cháu.

Xoay người, dựa vào thành ghế "Xoa cho em đi, hai ngày này không biết sao, người cứ ê ẩm."

Thương tiếc ôm lấy Thước Nhạc "Lên giường đi, anh xoa bóp cho em, có lẽ là do đóa hoa sen, lúc nở đóa thứ hai, còn nhớ bộ dạng khó chịu của em. Đóa này có lẽ còn nghiêm trọng hơn lần trước. Giờ đã bắt đầu gây khổ." Ôm Thước Nhạc đặt lên giường, cầm gối đặt dưới đầu cậu, Khúc Phàm chậm rãi xoa bóp.

"Ai da, nhẹ chút."

"Anh không có dùng lực, hay là anh dùng rượu thuốc xoa cho em."

"Không cần, cả người dính đầy mùi, cứ xoa bóp như thế này là tốt rồi."

"Hay là khoan hãy đi Paris, mùa hè rồi tính."

Thước Nhạc xoay đầu nhìn Khúc Phàm, "Sao lại không đi, em không phải làm bằng giấy, không đi một lần

trong lòng không yên tâm, vả lại lần này không đi, lỡ lúc hoa sen nở qua thời gian nhập học của Quả Quả thì làm sao."

"Em nhìn em bây giờ đi, lúc vừa sinh Phi Phi em phải vào phòng cấp cứu, cũng không mệt như bây giờ."

"Yên tâm đi, em không sao, vả lại em cũng muốn sang Pháp chơi, nếu không phải thời gian gấp rút, em còn muốn đi một vòng quanh châu Âu nữa."

"Sau này còn cơ hội, lần này chơi ở Paris được rồi, nếu thời gian cho phép, chúng ta đi Provence xem."

Thước Nhạc cười khúc khích "Anh cũng lãng mạn quá chứ!"

Khúc Phàm vỗ mông Thước Nhạc một cái "Có gì mà buồn cười, không phải nói Provence là thánh địa tuần trăng mật sao? Hôm trước em còn nói trước mặt chị họ đâu."

"Tháng bảy hoa oải hương ở Provence nở rộ, lúc đó mới là thời gian đẹp nhất, giờ đi tuy cũng có hương vị nhưng không đẹp bằng tháng bảy tháng tám, chờ lúc Quả Quả đến trường rồi, có thời gian, chúng ta đi Provence chơi."

Khúc Phàm cười "Đều là do không gian của em làm anh loạn, anh thấy trong đó hoa oải hương nở đầy núi, lại quên giờ hoa oải hương ở Pháp còn chưa nở."

"Thực ra chỉ dạo chơi ở Paris cũng được rồi. Hơn nữa còn phải chỉnh lại phòng ở, không có nhiều thời gian đi chơi. Đồ ăn Pháp thì nhất định phải thử. Nhưng mà khi nào hộ chiếu của chúng ta làm xong, không phải nói mấy ngày này có sao? Nếu không được, bọn nhỏ vào không gian theo chúng ta cũng được. Không nhất định phải làm thủ tục cho bọn chúng."

"Ừ, đã được cục duyệt rồi. Việc này cũng không đơn giản, làm hợp pháp thì tốt hơn, dù sao anh cũng là người của cục mật vụ, tuy phía nước Pháp không quá quan tâm, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn, vạn nhất bị họ để ý, phát hiện bí mật của em thì không tốt."

"Được rồi." Thước Nhạc ngồi dậy "Anh nói Quả Quả và ba mẹ ở bên đó có thể xảy ra nguy hiểm không."

Lắc đầu "Điểm này không cần lo lắng, cục mật vụ là bộ phận đặc thù, trên cơ bản nước nào cũng có, liên hệ với nhau cũng rất chặt chẽ, Quả Quả và ba mẹ ở bên đó về an toàn không cần lo lắng, bên phía Pháp sẽ không để nguy hại ảnh hưởng tới an toàn của họ, nếu có chuyện còn có thể bảo vệ bọn họ, tuy không phải nhân vật quan trọng, nhưng vẫn được xem trọng cấp quốc gia, vả lại, nếu bọn họ xảy ra chuyện ở bên đó, phía Pháp cũng không thể ăn nói. Như năm kia em gái một dị nhân người Mỹ gả cho người Trung Quốc, định cư ở đây, người của bọn anh cũng phải phụ trách an toàn của họ. Đây đều là như nhau. Đương nhiên những dị nhân đó đã qua đăng ký."

Lúc này Thước Nhạc mới yên tâm, lười nhác nằm lên đệm "Sao em cảm giác hình như ai cũng biết thân

phận của anh vậy. Không phải đó là bí mật sao?"

"Đối với người thường thân phận của anh là bí mật, đối với hệ thống này thân phận của anh lại là công khai, như quốc gia muốn ẩn dấu thì cũng là những người có năng lực đặc biệt, nhân viên công tác thì hầu như đều là bán công khai, tài liệu không thuộc diện bí mật, vả lại ngay từ đầu vào cục mật vụ anh đã là nhân viên nửa hành chính, bây giờ lại quản khu vực Bắc Kinh, tư liệu lại càng công khai. Không cần quá để ý việc này, dù sao trong mắt một số người, anh chỉ là một người thường có thân thủ không sai thôi."

Dùng chân đạp nhẹ bụng của Khúc Phàm "Như anh mà là người thường. Thời gian này anh thực chăm chỉ, giờ ngay cả em cũng không thể nhìn rõ thực lực của anh. Dù khí chất bên ngoài thay đổi rất nhiều, nhưng cũng không ai có thể hoài nghi anh."

Khúc Phàm cười tủm tỉm nắm chân Thước Nhạc "Chủ yếu là nhờ linh khí trong không gian nhiều, khiến em củng cố tốt tu vi, không đến mức rõ ràng như bóng đèn." Gãy nhẹ lòng bàn chân Thước Nhạc, nhìn cậu nghẹn đỏ mắt tránh ra, tâm động, có điều dạo này thân thể Thước Nhạc quá yếu, phải kiềm chế thôi.

Buông chân cậu ra "Vừa rồi trước khi em về, anh vẽ trận pháp, đã có thể vẽ toàn bộ ra, nhưng không có chất môi giới không thể bảo tồn."

Ngồi dậy, cách xa Khúc Phàm "Hay là dùng ngọc bích thử. Nếu không được thì dùng mã não."

Khúc Phàm gật đầu, "Anh nghĩ hẳn là không có vấn đề gì."

21. Chương 20: Khắc Trận Pháp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghĩ đến liền làm, Thước Nhạc dẫn Khúc Phàm vào không gian, tới bên cạnh hồ, ở đó đặt rất nhiều hàng len dạ, lớn nhỏ khác nhau, nhìn qua cũng khoảng hai ngàn khối, phía đất trống bên cạnh hồ hầu như đã đầy, phải biết là từ hai năm nay, công bàn ở Myanmar Thước Nhạc một lần cũng không bỏ, ngày cả công bàn vào tháng mười một cũng đi, mua không ít hàng len dạ, vả lại mỗi lần đi còn đến Yangon, Mandalay, Naypyidaw vài vòng, thu hoạch so với công bàn không kém. Mỗi lần phải xài hết tài chính mới thôi, sau khi về mở vài khối len dạ là lại kiếm đủ vốn, thật là một vốn bốn lời, nếu không phải vì gặp chuyện không may ở Myanmar, có lẽ Thước Nhạc sẽ mê thất trong phương pháp kiếm tiền cấp tốc này rồi.

"Sao lại tới đây, em không định dùng mấy cái hàng len dạ này thử nghiệm chứ?" Khúc Phàm nhìn Thước Nhạc không biết nói gì cho phải.

Giật mình mở to mắt, vỗ đầu một cái, "Xem em lại hồ đồ rồi. Dùng vật trang sức thì tốt hơn." Khúc Phàm không cần cậu động thủ, ôm eo Thước Nhạc đạp rừng trúc bay lên. Anh dùng chân nguyên đã rất thuần thục.

Hai người tới trúc ốc sâu trong rừng trúc, ở đó chỉ có ba tòa trúc ốc nho nhỏ, một tòa là không gian nghỉ ngơi của bọn họ, hai tòa khác, dùng để gửi vật phẩm quan trọng, vốn là chứa thực vật, thực ra Thước Nhạc thích ngói lớn tường trắng hơn, kiến trúc huy phái, hoặc là kiến trúc lâm viên Tô Châu, lúc đầu xem tiểu

thuyết võ hiệp, rất thích tổ chim én, tuy chưa từng thấy, nhưng trong tưởng tượng của Thước Nhạc lại phi thường mỹ lệ, từng nghĩ lập một cái trên tiểu đảo phía nam biển, đáng tiếc chính cậu cũng xây không được.

Đến tòa trúc ốc xây trên mặt hồ, đây là một phòng ốc ba gian, bốn phía là trúc song ô vuông, vào cửa chính, phía bên phải là giường La Hán, phía trên có bàn nhỏ, phía sau giường La Hán là một bình phong vẽ hình trúc, hai phía nhà là một dãy giá gỗ (1), trên đó xếp không ít đồ, giá và giường La Hán đều được điêu khắc tỉ mỉ, do thợ phía nam làm, lúc đầu Thước Nhạc định dùng gian nhà này làm nơi chứa đồ, nên hai bên tường đều là giá gỗ, một gian đặt những thứ cậu tích góp, một gian khác đặt những đồ ông ngoại để lại, đi vào phòng phía tây lấy một cái hộp bằng gỗ tử đàn, do sư phụ Lý mà Thước Nhạc tìm ở Kinh Thành chế tạo, Thước Nhạc rất thích nó, lúc bàn giao công trình lão Lý đưa ra một thỉnh cầu, hy vọng Thước Nhạc có thể cho ông hai khối gỗ, sư phụ Lý làm thợ mộc cả đời, chất liệu tốt vào tay ông khiến ông cảm giác như nhặt được bảo bối, lúc làm thì cảm giác này càng rõ ràng, cho dù là hoàng hoa lê hay cây tử đàn, hay là những cái khác nữa đều là loại tốt, tốt đến nỗi ông chưa từng thấy, tuyệt đối là cực phẩm, thậm chí hoàng hoa lê này còn tốt hơn hoàng hoa lê Hải Nam, khiến ông không thể không vui sướng, bản thân ông là một người yêu sưu tầm, thấy cái mình thích không thèm mới là lạ.

Thước Nhạc cũng không quá bận tâm, dù sao trong không gian còn rất nhiều, cho ông hai khối gỗ cũng không sao, nhưng thấy tay nghề thầy trò sư phụ Lý không tệ, tay nghề của vị sư phụ mời từ phía nam cũng rất tốt, vừa lúc lại giúp cậu làm gia cụ đồ trang trí. Lúc này Thước Nhạc không lo lắng, dù sao cậu đã đăng ký trong cục mật vụ rồi, dị nhân hệ thực vật, trên tay có nguyên liệu đặc thù cũng không thành vấn đề, coi như minh bạch. Bên phía sư phụ Lý cũng rất vui vẻ, tuy làm gia cụ rất tốn thời gian, nhưng làm cho ai lại không phải là làm. Gia cụ lớn thì cho đệ tử làm, đệ tử của ông gần như đã xuất sư rồi, chính ông thì làm những đồ nhỏ, như hộp gỗ, bàn trang điểm có gương, ông cũng rất hưng phấn, làm xong thứ gì liền đi dạo trong nhà Thước Nhạc, nhìn coi còn thiếu thứ gì, hoặc là chỉ dẫn Thước Nhạc điêu khắc, ở chung một thời gian, Thước Nhạc cũng coi ông như nửa sư phụ rồi.

Cái hộp gỗ trên tay Thước Nhạc, là dưới sự chỉ đạo của sư phụ Lý làm ra, nó không có hoa văn gì, thoạt nhìn phong cách cổ xưa, khí thế, cùng với sự trùng khớp của hộp, nếu không vì khóa đồng tinh xảo phía trước, còn nghĩ nó là một thể đâu.

Ngồi trên giường La Hán, mở hộp gỗ tử đàn ra, trong đó có ba tầng, mỗi tầng có mười hai ô vuông nhỏ, từng ô vuông đặt một khối ngọc bích, lúc đầu làm nó là vì đặt ngọc bích, nên thiết kế bên trong đều dựa theo đó mà làm. Cái hộp này khi cậu rảnh rỗi lại làm một cái khác, giờ cái này đã xếp đầy, ngọc bích trong hộp, là ngọc bích loại băng dương lục đậm, chọn một cái, cái này hẳn là tốt hơn vòng tay.

"Dùng cái này thử xem."

Nhận ngọc, Khúc Phàm dùng tay vẽ trận pháp trong không trung, từ khi có trận pháp hai người đã bắt đầu vẽ nó, giờ đã rất quen thuộc rồi. Phóng chân nguyên lực ra, khiến chúng biến thành một trận pháp, trên thực tế làm vậy rất khó, trận pháp bản thân đã rất phức tạp, tốc độ lại phải nhanh, nếu không sẽ tản mất.

Kết thúc nét vẽ cuối cùng, Thước Nhạc cảm nhận được linh khí trong phòng ngưng tụ lại, tuy không rất mạnh nhưng rõ ràng, linh khí trong phòng cũng coi như có thứ hạng, vì nơi này có rất nhiều ngọc bích ngọc thạch, chúng sẽ tập hợp linh khí, nhưng không quá nhanh, nhưng lâu ngày, nhưng lâu ngày, linh khí trong nhà đã khá đầy đủ, thế nước của ngọc cũng tăng không ít. Vì vậy chỉ một thoáng Thước Nhạc đã cảm nhận được sự vận động của linh khí.

Vẽ tranh khí xong tay Khúc Phàm vẫn không rời, mà dẫn đạo trận pháp tới ngọc bài. Trán đổ mồ hôi, anh cảm thấy mình đang kiệt lực, sợ trận pháp tản mất, tay không ngừng phóng ra chân nguyên lực, nhưng trận pháp vẫn không thể nhập ngọc bài. Nếu trận pháp có thể nhỏ lại thì tốt rồi. Trong đầu nghĩ vậy, không ngờ trận pháp thực sự rút nhỏ, hơn nữa cả trận pháp như đang ngưng tụ lại, nhìn rất rõ ràng, cuối cùng linh khí ngưng tụ thành một đường trắng. Rõ ràng không gì sánh được. Dường như Khúc Phàm đã hiểu ra cái gì, tay kéo trận pháp vỗ vào ngọc bài. Bộp…tay và ngọc bài phát ra âm thanh, giơ tay lên thì đã không thấy thứ gì nữa.

Nhìn nụ cười trên khóe môi Khúc Phàm, Thước Nhạc lấy ngọc bài xem, dùng thần thức nhìn, rất kinh hỉ "Thực sự thành công rồi, trời ạ tốc độ này." Chỉ thấy linh khí dùng tốc độ mắt thường có thể thấy vọt vào ngọc bài, Thước Nhạc cảm giác trên tay dính dính, nhìn xuống, ngọc bài tiết ra tạp chất. Đặt ngọc bài lên

phòng, lấy nước trong không gian rửa, vung tay lên nước lại biến mất, đây là tiện lợi của không gian.

"Cái này hẳn là một trận pháp loại ngưng tụ." Khúc Phàm cũng rất kinh ngạc nhìn ngọc bài từ loại băng chuyển sang loại thủy tinh, ánh sáng màu sắc là dương lục đậm. Ngọc bài trở nên trơn nhẵn, thế nước tốt, còn chưa một loại trong suốt linh động, như tự nhiên mà thành.

"Linh khí tụ tập đã ngừng, hẳn là do chất liệu."

"Ừ, cho dù là vậy, linh khí trong ngọc bài này cũng đủ cho anh tu luyện một lần rồi. Thực quá tốt."

"Hay là chúng ta dùng ngọc bích loại thủy thử một lần, còn có dương chi ngọc lần trước Bàn ca đưa. Cũng thử một lần."

Khúc Phàm gật đầu "Được, tuy vừa rồi làm có chút cố sức, nhưng tiếp theo sẽ không vậy, dùng chân nguyên lực để vẽ trận pháp, lại dùng thần thức khống chế, anh nghĩ em chỉ cần nghĩ cách ngưng kết linh khí vẽ ra trận pháp, rồi dùng thần thức khống chế là có thể thành công. Hơn nữa thần thức của em rất mạnh, làm sẽ dễ dàng hơn anh nhiều."

Thước Nhạc suy nghĩ, "Vậy em thử xem." Lúc trước khi ngưng kết cậu dùng tinh thần lực phối hợp với thần thức, không thành công, giờ thử khống chế linh khí xem.

Lấy một ngọc quan âm dương lục đậm loại băng ra, Thước Nhạc dùng linh khí ngưng kết trận pháp, làm khá dễ dàng, tất cả mọi thứ trong không gian đều do cậu nắm trong tay, như thể là thần trong không gian vậy, khống chế linh khí với cậu là điều thực dễ dàng, thậm chí không cần dùng tay vẽ, chỉ cần tưởng tượng trận pháp trong đầu, linh khí đã ngưng kết thành công. Sau đó dùng thần thức khắc trận pháp lên ngọc. Ngay cả thu nhỏ cũng không cần, trận pháp tự động thu nhỏ tiến vào, toàn bộ quá trình chưa đến mười giây, hai người nhìn linh khí liên tục chui vào ngọc bích mà sững sờ.

Khúc Phàm bình thần lại trước, ôm Thước Nhạc "Em yêu, em là đến để đả kích anh sao." quay đầu hôn lên môi cậu. Trong lòng phi thường kinh hỉ, Thước Nhạc thế này thật sự là quá tốt. Từ khi bắt đầu tu luyện, Khúc Phàm luôn nghĩ làm sao đề cao năng lực của Thước Nhạc, cậu không thể tu hành, tu luyện tinh thần cũng không phát hiện có thể khống chế một nguyên tố nào, anh rất lo lắng, tuy đề cao thực lực không cấp bách, nhưng trong lòng Khúc Phàm luôn bận tâm việc này, nên giờ thấy Thước Nhạc có thể làm vậy đột nhiên nghĩ Thước Nhạc cũng có thể dùng trận pháp công kích, chỉ cần tìm được trận pháp có tính công kích, anh tin là trong cục mật vụ có thể tìm ra một hai cái trận pháp mang công kích. Thần thức của Thước Nhạc lại rất mạnh, tinh thần lực cũng vậy, nên khống chế linh khí thực dễ dàng, mà linh khí đối với người khác lại là thứ khó gặp, nên cậu hoàn toàn không gặp vấn đề. Nếu thực sự gặp được bất trắc, tung một đám trận pháp ra, ai cũng đỡ không được. Khúc Phàm nghĩ tới hình ảnh Thước Nhạc dùng trận pháp ném cả đám cả đám ra ngoài. Thần tiên còn tan vỡ. Nhịn không được cười lên.

Vốn đầu óc Thước Nhạc vẫn đang choáng váng, Khúc Phàm đột nhiên cười to, khiến cậu khó hiểu.

Nhìn vẻ mặt đỏ bừng mê màng của cậu đang nhìn mình, Khúc Phàm không nén được rục rịch trong lòng. Dù sao trong không gian cũng không có ai quấy rối. Anh không nên lãng phí hoàn cảnh mỹ hảo này.

(1) Giá gỗ

22. Chương 21: Nhẫn

Mở mắt, mê mang nhìn đỉnh, nửa ngày cậu mới nghĩ ra đây là trúc ốc chuyên dùng để nghỉ ngơi bên hồ, có lẽ là sau khi cậu ngủ Khúc Phàm ôm cậu tới, ngồi dậy, cảm giác thân thể có vết tích, Thước Nhạc hừ nhẹ, hình như cậu không có cách nào với Khúc Phàm, luôn để anh thực hiện được.

Lấy một cái áo tắm choàng từ tủ choàng lên người, đi chân trần lười biếng ra ngoài. Khúc Phàm đang ngồi thiền trong phòng trúc bên cạnh, đi dọc theo cầu qua, đám cá phía dưới bu lại, đám cá chép và cá rồng cậu mua sớm nhất giờ đều lớn rồi, nhưng con cá chép đỏ phía dưới đã dài tới hai mét, tư thái ưu mỹ động tác ưu nhã, phỏng chừng là cá chép đời đầu, còn có đám cá rồng thì sợi râu cũng khoảng 30 cm rồi, rất trường thọ, đám cá kiểng mua lúc đầu, giờ đã sinh sôi nẩy nở không ít, khu vực nước hồ trong không gian rất nhiều, Thước Nhạc cũng không khống chế sự sinh sản của chúng, để lại một ít trong hồ, còn lại đặt ở sông để chúng tự sinh tự diệt, cậu quan sát một thời gian, tốc độ sinh sôi nẩy nở không quá nhanh, còn chỗ này thả không ít nước từ hô, hầu hết là nuôi cá đời thứ nhất. Mỗi con đều là cực phẩm. Vì khiến khôn gian sinh tồn của chúng lớn hơn, cậu còn định mở rộng hồ. Vẫn là cá ở đây có sức sống hơn, xem ra ngày mai phải đổi cá ở bên ngoài, tết đến, cá phải có sức sống, tạo không khí vui mừng hơn.

Đi tới phòng cất dấu, thấy Khúc Phàm đang ngồi thiền trên giường La Hán, bàn dài được chuyển sang phía tủ, mặt trên đắp vải nhung đặt không ít ngọc, Thước Nhạc tiến tới, loại nước ánh sáng đều đủ hết, có lẽ là do Khúc Phàm cố ý chọn, hấp dẫn ánh mắt cậu nhất chính là ngọc lục bảo quan thế âm lão hãm hại loại thủy tinh, sau khi khắc trận pháp ngọc càng thêm thủy nhuận tỏa sáng, cho dù là ánh sáng, màu sắc đều tăng lên một bậc, vả lại hoa văn điêu khắc trên ngọc cũng hiện lên, xảo đoạt thiên công, cộng thêm khối lan tử la bên cạnh chiếu ánh sáng xanh thêm phần lục ý. Nhìn vào đám ngọc, loại thủy tinh chiếm đa số, nhìn bề ngoài thủy loại tăng lên, nội bộ cũng chứa không ít linh khí.

"Sao không ngủ thêm một hồi, giày cũng không mang." Khúc Phàm bổ sung linh khí trong cơ thể xong, mở mắt liền thấy Thước Nhạc chân trần đứng trên mặt đất. Vội tiến tới phía trước, ôm cậu lên giường, sờ chân cậu, không sao, không phải quá lạnh.

Thước Nhạc mím môi cười "Không sao, ở trong không gian em sẽ không bị lạnh."

Khúc Phàm trừng mắt, "Vậy cũng không được, gần đây em cũng thích đi chân trần ở bên ngoài, không phải là do ở trong này tập quen sao."

Cười không nói gì, chỉ là rụt chân lại.

Khúc Phàm kéo bàn dai qua, "Những cái này anh đã khắc trận pháp, em xem cái này." Lấy một cái như ý bốn màu lên, "Khối ngọc này, anh khắc hai cái trận pháp, em cảm giác thử đi."

Cầm như ý "A, anh khắc trận pháp tỏa ra? Tuy chậm nhưng đúng là có phóng ra, uhm…" nhíu mày, "Linh khí hình như quá hoạt bát rồi."

"Lúc vừa khắc trận pháp xong anh phát hiện, ngọc có tính chất càng chặt thế nước càng tốt, dung nạp linh khí càng nhiều, thế nhưng sau khi khắc một trận pháp khác, linh khí phát ra lại có cảm giác khác, biểu hiện tốt nhất là khối này." Khúc Phàm cầm một ngọc lục bảo quan thế âm lão hãm hại loại thủy tinh.

"Cái này tạo cảm giác thoải mái nhất, ôn hòa lâu dài, vài loại ánh sáng màu khác cảm giác không sinh động như ngọc bốn màu, nhưng màu nhạt phát ra linh khí quá nhanh, màu dương lại quá hoạt bát, giống như có tính cách vậy. Mặc thúy thì phát ra có vẻ chậm hơn."

Cảm nhận từng cái, quả thật như vậy, "Em đoán là do khoáng chất trong ngọc, thực ra cũng không phải chuyện lớn, trừ ngọc bốn màu, linh khí trong những ngọc bích khác đều như nhau, mang theo sẽ thực thoải mái, thích hợp cho người thường đeo, dù sao bọn họ không tu hành, loại linh khí hoạt bát này thì tẩm bổ thân thể rất nhanh, ngọc lục bảo rất ôn hòa, thích hợp cho anh đeo, lúc luyện công phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma, ổn định tâm thần."

"Em nói đúng, ngọc bốn màu đặc thù, không thích hợp với người thường và người tu hành, nó chỉ là chứa linh khí nhiều hơn thôi, thực đáng tiếc." Khúc Phàm tiếc hận nói.

"Người tiếc cái gì, chưa chắc nó không có tác dụng khác. Được rồi, anh lấy cặp nhẫn của chúng ta tới, hái cái đó, đều tốt hơn so với đống này, khắc trận pháp lên thử coi có tác dụng gì?"

Khúc Phàm đồng ý, đi vào tây ốc, lấy một cái hộp trong ngăn tủ ra, nó chuyên dùng đặt nhẫn của hai người họ.

"Giờ ngọc của chúng ta cũng thực nhiều nha, mở một cửa hàng cũng dư dả." Đặt nhẫn lên bàn. "Em khắc đi. Em làm nhanh hơn anh."

Lấy một cái nhẫn ra "Vốn em định chờ khi mình tốt nghiệp rồi, có đủ thời gian mở một cửa hàng châu báu, bán đồ trang sức ngọc của nhà ta, hai năm nay giá ngọc vẫn tăng lên, khẳng định bán rất tốt. Nhưng nếu hai chúng ta đều có thể sống tới tám trăm một ngàn năm, tác dụng của ngọc sẽ rất lớn." Miệng đang nói,

trận pháp đã khắc xong trên nhẫn ngọc. Linh khí nhập vào nhẫn khiến nó xuất hiện ánh sáng xanh, hai cái nhẫn này được làm từ chỗ tốt nhất của khối ngọc cự phẩm, một mảnh nhỏ nhưng lại hút rất nhiều linh khí, đã một lúc lâu còn chưa ngừng.

"Thế này là sao, những khối ngọc kia vừa rồi có xảy ra hiện tượng này không?" Thước Nhạc nhìn cả cánh tay mình đều bị chiếu sáng.

"Không có."

Cả quá trình kéo dài mười phút, linh khí không tiến vào nữa, chiếc nhẫn khôi phục nguyên trạng, bề ngoài thay đổi không lớn, nhưng lại tạo một cảm giác khác. Viên ngọc bích hình trứng và đế nhẫn vốn được gắn với nhau bằng phương pháp khảm, kỳ thực viên ngọc bích có chất lượng rất tốt, nếu dùng đinh đóng hay dùng vuốt để cố định thì sẽ thể hiện tốt màu sắt của ngọc hơn, nhưng hai người đàn ông dùng cách đó thì lại quá hoa lệ, vả lại dùng phương pháp khảm so ra kiên cố hơn, dù sao mặt ngọc này trị giá hơn ngàn vạn, nếu bị mất thì rất đau lòng. Giờ nhẫn dính thành một khối, tỏa ra phong cách cổ xưa mà đại khí, mặt nhẫn hình trứng nhu hòa ôn nhuận như nước, hoa lệ mà lại nội liễm.

Thước Nhạc nhìn nhẫn thích không muốn buông tay, "Lại em mang cho anh thử xem." Cái nhẫn này vốn là của Khúc Phàm. Vì lúc trước hai người không tiện đeo nhân ở vị trí áp út, nên đều đeo nhẫn đính ước ở ngón giữa, giờ cái nhẫn này sẽ đeo ở ngón áp út.

"Hả?" Khúc Phàm sửng sốt, không biết có phải ảo giác không, chiếc nhẫn vừa đeo vào tay anh đột nhiên chặt lại, anh thử lấy xuống, không thành công.

Thước Nhạc nhìn động tác của Khúc Phàm, vươn tay qua, "Dính trên tay rồi sao?"

Khúc Phàm giật giật "Lấy xuống không được, vừa rồi em vẽ mấy cái trận pháp?"

"Một cái. Sao vậy?"

"Linh khí trong nhẫn truyền vào người anh."

"Nhưng em không thấy linh khí? Không lẽ nó thành pháp bảo rồi sao?"

Khúc Phàm dùng tay di chuyển nhẫn, có thể dịch chuyển, nhưng không thể lấy xuống. "Xem ra sau này anh phải đeo nó rồi."

Thước Nhạc mắt sáng rực lên "Em cũng đeo, hai chúng ta một đôi." Nói xong liền khắc trận pháp vào cái còn lại.

Khúc Phàm vội ngăn hành động mang nhẫn của Thước Nhạc "Đừng, em không thể mang, lúc làm phẫu

thuật thì làm sao?"

Mở to mắt nhìn Khúc Phàm, ngực không vui, cậu hoàn toàn quên mất, ngày thường đi làm ngay cả nhẫn ở ngón giữa cũng phải gỡ xuống, huống chi cái này. Cau mày nhìn nhẫn trên tay, bĩu môi, "Sao lại vậy chứ?" Nhìn tay Khúc Phàm lòng đầy oán niệm.

Nhéo nhéo gương mặt phình lên của cậu, "Để đó trước đi, chờ sau này tìm ra cách, để anh nghiên cứu thử, xem có thể gỡ xuống không."

Hai người ra không gian, đã qua giờ cơm tối, hậu viện im ắng, ra khỏi cửa phòng, đèn đỏ trong viện đã sáng lên, thêm ánh đèn nhạt từ phòng rọi ra, thoạt nhìn thực ấm áp.

Hai người vừa tới tam viện đã nghe trong phòng ồn ào, đi vào thì thấy Khúc phụ Khúc mẫu và dượng bác Thước Nhạc đang chơi mạt chược, bên cạnh là anh trai chị dâu Khúc Phàm, cùng anh chị họ cũng chơi một bàn, Ngô thẩm ôm Phi Phi ngồi phía bàn người lớn tuổi nhìn, phía tây phòng mấy đứa nhỏ đang chơi bài tú lơ khơ, cười ngã trái ngã phải, ngoại trừ Tiểu Tiểu, trên đầu mấy đứa nhỏ đã dán không ít giấy. Bình Bình cũng ngồi trong lòng Quả Quả cười khúc khích, trên đầu không biết bị ai dán một tờ giấy, cậu nhóc thổi phù phù mãi.

"Hai đứa cả chiều đi đâu vậy, ăn cái gì chưa." Bác Thước hỏi hai người.

Thước Nhạc không nói vào không gian, dù sao việc này còn chưa nói với bác "Dạ không đi đâu, ba mẹ cháu đâu ạ?" Ôm Phi Phi từ trong lòng Ngô thẩm, tiểu tử này không phải là có tiềm chất của dân cờ bạc chứ, nhìn cũng thực liều lĩnh.

"Bọn họ ở tiền viện, có khách tới." Bác ném tám vạn ra.

"Ai vậy ạ?" Thước Nhạc nghi hoặc hỏi.

"Không biết, chúng ta không qua đó. Cháu tự qua xem đi." Lần này thắng tiền rồi.

Bọn họ đứng ở đây cũng thành vướng bận rồi, Thước Nhạc lấy thảm nhỏ của Phi Phi qua, choàng cho cậu bé, hai người đi tiền viện, tiểu tử đừng nhìn rồi lại học theo đi.

Khách ngồi ở tây sương phòng, hai người không vào, ở cả chiều trong không gian, hai người đều đói bụng, cơm nước vẫn còn nóng hổi, bưng lên là có thể ăn, nấu ít cháo cho Phi Phi, đặt cậu bé vào ghế trẻ con, choàng yếm lên để cậu bé tự ăn, tiểu tử này đã được mười tháng tuổi, tay có lực rồi.

"Ngày mai anh đi lấy hộ chiếu rồi mua vé máy bay luôn. Chúng ta đi vào thứ sáu thế nào?"

"Thứ sáu đi, năm nay tết tới sớm, chúng ta có đủ thời gian, nhưng sớm chút vẫn tốt hơn. Dù sao cũng

rảnh."

"Được rồi, có thời gian em thu dọn đồ đạc đi, cần đem cái gì thì bỏ vào trong không gian."

"Yên tâm đi, không trễ đâu." Từ khi chuẩn bị xuất ngoại cậu đã bắt đầu chuẩn bị rồi.

Ăn tối xong, lau mặt cho Phi Phi, hai người đi ra ngoài, vừa ra cửa thì thấy rèm của tây sương phòng bị vén lên, Thước phụ mời khách ra, đi phía trước là một người đàn ông tuổi xấp xỉ Thước phụ, đi cùng Thước mẫu có lẽ là vợ ông ta, ăn mặc thực xa hoa.

Hai người không thể không chào hỏi, đi qua sân, tiến tới, lúc này Khúc Phàm thấy người thứ ba là một cô gái trẻ, thoáng cái liền sửng sốt.

"Khúc Phàm… sao anh lại ở đây?" Cô gái thập phần kinh ngạc nhìn người đối diện.

Mảnh nhỏ ký ức hiện lên trong đầu anh, như thể đó đã là chuyện của thế kỷ trước.

23. Chương 22: Bạn Gái Cũ

Phan Tuệ không nghĩ lại gặp Khúc Phàm ở chỗ này, tâm tình trở nên phức tạp. Cô quen Khúc Phàm tại quán bar, lúc đó cô là sinh viên năm tư, vì sắp qua năm mới, cùng bạn tới quán bar chơi, Khúc Phàm cùng hai người đàn ông ngồi nói chuyện ở một sô pha sát tường, anh tựa ở đó, nói không nhiều lắm, nhưng hai người kia lại nghe rất chăm chú, thần sắc bình tĩnh, đôi khi nói hai câu đều có thể khiến bạn mình gật đầu phụ họa, thoạt nhìn rất có uy tín, có cảm giác của người trưởng thành, khiến cô mê muội.

Tuy không ai biết, nhưng trong lòng Phan Tuệ hiểu cô và Khúc Phàm quen nhau hoàn toàn là do cô chủ động, từ lần đó Phan Tuệ vẫn luôn tới quán bar đó, nhưng Khúc Phàm lại không tới, mà cô lại bị một phú nhị đại *(chỉ những kẻ giàu có dựa vào đời trước, chỉ biết ăn chơi không biết làm)* đeo bám. Vốn cô đã định bỏ cuộc, nhưng ngay khi cô chật vật nhất anh lại xuất hiện. Dung mạo của cô không tệ, rất dễ nhận được thiện cảm của mọi người, Khúc Phàm cũng không ngoại lệ, Phan Tuệ cảm thấy mỗi bước đi của mình đều phi thường hoàn mỹ, người đàn ông này rất rộng lượng, anh nhường cô ở rất nhiều khía cạnh, hai người ở bên nhau thực hài hòa, nhưng vì công việc của Khúc Phàm nên số lần hai người gặp nhau không nhiều lắm, lúc đó cũng là thời gian cô chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp, cô không nghĩ nhiều, còn cảm thấy có lỗi vì không thể thường cùng anh.

Đi làm tiến vào xã hội, quan hệ trở nên phức tạp khiến lòng của cô thay đổi không ít, nhìn chị em bên cạnh bạn trai nếu không phải là phú nhị đại, cũng là làm trong xí nghiệp lớn, cô tốt nghiệp học viện nước ngoài, rất dễ tìm việc, vả lại gia đình cô cũng không tệ, so ra Khúc Phàm làm cảnh sát thì thực mất mặc. Mỗi tháng chỉ nhận tiền lương mấy ngàn, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không có một ngày nghỉ, cô cảm thấy không đủ, cuộc sống không giống như ảo tưởng của cô. Hai người bắt đầu cãi nhau, chính xác hơn là cô to tiếng, người đàn ông này không bao giờ cãi nhau với cô, trong lòng anh chỉ có vụ án là quan trọng. Việc tranh cãi của cô giống như cô đang cố tình gây sự vậy, gặp nhau gần hai năm, anh nói muốn dẫn cô

về nhà, đến đó có gì hay chứ, Sơn Tây một chỗ nghèo nàn như vậy qua để khai thác mỏ sao. Cô không cam lòng, cảm thấy Khúc Phàm và cô có chênh lệch rất lớn. Tư tưởng hoàn toàn không giống nhau. Nói ra người trẻ tuổi đều có lòng hư vinh, nên khi cô gặp phải một người đàn ông nhiều tiền trẻ tuổi lại có phong độ cô động tâm. Trong lòng cô vẫn còn huyễn tưởng, nhưng cô vẫn thích Khúc Phàm, cô còn chưa quyết tâm có nên chia tay với Khúc Phàm hay không. Nhưng mọi chuyện lại không phát triển theo hướng tốt nhất, cô nhớ sáng đó Khúc Phàm gọi điện thoại cho cô, nói anh đã mua nhà, muốn cô qua xem. Còn nói có kinh hỉ muốn cô thấy. Lúc đó lòng cô bất an, mua nhà vậy mỗi tháng đều phải trả tiền vay, cô có lệ cúp điện thoại, sau đó cô nhận được điện thoại của người theo đuổi, nói muốn dẫn cô tới Thiên Thượng Nhân Gian chơi, cô rất có hứng thú với loại câu lạc bộ cao cấp như vậy, chỉ là không ngờ hai người lại gặp nhau ở đó, mọi chuyện không thể cứu vãn.

Sau khi chia tay với Khúc Phàm cô có hai người bạn trai, đều là những người có sự nghiệp thành công, nhưng tình cảm không tốt đẹp như cô tưởng tượng, Khúc Phàm tuy bận rộn, thu nhập lại không cao, công việc không tốt lắm, nhưng không thể phủ nhận lòng dạ của anh rất khoáng đạt, mạnh mẽ, anh sẽ không vì một việc nhỏ mà tính toán chi li, cũng không sẽ không bắt cô thay đổi cái gì, anh bao dung tất cả. Anh luôn hướng về phía trước, trong lòng tràn đầy chính trực, vật chất mà xã hội này coi trọng hoàn toàn không có ảnh hưởng đối với anh, giờ nghĩ lại, có thể không để ý thứ gì ngoài công việc, nếu lúc đầu cô không chủ động, tình cảm của hai người cũng sẽ không phát triển, lại nếu lúc trước cô không hư vinh hai người cũng sẽ có thể đầu bạc tới già, chí ít cô biết về tình cảm Khúc Phàm người này sẽ không quá chủ động, nhưng tuyệt đối là một người có trách nhiệm, là người đàn ông đem lại cho bạn cảm giác an toàn. Cô rốt cuộc lại bỏ lỡ.

Khúc Phàm nhìn Phan Tuệ, có chút xấu hổ. Gặp mặt bạn gái cũ tại trước mặt cha mẹ Thước Nhạc thật sự xấu hổ, cho dù đã là quá khứ rất xa xôi. Trước khi gặp Thước Nhạc, Khúc Phàm có mấy người bạn gái, tự mình, hay do người khác giới thiệu, nói ra ngoại trừ công việc của anh có nguy hiểm, những điểm khác anh đều rất tốt, ngoại hình lại không sai, mỗi người đều có thể quen một thời gian, chỉ là không đáng kể, hai ba tháng, dài nhất là hai năm, nhưng bạn gái là người yêu công việc, hai người một tháng cơ bản chỉ gặp nhau hai lần, Phan Tuệ cũng là người quen anh lâu nhất. Được một năm rưỡi. Nguyên nhân chia tay nhiều mặt, phần lớn mọi người đối với khó khăn từ cuộc sống luôn lùi bước, muốn nhận được nhiều tình cảm nhưng lại không muốn cố gắng. Đương nhiên cũng có người không bị cám dỗ bên ngoài ảnh hưởng, lúc đó pháp y Mộc ở cục cảnh sát của anh, là hoa khôi của cục anh, Khúc Phàm cũng có hảo cảm với cô, nhưng quen một thời gian anh bị đá, hai người cũng không giở mặt, vẫn là đồng sự bạn bè, lúc đó Mộc Phỉ nói tuy thích anh, nhưng cô không thể cùng một người đàn ông không động tâm ở chung. Đánh giá của Mộc Phỉ về Khúc Phàm là đồ khốn thêm ba cấp, hay một người không có tình cảm, nếu anh có thể lấy một phần mười nhiệt tình đối với công việc bỏ vào tình cảm, bọn họ sẽ không chia tay anh. Người đàn ông này chỉ thích hợp làm bạn làm đồng sự thôi.

Trước khi gặp Thước Nhạc, Khúc Phàm không đồng ý với cách nói của Mộc Phỉ, trong lòng anh cảm thấy anh có để tâm vào tình cảm, cách nghĩ này từ khi gặp Thước Nhạc mới bị phủ định. Gặp phải Thước Nhạc anh mới biết cái gì gọi là tình yêu. Thước Nhạc trong lòng anh trọng lượng ngày một tăng, thẳng tới không thể dứt bỏ, dung nhập vào sinh mệnh anh. So với Thước Nhạc, những người bạn gái trước đây của anh chỉ là mây bay, gần như quên sạch. Không ngờ hôm nay lại bị lật ra. Trong lòng hối hận, không có việc gì sao lại quen nhiều bạn gái thế làm gì, lại không thích. Giờ thì phiền phức rồi.

Thước Nhạc ôm Phi Phi xem diễn, nhìn Khúc Phàm trêu tức, trong lòng không hề lo lắng. Dù sao chuyện tình của Khúc Phàm cậu đều đã biết, việc này anh đã sớm thẳng thắn rồi. Vì việc anh quen mấy người bạn gái đó mà Thước Nhạc cũng đã lăn lộn anh một thời gian dài, nhưng quá khứ chỉ là quá khứ, tình cảm hai người rất kiên cố, không cần phải để ý chuyện nhỏ mà giận dỗi, vả lại, hai người đã có bốn đứa con rồi, coi như lão phu phu, nếu vì những chuyện này mà ghen thì thực vô nghĩa. Nên nhìn ra sự rối rắm của hai người, trong lòng Thước Nhạc có chút vui vẻ, hình như có trò hay để xem rồi.

24. Chương 23: Trước Năm Mới Vào Cục Cảnh Sát

"A, hai đứa biết nhau?" Thước phụ ngạc nhiên nói.

Khúc Phàm xấu hổ ho một tiếng "Dạ ba, chúng con biết nhau."

"Chí Quốc, đây là con trai ông, thật đẹp trai nha." Phan phụ ngạc nhiên nghĩ sao con của Thước Chí Quốc lại họ Khúc.

"Tiểu Uyển bà cũng thật là, còn giấu tôi." Phan mẫu có chút không vui, hôm nay bọn họ tới mà muốn cho con gái xem mắt, thấy con gái đã lớn, sắp ba mươi hai rồi, hai vợ chồng bọn họ đều lo lắng, lúc này nghe nói, vợ chồng Thước Chí Quốc về định cư ở Bắc Kinh, còn nghe nói bọn họ có mọt người con trai học bác sĩ, hai người động tâm, tuy con gái mình lớn hơn con trai nhà họ, nhưng lại bảo dưỡng rất tốt, thoạt nhìn chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu, học bác sĩ thì hẳn là cũng ba mươi tuổi rồi. Rất xứng với con gái mình, huống chi hai bên gia đình còn quen biết nhau.

Dương Hiểu Uyển dở khóc dở cười, hai người này thật là, "Á Cầm, không phải là tôi không giới thiệu cho bà, đây là con nuôi của tôi, Khúc Phàm, vừa rồi đi ra cùng với Nhạc Nhạc." Lúc này bà có chút xấu hổ, hai người này ở đây cả đêm vừa chuẩn bị đi, thì lại gặp phải, giờ thì đi hay không đi.

"Chú Phan cô Phan phải đi rồi sao. Để con tiễn mọi người." Khúc Phàm nhìn Thước phụ Thước mẫu có vẻ không vui, liền mở miệng tiễn khách.

Thước Nhạc thiếu chút thì cười ra tiếng, bình thường Khúc Phàm cũng không vậy a, sao giờ lại không có chút lễ phép.

Khóe miệng Phan mẫu nhếch lên, thằng nhóc này sao lại không khách sáo chút nào vậy. Nhưng nhìn kỹ, cậu ta bộ dạng thật tốt, cho dù chỉ là con nuôi, cũng không tệ, ánh mắt nhìn trong sân, trong lòng ngầm tính, cười nói "Ha ha, cô và chú giờ đi về, con và Gia Tuệ nhà cô có lẽ đã lâu không gặp rồi, hai đứa nói chuyện đi, lúc trước chúng ta và ba mẹ con đều là bạn học, chỉ tiếc ba mẹ con về nông thôn, chúng ta mới tách ra, cách nhiều năm như vậy, giờ hẳn là đối tốt với nhau." Nói xong cười ha ha nhìn Khúc Phàm, vỗ tay con gái.

Thước mẫu trong lòng khinh bỉ, người này nhiều năm vẫn không thay đổi, luôn xem mình là trung tâm. Hoàn toàn không nhìn ra sự khó chịu của người khác.

Phan phụ Phan mẫu rời đi, Thước Nhạc ôm Phi Phi cùng cha mẹ về hậu viện, không ở lại, tuy nhìn ra quan hệ của hai người, nhưng cậu hoàn toàn không lo lắng, tin Khúc Phàm cũng là tin chính mình, không chỉ vì tình cảm của hai người thâm hậu, còn vì sự ràng buộc giữa hai người. Bọn họ là người sẽ làm bạn với nhau vĩnh viễn, sinh mệnh lại còn rất dài thêm một chút phiền phức cũng rất thú vị, chỉ tiếc người này không có giá trị khiêu chiến.

Khúc Phàm và Phan Tuệ đi tới tây sương, ngồi ở phòng khách không biết nên nói gì, ngã người ra sau, nhìn một Phan Tuệ trưởng thành, Khúc Phàm có cảm giác cảnh còn người mất. Rất nhiều ký ức xa xôi thoáng hiện lên trong đầu, lúc đó chính mình lòng đầy chính nghĩa, trong lòng lúc nào cũng là công việc, gặp rất nhiều phụ nữ nhưng đều không để trong lòng, lúc đó mình cũng có chút thích, nhưng còn chưa vượt qua lòng nhiệt tình với công việc, nếu không gặp được Thước Nhạc đời này có lẽ anh vẫn trôi qua như vậy. A, Phan Tuệ, hình như là người con gái đầu tiên anh có ý định kết hôn, thiếu chút nữa hai người đã đến với nhau rồi.

Phan Tuệ nhìn một Khúc Phàm hoàn toàn khác trước, trong lòng ngũ vị phức tạp, Khúc Phàm giờ đã ba mươi tư rồi, nhưng nhìn chỉ cỡ ba mươi tuổi, vừa có sự phấn chấn của thanh niên, vừa có sự ổn trọng của người trưởng thành, ngũ quan tuy không tinh xảo, nhưng góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt chính khí nghiêm nghị, sâu thẳm lại ẩn chứa một tia uy nghiêm. Anh thay đổi, so với trước kia càng thêm trưởng thành càng thêm mê người, trong lòng chua sót.

"Anh có khỏe không." Phan Tuệ nhìn Khúc Phàm nói.

Sửng sốt một lát, Khúc Phàm cười cười, đương nhiên hạnh phúc, trong lòng xấu hổ biến mất, lại không có một chút hứng thú. "Ừ, rất tốt, còn em? Thế nào?"

Gật đầu, bất giác ánh mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay Khúc Phàm, ngón áp út tay trái, ngọc lục bảo bị ánh đèn rọi xuống càng thêm chói mắt, "Anh kết hôn rồi?"

Khúc Phàm theo ánh mắt của Phan Tuệ nhìn về chiếc nhẫn trên tay mình, trong mắt tràn đầy ôn nhu "Ừ. Còn em? Kết hôn chưa?" Tiếc nuối là anh không thể cho Thước Nhạc một hôn lễ, có khi nào nên làm một buổi? Chuyện này cần suy tính.

Phan Tuệ nhìn Khúc Phàm, trong mắt hiện lên vẻ đố kị, nếu lúc trước cô kiên trì thì có khi mọi chuyện sẽ không thay đổi, thậm chí trong lòng sinh ra oán hận, gia cảnh của Khúc Phàm tốt như vậy, lúc trước lại không nói cho cô, có phải anh đùa giỡn cô không. Nếu biết gia đình Khúc Phàm như vậy, cô nhất định sẽ nắm chặt anh.

Trong lòng Khúc Phàm hoàn toàn không có gánh nặng, nụ cười của anh không hề có chút mất tự nhiên, giờ Phan Tuệ trong lòng anh chỉ là một người quen mà thôi, bạn cũng không phải.

Thấy thần sắc Khúc Phàm như thường đi về hậu viện, Thước Nhạc mất hứng trêu anh, thực không thú vị gì cả. Người đó không phải tình địch.

Dỗ mấy đứa nhóc ngủ, Thước Nhạc về tây ốc, "Nhạc Nhạc, em về rồi à?" Khúc Phàm nghe tiếng liền hỏi từ phòng tắm.

Thước Nhạc dọn giường, "Uhm, sao vậy."

"Em vào đây."

Thước Nhạc buông mền, vào phòng tắm, thấy Khúc Phàm đang nằm trong bồn tắm, "Sao vậy, muốn em chà lưng giúp sao?"

"Không phải, em nhìn này." Khúc Phàm bỏ tay trái vào bồn tắm, nhất thời Thước Nhạc liền phát hiện cả bồn tắm biến thành màu xanh, càng lúc càng đậm, khiến thân người Khúc Phàm nhìn như tái hẳn đi.

"Đây là?" Thước Nhạc kinh ngạc nhìn bồn tắm.

Khúc Phàm vươn tay "Là nhẫn chiếu ra đó, trước đây tuy bỏ trong nước có thể thấy ánh sáng xanh nhưng phạm vi không lớn thế này. Không xanh thế này. Ha ha nhà chúng ta không thiếu tiền, bằng không hai chúng ta đi bán ngọc thạch cũng có thể kiếm rất nhiều tiền." Khúc Phàm cười đùa nói.

"Không tệ, ngày mai anh đi lấy hộ chiếu xong theo đi xem cửa hàng vàng, em muốn mua chút vàng bạc để khảm ngọc vào, đeo cho bọn nhỏ, còn có ngọc bài chúng ta làm lúc chiều cũng để người trong nhà mang theo, tốt cho thân thể."

"vậy em hỏi cha mẹ thử, trong nhà còn thiếu thứ gì, mai đi mua luôn, đã lâu không dạo phố rồi."

"Uhm." Cầm dầu gối bên cạnh gội đầu cho Khúc Phàm.

Nằm ngửa hưởng thụ, cảm giác động tác trên đầu mềm nhẹ "Giờ anh cảm thấy phi thường may mắn lúc trước cô ta làm những chuyện đó, lúc đó thật sự anh đã định kết hôn với cô ta, giờ nghĩ lại thực may mắn, em nói hai chúng ta có phải quá hạnh phúc rồi không." Mở mắt ngã ngửa nhìn Thước Nhạc, nhìn gần da thịt cậu nhẵn nhụi trắng nõn cứ như lòng trắng trứng vậy. Thị lực quá tốt cũng không phải chuyện tốt, hôm nay nhìn mặt Phan Tuệ, lỗ chân lông thô to, lốm đốm, còn có nếp nhăn dưới lớp trang điểm dầy cộm. Thật là vô cùng thê thảm. So ra da của bác Thước Nhạc còn tốt hơn một chút, bác tới Bắc Kinh ăn đồ trong không gian vài ngày, da cũng đẹp ra. Càng đừng nói là Nhạc Nhạc, da thịt trắng như ngọc, non mịn còn hơn da trẻ con, lông mi đen như mực, trắng đen đối lập khiến cậu thoạt nhìn rất sạch sẽ nhẹ nhàng. Nhìn Thước Nhạc cầm gáo gội đầu cho mình, tay trái che cẩn thận không để nước chảy vào mắt mình, thần sắc chăm chú khiến anh mê ly, lông mày nhíu lại.

Dùng tay vỗ mặt Khúc Phàm, bọt nước trên tay dính lên mặt anh "Anh nghĩ gì vậy, còn cau mày." Dùng tay xoa mi tâm anh, như muốn vuốt phẳng nếp uốn ở đó.

Khúc Phàm ngồi dậy, si mê nhìn cậu, vươn tay miêu tả gương mặt cậu, "Anh muốn giấu em đi, không cho bất cứ ai thấy." Khẽ hôn môi cậu, anh thích nhìn vợ mình tỏa ánh sáng, nhưng không thích có người mơ tưởng tới bảo bối của anh.

Hai người rời nhau, Thước Nhạc đặt khăn lên người anh, hắng giọng "Còn nói em, người ta tìm tới tận cửa, em có nên đặt anh trong không gian để anh cả đời không ra được."

Khúc Phàm nhìn bộ dạng xoay người đi ra ngoài của Thước Nhạc, hơi sững sờ, đây là ghen sao? Cười khúc khích gọi theo Thước Nhạc "Em phải đi theo anh, hai chúng ta vĩnh viễn ở trong đó không ra."

Sáng hôm sau Khúc Phàm và Thước Nhạc chuẩn bị đi dạo phố, đồ cho năm mới không còn thiếu gì, hôm nay đã hai mươi chín rồi, cần mua đều đã mua, sáng nay Tiểu Tiểu hơi sốt, bám lấy Thước Nhạc khiến cậu ôm, tình trạng của cậu bé không khác lắm với Kì Kì lúc trước, Kì Kì cũng từng như vậy, sốt nhẹ một thời gian sau thân thể đột nhiên tốt hơn, cảm ứng với động thực vật mạnh hơn nhiều. Qua sự kiểm tra cẩn thận của cậu thì quả thực là giống tình trạng của Kì Kì, không cần lo lắng. Ôm cậu bé theo, chỉ là phải mặc rất nhiều quần áo.

Ba người đến cục mật vụ lấy hộ chiếu trước, hai người và bốn đứa nhỏ, nếu không có cục mật vụ, khẳng định còn phải lâm vào thế bí.

Tới cửa hàng vàng bạc trước, nơi nay chuyên môn làm khảm nạm, chọn loại khảm hoa, dùng bạc làm vỏ, sao đó khảm cánh hoa vào bên trong, mặt trái của khắc dây hoa, hoa lệ mà phức tạp. Nhưng từ chế tạo tới thành hình, cần công nghệ rất phức tạp, thời gian rất lâu. Thước Nhạc chuẩn bị cho mỗi đứa nhỏ là cánh hoa lúc bọn chúng sinh ra, tìm ra cánh hoa nhỏ nhất trong đó, to cỡ đồng tiền, Quả Quả thì dùng một cánh thức hải của cậu rơi xuống, ba mảnh đỏ, một mảnh trắng. Đưa cho sư phụ trong cửa hàng kiểm tra, khiến mọi người cảm thán kinh diễm. Toàn bộ quá trình đều là do Thước Nhạc cùng ba người làm, thứ này không phải vật thường, không thể sơ suất.

Đo kích thước, Thước Nhạc lấy cánh hoa lại, trong lòng nghĩ cần nghiên cứ thủ pháp tương khảm, những thứ như cánh hoa không nên lấy ra nữa.

Rời khỏi cửa hàng bạc, hai người cùng con tới trung tâm giao dịch châu báu, hôm nay bọn họ không tới xem ngọc, mà là tới mua ngọc bích Nephrite, chiều hôm qua hai người thử thí nghiệm trên bạch ngọc dương chi mà Bàn ca đưa, linh khí trong Nephrite khá ôn hòa, sau khi linh khí vào thì khối ngọc nhìn càng thêm sắc sảo, tự nhiên, cả khối ngọc ánh sáng nội liễm và ôn nhuận, ngọc bích có độ cứng và mật độ đều cao hơn ngọc thạch, thế nhưng làm thành đồ trang sức lại quá hoa lệ chói mắt. Bạch ngọc thì hàm súc hơn.

Mua Nephrite là vì, sáng sớm lúc tỉnh dậy Khúc Phàm phàn nàn cảm quan quá linh mẫn, cảm giác linh khí xung quanh quá ít, không khí vẩn đục. Nói nói hai người liền nghĩ tới việc dùng khối ngọc thạch lớn khắc trận pháp, đặt trong sân, có thể hấp thu linh khí, mà người trong nhà thân thể cũng tốt hơn. Linh khí trong ngọc bích quá hoạt bát, sau khi tra tư liệu, biết tác dụng của ngọc thạch với cơ thể, bạch ngọc trấn tĩnh an thần, thanh ngọc trừ tà khiến tinh thần tràn đầy, mã não sáng mắt mát người, tụ nham ngọc đề cao khả năng tự lành, ngọc bích cũng giúp người tránh hậm hực khó chịu. Linh khí sau khi tiến vào lúc phóng ra sẽ phóng đại tác dụng của ngọc, nên ta cảm nhận được cảm giác về các loại ngọc khác nhau. Nếu đặt Nephrite trong viện rất tốt.

Trung tâm giao dịch châu báu có rất nhiều ngọc thạch, hai người chọn một hồi, lựa ra không ít khối Nephrite, tuy thạch anh trắng giá rẻ hơn, nhưng Thước Nhạc nhìn ra Nephrite ẩn chứa linh khí nhiều hơn.

Mua ngọc xong, bọn họ còn mua một ít mã não, thủy tinh, bích tỳ, mắt mèo, về thí nghiệm sự hấp thu và tỏa linh khí của chúng, có thể có tác dụng gì khác không. Mua không ít đồ, chuẩn bị về, thì ông chủ lại tìm bọn họ, nói vừa có một đợt ngọc thạch mới tới kinh, hỏi hai người muốn xem không, dù sao bọn họ vừa mua không ít ngọc, coi như là khách hàng lớn rồi.

Hai người nghĩ, coi một chút vậy, không biết chừng có thể có thứ tốt, dù sao đã qua giờ cơm, đi ăn cơm chiều rồi quay lại là vừa kịp.

Chỗ này cách phố ẩm thực rất gần, có một quán thịt dê quen ăn rất ngon, ba người vào, đồ ăn vừa đem lên, Khúc Phàm chưa ăn được mấy miếng, đơn vị gọi tới, nói anh đi lấy tài liệu, là tài liệu về phía Pháp.

Ăn mấy khối liền đứng dậy, tốc độ hoàn toàn là từ khi huấn luyện lính đánh thuê luyện thành, lau miệng, "Anh đi lấy rồi quay lại, hai người từ từ ăn." Nhéo khuôn mặt bóng dầu nhỏ nhắn của Tiếu Tiếu.

"Anh đi đi, bọn em chờ ở đây."

Khúc Phàm vẫy tay đi.

Thước Nhạc không vội, cùng Tiếu Tiếu chậm rãi ăn. Tiếu Tiếu tinh thần khá hơn, đang ăn ngon miệng.

Thước Nhạc cầm khăn lau miệng cho Tiếu Tiếu, cảm giác có người đang nhìn mình, quay đầu sang.

Một nam nhân tướng mạo hèn mọn đang nhìn cậu, ánh mắt mê đắm. Thước Nhạc bực bội, nhíu mày. Quay đầu đi. Người này được một tấc lại tiến một thước, không che dấu nhìn thẳng vào cậu, hai người đàn ông khác ngồi cùng bàn với hắn không rõ ràng như hắn, nhưng ánh mắt cũng bất chính.

Cảm thấy không còn ngon miệng, Thước Nhạc trả tiền, ôm Tiếu Tiếu đi. Ba gã đàn ông đó theo sau cậu. Nhanh chóng dồn Thước Nhạc vào giữa, "Ai da, cậu em chúng ta kết bạn đi." Gã trêu đùa.

"Cút ngay." Cơn tức của Thước Nhạc trỗi dậy, vừa rồi cậu không muốn tính toán, người này lại không biết đúng mực.

"A, cơn tức thật lớn nha, anh em chúng ta chỉ là muốn làm bạn với cậu thôi…A…" gã vừa nói vừa vươn tay muốn sờ mặt cậu, nghĩ thầm chưa từng thấy ai đẹp hơn người này, không biết sờ thì có cảm giác gì. Kết quả chưa đợi tay hắn đụng vào, Thước Nhạc đã nâng chân đá gã ngã xuống đất. Bụng gã lập tức đau muốn rút gân.

Tuy Thước Nhạc không có công phu giỏi như Khúc Phàm, nhưng đã học một ít Sanda với Khúc Phàm, vả lại tố chất cơ thể của cậu không tệ, tốc độ và lực lượng đều cao hơn người thường, mà giờ trong lòng cậu lại đang ôm Tiếu Tiếu, nên cú đá này hoàn toàn không lưu tình, gã đàn ông hèn mọn trong một thời chắc chắn sẽ không đứng lên nổi.

Cậu không chờ hai gã kia kịp phản ứng, một cú chém, gã đàn ông không vóc dáng không cao lắm liền nằm xuống. Gã cuối cùng thấy tình huống không tốt liền vung một quyền về phía Thước Nhạc, ba người bọn họ vốn là du thủ du thực, bình thường đi trộm cắp, đùa giỡn con gái, không ai dám nói gì. Lại không ngờ người thanh niên nhìn có vẻ nhu nhược này lại giỏi đánh nhau.

Thước Nhạc cũng nghiêm túc, tay trái ôm con, Tiếu Tiếu không sợ dùng tay chân ôm chặt ba mình. Nghiêng người dùng tay phải kéo tay gã, chân phải giơ lên đá xương sườn gã. Rắc…một tiếng xương gãy vang lên, hẳn là gãy xương.

Khúc Phàm nhận được điện thoại liền chạy tới cục Triêu Dương, vào cục cảnh sát thì thấy Thước Nhạc ôm Tiểu Tiểu ngồi đó, cau mày tức giận.

Một người đàn ông bị người khác đùa giỡn có thể không tức giận sao? Ba người kia tuy bị đánh, nhưng cơn tức của Thước Nhạc cũng không giảm. Vả lại năm mới vào cục cảnh sát là chuyện tốt ư!

"A Khúc ca, cơn gió nào thổi anh tới." Lưu Minh đang xử lý vụ án của Thước Nhạc thấy Khúc Phàm liền nhiệt tình nói.

Khúc Phàm cười cười, vỗ vai Thước Nhạc "Đây là vợ ta." Nói phi thường thản nhiên, lúc trước anh rất nổi tiếng trong hệ thống cảnh sát, cục Triêu Dương cũng hợp tác với cục của anh rất nhiều lần, chuyện của anh hầu như trong lòng mọi người đều biết chỉ có điều không nói ra thôi. Hôm nay xảy ra việc này, anh cũng rất tức giận, ngay lập tức ra mặt bảo vệ Thước Nhạc, không quan tâm mặt mũi hay không mặt mũi, dù sao giờ anh cũng chẳng để ý đến nó.

Thước Nhạc nghe lời này mặt liền đỏ lên, cơn tức cũng tan dần, thần sức khôi phục bình thường nhìn Khúc Phàm. Trong lòng vui vẻ.

Khụ…Trương Cẩm phun nước ra, vừa mới uống nước, thấy Khúc Phàm liền định qua chào hỏi, ai ngờ nghe được câu nói bất ngờ như vậy.

Khúc Phàm ôm Tiểu Tiểu từ trong lòng Thước Nhạc, nhìn anh "Trương Cẩm, ngươi thực là không có chút tiến bộ nào, uống nước cũng có thể bị sặc."

Trương Cẩm quơ quơ tay giơ ngón cái lên "Được lắm, bạn thân, ta bái phục ngươi."

Khúc Phàm vẫy tay "Có chuyện lát nữa nói. Đại Lưu, vụ này rốt cuộc là thế nào? Hẳn xem như là phòng vệ đi." Thước Nhạc đã gọi điện thoại nói trước với anh rồi. Khúc Phàm không lo việc này sẽ gây ra ảnh hướng xấu.

Lưu Minh vừa hoàn hồn lại, sắc mặt đỏ lên nói lắp "Khúc ca, việc này có chút phiền phức, ba người đó có một người bị thương bên trong, một người gãy xương bả vai, một người gãy xương sườn, thương khá nặng, phòng vệ thì hơi quá."

Khúc Phàm mị hí mắt, "Ba kẻ đó là du thủ du thược trên đường, trước đây gây án không ít, khẳng định không quá sạch sẽ."

Lưu Minh bất đắc dĩ nhìn Khúc Phàm, không nói thêm gì, tra thôi, những kẻ du thủ du thực như chúng, án lớn không có án nhỏ nhiều vô cùng, toàn bộ gộp lại cũng đủ tám mười năm.

25. Chương 24: Trận Pháp Và Đi Pháp

Khúc Phàm bước ra từ phòng tắm, nhìn Thước Nhạc dựa chăn ngồi trên kháng, tay cầm sách ngẩn người. Anh cầm khăn ngồi vào cạnh cậu, "Còn nghĩ chuyện lúc trưa sao? Tóc còn chưa lau khô, cảm lạnh thì làm sao." Đặt khăn lên đầu cậu, chà lau nhẹ nhàng.

Đặt sách xuống, dựa lên đùi Khúc Phàm "Không có, chỉ là có chút không vui. Em cũng không muốn chuyện thành như vậy, hôm nay anh không nên nói chuyện của hai chúng ta ra, sợ là chưa tới ngày mai mọi người trong hệ thống của anh đều biết, ảnh hưởng không tốt tới anh."

"Em nha, nghĩ nhiều như vậy làm gì, chuyện của anh lúc đầu đã không ít người biết, cảnh sát là làm gì, vả lại anh cũng chưa từng che dấu, nếu bọn họ nhìn không ra mới là lạ, mà giờ anh đã vào cục mật vụ, không thuộc hệ thống đó nữa, người của cục mật vụ thì từ trước khi anh gia nhập đã điều tra tới tám đời tổ tông rồi, việc này không có ảnh hưởng lớn tới anh. Em mới cần phải chú ý, ở bệnh viện có lẽ sẽ có phiền phức."

Thước Nhạc nghiêng đầu, dùng ngón tay vẽ vẽ trên đùi Khúc Phàm, "Anh không thèm để ý thì em để ý cái gì, năm trước thầy Từ có nói với em rồi, muốn em ở lại bệnh viện trực thuộc, phía bệnh viện cũng có ý đó, em còn chưa quyết định. Nếu bệnh viện không chấp nhận được, thì em ở lại trường nghiên cứu hai năm nữa, có hai cái bằng tiến sĩ cũng rất tốt."

Khúc Phàm cười ha ha "Chuyện của trường quên đi, chúng ta cũng không cần em lấy nhiều bằng cấp như vậy làm gì, kiến thức ở trường bảy tám năm nay em đã học gần hết rồi, ở lại cũng vô nghĩa." Anh biết năng lực ghi nhớ và sự lý giải của Thước Nhạc, mấy năm nay ở trường học rất nhiều thứ, bình thường còn học thêm khóa ngoài, một năm nay, sách y cũng ít đọc hơn, dạo này còn có hứng thú với sinh vật học, mỗi ngày cầm sách đọc.

Đấm nhẹ chân Khúc Phàm "Quan hệ xã giao ở bênh viện cũng phiền, em không thích."

"Em nha, thôi, nếu không thích đừng đi nữa, lần trước cục trưởng tới nhà chúng ta một là vì chuyện nuôi hạt giống, còn một việc nữa là ông ấy muốn sau khi em tốt nghiệp có thể vào cục mật vụ, vốn anh không muốn em vào, dù sao là thuộc cục mật vụ, có lẽ sẽ có nguy hiểm. Nhưng em đã không thích ở bệnh viện, vậy vào cục mật vụ cũng là một sự lựa chọn, ở đó tự do hơn, lại không có người nói về chuyện chúng ta, dù sao cục mật vụ rất nhiều ngoại tộc."

Thước Nhạc ngồi dậy "Chuyện này là thế nào? Cục mật vụ các anh cũng có bệnh viện sao?"

Lắc đầu "Không có bệnh viện, nhưng phòng y tế của bọn anh thiết bị so với bệnh viện còn đầy đủ hơn, bác sĩ y tá trong đó cũng được huấn luyện riêng, trừ hai dị nhân, còn lại đều là quân y, từ chiến trường điều tới. Nếu em vào, có lẽ sẽ không vào thẳng phòng y tế, ý của cục trưởng là trước để em phụ trách thành lập một căn cứ nghiên cứu thực vật. Tuy trong cục có vài dị nhân hệ thực vật nhưng tác dụng không lớn, cục mật vụ trừ việc khống chế dị nhân trong nước, giám sát dị nhân nước ngoài, làm người bảo vệ, bộ nghiên cứu của cục cũng rất quan tâm tới sự tiến hóa của sinh vật, sự thức tỉnh của dị nhân, mà thực vật đặc biệt cũng là một trong những trọng điểm, mặc dù có không ít thực vật gia có tiếng trong nước, nhưng bọn họ có không cách đối phó với những thực vật đặc biệt, vấn đề sinh trưởng lúc đầu rất quan trọng, trong kho hạt giống có rất nhiều hạt giống, giờ đặt ở đó cũng không ai dám thử khiến chúng sinh trưởng."

Thước Nhạc nhăn mày "Việc này sao hôm nay anh mới nói, tuy em có thể khiến những hạt giống có sinh trưởng nhưng đó đều là nhờ không gian, làm vậy không phải sẽ bị lộ sao."

"Ha ha, vì vậy anh mới không muốn em vào đó, lúc đó anh cũng nói, chuyên ngành của em là y học lâm sàng, không chuyên về thực vật, nên việc này còn phải suy xét, cục trưởng cũng không ép buộc, dù sao các nhà thực vật học đã nghiên cứu lâu như vậy, ông ấy cũng chỉ hy vọng em có thể làm ra điều gì đó, anh định sang năm tìm cớ gì đó từ chối việc này. Nhưng giờ không cần lo rồi, chúng ta có trận pháp rồi, hoàn toàn có thể đặt ngọc thạch đã khắc trận pháp trong đất, như vậy tuy không tụ nhiều linh khí như trong không gian, nhưng cũng vừa đủ. Em trước hỗ trợ thành lập vườn bách thảo, sau đó nếu không muốn làm nữa, liền vào phòng y tế, có thể làm bác sĩ. Anh cũng yên tâm hơn."

Thước Nhạc gật đầu nét mặt thả lỏng, "Ừ, như vậy cũng tốt, nghiên cứu ở đâu cũng giống nhau, em cũng rất có hứng thú với thực vật, chỉ riêng cây song sắc đã có rất nhiều điều cần nghiên cứu rồi."

Khúc Phàm gật đầu, cục mật vụ có đặc quyền, mọi người nói chuyện bằng thực lực, đơn giản hơn những chỗ khác rất nhiều, nếu Thước Nhạc vào đó, anh cũng yên tâm hơn, vả lại ở đó đều là quái nhân, bọn họ ở trong đó là rất bình thường, không cần đề phòng.

"Yên tâm khẳng định đủ để em nghiên cứu, theo anh biết bên sở thực vật có một gốc cây rất có hiệu quả đối với bệnh máu, nhưng có vấn đề về sinh trưởng, nghiên cứu mười năm rồi thực vật vẫn không thể sinh sôi. Em vào có lẽ việc này sẽ rơi vào tay em."

"Anh thực sự nghĩ không gian là vạn năng sao, nếu chỉ có là giống cái hoặc đực, em cũng không thể làm gì, việc này còn phải nhờ các nhà thực vật học tới làm, những kiến thức đó em còn phải học. Xem tình huống thế nào đã, chuyên môn của mình em cũng không muốn bỏ, đã học nhiều năm như vậy rồi."

"Theo lời em đi."

Sáng ngày ba mươi cùng bọn nhỏ dán câu đối, sau đó không có chuyện gì, hai người nhàn rỗi, liền đi chuẩn bị trận pháp, hai người đã rất quen thuộc việc khắc trận pháp, theo ý của Thước Nhạc mỗi sân chôn một ngọc thạch đã khắc trận pháp là được, nhưng Khúc Phàm nghĩ, khắc trận pháp lên ngọc xong lại dựa theo phương vị đặt sẽ tốt hơn, có thể nào có thể tạo thành một trận lớn không, từng trận pháp cần bốn mươi chín khối ngọc thạch, hai người làm một trận pháp thử nghiệm trước, quả thực hữu dụng, "Mấy khối ngọc thạch này hẳn là mất trận, áp lực quá lớn, đổi thành ngọc bích đi. Dùng loại diễm dương lục ấy, có thể khiến tâm tình thoải mái." Thước Nhạc chỉ một khối ngọc nói, cậu nhìn thấy linh khí rất rõ ràng, khối ngọc này liên tiếp khối ngọc khác, hấp thu nhanh phát ra cũng nhanh, loại bạch ngọc này có chút kém.

"Đặt thế này tốt hơn đặt đơn lẻ, mỗi sân đều làm một trận pháp, linh khí trong viện liền đủ."

Thay ngọc thạch ở mắt trận thành ngọc bích loại thủy tinh diễm dương lục, chôn sâu ba mét trong viện, Thước Nhạc thấy linh khí nhàn nhạt tụ tập vào viện, tốc độ càng lúc càng nhanh. Buổi tối mọi người xem lễ hai người tranh thủ an trí ở mấy sân khác. Đều vận hành tốt.

Sáng mùng một Thước Nhạc vừa mở mắt đã đứng hình, "Khúc Phàm…"

"Sao vậy?" Khúc Phàm mở mắt hai, theo ánh mắt của Thước Nhạc nhìn về phía bình phong, "Ac, chuyện gì thế này."

Đồ gỗ trong phòng họ đều do sư phụ Lý làm, tất cả gia cụ ở hậu viên đều làm từ cây tử đàn, vốn làm ra đều là phong cách cổ, nhưng vật mới thì vẫn thiếu sự lắng đọng của lịch sử, thoạt nhìn đều mới, nhưng giờ Thước Nhạc vừa mở mắt đã cảm giác gia cụ gỗ trong phòng đều thêm hàm súc, nhìn kỹ, linh khí tràn đầy trong gỗ, khiến gia cụ càng thêm linh khí.

"A…ba ba, lão ba…" thình thịch…cửa phòng bị đẩy ra, Kì Kì vẻ mặt hưng phấn chạy từ ngoài vào, thoáng cái liền lẻn lên kháng, trèo lên người Khúc Phàm.

"Sao vậy, sáng sớm đã la to." Thước Nhạc khoác thêm áo.

"Hoa trong viện chúng ta nở hoa đón xuân rồi, cây cũng mọc lá hết rồi."

Hai người nhanh chóng mặc quần áo, ra khỏi phòng, nhìn sân, tác dụng của trận pháp này còn tốt hơn so với tưởng tượng của hai người, linh khí thực nhiều, đều bám vào vật xung quanh, trong không khí lại không có bao nhiêu, hình như linh khí không thể ngưng kết trong không khí, ngoại trừ bám vào vật thể, còn lại đều tiến vào đất, cây cối hoa cỏ được lợi không ít.

Tứ hợp viên trong măt Thước Nhạc quả thực là biến thành một dạng khác, cửa sổ phòng ở…vật gõ trong nhà linh khí mười phần, ngay cả mái ngói cũng có, "Vì sao linh khí không lưu động trong không khí? Nhìn thế này trên trái đất cũng không thiếu linh khí nha."

Khúc Phàm thử hấp thu, linh khí đúng là nhiều hơn "Hoàn cảnh thế này vẫn chưa thích hợp tu hành, có lẽ là vì thế nên người tu hành mới ít, vì linh khí không thể ngưng kết trong không khí, mà chỉ có thể bám vào vật, nên người tu hành đều rất thích thu thập ngọc thạch, vì ngọc thạch có chứa lượng lớn linh khí, bọn họ chỉ có thể dựa vào vật bên ngoài mới có thể hấp thu linh khí. Thực là một hiện tượng kỳ quái."

"Ha ha, thế này thì tốt rồi, tiền bảo dưỡng phòng chúng ta cũng không cần bỏ ra rồi." Tứ hợp viện sau khi được linh khí cọ rửa càng ngày sẽ càng tốt.

Đi tới tiền viện, mẫu thân đang nấu sủi cảo, Thước Nhạc phát hiện tinh thần người trong nhà đều rất tốt, mặc dù đêm qua bọn họ thức tới hơn một giờ mới ngủ.

"Xem ra linh khí vẫn có tác dụng." Vui vẻ nói với Khúc Phàm.

Bác ở phòng khách đang nói tối qua ngủ rất tốt, bên này anh của Khúc Phàm cũng nói, buổi tối ngủ rất thoải mái. Thước phụ kết luận là do hôm qua mệt mỏi, buổi tối ngủ ngon, nhưng vẫn ngầm nhìn phía hai người, mấy ngày nay hai người trốn đi làm cái gì Thước phụ đều biết. Mọi người không nhìn ra gì, nhưng cảm giác sáng dậy, phòng trong viện dường như đều có thay đổi, tuy gia cụ đều dựa theo kiểu dáng thời Minh Thanh làm, gỗ cũng là cực phẩm, nhưng vẫn nhìn ra đồ mới, giờ nhìn lại không có cảm giác đó, nhìn thực thoải mái hài hòa, dạt dào cổ vận, thêm phần nội liễm.

Vì trận pháp ảnh hưởng trong phạm vi nhỏ, hai nhà bên cạnh cũng được lợi, nhưng ảnh hưởng không lớn, hai người cũng không quản, lại không biết một cụ bà nhà bên vốn đã hơn chín mươi tuổi, đang hấp hối, người nhà phóng đoán hai ngày này liền đi, không ngờ cụ bà lại tỉnh, càng lúc càng tốt hơn, cuối cùng thân thể khôi phục khỏe mạnh, lại sống thêm hai mươi năm nữa. Trở nên nổi danh. Đương nhiên việc này là sau này, Thước Nhạc Khúc Phàm làm ra trận pháp cũng không biết sẽ có ảnh hưởng như vậy.

Tới mùng sáu, Thước Nhạc Khúc Phàm dẫn bốn đứa nhỏ ngồi máy bay đi Pháp, bọn nhỏ đều rất hưng phấn, mãi nhắc muốn đi đâu chơi, ngay cả Phi Phi đang ngồi trong lòng Thước Nhạc cũng luôn nhìn trời xanh, miệng kêu bay bay…

Gần mười một giờ thì máy bay hạ cánh, bọn nhỏ vừa ngủ trên máy bay, xuống sân bay giờ đều rất tinh thần.

"Hi, Phàm, gặp lại ngươi thật vui." Will Robert thực nổi bật trong sảnh sân bay vì thân hình cao to của anh ta, anh ta tới ôm Khúc Phàm còn dùng sức vỗ mạnh sau lưng.

Khúc Phàm cười "Will, bộ dạng ngươi nhìn không tệ nha. Cường tráng hơn."

Will mở to miệng cười lớn nói "Không được, lâu lắm không vận động rồi, đây là thiên sứ của ngươi sao, thực mê người nha, trời ơi, những cậu nhóc đáng yêu này đều là con ngươi sao?" Ánh mắt Will chuyển hướng về phía Thước Nhạc và bọn nhỏ.

Khúc Phàm cười nắm lấy Thước Nhạc, giới thiệu "Đúng vậy, đây là vợ ta, Thước Nhạc." Sau đó vỗ vai Quả Quả "Đây là con lớn nhất của ta Quả Quả, là đứa muốn học ở Pháp, hai đứa này đứa lớn là Kì Kì nhỏ là Tiểu Tiểu, còn nhóc con này là Phi Phi."

Will bắt tay với Thước Nhạc "Thước Nhạc hay tôi gọi cậu là Nhạc đi, tên của người Trung Quốc khó gọi quá, hoan nghênh cậu tới Paris."

Thước Nhạc cười "Xin chào, tuy là lần đầu tiên gặp, nhưng anh thực giống với tưởng tượng của tôi."

"Cậu còn đẹp hơn so với tưởng tượng của tôi, Phàm là người may mắn."

Will lái xe chờ cả nhà vào Paris, phòng mới đã sắp xếp xong, nên bọn họ không cần ở khách sạn, thời gian để đi chơi còn nhiều, Will không lái vòng quanh ngắm cảnh, mà chở thẳng tới nhà mới của bọn họ.

Lắp đặt thiết bị trong phòng mới hết ba trặm vạn đồng Euro, hơn hai nghìn gần ba nghìn vạn nhân dân tệ, phòng ở chỉ khoảng hơn một trăm ba mươi mét vuông, chưa tới một trăm bốn, giá đó thì quả là hơi đắt. Nhưng sau khi nhìn thấy phòng ở, hai vị phu phu đều phi thường thỏa mãn, phòng ở nằm ở quận mười sáu gần rừng Boulogne, là một tòa nhà ba tầng, hoàn cảnh ưu mỹ, môi trường xanh vô cùng tốt, gần trung tâm, đi bộ tới quảng trường Charles-de-Gaulle chưa tới hai mươi phút, phòng theo kiến trúc cổ điển, tạo hình nghiêm cẩn có thể thấy nhiều phù điêu nhỏ. Đi tới lầu ba, ở đây có hai hộ, bên trái là nhà bọn họ.

26. Chương 25: Nhà Mới

Vào phòng, xung quanh là đồ trang trí theo phong cách Âu, trần nhà rất cao, làm thành hình cong, khiến phòng ở thoạt nhìn rộng rãi sáng sủa hơn, cửa sổ sát đất cao ba mét kiểu cũ, bên ngoài cửa sổ là sân thượng rộng mát, đập vào mắt là cảnh sắt mỹ lệ của sông Seine. Phòng ăn và bếp được thiết kế rất ấm áp, nhìn kĩ, đồ làm bếp của Trung Quốc và phương Tây đều có, có thể thấy Will đã bỏ rất nhiều công sức vào nơi này, hai người cảm thấy cảm tạ anh.

Lúc Will giúp mua phòng đã gửi bản vẽ mặt phẳng căn nhà qua, vốn có bốn phòng, gian phòng bố trí kiểu cũ, vì chỉ có Thước phụ Thước mẫu và Quả Quả thường ở, dư phòng, theo lời nhà thiết kế sửa thành ba phòng, phòng khách rất lớn. Dựa theo yêu cầu của Thước Nhạc, đồ dùng trong nhà theo phong cách Châu Âu được bố trí rất ấm áp, phòng ngủ chính giữ nguyên, phòng khách thì mở rộng một nửa, làm phòng của Quả Quả, chính giữa có một ngăn cách, nhìn như một phòng nhỏ, tạo một không gian ấm áp thoải mái cho Quả Quả học tập, còn lại một phòng nhỏ thì làm thành phòng ngủ cho khách, Thước Nhạc bọn họ thì dễ, trong không gian có rất nhiều chỗ để ngủ, nhưng nếu Khúc phụ hoặc Khúc mẫu qua thì vẫn cần một chỗ ở. Ngoài ra còn một căn phòng nhỏ khoảng mười một mét vuông, một mặt tường bị dẹp đi, làm thành một thư phòng theo hình thức mở, ngày thường ngồi trong đó đọc sách uống trà, cha mẹ hẳn là sẽ rất thích thư giản ở nơi này. Trong nhà có hai phòng vệ sinh, phòng chính một căn, bên cạnh phòng của Quả Quả một căn, đều rất rộng.

Thực ra từ lúc mua nhà Will đã cho họ một kinh hỉ, từng hỏi qua nhiều lần, Will nói tầng cao nhất có một căn phòng đầy ánh sáng. Ngoài ra không nói gì thêm, lúc này dẫn người một nhà bọn họ lên đó.

"Thế nào, tuyệt vời chứ." Will khoa chân múa tay. "Căn phòng này đắt là có nguyên nhân."

Thước Nhạc Khúc Phàm kinh hỉ nhìn thì ra trên lầu là một căn gác xép, bọn họ nhìn ra nơi này chưa từng được thay đổi, trần mái vòm, một bên là cửa sổ bốn phiến làm bằng thủy tinh hoa, dựng lên một bức hình tôn giáo, phía ngoài bốn phiến cửa sổ còn có một cửa gỗ được chạm khắc tinh mỹ. Nền được lắp đá khắc hoa văn, cả căn gác xép khoảng bảy mươi mét vuông, không có gia cụ nên thoạt nhìn hơi âm lãnh.

Will đẩy cửa gỗ để cho ánh sáng vào phòng, là kiểu thiết kế đỉnh nhọn, "Tòa nhà này vốn là kiến trúc kiểu cũ, tuy chỉ có ba tầng, mỗi tầng đều có gác xép, song vẫn thực rộng rãi, phòng ở tuy hơi cũ nhưng kết cấu bằng bê tông, nên khá rắn chắc, vốn chủ phòng rất thích phong cách kiến trúc Gothic, nên biến nơi này thành thế này, vẻ ngoài nhìn không ra, bên trong lại đã cải biến. Tôi thấy ở đây còn tốt nên giữ lại. Nếu hai người không thích cũng có thể thay đổi."

Thước Nhạc lắc đầu, vui vẻ nói "Không cần thế này rất tốt, trước đó em còn sầu về chuyện phòng vẽ tranh cho Quả Quả, không ngờ ở đây lại có một không gian lớn như vậy. Thật sự là quá tốt." Tính ra cả căn này cũng gần hai trăm mét vuông rồi, một chỗ như thế này hơn ba trăm vạn Euro không đắt, có thể thấy Will rất có năng lực.

Quả Quả cũng rất yêu thích nơi này, đứng ở bên ngoài của căn gác xép có thể thấy rất nhiều cảnh đẹp, sáng tác tại một nơi thế này, Quả Quả trở nên vui vẻ hơn, không còn uể oải về cuộc sống sắp tới của mình, dù sao từ năm tuổi cậu bé vẫn luôn ở cạnh Thước Nhạc, có lẽ là do khi bé bị chứng tự kỉ, cậu bé rất dựa

dẫm vào Thước Nhạc, tuy thích nghệ thuật, lập ra kế hoạch cho tương lai nhưng nghĩ tới việc rời khỏi nhà thì vẫn rất buồn lo, giờ thực sự tới Paris, thấy cha mẹ vì cậu mà chuẩn bị nhiều như vậy, cậu bé thực cảm động, giống như df có khó khăn gì cũng đều có thể vượt qua.

Xem nhà mơi xong Will từ biệt ra về, dù sao cả nhà vừa xuống máy bay cũng cần nghỉ ngơi.

Đa số đồ dùng trong nhà đều đủ rồi, cơ bản đều dựa trên ý kiến của nhà thiết kế mà chọn, tuy thân thể có hơi mệt mỏi, nhưng Thước Nhạc vẫn cảm thấy rất vui sướng, cẩn thận quan sát từng căn phòng, ghi nhớ còn thiếu thứ gì thì xuống phố mua. Chờ cậu xem xong thì phát hiện bọn trẻ trong nhà đều mệt mỏi, Phi Phi dựa vào sô pha ngủ, vì chưa điều chỉnh sai giờ, ăn lúc trước khi hạ cánh, giờ mọi người cũng đói rồi, trong không gian còn bánh bao Thước mẫu làm, lấy ra cho mọi người ăn, sau đó dẫn bọn nhỏ đi ngủ.

"Viết cái gì vậy." Khúc Phàm nhìn Thước Nhạc đưa bọn trẻ vào phòng xong lại ngồi viết viết.

"Em muốn ghi những thứ cần để mai đi mua, tuy mang không ít đồ từ nhà đến, nhưng có nhiều thứ thực bất ngờ. Chúng ta ở đây không quen. Cần Will giúp, nhưng vậy thì không tốt lắm. Ngày mai anh nói anh ấy có thể tìm cho chúng ta một hướng dẫn du lịch không." Tuy bề ngoài nhìn không ra, nhưng Thước Nhạc biết Will là dùng tay chân giả.

"Ừ, không thành vấn đề, chuyện mua đồ không vội, mai anh muốn mời Will ăn bữa cơm, anh thấy hay làm tại nhà đi, ăn đồ Trung, anh nghĩ cậu ta hẳn là rất thích."

"Uhm, dù sao nguyên liệu đã có sẵn."

27. Chương 26: Dạo Paris, Đồ Ăn Ngon Và Mất Tích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng hôm sau Thước Nhạc dậy sớm, bọn nhỏ chưa tỉnh, cậu nướng bánh mì, cắt chân giò hun khói, dọn dẹp nhà cửa.

Đồ đạc trong phòng cậu rất hài lòng, đều là do thợ thiết kế đặt, cậu đã xem hình qua mạng, nên giờ cũng không thấy xa lạ, trước khi qua cậu cũng mua không ít thứ, giờ lấy từ không gian ra, việc này tuy là việc nhỏ, nhưng Thước Nhạc làm rất vui vẻ, trước đây cậu chưa từng động vào việc nhà, tuy mẫu thân làm bác sĩ, thời gian đi làm bất ổn, nhưng chưa vào giờ khiến cha con Thước Nhạc động vào việc nhà, sau khi ở cùng Khúc Phàm, hai người đều là nam, nên đều không thành thạo, nhưng Thước Nhạc nguyện ý từ từ học, lúc đó cậu chỉ nghĩ Khúc Phàm làm việc cả ngày rất mệt mỏi, cậu muốn sau khi tan tầm anh có một hoàn cảnh nghỉ ngơi thoải mái, chăm sóc người khác là việc rất hạnh phúc, cậu nguyện ý làm những điều này vì anh, như kiểu Khúc Phàm không bao giờ để cậu rửa bát khi hai người ở cùng nhau, bọn họ đều nguyện ý làm những chuyện nhỏ này vì người kia. Rất hạnh phúc.

Quả Quả tuy không phải do cậu sinh, nhưng là người con đầu tiên của cậu, tình cảm của cả hai rất sâu, không cần ràng buộc về huyết thống, cậu rất yêu Quả Quả, tuy biết Quả Quả tới Pháp học là lựa chọn tốt nhất, nhưng không thể nhìn cậu bé lớn lên là tiếc nuối lớn nhất của cậu, điều duy nhất cậu có thể làm là tạo một hoàn cảnh tốt nhất cho Quả Quả, khiến cậu bé nhanh chóng thích nghi.

Thước Nhạc đang ngồi xổm trên thảm phần khách, "Ba ba…" Kì Kì rửa mặt xong liền nhảy vào người cậu, đè cậu ngã ra sau.

"Làm gì vội vàng vậy, con đánh răng chưa? Mặt chưa lau sạch kìa." Ngồi chỉnh lại thảm, cảm thấy hình như hơi nhỏ, nhìn không khí khái.

"Con đánh rồi, ba xem." Kì Kì nhe răng ra cho Thước Nhạc xem.

"Lão ba con đâu?" Thước Nhạc đứng lên, xếp thảm lại, đi mua cái khác thôi, cái này đặt ở tiểu sảnh.

Kì Kì dùng tay che miệng cười, răng cậu bé rụng rồi, khi cười lộ ra lỗ to, mỗi lần cười liền che miệng lại, không biết thành thói quen từ khi nào "Ha ha, đêm qua Phi Phi đái dầm, lão ba đang giặt ra giường."

Thước Nhạc nghe vậy mặt liền cứng lại, tiểu từ này thật đúng là, ngày đầu tiên ở nước ngoài đã đái dầm, không tiền đồ. May là có đem giường nhỏ của Phi Phi sang, đệm chăn cũng là đồ dùng rồi, nếu không bị cậu bé đái lên giường mới thì thật đáng tiếc.

"Ba ba, chào buổi sáng." Tiểu Tiểu ăn mặc chỉnh tề đi tới trước mặt Thước Nhạc.

Hôn trán Tiểu Tiểu, "Thế nào hôm qua con ngủ ngon không?"

Tiểu Tiểu mở to mắt mèo gật đầu. Thước Nhạc nhìn cậu bé mơ màng hiển nhiên là chưa tỉnh hẳn. "Ba ba, con cũng muốn." Kì Kì bất mãn chỉ trán mình, cậu bé tới trước mà.

Cúi người hôn cậu bé "Được rồi nhóc con, nhanh đi ăn đi."

Vào bếp, hâm sữa, cắt chân giò hun khói, chiên trứng, làm sa lát hoa quả. Khúc Phàm ôm Phi Phi ra. Đặc cậu bé lên ghế riêng. Thước Nhạc chuẩn bị một chai sữa bò cho cậu bé, cậu nhóc này có phúc, Thước Nhạc nuôi thả bò trên thảo nguyên trong không gian, không quản chúng, gần đây chúng sinh nghé, sữa bò chưa từng dứt, vì không có sữa mẹ, ba đứa nhỏ đều được nuôi như thế, lúc Kì Kì sinh ra, bọn họ tốn công rất nhiều, lúc đầu còn mua sữa bột, nhưng không yên tâm, Thước Nhạc cho cậu bé uống một tháng liền đổi thành sữa dê trong không gian, sợ con bị nóng, dùng nước hồ pha vào, Kì Kì không có phản ứng phụ nào, lại rất rắn chắc, sau đó Tiểu Tiểu sinh ra vào lúc Thước Nhạc đang thực tập, nửa năm đó mỗi ngày ở bệnh viện, rất bận rộn, Tiểu Tiểu thực ngoan, không gây vấn đề gì, nhưng từ sau khi sinh ra cơ thể có chút xấu, đã thế dinh dưỡng Tiểu Tiểu hấp thu phần lớn lại cung cấp cho đại não, cơ thể càng yếu đi, có lúc cũng bị cảm, điều đó chưa từng xảy ra với Kì Kì, thằng nhóc đó từ khi sinh ra thì chưa từng bị bệnh. Sau này theo lời khuyên của mẫu thân, cho cậu bé uống sữa bò, cậu không biết sữa bò bên ngoài bán thế nào, chí ít sữa bò trong không gian pha nước hồ vô cùng tốt, từ đó về sau Tiểu Tiểu cơ bản không còn bị bệnh. Cho nên mới nói cậu út trong nhà bọn họ có phúc, có ví dụ của hai người anh nên người nhà đều biết chăm sóc trẻ con như thế nào. Chí ít Thước Nhạc tích lũy kinh nghiệm rất nhiều.

Bọn nhỏ trong nhà ăn cơm đều rất ngoan, tuy không có ăn không nói, nhưng tuyệt đối nếu có đồ trong miệng sẽ không nói, lễ nghi ăn uống cũng không tệ, tuy còn nhỏ nhưng không bao giờ gây ra tiếng va chạm bát đũa, thực an tĩnh, cũng sẽ không để thừa cơm. Về điểm này Thước Nhạc phi thường chú ý, trẻ con cần hoạt bát nhưng lễ nghi nhất định phải tuân thủ, cậu muốn bọn nhỏ tương lai có thể tôn trọng và kiềm chế chính mình, trở thành người có lý tưởng, cậu không muốn vì sống trong điều kiện tốt khiến bọn nhỏ trở thành người phóng túng, đó cũng là lý do Thước Nhạc không để cha mẹ nuôi bọn nhỏ, người lớn tuổi rất cưng chiều đời thứ ba. Như đối với Quả Quả, Thước Nhạc chưa bao giờ trông cậy cậu bé sẽ có thành tựu gì trong hội họa, dù sao nghệ thuật không phải nơi nếu bạn có tài bạn nhất định sẽ thành công, rất nhiều nghệ sĩ sau khi qua đời mới được mọi người công nhận, nhưng Thước Nhạc muốn cậu bé cố gắng vì lý tưởng của mình, mà điều duy nhất cậu có thể làm đó là khiến cậu bé không bị ngoại vật trở ngại trên con đường thực hiện lý tưởng.

Ăn sáng xong, Thước Nhạc nghĩ là ngày đầu tiền, nên cùng Khúc Phàm dẫn bọn nhỏ đi dạo xung quanh, chủ yếu là đi Quảng trường Charles-de-Gaulle và Khải Hoàn Môn, đi trên đường phố Paris cảm giác dường như tùy ý đều có thể thấy kiến trúc cổ, Paris quả là cung điện của nghệ thuật, không chỗ nào không có vẻ đẹp, Quả Quả và Kì Kì hai người cầm máy ảnh chụp, Quả Quả thích chụp hoa văn chạm khắc trên kiến trúc, hoặc là toàn cảnh, cậu bé hoàn toàn đắm chìm trong không khí nghệ thuật, có vẻ trầm tĩnh hơn, nhưng Thước Nhạc nhìn ra sự hưng phấn và mong chờ tỏa ra trong mắt cậu bé. Kì Kì thì thích chụp người hơn, nhất là du khách từ khắp nơi trên thế giới ở quảng trường, thấy ai đẹp thậm chí còn tới trước mặt nói vài

câu tiếng anh, hoặc là tiếng pháp, nhưng không quá thạo. Tiểu Tiểu đeo máy ảnh trên cổ, cầm sách và bản đồ trên tay, trên đó ghi thông tin, phần lớn là hình ảnh và giới thiệu ghi chú, Thước Nhạc nhìn thấy thực dầy. Chỉ về quảng trường đã bốn năm trang, cậu bé còn ghi lại sửa chữa trên hình ảnh, thấy chỗ nào cần thiết thì chụp vài bức. Phỏng chừng về nhà sẽ cẩn thận sắp xếp lại. Khúc Phàm cũng cầm máy ảnh chụp Thước Nhạc và bọn nhỏ.

Trước khi đi Paris Thước Nhạc đều chuẩn bị đồ du lịch cho bọn nhỏ, khiến bọn nhỏ tự cầm, ngoại trừ Quả Quả thì Kì Kì Tiểu Tiểu đều có không gian, Thước Nhạc không quản bọn nhỏ sắp xếp không gian của chúng như thế nào, nhưng Thước Nhạc đã dùng thần thức xem qua, đều rất đặc trưng, không gian của Kì Kì phần lớn trồng dược liệu, tuy không rất hợp quy tắc, nhưng thực vật đều mọc tốt, phần còn lại dựng một hang ổ nhỏ, dù sao tinh thần lực của cậu bé còn ít, không thể làm quá nhiều việc, nhưng cậu bé có cách của mình, lấy không ít gỗ từ không gian của cậu, sau đó xếp gỗ, rồi nhờ Lâm thúc giúp làm từng khối gỗ lớn, sau đó dựng lên, nhìn cũng khá đẹp, bệ lại rất lớn, coi như là rắn chắc, cậu bé để đồ của mình trong đó. Không gian của Tiểu Tiểu thì trông cây ăn quả ở biên giới, chính giữa được cậu bé dùng tấm ván gỗ lót phẳng, phía trên đặt kệ sách tham khảo, toàn bộ thành một chỗ chứa sách. Lấy một cái bác cổ từ chỗ Thước Nhạc, đồ quý giá phóng lên đó.

Cả nhà bọn họ thực nổi bật trong số du khách trên quảng trường, Khúc Phàm và Thước Nhạc là hai loại hình tuấn mỹ khác nhau, ba đứa nhỏ cũng thừa hưởng gien tốt, phi thường đáng yêu, Quả Quả giống mẹ cậu bé, còn nhỏ đã mang vẻ nho nhã. Quả Quả và Tiểu Tiểu còn đỡ, Kì Kì lại cực kì hoạt bát, không sợ người lạ, tiếng anh cũng tàm tạm, gặp phải khó khăn khi nói tiếng pháp cũng vừa nói vừa khoa tay múa chân, ai cũng có thể nói chuyện cùng.

Thước Nhạc đứng bên cạnh Khúc Phàm "Sau này có thời gian thì dẫn bọn nhỏ đi chơi vài lần, bọn chúng tiếp xúc quá ít người."

"Em nói đúng." Dù bận thế nào cũng phải bớt thời gian ra.

Dạo quảng trường xong, cả nhà quay về, đã hẹn với Will, buổi tối mời anh và vợ con gái ăn, làm đáp tạ.

Về đến nhà, Thước Nhạc dọn đồ ăn, ăn đơn giản chút, sau đó cùng Khúc Phàm vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho buổi tối, bọn nhỏ ngồi xem lại hình chụp lúc sáng trong phòng khách, sau đó ghi nhật ký.

Bữa tối rất phong phú, hai người bao bốn loại sủi cao, cái này là sở trường của Khúc Phàm, Thước Nhạc làm sườn chua ngọt (1), lươn hầm (2), thịt xào sợi (3), đậu hủ cay (4), gà hầm mè (5), rau xào ba loại (6), bò xào măng (7), canh hạt ngân hạnh và rau (8) (tên này là mình tự đặt nên đề nghị mọi người coi hình để biết rõ). Bàn đồ ăn này khiến cậu tốn không ít tâm tư, tài liệu trong đó trừ thịt heo toàn bộ đều là trong không gian, hương vị đương nhiên không tệ, hai vợ chồng Will khen không dứt miệng, có điều dùng đũa không dễ, vợ của Will – Lisa là một phụ nữ Pháp thoải mái, thực xinh đẹp, con gái của hai người năm nay hai tuổi, rất đáng yêu, Thước Nhạc cực kỳ thích. Lisa không hề kỳ thị tình cảm của hai người, biểu hiện rất bình thường, cũng rất thích bọn nhỏ, nói muốn cùng Thước Nhạc Khúc Phàm đi mua đồ, cô rất thông thuộc từng góc ở Paris, chắc chắn có thể giúp họ mua được đồ chất lượng tốt mà giá cả vừa phải. Điều này khiến Thước Nhạc rất vui, không biết phải cảm tạ hai vợ chồng như thế nào.

Lisa là người rất nhanh nhẹn, hôm sau liền tới, vì có Lisa nên không thể đưa bọn nhỏ vào không gian, chỉ có thể để Khúc Phàm dẫn bọn nhỏ đi chơi, Thước Nhạc cùng Lisa đi mua đồ, Thước Nhạc trong lòng cảm thấy hài lòng, cái gì cần mua đều mua đủ, bọn họ có thể yên tâm mà chơi.

Nhìn danh sách mua sắm, Lisa dẫn Thước Nhạc tới một cửa hàng, rất may là cửa hàng có dịch vụ đưa hàng tới tận nhà, nếu không không thể không gian thì thật đúng là không có cách nào đem về.

Đi tròn một ngày, đồ mua đủ. Về nhà nằm lên sô pha không còn muốn động, bọn nhỏ ở bên cạnh bưng trà rót nước, Thước Nhạc cảm thấy phụ nữ thật thần kỳ, Lisa tinh thần nhìn vẫn còn rất tốt, song giờ nhìn đồ xếp ở phòng khách, Thước Nhạc thở phào nhẹ nhõm, mai vẫn phải cùng Khúc Phàm đi một lần nữa, lúc đi dạo phố xem trọng rất nhiều thứ, chuẩn bị qua mua, đem về nước, có không gian thực tốt, không cần nộp thuế.

Mua sắm hết hai ngày, phòng ở sắp xếp xong, đồ đạc đều đủ hết, chỉ chờ Quả Quả khai giảng là có thể ở, thả tâm người một nhà bắt đầu du lịch Paris, nhà thờ đức bà, cung điện Louvre, sông Seine, nơi nào cũng

lưu lại dấu chân của bọn họ, vì khẳng định còn quay lại nên bọn họ không vội tham quan hết, mà chỉ từ từ đi, thực ra bọn họ càng hưởng thụ cảm giác đi lại trên đường phố Paris, cảm thụ nhân văn trong cảnh quan, thể nghiệm cuộc sống của người Paris.

Từ lúc bắt đầu du ngoạn, Thước Nhạc không làm cơm ở nhà nữa, mỗi ngày dựa trên thông tin về mỹ thực, thử từng món ăn ở Pháp. Có hương vị tuyệt vời, có hương vị không quen. Ăn ốc sen gan ngỗng, trứng cá muối vân vân, bọn nhỏ cũng rất thích, Thước Nhạc đột nhiên có sở thích mua sắm, mua rất nhiều đặc sản Pháp đặt trong không gian, như ốc sên Pháp, đặt nuôi trong không gian, sau này muốn ăn cũng dễ dàng, gan ngỗng, được mệnh danh là "Vua thực phẩm thế giới xanh", giảm lượng cholesterol, giảm mỡ trong máu, làm mềm huyết quản, chậm lão hóa, gan ngỗng Pháp rất nổi tiếng, nhưng phương pháp chăn nuôi có chút không nhân đạo, song mọi người vẫn rất yêu thích. Mua không ít gan ngỗng muối và sản phẩm từ gan ngỗng, về phần trứng cá muối thì chỉ mua thành phẩm, Thước Nhạc trong lòng nghĩ tới cá trong không gian, nhưng trứng cá muối loại Beluga, Oscietra và Sevruga khá thưa thớt, muốn nuôi, e là không dễ, chỉ có thể xem cơ duyên. Đồ ăn ngon rất nhiều, khiến mọi người mỗi ngày đều ăn những thứ khác nhau, cuối cùng là pho mát, bánh mì, cà phê, rượu vang gì đó đều mua rất nhiều, đương nhiên không thể quên phương pháp chế biến, cậu còn muốn tự mình chế tác. Cuối cùng Thước Nhạc cảm thấy như mình đi Pháp là để mua đồ vậy, bọn họ sắp trở thành cuồng mua sắm rồi, thực ra điều thu hoạch lớn nhất không phải những thứ này, mà là nấm cục, loại nấm này rất đắt, giá đắt như vàng, bọn họ dẫn mấy đứa nhỏ đi ăn nấm cục một lần, chỉ một chút, giá lại khiến Thước Nhạc thực đau lòng, lúc gặp phải một nhà bán nấm cục, giá lại khiến cậu cứng lưỡi, nhưng Thước Nhạc phát hiện vì muốn giữ nấm còn tươi, bên ngoài vẫn giữ lại bùn đất, Thước Nhạc suy nghĩ rốt cục quyết định mua nấm cục trắng Italia và nấm cục đen Pháp. Về nhà liền đặt chúng vào không gian chôn dưới tàng cây. Không biết có thể sống không, mong không gian lại thể hiện sự thần kỳ của nó.

Ăn xong mỹ thực ở Paris, lúc này cuộc du lịch sắp kết thúc, tuy còn nhiều nơi chưa đi, nhưng sau này còn nhiều cơ hội, không cần gấp, bọn họ chụp rất nhiều hình, trước khi đi bọn họ còn một chỗ phải du ngoạn, là sông Seine, ở nhà có thể thấy sông Seine, mấy ngày này chỗ nào cũng đi, lại không chèo thuyền trên sông Seine, ở gần, nên không gấp, lần này bọn họ ngồi thuyền ngắm cảnh sông Seine, cảnh sắc ven bờ thực sự khiến người ta mê muội, xuống thuyền, Thước Nhạc cảm thấy còn tiếc nuối, "Thực sự là đẹp, Quả Quả sau này phải thường tới, dùng bút của con ghi lại cảnh sắc mỹ lệ này."

"Dạ, giờ con đã rất muốn rồi." Quả Quả vẻ mặt hưng phấn.

Khúc Phàm cười vỗ vai Quả Quả, "Được rồi, sau này còn nhiều cơ hội, chúng ta rời thuyền trước đã."

Thước Nhạc nhìn dòng người rời thuyền rất nhiều, "Anh nhìn Kì Kì và Tiểu Tiểu đi, cẩn thận lạc. A! Kì Kì đâu?" Nhìn xung quanh không thấy Kì Kì.

Khúc Phàm cũng vội tìm "Vừa rồi còn ở đây mà." Nhìn dòng người rời thuyền, có khi nào bị dẫn theo xuống rồi không.

Thước Nhạc ôm Phi Phi, cầm tay Tiểu Tiểu lo lắng nhìn dòng người rời thuyền. Cậu bé quá nhỏ không thể thấy.

"Em dẫn con lên trên đi, anh tìm thử." Khúc Phàm nói xong liền đi xuống miệng gọi tên Kì Kì.

Thước Nhạc dẫn ba đứa nhỏ lên thuyền, nhìn Khúc Phàm tìm xung quanh, nhân viên trên thuyền cũng biết bọn họ thiếu một đứa bé, cùng giúp tìm trên thuyền dưới thuyền.

Qua nửa tiếng đồng hồ, Kì Kì vẫn không thấy bóng dáng, Thước Nhạc lúc này thập phần hối hận vì chưa làm xong vòng trang sức gắn cánh hoa sen để đeo trên người bọn nhỏ, giờ cậu không biết Kì Kì có nguy hiểm gì không.

Một tiếng, hai tiếng, Kì Kì mất tích tại bờ sông Seine.

sườn chua ngọt

lươn hầm

thịt xào sợi

đậu hủ cay

gà hầm mè

rau xào ba loại

bò xào măng

canh hạt ngân hạnh và rau

AMMA

28. Chương 27: Kì Kì Trải Qua Nguy Hiểm

Đang lúc Thước Nhạc Khúc Phàm sốt ruột tìm con, Kì Kì đã rời khỏi bờ sông Seine, ngồi tàu ngầm đi tới bên kia Paris.

Từ khi sinh ra bọn nhỏ nhà họ đã không bình thường, không nói tới việc có năng lực phi phàm, chỉ nói từ sự dựng dục của bọn nhỏ đã khác thường, do hai bên có liên hệ huyết mạch, được tẩm bổ bởi linh khí và hoa sen, gien của bọn nhỏ cực kì hoàn mỹ, trời sinh đã mang theo năng lực thần kỳ. Năng lực trời sinh của Kì Kì là khả năng tương tác, cho dù là động vật hay là thực vật, cậu bé đều có thể câu thông, khi dùng hạt châu kia thì năng lực của cậu bé lại càng tăng mạnh.

Hôm nay lúc đang cùng hai ba và anh em đi dạo sông Seine, đột nhiên Kì Kì cảm giác có một thanh âm đang gọi cậu bé, thanh âm đó vang lên từ đáy lòng, nghe rất suy yếu. Lực chú ý của cậu bé bị hấp dẫn, nhưng không tìm được nơi phát ra âm thanh, mãi tới khi thuyền cập bờ, khi một người tóc vàng mắt xanh khoảng ba mươi tuổi đi ngang qua cậu bé mới đột nhiên cảm giác được âm thanh đó phát ra từ đâu, Kì Kì đi theo sát, phát hiện âm thanh truyền ra từ cái rương người đàn ông đó cầm, cậu bé bất giác đi theo. Thậm chí quên cùng ba ba nói một tiếng.

Người đàn ông bước đi vội vàng, Kì Kì theo có chút không kịp, cũng may lúc sau người đàn ông này lên tàu điện ngầm, Kì Kì cũng theo sau một người phụ nữ vào, sau khi vào tàu điện ngầm người đàn ông đó nhìn ra phía cửa sổ suy nghĩ gì đó, cả chặng đường có chút lơ đãng, Kì Kì nhẹ nhàng tới gần, lúc này đang chạng vạng là giờ cao điểm, người trong tàu rất nhiều, một đứa bé đứng ở giữa rất dễ thấy, cũng may có một người đàn ông da vàng đang nhắm mắt lại như đang ngủ ngồi bên cạnh hắn, Kì Kì cẩn thận tiến tới nắm áo của ông ta gọi, "Chú, chú." Sau đó bất đắc dĩ bĩu môi, chui vào ngồi bên cạnh người đàn ông đó. Quả nhiên những người xung quanh không để ý cậu bé nữa. Mà lúc này cái rương của gã kia lại ở bên cạnh Kì Kì, cậu bé cảm giác dường như giọng nói yếu hơn rất nhiều. Thật muốn biết trong đó là gì.

Tàu điện ngầm xuất phát, dòng người ngày càng ít, Kì Kì chấp nhất chuẩn bị theo gã đàn ông đó, lúc này cậu bé đã biết, đó không phải là thanh âm của thứ gì, cậu có thể câu thông với động vật, không phải vì cậu có thể nói ngôn ngữ của động vật, mà là cậu nói thì động vật có thể hiểu, và cậu cũng có thể nghe hiểu lời động vật nói, giống như năng lực phân tích của Tiểu Tiểu vậy, có thể là do một loại sóng âm truyền tới, năng lực của cậu bé có thể phiên dịch loại sóng âm này, Kì Kì biết đối với mọi chuyện Tiểu Tiểu đều muốn dùng khoa học giải thích, cậu bé cũng đồng ý với điều này, trong rương có thứ gì đó phát ra sóng ấm, cậu bé bất giác tiếp thu, lúc này cậu đã hiểu ý trong giọng nói, "Dẫn tôi đi…"

Cậu bé không hề lo sợ, trong một thành thị xa lạ, tuy không thể liên lạc với lão ba và ba ba nhưng cậu bé biết bọn họ nhất định sẽ tìm được cậu. Vả lại cậu cũng không phải một mình.

Rời khỏi tàu điện ngầm gã đàn ông bước nhanh về phía trước, Kì Kì không biết đây là chỗ nào, chỉ biết rất đông người. Trời tối, cậu bé chạy theo gã đàn ông. Cũng may cách hắn không xa bằng không cậu bé đuổi cũng không kịp. Hai người tới một rừng cây, nếu Tiểu Tiểu ở đây khẳng định lật bản đồ nói cho Kì Kì biết đây là rừng Vincennes.

Trước khi vào rừng gã ngừng lại một chút, hít sâu một hơi, vỗ mặt, muốn tinh thần hơn, sau đó cảnh giác nhìn bốn phía, chỗ này rất trống trải, có thể thấy toàn cảnh. Ngay lúc hắn dừng lại Kì Kì liền núp vào bụi cỏ, cậu bé vốn nhỏ, giờ lại là trời tối, hắn không phát hiện ra, cậu bé thở nhẹ, phải cảm ơn ông Lâm có giảng một vài bí quyết theo dõi khi điều tra cho bọn nhỏ, đương nhiên Lâm thúc coi như truyện xưa mà kể, bọn nhỏ biết Lâm thúc từng đi chiến trường, liền mè nheo đòi ông kể, mấy năm nay cổ họng của ông tốt hơn, tuy vẫn khàn, nhưng lúc nói không tốn sức, nên ông cũng vui vẻ kể cho bọn chúng nghe. Không ngờ bọn trẻ lại nhớ kỹ. Kì Kì bình thường đã quỷ quái, nghe Lâm thúc kể liền học lại bảy tám phần, thêm vào nghé con không sợ hổ, lúc này liền đem chuyện này thành một lần mạo hiểm.

Nhìn gã đàn ông tiến vào rừng, Kì Kì cẩn thận đi theo, trong rừng có chút tối, cậu bé hơi sợ, suy nghĩ, phóng đại mãng xà từ trong không gian ra, đây là con mãng xà do Thước Nhạc và Khúc Phàm mang về, vẫn đặt trong không gian, sau này Kì Kì sinh ra, lúc cậu bé được ba tháng tuổi Thước Nhạc phải đi học, cha mẹ đi du lịch rồi, Kì Kì vừa rời khỏi cậu liền quấy, Thước Nhạc đành đưa cậu bé vào không gian dẫn tới trường, ngày đầu tiên, cậu thấy con mình ngủ rất ngon trong không gian, liền an tâm đi học, lúc tan học thiếu chút nữa thì sợ mất hồn. Đại xà cuộn đuôi một vòng, Kì Kì nằm chính giữa, nó đong đưa như đang dỗ cậu bé. Cậu bé rất vui, vì trong không gian đều do cậu quản, nên cậu cũng không vội vào, quan sát một hồi, phát hiện mãng xà đang dỗ Kì Kì chơi, đủ kiểu, bảo hộ rất tốt, sau này liền coi nó là xà bảo mẫu, tình cảm giữa mãng xà và Kì Kì rất tốt, sau này cậu bé đưa mãng xà vào không gian của mình nuôi.

Mãng xà được phóng ra, Kì Kì không tự đi nữa, cưỡi mãng xà để nó chở đi, lúc đầu mãng xà dài hơn bốn mét, nhưng lột da vài lần trong không gian của thước nhạc tuy không dài thêm, nhưng da lại cứng như sắt thép, đạn cũng không thể xuyên qua, khí lực cũng rất lớn.

Cưỡi mãng xà tốc độ nhanh hơn rất nhiều, một lát liền thấy gã tóc vàng đó, lúc này đối diện hắn có một người đàn ông ngoại quốc đứng đối diện nhưng trong bóng tối nên Kì Kì không thấy rõ tướng mạo của hắn, sợ bị phát hiện Kì Kì đứng rất xa.

Hai người hình như đang cãi nhau, nói tiếng Pháp, Kì Kì nghe không hiểu lắm, chỉ đôi khi nghe được một hai từ đơn. Hình như đang trao đổi thứ gì đó.

Tiếng cãi nhau của hai người rất lớn, sau đó đùng…một tiếng, người đàn ông đối diện móc ra một khẩu súng, bắn vào đùi gã tóc vàng, có lắp ống giảm thanh, nghe tiếng kêu rên của gã tóc vàng, Kì Kì biết chuyện gì đã xảy ra, dùng sức che miệng lại, chuyện này hình như vượt ngoài tưởng tượng của cậu bé rồi. Kỳ thực cậu bé đi theo, nhưng trong lòng cậu không biết sẽ thế này, cậu bé chỉ bị cái rương hấp dẫn, bất tự giác đi theo, sâu trong nội tâm chỉ muốn xem người đàn ông này đi tới đâu, chuyện lấy rương thì để lão ba làm tốt hơn. Lại không ngờ đụng tới súng.

Dù thông minh như thế nào, Kì Kì cũng chỉ là một đứa bé, trong lòng sợ hãi, liên tục gọi ba ba. Thân thể run lên, mãng xà cảm nhận được cậu bé sợ hãi, cẩn thận quấn quanh cơ thể cậu bé, dựa vào cây, che giấu bí ẩn hơn.

Gã tóc vàng kêu thê thảm, giọng nói trở nên cấp thiết hơn, thậm chí cầm góc áo người đàn ông đối diện, định đẩy cái rương về phía hắn.

Người đàn ông đó đá gã ra, cầm cái rương trên mặt đất mở ra, Kì Kì cảm ứng mãnh liệt hơn. Hắn còn nói thêm gì đó, gã tóc vàng trên mặt đất liên tục lắc đầu. Hắn giương súng lên, nhắm ngay huyệt gã, gã tóc vàng cầu xin, sau đó người đàn ông kia cười nói gì đó, tiếp đó biến dị xảy ra, gã tóc vàng đột nhiên đứng dậy ôm lấy người kia đùng….hai người đồng quy vu tận.

“A!” Kì Kì thoáng liền bị biến cố kinh sợ kêu lên, cậu bé không ngờ lại xảy ra chuyện này, dù sao vẫn còn là một đứa bé nên cậu bé bị dọa sợ, may mắn duy nhất là cậu bé cách xa, trời cũng tối nên không nhìn rõ hiện trường.

Cậu bé ngồi dưới đất, không dám động đậy, qua một lúc lâu, mãng xà chậm rãi bò qua, hai người đàn ông

bị nổ tung, cái rương cũng không may mắn tránh khỏi, thứ bên trong rớt cách đó không xa, đó là một cái sừng dài khoảng một mét khá giống loan đao. Mãng xa tới trước sừng, thân thể rung lên, lúc lúc lâu mới dùng đuôi quấn lấy nó, đưa tới trước mặt Kì Kì, chỉ một đoạn, nhưng mãng xà dường như mất sức rất nhiều.

Lúc này Kì Kì đã không còn lòng hiếu kỳ, cậu bé giờ chỉ muốn về chỗ ba ba. Vung tay lên cái sừng đó liền biến mất, sau đó được mãng xà chở ra bìa rừng, thu hồi mãng về về, Kì Kì đi tới trạm tàu điện ngầm.

"Kì Kì…" Thước Nhạc vừa tới tàu điện ngầm liền thấy con của mình từ trên bước xuống.

"Ba ba…oa…" cậu bé thấy Thước Nhạc Khúc Phàm liền chạy tới, cuối cùng tìm được nơi giải tỏa sợ hãi.

Nhìn khuôn mặt kinh hoảng của con, Thước Nhạc đau lòng, từ nhỏ đến lớn Kì Kì chưa từng thế này, khiến cậu yêu thương.

Khúc Phàm thở phào nhẹ nhõm, sờ đầu Tiểu Tiểu, "Hu hu…lão ba…" cậu bé nhìn Khúc Phàm gọi, cực kì ủy khuất, đừng nói gì, an ủi con đi.

Tìm ở bờ sông Seine không thấy Kì Kì, hai người sốt ruột, nhưng Khúc Phàm rất nhanh bình tĩnh lại trấn an Thước Nhạc, lúc này phải bình tĩnh, bọn họ và con có cảm tứng về linh hồn, tuy sau khi sinh ra không còn mạnh như trước, nhưng vẫn có thể cảm giác được một ít, chí ít có thể cảm giác được hiện tại Kì Kì an toàn, hai người thậm chí cảm giác được cậu bé có chút hưng phấn.

Thước Nhạc nhanh chóng tìm chỗ không người đưa bọn nhỏ vào không gian. Lúc này những đứa còn lại không thể xảy ra chuyện gì.

Hai người tỉnh táo lại, cảm nhận được tâm tình của cậu bé, tìm một hồi lâu, rốt cục xác nhận được Kì Kì đi tàu điện ngầm, so với Khúc Phàm thì thần thức của Thước Nhạc mạnh hơn, vả lại cảm ứng giữa cậu và Kì Kì cũng mạnh hơn, trước đây chưa từng dùng thần thức cảm ứng, lúc này cậu biết Kì Kì đang theo ai đó, cậu cảm thụ được cảm xúc của Kì Kì, mãi tới khi hai người đàn ông bị nổ tung, Kì Kì quá mức sợ hãi, Thước Nhạc cũng bị ảnh hưởng cảm ứng mới ngừng, điều này khiến cậu rất lo lắng, cũng may vừa tới tàu điện ngầm thì gặp Kì Kì.

Kì Kì khóc mệt liền ngủ trong lòng Thước Nhạc, quấy một đêm, cậu bé có vẻ mệt mỏi.

Thước Nhạc nhìn con mình, cảm thấy vô cùng hối hận, nếu lúc đó phát hiện con mất tích liền dùng thần thức cảm ứng, có lẽ Kì Kì sẽ không bị hoảng sợ như vậy, nhưng cậu vì hoảng lên mà quên, cho nên bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Khúc Phàm tâm tình cũng không khác lắm, rất tệ, lúc làm việc anh cũng chưa từng thế này, giống như một người bình thường chạy tới chạy lui trong đám đông, hoàn toàn quên mình là một người tu luyện, quá lơi lỏng, chuyện này không thể lại xảy ra.

Hai người về khách sạn, Thước Nhạc trông Kì Kì cả đêm, sợ cậu bé lại biến mất. Sáng dậy mắt cậu đỏ cả lên.

Cậu bé dậy trễ, trạng thái vẫn chưa khôi phục.

Cả nhà đang ăn sáng, chuông cửa reo lên.

Khúc Phàm mở cửa, ngoài cửa là hai người Pháp, Khúc Phàm thấy hai người là cảnh sát, hôm qua có án mạng tại rừng Vincennes, là một vụ nổ bom, có vẻ nghiêm trọng, qua điều tra phát hiện một đứa bé đi theo gã đàn ông tóc vàng, có thể đã tận mắt thấy vụ nổ, cảnh sát tìm một buổi tối rốt cục tìm ra cậu bé, chỉ là kết quả không quá lý tưởng, tình huống của Khúc Phàm khiến họ phải thận trọng hơn.

29. Chương 28: Cách Xử Lý Của Kì Kì

Vì tính chất công việc của Khúc Phàm, một tháng trước khi đi Paris đã thông báo bên Pháp, cục mật vụ ở Pháp điều tra mục đích tới Pháp của anh, về việc con của Khúc Phàm tới Paris học, bọn họ rất hoan nghênh, còn hỗ trợ chuyện du học của Quả Quả, vốn hai người định cho Quả Quả vào một trường tư nhân ở vùng ngoại thành, song với sự trợ giúp của Pháp, Quả Quả được vào trường trung học tốt nhất Pháp, vốn không thu nhận du học sinh, khả năng học lên là rất cao, lại gần nhà, lái xe chỉ tốn 10 phút, ngồi xe bus cũng chỉ cần ba trạm. Khúc Phàm và Thước Nhạc vui vẻ với kết quả này, sau này Quả Quả đến trường, phía Pháp khẳng định sẽ giám sát, nhưng vậy cũng tốt, coi như mời vệ sĩ miễn phí, Quả Quả không phải Kì Kì Tiểu Tiếu, không có năng lực đặc biệt mà chỉ là người thường, theo quy định thế giới ngầm không được làm gì cậu bé, hai người sợ Quả Quả ở bên này xảy ra chuyện, cho nên thế này rất tốt.

Tuy nói không giám thị hành tung của bọn họ, nhưng vẫn rất quan tâm tin tức của Khúc Phàm, khi cảnh sát tới nhà điều tra về chuyện của Kì Kì, ngay lập tức bị nhân viên chặn lại, sau khi hiểu rõ, liền nhúng tay điều tra, một buổi tối liền tra ra rõ ràng.

Theo camera tại ga tàu điện ngầm, Kì Kì tự mình lên tàu, lúc đó hai người cách một khoảng xa nên cũng không nhìn ra cậu bé đang theo dõi người đàn ông tóc vàng, lúc xuống tàu hành động của Kì Kì lại lộ ra mục đích của cậu bé, chuyện cậu bé đi theo người đàn ông tóc vàng là không thể chối bỏ, dù sao cậu bé cũng không che dấu, tại đầu đường rừng rậm có một camera ghi lại được hình ảnh cậu bé đi theo gã tiến vào rừng, cảnh cậu bé hoang mang chạy cũng được chụp lại. Cảnh sát khẳng định Kì Kì đã thấy gì đó, có khả năng là toàn bộ câu chuyện.

Nguyên nhân mà vụ án này được coi trọng là hai người tử vong đều không phải người Pháp, gã tóc vàng là một tử tước người Anh, người đàn ông kia chưa được xác nhận thân phận, chỉ lấy được một giấy tờ xác nhận gã là người Ý, liên quan tới người ngoại quốc. Người thanh niên tóc vàng tên James. James, là một quý tộc người Anh, hai ngày trước khi sự việc xảy ra, tử tước James tới Pháp, đi các thắng cảnh ở Paris, thần sắc lo lắng, buổi tối đi vào rừng Vincennes rồi tử vong. Từ camera ghi lại trên tay tử tước có cầm một cái rương, theo quản gia của anh ta nói, vị tử tước này là một người thích sưu tầm, một tháng trước mua hai thứ đồ cổ, trong đó một cái là chén vàng, một cái là sừng, hai thứ này chưa thể xác định niên đại, chén vàng của thần bóng tối và sừng của thần thú. Đó là mục tiêu của bọn cướp, nhưng chén vàng đã bị trộm trước, chỉ còn lại sừng của thần thú, tuy tên gọi nghe có vẻ thần bí, nhưng vì không thể xác định niên đại,

tử tước chỉ coi hai thứ đó như tác phẩm nghệ thuật. Tình cảm của tử tước và vợ rất tốt, đứa con gái năm tuổi cũng rất đáng yêu. Từ khi hai người họ bị bắt cóc, tử tước cực kì lo lắng, theo yêu cầu của bọn cướp tới Pháp.

Theo suy đoán của cảnh sát, vì tử tước không có vật mà bọn cướp yêu cầu, khiến bọn chúng bất mãn, từ vụ nổ xem ra, bom được lắp trên người tử tước, khả năng lớn nhất có thể là vợ con anh ta đã bị hại, sinh mệnh lại bị uy hiếp nên đã đồng quy vụ tận với bọn cướp.

Điều khiến nhân viên phá án khó hiểu là, sừng thần thú trong rương đã không còn.

Kết quả như vậy không thể không chú ý, không biết chén vàng dạng gì lại bị nhiều người cướp giật như vậy, thậm chí dùng thủ đoạn bất chính, mà sừng cũng biến mất, chắc chắn có bí mật gì trong đó.

Vụ án không có tiến triển, bộ mật vụ Pháp chỉ có thể gõ cửa nhà Khúc Phàm.

Nghe cảnh sát Pháp kể vụ án từ đầu tới cuối, Khúc Phàm cảm thán hiệu suất làm việc của cảnh sát Pháp thật nhanh, lại không biết trong đó có sự tham gia của bộ phận đặc biệt.

Kì Kì ngủ một đêm, đã tốt hơn nhiều, Thước Nhạc vốn định mắng cậu nhóc để ghi nhớ, nhưng nhìn cậu bé, cậu cũng đau lòng, thôi thì để sau vậy.

Thước Nhạc ôm Kì Kì vào phòng khách, cậu bé dựa vào lòng Thước Nhạc nhìn hai người Pháp trước mặt, trải qua chuyện tối qua ấn tượng của cậu bé với người nước ngoài trở nên không tốt, cho nên cũng không có tâm tình gì với hai người này, lúc này hai vị ba đều ở trước mặt cậu bé không sợ, con mắt mở to cảnh giác nhìn hai người. Người nước ngoài thật đáng ghét.

Thước Nhạc vỗ đầu Kì Kì, ý bảo câu bé không nên vô lễ, cậu bé bĩu môi chào hỏi hai người.

Trong hai người tới có một vị cảnh sát lớn tuổi biết tiếng Trung tuy khẩu âm có chút không tự nhiên, nhưng trao đổi không thành vấn đề. Ông ta hỏi Kì Kì vài vấn đề.

Khúc Phàm và Thước Nhạc hôm qua không hỏi Kì Kì chuyện gì xảy ra, song vì có cảm ứng với Kì Kì, cơ bản hai người cũng biết đã xảy ra cái gì.

Cảnh sát chỉ hỏi cậu bé tại sao theo tử tước, đồng thời muốn biết cậu bé thấy gì lúc ở trong rừng.

Kì Kì tuy còn nhỏ nhưng cũng rất quỷ quái, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, cậu bé chỉ nói cho cảnh sát thấy vị tử tước trên tay cầm rương khá giống cái trong nhà, tò mò liền đi theo, về phần chuyện trong rừng cậu bé nói thật, đương nhiên không nói việc cậu bé lấy sừng đi.

Tiễn bước cảnh sát, hai người ngồi nhìn Kì Kì, cậu bé khẩn trương "Ba ba, lão ba…" mím môi nhìn có vẻ

thực đáng thương.

"Đừng giả đò, con giỏi rồi, nghĩ mình lợi hại rồi đúng không? Không biết ba ba lo lắng thế nào sao?" Thước Nhạc nghĩ lại mà sợ, nghe Kì Kì kể cậu mới biết con mình đã trải qua cái gì, mặc dù đã biết nguy hiểm, nhưng nghe cậu bé kể lại thì lại càng thêm lo lắng, đau lòng.

Khúc Phàm cầm bàn tay đang run của Thước Nhạc, trừng Kì Kì, "Con đi suy nghĩ lại mình sai ở chỗ nào đi, hôm nay không được đi đâu, sáng mai lên máy bay về nhà. Chờ về rồi xử lý." Tuy yêu thương Kì Kì nhưng vẫn phải dạy dỗ cậu bé, đứa bé này quá vô pháp vô thiên rồi, chờ về Bắc Kinh cũng phải tìm thầy cho cậu bé, trẻ con cần phải được quản giáo.

Kì Kì đáng thương nhìn Thước Nhạc, "Ba ba." Lại nhìn qua lão ba, chậm chậm vào phòng. Cậu bé biết mình gặp rắc rối rồi, xem ra lần này lão ba thực sự giận. Thảm thương rồi.

Khúc Phàm ôm Thước Nhạc "Em đừng lo quá, bọn nhỏ nhà chúng ta đều bất phàm, con đường này này rất dài, Kì Kì hôm qua tuy có sợ hãi, nhưng cũng không có việc gì, em xem vừa rồi nói chuyện với cảnh sát hoàn toàn không có vấn đề, nếu anh không biết tính cách của nó, chỉ sợ cũng bị lừa, anh nghĩ chờ khi nào về để nó học thư pháp, Sanda, một cái để con tu tâm, một cái để tiêu hao bớt tinh lực."

Thước Nhạc gật đầu "Em thấy con rất thích chế thuốc, tìm cho con một thầy dạy y nữa. Chỉ e là khó tìm thôi."

"Ừ, anh sẽ nghĩ cách, vốn anh định chờ tu vi của mình ổn định rồi hướng dẫn bọn trẻ tu hành, nhưng theo tình hình bây giờ, Quả Quả còn đỡ, Kì Kì thông minh có thừa trầm ổn không đủ, bất lợi cho việc tu hành, Tiểu Tiểu quá mức lý tính, đôi khi dễ đi vào ngỏ cụt, nên chuyện tu hành chờ một thời gian nữa đi." Cúi đầu nhìn Thước Nhạc "Em thế nào, thân thể còn khó chịu sao?" Vì thần thức của Thước Nhạc mạnh hơn của anh, nên đêm qua phần lớn là do cậu cảm ứng Kì Kì. Vốn đóa hoa sen thứ tư trên người cậu sắp nở, tình trạng sức khỏe đã không tốt, hôm nay thoạt nhìn sắc mặt rất tái nhợt.

"Em không sao." Cậu ngồi dậy "Em đi xem bọn nhỏ."

Tới cửa phòng Quả Quả, mở hé, thấy bọn nhỏ đang ngồi trên thảm dưới đất, Quả Quả đang nói Kì Kì không nên chưa xin phép đã đi theo người khác, khiến lão ba và ba ba lo lắng, còn nói hành vi đó nguy hiểm cỡ nào. Quả Quả nói chuyện nhìn cũng rất ra dáng đại ca. Kì Kì ngoan ngoan nghe, vẻ mặt hối hận, Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh nêu một ít ví dụ xấu. Thước Nhạc nhìn bọn nhỏ thân mật trong lòng rất vui.

Buổi tối Thước Nhạc ngồi trên giường nhìn bản đồ, Kì Kì mặc áo ngủ đi vào, trèo lên giường, "Ba ba, tối nay con ngủ với ba được không?" Cậu bé cười hì hì nhìn Thước Nhạc nói.

Nghĩ có lẽ cậu bé vẫn còn sợ, Thước Nhạc gật đầu "Chỉ tối nay, chờ về Bắc Kinh phải tự ngủ."

Kì Kì cười híp cả mắt lại, vội chui vào lòng Thước Nhạc, nằm lên giữa, tay ôm thắt lưng Thước Nhạc, làm nũng cọ cọ người cậu nhắm mắt lại, Thước Nhạc sờ đầu cậu bé, tiếp tục nhìn bản đồ.

“Ba ba, xin lỗi.”

Hơi ngạc nhiên, hình như cậu không nghe nhầm, nhìn cậu bé nhắm chặt mắt, Thước Nhạc vui vẻ cười.

Kì Kì mở mắt nhìn ba ba, “Sau này con không bao giờ…khiến ba ba lo lắng nữa, tha lỗi cho con.”

Thước Nhạc nằm xuống, ôm cậu bé “Ba ba không có tức giận, chỉ lo lắng thôi.” Sờ đầu con, “Kì Kì còn nhỏ, chưa tới tuổi có thể mạo hiểm, bây giờ còn cần hai ba bảo vệ, chúng ta đều mong các con khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, chỉ cần nghĩ tới con gặp nguy hiểm, liền lo lắng không dứt. Kỳ thực con có thể biểu đạt cảm xúc của mình ra, nếu con để lão ba dẫn con đi có phải là càng an toàn không, ba không ngăn cản các con đi mạo hiểm, chỉ muốn việc đó xảy ra dưới sự bảo vệ của chúng ta. Nếu lần này con không dẫn theo bạch mãng, đã gặp nguy hiểm rồi.”

Kì Kì chui đầu vào lòng Thước Nhạc, nói “Sau này có việc tìm lão ba, lão ba lợi hại nhất.”

Ha ha… “Lão ba của con nếu nghe con nói lời này, khẳng định rất vui.” Bọn nhỏ nhà bọn họ đều rất sùng bái Khúc Phàm, nhất trí cho rằng lão ba không gì không làm được.

Khúc Phàm từ phòng tắm đi ra thấy Thước Nhạc vẻ mặt nhu hòa nhìn Kì Kì, Kì Kì đang ngủ trên mặt còn mang vẻ tươi cười, nhỏ giọng nói “Kì Kì sao lại qua đây?”

Thước Nhạc cười nói “Con qua xin lỗi em.”

“Tiểu tử thối này thực biết làm người khác lo lắng.” Anh trèo lên giường.

Sửa lại chăn “Con lớn nhanh thật, lúc trước chỉ có một nắm, giờ đã lớn thế này rồi.” Tuy sau này có Tiểu Tiểu và Phi Phi, nhưng Kì Kì trong lòng bọn họ vẫn có khác biệt, anh nhớ mãi sự vui sướng khi biết mình có con, sự cảm động khi con mình ra đời, Kì Kì tạo cho cái gia đình này rất nhiều niềm vui.

“Cũng càng ngày càng lì lợm, khi còn bé thực đáng yêu biết mấy.”

30. Chương 29: Về Nhà

Thứ hai mọi người bay về Bắc Kinh, không tính trải nghiệm nguy hiểm cuối cùng của Kì Kì, hành trình đi Pháp lần này rất vui vẻ, tuy chỉ dạo quanh Paris, nhưng cũng đã cảm nhận được phong cảnh dị quốc.

Về Bắc Kinh, Lâm thúc lái xe tới đón, cả nhà đi vào ngõ, nhìn cửa lớn ngây ngẩn. Tứ hợp viện tuy qua vài lần tu sửa, khả lịch sử cũng hơn một trăm năm, rất cũ rồi, có điều lúc này nhìn tuy có cổ hương cổ sắc, song kết cấu gỗ vây quanh cửa lớn vẫn còn thực hoàn chỉnh, ngói cũng còn nguyên.

"Sao không vào, nhà mình cũng không nhận ra sao?" Lâm thúc nhìn hai người sửng sờ nói đùa, từ khi có con tính cách của Lâm thúc cũng không còn quá nghiêm túc, giọng nói tuy vẫn còn khàn, nhưng không còn khó khăn, yêu nói chuyện hơn.

"Lâm thúc, nhà được sửa lại lần nữa sao?" Khúc Phàm ngây người hỏi.

"Không có, sao vậy? Không phải vẫn như trước sao." Mỗi ngày đều nhìn không nhận ra sự thay đổi gì, giờ quan sát kỹ, thoạt nhìn có vẻ tao nhã hơn những căn khác trong khu, uhm, hình như màu sắc còn diễm lệ hơn những năm trước.

Thước Nhạc kéo y phục của Khúc Phàm, chỉ tóc của Lâm thúc, "Anh xem tóc Lâm thúc cũng đen lại, trận pháp có tác dụng rồi." Vốn tóc trắng giờ đã đen không còn một tia tạp sắc. Người nhìn trẻ hơn hẳn. Giờ trông chỉ khoảng bốn mươi tuổi.

Vào sân, cha mẹ hai nhà ra đón, ôm các cháu bảo bối hôn liên tục. Đi đã chín ngày, tối mai là mười lăm rồi, trong lòng các cụ đều rất nhớ.

Thước Nhạc Khúc Phàm hai người để không gian cho cha mẹ cùng bọn nhỏ thân thiết, hai người nhìn quanh trước, phát hiện cả tòa tứ hợp viện đều thay đổi, nhiều chỗ hư tổn trên ngói gỗ đều được chữa trị, chất liệu ngập tràn linh khí, thoạt nhìn rất hoàn chỉnh. So với sau khi tu sửa xong tốt hơn nhiều. Cây cối trong viện cũng mọc tươi tốt, hoa nở đón xuân vàng óng ánh, lá cây xum xuê, cây hòe già trong viện cũng cao hơn nhiều.

"Lẽ nào linh khí có khả năng chữa trị." Khúc Phàm nghi hoặc hỏi Thước Nhạc.

Lắc đầu, "Không biết, linh khí đã tiến vào cả phòng rồi, bề ngoài nhìn có vẻ không khác trước lắm, có lẽ là do tác dụng của trận pháp. Qua mười lăm anh đi làm, tiện thể sẽ tìm thử có trận pháp hữu dụng nào khác không, trận pháp này thật tốt."

"Ừ, anh không nói em cũng định đi tìm một chút."

"Ai, hai đứa nhanh vào nhà đi." Thước mẫu nhìn hai người còn đứng ở ngoài, liền gọi.

Người một nhà vào phòng, Thước Nhạc lấy quà cho cha mẹ từ không gian ra, giờ trong nhà chỉ còn cha mẹ hai bên nên không cần che giấu nữa, nhà bác đã về Nam Kinh, tháng sáu năm nay dượng nghỉ hưu, bác cũng không làm nữa, có lẽ sau đó tới Bắc Kinh cũng tiện. Anh trai của Khúc Phàm trọng tâm công việc đã chuyển tới Bắc Kinh, giờ một nhà ở trong tứ hợp viện của Khúc gia, Khúc phụ Khúc mẫu về lại bên này mỗi ngày chơi mạt chược với Thước phụ Thước mẫu, chơi chim uống trà, cuộc sống rất tiêu dao.

Lần này bọn họ qua Pháp mua không ít đồ, Thước Nhạc chỉ lấy một bộ phận tặng cha mẹ mà đã nửa phòng khách, nước Pháp là kinh đô của thời trang, mua không ít quần áo, cha mẹ mặc nhìn đều có vẻ trẻ hơn, vốn hơn sáu mươi tuổi, giờ nhìn chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, còn mua cho hai vị mẫu thân mấy bộ trang sức tinh xảo, kim cương hột xoàn rất thịnh hành ở Âu Mỹ, đa số đồ trang sức kim cương trong nước

chất liệu không tốt lắm, có vài nơi thậm chí còn dùng đồ giả. Lần này đi Pháp Thước Nhạc vừa lúc mua cho hai vị mẫu thân đồ trang sức, hình thức do danh gia thiết kế, kim cương cũng vô cùng tốt, để lâu cũng có thể tăng tỷ giá.

"Mấy đứa chỉ loạn dùng tiền, mua những thứ này làm gì, lại không thể mang ra ngoài." Khúc mẫu soi gương liên tục, nhìn vòng cổ. Ngoài miệng tuy trách lãng phí, biểu tình trên mặt lại thập phần thích.

Thước Nhạc tay bưng nước nóng, "Tiền nào đồ nấy, những thứ này đều có giấy chứng nhận, bình thường lấy vài cái đeo cũng không quá chói mắt, mấy thứ này coi như là đầu tư, giữ lại cũng tốt, vả lại đây là con trai hiếu kính mọi người, mẹ nhận đi, đây là tâm ý của bọn con."

Khúc mẫu thỏa mãn nhìn Thước Nhạc qua gương, tuy không có con dâu, nhưng đứa con trai này còn tốt hơn con dâu nhiều, thực ra con dâu của bà cũng hiếu thuận, nhưng mẹ chồng nàng dâu vẫn có chút ma sát, trước đây không có cảm giác gì, từ khi ở cùng con út một thời gian, sau đó ở cùng con lớn con dâu mới cảm thấy không quen, quan hệ mẹ chồng con dâu cũng trở nên khó xử. Không giống Nhạc Nhạc, giống như con của mình vậy, thái độ xử thế đều rất rộng lượng, làm gì bà đều hài lòng. Như chuyện mua thứ này, tuy bọn họ thực ra không cần những thứ này, nhưng cũng là đi du lịch, chị dâu của cậu sẽ không giống Nhạc Nhạc, nhìn kiểu dáng liền biết cậu dùng tâm chọn lựa, không phải cố ý mua làm quà, mà khẳng định là đi dạo phố thấy hợp liền mua, thực tri kỷ.

Khúc mẫu vừa thay quần áo vừa nghĩ Thước Nhạc thật tốt, nhưng lại quên, Thước Nhạc có không gian, mấy thứ này tuy mua không ít, nhưng không cần nộp thuế cũng tiết kiệm không ít, đặt trong không gian mang về cũng tiện, nếu như chị dâu của cậu mua về nhiều thứ như vậy, kỳ thực phiền phức hơn cậu nhiều, vả lại vài năm nay Khúc phụ Khúc mẫu đều ở bên Thước Nhạc, Thước Nhạc lại cho bọn họ ba đứa cháu trai, phân lượng trong lòng đương nhiên không nhẹ, đã xem cậu như con ruột, bất công là bình thường.

Thước mẫu nhìn thần sắc Khúc mẫu liền biết trong lòng bà nghĩ gì, không khỏi có chút đắc ý, nhà bà chỉ có một con trai bảo bối này đương nhiên là ngàn tốt vạn tốt, nhận được sự yêu thích của người khác là kiêu ngạo không gì sánh được, bất quá bà cũng rất thỏa mãn với Khúc Phàm, vẻ ngoài tốt, tâm tính tốt, lại biết quan tâm người khác, hai người bọn họ ở chung rất xứng đôi, như vậy so ra tốt hơn nhiều việc tìm một con dâu yếu ớt. Lòng nghĩ may mà lúc trước không kiên quyết phản đối, nếu không bây giờ liền hối hận.

Qua mười lăm Khúc Phàm đi làm lại, Thước Nhạc chỉnh lý lại bốn loại thực vật, đưa vài cọng tới cục mật vụ, cây hai màu bị cậu chia làm hai cây, loại thực vật này rất đặc biệt, cây màu xanh và màu đỏ đều có thể trồng cách ra, hơn nữa đều là loài lưỡng tính, đều có thể sinh mầm móng tiếp tục sinh sôi nảy nở, có điều sau đó chỉ có thể thành cây xanh hoặc đỏ, chỉ có hai nhành cùng sinh sôi nảy nở mới tạo thành cây hai màu, mà tỷ lệ ra mầm móng hai màu chỉ là một phần ba. Cây đỏ có tác dụng tạo ra mê huyễn, sử dụng ít có thể khiến người không tự giác nói ra sự thật, hơn nữa là bí mật trong lòng, khi hết hiệu lực không có bất kì một tác dụng phụ đồng thời không biết mình đã nói gì, loại thực vật này rất hữu dụng đối với cục mật vụ. Cây xanh trên cơ bản chính là thuốc giải cho cây đỏ, người ăn sẽ không còn bị ảnh hưởng của cây đỏ, thậm chí Thước Nhạc còn phát hiện dùng phiến lá của cây này ngâm nước, uống sẽ khiến người nâng cao tinh thần, còn tốt hơn cà phê hay lá trà, mà lại không có một tác dụng phụ nào, hương vị nhàn nhạt. Tuy cậu biết trên cơ bản cây đỏ sẽ không được dùng lên người mình, nhưng cũng phải chuẩn bị, chí ít sẽ không cho bọn họ cây xanh. Dù sao ảnh hưởng cũng không lớn.

Cây râu rồng chắc chắn phải đưa đi, thời gian này để chúng sinh sôi nảy nở, giờ cây râu rồng đã mọc khoảng trăm mẫu, cao khoảng hai thước, sinh ra rất nhiều linh khí, Thước Nhạc đang nghĩ khi nào rảnh

nên thử dùng cây râu rồng làm cái gì đó.

Cây dâu cũng đã cao mười thước, đã ra mầm móng, Thước Nhạc dùng một mầm móng đặt trong một cái chậu hoa, giờ cũng cao được một thước, có thể đưa qua cục mật vụ, cậu không biết cây dâu này có tác dụng gì, để bọn họ nghiên cứu cũng tốt.

Còn cây hồ lô thì cậu không có cách nào, dây hồ lô leo lên hơn bốn mươi mét, cuối cùng đọng trên một cây ngô đồng ở vườn bên cạnh, mọc ra một quả hồ lô, màu tím, giờ nó cũng được khoảng nửa thước, nhưng vẫn đang lớn, không biết lúc nào mới trưởng thành. Đương nhiên chưa có mầm móng.

Cuối cùng Khúc Phàm mang ba loại thực vật về cục mật vụ, hiểu được công hiệu của hai loại trong đó, khiến lãnh đạo của cục mật vụ hưng phấn không ngớt, cục trưởng lần thứ hai đề ra việc Thước Nhạc về làm ở cục mật vụ. Khúc Phàm cũng không từ chối mà nói chờ cậu có bằng tiến sĩ. Đương nhiên cục trưởng vui vẻ đồng ý, dù sao hàng năm làm nhiệm vụ vẫn có đủ loại vật phẩm đặc biệt được mang về, thực vật cũng là một hạng mục, đa số là thực vật đặc thù, như vậy thì tác dụng của chuyên gia về thực vật học không lớn, so ra thì năng lực của Thước Nhạc tốt hơn nhiều.

Sau khi đưa thực vật Thước Nhạc cũng không quan tâm cục mật vụ sẽ xử lý chúng như thế nào, qua mười lăm cậu bắt đầu tìm giáo viên cho Kì Kì, rèn luyện thân thể không cần cậu lo, Khúc Phàm có cách, Thước Nhạc chủ yếu là tìm giáo viên dạy Kì Kì thư pháp và quốc văn, thực tình cờ, lão Dương trước kia là đại sư quốc học, lão Thôi tiên sinh năm nay đã bảy mươi tuổi, học sinh khắp thiên hạ, giờ không còn thu học trò, có điều khi Thước mụ nghe nói muốn tìm thầy cho Kì Kì, liền nghĩ tới lão Thôi, năm trước thăm lão, bà cũng đã muốn Kì Kì bái lão Thôi làm thầy. Học sinh của lão Thôi trong giới học thuật phi thường nổi danh, giới thiệu một vị học sinh cũng tốt, dạy vỡ lòng cho Kì Kì.

Nghĩ tới liền làm, qua mười lăm Thước mẫu dẫn Thước Nhạc và Kì Kì đi thăm lão Thôi, lão Thôi dù đã gần tám mươi, nhưng thân thể vẫn rất khỏe, đầu óc rõ ràng, nói chuyện lưu loát thoạt nhìn chỉ cỡ người sáu mươi, lão Thôi phi thường thích Kì Kì, cháu lão cũng lớn hết rồi, chắt trai đều có rồi, đáng tiếc bị nuông chiều quá quấy, ngày thường cũng không tới chỗ lão, giờ gặp Kì Kì lão rất thích, cậu bé không ồn ào không quậy phá, nói chuyện rõ ràng, nhìn rất lanh lợi, lão động tâm, hỏi cậu bé mấy vấn đề, tuy không phải đáp án tốt nhất, nhưng đều mang theo chính kiến. Làm lão càng thêm thích, "Thế này đi, Kì Kì trước học với tôi một thời gian, để quan sát thêm cậu bé."

Hai mẹ con vui vẻ, là kinh hỉ ngoài ý muốn, phỏng chừng người thầy này là chạy không thoát, có điều bối phận có chút loạn.

Quả thực Kì Kì học tập bên lão Thôi một thời gian, liền được lão thu làm đệ tử đóng cửa, đi theo lão Thôi học quốc học, Kì Kì tuy nghịch ngợm nhưng thập phần kính lão đắc thọ, thầy đã lớn tuổi như vậy còn phải dậy cậu bé, trong lòng thực kính trọng, học tập rất chăm chú, sáng học quốc học thư pháp, buổi chiều tự luyện, lão Thôi tuy nghiêm khắc, lại đánh giá Kì Kì rất cao, có điều chưa bao giờ khen trước mặt cậu bé. Cứ thế tuy tính cách của Kì Kì không mất hoạt bát nhưng lại trầm ổn hơn không ít. Vì một lòng học quốc học, về trung y Thước Nhạc cũng không tìm giáo viên cho cậu bé nữa, cũng may lão Thôi cũng có chút nghiên cứu về trung y dưỡng sinh, ngày thường cũng giảng dạy một ít, Kì Kì tiến bộ rất nhanh.

31. Chương 30: Tụ Tập

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Kusami

Vào một dịp cuối tuần của tháng hai, mấy người bạn thân của Khúc Phàm tới nhà bọn họ tụ tập, Bàn ca dẫn bạn gái cùng đến, lập tức khiến mọi người trong phòng vô cùng kinh ngạc, thật sự quá xinh đẹp, phải nói Bàn ca là người độc thân cuối cùng trong đám bạn, ngay cả người có danh hoa hoa công tử như Phương Chí Minh cũng đã đi vào phần mộ hôn nhân từ hơn một năm trước. Nhưng Béo ca cũng rất khéo chọn lão bà, mấy người giới thiệu cho mà mãi vẫn không thành, không nghĩ rằng tự anh đã tìm được một vị đại mỹ nhân.

Hai người nắm tay nhau bước vào tứ hợp viện, mỗi người trong tay dắt theo một nhóc Samoyed, Samoyed trong tay Béo ca chính là con mà Thước Nhạc tặng cho anh kia, đi vào trong viện, thấy Thước Nhạc còn bước vài bước lên phía trước thân thiết cọ cọ lên chân cậu, nhưng sau khi Thước Nhạc xoa xoa đầu nó thì lại quay lại trước mặt Béo ca, hiển nhiên hiển tại Béo ca mới là chủ nhân của nó.

Trên mặt mỹ nữ hiện lên vẻ kinh ngạc, phải biết rằng con Samoyed của Béo ca ngoại trừ Béo ca, những người khác dù làm gì cũng không phản ứng, ngay cả chính cô cũng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể thân thiết.

"Đừng ngạc nhiên, Samoyed này của anh chính là từ nhà bọn họ mà ra, bàn tay dưỡng cẩu của anh bạn này của anh quả thật rất tốt." Trên mặt Béo ca tràn ngập tự hào như thể đang nói về chính anh vậy, tiếp theo lại giới thiệu với Khúc Phàm cùng Thước Nhạc, "Đây là bạn gái anh, Vu Hinh Phi."

Vu Hinh Phi tuy rằng từng nghe Béo ca nhắc tới chuyện của Khúc Phàm cùng Thước Nhạc, hai nam nhân xuất sắc như vậy ở cùng một chỗ cô cũng không phải chưa từng thấy qua, trong lòng cũng thấy chẳng sao cả, nhưng Béo ca cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, trong lòng cô lại có chút không cho là đúng, cô lớn lên trong đại viện*, mới đây thôi chơi đùa trong đoàn thể của mẫu thân, từng gặp qua không ít mỹ nhân, bản thân cũng là người xinh đẹp, cho nên vẫn luôn tự hào về dung mạo của mình, hôm nay nhìn thấy hai người Khúc Phàm, trong lòng cũng thật rung động. Khúc Phàm thì không nói làm gì, quả thật rất đẹp trai, còn rất có hương vị nam nhân. Thước Nhạc lại càng khiến cô kinh diễm, thanh nhã giống như từ trong tranh thủy mặc bước ra, giơ tay nhấc chân đều mang theo cảm giác lịch sự tao nhã, người có bút pháp tốt nhất cũng chẳng cách nào hình dung khí chất của cậu ta. Vu Hinh Phi vẫn luôn nghĩ rằng nam nhân như vậy hẳn nên tay mang lan hoa chỉ khí chất õng ẹo. Thế nhưng trên người Thước Nhạc lại không thấy chút khí chất dung tục nào, nhìn cậu nói giỡn với Béo ca cũng mang theo vài phần tiêu sái.

(*đại viện: ý chỉ tầng lớp danh giá, giàu có)

Nhìn thấy Vu Hinh Phi, mọi người không khỏi bắt đầu trêu đùa Béo ca, tiêu chuẩn của Béo ca rất cao, nhưng chưa từng nghĩ tới anh sẽ tìm được một vị mỹ nữ như vậy, hơn nữa nghe lời nói cử chỉ cũng có chút lanh lẹ. Nghe Béo ca giới thiệu mới biết cha mẹ Vu Hinh Phi đều là quân nhân, Vu Hinh Phi tuy rằng sinh ra trong gia đình quân nhân nhưng không tiến vào quân đội, mà tự mình kinh doanh một cửa hàng đại lý trang phục, sau khi lên đại học liền mở một cửa hàng nhỏ gần trường học kinh doanh khởi nghiệp rồi sau khi tốt nghiệp đại học thì mở thêm vài đại lý khác, cứ như vậy qua vài năm, cũng có chút tài sản, liền ngay cả bất động sản hơn ngàn vạn ở Lệ Đô kia cũng mang danh nghĩa của cô. Cũng bởi vì ở cùng một tiểu khu với Béo ca mà hai người mới quen nhau.

Nhắc tới Vu Hinh Phi, từ nhỏ đến lớn đã gặp qua không biết bao nhiêu đàn ông xuất sắc hơn, đối với mấy loại bộ dáng gì đó đều sớm có lực miễn dịch, huống chi, mấy kẻ lớn lên trong nhung lụa kia đâu thể cậy nhờ, việc chọn lựa đối tượng phó thác cả đời cũng cùng nguyên lý như vậy, Vu Hinh Phi nhìn người không nhìn dung mạo, mỗi ngày khi dẫn chó đi dạo cũng gặp Béo ca vài lần, ban đầu không có ấn tượng gì, sau mới cảm thấy Béo ca này lớn lên béo tốt như vậy cũng thật hay. Người này giống như có bạn bè trải khắp thiên hạ vậy, biệt thự kia của anh lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt. Sau vài lần gặp gỡ cũng thấy Béo ca có thể có ý với cô, người này cũng không theo đuổi nàng ngay, cũng không biết nuôi Samoyed thế nào mà rất xinh đẹp, ngay cả Toa Toa nhà cô cũng so ra có chút thua kém, hơn nữa chó kia được huấn luyện vô cùng nghe

lời, khiến người ta yêu thích, Toa Toa nhà mình cũng bị hấp dẫn, thường xuyên qua lại, cô cũng dần quen thuộc với Béo ca, thời gian trôi qua bởi tính cách của Béo ca làm người ta yêu thích nên quan hệ hai người dần trở nên tốt đẹp. Đàn ông ấy mà, chỉ nên chú trọng nhân phẩm thôi, Béo ca này biết nhún biết nhường, hiểu lòng người, lại hào phóng, tuy rằng hơi béo chút, nhưng không hề xấu, nhìn đặc biệt thuận mắt. Lâu sau, Vu Hinh Phi cũng rất thích, việc này liền định như vậy.

Vu Hinh Phi lớn lên xinh đẹp, sành điệu, lại hơi chút truyền thống, Béo ca thật sự rất tinh mắt, cũng không uổng anh hao phí tâm lực, hơn nữa phần tâm tư này cũng sớm có chủ ý, vừa ra tay thì đã thu được kết quả. Trong lòng Thước Nhạc thầm tính toán Béo ca này ra tay cũng thật mau lẹ, Samoyed cũng chỉ mới tặng qua được vài ngày mà thôi, tính chi li ra cũng mới hai tháng. Hai người phát triển thật nhanh.

Cha mẹ hai nhà đã tới Khúc gia chơi mạt chược, Ngô thẩm cũng nghỉ về quê thăm con gái, bọn họ có nhiều người nên việc gì cũng tự làm, mấy người phụ nữ trong các nhà cũng thể hiện chút tay nghề, mấy người trong bếp vừa tán gẫu vừa bận rộn, ngoài Vu Hinh Phi ra thì những người khác đều xuất thân từ gia đình bình thường, trong mấy người thì lão bà của Thôi Dũng, Ngô Phượng Quyên lớn tuổi nhất, còn lớn hơn Thôi Dũng hai tuổi nữa, nhưng hai người lại học cùng trường, Thôi Dũng vừa tốt nghiệp thì hai người lập tức kết hôn, đứa nhỏ hiện giờ cũng chỉ nhỏ hơn Quả Quả một tuổi, lão bà của Tằng Kiến – Vương Linh là con của giáo sư đại học Thanh Hoa, bình thường cũng gặp những chuyện như vậy nên thực thanh nhàn, lão bà Cao Cường – Bành Vân thì không cần nói, vị nữ quan cảnh sát này vừa được điều đến đội hình cảnh, thoạt nhìn càng thêm giỏi giang. Phương Chí Minh vừa kết hôn nửa năm, cưới về muội muội của thế giao thế gia, thuộc kiểu con gái mảnh mai nhu nhược khiến người ta thương tiếc, sau khi kết hôn Phương Chí Minh cũng càng ngày càng thu liễm, nhanh chóng trở thành một người đàn ông biết lo nghĩ cho gia đình. Con gái của Tằng Kiến cùng Vương Linh cũng đã tám tuổi, hôm nay cũng ở lại đây cùng con trai của Thôi Dũng, đúng lúc có thể chơi cùng mấy đứa Quả Quả trong vườn.

Bên này mấy người phụ nữ làm cơm, bên kia mấy người đàn ông đang ngồi tại chính sảnh trong viện chơi mạt chược. Béo ca cùng Thước Nhạc khoát tay. Hai người ngồi trên giường La Hán ở sườn gian phía tây, Béo ca uống hết chén nước, "Trà nhà mấy đứa còn có chút hương vị, khi nào mua cho anh đây chút đi."

"Được, để em chuẩn bị cho anh." Trà trong không gian tất nhiên không thể bình thường được.

"Vậy cái kia, lần trước không phải em bảo anh giúp em học đầu tư sao? Mấy ngày nay có tin, năm trước điều kiện bảo hộ được thả lỏng, giảm bớt về tác hại vật chất, phía trên đã ra văn kiện, vừa lúc phát minh của bọn họ cũng nghiên cứu thành công, đã tiến hành xin bảo hộ độc quyền, chuyện khác không nói nhưng thị trường trang bị quang hướng trên xe rất tiềm năng, hiện tại lại còn độc quyền thì lại càng tốt. Anh nghĩ không biết chúng ta có nên đầu tư thêm chút nữa không, để nó trực tiếp trở thành sản nghiệp, anh quả thật cố ý đó, người bạn kia của em thật có ý tứ, không ít người tìm cậu ta đầu tư cậu ta đều không chịu, không cũng chẳng đến lượt anh, chuyện này thật hấp dẫn, em thấy sao?" Hiện tại trong mắt Béo ca, Thước Nhạc chính là thần tài chỉ cần đầu tư theo cậu nhất định sẽ vô cùng thuận lợi.

Thước Nhạc suy nghĩ một chút, "Vẫn thôi đi Béo ca, trước đó cũng đầu tư gần năm trăm vạn rồi, có thể chiếm phần trăm trong công ty cổ phần rồi nên em cũng không muốn đầu tư thêm nữa, anh nếu đồng ý thì cứ đầu tư thêm đi, lại nói mấy người khác anh cũng kéo theo đi, nhiều ít cũng có chút đầu tư, lợi nhuận hẳn không ít, hai người Cao ca với Thôi ca đều là kẻ cuồng công việc, Thôi ca còn tạm ổn bởi có chị dâu biết tính toán, nhưng Cao ca thì vẫn luôn tùy ý. Cũng có thể khiến cuộc sống của họ được thoải mái hơn một chút."

"Được rồi người anh em, việc này anh sẽ làm chủ, sẽ không phiền đến em."

"Được, Béo ca ra mặt thì tốt rồi, mấy bạn học nếu biết do em đầu tư, cũng không được hay lắm, về sau sẽ không còn cách nào gặp mặt, tình hữu nghị giữa bạn học lúc đó không nên xuất hiện mấy thứ tạp nham đó."

Béo ca cong cong ngón tay cái, "Việc này rõ ràng rồi."

"Ngô tỷ, món này làm thế nào vậy?" Vu Hinh Phi cầm trên tay không ít măng tre, măng non tươi mới tựa như bạch ngọc, mùa này hiếm có được măng tươi như vậy.

Ngô Phượng Quyên quay đầu lại, "Hinh Phi, em cứ để đó đi, lát nữa chị xử lý sau, em giúp cắt chút hoa quả đi."

Vu Hinh Phi cũng biết tay nghề nấu ăn của mình không tốt, nghe lời đi qua gọt hoa quả. Bành Vân bên cạnh đang đánh trứng chim nói, "Hinh Phi, mấy thứ đó chúng ta không làm đâu, cứ đứng bên cạnh hỗ trợ thì tốt rồi, Ngô tỷ cùng Nặc Nặc đều là cao thủ nấu nướng, món ăn nấu ra có thể khiến người ta muốn nuốt luôn cả lưỡi đó. Ha ha, đương nhiên điểm tâm ngọt của Linh Linh cũng ngon lắm, nhưng chắc chúng ta cũng chẳng còn bụng mà ăn nữa mất, Linh Linh thừa dịp nguyên liệu nhà họ tốt, làm nhiều bánh ngọt chút, chúng ta đóng gói." Kỳ thật, mỗi lần cô đến đây đều ngay cả thức ăn cũng mang về, ai bảo nguyên liệu nhà họ tốt như vậy chứ.

"Hả —, không thấy xấu hổ chút nào cả, mấy thứ chị đóng gói còn không ít sao? Bánh ngọt lần trước làm đều do chị mang về, bé gái nhà em còn chưa đụng miếng nào nữa đó." Vương Linh đặt bánh ngọt vị trà đã làm tốt vào lò nướng.

Ngô Phượng Quyên đem gà đi hầm, đi đến bên cạnh Vu Hinh Phi, cầm một miếng táo lên ăn, "Hinh Phi, em cũng ăn thử một miếng đi, hoa quả rau dưa nhà bọn họ đều rất tươi ngon, chúng ta luôn ăn không hết, Nhạc Nhạc hôm nay không xuống bếp, tay nghề của cậu ấy còn tốt hơn chị nhiều lắm đó. Sau này em đến thường xuyên thì sẽ biết."

Vu Hinh Phi cũng thử một quả ô mai, hương vị quả thật rất tuyệt, khác hẳn với hương vị của quả hay được mua trên đường, "Ngô tỷ, hoa quả nhà họ sao lại ăn ngon như vậy nhỉ?"

Ngô Phượng Quyên vặt một quả nho đưa cho Nặc Nặc, "Khúc Phàm nhà họ không phải làm trong Cục đặc vụ sao? Đây là được đặc biệt cung cấp gì đó. Người bình thường muốn mua cũng không có đâu."

Vu Hinh Phi vô cùng khiếp sợ, Cục Đặc vụ gì đó cô cũng biết, ông nội cô cũng có định mức nhất định, mỗi cuối tuần cũng chỉ được cấp vài cân mà thôi, ăn vào đối với thân thể quả thật rất tốt, hiên tại sức khỏe cũng tốt hơn, nhưng không nghĩ tới trong nhà bọn họ thế nhưng tất cả đều là đồ được cấp cho, chẳng lẽ Khúc Phàm ở Cục Đặc vụ rất có quyền thế sao? Nhưng cũng không thể đến mức đó đâu nhỉ.

Trong lòng rung động, nhịn không được bắt đầu hỏi thăm về chuyện của Khúc Phàm cùng Thước Nhạc.

Ngô Phượng Quyên vốn so với các cô lớn, đối với những bạn bè này đó đều rất chiếu cố, cho dù Vu Hinh Phi không hỏi, cô cũng muốn nói đôi câu, dù sao không phải ai cũng có thể chấp nhận Khúc Phàm cùng Thước Nhạc, nếu trong lòng cô ấy không thích, sau này lại kết hôn với Béo ca, nói không chừng còn có thể ảnh hưởng đến tình cảm anh em của bọn họ.

"Nhắc tới Khúc Phàm cùng Thước Nhạc, chị từ đầu cũng không quá xem trọng, nhưng tiếp xúc lâu dần em sẽ biết, tình cảm hai người bọn họ rất tốt, cũng không khiến người khác thấy khó chịu, hai người ở chung một chỗ khiến người ta cảm thấy hâm mộ, Khúc Phàm không nói làm gì, mấy anh em họ đều là bạn bè tốt nhiều năm nay, cắt cũng không đứt, mà Thước Nhạc, năm đó vẫn còn nhỏ, nhưng không hề nông nổi như lớp trẻ bây giờ, ngay từ khi xác định đi theo Khúc Phàm, người ta đã mang ý niệm lâu dài, tuy rằng không nói ra, nhưng trong lòng thì đã sớm xác định hết rồi, nhìn hai người họ bây giờ mà xem, vô cùng tốt."

"Không phải sao, mấy anh em bọn họ đều mang theo kiệt ngạo bất tuân, có bao giờ chịu thể hiện đâu, thời điểm hai bọn họ tốt đẹp ngoại trừ Ngô tỷ thì chúng ta đều chưa kết hôn. Cao Cường nhà chị cũng là kẻ cuồng công tác, bọn chị yêu đương rất lâu rồi, sau này khi bọn chị đã kết hôn chị còn hỏi anh ấy, sao lại đột nhiên cầu hôn với chị, kết quả anh ấy nói như vậy nè, thấy Khúc Phàm cùng Thước Nhạc ở chung hạnh phúc như vậy nên bản thân cũng muốn lập gia đình. Không ngờ rằng chị còn nương theo hai người họ mới tìm được hạnh phúc đâu." Bành Vân vừa gặm dưa chuột vừa nói, nghe xong mấy người đều cười không ngừng.

"Chị nói đừng thấy người ta còn trẻ, từng ngày từng ngày trôi qua, từng bước sắp xếp cuộc sống ngày càng gọn gàng ngăn nắp thắp lên ngọn lửa nhiệt tình, lúc đó còn chưa tốt nghiệp đâu, gia đình sự nghiệp đều thành công, chúng ta cũng đi theo hưởng sái, mấy nhà bọn chị đây mấy năm nay hưởng không ít thứ tốt nhà họ đâu." Trong lòng Vương Linh quả thật rất cảm kích Thước Nhạc, cô cùng Tằng Kiến đều phiền não chuyện tiền lương, từng tháng tuy rằng lĩnh nhiều nhưng chi tiêu cũng càng nhiều, cuộc sống tuy rằng không thể nói là thiếu thốn nhưng cũng không dư giả được bao nhiêu, mỗi lần Thước Nhạc cùng Béo ca tới

Myanmar đều giúp mấy người họ chọn một hai khối, đều phải chắc chắn bọn họ có thể mua được, sau đó lại có thể thu được lợi nhuận gấp bội, đây chính là tiền sạch sẽ, dù ai cũng không thể nói ra nói vào cái gì. Việc này cũng bởi tình cảm anh em giữa bọn họ rất tốt mới có thể đi theo hưởng sái, cho nên nói trong xã hội hiện đại này, thêm bằng hữu thêm giúp đỡ.

Mấy người phụ nữ trong phòng này chị một câu em một câu, không ngừng nói hết, khiến Vu Hinh Phi lại tò mò, người nhà này thật sự thần kỳ như vậy sao, thật sự khiến người ta muốn tìm hiểu. Tuy nhiên không cần nóng vội, thời gian tiếp xúc sau này còn nhiều, nhất định có có lúc được giải đáp.

32. Chương 31: Công Tác

Thứ bảy, tiễn nhóm bạn thân của Khúc Phàm, chủ nhật mấy bạn học cùng phòng ngủ của Thước Nhạc liền gọi điện tới nói mọi người thật vất vả mới kiếm được ngày nghỉ, vừa lúc muốn tụ tập, Thước Nhạc nghĩ bọn nhỏ đều ở nhà, cha mẹ đến Khúc gia chắc đến muộn cũng không về, vậy thì cứ mời mấy bạn học đến nhà chơi đi, bọn họ chơi với nhau cũng sắp tám năm, quan hệ đều rất tốt, cũng không cần phải che dấu gì cả, kết giao bằng hữu là chuyện cả đời, vài người này cậu rất tin tưởng.

Sinh viên trong lớp của bọn họ được phân đến năm cơ sở phụ thuộc bệnh viện, đi theo các thầy hướng dẫn khác nhau, so sánh ra thì Thước Nhạc có điểm tốt hơn, thầy hướng dẫn cho thời gian nghỉ rất dài, còn cho cậu thêm thời gian viết luận văn, đương nhiên điều này cùng với nghiệp vụ vững chắc của Thước Nhạc có liên quan, hiện tại cậu ở khoa ngoại não, đãi ngộ vân vân trên cơ bản giống với bác sĩ, người khác tất nhiên có thể không tốt lắm, như Phương Dương cùng Khương Sâm bị phân đến cơ sở ba, thầy hướng dẫn của bọn họ có chút nghiêm khắc hơn, dịp nghỉ tết cũng chỉ cho nghỉ ba ngày, so với những người khác cũng ít hơn. Hôm nay được một ngày nghỉ, có thể cùng nhau tụ hội cũng không dễ dàng.

Vừa gọi điện xong, không lâu sau, năm người Vương Tôn, Phương Dương, Khương Phong, Khương Tân, Lý Duy Gia đi đến cửa nhà bọn họ, nhưng nhìn thấy đại môn rộng lớn kia thì lại ngập ngừng không dám vào.

Thước Nhạc nhận được điện thoại đi tới cửa, "Sao không vào đi, đi qua đi lại trước cửa làm gì?"

"Ai nha, nhà cậu đây là đại viện nhà cao cửa rộng nên không dám vào đó, bạn thân a, bạn quả thật rất biết che dấu đó." Phương Dương cười hì hì nhìn ngó xung quanh.

"Đúng vậy, đến Yến Kinh nhiều năm như vậy, vẫn muốn đi thăm quan khung cảnh tứ hợp viện đặc sắc nơi này, nhưng mấy nơi mà tớ từng đi qua, không nơi nào giống được như nhà cậu, rất kinh điển." Khương

Tân mang vẻ say mê nói.

Vương Tôn cười nói, "Cảm giác như mình xuyên về thời Thanh ấy."

Mấy người đi qua hai viện, đám nhỏ ở trong sân chơi đùa với Lam Tử, năm ngoái, Lam Tử ồn ào đòi ấp trứng, Thước Nhạc cùng Khúc Phàm đến chợ chim dạo vài ngày, vẹt lam tử không tìm được, đành mua trứng của vẹt xám, đã ấp nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng nở, vẫn luôn đặt trong không gian, hai con vẹt xám, một con kêu Đại Bụi, một con kêu tiểu Bụi, hiện tại cũng đã lớn, rất hoạt bát, Lam Tử bây giờ mỗi ngày đều chăm sóc cho hai con, tính cách cũng chín chắn hơn đôi chút.

Hôm qua, cậu thả mấy chú vẹt ra, bọn nhỏ hiện đang chơi vây quanh đám vẹt.

Khúc Phàm bước từ Đông sương ra, bạn học của Thước Nhạc tới tất nhiên phải thể hiện tốt một chút, hắn đang làm bánh chẻo đâu.

Mấy người nhìn thấy Khúc phàm thì sửng sốt, người này nhìn thật quen nha. Thước Nhạc giới thiệu với bọn hắn, "Đây là Khúc Phàm, mấy cậu trước đó đều đã gặp qua rồi, anh ấy là vợ tớ." Nói xong khiến cho mấy đứa nhỏ gào lên, Quả Quả Kỳ Kỳ cùng Tiểu Tiểu ôm chặt lấy cậu, ngay cả Phi Phi cũng bị Quả Quả kéo qua, ngồi trên xe đẩy vươn hai tay muốn được ôm. Cậu tiến lên bế Phi Phi lên, "Mấy đứa này là con tớ, Quả Quả thì các cậu đã biết, đây là Kỳ Kỳ, Tiểu Tiểu, còn nhóc này là Phi Phi." Nói xong liền khẽ cười, cảm thấy mấy bạn học này của cậu như bị điện giật vậy, đều không nói lời nào.

Mấy năm đại học, Thước Nhạc vẫn luôn là trung tâm bát quái trong trường, về cơ bản thì hôm nào cũng có tin mới về cậu trên diễn đàn, chưa từng gián đoạn, thế nhưng mấy bạn học như họ đây cũng chưa bao giờ tin vào mấy tin đó, nhưng vào năm thứ tư đại học ấy, có một đàn em năm ba ở trên diễn đàn thảo luận nói nhìn thấy Thước Nhạc cùng một nam nhân ôm đứa nhỏ đi dạo phố, cử chỉ hai người rất thân mật, đàn em đó còn dùng di động chụp lại, có điều bức ảnh đó chụp ở khoảng cách khá xa, có chút mơ hồ, nhưng bọn họ đã quá quen thuộc nên vừa liếc mắt đã có thể nhận ra đó chính là Thước Nhạc, lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, chỉ mơ hồ biết Thước nhạc có thể là gay, bọn họ cũng không để ý lắm. Loại chuyện thế này hiện tại đã thoáng hơn, lề lối xã hội đã thả lỏng, năng lực tiếp nhận của mọi người cũng rất cường đại.

Bọn họ đều biết Khúc Phàm, từ lần phát sinh án mạng trong trường học năm ấy, Khúc Phàm đi điều tra án bọn họ đều đã thấy qua, hơn nữa Khúc Phàm cũng từng đến trường đón Thước Nhạc, mọi người cũng đều biết, nhưng hai người chênh lệch tuổi nhiều như vậy, không nghĩ rằng hai người có thể phát triển đến mức này, không hề giống với những gì bọn họ từng nghĩ, cả đám bọn họ đây còn chẳng biết được một nửa còn lại đang ở nơi nào, người ta thế nhưng đã có thể ổn định cuộc sống gia đình, còn có đến bốn đứa con. Điều này rất không có thiên lý a. Hơn nữa, hai người bọn họ thoạt nhìn thật xứng đôi.

Thước Nhạc biết trong nhất thời bọn họ cũng chưa kịp tiếp nhận, trao Phi Phi cho Quả Quả, xoay người nói với Khúc Phàm, "Làm chút bánh chẻo đi, chờ lúc bọn họ về thì mang theo, thức ăn trong bệnh viện ăn nhiều cũng chán. Em mang bọn họ vào trong sân đi dạo một chút."

Khúc Phàm nở nụ cười, "Anh cũng đang muốn hỏi em đó. Đợi lát nữa làm thêm hai ổ, trong tủ lạnh thì để mẹ anh cầm đi, bọn họ đến bên kia hấp ăn."

"Được, anh đi băm thịt ướp gia vị trước đi." Xoay người lại nhìn mấy người bạn học, "Đi nào, tớ mang các cậu đi dạo trong vườn một chút."

Vẫn là Khương Tân lấy lại tinh thần đầu tiên, giơ ngón cái lên, "Đi thôi Thước Nhạc, tớ cũng ăn rồi." Mấy người khác cũng gật gật đầu, nhìn người ta mà xem, không chậm trễ việc đến trường, trong bệnh viện cũng như cá gặp nước, ngay cả đãi ngộ cũng tốt, thử nói xem trong đám bác sĩ thực tập như bọn họ có ai thanh nhàn được như vậy, những mặt khác thì khỏi nói nữa. Trong cuộc sống cũng không có chuyện gì phải u sầu, lão bà đứa nhỏ bếp sưởi màn giường đều có, đương nhiên lão bà này là nam, nhưng người ta cũng rất quang minh chính đại, có vẻ cha mẹ cũng đồng ý rồi. Người so với người tức chết người đó, có thể không phục được hay sao.

Đi theo Thước Nhạc dạo một vòng, trong mắt mấy người tràn ngập hâm mộ, bọn họ đều không phải người Yến Kinh, tuy nói rằng còn nửa năm nữa sẽ tốt nghiệp bác sĩ, nhưng hai chuyện lớn công việc cùng mua nhà cũng chưa có tin tức, công việc còn tốt chút, về cơ bản đều có thể ở lại những bệnh viện phục thuộc của Hoa Cảnh, nhưng nếu như muốn trở thành bác sĩ điều trị thì phải mất rất lâu nữa, hiện tại giá phòng ở tại Yến Kinh càng ngày càng cao, cho dù nhận được sự giúp đỡ từ gia đình thì muốn mua được nhà ở cũng phải đi vay, nhìn thấy tứ hợp viện tinh mỹ như vậy khiến cho họ không thể không hâm mộ, hơn nữa nhìn thấy gia đình người ta hòa thuận vui vẻ, cảm thấy kết hôn cũng là một chuyện rất tốt, có phải chăng cũng nên tìm một cô gái để kết hôn hay không?

Cứ như vậy mấy người ăn chơi một ngày, đều vô cùng vui vẻ mang theo sự xúc động rời đi.

Cứ như vậy qua thêm hơn một tháng nữa, năm mới cũng đã thành năm cũ, cuộc sống của họ lại dần quay lại quỹ đạo, tháng ba, Thước Nhạc cùng Từ giáo sư làm mấy cuộc giải phẫu, công việc cũng dần bận rộn, tháng tư quay lại trường học, chuẩn bị bảo vệ luận văn, tháng năm tham gia cuộc thi viết luận văn bác sĩ, tháng sáu mới chính thức được giải phóng, công cuộc học tập y học lâm sàng trong tám năm cuối cùng cũng kết thúc.

Chuyện công việc của Thước Nhạc, về cơ bản đã được ấn định rồi, theo Khúc Phàm tới phòng y tế của Cục Đặc vụ nhìn qua, Thước Nhạc cuối cùng cũng đặt quyết tâm, tới Cục Đặc vụ, chủ yếu bởi vì phòng y tế của Cục Đặc vụ có thể gặp được không ít dị năng giả, giúp đỡ nhiều trong việc nghiên cứu dị năng cùng tu luyện, cậu nghĩ Khúc Phàm đã bắt đầu tu chân, bọn nhỏ hẳn cũng sẽ bước lên con đường này, cậu nếu không thể tu luyện, vậy thì nghiên cứu một chút việc tu luyện cùng dị năng, sau này có thể giúp đỡ họ đôi chút. Hơn nữa phòng y tế của Cục Đặc vụ cũng có công việc bên ngoài, có quan hệ hợp tác với mấy bệnh viện quân y, hàng năm còn được phái đến công tác tại các bệnh viện đó, cũng có thể tích lũy được không ít kinh nghiệm làm việc. Đương nhiên, cậu đến Cục Đặc vụ trước hết là muốn giúp đỡ xây dựng vườn cây.

Chuyện ở Cục Đặc vụ đã xác định xong, hồ sơ cá nhân của Thước Nhạc cũng đã chuyển qua đó, tư liệu thân phận cũng đã ổn thỏa, nhưng cậu cũng chưa vội đi làm, mà xin nghỉ ngơi một tháng. Bởi đóa hoa sen thứ tư trên người cậu sắp nở, hiện tại cậu đều phải ngủ đến mười mấy tiếng, đóa sen lần này có chút khác biệt, chỉ sợ có điều không ổn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chúc mọi người năm mới vui vẻ.

33. Chương 32: Gặp Gỡ Bạn Bè

Đóa hoa sen thứ tư trên người Thước Nhạc đã mọc được hơn nửa năm, từ tháng năm thân thể bắt đầu đau đớn, từ xương cốt đến da thịt thường xuyên đau như thể bị xé rách, ban đầu còn chịu được, hiện tại đã có chút khổ sở.

Về tình huống thân thể, cậu cùng Khúc Phàm đều có chút hiểu biết, khi hoa sen nở, giống như thân thể một lần nữa được cải tạo cùng tiến hóa, tất nhiên là cần lượng dinh dưỡng rất lớn, hoa sen nở ra cần nhất chính là linh khí, những linh khí này cũng được linh khí trong không gian bù đắp lại, được hấp thu từ trong thân thể cậu. Kỳ thật khi đóa hoa thứ hai nở ra, cậu cũng có chút không chịu được, giống như có một đứa trẻ chơi búa, căn bản không thể nắm vững, trong biển ý thức của cậu có một năng lượng rất lớn, cậu không thể điều khiển được, hiện tại lại thêm đóa hoa sen thứ tư, còn càng thêm khác biệt so với đóa thứ hai, có khi mơ mơ màng màng cảm giác thấy có một không gian khác đang dần hình thành. Nếu nói không gian thứ nhất là không gian mà hoa sen tự có được, vậy không gian thứ hai này là do chính bản thân cậu tạo ra, tu di giới tử, vòng lưu trữ, mấy pháp khí chỉ xuất hiện trong thần thoại đó, dùng để chứa đồ vật linh tinh đều là thứ mà người tu hành nào cũng muốn có, Thước Nhạc có được không gian của hoa sen, còn hơn hẳn những thứ đó, cảm thấy chỉ có trong thần thoại. Giờ đây, đóa hoa sen thứ tư lại khiến cậu có được không gian mới, lần này cậu còn cảm giác được sự hình thành không gian hết sức rõ ràng, tuy rằng vô cùng đau đớn nhưng cậu vẫn rất vui mừng, bởi vì cậu cảm thấy sự hiểu biết của bản thân về không gian đã đạt tới một trình độ nhất định, tuy rằng cảm giác này huyền rồi lại ảo, nhưng cậu tin chắc chỉ cần cho cậu thêm thời gian cậu nhất định có thể tạo ra những pháp khí có khả năng chứa đồ như vậy. Trên con đường tu hành lại có thêm một bước tiến lớn.

Khúc Phàm bưng một ly kem hoa quả tự làm đi vào Đông ốc, đặt ly kem lên bàn trên kháng, đi đến giữa kháng, "Sao rồi? Đỡ hơn chút nào không?" Dựa vào bên cạnh ngồi xuống, cầm khăn tay lau lau trán của Thước Nhạc.

Thước Nhạc ngồi dậy, "Đỡ hơn nhiều rồi."

Đem nệm dưa đặt phía sau lưng cậu, "Ăn chút kem ly đi. Mát mẻ một chút. Không chỉ có mâm xôi cùng táo, anh còn cho thêm vào một ít sầu riêng nữa. Em nếm thử đi."

Thước Nhạc bật cười, "Anh không phải không thích mùi của nó sao, em đâu phải không ăn không chịu được."

"Nhiều năm như vậy không thích cũng quen rồi, kỳ thật ăn vào cũng không khó nuốt như vậy, nhưng vẫn quá ngọt ngấy." Chuyện gì thì đều có thể vượt qua thôi, hắn nếu đồng ý ăn, vậy đó cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Ăn một miếng thật lớn, hương vị vô cùng tươi mát, cũng giảm đi sự khó chịu. Kỳ thật trong tứ hợp viện rất mát mẻ, nhưng chính cậu lại cảm thấy khô nóng.

"Có phải nóng lắm không, ra sân ngồi nhé? Cây lựu đã che khuất cả nửa sân, rất mát mẻ." Trước phòng họ trồng hai cây lựu lớn, ngụ ý rằng nhiều con nhiều cháu, có trận pháp hỗ trợ, hiện tại đã lớn đến mức một người không thể ôm hết được, tán cây cao hơn bảy mét, che lấp cả bầu trời cùng ánh nắng, chỉ hai cây nhưng lại che kín cả nửa sân.

"Ừ, đợi ăn xong rồi đi, Phi Phi đâu?"

"Thằng nhóc đó chắc lại đi chơi rồi, có lúc nào ngồi yên đâu, chắc lại mang a Phúc đi chơi ở Đông viện đâu. Mẹ anh với Ngô thẩm ngồi trong chòi nghỉ mát bên kia vừa thêu thùa vừa trông nom."

"Thêu thùa? Sao lại có ý tưởng như vậy, mẹ em ấy mà, mới đây thôi ngay cả áo lông của em cũng là nhờ bác em may giúp đó." Thước Nhạc nhìn Khúc Phàm với vẻ không thể tin được.

Trải một chiếc khăn thêu trước mặt cậu, "Mẹ anh đột nhiên cảm thấy thích thú với việc thêu chữ thập, đang thêu bức Thanh Minh thượng hà đồ nữa đó, Ngô thẩm thời trẻ từng học qua thêu thùa, tay nghề cũng không tồi đâu, tháng trước không phải em muốn đặt một bức tứ bình trước hiên Đông viện sao, thẩm ấy bảo Quả Quả vẽ hoa mẫu đơn, đang thêu theo. Anh nhìn qua rồi, thêu rất khéo, so với gấm Tô Châu không kém bao nhiêu. Có vẻ cũng sắp thêu xong rồi."

Thước Nhạc quay đầu qua, vui vẻ nhìn Khúc Phàm, "Ngô thẩm sao còn nhớ chuyện đó đâu? Em lúc ấy cũng chỉ nói vậy thôi, còn định khi nào chúng ta có thời gian thì đi chọn mua đâu, mấy ngày nay chuyện trong nhà em cũng chưa từng chăm lo." Mấy ngày trước vẫn bận bảo hộ luận văn, thi học vị bác sĩ, sau đó thì bởi tình trạng sức khỏe cũng không lo được chuyện trong nhà, ngay cả mấy đứa nhỏ cũng ít quan tâm hơn.

Khúc Phàm véo khuôn mặt có chút gầy yếu của cậu, "Không sao, mọi người trong nhà đều biết tình trạng của em, bọn nhỏ đều rất ngoan. Em cứ nghỉ ngơi cho khỏe thì được rồi."

"Mấy ngày nay cũng khiến anh lo lắng."

Khúc Phàm cười cười, cũng không nói gì, hắn lo lắng chút cũng không sao, chỉ hy vọng Thước Nhạc có thể mau chóng khỏe lại, "Đi thôi, chúng ta cũng đi vào trong sân ngồi."

"Anh trải chiếu trong sân đi, cái mà em vừa làm xong đó. Nó dầy, sẽ không sợ lạnh. Chờ em khỏe hơn, nhất định sẽ làm thêm vài cái."

"Được."

Hai người ngồi trong sân, nói chuyện, khoảng thời gian này Khúc Phàm vẫn rất bận rộn, hiếm có được một tuần nghỉ ngơi, hai người lại dính chặt lại một chỗ. Khúc Phàm lấy ra từ trong phòng một vài tờ giấy, "Đây là mấy thứ tìm được từ cơ sở dữ liệu. Đều do anh coppy lại, tư liệu về trận pháp trong cơ sở dữ liệu hình như hơi thiếu, anh đã thử qua, cũng không lý tưởng như vậy. Em xem thử."

Nhận lấy trận pháp đồ, Thước Nhạc nhìn kỹ một chút, có phức tạp có đơn giản, cuối cùng lấy ra một trận pháp hình tròn thực phức tạp, "Cái này cùng với tụ linh trận trước đó có chút giống, nhưng anh xem bên trên này cứ cách một đoạn lại có một giao điểm, chỗ này phải chăng dùng để đặt linh thạch vào không nhỉ, tuy rằng chúng ta không có linh thạch, nhưng sử dụng ngọc thạch khắc trận pháp chắc cũng có cùng tác dụng đi, nhưng có lẽ không được tốt lắm, trận pháp trong nhà chúng ta ngày càng ổn định, chắc cũng có

quan hệ với ngọc thạch."

Khúc Phàm nghiêng người qua nhìn, "Quả thật có thể thử một chút, mấy trận pháp này được tìm thấy từ cơ sở dữ liệu, thấy tốt thì dùng thôi, không cần ôm hy vọng quá lớn."

"Em biết mà, mấy thứ này cũng đâu phải rau cải trong chợ, muốn có liền có, kỳ thật chúng ta có thể tìm được tụ linh trận đã rất may mắn rồi."

Đang nói chuyện, Lâm thẩm đi từ xa lại, thoạt nhìn rất hưng phấn, "Tiền viện có khách đến, nói là tìm Nhạc Nhạc, không nghĩ tới Nhạc Nhạc nhà chúng ta còn quen đại minh tinh đâu."

Hai người liếc nhìn nhau, "Là Phí Dương?" Người này sáng sớm đã gọi điện đến nhưng cậu không nghe máy, hắn vậy mà đến thẳng đây.

Lâm thẩm cười ha hả gật gật đầu, "Không cậu ta thì còn là ai, người thật không giống với trên tivi, hình như càng đẹp trai."

"Anh đi đón tiếp, em cũng đừng tới tiền viện làm gì, để cậu ta vào đây đi, tránh việc mệt mỏi."

"Được, anh đi đi."

Đây vẫn là lần đầu tiên Phí Dương tiến vào tứ hợp viện này, mấy năm nay y cùng Thước Nhạc vẫn không cắt đứt liên lạc, thỉnh thoảng hai người còn vui vẻ ăn cơm, cùng tâm sự, tuy rằng tâm ý đối với cậu chưa từng thay đổi, nhưng nhìn thấy cậu vui vẻ như vậy, y cũng không muốn trở thành kẻ thứ ba, như bây giờ vẫn duy trì quan hệ bạn bè cũng tốt lắm, ít nhất, còn có thể gặp cậu, đúng không?

Khúc Phàm biết Thước Nhạc vẫn liên lạc với Phí Dương, đối với tâm tư của Phí Dương cũng rất rõ rằng, nhưng thấy Phí Dương luôn quang minh lỗi lạc, trong lòng hắn mặc dù có chút không thích, nhưng hắn vẫn thưởng thức người này, gặp y vài lần, mặc dù hai người đều hướng về một người, nhưng đối với việc kết giao bạn bè giữa họ cũng không có cản trở gì, dù sao Thước Nhạc nhà mình cũng không có ý gì với Phí Dương, hắn đối với vợ vẫn luôn rất tin tưởng.

Trước kia Phí Dương cũng từng tiến Thước Nhạc về nhà, tuy rằng chỉ đi đến đầu ngõ, nhưng cũng biết nhà Thước Nhạc là số mấy, buổi sáng gọi điện qua, buổi chiều hiếm khi được nghỉ, vốn muốn mời hai người Thước Nhạc đi ăn cơm, nhưng Thước Nhạc lại nói không thoải mái, y cứ vậy đến thăm luôn. Bước vào tứ hợp viện nhưng khiến y ngạc nhiên, mấy năm nay y đi trên con đường của nghệ sĩ, từng chụp qua không ít tranh ảnh, cũng từng vào không ít tứ hợp viện tại Yến Kinh, nhưng một tứ hợp viện chuẩn mực hoàn hoàn như vậy thì chưa từng thấy qua, u tĩnh thanh nhã tinh xảo, cổ phong nhã vận, đứng trong sân cảm giác như đặt mình trong dòng lịch sử, cây cối trong sân cũng rất tươi tốt. Một nơi như vậy khiến người ta không thể không thích. Đi theo Thước phụ vào gian phòng ở Tây sương, ngai vàng từ gỗ hồng toan ánh lên hồng sắc, khắc hình vân long phức tạp tinh xảo, đồ vật trong phòng được bày trí cẩn thận, ngay cả điện thoại cũng là điện thoại cổ bằng đồng.

Khúc Phàm đi đế tiểu viện, dẫn Phí Dương tới hậu viện, lúc này Thước Nhạc đã lấy một chiếc bàn hình tròn nhỏ từ trong không gian ra, trên bàn đặt mấy đĩa trái cây cùng điểm tâm.

"Làm sao vậy? Sao lại gầy thế. Đi khám chưa?" Phí Dương sau khi vào sân liền thấy Thước Nhạc ngồi trên nệm rơm, trên tay cầm một bình nước trái cây bằng thủy tinh thật lớn, người gầy không ít, cằm nhọn còn ánh mắt có vẻ càng thêm to tròn, thoạt nhìn có chút trẻ hơn.

Thước Nhạc khoát tay, "Đến đây ngồi đi, tôi không sao, có lẽ tại trời quá nóng, giảm cân mùa hè thôi."

Phí Dương nhíu nhíu mày, "Bước vào tháng bảy thời tiết tại Yến Kinh khi tuy rằng có chút oi bức, nhưng giờ còn chưa tới thời điểm nóng nhất, thêm mấy ngày nữa làm sao chịu được chứ."

Thước Nhạc dịch dịch sang bên cạnh, để Khúc Phàm ngồi xuống cạnh cậu, "Không sao, cũng tốt hơn nhiều rồi, đừng nói đến tôi nữa, anh đó, chiều nay không có việc gì sao?"

Phí Dương khẽ lắc đầu, "Buổi tối công chiếu một bộ phim, vốn đang muốn tối nay mời hai người dùng cơm, sau đó cùng tới xem phim công chiếu. Nhưng nhìn cậu như vậy vẫn đừng đi thì hơn."

Khúc Phàm cầm lên vé xem phim mà Phí Dương đặt trên bàn, "Phim đã được chiếu ngoài rạp rồi sao? Bộ phim lần này có vẻ nổi." Quay đầu nói với Thước Nhạc, "Tám giờ công chiếu, đi xem? Mấy ngày nay cũng không ra ngoài, thời tiết buổi tối mát mẻ, đi dạo chút cũng tốt." Chủ yếu buổi tối là lúc thân thể cậu ở trạng thái tốt nhất, không sợ xảy ra chuyện gì.

Thước Nhạc cũng rất thích bộ phim này, mấy chương trình tivi rồi báo chí, áp-phích cũng tuyên truyền rầm rộn suốt ngày, dù sao cũng phải xem, hơn nữa Phí Dương lại đóng vai chính, không ít diễn viên nổi tiếng cùng tham dự, bộ phim điện ảnh này nếu thành công, Phí Dương trăm phần trăm có thể đạt danh hiệu ảnh đế, đương nhiên đây cũng chỉ là tin tức do báo chí thổi phồng, còn thật sự ra sao thì không rõ. Đi xem cũng được.

"Đi, tối nay chúng ta phải đi xem, anh chiều nay không có việc gì đúng không? Bao giờ đến giờ rồi đi, tối nay có thời gian thì ăn cơm tại nhà luôn đi."

Thật sự rất vui, vốn cũng không ôm hy vọng, nhìn nhìn thời gian, "Tối sáu giờ chuẩn bị đi thì được rồi."

Khúc Phàm đứng lên, "Anh đi nói một tiếng với Ngô thẩm, hôm nay nhà chúng ta ăn cơm sớm một chút." Nói xong liền đi về tiền viện, lưu lại hai người Thước Nhạc ngồi trong này nói chuyện.

Phí Dương nhìn theo bóng Khúc Phàm, quay đầu lại có chút vui mừng nói chuyện với Thước Nhạc, "Khúc Phàm là một người đáng để giao phó, cậu không chọn sai."

Thước Nhạc cười cười cũng không nói gì, nhưng khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc.

"Cậu nha, đừng làm ra bộ mặt buồn nôn như vậy, biết hai người hạnh phúc rồi, cũng đừng thể hiện rõ ràng như vậy chứ. Suy nghĩ về cảm giác của tôi chút đi." Phí Dương ngã lên trên chiếu, mang vẻ mặt như chịu đả kích vậy.

"Hừ... đừng giả bộ, thời gian này đều tràn ngập chuyện xấu của anh với Tôn Mỹ, tôi thấy anh đang rất khoái trá đo. Còn có Trương Kỳ, Phạm Nhã, bao nhiêu cô gái nha. Tôi thấy anh đang rất thích thú."

"Đâu có, đó là tin đồn thôi. Đâu có đâu." Y nghĩ đời này cứ trôi qua vậy thôi. Dù sao trong giới nghệ sĩ muôn hình muôn vẻ cũng đủ y chơi đùa, tình yêu gì đó có hay không cũng không sao, hơn nữa y thực thích tình trạng hiện tại, thầm lặng thích một người, đứng từ xa nhìn người ta hạnh phúc, dù sao cũng là một loại hạnh phúc. Phí Dương y cũng có sự tự tại của riêng mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sau khi về nhà bị lây bệnh cảm của lão ba, vẫn rất khó chịu, hơn nữa đến tiệm net đăng mới thật không tiện, cứ ở trong phòng mãi. Buồn ing~~~, chờ ta khỏe lại đi ha.

34. Chương 33: Truyền Thừa

Dùng xong cơm tối, Phí Dương một mình đi trước để chuẩn bị cho buổi công chiếu tối nay, từ nhà tới rạp chiếu phim cũng không xa, hai người thong thả đi đến, Thước Nhạc cũng đã hơn một tháng chưa từng ra khỏi nhà, bước chậm rãi trên đường cùng Khúc Phàm, cảm thụ sự mát mẻ lúc chạng vạng của mùa hè, cũng có sự vui vẻ riêng.

"Hai chúng ta hình như rất ít khi đi dạo như vậy." Khúc Phàm nắm lấy tay Thước Nhạc, không quan tâm việc này dẫn tới bao ánh mắt kinh ngạc của người đi đường.

"Đúng vậy đâu, bình thường thì đều dành thời gian ở nhà thôi." Cười cười với Khúc Phàm, tuy nói bọn họ không quan tâm tới ánh nhìn của người khác, nhưng dưới những tình huống như bây giờ, hai người vẫn luôn cố gắng tránh đi, không vì gì khác, chỉ muốn bớt phiền toái mà thôi.

Hai tay nắm càng thêm chặt, "Sau này chúng ta vẫn nên ra ngoài nhiều hơn, ở nhà mãi cũng khôn ổn."

Phim không xem được, khi hai người sắp đến rạp chiếu phim thì thân thể Thước Nhạc xảy ra biến hóa thật lớn, đóa hoa sen thứ tư muốn nở.

Hai người nhanh chóng gọi xe về nhà, Khúc Phàm dìu Thước Nhạc đến Đông sương ở hậu viện, đã bị một cỗ lực lượng đánh văng ra, suýt nữa đánh đập vào tường, không cho hắn thời gian suy nghĩ đã được người trong nhà dìu vào trong phòng ngồi. Khi hắn trở lại hậu viện lần nữa, hắn thấy xung quanh phòng Đông sương đều bị rễ cây bao phủ, mái ngói cũng bị lật tung lên, xà ngang bị quấn đến nứt nẻ, tường cùng cửa sổ lung lay sắp đổ. Không có tâm trạng lo lắng về tình trạng của căn phòng, Khúc Phàm muốn tới gần xem Thước Nhạc ra sao, nhưng quá nhiều rễ cây quấn quanh, khiến hắn không thể tiến tới phía trước, các phòng khác trong hậu viện không bị ảnh hưởng gì, nhưng hai cây lự trước cửa lại ở quá gần, có vẻ không sống nổi, hoa cỏ trong vườn cũng bị tàn phá, hắn không thể thấy khu vườn phía đông, nhưng chắc tình

huống không khác biệt nhiều lắm. Nhìn thấy tình trạng này khiến hắn càng thêm lo lắng, khẽ nhảy lên trên nóc nhà, rốt cuộc thấy Thước Nhạc đang chìm ngập giữa biển cây xanh biếc.

Quần áo trên người đã rách nát để lộ ra thân thể, ba đóa hoa sen trên trán bụng cùng thắt lưng đều nở rộ, đóa hoa sen trên trán dưới sự phụ trợ của những chiếc lá trắng noãn tựa như ánh trăng, những sợi thân rễ màu đen quấn lại với nhau biến mất nơi mái tóc màu đen, thoạt nhìn giống như món đồ trang sức làm nổi bật khuôn mặt vô cùng thánh khiết của cậu. Đóa hoa sen ở bụng có màu hồng rất nhẹ, nhụy hoa mang màu hoàn kim, đài sen như ẩn như hiện, nhìn vào khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, đóa hoa sen nơi thắt lưng, Khúc Phàm không thể tin được vào cảnh tượng đang xuất hiện trước mắt hắn, đóa hoa sen nơi thắt lưng là màu vàng kim nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ nhầm tưởng đó là màu vàng nhặt, nhìn kỹ thì sẽ thấy nó đúng là màu vàng kim nhạt, đóa này cũng là đóa hoa sen lớn nhất trong ba đóa hoa sen của Thước Nhạc, hiện tại ngẫm lại, đóa hoa sen này hẳn là bản thể vốn có của hoa sen, hai đóa sen nơi trán cùng bụng của Thước Nhạc chắc được nuôi dưỡng sau này mới nở.

Những thân rễ trong viện đã trầm tĩnh xuống, thân rễ chỉ bao phủ quanh Đông sương, những nơi khác trong Đông viện không xảy ra vấn đề gì, hai người bọn họ có chút sai sót, có lẽ nên cứ ở lại ngoài sân ở Đông viện thì tốt hơn, hoa sen cũng sẽ không bị phòng ở vây khốn, sẽ không phá phòng chui ra.

Nhưng dù có gây ra tiếng động lớn thế nào, Khúc Phàm thấy Thước Nhạc đang lơ lửng trên đám phế tích thì yên tâm hơn, hai người bọn hắn đã từng nghiên cứu về hoa sen trên người cậu, ngoại trừ đóa hoa sen đầu tiên do bản thế của hoa sen mang đến thì hai đóa hoa sen còn lại cũng dựa theo nhu cầu của Thước Nhạc mà sinh trưởng, sau khi có không gian, Thước Nhạc mặc dù nắm giữ nó nhưng bởi vì không có đủ tinh thần lực, nên không thể chân chính nắm giữ, đóa hoa sen thứ hai trực tiếp khai mở thức hải, khiến thức hai trở nên rộng lớn, cũng khiến tinh thần lực của cậu được nâng cao vô hạn, cậu hiện tại có lẽ chỉ có thể khống chế một phần nhỏ, rất nhiều năng lực cùng sức mạnh không thể sử dụng, nhưng đây cũng chỉ còn là vấn đề thời gian, rừng xanh còn đó còn sợ không có củi đốt hay sao, mà đóa hoa sen thứ hai có tác dụng lớn nhất là để Thước Nhạc có thể hoàn toàn khống chế được bản thể do hoa sen lưu lại, chính thức nhập hai làm một. Đóa hoa sen thứ ba xuất hiện vào đúng lúc hai người Thước Nhạc lo lắng về chuyện con nối dõi, vấn đế này vẫn luôn quanh quẩn trong suy nghĩ của Thước Nhạc, thậm chí trở thành khúc mắc của cậu, cậu có thể nuôi dưỡng đứa nhỏ của người khác nhưng không có nghĩa hắn có thể dễ dàng tha thứ việc trong dòng máu của đứa nhỏ còn pha lẫn máu của người phụ nữ khác, cho dù không nói ra, nhưng trong tiềm thức, cậu vẫn bài xích. Cũng chính bởi như vậy, đóa hoa sen thứ ba trên người Thước Nhạc tiến hóa ra năng lực dựng dục. Cuộc sống an nhàn khiến Thước Nhạc không còn gì tiếc nuối, cho nên vài năm nay cơ thể không có bất kỳ ý muốn tiến hóa nào, thẳng đến khi Khúc Phàm bắt đầu tu luyện, vấn đề mới lại xuất hiện.

Tuy biết rằng hoa sen nở sẽ không gây ảnh hưởng xấu tới Thước Nhạc, Khúc Phàm vẫn đứng trên nóc nhà dõi theo cậu, chuẩn bị nếu xảy ra vấn đề gì có thể giúp đỡ, tuy rằng hắn cũng không biết bản thân có thể làm gì hay không. Khi hai người quay lại thì đã rất khuya rồi. Điều này cùng với suy nghĩ của hai người khác rất xa, vốn nghĩ hoa sẽ sẽ nở vào ban ngày, không thì ít nhất cũng phải tại lúc vẫn còn ánh sáng mặt trời, mấy đứa nhỏ nhà bọn họ cũng đều sinh ra vào lúc mặt trời chói chang, tình huống bây giờ lại hoàn toàn ngược lại. Nóc nhà bọn họ vẫn luôn rất cao, Khúc Phàm đứng ở nơi này có thể thấy được những nơi rất xa, xung quanh đều là tứ hợp viện, nhà bọn họ nằm ở trung tâm, so với những nhà khác thì cao hơn đôi chút, có khi hai người rảnh rỗi cũng sẽ trèo lên nóc nhà nhìn về phía xa xa, cũng là chuyện rất thú vị, nhưng lúc này đây, Khúc Phàm chẳng có được tâm trạng đó nữa.

Dưới màn đêm, Thước Nhạc nằm trên đống phế tích, trên người có một tầng ánh sáng màu trắng ngà bao phủ, Khúc Phàm biết đó là linh khí đang lưu chuyển, điều kỳ lạ là linh khí không phải chạy về phía đóa hoa sen thứ tư phía sau tim mà chảy ồ ạt vào trán, mặt cậu không khỏi nhăn nhó lại, dường như có chút

đau khổ. Khúc Phàm có thị lực tốt tất nhiên có thể thấy rõ những thay đổi trên người Thước Nhạc, thời gian trôi qua hai má cậu có chút ửng hồng, giống như phát sốt, trên người cũng mang theo tầng tầng mồ hôi, theo đó tỏa ra một mùi hương, khi Thước Nhạc đổ mồ hôi thường có mùi thơm, nhưng hương vị kia rất nhạt, chỉ có đứng thật gần mới có thể gửi thấy được, mà bây giờ khắp sân đều tràn ngập mùi hương này, muốn tiến lên lại bị thân rễ ngăn trở lại. Tuy rằng lấy năng lực của hắn có thể cường ngạnh bước vào, nhưng dù thế nào cũng không thể làm như vậy, sợ rằng khiến cậu bị thương lại chẳng có tác dụng gì.

Quá trình này diễn ra cho đến tận rạng sáng ngày thứ hai, thân rễ xung quanh cuối cùng thu lại trong thân thể, lông mày Thước Nhạc buông lỏng, cơ thể rơi xuống trên mặt đất. Khúc Phàm luôn chú ý đến tình huống của cậu, ngay tại lúc cậu rơi xuống thì đỡ lấy cậu, ôm vào lòng là một thân thể lạnh lẽo, mồ hôi khiến cho cậu giống như vừa bước ra từ trong nước. Ôm cậu tiến vào trong nhà, đặt cậu lên trên tháp, sau đó hắn mới quan sát đóa hoa sen thứ tư kia, cũng là một màu vàng kim nhàn nhạt, lại chỉ chiếm một mảng rất nhỏ sau thắt lưng, nhưng lại nằm ngay phía sau trái tim cậu cẩn thận bao lấy, hoa sen tựa như ôm trọn lấy trái tim.

Thước Nhạc vừa mở mặt tỉnh lại thì cảm thấy choáng váng đầu óc, lượng thông tin quá lớn dồn dập tiến vào trong đầu khiến cậu không thể lập tức tiêu hóa hết, tự dưng có chút buồn nôn, lập tức ngồi dậy, nôn khan vài cái lên mặt đất, lại chỉ nôn ra mấy ngụm nước chua.

"Sao vậy?" Khúc Phàm vẫn luôn ở bên cậu, lúc này thật nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cậu.

Khoát tay, tựa vào trên người hắn, nhắm mắt lại cố ngăn cản việc chóng mặt, "Không sao." Những lời khác cuối cùng vẫn không nói ra được.

Lúc đóa hoa sen thứ tư nở ra cũng không đau đớn giống như khi đóa hoa sen thứ hai nở, nhưng đột nhiên xuất hiện quá nhiều thông tin khiến cậu không thể tự hỏi, thật giống như bị người ta mạnh mẽ nhét một tảng đá vào bịt hết mọi lối đi vậy. Mấy thứ này rất đa dạng, cùng lúc xuất hiện nhưng lại không có chú thích, trong nhất thời khiến não bộ bị trấn động.

Suốt một tuần, Thước Nhạc mới thoát khỏi loại cảm giác không khỏe này, trong thời gian này lúc nào cũng thấy hỗn loạn, cứ việc đại não cậu đã tiến hóa, tinh thần lực cũng cực cao, nhưng nếu muốn tiêu hóa những tin tức này cũng chưa được, hơn nữa cậu phát hiện trong số đó có không ít điều cậu xem không hiểu, mà những chỗ có thể xem hiểu cũng thực sự rất nhiều, khiến ý thức của hắn không thể tiêu hóa, cũng may có thể giống như trí nhớ chìm vào đại não, sau này có thời gian từ từ suy ngẫm.

"Tỉnh rồi?" Hôm nay vừa mở mắt đã thấy Khúc Phàm ngồi trên chiếc ghế bên kháng, trên tay cầm một quyển sách, đã nhiều ngày nay hắn thời khác ở bên hắn, mỗi lần mở mắt đều có thể nhìn thấy.

"Ừm." Lắc lắc đầu, "Ngủ đến mụ mẫm."

"Khá hơn chưa? Còn chóng mặt không?" Đặt đệm phía sau lưng Thước Nhạc cho cậu dựa vào.

"Không sao, em phải dậy thôi, nằm đến mức cứng đờ." Nói xong muốn đứng dậy.

Khúc Phàm nhanh chóng tiền lại, "Chậm chút, không lại choáng."

Tắm táp thoải mái xong, Thước Nhạc cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Ở trong phòng cả tuần, không thể nằm tiếp nữa liền theo Khúc Phàm ra khỏi phòng, vừa ra khỏi cửa nhìn thấy toàn cảnh Đông sương thì trợn mắt há mồm.

"Do em gây ra?" Tuy rằng không coi là phế tích, nhưng ngoại trừ một vài bức tường, ngay cả mái cũng bị lật tung, hoàn toàn thay đổi.

"Em không có việc gì thì tốt rồi, phòng ở vẫn có thể sửa lại. May mà có thân rễ che chở, không thì mảnh gạch vụn rơi xuống trúng em sẽ không hay."

Thước Phàm nhíu nhíu mày nhìn hai cây lựu trước cửa, tuy rằng bộ rễ vẫn được chôn vùi trong đất, nhưng trên thân cây bị thân rễ quấn quanh tạo thành vô số vết sẹo, cành cũng bị bẻ gẫy không ít, cành lá còn trên cây cũng rũ rượi, bước lên phía trước vươn tay vuốt thân cây lựu, lòng khẽ động, một luồng linh khí tràn ra từ trong tay, trong chốc lát những vết sẹo trên cây đã khép lại, lá trên cành cũng rất nhanh mọc lại, không lâu sau so với thân cây ban đầu đã càng thêm cao lớn tươi tốt, ngay cả hoa lựu cũng bắt đầu nở rộ, chỉ có vết sẹo trên thân cây kia chứng tỏ nó từng chịu qua thương tổn. Dùng cách thức tương tự cứu sống hai thân cây, "Hiện tại cũng không cần giả vờ làm dị năng giả hệ thực vật." Có chút đắc ý nhìn Khúc Phàm, nâng tay lên, những hoa cỏ trong viện vốn đã ngục ngã nay lại hồi sinh. Đóa hoa sen lần này mở ra kí ức truyền thừa, nhưng năng lực của bản thân cậu cũng tăng lên không ít, trong số đó có một loại năng lực có thể khống chế thực vật, loại năng lực khống chế này so với dị năng giả hệ thực vật thì có chút khác biệt, phải nói rằng loại năng lực này giống như bản năng vậy, cậu có thể khống chế sự sinh trưởng của các loại thực vật mà chỉ tốn một chút linh khí, vốn lẽ bản thân hoa sen đã là tổ tiên của thực vật, loại năng lực này cũng do hoa sen truyền thừa lại cho cậu.

Khúc Phàm vui mừng nhìn Thước Nhạc, "Chuyện này là sao?"

Nhìn thấy trong viện được lấp đầy hoa hoa cỏ cỏ, vươn tay đưa đến trước mặt Khúc Phàm, trên tay thế nhưng xuất hiện một gốc hoa sen, "Hoa sen nở ra lần này đã mở ra trí nhớ truyền thừa, trí nhớ đó có ghi lại ký ước sau khi đóa hoa sen trên người em đến Trái Đất, tất cả mọi thứ, từ thời Thượng Cổ hoang tàn, thời kỳ huy hoàng của Thần Ma, cho đến thời kỳ tu hành lụi bại, toàn bộ đều có, rất nhiều, khiến em không thể tiếp thu toàn bộ, em nghĩ nếu muốn tiếp thu hết mọi thứ chỉ sợ mất cả vạn năm cũng chưa chắc đã làm được."

Khúc Phàm há to miệng, vô cùng ngạc nhiên, "Rất khó tin."

Thước Nhạc khẽ gật đầu, "Hiện nay, điều em thấy may mắn nhất là, trí nhớ truyền thừa này sau khi tiến vào trong trí não em thì giống như được phong ấn, sắp xếp theo trình tự, hiện tại, em chỉ có thể tiếp thu những điều mà em có thể hiểu được, chỉ như vậy cũng đã khiến em hao tốn một tuần, nếu muốn xem xét cẩn thận chắc hẳn càng cần thêm nhiều thời gian hơn, cũng may mà như vậy, nếu không em chắc hẳn đã phát điên rồi."

Cậu thở phào một hơi, "Về sau anh cũng không cần tìm tòi mấy phương pháp tu chân làm gì cả." Vươn tay chỉ chỉ đầu, "Nơi này của em có đầy đủ mọi phương pháp tu chân, mọi loại tu hành đều có, hoa sen trên

người em này thế nhưng là mẹ của vạn vật, mọi diễn biến trong thiên đạo này đều không thể thoát khỏi thần niệm của nó, huống chi mấy thứ công pháp đó. Ngay cả cha mẹ chúng ta tuy rằng đã lớn tuổi nhưng cũng có thể tu luyện một vài công pháp ôn hòa, việc sống thêm khoảng một trăm năm nữa cũng không thành vấn đề."

Khúc Phàm cười vang ôm lấy Thước Nhạc quay vài vòng, hôn cậu thật lâu, "Chúng ta có thể vĩnh viễn sống cùng nhau." Con đường tu hành vạn phần gian nguy, huống cho bọn họ lại không có đầy đủ công pháp như vậy, tựa như người mù đang mò đường đi, nhìn những người tu chân trong Cục thì biết, cố gắng tu luyện như vậy cũng chỉ có thể hơn người bình thường ở chỗ có thể sống đến một trăm tuổi. Tuy rằng không gian của Thước Nhạc khiến họ tràn đầy tin tưởng, nhưng Khúc Phàm biết, dù như vậy cũng chỉ có thể giúp hắn ở cùng Thước Nhạc thêm vài năm.

Thước Nhạc cũng cười ha ha, "Đúng vậy, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau." Không có vợ bên cạnh, cho dù có sống lâu lâu dài dài cũng có ý nghĩa gì đâu, nhìn thấy người thân rời đi, nhìn thấy vợ dần già đi, cho dù Khúc Phàm có là thiên tài tu chân, không có công pháp thích hợp hắn có thể đi đến bước nào chứ, cuối cùng cũng không tránh được việc hồn phi phách tán-vĩnh viễn tán biên. Sau này, hai người mới yên tâm.

Ồn tồn một lúc, hai người cùng nhau ngồi xuống lối rẽ trên hành lang phía tây, Thước Nhạc tựa vào người Khúc Phàm nói, "Tuy rằng mới chỉ nhìn sơ qua thôi, nhưng cũng biết trụ cột công pháp của anh không đủ, em còn cần tìm thêm vài loại công pháp phù hợp với anh, hơn nữa, trước tiên thân thể anh không thích hợp tu luyện, đóa hoa sen thứ tư lại mở ra thêm một không gian, không gian này bởi vì được mở ngay trên cơ thể em nên em hiểu rõ nó như lòng bàn tay, nơi đây cũng có một vật chí bảo, cũng do hoa sen để lại, đó là một dòng linh tuyền, còn có tác dụng hơn do với nước hồ trong không gian, chỉ cần một giọt cũng có thể cải tử hoàn sinh, người bình thường nếu muốn sử dụng thì phải pha loãng mới được, vốn linh tuyền nằm trong không gian thứ nhất, nhưng lúc đó cơ thể em chưa thể thừa nhận, cho nên linh tuyền mới bị phong ấn lại, nước hồ trong không gian thứ nhất có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều, nước hồ kia cũng không phải vật bình thường, giúp vạn vật sinh trưởng, khai thông trí tuệ của vạn vật. Hiện tại, muốn đến không gian thứ hai này còn cần thêm thời gian, chờ đến khi có thể sử dụng linh tuyền thì sẽ để anh ngâm người trong đó, thay đổi thể chất, khiến anh tu luyện càng thêm dễ dàng."

Khúc Phàm cầm tay Thước Nhạc, "Thứ quý giá như vậy chỉ dùng một chút cũng đủ để thay đổi thể chất của anh, đâu cần phải dùng để ngâm. Cha mẹ cùng mấy đứa nhỏ trong nhà cũng cần đến nữa."

Thước Nhạc cười cười, "Không sao, tuy rằng còn chưa thể lấy ra được, em xem thử rồi, linh tuyền kia tuy rằng hiếm có, nhưng có thể so với nước sông Trường Giang, nhiều đến mức dùng mãi không hết." Thở dài một hơi, "Hiện giờ em đang lại muốn cảm ơn hoa sen kia, nó vốn là một mầm giống bên ngoài vũ trụ, đã trôi nổi trong vũ trụ không biết bao nhiêu năm, có được năng lực phi phàm, sau khi đáp xuống địa cầu sáng tạo nên thế giới này, em thật may mắn vào lúc nó sắp rời đi có thể đến bên cạnh nó, bản thể hoa sen ở trên người em, bởi vì không thể mang theo, mà truyền thừa lại cho em, hiện tại em lại không biết nên báo đáp nó như thế nào, ta ra quan hệ giữa em với nó không thể cứ quên như vậy được."

"Nếu có được sự truyền thừa của nó, chúng ta phải tu luyện thật tốt, nói không chùng một ngày nào đó sẽ gặp được, sinh mệnh dài lâu như vậy ắt sẽ gặp được kỳ tích thôi." Khúc Phàm mỗi lần nghe Thước Nhạc nói đến cảnh tượng khi kỳ ngộ hoa sen, đối với hoa sen kia cũng rất cảm kích. Tất cả những chuyện thần kỳ này đều do đó tạo ra.

Tin tức trong đầu khá nhiều, như vậy cần thời gian để tiếp thu, nhìn thấy cả phòng Đông sương bị sập,

Thước Nhạc cũng không có tâm trạng để làm chuyện khác, vẫn trước tiên sửa lại phòng mới được.

Thầy Lý mặc dù là thợ mộc, nhưng cũng biết sửa lại phòng ở hay không, còn muốn thầy giúp tìm mấy vị lão sư phụ sửa sang lại Đông sương, khiến nó trở về trạng thái ban đầu, tất cả gỗ đều dùng loại gỗ lim tốt nhất, cửa sổ cũng được làm cùng chất liệu, phòng ở là phòng hai gian, rộng rãi thoáng mãi, thấy mấy đứa nhỏ trong nhà cũng đều đã lớn, hẳn nên có phòng của riêng mình, liền đem phòng ở này tách ra, chia thành sáu phòng, mấy phòng nhỏ xung quanh sẽ trở thành phòng nhỏ đầu tiên của đám nhỏ, thêm một phòng khách, cùng một thư phòng nhỏ. Bởi vì không chuẩn bị giường sưởi, lắp khá nhiều lò sưởi dưới lòng đất, đến mùa đông cũng không sợ lạnh. Kỳ Kỳ cùng Tiểu Tiểu có được phòng riêng của mình rất vui vẻ, trước kia tuy rằng cũng ở một mình, nhưng dù sao cũng không phải tiểu lãnh thổ của riêng mình, hiện tại có chỗ mới này mới xem như có được tiểu lãnh thổ riêng. Quả Quả bởi vì cũng sống một mình tại gian phòng Tây sương, cũng không quá kinh hỉ, nhưng có thể ở cùng một chỗ với mấy em trai cũng rất thích, tuy rằng chỉ có thể ở thêm một tháng nữa. Nhóc Phi Phi kia cũng hoàn toàn không hiểu gì, mặc kệ ở chỗ kia, nó cũng sẽ luôn lén lút quay về lòng ba ba, tiểu gia hỏa này bởi có thể bay, khiến người khác khó có thể đề phòng, thường thường khiến hai người vô cùng bận rộn.

Một dãy phòng như vậy trong một tuần đã làm xong, bên trong cũng không sử dụng sơn, hoàn toàn sử dụng vải bố dán lên từng lớp từng lớp, tuy rằng dùng vải gấm màu trắng thêu hoa dán lên thì có chút đắt, nhưng đổi lại rất đẹp mắt, phòng ốc được sửa sang lại không sử dụng bất kỳ chất hóa học nào, dọn dẹp lại có thể ở luôn, phần lớn vách ngăn đã sớm được chuẩn bị xong, những đồ gỗ khác cũng sẽ được làm xong trong nửa tháng nữa. Giữa tháng bảy, bọn nhỏ sẽ có thể dọn vào ở.

Việc sửa sang phòng ở không cần đến Khúc Phàm, khoảng thời gian này bởi vì chuyện của Thước Nhạc, hắn cũng đã nhiều ngày không đi làm, công việc cũng dồn lại không ít. Mỗi ngày đi sớm về muộn, thời gian nghỉ cũng ít đi. Thước Nhạc còn có vài ngày nghỉ nữa, mấy ngày nay cũng bắt đầu sửa soạn lại mấy thứ trong đầu, những thứ này bao gồm toàn bộ, thiên văn địa lý không thiếu thứ gì, cho dù phương diện tu chân có không ít công pháp, nhưng cặn kẽ thì lại không thể xem được, nhưng mấy loại công pháp trụ cột thì lại rất nhiều, sách về luyện khí luyện đan làm bảo vật cùng thực vật cũng nhiều, khiến cậu nhất thời không biết nên bắt tay vào phương diện nào trước. Cứ nghĩ tới việc sắp phải đi làm ở Cục Đặc vụ, vẫn nên bắt đầu ở phương diện cần thiết trước.

35. Chương 34: Bùa Chú

Suy xét chút thời gian ra ngoài mua sắm mấy đồ linh tinh.

Ngay từ đầu, đặt một chiếc bàn dài trong sân, dùng giấy Tuyên Thành trải lên, seu đó dùng hùng hoàng, ma hoàng, lưu hoàng mài thành phấn phủ lên trên, phủ kín một tầng đều đều, lấy nước trong không gian đổ vào trong chiếc thùng nhỏ tưới đều lên trên đó, cậu làm rất cẩn thận, tất cả đều phân bố rất đều. Làm xong những việc này vừa lúc giữa trưa, chỉnh chỉnh tờ giấy để phơi dưới nắng hai giờ.

Phơi nắng xong rủ đi những bột phấn dư thừa, thứa còn lại là hoàng chỉ, đặt hoàng chỉ lên mặt cỏ phía sau dãy nhà, lại phủ lên một tầng vải, bào vàng bạc chì thiếc thành phần rắc lên, sau đó đặt trên bãi cỏ một ngày, ngà hôm sau rũ đi bột phấn dư thừa, sẽ tạo thành hoàng tiễn chỉ. Loại hoàng tiễn chỉ này có thể sử dụng để vẽ vài loại bùa chú, tuy rằng không lâu dài như bùa chú bằng ngọc thạch, nhưng cũng có chút tác dụng.

Rót chu sa vào trong nghiên mực có thể hòa tan nước hồ, hòa trộn tinh tế.

Hoàng tiễn chỉ cắt thành từng mẩu, ngưng thân sùng bút lông sói chấm chu sa vẽ tấm bùa hồi xuân lên hoàng tiễn chỉ, linh khí thông qua đầu bút khắc lên giấy, nét bút cuối cùng, hình bùa trên giấy chợt lóe bạch quang.

Nghĩ nghĩ, vận dụng linh khí đánh bùa chú lên đám cỏ trước Đông sương, bởi vì phòng sập, đám hoa cỏ nơi này bị đè nát, mấy hôn trước sửa phòng, cậu còn chưa kịp gieo trồng lại, trên đám cỏ bên này có một gốc cây hoa hồng đang nửa chết nửa sống, vừa ném lad bùa hồi xuân lên, còn chưa chạm tới mặt đất, ánh sáng chợt lóe lên, cây hoa hồng kia thế nhưng giống như uống thuốc kích thích tạch tạch ngóc đầu mọc lên, tốc độ kia thế nhưng so với việc tưới nước trong không gian còn nhanh hơn. Không lâu sau, cành lá đều mọc trở lại, hoa cũng nở, cái này cũng có tác dụng quá lớn đi.

Lúc sau lại thử bùa linh thủy, bùa linh hỏa, bùa mưa, tuy rằng đều chỉ là bùa sơ cấp, nhưng cũng sử dụng rất tốt, những tin tức trong suy nghĩ cũng được cậu xếp sắp lại, tất cả đều là những thứ sơ cấp, chế ra cũng sử dụng dễ nhất.

"Ba ba." Phi Phi nâng đôi chân nhỏ chập chứng bước về bên này, thằng nhóc cũng sắp hai tuổi, lớn lên khỏe mạnh kháu khỉnh, nói chuyện còn chưa quá lưu loát, nhưng gọi tên thì lại rất rõ ràng.

"Ba ba, gì đó?" Dùng ngón tay mập mạp ngắn ngủn chỉ lên đám bùa trên bàn.

Thước Nhạc đang vẽ bùa bên cạnh, nâng mắt nhìn một chút, "Đó là bùa." Thuận miệng đáp, thứ này dù có giải thích thế nào, trẻ nhỏ cũng không hiểu được.

Phi Phi mặc yếm, nhìn thấy ba ba vẫn còn đang vẽ tranh, không để ý đến nó, phịch— một chiếc ghế bành nhỏ rơi xuống trên mặt đất, khi tròn một tuổi không gian của Phi Phi xuất hiện, tuy rằng không lớn, nhưng đặt trong đó đều là bảo bối của nó, cầu cầu đản đản một đống lớn, Thước Nhạc cũng kệ nó, dù sao bọn nhỏ khi lớn đều sẽ biết phải sử dụng thế nào.

Phi Phi bồng bềnh bay lên ngồi trên ghế, ban đầu còn có thể ngồi ngay ngắn nhìn hắn vẽ tranh, một lúc sau cảm thấy chán, cầm lấy mấy tấm bùa trên bàn, hoàng tiễn chỉ do Thước Nhạc chế tạo vô cùng bóng loáng, mềm mại, so với loại được bán bên ngoài tốt hơn nhiều, hiện tại công nghệ phát triển, hoàng tiễng chỉ đã mất đi tác dụng vốn có của nó.

Thằng nhóc cầm bùa nhìn trái nhìn phải, không biết ba ba dùng thứ này làm gì, nhưng đồ án trên đó thật sự rất đẹp, tay nhỏ vung vung, phốc— tấm bùa hóa thành một quả bóng nước đúng lúc dừng trên đầu của Phi Phi.

Thước Nhạc nâng mắt lên nhìn chỉ thấy cả người thằng nhóc kia ướt sủng, ngây ngốc nhìn cậu, xì—- ha ha—- bộ dạng này của cục cưng thật rất đáng yêu. Nhìn thấy thằng nhóc kia bĩu bĩu môi sắp khóc, nhanh chóng qua ôm nó. Tiểu gia hỏa này rất ít khi khóc, nhưng chỉ cần khóc thì liền kinh thiên động địa.

“Ba ba, tờ giấy khi dễ người.” Thằng nhóc kia cực kỳ ủy khuất, hoàn toàn không nhìn rõ, tờ giấy sao tự dưng biến thành nước chứ.

“Không sao nha, nào nào, ba ba cho con xem ảo thuật.” Lấy từ trên bàn tấm bùa linh thủy giống cái vừa rồi Phi Phi cầm lên, sử dụng linh khí ném nó ra ngoài, một dòng nước hình thành trên không, phạch— rơi xuống dưới, rơi trên đất, khiến mặt sân có chút khô ráo ướt nhẹp. Bùa này có uy lực lớn như vậy có quan hệ đến linh khí, đám nhỏ nhà bọn họ từ nhỏ đã uống nước trong không gian, khắp cơ thể đều có linh khí, tuy rằng không thể sử dụng, nhưng vẫn có thể dùng bùa, có điều uy lực hơi nhỏ, loại bùa linh thủy này về cơ bản không có lực công kích, bình thường dùng thì rất tiện lợi, không bao giờ sợ thiếu nước.

Đưa mấy tấm bùa linh thủy cho thằng nhóc kia chơi, cậu lại bắt đầu luyện tập những loại bùa khác, bùa có rất nhiều loại, làm mấy loại bùa cơ bản đó thuần thục, sau đó có thể không cần sử dụng hoàng tiễn chỉ làm trung gian nữa. Hơn nữa, chỉ có vẽ thật tốt những bức vẽ cơ bản này mới có thể làm được bùa công kích mạnh.

Đang vẽ tranh thì nhìn thấy đám trẻ nhà mình vang bộ dáng ướt sũng chạy vào, “Ba, ba cho Phi Phi thứ gì vậy?” Kỳ Kỳ thấy Thước Nhạc thì lớn tiếng hỏi.

Bởi vì đang mùa hè, đám nhỏ chỉ mặc quần áo mỏng, hiện tại giống như mới từ trong nước đi ra.

“Ba ba, con cũng muốn.” Tiểu Tiểu hiếm khi đưa ra yêu cầu, mắt mèo trừng thật to, hiện tại đã không cần đeo kính mắt, nó đã có thể khống chế tốt việc tiến hóa hai mắt của mình. Ngoài việc rất sáng còn lại không khác gì so với người bình thường.

“Ba, đó là bùa sao? Thật thần kỳ nha.” Quả Quả nhìn thấy đám bùa trên bàn, mắt sáng lấp lánh.

Thước Nhạc đang chuẩn bị nói, thì thấy thằng nhỏ đi bên ngoài bay vào, duyên dáng không thể nói lên lời. Thước Nhạc bước từng bước lên, vươn tay nhấc bổng Phi Phi lên, “Con lại nghịch ngợm.” “Ha ha. Chơi vui lắm, tát nước các ca ca.” Thằng nhóc kia khua loạn tứ chi, vô cùng vui vẻ.

Quả Quả cầm lên tấm bùa trên bàn, học theo Phi Phi quơ quơ, nhưng không có tác dụng, “Ba, vật này dùng thế nào vậy.”

Thu hồi lại tất cử những bùa khác trên bàn, chỉ để lại bùa linh thủy, “Muốn sử dụng thứ này cần có linh khí dẫn đường, trên người các con có linh khí, tuy ít nhưng vẫn có thể dùng được. Lão ba các con đã giúp các con cảm nhận linh khí trên người chưa?”

Dạ, ba đứa đều gật đầu, mỗi người cầm lên một tấm bùa thử, linh khí trên người Kỳ Kỳ cùng Tiểu Tiểu nhiều hơn chút, hơn nữa bọn nó thường sử dụng không gian của mình, đối với việc vận dụng linh khí rất thuần thục, cho nên rất nhanh đã biết được cách dùng, sử dụng chính xác bùa linh thủy, bóng nước so với của Phi Phi còn lớn hơn một vòng, Quả Quả bởi vì cần linh khí nên có chút thua kém, nhưng cũng có thể làm ra một quả bóng nước.

Bốn người dưới ánh nắng ba một cái con một cái ở ngay trong sân làm ra nước lũ, "Ai ai— không chơi nữa, sân đều ngập sũng, đi sang Đông viện bên kia đi, lớn hơn."

"Ba ba… ba cho bọn con bùa này chơi vui lắm." Kỳ Kỳ vừa chạy vừa quay đầu nói.

"Được rồi, đi thôi." Quả Quả qua thêm một tháng nữa sẽ tới nước Pháp, nó cũng chiều theo đám nhỏ, mấy ngày nay cứ để bọn nó chơi cho thật đã đi.

Thừa dịp còn chưa đi làm, Thước Nhạc cũng nghiên cứu bùa giấy và ngọc phù, uy lực của bùa giấy mặc dù hơi yếu, nhưng cũng rất thực dụng, ví dụ như bùa binh đao có thể cầm máu chữa thương, bùa định thần có thể ôn định tâm trí, ngoài ra bùa giấy còn có rất nhiều công dụng khác. Ngọc phù nói chung có công dụng hơn nhiều, bên trong ngọc phù được cậu đặt vào không ít linh khí, lại khắc thêm những bùa chú có lực công kích mạnh, khi sử dụng chỉ cần sử dụng rất ít linh khí làm trung gian, uy lực liền rất lớn. Mấy thứ này đều được chuẩn bị cho Quả Quả, thằng bé dù sao cũng còn rất nhỏ, một mình sống bên ngoài khiến người ta không yên tâm được, mang theo mấy thứ này, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều có năng lực tự bảo vệ mình.

Nói ra thì thứ mà Thước Nhạc muốn làm nhất chính là mấy thứ có thể đựng đồ, có thứ này mang theo đồ sẽ tiện lợi hơn nhiều, Kỳ Kỳ Tiếu Tiếu cùng Phi Phi ở nhà, cậu sẽ không có gì lo lắng, mấy ngày nay trong không gian cũng thả không ít ngọc phù bùa giấy, nếu thực sự nguy hiểm, cứ ném ra, không thể có việc gì. Quả Quả lại không như vậy, mấy thứ mang theo rất hạn hữu, công việc của Khúc Phàm nguy hiểm cũng cần đến, cho nên vì hai người họ, Thước Nhạc rất muốn làm ra không gian trữ vật. Vốn sự lĩnh ngộ của cậu về không gian cũng rất lớn, hiện tại lại có được trí nhớ truyền thừa, muốn làm một công cụ trữ vật cũng có thể, công cụ trữ vật cũng phân thành nhiều loại, phương pháp chế tác cũng rất nhiều, thời kỳ thượng cổ có một thần khí tu di giới, là pháp bảo có chứa một không gian độc lập, theo những tài liệu trong đầu của Thước Nhạc, trong tu di giới kia có không gian, nhưng cũng chỉ bằng một nửa không gian của cậu, hơn nữa khi chế tác vẫn cần dùng những tài liệu cực phẩm, căn bản không phải thứ cậu có thể làm. Mặt khác, không gian trữ vật do những người khác nhau làm cũng có sự phân biệt, không nói tới việc không thể đựng vật sống, tài liệu để luyện ra không gian lớn cũng rất cao cấp, khiến người ta không thể đáp ứng, hơn nữa trong lòng Thước Nhạc biết năng lực của mình còn chưa đủ để làm những thứ như vậy, cậu cũng không muốn sử dụng lãng phí tài liệu để làm ra những pháp bảo trữ vật mà cậu không hề coi trọng đó, có không gian hoa sen của mình, cậu cũng chướng mắt mấy thứ kia, chẳng bằng làm mấy đồ đơn giản mà lại thực dụng. Túi trữ vật cũng rất tốt, đơn giản thực dụng tiện lợi.

Túi trữ vật cũng có không ít cách làm, Thước Nhạc tham khảo hơn mười phương pháp làm túi trữ vật, còn có thêm vài loại tự nghiệm ra, rốt cuộc trước khi đi làm đã làm ra túi trữ vật, không gian không lớn, chỉ có một mét vuông, nhưng khiến cậu tự hào là, túi trữ vật cậu làm được tạo thành từ những tài liệu vô cùng đơn giản, rất thực dụng.

36. Chương 35: Căn Cứ

"Bác dĩ Thước, đây là giấy chứng nhận cùng thẻ của cậu, hiện tại tôi mang cậu đi thăm quan căn cứ, về sau cậu sẽ làm việc ở đây." Diệp bí thư giao túi hồ sơ cho Thước Nhạc, đẩy đẩy kính mắt, quan sát người trước mắt, quả thật là người xuất sắc, thoạt nhìn không đến hai mươi tuổi, vẻ ngoài tuấn mỹ, dung nhan hắc bạch phân minh tựa như bước ra từ trong tranh thủy mặc, khí chất sạch sẽ thản nhiên, ánh mắt bình thản tạo hảo cảm cho người khác, bọn họ làm trong ngành đặc thù nên hàng ngày tiếp xúc với rất nhiều người

đặc biệt, mặc kể là người tu luyện tinh thần lực hay ty luyện chân nguyên, cũng giúp thân thể có chút ưu biệt, nhưng trên người bọn họ luôn mang theo chút yêu dị, không có được sự thản nhiên như người trước mắt này.

Thước Nhạc tiếp nhận hồ sơ, khẽ cong môi cười một chút nói, "Vậy làm phiền Diệp bí thư rồi, sau này còn cần ngài chiếu cố nhiều."

Diệp bí thư đứng sau bàn đi tới khoát khoát tay, "Phiền toái gì đâu, sau này nếu có chuyện gì cứ nói với tôi, quan hệ của tôi với Khúc đội trưởng không tồi, chuyện của hai người tôi cũng rất rõ ràng, chúng ta cũng đừng khách sáo làm gì, lại nói, cậu sau này thuộc ngành trang bị, cũng không có ai dám làm khó cậu, có điều tính cách mấy người trong căn cứ chúng ta có chút đặc biệt, sau này tới phòng y tế có thể sẽ gặp, không để ý đến bọn họ là được." Khúc Phàm thân là một "người thường" ở trong Cục của họ có thể lên tới chức đội trưởng khu vực là vô cùng tài giỏi, huống chi đám người dưới tay hắn cũng bị hắn thu phục đến ngoan ngoãn, rất hiếm thấy, trong lòng hắn (Diệp bí thư) cũng rất khâm phục, bản thân hắn cũng là người thường tất nhiên biết người thường ở nơi này làm những công việc này là khó khăn đến mức nào, Khúc Phàm bình thường cũng giúp đỡ hắn không ít, Diệp Kình biết quan hệ của hai người tất nhiên sẽ nói rõ ràng cho cậu về những việc trong căn cứ, miễn để khi cậu làm việc sẽ xảy ra chuyện.

Vừa nghe Diệp bí thư căn nhằn liên miên, vừa quan sát hoàn cảnh trong căn cứ, nơi đặt căn cứ cách nội thành rất xa, buổi sáng lái xe cũng phải mất nhiều giờ, ở sâu trong rừng, hoàn cảnh địa lý không tồi, tìm được ở Yến Kinh một hoàn cảnh tự nhiên như vậy cũng không dễ gì, khi tiến vào cũng rất khó khăn, có đến mười trạm gác, Khúc Phàm bởi vì không ở nơi này, nên sáng nay đưa cậu lại đây rồi trở về. Nơi này không có kiến trúc cao tầng gì, nhà lầu cao nhất chính là tòa nhà hành chính, chỉ có năm tầng, bởi vì ở sâu trong rừng, phòng ở rất thưa thớt, hai người đi về phía tòa nhà hành chính, một buổi sáng mới thăm quan chưa được một nửa nơi này. Thật sự quá rộng, còn chưa đi vào xem xét bên trong đâu, nhưng Thước Nhạc cũng đã nhận ra, nơi này quả nhiên là một căn cứ bí mật, ngoài mặt thì nhìn có vẻ thuộc về một quân khu, trong ngoài khác biệt, có rất nhiều nơi với quyền hạn của cậu còn chưa thể tiến vào, rất nhiều kiến trúc mới nhìn tưởng một tầng, hai tầng những thực tế còn được xây dựng sâu dưới lòng đất, hoặc sâu trong núi, nếu không phải cậu có thần thức cường đại, chỉ sợ cũng không biết.

"Chúng ta đi ăn cơm trước, chiều tôi lại mang cậu đi tới sở nghiên cứu, viện trưởng phụ trách sở nghiên cứu sáng nay có việc, vừa lúc chiều nay đi gặp luôn, công việc cụ thể của cậu sẽ do ngài ấy an bài." Hắn chỉ quản lý phương diện hành chính, công việc cụ thể của Thước Nhặc hắn thật sự không nắm rõ.

Hai người đi vào căn tin, sáng nay khi đi thăm quan, không thấy bao nhiêu người, nhưng đi vào trong căn tin thấy thật nhiều người, căn tin chiếm diện tích trên mặt đất rất lớn, rất giống với suy nghĩ của cậu, bên trong vô cùng sạch sẽ, hơn nữa rất hiện đại hóa, ở giữa đặt từng dãy từng dãy bàn dài, được làm bằng kim loại màu trắng sáng bóng, bàn đều được cố định trên mặt đất, đối diện cửa ra vào là một loạt cửa sổ, không ít người đứng xếp hàng lấy thức ăn, Thước Nhạc cùng Diệp bí thư đi vào, ven đường thấy mọi người nhìn cậu vài lần, cậu có thể cảm thấy được đây đều là những ánh mắt đánh giá, thậm chí còn có tinh thần lực bồi hồi trên người cậu. Cậu không phản ứng, Khúc Phàm từng nói qua, hắn không cách nào cảm giác được tinh thần lực trên người Thước Nhạc, nếu không phải hai người quá thân thiết chỉ sợ không thể nào phát hiện tình trạng thân thể cậu, cho nên cho dù biết cậu là dị năng giả hệ thực vật, phía trên cũng không để ý, bởi bọn họ không cảm giác được sự cường đại của cậu. Thước Nhạc những thật ra biết rõ tình huống của mình, bởi vì hoa hợp thành một thể với chủ thể hoa sen, cậu rất gần với tự nhiên, cậu không thể tu luyện giống như Khúc Phàm, thậm chí không thể tu luyện như người bình thường, phương pháp tu luyện của cậu hiện tại rất giống như cách thực vật quang hợp, tuy rằng chậm chạp nhưng vững vàng, cứ tu luyện như vậy chưa tới một tuần, không phát hiện khác biệt nhưng lại càng thêm che dấu hơi thở của cậu, giống như một người thường. Dù sao những người này cũng không thể đoán ra được gì, chính cậu cũng chẳng cần biểu

hiện, cậu tới nơi này vốn lấy thân phận của nhân viên kỹ thuật.

Bưng thức ăn đến cạnh bàn thì những ánh mắt thăm dò cũng thu hồi, nhưng những ánh mắt nhìn cậu vẫn không ít, dù sao nơi này của bọn họ có quá ít gương mặt mới, huống chi những người giống như Thước Nhạc, ừ, là mỹ thiếu niên thanh xuân, hoặc là mỹ thanh niên, mọi người tất nhiên cảm thấy hứng thú hơn nhiều.

"Ui, Diệp Kình, ai vậy nha, mới tới hả?" Thức ăn ở nơi này không tồi, phần lớn là rau dưa do cậu cung cấp, trong lòng đang hơi ngạc nhiên, chợt nghe thanh âm từ phía đối diện truyền đến.

Thước Nhạc nâng mắt lên nhìn, một thanh niên mặc áo da màu đen cà lơ phất phơ đứng đối diện, mùa hè nóng như vậy mà mặc áo da, không bệnh đó chứ?

"Viêm Tinh, đây là đồng chí mới đến, bác sĩ Thước Nhạc không cùng một dạng với các cậu, khách khí chút."

Viêm Tinh nhíu nhíu hàng mi đẹp, dường như có chút ngoài ý muốn, "Chào bác sĩ Thước, tôi là Viêm Tinh thuộc bộ tác chiến, sau này còn cần cậu chiếu cố nhiều." Vươn tay.

Không khí trong căn tin hơi thay đổi, những ánh mắt làm càn có chút thu liếm, bác sĩ là một chức nghiệp đặc thù, đặc biệt đối với những người như bọn họ vậy.

Trong lòng có chút buồn cười, trên mặt lại không thể hiện gì, chỉ mìm cười bắt tay với hắn, làm như không cảm giác được từ nơi bàn tay truyền đến chút thăm dò, "Xin chào." Loại tình huống này Khúc Phàm đã nói qua với cậu.

Thước Nhạc đang ăn cơm thì cảm thấy một chút hàn khí, vừa ngước mắt lên, Viêm Tinh ở đối diện cầm một chiếc thìa được tạo thành từ băng, bên trên tỏa ra hàn khí, khi thìa đưa vào trong bát canh nóng hầm hập, rất nhanh xuất hiện một lớp sương mỏng, Viêm Tinh lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, há to mồm ăn, mắt còn không quên nhìn về phía cậu.

Nuốt cơm trong miệng xuống, "Ăn cơm lạnh không tốt cho dạ dày." Mặt người đối diện cứng đờ, quả thực ăn mấy thứ lạnh thì không tốt cho thân thể, nhìn người này mà xem, lạnh đến mức cơ thể cũng cứng luôn rồi.

Ăn xong một bữa cơm tiềm ẩn biết bao mũi nhọn, Thước Nhạc theo Diệp bí thư tiến vào sở nghiên cứu, nơi nghiên cứu được đặt tại một bên núi, núi về cơ bản bị đào rỗng, bên trong hình thành không gian rộng lớn, đó chính là sở nghiên cứu của Cục Đặc vụ. Quy trình tiến vào nơi này càng thêm nghiêm ngặt, hai người vừa tiến vào bên ngoài đại sảnh, Diệp bí thư gọi điện thoại, không lâu sau, từ bên trong đi ra một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi.

"Diệp bí thư, cậu ta là bác sĩ Thước." Dùng ánh mắt đánh giá Thước Nhạc một chút, khẽ gật đầu.

Diệp bí thư giới thiệu chút, "Đây là bác sĩ Thước mới tới, thủ tục tôi đều làm xong rồi, công việc của cậu ta còn cần Trương viện trưởng sắp xếp."

Quay đầu nói với Thước Nhạc, "Đây là phó viện trưởng sở nghiên cứu, đồng chí Trương Chí Quốc. Công việc của cậu sẽ do ngài ấy sắp xếp."

"Được, cậu mau đi đi." Nói xong cũng không nhìn Diệp bí thư, nói với Thước Nhạc, "Hoan nghênh bác sĩ Thước đến sở nghiên cứu. Chúng ta vào đi thôi."

Trương viện trưởng giống như có hơi lãnh đạm, có điều những gì cần nói cũng nói hết, "Cậu là bác sĩ khoa lâm sàng."

Thước Nhạc khẽ gật đầu, "Đúng vậy, tháng sáu vừa rồi mới đạt được học vị bác sĩ."

"Chuyên môn của cậu tuy là y học lâm sàng, nhưng hiện tại cậu chưa thể tới phòng y tế, chúng ta hiện tại cần mượn tới dị năng hệ thực vật của cậu. Phòng nghiên cứu cũng có mấy phương hướng nghiên cứu, nghiên cứu về thực vật do Trình viện sĩ phụ trách, cũng tìm hiểu về rất nhiều phương diện, hiện tại việc nghiên cứu có chút đình trệ, rất nhiều loài thực vật không thể sinh sôi nảy nở, khiến chúng ta khuyết thiếu rất nhiều nguyên liệu, cho nên muốn mượn dùng năng lực của cậu để xây dựng một vườn cây." Nói xong nhìn nhìn, trong lòng thế nhưng vẫn còn chút hoài nghi, không biết rốt cuộc năng lực của hắn như thế nào.

Thước Nhạc gật gật đầu, vẻ mặt không có chút biến hóa nào, cậu hiện tại đã không còn lo lắng chuyện thực lực thật sự của mình sẽ bị phát hiện, cậu hiện tại còn càng hiểu thực vật hơn so với dị năng giả hệ thực vật chân chính, thậm chí trí nhớ truyền thừa mà cậu có được có được càng nhiều tri thức về thực vật hơn bất kỳ kẻ nào, ở phương diện thực vật học, bất kỳ thực vật học gia nào trên thế giới cũng không biết nhiều như cậu. Nếu ước nguyện ban đầu khi tiến vào Cục Đặc vụ là vì trốn tránh những hỗn loạn bên ngoài, vậy hiện tại, Thước Nhạc đã thật sự muốn ở trong này một thời gian, nơi này rất thích hợp để cậu nghiên cứu một vài thứ.

Cậu cùng Khước Phàm đã có chúng nhận thức, trước kia không thích tiến vào nơi này bởi vì lực lượng của hai người không đủ, có vài việc không thể do bọn họ khống chế, bọn họ cũng không có cách nào khống chế, mà hiện giờ, bọn họ lại hoàn toàn khách trước, không nói tới tu vi hiện tại của Khúc Phàm, mà năng lực tự bảo vệ mình của Thước Phàm cũng không còn là vấn đề, huống chi, chỉ cần thời gian một nă, Khúc Phàm đã có thể tiến đến một tầng cao mới, cho đến lúc này, trời đất bao la nhưng nhìn khắp vòm trời này còn chưa có điều gì có thể ảnh hưởng đến bọn họ. Chính bởi vậy tâm lý Thước Nhạc cũng có chút biến hóa, không còn thái độ cho có lệ, cậu thật sự muốn làm một vài việc, dựa theo suy đoán của hai người, chỉ cần tu hành bình thường, hai người sống đến mấy trăm tuổi cũng không thành vấn đề, nếu đã như vậy, cũng không thể cứ bỏ phí thời gian đó, hai người vẫn còn những mối quan hệ giữa người với người, cho dù là Khúc Phàm luôn được giáo dục tư tưởng yêu nước, hay Thước Phàm sau khi có được truyền thừa vẫn rất có cảm tình với quốc gia này, cho nên nếu hành trình cuộc đời kéo dài đến như vậy, thì dành ra một khoảng thời gian sống cuộc sống của người bình thường, vừa lúc có thể cống hiến đôi chút cho quốc gia. Sau này nếu thật sự không muốn làm nữa, cứ vậy rời đi thì được, tin tưởng vào thời điểm đó, dựa vào năng lực của hai người không ai có thể giữ bọn họ lại.

Trương viện trưởng đột nhiên nhớ tới điều gì, ngừng lại một chút, "Tôi nhớ rõ trong nhà cậu còn có con nhỏ phải không? Chờ cậu chính thức bắt đầu làm việc, cứ đi qua đi lại như vậy sẽ không tiện, bên này

chúng ta có khu người thân, cũng có trường tiểu học cùng nhà trẻ, cậu có thể đem con đến gửi ở đây, nhà ở luôn có sẵn. Dù sao Khúc Phàm cũng có thể tùy ý ra vào, ở luôn trong này cũng càng thêm tiện lợi, đương nhiên đây cũng chỉ là đề nghị của tôi, cậu tự mình suy nghĩ nhé."

Thước Nhạc cười cười, "Chúng tôi sẽ suy nghĩ." Lúc trước hai người còn tưởng rằng cậu sẽ bị phân đến sở nghiêm cứu bên ngoài, không ngờ sáng nay gọi điện bảo cậu đến nơi này, tuy rằng nơi này tốt hơn bên kia rất nhiều, nhưng lại không tiện về nhà. Việc này đúng là đã tốt còn tốt hơn.

37. Chương 36: Cuốn Kinh Khó Niệm

Buổi tối sau khi ăn xong, Thước Nhạc nói cho Khúc Phàm về những chuyện ban ngày.

"Anh cũng không nghĩ rằng em sẽ tới căn cứ số bảy. Chỗ kia tuy rằng không phải nơi trọng yếu của Cục Đặc vụ, những độ bí mật cũng vào bậc cao nhất, không nghĩ rằng người trong Cục lại sắp xếp như vậy." Khúc Phàm cầm bình sữa đút cho Phi Phi.

"Bề ngoài thấy so với quân doanh cũng không kém nhiều lắm, tuy nhiên phòng thí nghiệm và các công trình khác không phải ở sâu trong núi thì chính là dưới lòng đất, nơi em có thể tiền vào không nhiều lắm." Đừng thấy cậu hôm nay đi qua không ít nơi trong căn cứ, nhưng dù chỉ đi vào một góc nhỏ thôi, bằng thần thức cậu cũng đã phát hiện không ít nơi khác.

"Em giờ mới vừa tới, cấp bậc bí mật vẫn còn thấp lắm, cho dù là anh cũng không để vào."

"Anh mặc nó đi, để nó tự uống." Thước Nhạc thấy thằng nhóc trong lòng Khúc Phàm kia giống như con khỉ nhỏ không ngoan ngoãn chút nào, bèn tiến lên xách đặt trên tháp. Thằng nhóc xấu xa trừng mắt thật to, cố cắn cắn nhất quyết không nhả miệng bình sữa ra, nằm trên tháp vừa lầm bầm vừa uống sữa.

"Sau này em đến làm việc ở bên đó, đi đi đi lại cũng không tiện, hơn nữa còn phải xây dựng vườn cây, sợ rằng còn cần em theo dõi. Anh thấy chúng ta cũng dọn vào ở lại trong căn cứ đi, chỗ ở cũng có sẵn. Trường tiểu học cùng nhà trẻ bên kia cũng rất tốt, điều kiện không tồi." Lái xe cũng mất một giờ, hắn không hy vọng Thước Nhạc ngày này cũng phải qua lại.

"Việc này Trương viện trưởng cũng nói qua với em rồi, Tiểu Tiểu cùng Phi Phi thì không sao, nhưng còn Kỳ Kỳ, theo thầy Quốc Văn học tập cũng đã được nửa năm, hiện tại cũng đã nhập môn, nếu ngừng lại sẽ không tốt lắm, vốn em cũng muốn chờ thêm hai năm nữa tốt nghiệp tiểu học thì theo bên cạnh thầy học tập, hiện tại tính sao?"

Khúc Phàm nghĩ nghĩ, "Quả thật đáng tiếc, nếu không cứ để Kỳ Kỳ ở lại với ba mẹ trước, cuối tuần thì đón đến ở cùng với chúng ta."

Thước Nhạc nghĩ nghĩ, trong lòng có chút không nỡ, đứa nhỏ này từ khi sinh ra đến giờ chưa từng rời xa

cậu, nếu một tuần không gặp có thể không nhớ hay sao? Hơn nữa hai người họ cũng không ở bên cạnh, nó có thể nghĩ nhiều hay không?

"Nam nhân ấy mà, rồi cũng phải trưởng thành, việc này chúng ta cứ nói chuyện với Kỳ Kỳ trước đã."

"Qua đó xem."

Khúc Phàm ôm Phi Phi, "Vừa lúc đưa thằng nhỏ này qua luôn, tối nào cũng chạy qua đây, chẳng được lúc nào yên tĩnh." Nói xong nghiêng vai trên kháng, khiến cho thằng nhóc kia cười khanh khách.

Mấy đứa nhỏ đã vào ở trong Đông sương, vừa vào cửa đã thấy tấm bình phong Trăm Tử Vui Đùa đứng đón gió, đi qua bình phong là phòng khách, đồ tráng trí bên trên tuy rằng vẫn mang màu sắc cổ xưa, lại mang theo sắc thái trẻ con, sau bình phong là một chiếc tháp thấp chạm rỗng vài hình hoạt họa, trên tháp đặt đệm dựa màu sắc tươi sáng, ở giữa đặt một tấm thảm thật dày, hai bên đặt bốn chiếc sô pha thấp thấp, bốn tấm bình phong được chạm rỗng trở thành vật ngăn cách đại sảnh, bên kia là thư phòng nhỏ của bọn trẻ, giá sách đặt ở chính giữa được chạm thành một cây gỗ lim vàng đường kính một mét rưỡi, giá sách cao chừng hai mét rưỡi, được làm thành hình trụ được điêu khác bốn gốc, những ô lớn nhỏ được đặt những loại sách báo khác nhau, bên cạnh còn có chiếc thang nho nhỏ để bọn nhỏ có thể leo lên.

Bốn gian phòng nhỏ hai bên là chỗ ở của bốn đứa nhỏ, ngoài phòng nhỏ là phòng để bọn nhỏ bắt đầu sinh hoạt hàng ngày, phía trong là phòng ngủ, phòng vệ sinh cùng phòng tắm, bởi vì bọn nhỏ đều có thư phòng hoặc phòng làm việc của riêng mình, phòng sinh hoạt được dùng nhiều nhất vào việc nghỉ ngơi. Tuy rằng đều là do Thước Nhạc giúp sắp xếp, nhưng cũng trưng cầu rất nhiều ý kiến từ bọn nhỏ.

Từ những đồ trang trí trong phòng cũng có thể nhìn ra tính cách của bọn nhỏ, Quả Quả từ nhỏ đã nhu thuận, tính cách tinh khiết thiện lương, bởi vì rất ỷ lại Thước Nhạc, nên trong tính cách cũng có chút tương đồng, tương lai cũng sẽ là một người tao nhã như ngọc, cũng có vài phần khí chất nhàn nhã, bởi từ nhỏ học mỹ thuật tạo hình, phòng của cậu hoàn toàn là đồ do cậu tạo ra, sắc màu nhu hòa vô cùng ấm áp, bài trí trong phòng cũng lấy thoải mái làm chủ đạo.

Kỳ Kỳ ở phòng sinh hoạt đặt văn phòng tứ bảo cổ họa u lam, đã có vài phần ý tứ của văn học nhã sĩ, tuy nhiên bước qua bình phong đi vào trong phòng lại có thể thấy được phong cách khác hẳn, đồ trang trí trong phòng ngủ có sắc thái vô cùng chói lóa, các loại đồ chơi của trẻ con trực tiếp đặt trên tấm thảm thật dày, chiếc tủ đầu giường đặt bừa bãi những cuốn bài giảng trên lớp cùng vô số những thứ trên trời dưới đất khác, tính cách đứa nhỏ này thật sự rất hoạt bát, mặc dù khi thầy giáo giảng dạy có thể ngồi yên một chỗ, nhưng tính cách trong nội tâm lại càng thêm thiên mã hành không*, là kẻ mạo hiểm trời sinh.

(* thiên mã hành không: ngựa trời chạy trên không, ý chỉ việc tự do, thác loạn không theo ý kiến của ai, tựa như con ngựa cứ chạy mãi không ngừng, không có giới hạn luôn. Hiểu như vậy á >.<)

Phòng Tiểu Tiểu so ra có điều đơn giản, cuộc sống sinh hoạt hàng ngày dành một nửa thời gian ở trong phòng máy, thời gian còn lại tất cả đều dành để đọc sách, đứa nhỏ này quả nhiên rất thích nghiên cứu khoa học, tất cả những ngành học về khoa học tự nhiên nó đều thích, bản thân cũng có thiên phú về phương diện này, việc học tập cũng vô cùng vui vẻ, vốn Thước Nhạc còn lo đứa nhỏ này sẽ trở thành kẻ quái gở, nhưng nhìn thấy Tiểu Tiểu bởi vì giải đáp được một vấn đề mà vui vẻ, cậu cũng không có cách nào ngăn

cản, cũng may mấy đứa nhỏ trong nhà mấy năm qua dù lớn hay nhỏ, năm nào cũng sẽ chơi đùa cùng với nhau. Tuy nhiên nội tâm đứa nhỏ này rất nhạy cảm, lại có chút tính độc lai độc vãng, thích hay ghét cũng thể hiện quá rõ ràng, đạo lý đối nhân xử thế có chút thiếu xót, điểm này khiến họ tuy rằng lo lắng nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi uốn nắn, lại càng thêm bảo hộ.

Phòng của tiểu gia hỏa Phi Phi hoàn toàn do Thước Nhạc thiết kế, thằng nhóc này cứ cười ngây ngây ngô ngô cả ngày, tính cách vô cùng tốt, mỗi ngày đều vô cùng vui vẻ, khuôn mặt vui vẻ trời sinh, Thước Nhạc cũng chưa đặt giường trong phòng của nó, chỉ đặt một chiếc thảm bện từ cỏ trải dài cả nửa căn phòng, đều là vật do cậu tự chế, cứ như vậy tạo ra một chiếc giường thật lớn để nó tự do đùa nghịch, trong phòng còn bày không ít kẹo cùng xích đu, đứa nhỏ này rất thích bay lượn đùa nghịch trên không, toàn bộ những góc cạnh sắc trong phòng đều được bao lại bằng bông, trên đất trải thảm dày được mua từ bên Pháp về, bên trên lại được bày đày những đồ chơi cùng ảnh chụp vỡ lòng của Phi Phi, về cơ bản, nơi này chính là một gian phòng chứa toàn đồ chơi. Nó vô cùng thích gian phòng ngủ này, nhưng buổi tối sau khi đi tiểu đêm sẽ luôn mơ mơ màng màng bay tới chỗ bọn họ, năng lực phi hành trời sinh của nó rất tiện dụng, Khúc Phàm tuy ngoài miệng luôn cằn nhằn, nhưng mỗi ngày khi đi ngủ đều luôn mở một cánh cửa sổ, đêm mùa hè cũng không quá lạnh, không sợ nó bị lạnh, vấn đề nho nhỏ này của Phi Phi cũng không hề được sửa đổi.

Đem Phi Phi trở về phòng của nó trước, hai người đi vào phòng Kỳ Kỳ, tiểu tử kia đang luyện viết chữ, đứng trên ghế viết vô cùng tập trung, ngay cả hai người bọn họ tiến vào cũng không dừng lại, hai người cũng không cắt ngang nó, cầm bảng chữ mẫu cũ của nó lên xem, đã muốn có chút tương tự, chữ nó viết ra ngay ngắn nề nếp, có điều lực bút chưa đủ. Thấy bộ dáng chuyên chú của Kỳ Kỳ, hai người vô cùng hài lòng.

Kỳ Kỳ viết xong tờ giấy cuối cùng, đặt bút xuống nhìn bọn họ, "Ba, lão ba, có chuyện gì không ạ?"

"Gần đây cùng thầy giáo học tập sao rồi?" Kéo Kỳ Kỳ qua, xoa xoa bàn tay bởi vì luyện chữ mà xuất hiện những vệt đo đỏ của nó, đứa nhỏ này rất chịu khó.

"Hì hì, lần trước đi học thầy còn khen con nữa đó." Kỳ Kỳ nằm trong lòng cậu dụi dụi.

Thước Nhạc chỉ chỉ trán nó, "Thầy khen thì con cùng đừng tự kiêu, phải cố gắng theo thầy học tập, chẳng những phải học được những tri thức mà thầy dạy, còn phải học được thái độ đối nhân xử thế của thầy nữa. Thầy giáo là thầy giáo quốc học nổi tiếng quốc gia, có rất nhiều điều đáng để con noi theo, những thứ đó đều phải do chính bản thân con tự thể nghiệm."

Kỳ Kỳ khẽ gật đầu, trong mắt tràn ngập tôn kính, năm đó tuy còn nhỏ tuổi, đi theo thầy học đã nửa năm, cũng học được rất nhiều kiến thức cùng việc ứng xử, lợi càng thêm lợi, trong lòng vô cùng tôn kính.

Hai người nhìn nhìn lẫn nhau, vẫn là Khúc Phàm mở miệng nói với Kỳ Kỳ chuyện chuyển nhà, sau đó hỏi qua ý kiến của nó.

Phản ứng của Kỳ Kỳ không hề kích động giống như trong tưởng tượng của Thước Nhạc, mà nghĩ nghĩ rồi nói, "Con hiểu được ý của ba cùng lão ba, thầy đã lớn tuổi, thời gian dạy con cũng không nhiều, con cũng muốn thừa dịp thân thể lão nhân gia còn khỏe mạnh có thể ở bên cạnh thầy học tập thêm vài năm, nửa năm qua thầy tuy luôn nghiêm khắc với con, nhưng cũng luôn xem con như học trò thật sự, lúc dạy cũng

không che dấu điều gì, con cũng hy vọng có thể hiếu kính thầy vài năm." Nó cười cười, nhích lại gần Thước Nhạc, "Tuy rằng mỗi ngày không thể gặp mặt ba ba cùng các em trai, nhưng so với anh Quả Quả thì tốt hơn nhiều lắm, thời gian trước thầy với cô cùng muốn con đến ở lại nhà thầy luôn, nhưng con không muốn rời xa lão ba cùng ba ba nên chưa nói, thời gian này vừa khéo đến ở trong nhà thầy, buổi tối sư huynh trở về, con cũng có theo sư huynh học tập những thứ khác."

Hai người hơi sừng sờ, Khúc Phàm nói, "Sao có thể vậy được, hai vị lão nhân đều đã có tuổi, sao có thể để bọn họ lo lắng như vậy, con vẫn nên ở lại nhà ông nội với bà nội đi."

Kỳ Kỳ ưỡng ngực nói, "Kỳ Kỳ đã có thể tự chăm sóc cho bản thân rồi. Chủ yếu theo thầy học tập thôi. Sư huynh lại chỉ có thời gian vào buổi tối." Trong mắt thằng nhóc này đều là ngưỡng mộ.

Hả, hai người bọn họ biết vì sao lại thế, con trai của Thôi lão tại quốc học cũng rất có tài năng, hiện tại là giảng viên lịch sử của đại học Yến Kinh, cậu ta không hề giống với Thôi lão, yêu thích tạp học, cái gì cũng biết một chút, Kỳ Kỳ đi theo cậu ta vài ngày, vô cùng ngưỡng mộ cậu ta.

Thấy hai vị phụ thân còn chưa đồng ý, Kỳ Kỳ khẽ chu miệng than thở, "Nếu không con cũng không muốn đến ở nhà ông nội đâu."

Sắc mặt hai người đã có chút không tốt, Khúc Phàm thở dài, "Được rồi, cuối tuần tới nhà Thôi tiên sinh bái phỏng một chút. Nếu thật sự không quấy rầy họ, Kỳ Kỳ cứ đến ở lại nhà Thôi lão đi."

Ra khỏi phòng ở Đông sương, Thước Nhạc nắm tay Khúc Phàm, "Anh cũng đừng nghĩ nhiều, con thân với ba mẹ em hơn, nếu không thì hai ngày nữa gọi ba mẹ lên trông nom nó."

Khúc Phàm gật gật đầu, "Đi a, Quả Quả cũng sắp đi du học, ba mẹ cũng sẽ thương nhớ, đến ở lại một thời gian đi thôi."

Năm trước cả nhà đại ca của Khúc Phàm đã chuyển đến ở lại Yến Kinh, cả nhà đại ca cùng ở với Khúc cha Khúc mẹ tại tứ hợp viện, vốn là chuyện vui vẻ, nhưng lại bởi vì chị dâu hắn có chút tư tâm nhỏ nhen mà trở thành có chút không thoải mái, bọn nhỏ cũng rất không thích tới nhà ông bà nội.

Nói tới thì cũng có chút bất công với cha mẹ Khúc Phàm, cha mẹ thì thường yêu thương con út, đây là chuyện bình thường, hơn nữa Khúc Phàm cũng không để chuyện kế thừa công ty trong lòng, Khúc ba luôn muốn cho đứa út thêm một vài thứ này kia. Vốn cũng có chút ý kiến với chuyện hai người Khúc Phàm cùng Thước Nhạc, nhưng cũng bởi vì mấy đứa nhỏ trong nhà mà tan thành mây khói, đối xử với Thước Nhạc như đối xử với con của mình. Mấy đứa cháu nhỏ trong nhà thông minh lại đáng yêu, bọn họ cũng không muốn rời đi, cuối cùng cứ vậy định cư lại Yến Kinh.

Đại ca Khúc Phàm là đứa con có hiếu, tình cảm huynh đệ hai người rất thân thiết, vài năm nay lại từng chút chuyển công ty đến Yến Kinh.

Đây vốn là chuyện rất tốt, nhưng nửa năm qua đi, chị dâu Khúc Phàm ở gần bọn họ lại có chút tư tâm,

thời điểm mừng năm mới thấy nhà đại viện tử nhà bọn họ, còn có những trang sức bài trí trong đó, nhìn nhìn lại tiểu viện của nhà mình, trong lòng có chút bất bình, trước kia không ở cùng nhau thì không biết, hiện tại cứ vậy so đo hết cái này đến cái kia, cô ta vốn cũng không phải kẻ tục nhân, sau khi gả cho đại ca của Khúc phàm, quan hệ hai người vẫn không tồi, khi đó ở Thượng Hải vẫn còn cha mẹ chồng ở cạnh nên hiếu thuận hiền lành, sau khi cha mẹ chồng dọn đến Yến Kinh, cô ta tiếp xúc với những người gọi là phu nhân tầng lớp xã hội thượng lưu nên cũng dần biến chất, thời gian lâu dần liền lây nhiễm vài thói quen xấu, hiện tại lại rời Thượng Hải đến Yến Kinh, có chút không quen, trong lòng cũng không thoải mái. Lại nói, sau vài năm ở trong vòng luẩn quẩn đó cũng có chút mắt nhìn, thấy trong nhà chú em bài trí toàn những vật bất phàm, tùy tiện một món cũng đáng giá đến cả trăm vạn, những gia cụ làm bằng cây tử đàn, gỗ cúc lê kia rất hiếm thấy bên ngoài, ở nhà bọn họ lại giống như rau cải trắng vậy, cứ tùy tiện đặt khắp nơi, thủy tinh ngọc thạch ở nhà người ta đều là bảo vật trấn gia, ở nhà bọn họ lại dùng làm quân cờ cho trẻ con chơi đùa. Tuy rằng chuyện Thước Nhạc lần đầu tiên đi đổ thạch cô cũng biết, nhưng những chuyện sau đó lại không biết. Trong lòng tự nhiên có chút bất bình, mới nói ra nói vào bên tai đại ca Khúc Phàm bảo lão gia tử bất công.

Đại ca Khúc Phàm rất sáng tỏ, hắn cũng biết lão bà nhà mình có chút nhỏ nhen, nhưng bởi vì chuyện công ty mà không có thời gian ở cùng cô, trong lòng hắn cũng có chút áy náy, cũng sẽ không quản mà kệ cô. Hắn so với ai khác đều hiểu rõ em trai nhà mình, tuy nói Khúc Phàm làm cảnh sát là do ý muốn của bản thân, nhưng bên cạnh đó còn có không ít nguyên nhân khác, ít nhất như vậy hai anh em họ sẽ không phải vì tài sản mà xảy ra tranh chấp. Công ty đều đã cho hắn, trong tay lão gia tử có thể có được bao nhiêu tiền, cứ cho em trai hết hắn cũng không cảm thấy nhiều nhặn gì. Lại nói, tình cảm của hắn cùng Khúc Phàm vô cùng thân thiết, lão gia tử cứ nói hàm hàm hồ hồ, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc không nhìn rõ, em trai của mình kia rất có tiền đồ, nói không chừng, tương lai hắn còn phải nhờ cậy nhiều, ngay cả con trai vừa đây cũng nói hai ba câu, hắn loáng thoáng cũng biết được đôi chút, Thước Nhạc kia cũng chẳng phải người thường, nếu không mấy đứa nhỏ nhà họ làm sao mà sinh, hắn cũng không giống lão bà hắn, quá thiển cận, thật sự cho rằng mấy đứa nhỏ kia là nhờ người mang hộ. Đại ca Khúc Phàm tuy rằng biết đôi chút, nhưng vẫn cứ vờ như không, có điều hàng năm vẫn đem con trai đưa đến đây, dù sao lão bà mình thích giao lưu bên ngoài, để con trai ở bên cô cũng phiền, đưa đến nhà em trai tốt hơn nhiều.

Nhắc đến thì ba mẹ Khúc Phàm cũng luôn nghĩ cho đứa con lớn, hai người biết sự thần kỳ của Thước Nhạc, tất nhiên muốn con lớn cũng đi theo hưởng chút lợi ích, nhưng vừa thấy con dâu chỉ vài năm đã biến chất, hừ, việc này vẫn quên đi, hai lão cứ đi chăm cháu trai con lại mặc kệ.

Dù nói thế nào, chị dâu Khúc Phàm cũng chỉ là lòng dạ hẹp hòi, hành xử cũng không quá phận, có gì cũng sẽ trút lên đầu Gia Gia, Gia Gia từ nhỏ đã sống bên ông bà nội, sau lại theo bọn họ đến ở tại Yến Kinh, đều do Thước Nhạc chăm sóc, trẻ nhỏ rất mẫn cảm, ai đối xử tốt với nó, nó đều biết rõ ràng, huống chi khí chất trên người Thước Nhạc vốn đã hấp dẫn trẻ nhỏ, cho nên nó cùng Thước Nhạc đặc biệt thân thiết, nó trở lại Thượng Hải, cha mẹ hết công tác rồi lại giao thiệp, bình thường đều do bảo mẫu chăm sóc, tuy rằng mẹ nó mỗi lần đều gọi hắn là tâm can bảo bối, nhưng lại không quan tâm nhiều, ngay cả nó học lớp nào cũng không biết, chiếc cân nho nhỏ trong lòng nó cũng có chút chênh lệch. Lại nói, từ nhỏ Thước Nhạc cũng đã không dấu giếm nó bí mật nào cả, trong lòng nó cũng rất coi trọng Thước Nhạc. Khi tới Yến Kinh cũng cả ngày chạy sang bên này.

Liền bởi vì chuyện này mà chị dâu Khúc Phàm không vui, tháng trước bọn nhỏ tới nhà ông bà nội chơi, bởi nguyên nhân sức khỏe của Thước Nhạc, hai người cũng không đi cùng, không ngờ mới giữa trưa bọn nhỏ đã trở lại, sắc mặt Quả Quả cùng Kỳ Kỳ có chút không vui, hai người hỏi rất lâu bọn nó cũng không nói gì, sau lại vẫn là Ngô thẩm nói mới biết, lúc ấy người già trong nhà đi ra ngoài mua đồ ăn vặt cho bọn trẻ, chị dâu Khúc Phàm không biết vì lí do gì lại đánh Gia Gia, còn mắng không ít những lời khó nghe, những câu nói này lại toàn chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Ngô thẩm tiến lên khuyên can cũng bị mắng mấy câu, cũng vì vậy mà Quả Quả cùng Kỳ Kỳ cũng không muốn qua đó, tuy Khúc Phàm và Thước Nhạc xót con,

nhưng cũng không tiện nói gì, dù sao cũng không nên làm khó anh cả. Nhưng lấy cớ không có nhà mà đưa con qua đó, cha mẹ cũng đã lớn tuổi không thể chu đáo quan tâm được, chị dâu dù có hơi nhỏ nhen, nhưng vẫn rất hiếu thuận với cha mẹ, bọn họ cũng không nên làm mọi chuyện thêm phức tạp, không nể mặt chị dâu thì cũng nên nể mặt anh cả.

Vốn còn nghĩ qua lâu như vậy chắc Kỳ Kỳ cũng đã quên, không ngờ đứa nhỏ này cũng vẫn luôn ghi nhớ, cũng có suy nghĩ riêng.

Mỗi nhà đều có một quyển kinh khó niệm, quan hệ với nhau cũng cần giữ gìn cẩn thận, bọn họ chỉ có thể nhường nhịn một chút, nhưng một vài suy nghĩ trong lòng hai người cũng có chút phai nhạt

38. Chương 37: Túi Không Gian

Bởi vì quyết định dọn đến ở trong căn cứ, hai người nộp đơn lên trên, ngay chiều hôm đó thì đã được phê duyệt, đồng thời cũng phát luôn chìa khóa đến tay họ, nhưng hai người vẫn chưa qua xem thử, chờ thu xếp xong chuyện của Kỳ Kỳ cùng Thôi tiên sinh rồi mới qua.

Thứ bảy, hai người cầm quà tặng đến nhà Thôi tiên sinh, Thôi lão tiên sinh cùng ông ngoại Thước Nhạc là bạn tốt, cũng bởi vì vậy mới dốc lòng chiếu cố Kỳ Kỳ, nhưng sau khi lão biết về chuyện của Khúc Phàm và Thước Nhạc cũng rất tức giận, lão nhân gia này cũng đã có tuổi, chuyện gì mà chưa từng thấy qua, chuyện như vậy xảy ra giữa hai người con trai lão cũng không phải đặc biệt cực đoan, có điều chỉ làm như không thấy, nhưng có điều cháu ngoại của lão hữu làm ra chuyện này lão lại thấy căm tức, nhưng hai người này cũng chẳng phải người không đứng đắn, phương diện nào cũng tốt, huống chi còn có mấy đứa con, lão hữu kia cũng coi như có hậu, giao tình của thế hệ trước của bọn họ không giống lớp trẻ bây giờ, thật sự đã coi hậu bối của bạn như con cháu trong nhà, khi dạy dỗ cũng không hề nương tay, lúc ấy lập tức gọi Khúc Phàm cùng Thước Nhạc qua, mắng một hồi, đương nhiên người ta là quốc lão*, mắng người tất nhiên cũng chẳng phải mấy loại lời thô tục, nhưng cũng nói đến mức hai người không ngẩng đầu lên nổi, tự thấy rằng đây là việc tội ác tày trời, cũng may nể mặt mấy đứa nhỏ mà tiếp nhận.

(* quốc lão: người già được kính trọng, nôm na như vậy, ai biết thì bảo ta với)

Hai người bọn họ tuy rằng bị mắng, nhưng trong lòng lại rất dễ chịu, Thước Nhạc sau khi ở cùng ông ngoại của cậu một thời gian thì cũng rất thân thiết, hơn nữa mấy năm nay khi rảnh rỗi cũng ngồi sửa soạn lại những bản thảo sách của ông ngoại, từ những bản thảo của ông ngoại, Thước Nhạc lại có những hiểu biết mới về ông cậu, cậu cũng hiểu được rất nhiều chuyện, sâu trong nội tâm vô cùng sùng kính (sùng bái + kính trọng), Thước Nhạc cùng Khúc Phàm là bởi vì yêu mà đến với nhau, nhưng cũng không tránh khỏi làm tổn thương đến những người thân của họ, đây được gọi là thương tổn vì tình yêu, thân nhân cha mẹ bởi vì yêu nên cũng tha thứ, nhưng sâu trong nội tâm họ nhất định cũng rất thất vọng. Hai người thật ra cũng rất may mắn, mấy đứa nhỏ sinh ra cũng an ủi cha mẹ phần nào, chỗ bất phàm của hai người cũng khiến họ càng dễ chấp nhận. Có khi Thước Nhạc cũng sẽ nghĩ nếu ông nội còn sống phải chăng cũng có thể chấp nhận, cậu nghĩ ông sẽ đau lòng, nhưng bởi đây là đứa cháu mà ông thương yêu nên rồi cuối cùng cũng sẽ chấp nhận. Bên ngoài tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng ông chắc hẳn cũng sẽ rất thất vọng, lời nói của Thôi lão tuy rằng rất nghiêm khắc nhưng cũng coi như thay mặt ông ngoại, thay ông dạy bảo cháu của bạn mình. Sau đó mỗi lần thấy họ, Thôi lão đều không chút hòa nhã, nhưng trong lòng hai người vẫn thấy rất thân thiết, đối với Thôi lão tất nhiên tôn kính. Quan hệ hai nhà cũng thân thiết hơn.

Thôi lão tiên sinh thấy Thước Nhạc cùng Khúc Phàm thì trừng mắt, lôi kéo học trò nhỏ của mình vào thư phòng.

"Kệ lão già khó tính đó đi, hiếm khi hai cháu cùng đến đây, cũng đừng vội đi, ở lại ăn cơm trưa." Thê tử của Thôi tiên sinh, Lưu Nhã cầm ấm trà mà người giúp việc pha, vui vẻ cười nhìn hai người, bà cũng đã bảy mươi tuổi, tóc hoa râm, khí chất vô cùng tốt, ánh mắt khi nhìn hai người cũng rất hòa ái.

"Lưu nãi nãi, lại khiến bà lo lắng, trưa nay chúng cháu quấy rầy vậy." Thước Nhạc cười hì hì đáp ứng. Dựa theo bối phận Thôi lão tiên sinh cùng lứa với ông ngoại Thước Nhạc, tất nhiên cũng cùng hàng với ông bà nội cậu. Tuy nhiên, Kỳ Kỳ lại theo Thôi lão tiên sinh học tập, trở thành học trò của lão, bối phận này của họ cứ vậy mà bị loạn, cũng gọi loạn luôn.

"Khách sáo làm gì, bình thường cũng chỉ có hai kẻ già chúng ta ăn cơm, quá tịch mịch, các cháu phải thương xuyên tới mới phải." Hai lão có ba người con, cháu trai cháu gái cũng có năm đứa, nhưng tiếc rằng không ai bên cạnh, thường có chút cô đơn.

Giữa trưa ba người ở lại ăn cơm, nói chuyện phải chuyển nhà với hai lão nhân, lão thái thái mặt mày hớn hở vô cùng vui vẻ, ăn xong cơm trưa lập tức dọn dẹp phòng ở cho Kỳ Kỳ. Thôi lão tiên sinh tuy rằng không thể hiện hỉ giận, nhưng vẻ mặt đối với Thước Nhạc với Khúc Phàm cũng không quá cứng ngắc nữa. Thước Nhạc thấy bọn họ như vậy cũng rất cảm động, hai lão nhân này vô cùng chăm sóc Kỳ Kỳ, Thôi lão tiên sinh cũng dốc lòng bồi dưỡng, khiến cậu không biết nên làm thế nào, chỉ có thể biết ơn trong lòng. Aiz, sau này nhất định phải mang thực vật trong không gian biếu hai lão.

Buổi chiều về nhà, ba người thuận đường đi qua Khúc gia, báo cho hai lão nhân gia, Khúc ba Khúc mẹ hiện tại vẫn rất khỏe mạnh, khi rảnh rỗi cũng đi dạo khắp nơi trong Yến Kinh, tinh thần đặc biệt tốt, thấy cha mẹ Thước Nhạc muốn qua đây cũng không nề hà, hiện tại quan hệ giữa họ với nhau rất tốt, giống như người một nhà. Lần này dọn dẹp chuẩn bị một chút, cùng Thước ba Thước mẹ tới nước Pháp thăm quan, thuận tiện cũng xem môi trường học tập của đứa cháu lớn.

Nghĩ tới Quả Quả thì muốn đi ngay, bọn họ cũng không muốn chuyển nhà, thời gian này vẫn nên ở cạnh bọn nhỏ. Vốn hai người cũng muốn đi cùng, nhưng vườn cây trong căn cứ đã bắt đầu xây dựng, rất nhiều chuyện phải xử lý trong tháng này, mới vừa làm việc cũng không tiện xin nghỉ, chỉ Khúc Phàm đi theo, hơn nữa còn có cha mẹ hai bên, cậu nhưng không chút lo lắng.

Trước khi Quả Quả đi một tuần, Thước Nhạc gọi cậu vào phòng, cùng cậu ngồi lên trên kháng.

"Con sắp phải du học ở nước Pháp, tuy nói có ông bà nội con đi cùng, nhưng vẫn có chút lo lắng, cũng may con là một đứa nhỏ nhu thuận, lớn từng này rồi cũng chưa từng khiến chúng ta lo lắng, tính cách trầm ổn hơn Kỳ Kỳ rất nhiều, ba cũng không sợ con gây sự bên ngoài. Nhưng chúng ta vẫn muốn phòng ngừa những tình huống phát sinh ngoài ý muốn, ba với lão ba con đã chuẩn bị cho con chút đồ." Thước Nhạc nói xong lấy một cái to từ trong không gian ra, gói này to đến mức gần như có thể đựng một quả bóng rổ, trên miệng chiếc túi màu xanh lục cõ thêu hoa văn phức tạp bằng chỉ bạc, một sợi chỉ bạc xuyên qua phần giữa giữa túi, ôm lấy một mảnh bạch ngọc tựa như đóa hoa, đóa hoa này tạo thành núi thắt của chiếc túi lại giống như một vật trang sức bình thường, bên cạnh được thêu lên những đóa hoa sen xem kẽ nhau khiến chiếc túi to trở lên vô cùng tao nhã.

Thước Nhạc cười cười, dường như rất vừa lòng với tác phẩm của mình, "Từ nhỏ chúng ta cũng không dấu con, mấy thứ không gian con đều biết rõ, ba và lão ba con cũng đã bắt đầu tu luyện, sau này cũng sẽ truyền lại cho con, nhưng hiện tại chúng ta vẫn đang nghiên cứu dần, phải tìm được cách tuyệt đối an toàn mới để các con cùng tu luyện, việc này không vội, mấy em trai con đều có không gian riêng, ba vẫn luôn muốn cũng cho con vật tiện dụng đó, vài ngày trước rốt cuộc nghiên cứu ra, mất mấy ngày mới làm ra được."

Quả Quả mở to mắt nhìn chiếc túi trong tay Thước Nhạc, "Đây là túi không gian?" Tuy rằng rất đẹp, nhưng nhìn sao cũng chỉ là cái túi.

Thước Nhạc gật gật đầu, lấy ra một cây ngân châm, "Đây cũng là túi không gian, nhưng nếu muốn sử dụng thì còn cần máu của con để hoàn thành trận pháp cuối cùng. Thế nào, sợ đau không?"

Quả Quả trợn mắt nhìn, sau đó nói khẳng định, "Không sợ." Nhưng Thước Nhạc có thể thấy cơ thể cậu có chút căng cứng, cùng khẩn trương.

Thước Nhạc cười ha hả, kéo tay phải của cậu qua, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa, đâm ngân châm, Quả Quả thế nhưng không cảm thấy chút đau đơn nào. "Không đau."

"Sao có thể thật sự khiến con đau, tốt lắm, giờ tập trung tinh thần, cố hết sức đem khí trong cơ thể tập trung nơi ngón tay." Trong cơ thể bọn nhỏ nhà họ dù nhiều hay ít thì đều có linh khí, nhưng không biết cách điều khiển, Thước Nhạc cũng chỉ có thể dạy cậu cách đơn giản nhất.

Nắm tay cậu đặt lên trận pháp cuối cùng trên chiếc túi, vì khiến linh khí trên người cậu có thể dễ dàng thoát ra, không thể không chỉ dẫn một chút. Trận pháp này vốn không cần thiết. Thực tế túi không gian cậu làm tuy rằng sử dụng một vài tri thức trong đầu, nhưng chủ yếu vẫn do bản thân cậu tự lĩnh ngộ ra, mỗi túi không gian rộng khoảng 20 mét vuông, nhưng xuất hiện trước mặt mọi người lại nhỏ bé hơn rất nhiều. Khi thực sự làm vật phẩm không gian Thước Nhạc mới biết được tầm quang trọng của tài liệu, trước kia nói vật phẩm không gian khó làm, chủ yếu bởi vì bị hạn chế về mặt tài liệu, trong đó tài liệu cần có nhất là minh thạch khoảng không, loại đá này là tài liệu bắt buộc trong việc chế tác vật phẩm không gian, ngay cả túi không gian đơn giản nhất cũng vậy, đáng tiếc loại đá này vô cùng hiếm. Ít nhất hiện tại Thước Nhạc chưa tìm được. Vật phẩm không gian có nhiều loại, một loại giống như không gian của Thước Nhạc, vô cùng bé lại vô cùng lớn, có chút giống tu di giới tử trong Phật giáo, thực tế những vật phẩm không gian như vật vô cùng hiếm có, bởi vì cần có được tay nghề luyện khí rất cao minh, muốn chế tạo lại phi thường khó; một loại khác chính là nhẹ nhàng xé ra một khe hở không gian, như vậy sẽ xuất hiên một không gian khác, không gian này thuộc về hư vô, gần như sau khi mở ra thì không gian này sẽ lập tức khép lại, túi không gian sử dung một vài trận pháp giữ lại khoảng không gian được mở ra này trước khi cảnh cửa không gian bị khép kín, dùng trận pháp ổn định lại, sau đó tạo một cánh cửa. Mà thời gian của không gian được mở ra có liên quan trực tiếp đến độ lớn nhỏ của không gian. Khoảng không minh thạch có tác dụng xé rách không gian, mà Thước Nhạc dựa theo sự hiểu biết của bản thân với không gian, hơn nữa cộng thêm kiến thức về hơn mười loại không gian trong đầu, cuối cùng làm ra được vật phẩm không gian.

Nắm tay Quả Quả hoàn thành trận pháp, chỉ thấy một đạo hồng quang lóe lên, trận pháp được khởi động, chợt ẩn chợt hiện rất khó phát hiện.

"A…… con cảm giác thấy, ba ba." Quả Quả mang vẻ mặt hưng phấn. Cậu thế nhưng có thể cảm giác được không gian, một không gian khoảng chừng hai mươi mét vuông.

"Con thử điều khiển nó. Nhỏ đi."

Quả Quả cầm túi không gian cân nhắc một lúc, không gian nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ lớn bằng một phần ba bàn tay cậu, sau đó Quả Quả thử đưa đồ vật vào rồi lại lấy ra, dùng rất tốt, chỉ cần sử dụng linh thức của bản thân. Thực tế, trận pháp cuối cùng là để gắn kết Quả Quả, cứ như vậy, túi không gian này chỉ mình cậu có thể dùng, coi như quá trình nhận chủ đi.

Túi không gian sau khi thu nhỏ lại vừa lúc giấu giữa những cánh hoa sen, thoạt nhìn giống như một chiếc dây chuyền.

Thấy Quả Quả đeo túi không gian trên người, "Túi không gian này một khi đeo trên người thì không lấy xuống được, giờ con có thể sử dụng thần thức để khống chế, sau này khi sử dụng thì cẩn thận một chút, đừng để bị người khác phát hiện." Nghĩ nghĩ, lại lấy tự không gian ra hai hộp gỗ tử đàn, lần lượt mở ra, bên trong được sắp xếp không ít đồ, trong một hộp là vật trang sức bằng chim trả, cũng có vài món đồ bằng bạch ngọc, thanh ngọc, hộp còn lại đặt những chuối vòng hạt, tượng điêu khắc nhỏ bằng gỗ cây tử đàn, cây hoa cúc lê, cây lim, trầm hương cùng vài loại gỗ quý khác.

Thước Nhạc chỉ chỉ vào mấy thứ bên trong, "Nơi này đặt vài thứ, là chuẩn bị sẵn cho con, mấy vật trang sức này đã được xử lý qua, mang theo rất có lợi với sức khỏe, con luân phiên đeo đi. Nhưng chuỗi vòng này tuy không thể hấp thu linh khí, nhưng bên trong đã được khắc trận pháp, có tác dụng tĩnh khí ngưng thần, mấy thứ này mặc dù trong nhà chúng ta không có giá trị mấy, nhưng bên ngoài chỉ sợ đều có giá trên trời, con đeo cũng nên cẩn thận chút, phải biết được đạo lý của cải cần được che dấu, bình thường cứ đặt trong không gian của con, chỉ lấy ra một cái mang theo. Những vật này đeo một thời gian sẽ thay đổi đôi chút, linh khí bên trong sẽ bị con hấp thu." Bởi sợ đứa nhỏ mang theo mấy thứ này quá nổi bật, mấy loại ngọc thạch chim trả này cũng đã chọn loại bình thường nhất, tốc độ hấp thu linh khí cũng không nhanh, dù sao cũng có nhiều để thay đổi.

Quả Quả nhìn thấy mấy món đồ này cũng không giật mình, tuy rằng được làm thành vật phẩm thì ít, nhưng bên cạnh hồ nước trong không gian cũng từng thấy từng khối từng khối nguyên thạch thật lớn, cậu cũng không thấy sao cả. Nhưng cậu cũng biết đó là vật quý, cẩn thận cất vào túi không gian.

"Tốt lắm, còn dư một tuần, con cứ chuẩn bị cho tốt, có gì muốn mang theo thì thu vào, trong không gian của ba có thứ gì, thức ăn hay đồ chơi gì đó, cũng chọn một ít."

"Ba ba vạn tuế! Chụt!" Quả Quả ôm chặt lấy cậu, lập tức chạy về phòng mình nghiên cứu túi không gian, lưu lại Thước Nhạc với nước miếng đầy mặt.

39. Chương 38: Nhà Mới

Thời gian trôi rất nhanh, nháy mắt đã đến ngày Quả Quả xa nhà, vì không khiến đứa nhỏ đau buồn, người trong nhà đều đi tiễn, chỉ có Thước Nhược bận không đi được, khiến cậu thật đau đầu, chuyện này cũng không còn cách nào khác.

Cậu tiến vào căn cứ chưa được bao lâu, xin nghỉ phép thì thật không hay lắm, mỗi nơi đều có chế độ của riêng nó, nếu chưa đến lúc tách biệt khỏi xã hội này thì vẫn cần tuân thủ. Mặt khác, vườn cây cũng đã bắt đầu được xây dựng, căn cứ đã chuẩn bị rất tốt, Thước Nhạc cũng rất quan tâm chuyện ở vườn cây, cậu đã xem qua hạt giống trong căn cứ, rất coi trọng, kế thừa trí nhớ của kim liên, cậu hiểu rõ thực vật như lòng bàn tay, lạp tức nhận ra trong số nhiều hạt giống như vậy thế nhưng có hơn mười loại thực vật đặc biệt, những loại thực vật có nhiều công dụng, hệ thống thực vật hiện đại không thể so với thời cổ, thực vật trên địa cầu thuở sơ khai là do kim liên thông qua dấu vết sinh mệnh phục chế lại, càng bởi vì bản thân kim liên có khả năng toát ra linh khí, những loại thực vật đó có rất nhiều tác dụng, hoặc để chế dược hoặc để luyện khí, rất nhiều loại tác dụng khác nhau, nhưng sau thiên tai, những thực vật đó gần như biến mất, mà kim liên bị thương nghiêm trọng không còn khả năng sinh sản lại những loại thực vật cường đại đó, dù sao để có thể nuôi dưỡng những loại thực vật đó cần linh khí cũng yêu cầu hoàn cảnh đặc thù. Rồi sau đó chỉ có thể đem năng lực của những thực vật đó phân tán tạo thành những loài thực vật có năng lực không quá mạnh nhưng lại dễ dàng sinh sản.

Thước Nhạc đã biết bốn loại thực vật được gieo trông trước đó là loại nào, bốn loại này tuy rằng không phải thực vật thời thượng cổ, năng lực cũng không phải đặc biệt mạnh, nhưng lại có tác dụng lớn hơn so với thực vật bình thường. Mà mấy ngày nay, mấy loại hạt giống thực vật được nhìn thấy trong căn cứ lại khiến cậu có chút khiếp sợ, có rất nhiều loại thực vật cùng loại với bốn loại kia, huống cho nơi này còn có hơn mười loại hạt giống thời thượng cổ, tuy rằng những hạt giống đó dưới máy móc không phát hiện ra dấu vết của sinh mệnh, nhưng cậu chắc chắn có thể hồi sinh những hạt giống đo.

Thông qua báo cáo, cậu mới biết được, hơn mười loại hạt giống kia thế nhưng được tìm thấy trong một khối hổ phách, cậu đã xem qua khối hổ phách kia, phát hiện trong khối hổ phách kia vậy mà tồn tại một trận pháp, chính trận pháp này đã bảo quản hạt giống trong nhiều năm qua, cũng không ai biết ai đã dùng phương pháp này bảo quản hạt giống, khối hổ phách được mở ra nhiều năm, những hạt giống đo khi vừa rời khỏi hổ phách thì còn có dấu hiệu của sinh mệnh, đáng tiếc lại bị lấy ra quá tùy tiện, cuối cùng đã tử vong. Cũng may những hạt giống đó còn chưa bị phá hủy, cậu vẫn có thể cứu sống.

Càng tìm hiểu cậu lại càng ngạc nhiên về năng lực của sở nghiên cứu thực vật, đối với việc này càng thêm quan tâm, sửa soạn lại một chút, cậu dựa vào hoàn cảnh sinh trưởng của thực vật trong căn cứ đưa ra một vài yêu cầu, cậu không quan tâm đến chuyện thiết kế. Cục Đặc vụ rất coi trọng chuyện này, năng lực thật sự của Thước Nhạc còn chưa thực sự được thể hiện ra, nhưng bọn họ đã trông thấy lợi ích thực tế, sở nghiên cứu thực vật của căn cứ khác biệt hoàn toàn so với sở nghiên cứu thực vật bên ngoài, sở nghiên cứu của bọn họ đều vượt qua ngoài chuẩn mực của người thường, lần trước Thước Nhạc giúp tạo ra song màu đằng đã có được tác dụng rất lớn, trải qua nửa năm khai thác, dược vật được chế thành trở thành vũ khí bí mật của Cục Đặc vụ, loại thực vật này đã được đặt trong khu an toàn. Chính bởi vậy mà Thước Nhạc được coi trọng, vườn cây nhanh chóng được thành lập.

Đối với Thước Nhạc mà nói, làm những loại thực vật đó sinh sôi nảy nở rất đơn giản, chỉ cần đặt trong không gian là được, đặt trong không gian mới thì lập tức co thể dụng, linh tuyền trong đó có thể cứu sống những hạt giống đã chết này, nhưng làm như vậy không có ý nghĩa gì cả, điều đó chỉ có thể chứng minh những loại thực vật này là của cậu chứ không phải của quốc gia, bởi những thực vật này đặt trong Cục Đặc vụ vẫn vô dụng. Cậu muốn chính là làm cho những loại thực vật đó chân chính phát huy tác dụng, rời xa cậu cũng có thể tồn tại. Đương nhiên cậu cũng sẽ giữ gìn cẩn thân, sẽ không phá vỡ sự cân bằng. Một vài thực vật chỉ có thể sinh trưởng trong không gian, không thể sinh trưởng bên ngoài. Có những thời điểm quá phát triển sẽ dẫn con người bước tới hủy diệt. Huống chi, những thực vật đó rất thưa thớt, không thể vận dụng, cậu càng muốn đi khai thác những thực vật có thể mang đến sự giúp đỡ cho người thường.

Tiễn bước mọi người, Thước Nhạc cũng không về nhà, mà đi vào căn cứ, nhìn một chút tiến độ công trình,

quả thực rất nhanh, công trình lớn như vậy, cũng chỉ mất một tháng nữa sẽ hoàn thành.

Về nhà cũng nhàm chán, Khúc Phàm cùng bọn nhỏ cũng không ở nhà, lạnh lùng vắng vẻ còn không bằng ở bên ngoài, hình như rất lâu rồi cậu không trải qua loại cảm giác cô độc này, có chút không quen.

Đợi ở phòng hạt giống ba ngày, phân loại những hạt giống đó, công tác sau này cũng dễ dàng hơn. Về nhà nhìn nhìn, hết thảy đều tốt, đột nhiên nhớ tới ngôi nhà trong căn cứ của bọn họ, cũng còn chưa xem qua.

Căn cứ này có trọng binh canh gác, không ít dị năng giả khi không có nhiệm vụ sẽ ở trong này nghỉ ngơi, cho nên về mặt an toàn tuyệt đối không cần lo lắng, địa vực bên trong rất lớn, bên dưới tuy rằng được xây dựng tứ phía, nhưng trên mặt đất lại rất trống trải, không sai biệt lắm so với quân doanh bình thường, khu dân cư ở phía sau căn tin trung bộ, nằm giữa sườn núi, trên núi xanh um tươi tốt, cả căn cứ đều trồng loại cây xanh quanh năm, đa số là cây tùng, cho nên vừa tiến vào căn cứ đã gửi thấy mùi hương của tùng, khiến người ta nhẹ nhàng khoan khoái.

Khu dân cư nằm ở giữa sườn núi, từ bên dưới nhìn lên mờ mờ ảo ảo, không thể nào thấy rõ, khi bước vào bên trong mới có thể nhìn thấy bề ngoài đích thực của nó, tất cả đều là những ngôi nhà rợp mái đỏ tươi, ngoại trừ bốn năm tòa nhà lầu, còn lại đều là nhà trệt. Khoảng bốn mươi năm mươi khu nhà, thoạt nhìn vô cùng sạch sẽ giản dị.

Nhà họ ở giữa khu B, đừng tưởng rằng ở giữa sườn núi mà nhầm, đường đi vô cùng bằng phẳng, khu B không giống với khu nhà lầu khu A và khu C, tất cả đều là nhà trệt, trước sau đều có sân, tường đặc chế cao một mét năm, đem không gian chia tách thành từng khoảng sần, liên thông với nhau, cửa mở ra được nối với con đường lớn thẳng tắp, hai bên trồng hai cây tùng, cây nào cấy nấy to lớn, bồn hoa hai bên cũng là những bụi cây thường xuân xanh tươi. Men theo đường lớn đi về phía trước, Thước Nhạc tìm thấy phòng ở được phân cho mình, là ngôi nhà thứ hai đếm ngược từ cuối lên, cửa lớn được làm bằng sắt, sơn màu đen, bên trên không có then cài, nước sơn thoạt nhìn mới được sơn lên, rất sáng rõ. Bước vào sân cảm thấy trước mắt sáng ngời, vô cùng rộng rãi, phỏng chừng phải rộng đến 200 m2, bên cạnh tường rào trồng hàng loạt thanh tùng. Đường mòn trong nhà dùng sỏi lát thành, hai bên đều là cỏ, không có loại cây nào khác.

Phòng ở là nhà ngói năm gian, cửa sổ bằng gỗ sơn màu xanh, mở đại môn ra sẽ đi vào sảnh chính, diện tích phòng rất lớn, những chiếc bàn gỗ được sơn màu đỏ, bốn phía xung quanh là những bức tường màu tuyết trắng, trong phòng không có bất kỳ đồ vật gì, rất trống trải, đối diện cửa phòng là bốn ô cửa sổ bằng gỗ kiểu hai cánh, mở ra sẽ nhìn thấy khoảng sân phía sau, hai bên đai sảnh có hai cửa ra vào, mở ra sẽ nối liền với hai hành lang dài khoảng một mét rưỡi, cuối hành lang là nhà vệ sinh cùng phòng tắm, mỗi hành lang có hai cánh cửa, tiếp nối với hai gian phòng, trong đó phòng phía đông là phòng bếp, trong hành lang đều là những ô cửa sổ chắn hai thanh gỗ, thoạt nhìn vô cùng sáng sủa. Sau khi mở cửa phòng ra, liền thấy sân sau, sân sau chỉ rộng bằng một phần ba sân trước, phía đông là gara, có thể để song song hai chiếc xe, phía tây cũng là mặt cỏ.

Những phòng ở này đều được xây dựng vào khoảng những năm 80, phòng ở đều xây dựng theo kiểu hỗn hợp, khi xây cũng dùng những vật liệu tốt nhất, vô cùng chắc chắn, tuy rằng không tiện dụng bằng phòng ở hiện đại, nhưng cũng rất thoải mái, trước kia, những gian phòng này là nhà ở của quân nhân. Trước đo xây năm gian, mỗi người một gian, WC cũng được xây dựng bên ngoài, sau đó trở thành căn cứ của Cục Đặc vụ, sửa sang lại đôi chút, trước sau đều có từng đó phòng, lại mở rộng sân, sửa sang lại phòng ở, trở thành phòng ở của nhân viên. Trong Cục Đặc vụ, không có bất kỳ điều kiện gì về tư cách chức vụ, phù hợp thì ở, loại nhà năm gian này cứ vậy xây mười sáu căn, hiện tại chung quanh vẫn chưa có ai ở. Lại nói, khu

vực mà bọn họ được phân này có chút đặc biệt, người ở lại đều là nhân viên trong cục, hiện tại tính trong toàn căn cứ, một nhà ba khẩu một đôi vợ chồng một đứa con như vậy tính ra cũng không đến hai mươi hộ, có thể đi vào viện nghiên cứu thì đều đã lớn tuổi, phần đông con cái đều đã có thể tự lập, bên ngoài cũng có nhà riêng, không ít đôi vợ chồng đều ở trong này, nơi này có nhiều nhất là người độc thân, đại đa số dị năng giả đều ở ngay tại nơi đóng quân, phải biết yêu cầu của dị năng giả với bạn đời của mình vô cùng cao, người thường rất ít khi được họ chấp nhận, sự khác biệt giữa hai người trong lúc đó quá lớn, cũng không dễ dàng sống chung với nhau. Cũng chính bởi vậy mà Thước Nhạc cùng Khúc Phàm trở thành kẻ ngoại tộc, tổ chức xem trọng đám nhỏ trong gia đình của bọn họ nên mới sắp xếp đến ở nơi này.

Nhìn thấy phòng ở này, tuy rằng chỉ ở tạm thời, nhưng cậu vẫn rất hài lòng, bài trí trong nhà tuy rằng không tốt lắm, hơi có chút lãng phí không gian, nhưng được cái rộng rãi, hai gian phòng phía tây làm thành hai phòng ngủ, hai gian phía đông làm phòng bếp cùng thư phòng.

Chuyện này khiến Thước Nhạc có việc để làm, mỗi ngày đi làm đều đi qua, bắt đầu bài trí lại phòng ở, buổi tối cũng không về nữa. Trong trong ngoài ngoài bài trí lại mấy gian phòng ở, cậu có kinh nghiệm phong phú, cũng có không gian tiện lợi, không tới một tuần đã sắp xếp xong gia cụ và những đồ vật cần thiết, khi liên lạc với Khúc Phàm cũng bảo hắn mua về mấy tấm thảm, bởi vì sàn nhà được làm từ gỗ nên lúc đi lại sẽ phát ra thanh âm kẽo kẹt, cậu không muốn đổi nên chỉ có thể mua thảm về trải lên.

Buổi tối, Thước Nhạc ngủ lại nhà mới, một mình cũng nhàm chán, ôm máy tính bảng ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm cùng bạn bè, bạn bè trên tài khoản QQ của cậu không có ai xa lạ, đều là bạn cùng lớp, cậu nói rất ít, chủ yếu ngồi xem mấy người bạn trong nhóm tán phét, chủ đề được nhắc tới nhiều nhất hiện nay chính là tất cả mọi người làm thế nào để kiếm cơm. Hồ sơ của Thước Nhạc được gửi đến bệnh viện trong quân khu, đối với bên ngoài cũng nói như vậy, khiến mọi người cảm thấy rất ngoài ý muốn, dù sao những bệnh viện kết nối với trường học cho cậu rất nhiều đãi ngộ, trong bệnh viện làm việc hai ba năm sẽ trở thành bác sĩ chính thức, không nghĩ rằng cậu lại bỏ qua điều kiện tốt như vậy.

Toàn bộ mười bảy người bạn học trong lớp thì mười một người ở lại Yến Kính, hai người ở Thượng Hải, một người ở Thiên Tân, một người tại Tây An, còn hai người thì xuất ngoại, một đến nước Mỹ, một đến nước Đức. Hai người bạn học ở lại trường học làm nghiên cứu sinh chuẩn bị thi lấy một học vị bác sĩ khác, bốn bạn học khác thì ở lại bệnh viện kết nối với trường học, số còn lại về cơ bản đều phân đến các bệnh viện khác trong Yến Kinh, tiền đồ đều không tồi. Mấy người bạn thân trong phòng ngủ của Thước Nhạc đều ở lại Yến Kinh, mà khiến cậu ngạc nhiên là Khương Tân đã vào bệnh viện quân khu, trùng hợp nữa là nơi cậu ta làm việc chính là bệnh viện làm việc trên danh nghĩa của Thước Nhạc, hiển nhiên cậu ta đã biết Thước Nhạc cũng không làm việc trong đó, nhưng khi nói chuyện cũng không nói ra bất cứ điều gì.

Trò chuyện mãi cũng có chút mệt mỏi, nhìn nhìn đồng hồ thì đã hơn mười một giờ, đóng máy tính, gọi điện cho Khúc Phàm, lúc này ở Paris mới hơn bốn giờ chiều, bởi vì thời gian này Thước Nhạc không có thời gian đi cùng với bọn họ, bọn nhỏ nói thẳng chờ đến khi cậu có thời gian sẽ lại cùng ba ba đi chơi, bọn họ hiện tại càng quan tâm điều kiện học tập của Quả Quả. Hiện tại Quả Quả đã khai giảng, lúc này chắc cũng vừa tan học về nhà, Thước Nhạc mỗi ngày đều phải gọi điện thoại qua, hỏi thăm tình hình của Quả Quả, khiến cậu vui mừng là Quả Quả rất nhanh đã thích nghi với hoàn cảnh, phương diện ngôn ngữ không có vấn đề gì, bạn học cùng trường cũng rất nhiệt tình, chỉ là trường học của Quả Quả chưa từng thu nhận du học sinh, Quả Quả lại là trường hợp đặc biệt, bạn học trong trường cảm thấy hơi tò mò, có chút nhiệt tình thái quá, sự nhiệt tình của người Pháp sợ rằng đã biểu hiện ra từ thời thiếu niên, nhưng Thước Nhạc tin tưởng Quả Quả rất nhanh có thể dung nhập vào trong đó.

Khi kim đồng hồ chỉ mười hai giờ, có chút muộn, Thước Nhạc vọt vào tắm rửa, lên giường ngủ.

Trong lúc mơ hồ, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng vang rất nhỏ, một thanh âm vô cùng khẽ, từ phía cửa bên kia truyền đến. Mở to mắt, thần thức vừa động, hình ảnh trong phòng khách đã hiện lên trong đầu, ừm.... quả nhiên có người, nhưng người này có chút kỳ quái, che dấu hơi thở rất tốt.

Không ngồi dậy ngay, thần thức tiếp tục phân tích người kia, người trong căn cứ? Hay là người khác? Thước Nhạc rất nghi hoặc, cậu mới ở trong phòng này ba ngày, những người quen biết trong sở nghiên cứu đều là những nghiên cứu viên bình thường, chỉ có khi ăn cơm mới có thể gặp được một vài dị năng giả, cũng chưa từng nảy sinh bất kỳ xung đột nào, vì sao lại có người xâm nhập nhà họ, có ý đồ gì?

40. Chương 39: Nhầm Cửa?...

Sử dụng thần thức cảm ứng động tĩnh của người xâm nhập, Thước Nhạc không hề động đậy. Người nó dường như rất quen thuộc ngôi nhà này, trực tiếp đi vào thư phòng, bên này dù sao cũng không rộng rãi như tứ hợp viện, hơn nữa bọn họ đều có trang bị không gian, những cuốn sách hay đọc cũng đặt luôn trong đó. Trong không gian, Thước Nhạc lại tự xây dựng một gian nhà trúc làm thư phòng, chính bởi vì vậy, thư phòng ở đây thoạt nhìn càng giống phòng nghỉ, chỉ có một vài loại sách giải trí, những sách thuộc chuyên ngành của cậu lại không có bao nhiêu.

Người nọ tiến vào thư phòng, lấy ra một thanh chiếu sáng nhỏ, thấy bài trí trong phòng dường như hơi ngạc nhiên một chút, nhưng rất nhanh tiến lên lật xem những quyển sách trên bàn, cũng nhìn nhìn qua ngăn kéo. Đột nhiên hắn nhìn thấy bức ảnh chụp trên bàn thì sững lại một chút, đi qua cầm lên xem, lập tức đứng phắt dậy, cầm đèn chiếu lên trên tường, trên tường treo đầy ảnh chụp gia đình của họ, vẫn là lúc Phi Phi được trăm ngày, ảnh chụp mấy năm nay của bọn họ cũng không ít. Lúc trước bạn của Khúc Phàm giới thiệu thợ chụp ảnh, cầm bức ảnh không nhìn rõ mặt kia của họ tham dự triển lãm, được giải ba, nếu không phải bức ảnh chụp quá tối, hiệu ứng không tốt lắm, nhận được giải nhất cũng không chừng. Kết quả nhà nhiếp ảnh kia vì để cảm ơn bọn họ, bốn mùa quanh năm đều chọn ngày lành đến chụp ảnh. Khuôn mặt bầu bĩnh của bọn nhỏ từ một tuổi đến bây giờ, từng bức to nhỏ khác nhau, ước chừng có khoảng trăm bức, Thước Nhạc cũng dưỡng thành thói quen treo ảnh trên tường.

Người nọ nhìn thấy ảnh chụp trên tường thì rất kinh ngạc, sau đó ra khỏi thư phòng, rời khỏi nhà bọn họ, Thước Nhạc thấy thì cảm thấy thật khó hiểu. Cậu vốn đang nghĩ nếu hắn ta vào phòng ngủ cậu lập tức sẽ tiến vào không gian. Cũng không lạ việc Thước Nhạc trốn tránh, cậu hiện tại tuy rằng thân thể đã tiến hóa không tồi, nhưng dù sao cũng không phải nhân viên chiến đấu như Khúc Phàm, không nhất thiết phải thể hiện. Cậu đã có ý dấu diếm thì cũng nên cẩn thận, nhưng việc hôm nay cũng cảnh tỉnh cậu, cậu cũng phải cân nhắc biện pháp nếu không sau này gặp nguy hiểm thì rất phiền phức.

Nói ngay bản thân cậu mấy ngày gần đây bởi vì nhu cầu của Quả Quả mà nghiên cứu không ít bùa chú bảo vệ, hiệu quả không tồi. Bùa hộ mệnh mà Quả Quả mang trên người ngay cả Khúc Phàm cũng không phá được, nhưng lại không có tác dụng công kích, bùa linh thủy, linh hỏa kia đều có tác dụng quá nhỏ, nếu gặp kẻ lợi hại, cơ bản sẽ không dùng được. Hơn nữa bản thân Thước Nhạc cũng không thích những thứ kia, cho nên việc phát huy nó có chút chậm, những tri thức còn lại trong không gian thì lại học có vẻ nhanh hơn, thật giống như trong truyền thừa này có không ít nhưng tri thức về ăn, chơi, tiện dụng, tiến độ thần tốc. Dùng lời Khúc Phàm nói chính là, em quả thật là một người nhiệt tình yêu thương hòa bình nhiệt tình yêu thương cuộc sống, đặc biệt thích hợp sống trong không gian chăm cây nuôi gà, mỗi ngày trải qua cuộc sống nhàn nhã, thôi, chuyện tu luyện vất vả như vật vẫn nên để anh làm đi thôi. Cho nên nói Thước Nhạc gặp loại chuyện nửa đêm có khách không mời này, chuyện nghĩ đến đầu tiên tuyệt đối không phải tiến lên liều

mạng với người ta, mà là tìm cách an toàn nhất rời đi.

Cảm thấy người nọ rất nhanh rời đi, Thước Nhạc cầm lên điện thoại gọi ngay sang nước Pháp, loại chuyện này vẫn nên giao cho chuyên gia xử lý thì hơn. Dù sao mấy người Khúc Phàm ngày mai sẽ trở về, cũng không sợ hắn sốt ruột.

Khúc Phàm vừa nghe xong, bị chọc giận, còn rất rất giận, trong căn cứ nhiều người tài giỏi như vậy mà nhà họ còn có người đột nhập, tình huống này rất khẩn cấp, người kia muốn làm gì, kiếm thu nhập chắc. Hắn ở trong Cục Đặc vụ cũng đã vài năm, quan hệ xã giao cũng không tồi, thăng chức rất nhanh, sau khi Hàn Thần chuyển qua ngoại vụ thì những dị năng giả tại Yến Kính này sẽ thuộc quản lý của hắn, năm sau, sau khi tu luyện thành công sẽ giáo huấn đám người không nghe lời kia một chút, nơi này của bọn họ thì cường giả vi tôn, cứ che dấu mãi cũng không tốt. Ở bên căn cứ này tuy rằng không do hắn chủ quản, nhưng hắn cũng giao thiệp không ít, tổ trưởng tổ an toàn chính là bại tướng dưới tay hắn đâu. Đúng bởi vì điều này mà Khúc Phàm càng thêm tức giận. Hắn luôn chính trực, quốc gia trong lòng hắn vô cùng thần thánh, tuyệt đối không cho phép bất kỳ phần tử trái phép nào tồn tại, mặc dù bây giờ thước đo trong lòng có chút buông lỏng đôi chút, dù sao cũng đã gặp rất nhiều chuyện khác biệt, tư tưởng cũng có chút thay đổi, nhưng bản chất thì vẫn không đổi, cho nên vừa Thước Nhạc nói về chuyện buổi tối hắn liền vô cùng tức giận, người này một khi tức giận thì rất hung hăng ngang ngược, càng tức bộ phận an toàn trong căn cứ quá lỏng lẻo, huống chi đây còn là nhà của hắn, đối với Thước Nhạc tuy rằng rất yên tâm, lực công kích của cậu không mạnh, nhưng phòng ngự lại tuyệt đối, nhưng sau này cả nhà họ đều dọn đến ở đó, bọn họ cũng đâu thể trốn trong không gian mãi, xảy ra chuyện gì cũng sẽ khiến bọn hắn hối hận đến chết, cho nên cơn tức kia càng lúc càng lớn. Đáng tiếc hắn đang ở Pháp, cơn tức này không có chỗ trút.

Kết thúc cuộc gọi với Thước Nhạc, Khúc Phàm lập tức gọi điện cho tổ trưởng tổ phụ trách an toàn trong căn cứ, cũng không khách khí chút nào mắng người kia một trận, khiến cho tổ trưởng tổ an toàn cảm thấy thật kỳ quái, nghĩ thầm Khúc Phàm này tức cái quái gì vậy, bình thường vẫn luôn rất trầm ổn mà? Chờ đến khi Khúc Phàm nói mọi chuyện cho hắn, trong lòng hắn rạn nứt, đây cũng không phải chuyện nhỏ, đây không phải đang tát thẳng vào mặt hắn hay sao? Hơn nữa việc này rất nghiêm trọng, nơi của họ đây là nơi nào chứ, căn cứ bí mật của quốc gia đó, căn cứ dị năng giả đó, nơi này của họ nếu xuất hiện việc đột nhập thì chắc chắn có liên quan đến độ an toàn của quốc gia luôn đó.

Lưu Đào nhanh chóng triệu tập nhân thủ, chạy tới nhà Khúc Phàm tại khu B. Trên đường hắn đột nhiên nghĩ, tên trộm này cũng thật tài giỏi, người ta vừa chuyển nhà còn chưa đến một tuần, còn chưa dọn dẹp xong xuôi, sao biết để mà đột nhập vậy chứ.

"Xin chào, tôi là Lưu Đào, tổ trưởng tổ an toàn trong căn cứ. Chúng tôi tới điều tra chuyện tối nay." Lưu Đào mang người tới nhà Khúc Phàm, cửa lớn bên ngoài không khóa, bọn họ trực tiếp đi vào, người ra mở cửa là một thanh niên trẻ tuổi thoạt nhìn còn chưa đến hai mươi tuổi, mặc chiếc quần dùi màu trắng đơn giản, cao lớn tuấn mỹ, khí chất rất tốt, nhìn thấy bọn họ cũng không ngạc nhiên.

"Xin chào, ngại quá, để các anh đi một chuyến." Khúc Phàm nói cho cậu biết sẽ có người qua đây, không ngờ lại nhanh như vậy.

Lưu Đào lắc đầu, chau mày, "Phiền gì đâu, là chúng ta làm việc có sơ sót, việc này cũng không đơn giản như vậy. Ừm, cậu nói lại mọi chuyện cho chúng tôi chút đi." Đưa mắt nhìn chung quanh, ngôi nhà này sắp xếp thật ấm áp.

Thước Nhạc nói lại tình huống một chút, dù sao trong căn cứ người có thể dùng tinh thần lực không ít, cậu cũng không cần dấu diếm, rất nhiều người đều có thể cảm ứng được.

"Ừ, cậu làm rất tốt, không hành động thiếu suy nghĩ, người này nếu có thể vô thanh vô tức tiến vào, thân thủ hẳn không tồi, nếu thật đụng chạm với hắn, cậu cũng không thể chống lại. Cậu có thể quay lại phòng ngủ nghỉ ngơi một chút, nếu có gì cần chúng tôi sẽ tìm cậu. Chuyện này chỉ sợ mất nhiều thời gian."

Thước Nhạc quay lại phòng ngủ, dựa lên giường, cầm sách trên tay, nhưng thần thức thì vẫn luôn tại bên ngoài quan sát bọn họ. Những người này không hề giống với cảnh sát bình thường, phương thức sử dụng năng lực dị năng giả để điều tra cũng không giống nhau.

"Lão đại, đây là nhà của Khúc lão đại?" Hạ Lạc có chút kinh ngạc nhìn ảnh treo trên tường.

"Ừ." Lưu Đào cẩn thận nhìn bàn làm việc, người nọ đi có chút vội, vì sao chứ?

"Thì ra cậu ta chính là vị kia nhà Khúc lão đại, thật xinh đẹp."

Lưu Đào cầm tấm ảnh nhỏ trên mặt bàn, nhìn kỹ, "Cậu thôi đi, mau làm việc, xem có tra ra dấu vết nào hay không."

Hạ Lạc lè lưỡi, sử dụng tinh thần lực bắt đầu cảm ứng, "Người này khi vào đây hơi chững lại, không di chuyển nhìn vào phía bên cạnh giá sách, trực tiếp lục lọi trên bàn làm việc. Ừm, nơi này với nơi này, hắn ta hình như khi nhìn thấy tấm ảnh này thì rất ngạc nhiên, sau đó tạm dừng, không lâu sau thì đi khỏi." Hạ Lạc rõ ràng nói ra mọi hành vi của người kia.

"Ảnh? Vì sao?" Lưu Đào nhìn hai người đang ôm nhau trong ảnh, rơi vào trầm tư.

"Người này rất kỳ lạ, đã vào nhà người ta, chắc chắn biết chủ nhà là ai, sao khi thấy ảnh chụp thì lại kinh ngạc chứ." Hạ Lạc kỳ quái nói, năng lực của cậu ta là truy tìm dấu vết, cậu có thể nhìn thấy những dấu vết do người khác lưu lại, nhưng cũng có hạn chế, thời gian không được quá một tiếng.

Lăn lộn cả buổi tối, cũng không tra ra người đột nhập, nhưng cũng có thể chắc chắn một chuyện, đó là người đột nhập không phải người trong căn cứ.

Làm thế nào điều tra Thước Nhạc cũng kệ, ngày hôm sau, Khúc Phàm cùng ba đứa nhỏ ngồi máy bay trở về, Khúc Phàm về thì lập tức vào căn cứ, để Thước Nhạc mang ba đứa nhỏ về nhà. Ngôi nhà mới kia cứ để một thời gian nữa hãy chuyển qua, dù sao cũng phải bắt được người kia đã. Cậu cũng không có ý kiến gì, vì con, bản thân có chút bất tiện cũng không sao.

Không quá hai ngày, buổi tối Khúc Phàm trở về nói, người nọ lại gây án, nhà giáo sư cách vách có người đột nhập, xem ra hẳn là cùng một người, hơn nữa, người kia ngày hôm đó có thể đi nhầm nhà, mục tiêu của hắn ta ngay từ đầu có thể chính là Phạm giáo sư, may mà bọn họ sớm có chuẩn bị nên phát hiện người

nọ, nhưng năng lực che dấu của người này rất mạnh, cuối cùng vẫn chạy thoát.

Khi Thước Nhạc đi làm về có đến nhìn qua, nhà Phạm giáo sư nằm ngay cạnh nhà họ, từ ngoài nhìn vào không chút khác biệt. Nhà bọn họ là ngôi nhà thứ tư từ trái qua, nhà Phạm giáo sư lại là bên phải từ trái qua, quả thật rất dễ bị nhầm. Càng thêm trùng hợp là, nhà Phạm giáo sư được xây dựng giống hệt nhà họ, vị trí thư phòng cũng giống luôn.

Tuy rằng vẫn rất hiếu kỳ người nọ là ai, thuộc phe nào, nhưng Thước Nhạc rất nhanh không còn tâm trạng để tò mò nữa. Nhà cậu xảy ra chuyện vô cùng phiền nhiễu.

41. Chương 40: Khách Không Mời Mà Đến

Vườn cây còn chưa xong xuôi, cả ngày Thước Nhạc không bước vào tổng căn cứ, mấy ngày này đều cầm hạt giống thử cải tạo. Đóa hoa sen thứ tư của cậu cuối cùng cũng trưởng thành, đó là một không gian hoàn toàn mới, một mảnh thổ địa đen nhánh, rộng khoảng 5 mẫu*, những nơi khác thì bị linh khí dày đặc bao phủ không thể nhìn rõ, kỳ thật, tình huống của không gian này hoàn toàn nằm trong đầu cậu. Nơi này cũng là lễ vật cuối cùng mà hóa sen cho cậu, lợi dụng năng lực cuối cùng của nó giúp cậu khai thác một không gian riêng, về sau phải dựa vào chính cậu.

(* 1 mẫu=3.600 m2)

Không gian này vốn lẽ càng thêm đặc biệt càng thêm phù hợp, nhưng bởi năng lực của cậu không đủ nên bị hạn chế, không gian này cũng vô cùng rộng lớn, hoàn toàn vượt xa không gian thứ nhất. Có điều trong không gian này, ngoại trừ những miền đất tiếp nối với linh tuyền kia ra, thì khắp nơi đều không có gì, chỉ là một khối thổ địa tối đen như mực.

Nếu thật sự muốn cải tạo giống như không gian thứ nhất vậy thì cần cậu sau này tu luyện rồi tự sáng tạo. Phương pháp tu luyện của cậu khác hoàn toàn so với Khúc Phàm. Thực tế, cậu kế thừa phương pháp tu hành của kim liên, đó quả thật là một bộ phương pháp tu thần, lực công kích không mạnh, tốc độ thong thả lại không tốn quá nhiều công sức, chỉ hô hấp thôi cũng có thể thành công, có điều hơi chậm. Hiện tại tu vi của cậu không sai biệt lắm so với dung hợp kỳ, so với Khúc Phàm cao hơn hai cảnh giới, nhưng nếu thực sự cùng hắn giao đấu chỉ sợ ngay cả một hiệp cũng đánh không xong, đã là thiên tính.

Như vậy cũng tốt, tu luyện như vậy khiến cậu thoạt nhìn không khác biệt gì so với người bình thường, cậu cũng vì vậy có thể im lặng hưởng thụ cuộc sống.

Khi không gian có thể đi vào, việc đầu tiên cậu làm chính là trồng thực vật vào bên trong, không gian này so với không gian thứ nhất thì có cảnh giới cao hơn. Nếu nói không gian thứ nhất có hoàn cảnh tương tự với địa cầu, nhưng đất trong không gian này lại là đất tiên, chính xác mà nói, đất nơi này được gọi là tức nhưỡng, tức nhưỡng không ngừng sinh sôi, vĩnh viễn không cạn kiệt, chỉ cần sót lại một chút trên đại lục thì sẽ ngày càng sinh trưởng nhiều thêm, cho dù ở thời thượng cổ cũng vô cùng hiếm thấy. Nhưng khi Thước Nhạc đứng ở mảnh đất này cảm giác được trên đất nồng đậm nguyên tố thổ, còn có sinh mệnh lực không ngừng sinh sôi, trong lòng thầm nghĩ tức nhưỡng hiếm có thời thượng cổ có phải không đều bị kim

liên cất giữ.

Lắc lắc đầu lại cảm thán bản thân quả rất may mắn, nói sao cũng không thể cô phụ tấm lòng này của nó, không gian này nhất định phải được quy hoạch tốt, trồng thêm nhiều thứ.

Cây đầu tiền được trồng xuống là hồ lô đằng, cậu từ trong tư liệu biết được hồ lô đằng này thế nhưng chính là mầm giống của cây tử kim hồng hồ lô. Trong truyền thuyết tử kim hồng hồ lô là cây hồ lô cái duy nhất trong thời kỳ thiên địa hồng hoang*. Hồ lô tiên đằng khi lớn lên sẽ kết thành bảy trái, bảy trái hồ lô này đều là những thần kỳ thượng cổ, mà mầm giống này tuy rằng nếu được nuôi dưỡng bên ngoài không biết có thể di truyền được bao nhiêu, nhưng dù sao cũng không thể trở thành thần khí, tiên khí gì cả, không hề khác biệt so với hồ lô bình thường, nhưng nếu đặt vào trong tức nhưỡng, nó cũng có thể khôi phục được chút tác dụng.

(*thời Hồng Hoang: theo tôn giáo của con người thì nó là thời kỳ đầu tiên bắt đầu tạo ra vạn vật, nó mang nghĩa sơ khai. Theo Trung Quốc thì đây là thời Nữ Oa vá trời, còn ở Việt Nam thì được coi là thời Lạc Long Quân-Âu Cơ)

Tử kim hồng hô lồ được trồng bên cạnh linh tuyền. Cây dâu kia cũng không quá nổi tiếng, cũng chỉ được ghi chép lại trong một vài quyển tạp bút, loại dâu này dùng để nuôi tằm, tằm kia cũng không hề bình thường, tơ được nhả ra gặp lạnh thì ấm gặp nóng thì mát, dệt thành quần áo thì đông ấm hạ mát, tuyệt đối là cực phẩm. Đây vẫn chỉ là kết quả khi trồng trong đất bình thường, nếu trồng trong không gian, tác dụng có thể tốt hơn rất nhiều.

Hai loại thực vật này chiếm không mấy diện tích, cậu có thể khai khuẩn thêm một mẫu đất nữa để trồng long tu, cậu rất thích loại thực vật này, những chiếc nệm được tạo ra vô cùng thoải mái, đối với người già trẻ em đều rất tiện lợi, cũng là một loại cây trồng được lưu lại từ thời thượng cổ.

Còn song màu đằng đang mọc tràn ngập khắp tiểu đảo kia Thước Nhạc không động vào, loại thực vật này có tính xâm lược quá mạnh, mọc cũng nhanh, nếu để vào trong không gian chỉ sợ sẽ chiếm hết cả không gian. Huống hồ, cậu cũng không thích loại thực vật này, vẫn chờ sau này không gian lớn hơn rồi nói tiếp.

Những mầm giống mới không đặt trong này được, dù sao cũng phải đặt tại vườn cây, hiện tại Thước Nhạc chỉ lựa chọn một vài loại thực vật trong không gian thứ nhất trồng vào những nơi còn trống. Theo suy nghĩ của cậu, những cây ăn quả phải đặt ở vị trí hàng đầu, những thứ giúp ích cho việc mạnh mẽ rồi tu luyện đều chỉ là phụ, cho nên trong phần đất còn lại ngoại trừ nửa mẫu trồng dược liệu, còn những nơi khác đều là giống cây ăn. Trong lòng cậu còn đang vô cùng vui vẻ nghĩ sau này vườn trái cây của mình chỉ sợ có thể so được với vườn bàn đào, tuy nhiên thời gian trong không gian này đồng nhất so với thời gian bên ngoài, nếu giống như cây trong vườn bàn đào ba nghìn năm nở hoa, ba nghìn năm kết một quả thì thật không tốt, nhưng so sánh với tốc độ sinh trưởng của tức nhưỡng chắc cũng nhanh đi. Loại lo lắng này của cậu trở thành sự thật, những loại thực vật này càng ngày càng chậm phát triển, tuy rằng không đến mức độ ba nghìn năm kia, nhưng một năm nở hoa một lần cũng đã quá chậm rồi, may mà những loại rau dưa cậu trồng vẫn phát triển bình thường, ăn vào càng ngon hơn so với lúc trước.

Hôm nay Thước Nhạc tan tầm rất sớm, đón Tiểu Tiểu từ nhà trẻ cùng Kỳ Kỳ từ nhà thầy giáo về, Phi Phi từ khi được Ngô thẩm trông nom thì cũng không bay lung tung đùa nghịch nữa. Bởi vì lại phát hiện tác dụng của một loại thực vật mới, cậu vô cùng vui vẻ, lấy từ không gian ra không ít vật liệu, tự mình xuống

bếp, vừa nấu ăn vừa ca hát. Trong nồi kia nằm canh gà cùng với nấm được trong trên tức nhưỡng tỏa ra hương vị tuyệt mỹ, ngửi mùi cũng khiến người ta thèm nhỏ dãi. Thịt khô được làm phương pháp bí truyền được rác lên măng non tươi giòn, khiến người ta ăn không ngừng được, những món rau sào khác cũng khiến người ta không ngừng khen ngợi. Một nhà năm người ăn đến gió cuốn mấy tan, ngay cả Phi Phi cũng ăn hết một bát cơm nhỏ cùng một chén canh gà. Bụng nhỏ phình to, vừa liếm môi vừa nhìn chiếc bát trống không.

Mọi người trong nhà đều ăn nhiều cơm tối hơn mọi ngày, mang ghế ngồi trong sân tiêu thực, nói chuyện với Khúc Phàm câu được câu mất, thấy bọn nhỏ vui đùa trong sân thì vô cùng thỏa mãn, chỉ hy vọng những ngày như vậy có thể kéo dài thật lâu.

Buổi tối ôm lấy thân thể mềm mại của Thước Nhạc, Khúc Phàm cảm thấy thế nào cũng không đủ, người ta không thể hạnh phúc đến mức này, cảm giác giống như mình đang mơ vậy.

Còn hai ngày nữa đã đến dịp nghỉ lễ, Khúc Phàm có chút phiền muộn, cũng đã năm sáu ngày, án tử trong căn cứ còn chưa phá được, thấy vườn cây cũng sắp sửa xong, công việc một khi bắt đầu thì việc đi qua đi lại sẽ thật phiền phức, hắn cứ vậy bỏ qua mọi chuyện, ngâm mình trong căn cứ, trong thời gian mười một ngày phá bằng được án tử này.

Buổi tối ngày hai mươi chín, điện thoại di động của Khúc Phàm kêu lên, ra ngoài mang theo một nữ sinh khoảng chừng hai mươi tuổi vào nhà.

"Tiểu Phàm, đây là cháu gái chú hai của mẹ, tiểu Ngọc, năm này lên học đại học ở nơi chúng ta. Hai cậu còn chưa gặp qua đi?" Khúc Bình giới thiệu với em trai, quay đầu nói với tiểu Ngọc, "Đây chính là anh hai của em Khúc Phàm, đây là đối tượng của anh em, Thước Nhạc."

"Anh Phàm, anh còn nhớ em không?" Nữ sinh kia ngọt ngào thân mật nói với Khúc Phàm, thân thể cũng tiến lại gần, khiến Khúc Phàm không nhịn được lui về sau từng bước.

Mấy người ngồi đó nói chuyện, nữ sinh kia vẫn luôn tìm cơ hội thân cận Khúc Phàm, cũng không để ý tới sự không kiên nhẫn trong mắt Khúc Phàm.

Thước Nhạc nhìn nữ sinh kia, cảm thấy có chút không thoải mái, vốn lẽ cô ta cùng Khúc Phàm cũng coi như có chút họ hàng, cậu không nên có suy nghĩ gì khác, nhưng nữ sinh kia khiến cậu cảm thấy khó chịu. Nữ sinh kia cũng khá xinh đẹp, cười với Khúc Phàm cũng thật ngọt, nhưng từ sau khi người này tiến vào cũng không nhìn cậu lấy một lần, đối với cậu dường như có ghét bỏ. Thành ra Thước Nhạc có chút không thoải mái, có ý gì nha?

Thước Nhạc vốn rất ôn hòa, bình thường ai cũng có thể hòa hợp với cậu, nhưng cậu cũng không phải quả hồng mềm để người ta tùy tiện bắt nạt, cậu cũng sẽ có lúc nhỏ nhen, nhìn bộ dáng nữ sinh kia mà trong lòng cậu khó chịu, cậu cũng không quản họ hàng nhà ai, lập tức lạnh mắt, ngồi bên cạnh không thèm nói tiếng nào.

Khúc Phàm thấy cậu nhìn cô ta cười với vẻ mặt rực rỡ như vậy, có chút chán ngấy, cái gì vậy chứ. Thấy

thái độ của cô ta với Thước Nhạc lập tức trầm mặt, đã muốn đuổi cô ta ra khỏi cửa.

Khúc Bình cũng nhíu mi, tiểu Ngọc này rõ ràng đầu toàn cỏ rác, chẳng biết nhìn sắc mặt người khác, nhưng nghĩ đến lời dặn của cậu, thời dài, "Tiểu Phàm, Nhạc Nhạc, là vậy, tiểu Ngọc năm nay vừa lên đại học, sắp tới không phải kỳ nghỉ rồi sao, mọi người trong phòng ngủ của em ấy cũng về nhà hết, chỉ dư lại một mình em ấy cũng không dám ở, anh với chị dâu em định nhân dịp nghỉ lễ này đến nhà chị dâu em, em xem có thể để tiểu Ngọc ở lại nhà các em được không?" Khúc Bình cũng không nhìn em trai nhà mình, khi hỏi thì nhìn thẳng vào Thước Nhạc.

Thước Nhạc bĩu môi, cậu còn có thể nói gì chứ.

Nhưng Khúc Phàm lại là người lên tiếng, "Để em ấy ở lại nhà ấy, không phải còn có Lí ma hay sao, có người làm bạn còn sợ gì nữa." Ai biết cô ta nghĩ khỉ gì, giống như cái con thiêu thân.

Khúc Bình bất đắc dĩ thở dài, "Lí ma sáng nay đã rời đi, đến thăm con bà ấy."

"Ai nha nha nhiễu sự quá, đều là họ hàng cả thôi, phòng bên này cũng nhiều, cứ ở một tuần đi." Chị dâu Khúc Phàm há mồm nói.

"Ở đi." Thước Nhạc mở miệng. Khúc Phàm muốn nói gì đó, Thước Nhạc kéo tay hắn, nhiều chuyện quá, đừng làm cứng không sau này khó đối diện với họ hàng. Theo sắc mặt đại ca của Khúc Phàm, cô gái này chắc cũng là kẻ phiền toái.

Tiễn bước ba người, tối mai chuyển qua đây.

"Chuyện gì chứ. Ném người như vậy qua đây." Mặt Khúc Phàm buồn bực.

"Sao vậy?"

"Đây chính là bảo bối của nhà cậu anh, từ nhỏ đã nuông chiều như công chúa ấy, mới đây thôi vừa thấy đã thấy phiền, hiện tại xem ra cũng chẳng thay đổi gì."

"Kệ đi, cũng chỉ ở vài ngày, chúng ta không thèm để ý đến cô ta là được rồi." Thước Nhạc đứng lên ra ngoài.

"Em còn làm gì, sắp ngủ rồi?" Khúc Phàm cởi áo hỏi.

Vừa đi ra ngoài vừa nói, "Em đi nói với Ngô thẩm, dọn dẹp phòng khác một chút."

"Dọn dẹp làm gì? Để cô ta ở cùng Ngô thẩm đi, cách chúng ta xa ra, ai biết cô ta định làm gì."

42. Chương 41: Tiểu Nam

Ngại mặt mũi của cậu (trong cậu chú ấy nhé), hai người cũng không ngăn cản tiểu Ngọc vào ở, cô gái này tuy rằng là cháu gái của cậu hai nhưng từ nhỏ đã được cha mẹ của cậu nuôi lớn, rất nuông chiều nàng, nhưng cô ta từ ngày chuyển vào ở thì khiến người ta không ưa nổi, tất cả các phương diện đều nháo loạn hết lên, thành ra mọi người vô cùng không thoải mái. Không đầy hai ngày, Thước Nhạc cùng Khúc Phàm mang theo bọn nhỏ vào nhà mới trong căn cứ, vừa có thể trốn tránh chút, còn có thể thừa dịp mấy ngày nghỉ này để bọn nhỏ quen dần với hoàn cảnh.

Kỳ Kỳ đi theo thầy giáo học tập, không cần bọn họ quan tâm, Tiểu Tiểu cùng Phi Phi sẽ vào nhà trẻ trong căn cứ. Nhà trẻ nằm trong khu dân cư, cách nhà họ hai ba phút đi đường. Trong nhà trẻ chỉ có hai mười bốn đứa nhỏ, đã có tới mười hai giáo viên, lúc trước viện trưởng giới thiệu nhà trẻ nói năng lực của giáo viên rất tốt, quả như vậy, rất mạnh. Trong số đó có bốn giáo viên là dị năng giả, tám người còn lại đều là người nhà của người trong căn cứ, tuy rằng không tốt nghiệp trường giáo dục mầm non, nhưng cũng trải qua đào tạo mới được đứng giảng dạy. Hiệu trưởng của họ còn là giáo viên nổi danh trong việc giáo dục trẻ em, mặc dù tuổi có hơi cao, nhưng sức khỏe rất tốt, rất nhiệt tình, bạn già của bà là nghiên cứu viên trong căn cứ.

Trước để Tiểu Tiểu cùng Phi Phi đến nhà trẻ một ngày, Thước Nhạc ở bên cạnh theo dõi, chờ buổi tối trở về cũng đã yên tâm, cậu cùng Khúc Phàm đều là nam giới, đối với việc giáo dục trẻ nhỏ dù sao cũng không thể cẩn thận bằng nữ giới, hơn nữa đứa nhỏ nhà họ còn có rất nhiều phương diện đặc biệt, đưa đến nhà trẻ vẫn luôn không thể hòa hợp. Việc giáo dục đứa nhỏ tại nhà họ vẫn luôn do Thước Nhạc đảm nhiệm, nhưng không thể phủ nhận, việc giáo dục của cậu không quá thành công, có thể bởi nguyên nhân có không gian, Thước Nhạc chưa bao giờ lo lắng đến tương lai của bọn nhỏ, bọn nhỏ có được tài nguyên nhiều hơn bất cứ người nào, tương lai cho dù không bước trên con đường tu hành cũng sẽ không sao. Hơn nữa, mấy đứa nhỏ đều như vậy, lại có thêm năng lực đặc biệt, Thước Nhạc theo bản năng đem đám nhỏ bảo hộ dưới cánh chim của mình, hơn nữa cũng không bó buộc chúng làm gì, để mặc chúng làm theo những gì mình mong muốn, thích gì thì làm đó. Hiện tại xem ra đã có chút sai lầm, Quả Quả bởi vì trước đây từng trải qua một thời gian khổ sở, tính cách đã sớm được định hình, cậu vô cùng yên tâm. Kỳ Kỳ quá mức khinh suất, lá gan cũng phi thường lớn, nếu không quản giáo tốt không biết sau này sẽ ra sao. Điều vui mừng duy nhất là dưới sự dạy bảo của Thôi lão, tính cách Kỳ Kỳ trầm ổn không ít, thái độ cư xử cũng có chút thay đổi, cũng vì vậy mới khiến cậu hạ quyết tâm, để Kỳ Kỳ ở bên cạnh lão sư học thêm vài năm. Mặc dù giáo dục quốc học quá mức cứng nhắc, nhưng Thôi lão giảng dạy rất sinh động, Kỳ Kỳ cũng vô cùng thích nghe. Vài ngày trước đến nhà Thôi lão, thấy nó đã bắt đầu tiến vào giai đoạn học tập thứ hai, bắt đầu học "Đại học", "Trung dung", "Mạnh tử", "Hiếu kinh". Ngoại trừ những sách này, Thôi lão còn dạy cho Kỳ Kỳ học tập thư pháp cùng vẽ tranh thủy mặc, có khi còn mang nó đến rạp hát xem diễn, dưới sự hun đúc của Thôi lão, Kỳ Kỳ cũng dần trở thành một tiểu mê kịch.

Sắp xếp cho Kỳ Kỳ xong, Tiểu Tiểu cùng Phi Phi lại khiến cậu đau đầu. Tiểu Tiểu thích nghiên cứu, đầu óc thông minh thích đọc sách, nhìn thấy điều ngạc nhiên gì cũng sẽ nghiên cứu cho tới khi hiểu được mới thôi. Vốn cậu nghĩ đó là tính cách trời sinh khi còn nhỏ mà thôi, không ngờ theo tuổi càng lớn, Tiểu Tiểu càng quái gở. Ngoại trừ mấy anh em trong nhà, ở nhà trẻ không có bất kỳ bạn bè nào, cứ kéo dài như vậy thật không tốt. Tính cách Phi Phi thật ra rất tốt, nhưng năng lực trời sinh của nó có chút phiền phức, trời sinh biết bay, lúc ở nhà bọn họ không quan tâm, muốn bay thì cứ bay, nếu có người ngoài đến nhà, bọn họ sẽ ngăn cản một chút, nhưng cũng chỉ được một hai giờ, nhưng khi đưa đến nhà trẻ sẽ không còn như vậy nữa, một ngày đưa đi cũng lo lắng cả một ngày.

Nhà trẻ trong căn cứ này không tồi, đám trẻ trong này không nhiều lắm, tất cả chỉ có hai mươi bốn đứa. Trong số những đứa trẻ đó đã có mười sáu đứa có dị năng, trong đó năm đứa là con của dị năng giả khác, mười một đứa còn lại là cô nhi có dị năng giả được phát hiện trong cả nước; tám đứa nhỏ còn lại tuy rằng không phải dị năng giả, nhưng cha mẹ chúng đều là nhân viên trong căn cứ, bọn họ cũng không bài xích dị năng giả, mọi người ở chung rất vui vẻ, Tiểu Tiểu cùng Phi Phi đến đó cũng thật bất ngờ. Hai đứa nhỏ đều tìm được niềm vui riêng cho mình. Phi Phi ở giữa đám trẻ này coi như bé nhất, đứa nhỏ này vốn chính là một nhóc thích quậy phá, thấy ba ba không ngăn cản mình tiến lên vùng trời tổ quốc, lại thấy nhiều bạn nhỏ như vậy, vui vẻ đến mức bay loạn trong phòng học, không lâu sau liền hấp dẫn mấy bạn nhỏ, đùa loạn một đống. Tiểu Tiểu cũng ở nhà trẻ gặp được đồng loại, một tiểu thiên tài không có dị năng. Buổi tối Thước Nhạc đến đón bọn nhỏ, liền thấy Tiểu Tiểu cùng một cô nhóc đeo cặp kính mắt thật to đang cùng cầm một quyển bút ký, ngồi xuống một góc nghiên cứu. Hai đứa nó ở cùng nhau cũng coi như có bạn.

Lại nói năng lực quản lý của hiệu trưởng này không tồi, những đứa nhỏ mang dị năng và những đứa trẻ không có dị năng ở chung với nhau mà không hề phát sinh mâu thuẫn. Tinh thần bọn nhỏ đều rất tốt, bà cũng không kiềm chế những đứa nhỏ sử dụng dị năng của mình, ngược lại còn khuyến khích chúng sử dụng, dùng lời của bà là có được nghĩ là hợp lý, phải hiểu cách vận dụng nó, đây cũng là một loại kỹ năng. Những đứa nhỏ không có dị năng cũng được bà tìm ra sở trường riêng. Cho nên những đứa nhỏ trong nhà trẻ đều có rất nhiều tài năng, mỗi đứa đều có sở trường của riêng mình, nơi đây càng thêm chú trọng bồi dưỡng nhân cách cùng tính tình của đứa nhỏ.

Hoàn cảnh trong căn cứ không tồi, thời tiết đầu tháng mười cũng rất mát mẻ, đưa Tiểu Tiểu cùng Phi Phi tới nhà trẻ, Kỳ Kỳ cũng đi cùng, nó mới sáu tuổi, đi nhà trẻ cũng không tính là quá tuổi.

Buổi sáng Thước Nhạc lại đưa đến sở nghiên cứu ba bồn cây, không phải loại gì đặc biệt, nhưng cũng là loại cây sắp bị tuyệt chủng, không có bất kỳ giá trị nghiên cứu nào, tác dụng duy nhất là đưa đến công viên mới mở để triển lãm thu vé, tính ra cũng có thể kiếm chút tiền.

Vốn Thước Nhạc đã hẹn Khúc Phàm cùng đến quán ăn vặt tại Hộ Quốc tự uống sữa đậu nành, nhưng mấy đứa nhỏ trong nhà lại không thích uống, đúng dịp bọn nhỏ không ở nhà, hai người cùng đi uống.

Hai người mới bước khỏi căn cứ, điện thoại Khúc Phàm lập tức reo lên, Thước Nhạc ngồi trên ghế phó lái, nghe thấy âm thanh vô cùng tức giận truyền ra từ điện thoại, có chút xem thường.

Khúc Phàm cau mày, cúp máy, lại gọi điện cho Lâm thúc, không lâu sau gác máy, nói, "Được rồi, hôm nay không đi nữa, em về trước đi, anh về tiễn cô ta đi luôn, cũng không thể cứ để cô ta đến làm loạn nhà chúng ta được."

"Sao vậy? Nếu không em đi với anh."

"Chúng ta đi rồi, Lâm thúc khóa lại cửa trước và cửa sau của chính viện, cũng khóa luôn Đông sương, cô ta náo loạn một trận. Hôm nay còn dẫn mấy người bạn về, Lâm thúc không cho vào viện, đang nháo đó. Cô ta luôn có thái độ không tốt với em, nếu em không nói, anh cũng không giữ cô ta lại làm gì. Hiện tại cũng chẳng cần nể mặt cậu anh nữa, muốn đi đâu thì cứ đi luôn đi, vừa lúc sáng nay đại ca gọi điện, anh chị ấy cũng đã trở về."

“Vậy anh cứ nói thì được rồi, về sau còn phải gặp mặt nữa.” Tháo dây an toàn, Thước Nhạc xuống xe.

Trưa rồi cũng không muốn làm cơm, đến căn tin ăn, đúng vào thời gian ăn cơm, đã tới vài lần, mọi người cũng không nhìn cậu như lần đầu tiên, nhưng cũng có vài ánh mắt cá biệt nhìn qua.

Ăn cơm xong, vừa ra khỏi căn tin liền thấy Lưu Đào cùng Hạ Lạc lần trước đến nhà họ phá án mang theo một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi tiến lại.

“Bác sĩ Thước, khéo quá đi.” Lưu Đào dừng lại ở đối diện.

“Đúng vậy, Lưu tổ trưởng cũng đến ăn cơm.” Thước Nhạc sau này mới biết được quan hệ giữa Lưu Đào với Khúc Phàm không tồi.

“Hắc hắc, nghe nói bác sĩ Thước là dị năng giả hệ thực vật, giống với tiểu Nam nhà chúng tôi đâu.” Hạ Lạc cười hì hì nói, bởi vì việc phá án, cậu với Thước Nhạc thế nhưng cũng có hiểu biết nhất định, huống chi, trong đám bọn họ không ít người thấy hứng thú với cậu ấy, rất muốn biết nửa kia của kẻ mặt lạnh là người như thế nào. Lại nói, Khúc Phàm ở Cục Đặc vụ vẫn luôn rất nghiêm khắc, hơn nữa tu vi luyện ra một thân chính khí, khiến người ta không khỏi có chút sợ hãi*.

(*vốn là phạm truật: nghĩa là sợ gây ra tội, lỗi lầm làm đó)

Lưu Đào bắn Hạ Lạc, “Ai ui…. Lão đại, anh đừng đánh em, đừng có lúc nào cũng thể hiện đạn chỉ thần công của anh.” Hạ Lạc xoa xoa đầu.

“Cậu đáng đánh, nói quá nhiều.” Dị năng của mỗi người đều rất bí mật, cho dù công khai, cũng sẽ lưu giữ lại đôi ba phần. Thước Nhạc lấy thân phận nghiên cứu viên tiến vào căn cứ, tất nhiên dị năng cũng không nên để cho quá nhiều người biết.

Thước Nhạc cười cười, “Quên đi, không sao đâu.” Tính cách của Hạ Lạc rất tươi sáng, Lưu Đào thực ra rất bao che cho cậu ta. Ánh mắt lại nhìn nhìn về phía tiểu Nam kia, cô gái mười sáu mười bảy tuổi, tuy không phải loại xinh đẹp quá mức kiều diễm, nhưng là một nữ sinh rất sạch sẽ, chỉ có hơi đơn bạc, vô cùng thanh tĩnh.

Lưu Đào vốn còn đang muốn giới thiệu tiểu Nam với Thước Nhạc, hôm nay tình cờ gặp cũng coi như cơ hội tốt. “Bác sĩ Thước, chúng ta đến bên kia nói chuyện chút đi, tôi có chút chuyện cần nhờ đến cậu.” Lưu Đào nói xong nhìn qua đám người đang đi qua đi lại.

Thước Nhạc cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn theo bọn họ đi đến khoảng đất trống cạnh căn tin. “Bác sĩ Thước, chuyện là như vầy, đây là tiểu Nam trong tổ chúng tôi, em ấy cũng là dị năng giả hệ thực vật, so với những dị năng giả hệ thực vật khác trong căn cứ cũng coi là mạnh. Tôi muốn xin bác sĩ Thước nếu có thời gian rảnh thì chỉ điểm cho tiểu Nam đôi chút, em ấy cũng rất có thiên phú. Đương nhiên cũng không để bác sĩ Thước khó xử, ngài thấy em ấy học được cái gì thì dạy cái đó, sơ sơ cũng tốt.” Câu cuối cùng nói xong còn dùng cả kính ngữ, bình thường những hệ năng giả cùng hệ có thể giúp đỡ lẫn nhau, vài năm qua,

bọn họ cũng đã tiến hành đánh giá với dị năng của Thước Nhạc. Kết quả đánh giá mỗi lần cũng không giống nhau, nhưng những thực vật cậu tạo ra vượt xa so với những dị năng giả khác trong căn cứ.

Nếu trước kia Thước Nhạc không dám chỉ đạo, nhưng hiện tại sau khi kế thừa trí nhớ từ thời viễn cổ, cậu đối với dị năng cũng tương đối hiểu biết, cho dù là tiên thiên hay dị năng giả, đều bởi vì thân thể trải qua tiến hóa mà có những năng lực đặc biệt, những năng lực to lớn này đều do tinh thần lực quyết định, cậu có thể không thể khiến người khác có được dị năng, nhưng lại có không ít công pháp để rèn luyện tinh thần lực, cho nên chỉ dạy người khác vẫn có thể. Nhưng cậu nghĩ tốt nhất vẫn nên giao những việc này cho Khúc Phàm xử lý, bản thân cậu cũng không quan tâm. Thứ duy nhất cậu có thể khống chế là những dị năng giả hệ thực vật, bởi vì những dị năng giả này dù có mạnh đến mức nào cũng không tạo chút uy hiếp nào với cậu, hoặc nói bất kỳ năng lực nào trên thế giới này có liên quan đến thực vật đều không thể làm tổn thương cậu, cậu trong lĩnh vực này là vô địch.

Đối với lời đề nghị chỉ dạy này của Lưu Đào, cậu cũng rất muốn thử. Cậu sau này muốn đặt trọng tâm tại y học, mấy nghiên cứu về thực vật gì đó cũng không cần cậu đến nghiên cứu. Nguyên nhân lớn nhất cậu giúp đỡ xây dựng vườn cây là bởi nơi này có một vài loại thực vật đặc thù, cậu muốn dùng chút thời gian ngắn ngủi này có thể nhân giống thành công chúng, có tức nhưỡng cùng linh tuyền, những thực vật đó rất nhanh có thể tạo ra mầm mới, đến lúc đó, cậu sẽ lưu lại cho căn cứ một vườn cây hoàn chỉnh. Nhưng vì để cho những thực vật đó dù rời khỏi không gian vẫn có thể sinh trưởng bình thường, cậu phải đào tạo ra vài người nối nghiệp, tiểu Nam này nếu thực sự mạnh như thế, vậy vẫn có thể giúp trông nom, có điều tâm tính người nối nghiệp cũng cần cẩn thận quan sát.

Nghĩ đến đây, Thước Nhạc nhìn tiểu Nam, "Được, nếu em không có việc gì, vậy cuối tuần sau tới vườn cây đi." Cứ giữ bên người trước, quan sát rồi mới tính tiếp.

Tiểu Nam có chút kinh sợ nói một câu, "Cảm ơn thầy Thước."

"Đừng đừng, em đừng gọi anh là thầy, mọi người cùng tham khảo lẫn nhau thôi." Một tiếng thầy này khiến cho mặt Thước Nhạc đỏ bừng, lại nói cậu cũng là một kẻ giả mạo mà thôi.

Tiểu Nam không có họ, cô được tìm thấy từ cô nhi viện tại Cửa Nam. Mới trước đây bởi vì thường xuyên khiến cho những đóa hoa xung quanh nở rộ, bị người trong cô nhi viện coi như quái vật, chịu không ít khổ. Sau lại được người trong căn cứ phát hiện, đưa đến đây mới dần tốt lên. Nhưng bởi đã từng trải qua tình người ấm lạnh, tính cách tiểu Nam rất quạnh quẽ, thiên phú dị năng của cô rất tốt, dị năng giả hệ thực vật cũng không quá mạnh, cô có thể bước vào bộ phần bảo an cũng bởi vì năng lực của mình. Đừng thấy cô nhu nhu nhược nhược nhưng lại nắm trong tay phòng tuyến đầu tiên của căn cứ. Thiên phú thực vật của cô là cỏ đuôi chó, cô đem loại thực vật có thể nhìn thấy ở bất cứ nơi nào này trải khắp bốn phía trong căn cứ, nếu có người đột nhập phi pháp đụng tới những ngọn cỏ đó sẽ bị cô phát hiện. Đừng nghĩ loại cỏ này có lực phòng ngự thấp, nhưng lại thắng ở số lượng. Tinh thần lực của cô cũng rất mạnh, đã có thể khống chế toàn bộ cỏ đuôi chó trong căn cứ, tuy rằng chỉ có thể đại khái phát hiện ra người xâm nhập, nhưng cũng rất mạnh, dù sao cũng không ai lại phòng bị một gốc cỏ nhỏ, lại không quang minh tiến vào, vậy chắc chắn có ý đồ xấu. Năng lực của cô là một bí mật, trong ngành bảo an cũng không mấy ai biết đến, cho dù Hạ Lạc cũng chỉ biết được cô là dị năng giả hệ thực vật mà thôi.

Tiểu Nam theo Lưu Đào cùng Hạ Lạc tới nơi này liền thấy người tên Thước Nhạc này, mới đầu cô cũng không thấy cậu có gì khác biệt, nhưng khi bọn họ đứng mặt đối mặt, cô lại cảm giác thấy có chút áp lực, không biết vì sao lại có loại cảm giác thần phục cùng thân thiết, nhất là khi cậu nhìn cô thì loại cảm giác

này lại càng thêm mãnh liệt. Dị năng giả hệ thực vật chia làm nhiều hệ. Một hệ là khống chế, những người như vậy chủ yếu dùng tinh thần lực để khống chế thực vật, phải biết dị năng giả bình thường đều có thể khống chế thực vật, nhưng bọn họ cũng không thể khống chế thực vật, lí do bởi thực vật là vật sống, dị năng giả có thiên phú cũng chỉ có thể khống chế vật chết mà thôi. Còn một loại là lợi dụng năng lực của chính mình khiến thực vật sinh trưởng, những người này so với những người thuộc loại thứ nhất thì mạnh hơn một chút, bởi bọn họ có liên hệ chặt chẽ với thực vật, có một vài thực vật sinh trưởng dựa vào nhu cầu của dị năng giả, thường sẽ rất mạnh. Loại cuối cùng càng đặc biệt, bọn họ chẳng những có thể khống chế thực vật, còn có thể khiến thực vật sinh trưởng, hơn nữa, họ còn có được thực vật thiên phú của riêng mình. Thực vật thiên phú càng mạnh hơn, loại dị năng giả này đa số sẽ nuôi dưỡng một gốc thực vật thiên phú, nếu kết hợp thành một thể với thực vật thiên phú của mình, như vậy sức chiến đấu của người đó cũng sẽ trở nên rất mạnh. Hơn nữa thực vật thiên phú cũng phân cấp bậc, ví như hoa hồng sẽ mạnh hơn hoa lan, hoa hồng mang theo gai nhọn, sức tấn công mạnh, hoa lan dù có đẹp đến mấy thì lực công kích cũng không khác gì nhau. Thực vật không mang độc đấu với thực vật có độc sẽ gặp nguy hiểm. Những thực vật sinh trưởng lâu năm tất nhiên cũng mạnh hơn những thực vật mới sinh trưởng được vài năm.

Cỏ đuôi chó của Tiểu Nam tuy chỉ là bụi cỏ nhỏ, nhưng cấp bậc của cô không thấp, bởi lực lượng sinh mệnh của nó không hề thấp, lửa rừng đốt cháy hết, gió xuân về lại sinh sôi. Hơn nữa cô vì bảo vệ căn cứ, không nuôi dưỡng gốc cây cho riêng mình, nhưng cũng may mắn tạo ra con đường phù hợp với mình.

Cũng bởi vì như vậy, tiểu Nam chưa từng cảm thấy uy áp, những thực vật mạnh mẽ dù lớn hay bé cũng sẽ không uy hiếp đến một cọng cỏ đuôi chó. Số lượng của nó rất nhiều, có lẽ cho dù tất cả thực vật trên thế giới này chết hết, nó cũng vẫn sẽ tồn tại.

Đối mặt với Thước Nhạc, tiểu Nam lần đầu tiên cảm nhận được uy áp, không thể nói là uy áp, chỉ có thể coi là bản năng, bản năng của cô cảm thấy vừa sợ hãi vừa gần gũi, hai loại cảm giác vô cùng mâu thuẫn, sợ hãi là bởi vì thấy được ở trước mặt cậu không thể phản kháng, thân cận lại bởi vì cảm nhận được sự ấm áp tựa như trên người cha mẹ, khiến cô không nhịn được mà muốn thân cận. Đúng bởi vì như vậy, tiểu Nam nảy sinh sự kính sợ đối với Thước Nhạc, sau khi rời khỏi Thước Nhạc thì luôn không yên, mong ngóng đến cuối tuần.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hôm nay thứ hai. Hôm nay ta chẳng đi đâu cả, có thể viết bao nhiêu thì viết bấy nhiêu.

43. Chương 42: Gia Loạn

Thước Nhạc về đến nhà, Khúc Phàm vẫn chưa trở về, thấy trong vườn trống không, lấy mấy loại thực vật hệ dây leo từ trong không gian ra trồng ở ven tường.

Mới vừa trồng xong một gốc cây vạn niên thanh thì thấy Khúc Phàm lái xe về. Thước Nhạc thấy mặt hắn đỏ bừng, trên đầu đầy mồ hôi chậm rãi bước đến, thấy Thước Nhạc muốn đi tới, rồi lại nhíu nhíu mày, giống như ghét bỏ mà túm túm quần áo, xoay người vào nhà, không nói lấy một lời, cậu vừa thấy đã biết xảy ra chuyện gì đó. Đi theo vào nhà, thấy Khúc Phàm đang nhanh chóng lột sạch quần áo, ném xuống đất, bước vội vào nhà tắm.

Cậu đi đến phía trước cầm quần áo lên, một mùi hương khó chịu xộc vào mũi, biến sắc, cậu cảm thấy trong mùi này còn trộn lẫn với một vài thứ khác, cậu nhận ra đó là xà sàng tử* cùng dâm dương hoắc**, tác dụng của nó không cần nói cũng biết, hai loại thực vật này cậu từng thấy trong không gian, vì tránh để bọn nhỏ đụng tới những thực vật không tốt, Thước Nhạc đã thay đổi khu vực của cây cối trong không gian, hai loại này cũng cần loại bỏ. Nghĩ nghĩ thả quần áo xuống, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không đợi cậu làm gì, Khúc Phàm trần trụi từ nhà tắm bước ra, thấy cậu thì hai mắt đỏ lên, không ngừng thở dốc ôm cậu bước về phía phòng ngủ. Thước Nhạc cũng biết Khúc Phàm thật ra là một mãnh thú, vẻ mặt còn có thể thanh tỉnh như vậy đã không tồi rồi.

*(*xà xàng tử: là loại thân cỏ cao 0,4-1 m, mọc đứng, phân nhánh. Lá mọc so le, xẻ lông chim hai lần. Hoa nhỏ màu trắng, mọc thành tán kép, cuống hoa dài hơn cuống lá. Cụm hoa nhìn từ trên xuống giống như cái giần hay cái sàng, nên cây còn có tên là "giần sàng". Quả hình bầu dục hơi dẹt. Vì quả rất nhỏ, chỉ dài khoảng 2-5 mm nên dân gian thường gọi là "hạt". Để sử dụng làm thuốc, khi quả chín (tháng 6-8), người ta nhổ hay cắt cả cây về, phơi khô, đập lấy quả, loại bỏ tạp chất, phơi cho thật khô là được.*

Tác dụng của nó là chống ngứa, cường dương.

*** dâm dương hoắc: tên thường gọi là Epimedium (Tên Latin là Herba Epimedii; tên tiếng Hoa: yin yang huo- /) là cây thân thảo, cao khoảng 0.5 – 0.8m có hoa, cuống dài. Cây này có nhiều loài khác nhau như Dâm dương hoắc lá to (Epimedium macranthum Morr et Decne), Dâm dương hoắc lá hình tim (Epimedium brevicornu Maxim), Dâm dương hoắc tá mác (Epimedium sagittum(Sieb et Zucc) Maxim), tất cả các loại trên đều được sử dụng trong y học cổ truyền với tác dụng bổ thận tráng dương giành cho nam giới. Tương truyền cây này trước đây được người dân cho dê đực ăn, thì sau đó dê đực có khả năng giao phối với dê cái rất nhiều lần trong ngày, từ đó cây được đặt tên là Dâm dương hoắc .*

Tác dụng âm thận tráng dương, chữa viêm phế quản…)

"Chậm chút." Hơi ngăn lại bàn tay đang xé quần áo, nhanh chóng lấy tinh dầu tự làm trong không gian ra, bị Khúc Phàm đoạt lấy, thân thể cũng bị quay ngược lại nằm úp sấp trên giường.

Thước Nhạc vươn hai tay cầm chăn cắn chặt, "Anh chờ xong việc đi", cũng nhanh chóng thả lỏng thân thể, "Ừm, chậm chút." Cũng khó cho hắn đã tẩy sạch mùi hương trên người, dọc đường đi cũng không biết làm thế nào về được, phỏng chừng vượt không ít đèn đỏ. Rất nhanh cậu cũng không còn tâm trạng để suy nghĩ, hoàn toàn đắm chìm trong u mê.

"Cút…" Thước Nhạc trở mình, đưa ánh mắt xem thường ra, muốn đá văng Khúc Phàm đang cười cười, đáng tiếc đôi chân mềm như bún không chút sức lực, đặt lên trên thành bồn tắm, cơ bản không thể nâng lên nổi.

"Để anh xem xem, có phải bị thương rồi không." Khúc Phàm nhanh chóng qua dỗ dành, tuy rằng cảm giác rất tốt, nhưng nếu làm bị thương, cuối cùng người đau lòng vẫn là mình thôi, lúc ấy thần trí có chút không rõ ràng, cũng có chút không biết nặng nhẹ.

Thước Nhạc không còn sức để cựa quậy nữa, chỉ có thể mặc hắn làm gì thì làm, mơ mơ màng màng được ôm đến trên giường, chỉ có thể nói, "Đừng quên đón bọn nhỏ" rồi ngủ luôn.

Khúc Phàm ôm Thước Nhạc, lẳng lặng nhìn khuôn mặt của cậu, trong mắt tràn ngập ôn nhu, nằm cùng cậu một lát, chớp mắt đã sống với nhau được sáu năm, khẽ hôn lên trán cậu, đứng lên, đi đón mấy cục cưng về nhà. Đi đến sân, ánh mắt đã lạnh như băng, dừng bước suy nghĩ một chút, lấy điện thoại gọi, "Đại ca…."

Vài ngày sau, Khúc Phàm vội trước vội sau vô cùng ân cần, mấy ngày nay Thước Nhạc cũng không hòa nhã với hắn, ai bảo hắn không cảnh giác với người khác, nhưng cũng khiến bọn họ tỉnh ra, kiểm tra vài ngày tìm vài trận pháp khắc lên vật trang sức ngọc thạch trên người bọn họ, ngăn cản những loại chuyện này tiếp tục phát sinh.

Qua kỳ nghỉ, Kỳ Kỳ được đưa đến Thôi gia, theo thầy cùng học tập. Vườn cây cũng đã xây dựng xong. Thước Nhạc cũng bắt đầu vào việc. Khúc Phàm cũng bắt đầu chạy khắp nơi phá án, cả nhà dần đi vào quỹ đạo.

Vườn cây rất lớn, ở một khe núi nằm sâu trong căn cứ, từ trên đỉnh nhìn xuống từa như đóa hoa đào, mỗi nhà ấm rộng khoảng nằm nghìn mét vuông, giữa nhụy hoa là sở nghiên cứu, có tác dụng khác với nhà ấm. Mọi dụng cụ đều đầy đủ.

Khi xây dựng vườn cây trước đó, Thước Nhạc từng đưa ra ý tưởng, cậu có thể giúp bọn họ nuôi dưỡng thực vật, nhưng không thể có người ở cạnh cậu khoa tay múa chân, hơn nữa cậu sử dụng chỉ là dị năng hệ đào tạo, những nhà khoa học bình thường không thể lý giải được, cho nên cậu không cần những "chuyên gia" đó giúp đỡ. Đương nhiên chờ cậu chuẩn bị tốt cho vườn cây, sẽ tiếp tục bước theo con đường ban đầu của cậu, bên này họ muốn làm thế nào thì cứ làm. Kỳ thật trong mắt cậu, đây là một cuộc trao đổi, cậu xây dựng vườn cây này cống hiến cho quốc gia, đổi lại sự che chở của quốc gia, cùng tương lai của bọn trẻ.

Nếu coi dị năng giả trở thành những nhân tài đặc biệt, như vậy quốc gia rất cần đến những nhân tài như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy. Khúc Phàm công tác mấy năm nay phát hiện ra rằng, những dị năng giả bị quốc gia lung lạc trong cả nước không đến một phần ba, càng có nhiều dị năng giả sống giữa những người thường, thân thể dị năng giả mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa cũng không thể sánh với thế lực của quốc gia, bọn họ dù sao cũng chỉ là một cá thể. Hơn nữa, những dị năng giả này cơ bản đều dấu diếm năng lực của mình, nếu không sẽ bị coi là kẻ ngoại tộc, nói chung, những dị năng giả trong căn cứ tự do hơn một chút. Những người này đã được che chở. Thực tế hai phần ba số người trong căn cứ là người thường, những người này có thể sinh sống rất tốt với người dị năng giả. Những người thường đó đa phần là nhân viên nghiên cứu, dị năng giả sẽ không ra tay với những người thường, đây cũng không phải là quy định gì, chính là một loại ăn ý giữa những dị năng giả với nhau. Hơn nữa không thiếu những dị năng không có sức chiến đấu, như vậy những người này cũng được bảo hộ, không có ai đi khiêu khích. Những người thường này ở phương diện khoa học kỹ thuật rất tài giỏi, họ có năng lực dùng phương pháp khoa học đến trợ giúp dị năng giả, dần dần, giữa hai bên hình thành một loại quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến chính sách của quốc gia. Trong căn cứ, để có thể tiến hành một vài nghiên cứu cần có sự đồng ý của dị năng giả, cũng đưa ra giới hạn chỉ tiêu đối với thân thể dị năng giả, không cho phép tiến hành thí nghiệm trên thân thể, huống chi, phương đông đã hình thành tu hành từ lâu, mấy thứ huyền huyễn này, trong căn cứ càng coi trọng phương pháp tu hành cùng việc luyện chế đan dược, đối với việc tu luyện thuận theo tự nhiên. Giống như nước ngoài, quốc gia cũng không tán thành việc sử dụng các phương pháp khoa học để đào tạo siêu nhân loại. Hơn nữa, những nhân viên nghiên cứu đó đa phần nghiên cứu về thần bí học, cũng không nghiên cứu nhiều về việc tu luyện của con người.

Đương nhiên trong căn cứ cũng không phải đều hòa bình như vậy, giữa dị năng giả có một vài dị năng giả hệ chiến đấu, bản thân họ vốn là phần tử hiếu chiến, mỗi ngày luôn phải vận động tay chân một chút.

Trong căn cứ còn tồn tại một chiến đoàn đặc biệt, người giỏi nhất trong những người đó cũng không sợ đối mặt với dị năng giả. Quá trình huấn luyện của bọn họ còn có một hạng mục là cùng chiến đấu với dị năng giả, hoặc đơn đấu hoặc quần ẩu, mỗi ngày đều không ngừng chiến đấu. Tuy nhiên, như vậy cũng tốt, quá trình huấn luyện đều đánh xả hết, thời gian còn lại thì thành thật hơn nhiều.

Người tham lam cũng có, nhưng ở trong căn cứ cũng đơn giản hơn nhiều, bởi vì cách quản lý nơi này là quân đội hóa, những người này bị người bên ngoài bài xích lâu như vậy cũng coi nơi này là nhà, không cho phép phá hủy. Quốc gia cũng không hy vọng nơi này quá quan liêu, dù sao chỉ có những nơi tiến hành quân đội hóa mới có thể do quốc gia toàn quyền nắm giữ.

Thước Nhạc cùng Khúc Phàm đã nói chuyện rất nhiều về tương lai của hai người, mặc kệ sau này thế nào, bọn họ có thể đi đến đâu thì bước đến đó. Hiện tại, đôi cánh của họ còn chưa vững chắc, quốc gia là người bảo vệ rất tốt, hơn nữa bọn nhỏ cũng cần một địa phương để tự do phát triển. Ít nhất ở nơi này, Phi Phi có thể bay lượn tự do. Vì điều này, bọn họ nguyện ý cống hiến một chút năng lực của bản thân.

Đi vào vườn cây, Thước Nhạc làm quen với những thao tác hệ thống trong này trước, ở trong phòng điều khiển chính có thể theo dõi tình hình các nơi, năm nhà ấm lớn, hai mươi bảy nhà ấm nhỏ, độ ấm độ ẩm của từng nơi đều hiện ra trong này. Nơi đây sử dụng máy phát điện năng lượng mặt trời, dự trữ ba ngày có thể đủ để cung cấp cho vườn cây trong mười ngày, kho dự trữ lớn nhất có thể để vườn cây hoạt động trong ba năm, những nguồn sinh lực khác cũng đều tự cung tự cấp.

Phòng thí nghiệm nằm dưới lòng đất, có khoảng 10 tầng, diện tích rất lớn, tuy nhiên những thứ này được chuẩn bị cho sau này, những thứ trên mặt đất cũng đủ để Thước Nhạc dùng.

Mặc dù có hệ thống theo dõi, nhưng Thước Nhạc cũng không sợ bọn họ nhìn ra điều gì, hơn mười loại thực vật đặc thù kia đã được gieo trồng trong không gian thứ hai của cậu, tuy rằng còn chưa tiến hóa đến hình thái thời thượng cổ, nhưng cũng đã nảy mầm, cậu so sánh thấy đã có sức sống, chuẩn bị mang một chút ra ngoài, số còn lại đặt tại không gian để phát triển. Căn cứ vào trí nhớ trong đầu cậu, phương pháp nhân giống có đến mười loại, cho nên cũng không sợ bị người nhìn ra.

Những mầm giống cùng thực vật còn chưa được chuyển đến, viện nghiên cứu cùng nhân viên cũng sẽ chưa tiến vào nơi đây, bọn họ vẫn nghiên cứu ở bên kia. Nhưng Thước Nhạc cũng muốn có vài người hỗ trợ, chủ yếu là dị năng giả hệ thực vật, dù sao cũng muốn tìm, để căn cứ tìm vài người đến, những người này khẳng định rất trung thành với tổ quốc.

Thấy chưa có ai đến đây, Thước Nhạc vẫn muốn làm chút chuyện, đất nơi này đã trải qua điều phối, có đầy đủ những khoáng chất để thực vật phát triển, phi thường màu mỡ, nhưng muốn gieo trồng một số thực vật đặc biệt vẫn còn chút khó khăn, bởi vì linh khí nơi này rất thưa thớt. Khắc trận pháp là một cách hay, nhưng như vậy sẽ hấp dẫn linh khí xung quanh lại đây, tại nơi tụ tập nhiều người tài giỏi như vậy thì hơi mạo hiểm. Sử dụng nước hồ cũng không được, sau này cậu cũng không thể tới đây tưới nước nữa. Phương pháp cuối cùng cũng là phương pháp an toàn nhất, chính là sử dụng tức nhưỡng, tác dụng độc đáo của tức nhưỡng là thích hợp sử dụng nhất, bởi vì loại đất này chứa rất nhiều nguyên tố thổ, thích hợp với thực vật nhất. Hơn nữa nguyên tố thổ trong tức nhưỡng cũng không thể giám định ra, nguyên tố thổ chỉ nằm trong tức nhưỡng, người bình thường không thể cảm nhận được. Thước Nhạc từng thử để Khúc Phàm cảm nhận, trong không gian còn có thể cảm nhận được nguyên tố thổ dày đặc, nhưng sau khi bị pha loãng, hắn cũng không thể cảm ứng được. Sử dụng tức nhưỡng là phương pháp tốt nhất, trừ khi đất nơi này bị ô nhiễm nghiêm trọng hoặc bị xới tung ba tấc lên nếu không nó vĩnh viễn được bảo quản tốt, như vậy, cho dù cậu

không ở nơi đây cũng có thể phát triển thuận lợi.

Lấy từ không gian ra một chút tức nhưỡng, không quá một khắc, Thước Nhạc cẩn thận dùng tinh thần lực bao lấy, rắc đều lên đất trong nhà kính. Ngay khi Thước Nhạc cảm thấy quá ít, nguyên tố thổ trong đất lại bắt đầu nhiều lên, khiến cậu rất thoải mái. Trong không gian nơi nơi đều là tức nhưỡng, nguyên tố thổ cơ hồ ngưng kết thành một thực thể, có thể ở trong không gian rất nhiều, nhưng ở bên ngoài lại không cảm nhận rõ ràng được, tuy rằng nguyên tố thổ nơi này so với không gian chẳng khác nào lấy nước mưa so với biển cả, nhưng cũng đã có sự thay đổi lớn.

Một lát sau, nghiên cứu bùn đất, không khác gì so với nguyên dạng nhưng tác dụng lại rất lớn. Mím môi cười cười, đi tới các nhà ấm bỏ ra số lượng tương tự. Những nhân viên công tác trong phòng quản lý đang thử thiết bị nhìn thấy, nhưng cũng không phát hiện bất cứ điều gì, còn tưởng cậu đang kiểm tra nhà ấm.

Vừa làm xong, phó viện trưởng Trương liền mang theo sáu thanh niên tiến đến, tiểu Nam cũng nằm trong số đó.

"Viện trưởng Thước, đây là người do căn cứ phái tới hỗ trợ cậu. Tiểu Nam, Vân Phi, tiểu Ngũ, Thược Dược, Giáng Tử, năm người họ là dị năng giả hệ thực vật, coi như trợ thủ của cậu đi, vị này là Lý Tiếu, là người quản lý hành chính, cần gì có thể tìm đến cậu ta." Thước Nhạc được đưa lên làm viện trưởng vườn cây, tuy rằng gọi lên càng có vẻ giống với hiệu trưởng nhà trẻ.

Thước Nhạc nhìn năm dị năng giả kia, ba nữ hai năm đều rất trẻ, nghe tên thì có vẻ là cô nhi được căn cứ nuôi dưỡng. Lý Tiếu hơn ba mươi tuổi, xem ra hẳn là xuất thân từ quân đội, có điều Thước Nhạc cảm thấy tinh thần lực của hắn cũng rất cao, không biết có phải dị năng giả hay không, hay chỉ đơn giản là người có tinh thần lực.

Ngoại trừ sáu người này, căn cứ còn đưa phân cho cậu hơn ba mươi nhân viên công tác, những người này là nhân viên nghiên cứu về mảng thực vật học. Họ tuy rằng chỉ là nhân viên sơ cấp, những đều đã trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra, hơn nữa đều đã là những nhân viên đã công tác hơn ba năm tại căn cứ, đã từng trải qua kiểm tra chính trị. Kỳ thật, cho dù là dị năng giả hay người thường, muốn tiến vào những ngành trọng yếu trong căn cứ đều phải trải qua rất nhiều cuộc thẩm tra, quốc gia coi trọng nhân tài, nhưng trong căn cứ lại càng coi trọng độ trung thành của nhân viên. Khúc Phàm khi tiến vào Cục Đặc vụ cũng đã trải qua nhiều cuộc thẩm tra, Thước Nhạc bởi có quan hệ đặc biệt với Khúc Phàm, còn có năng lực đặc biệt của riêng cậu, tất cả những điều đó khiến cậu thuận lợi tiến vào. Để tiếp xúc với những điều cơ mật, người thường muốn tiến vào cũng rất khó khăn. Mà ba mươi người này tuyệt đối trung thành với quốc gia, phỏng chừng không phải do quốc gia tự bồi dưỡng thì cũng là tổ tiên ba đời đều từng tham gia quân ngũ, Thước Nhạc thấy bọn họ đều mặc quân trang, cấp bậc thấp nhất cũng là thiếu úy.

Nhân viên đến đầy đủ vậy bắt đầu làm việc thôi, đầu tiên trồng xuống những loài thực vật đặc biệt đã được đào tạo qua. Những thực vật đó phần lớn có tác dụng về mảng y học, đa số là do cậu vừa ươm ra vài ngày trước. Thước Nhạc căn cứ vào điều kiện sinh trưởng của chúng mà phân chia ở những nhà ấm khác nhau, đây là quá trình hơi phức tạp, nhưng cậu cũng không hề sốt ruột. Những thực vật đó đều là thực vật đặc biệt, tác dụng đều rất lớn, có vài việc cũng không nên để chính cậu làm, những nhân viên kia tuy rằng đều học sinh vật học, nhưng hiểu biết với những thực vật này vẫn rất ít, có nhiều loại thậm chí chỉ biết tên mà thôi.

Thước Nhạc lần lượt giảng giải kỹ càng, từ chủng loại, tác dụng, cách gieo trồng, đến chăm sóc, đều nói hết, thuận tiện còn để trợ lý đem ghi chép lại thành bản cứng, việc quản lý những loài cây này sẽ không cần cậu địch thân trông coi.

Bởi vì giảng từng loại một, nên việc thực hiện có chút chậm, nhưng tác dụng cũng rất rõ ràng. Hễ là thực vật được gieo trồng thì rất nhanh tươi tắn trở lại, hơn nữa còn phát triển rõ ràng. Thấy những điều này, mấy trợ thủ đều thấy thật thần kỳ, nhưng bọn họ đều không hỏi gì, những người này trước khi tiến đến đều đã được nhắc nhở qua, điều gì nên nói điều gì không nên nói, bọn họ đều hiểu rất rõ. Chỉ có mấy dị năng giả kia có chút cảm ứng, dù sao bọn họ đều là dị năng giả hệ thực vật, hôm nay sau khi tiến vào vườn cây thì đều cảm thấy dị năng của mình đã tăng tiến. Tuy rằng không tìm ra được nguyên nhân nhưng bọn họ hạ quyết tâm sau này vào lúc rỗi rãi sẽ tiến vào tu luyện tại vườn cây này.

Một buổi chiều chỉ có thể chuyển xong mấy loại thực vật, về cơ bản đều là những dược vật hiếm có, không phải thực vật từng tuyệt chủng gì cả, nhưng chúng cũng sinh trưởng ở những nơi rất khó tìm, trong căn cứ cũng chỉ có vài cây, được chuyển đến trong căn cứ cũng vì muốn chúng sinh sôi nảy nở. Những dược liệu này rất quan trọng với người tu hành, nếu thuận lợi sinh trưởng có thể khiến không ít người đột phá bình cảnh, làm cho thực lực của căn cứ đề cao gấp nhiều lần. Cho nên, bên trên đặc biệt coi trọng, Thước Nhạc cũng không dấu diếm, đem cách dùng những loài thực vật này nói một lần, thậm chí còn nói ra hai bí phương*, so với thành phẩm của bí phương trong căn cứ còn có tác dụng hơn một chút, cậu nói những điều đó đều được lấy từ trí nhớ truyền thừa, so với hệ thống thực vật hiện tại có chút khác biệt. Thực vật chứa linh khí nhiều hay ít quyết định tác dụng của nó, cũng như vậy, tuổi của thực vật cũng ảnh hưởng đến tác dụng này. Những thực vật được nghiên cứu trong sở nghiên cứu trước kia chứa rất ít linh khí, cho dù có làm theo phối phương** thì hiệu quả cũng không cao, hiện tại thực vật nơi này sau khi sinh trưởng một thời gian thì sẽ ngưng tụ nhiều linh khí, tác dụng tự nhiên cũng khác đi, nhưng có điều hạn chế là không thể sử dụng phổ biến.

*(*bí phương: phương pháp bí mật*

*** phối phương: công thức)*

Thấy trời cũng đã tối, Thước Nhạc vỗ vỗ đống bùn đất trên tay, "Hôm nay dừng tại đây, những thực vậy này tối nay còn cần quan sát, nhìn tình huống phát triển của chúng, ghi chép thật tốt, nếu các cậu không có việc gì, có thể tiếp tục di chuyển những cây giống còn lại vào đây, cứ làm theo những gì tôi nói lúc trước, còn lại thì mai làm tiếp." Nói xong, cũng không xem đám người đang háo hức đến phát điên ấy, nhìn trời chút, nhanh chóng đi đón đám nhỏ thôi, thêm chút nữa thì lại muộn mất.

Không chờ Thước Nhạc đi đón đám nhỏ, Khúc Phàm lái xe đến đón cậu, "Sao hôm nay qua đây sớm vậy?" Thước Nhạc có chút kỳ quái hỏi. Gần đây có tổ chức hội nghị quốc gia, Khúc Phàm rất vội, mỗi ngày phải tối muộn mới trở về.

"Ừm, ba mẹ đã trở lại. Chuyện hôm nay cũng gần xong xuôi, anh trở về trước."

"Sao tự dưng quay về vậy?" Thật kỳ quái, không phải nói phải ở bên đó chơi một thời gian sao?

Khúc Phàm hơi bất đắc dĩ, "Lên xe trước đi, lên xe nói với em sau."

Ngồi lên xe, “Aiz, đi đón đám nhỏ trước đã.”

“Không cần, anh vừa rồi đến nhà trẻ để Tiểu Tiểu cùng Phi Phi ăn cơm tối tại nhà trẻ đã, chờ chúng ta trở về lại đến đón sau.” Xe đi đến cửa lớn, “Đại ca anh cùng chị dâu phải ly hôn. Chị dâu gọi điện gọi ba mẹ anh trở về, phỏng chừng hôm nay nhà sẽ rất loạn.”

Thước Nhạc há miệng thật to, có chút sừng sờ nhìn Khúc Phàm, “Sao lại vậy chứ?”

Khúc Phàm bĩu môi, có chút buồn bực, “Dịp nghỉ lễ vừa rồi tiểu Ngọc bỏ thuốc anh, anh hỏi qua mới biết là do chị dâu đề ra, tiểu Ngọc kia anh trực tiếp để cậu đón về. Khụ khụ—chị dâu thì anh cũng không muốn để thoải mái được, ngày đó anh gọi điện cho đại ca, nói chuyện này, kỳ thật cũng chỉ muốn đại ca có thể nói chuyện rõ ràng với chị dâu mà thôi, đừng để chị ấy cứ nhìn chằm chằm chúng ta. Đại ca cùng chị dâu là bạn đại học, trước kia tình cảm rất tốt, cũng là hai ba năm nay vì có liên quan đến công việc, đôi khi không ở nhà, anh ấy cảm thấy khiến chị dâu chịu thiệt thòi. Ngày đó rất tức giận, nhưng hai người họ vẫn còn tình cảm sao lại đến mức ly hôn. Anh cũng chỉ nói qua, rồi không hỏi đến nữa, không biết sao lại nháo đến mức đòi ly hôn nữa.”

Thước Nhạc nhìn Khúc Phàm đang buồn bực, tròng lòng cũng không biết nói gì, tiểu Ngọc kia là cháu gái của mẹ, nể mặt mũi, cậu cũng đã nhượng bộ rất nhiều. Chuyện xảy ra vài ngày trước cũng không nhắc đến nữa, trôi qua rồi thì cho qua luôn, dù sao sau này bọn họ không để ý đến nữa thì cậu họ cũng không thể nói gì. Trước đó, Khúc Phàm cũng không nói chị dâu hắn có liên quan trong đó, đại ca Khúc Phàm đối xử không tồi với họ, cho nên cho dù chị dâu đôi khi nói những lời khó nghe, nhịn nhịn rồi cũng qua, dù sao Khúc ba Khúc mẹ cùng đại ca đối xử với cậu rất tốt, giống như con trai em trai ruột. Bọn họ nếu cùng chị dâu trở mặt khiến cha mẹ không thoải mái thì anh trai nhất định càng thêm khó xử, cho nên cậu vẫn luôn giữ rất kín.

Cuộc gọi ngày đó của Khúc Phàm chắc cũng bởi vì cậu nên mới có, dù sao Khúc Phàm dù thế nào cũng không phải kẻ hay thọc gậy bánh xe, làm chuyện chia rẽ gia đình người ta, đoán rằng ngày đó cũng vì tức chị dâu khuyến khích tiểu Ngọc đến phá hỏng quan hệ của bọn họ, nghĩ chị dâu cũng chẳng nói điều gì hay ho về cậu trước mặt tiểu Ngọc, tức chị ấy khiến mình bị tổn thương. Nhưng việc này xảy ra, nếu khiến đại ca Khúc Phàm cùng chị dâu ly hôn, tâm lý Khúc Phàm khẳng định cũng không thoải mái.

Vỗ vỗ bàn tay đặt trên tay lái của Khúc Phàm, “Anh cũng đừng nghĩ nhiều, chuyện này cũng không nhất định đi đến bước đó.”

Khúc Phàm cau mày, “Chị ấy tự ý nói ra nói vào anh còn chịu được, chúng ta cách xa chị ấy một chút thì được rồi, anh chỉ tức chị ấy xúi giục tiểu Ngọc làm ra chuyện như vậy, hơn nữa chị ấy còn nói xấu sau lưng em nữa. Cho dù là tiểu Ngọc thì anh cũng có thể làm cho vĩnh viễn biến mất trước mặt em, nhưng anh thấy chị dâu cũng chẳng đối xử tối với đại ca anh, huống chi còn có Gia Gia nữa. Ngày đó, anh thực sự rất giận.”

Aiz, Thước Nhạc cũng thầm thở dài.

Hai người đi vào tứ hợp viện của Khúc gia, đại môn khép hờ, còn chưa tới gần, đã nghe thấy thanh âm to nhỏ của chị dâu, nhưng bởi có tường ngăn cách cũng nghe không rõ, hai người bước qua cổng, âm thanh

lại truyền đến thực rõ ràng khiến hai người dừng bước, "Khúc Bình, anh không biết tốt xấu, nhìn lại mấy người mà lão gia tử các người chứa chấp kia đi, lại nghĩ đến chúng ta mà xem, a, mấy người Khúc gia các người chẳng biết xấu hổ gì cả, con cái không đi đường ngay mà bước vào con đường ghê tởm đó, các người còn không biết phân biệt coi cái loại dã loại* đó trở thành bảo bối trong nhà, không cần mặt mũi nữa. Ta khinh…"

(*dã loại: loại hoang dã => ý chỉ con của Thước Nhạc vs Khúc Phàm là con hoang, con rơi)

Hai người nghe thế dừng bước lại, mặt Khúc Phàm đen kịt, toàn thân tỏa ra lãnh khí, vốn chút tâm tư áy náy trên đường đến đây nháy mắt tan biến, trong lòng Thước Nhạc cũng tức giận, mắng cậu cũng được nhưng sao có thể mắng con cậu chứ.

Phanh—Khúc Phàm cầm tay Thước Nhạc đá văng cửa nhà ra, liền thấy chị dâu hắn đang chống tay ngang hông đứng giữa nhà mắng chửi, hai lão gia tử nhà bọn họ đang ngồi trên ghế cũng có chút tức giận, đại ca Khúc Phàm đang giúp họ thuận khí. Gia Gia khóc đến nước mắt lưng tròng đang đỡ bà nội, thấy hai bọn họ bước vào tựa như thấy được cứu tinh.

44. Chương 43: Nguyên Nhân

Nhìn thấy khuôn mặt xám đen của Khúc Phàm, chị dâu khẽ run. Hai người cũng không thèm nhìn cô ta, trực tiến đi vào sảnh chính. Thước Nhạc thấy biểu hiện của Khúc ba, tức giận không ít đâu, nhanh chóng chạy đến rót chén trà, cho hai lão nhân nhuận khí, hai người uống xong mới tốt hơn chút.

Chị dâu thấy người nhà không để ý đến mình, ngồi tại nơi hành lang gấp khúc khóc loạn lên, "Mấy người Khúc gia các ngươi khi dễ người khác, cả nhà già trẻ lớn bé đều cưỡi lên đầu tôi. Tôi không muốn sống tôi…."

"Đủ rồi." Khúc Bình đỏ mặt hô lên, dường như đem toàn bộ cơn tức vẫn đang đè lén trút ra, rống đến mức mà cả phòng cũng như rung lên. Tay cầm chén của Thước Nhạc cũng run lên, huống chi là người hứng chịu toàn bộ lửa giận, chị dâu sợ tới mức thiếu chút nữa ngã bò ra đất.

Khúc Bình thật giống như một con sư tử đang nổi giận, hai mắt đỏ bừng. Thước Nhạc lần đầu tiên phát hiện, bộ dáng hiện tại của Khúc Bình thật giống Khúc ba. Còn nhớ lúc trước Khúc ba vì chuyện của hai người họ mà tức giận cũng là như vậy. Nhưng Khúc đại ca dường như tức giận hơn một chút.

Thước Nhạc đột nhiên cảm thấy trên tay có chút đau đơn do bị nắm chặt, quay đầu lại thì thấy Gia Gia. Đứa nhỏ kia tuy rằng trong mắt hàm lệ nhưng không để chảy xuống, ánh mắt nhìn mẹ lại mang theo một chút hận ý. Cậu vốn còn tưởng rằng đó là ảo giác, nhưng cảm giác đau đớn trên tay nói cho cậu biết rằng đó là sự thật. Vì sao lại như vậy? Trước kia cậu biết quan hệ của Gia Gia với mẹ không quá thân thiết. Gia Gia hàng năm đều đến nhà ông bà nội, mấy ngày nay cũng luôn ở trong nhà họ. Nhưng lại không biết sao Gia Gia lại có thể hận mẹ nó. Rốt cuộc là vì sao?

Vươn tay nhẹ vỗ lên vai Gia Gia, Thước Nhạc muốn dẫn Gia Gia vào buồng trong, cậu không hy vọng trẻ con nhìn thấy tình trạng này của cha mẹ. Nhưng đứa nhỏ này rất quật cường, đứng yên bất động.

Khúc Bình tựa hồ bình tĩnh hơn chút, cả người đều trở lên trầm tĩnh, hai mắt không có chút cảm tình nhìn vào lão bà của mình, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói, "Lệ Bình, chúng ta đã quen biết được mười bốn năm, kết hôn được mười hai năm, Gia Gia cũng đã hơn chín tuổi, nếu như em đã không còn lưu luyến gì với gia đình này, vậy chúng ta ly dị đi thôi, miễn để em hôm nay kiếm chuyện mai lại kiếm chuyện. Em trai anh dù bản thân anh không thể chăm lo được cũng không đến lượt em phá hoại, không thể bởi ý muốn của em mà để chúng chịu liên lụy."

Viên Lệ Bình nhướn một bên mi lên, "Ly hôn, hừ, ly thì ly, nhưng tôi phải được một nửa cổ phần trong công ty cổ phần quốc tế Hoàn Vũ kia. Còn những tài sản khác cũng phải chia tôi một nửa." Cô ta không chút nhíu mi nói ra yêu cầu.

Khúc Bình nhìn khuôn mặt đã quen biết hơn mười năm này mà sao thấy xa lạ, từ khi nào thì dung mạo vốn ôn nhu kia trở lên chanh chua? "Cổ phần của quốc tế Hoàn Vũ không thể chia, công ty là của ba, tất cả cổ phần công ty trên danh nghĩa đều đứng tên ba." Lúc trước khi sáng lập quốc tế Hoàn Vũ là dùng tiền thu được từ khai thác mỏ của Khúc ba, lúc ấy Khúc ba cho Khúc Phàm mươi lăm triệu lập công ty, sau đó nói với Khúc Phàm ngoại trừ hơn 10% cổ phần này, quốc tế Hoàn Vũ sau này sẽ không còn phần của hắn nữa, tất cả cổ phần còn lại của công ty sẽ được phân cho lão đại. Điều này đã sớm được viết trong di chúc, hiện tại đang đang được lưu giữ tại quỹ bảo hiểm ngân hàng. Nhưng Khúc Phàm cảm thấy em trai mình chịu nhiều thiệt thòi nên đã bỏ thêm đôi chút, sau này cho dù công ty vẫn hoạt động tư nhân cũng thế mà trở thành công ty hoạt động công khai ra thị trường cũng vậy, 10% cổ phần của em trai vẫn luôn không thay đổi. Cũng bởi vì vậy mà quốc tế Hoàn Vũ trên danh nghĩa vẫn đứng tên Khúc ba, tuy nhiên toàn bộ công ty đều do anh sáng lập, bắt đầu từ mười lăm triệu mà ba anh cho, đến bây giờ giá trị công ty cũng khoảng bốn trăm triệu, mua lại hơn mười công ty gia đình, trong đó có ba công ty đã được đưa ra thị trường. Nhưng quốc tế Hoàn Vũ chưa được đưa ra thị trường, rất nhiều nghiệp vụ vẫn do công ty con quản lý, giá trị thực sự của công ty là bao nhiêu chỉ có anh cùng vài vị phó tổng biết, ngay cả chính ba anh cũng không rõ. Lại nói, công ty vẫn là trong khoảng bốn năm năm nay mới phất lên, cô ta cũng không rõ ràng, vốn cũng sẽ nói cho cô ta biết, nếu không phải xảy ra chuyện kia, anh sao lại phải lừa gạt cô ta.

"A, Khúc Bình, mấy người Khúc gia các ngươi tôi nhìn thấu hết rồi. Nhanh, quốc tế Hoàn Vũ tôi bỏ qua, nhưng mấy phòng ở tại Thượng Hải cùng mấy biệt thự tại Nam Kinh, điền sản tại Hải Nam, cổ phần của mấy công ty gia đình trong tay anh nữa" Viên Lệ Bình cười cười, "Còn có ngôi nhà của hai lão nhân tại ngõ Hòe Thụ cũng phải giao cho tôi."

Khúc Bình nhất thời giận vô cùng, người còn có thể vô sỉ như vậy sao?

Khúc ba vỗ bàn, tức giận nói với Khúc Bình, "Lão đại, đứa con dâu như vậy mấy lão Khúc gia chúng ta không dám nhận, con sớm đem đuổi đi đi." Nói xong đứng lên, lôi kéo Khúc mẹ tiến vào buồng trong, đóng cửa lại kêu rầm một tiếng.

Khúc Bình lắc lắc đầu, chậm rãi bước đến trước mặt Viên Lệ Bình. Bản thân lúc trước thật sự bị mù mới lấy cô ta. Khúc Bình tới gần cô, nói bên tai cô, "Cô cho rằng tôi thực sự không biết gì hay sao?"

Viên Lê Bình tức giận trừng anh, "Anh biết gì?" Trong mắt có chút trốn tránh.

Khúc Bình lắc lắc đầu, "Bốn năm trước anh tới châu Âu công tác, đã bỏ lỡ ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta, anh nghĩ về sớm cho em một niềm vui bất ngờ. Ha… thật sự là niềm vui bất ngờ, ha ha, anh bất ngờ còn em thì vui đi. Cón nhớ người mập kia không? Em nói xem em thật sự không biết lựa chọn, chọn một người như vậy. Bang… một phát súng đủ tiễn hắn lên trời. Sao có thể không vui." Khúc Bình nói vô cùng ôn nhu, nhưng nghe vào trong tai Viên Lệ Bình lại trở thành điều vô cùng kinh khủng.

Có chút run rẩy nói, "Những tài liệu này là do anh chuẩn bị?"

Khúc Bình rất vui vẻ ném ra, "Thế nào, anh rất thông minh đi. Em trai là cảnh sát cho nên tuyệt đối sẽ không làm chuyện trái pháp luật, tuy nhiên có câu có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ mà, thứ anh có là tiền, bỏ ra hơn tám trăm mua lòng trung của một gián điệp, không có lửa thì làm sao có khói, hắn ta nếu không có vấn đề gì anh cũng không có biện pháp nào. Vốn anh còn nghĩ để hắn có thể nghỉ ngơi thêm mươi năm hai mươi năm nữa, đáng tiếc hắn lại quá ngốc, cảnh sát người ta không muốn nuôi con heo ngốc đó, trực tiếp dùng một viên đạn đuổi hắn đi." Nói xong chậc chậc lưỡi, cảm thấy hơi đáng tiếc.

Nói xong lại nheo mắt nhìn Viên Lệ Bình. Thước Nhạc lúc này không nhìn thấy mặt anh, nếu thấy khẳng định sẽ lại cảm thán, ba người nhà này thật sự quá giống nhau, khi tức giận lập tức híp mắt lại.

Viên Lệ Bình khẽ lui người về phía sau, thân thể sắp tựa vào trên thân cột, "Anh nói cho em một bí mật, kỳ thật mấy năm nay anh chưa từng chạm vào em, ngại bẩn."

Viên Lệ Bình nghi hoặc nhìn anh.

"Ha hả, em không biết trên thế giới có một thứ gọi là xuân dược sao. Cũng không khác lắm so với loại mà em kê cho em trai anh đâu, có điều anh tìm người chế lại dùng, em ăn rồi sẽ nghĩ chúng ta đang làm, ha hả, anh ở trong mộng có phải rất cường tráng hay không."

Hiện tại, trong mắt Viên Lệ Bình, Khúc Bình là ma quỷ, cơ thể dựa lên cột, thở hổn hển.

"Biết anh vì sao vẫn giữa em lại không? Không biết đúng không? Em vừa nói em nhìn thấu Khúc gia chúng ta, nhưng có một điều em không biết, người Khúc gia có một nhược điểm, đều rất trọng tình, một khi động lòng thì là chuyện cả đời. Hơn nữa, tình cảm giữa người nhà với nhau cũng rất thân thiết, gia phả nhà chúng ta truyền mười tám đời, nhưng hiện tại lại chỉ có một chi chúng ta đây, nhưng chưa từng xuất hiện việc bỏ vợ nạp thiếp, bà nội anh qua đời sớm, ông nội của anh cũng đi theo, chỉ còn lại mỗi cha anh, sau đó lại có thêm hai anh em anh. Khúc gia chúng ta không vượng đường con cái, nhưng lại rất thân thiết, chỉ cần động lòng thì sẽ không đổi, anh thật sự bị mù rồi mới coi trọng em. Là em khiến anh chịu đựng nỗi sỉ nhục lớn nhất mà nam nhân phải chịu, nhưng anh vẫn nhịn, vì cha mẹ anh, vì Gia Gia, cũng vì nề nếp Khúc gia chúng ta." Trên mặt Khúc Bình có chút nhăn nhó. "Em nếu an phận, tuy rằng anh không thể tha thứ cho em, nhưng hai người chúng ta cũng có thể an bình vô sự, như vậy cũng khiến cha mẹ yên tâm."

"Em trai anh làm sao, Thước Nhạc lại làm sao, em ghen tị cha mẹ anh thiên vị em ấy, Thước Nhạc người ta tốt hơn em gấp trăm lần, ít nhất em ấy đối đãi với cha mẹ như thân sinh, cung kính cha mẹ như với thân sinh, ít nhất vì có em ấy mà Khúc gia chúng ta thịnh vượng đường con cháu, nếu em ấy có điều gì không tốt, cha mẹ có thể ở lại Yến Kinh hay sao? Anh có thể biết thời biết thế để họ ở lại Yến Kinh hay sao? Anh là con cả, hiếu kính cha mẹ là trách nhiệm của anh, nếu không phải vì em, anh cũng không hy vọng

cha mẹ nhìn thấy người con dâu ngày ngày phong hoa tuyết nguyệt tựa như gái thanh lâu vậy, anh không ngẩng mặt lên được."

Thước Nhạc cầm tay Khúc Phàm, thanh âm Khúc đại ca không lớn, nhưng không hề khó khăn với hai người có ngũ cảm linh mẫn như họ. Hai người lúc này mới biết chị dâu của Khúc Phàm đã làm những chuyện gì, tức giận trên người Khúc Phàm không có chỗ trút, hắn lúc này thật sự muốn bắn chết nữ nhân kia.

Khúc Bình vỗ nhẹ lên mặt Viên Lệ Bình, "Đừng sợ, anh không làm gì em cả, em trai là người chấp pháp, anh sẽ không làm chuyện phạm pháp. Em biết vì sao anh chuyển công ty tới Yến Kinh không? Đây là cơ hội cuối cùng anh trao cho em, Thượng Hải kia là thế giới sa hoa, anh sợ em không thể cưỡng lại sự mê hoặc, dụ dỗ làm ra những chuyện bất hiếu. Ha hả, anh không nghĩ tới em lại ra tay trên người em trai anh, hai đứa nó sao có thể để em tác động chứ. Vốn anh thấy vài năm nay em cũng coi như an phận, ở Thượng Hải tuy rằng có chăng hoa cũng không làm ra chuyện quá có lỗi với anh, anh cũng quá bận nên không có thời gian ở cùng em, chuyện bên này anh cứ mắt nhắm mắt mở cho qua, em trai tuy rằng chịu chút ủy khuất, nhưng hai người họ là người độ lượng, sẽ không so đo, cũng không ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta, nam nhân dù sao cũng không giống nữ nhân, sẽ không tính toán chi li. Nhưng em vậy mà sử dụng mấy thủ đoạn thấp hèn kia. Tiểu Ngọc từ đầu vốn được chuẩn bị cho anh đi. Em muốn dùng phương pháp này khiến anh khuất phục đi, để khi ly hôn lại chiếm được càng nhiều đúng không? Anh nuông chiều em, vẫn nói với em rằng anh đang rất bận, khi rảnh rỗi thì luôn ở cạnh em, những điều mà làm đó, có lẽ là vì Gia Gia. Em lại dùng phương thức này báo đáp. Đơn giản là bởi vì lòng hư vinh cùng ghen tị của em, vì em muốn phá vỡ tình cảm của em trai anh cùng Thước Nhạc. Hơn nữa, tiểu Ngọc kia vốn vẫn đưa tới chỗ anh, vốn em ấy cũng là một người mù quáng, không thể gây ra sóng gió gì. Anh lại không nghĩ tới em sẽ lợi dụng em ấy. Em có biết khi nghe tiểu Phàm nói chuyện này, anh có tâm trạng ra sao không?" Khúc Bình kéo Viên Lệ Bình lại cho hai người kề sát nhau, gần như nghiến răng nghiến lợi nói, "Anh muốn giết em."

Nhìn thấy cô ta sắp bị dọa ngất, Khúc Bình buông tay ra, vuốt vuốt lại vạt áo, "Anh còn rất mềm lòng đâu, ngày đó về nhà tuy rằng đã có chút tức giận rồi cũng thôi, nhưng chính em lại thấy khó khăn, vậy chúng ta ly hôn đi, nhiều nhất ba anh về cũng chỉ đánh anh chút thôi, dù sao từ nhỏ đến lớn, anh cũng chịu không ít đòn roi. Anh còn nghĩ nể tình Gia Gia, cho em chút tiền để em cả đời vô lo vô nghĩ, nhưng em thật sự khiến anh thất vọng, em thế nhưng gọi cha mẹ anh về, làm trò chửi bới trước mặt họ, em vì sao lại như vậy? Thật sự không có đầu óc. Biết anh hiếu thuận cho nên theo cha mẹ anh nói điều kiện, em nghĩ rằng anh và em muốn ly hôn mà không chuẩn bị gì hay sao?"

Khúc Bình lấy từ túi tiền trên tây trang lấy ra tờ giấy, "Chuyện này, em không giải thích chút gì hay sao?"

Viên Lệ Bình nhìn thấy tờ giấy kia sợ tới mức run rẩy, đứng cũng không đứng vững, đặt mông ngồi xuống trên dãy hành lanh gấp khúc.

"Tiếc rằng em cô phụ tấm lòng của anh với em, em quên hết rồi, em năm đó vì sao lại thích anh, ha hả, cũng bởi năm đó anh oai phong một cõi, nếu không, sao có thể cưới được hoa hậu giảng đường em đây chứ."

Viên Lệ Bình cảm thấy thật khó thở, trí nhớ tựa như quay ngược trở lại, năm đó cô là hoa hậu giảng đường, khi đó, gia cảnh nhà cô không tốt, muốn tìm một chàng rể giàu có, lúc ấy tốn không ít tâm tư, mấy quý công tử nhà giàu trong trường đều vây quanh cô. Cô tuy rằng thoạt nhìn thanh cao, kỳ thật hy vọng chọn được người tốt nhất. Khi đó, Khúc Bình xuất hiện. Ban đầu, cô cũng không chú ý tới anh, Khúc Bình ở trường học không nổi bật, gia cảnh cũng rất bình thường. Nhưng từ khi Khúc Bình theo đuổi cô, tất cả đều thay đổi, vô cùng chói mắt. Những người theo đuổi khác bị anh xử lý sạch sẽ, cũng không biết lúc ấy

anh dùng cách gì nữa, những người đó không xuất hiện trước mắt cô nữa. Thấy Khúc Bình cứ nói vòng quanh, còn có hai người gia cảnh cực tốt vẫn mãi không chịu buông tay. Kết quả, trong vòng chưa đến nửa năm, một người bị tai nạn xe phải vào viện, một người bị đưa vào bệnh viện tâm thần, lúc ấy còn lập án điều tra, cũng hoài nghi Khúc Bình, nhưng lúc ấy không có bằng chứng nào cho thấy có liên quan đến Khúc Bình, điều tra suốt hai tháng, hai án tử đều lấy kết quả ngoài ý muốn mà kết thúc. Nhưng từ đó về sau, không còn ai theo đuổi cô nữa, lòng cô cũng bị bắt giữ. Cũng may sau khi kết hôn liền phát hiện gia cảnh Khúc Bình rất tốt. Rốt cuộc từ khi nào thì thay đổi đâu? Là bởi Khúc Bình bận chuyện công ty lâu không về nhà, hay bởi vì anh dần thay đổi, không còn như xưa. Viên Lệ Bình khẽ run lên, phát hiện bản thân đã sai, quá sai rồi.

Nghĩ nghĩ, đột nhiên túm lấy quần Khúc Bình, "Khúc Bình, em sai rồi, anh tha thứ em thêm một lần nữa thôi, nể tình Gia Gia tha thứ cho em đi."

Khúc Bình khinh thường nhìn Viên Lệ Bình, thập phần coi thường ánh mắt của mình, thế nhưng coi trọng loại người như vậy. Vươn tay kéo cô lên, híp mắt nhìn, "Tha thứ? Sao có thể tha thứ? Anh vì em đã tha thứ bao nhiêu lần, đã cho em bao nhiêu cơ hội rồi, nhưng em có trân trọng đâu." Buông lỏng tay, "Ngày mai luật sư sẽ đem hiệp nghị ly hôn đưa cho em ký, nể tình Gia Gia, anh cho em năm trăm vạn, căn nhà mới mua ở Thượng Hải kia cũng cho em, coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, đừng có nghĩ ra chủ ý nào khác, cũng đừng để anh nghe thấy tin đồn nào về nhà chúng ta, tiền đó cũng đủ để em dưỡng lão rồi. Cũng đừng nghĩ đến chuyện gặp lại Gia Gia nữa, ha hả, em cũng biết thủ đoạn của anh mà, đừng khiến anh có cơ hội dùng nó lên người em. Hiện tại cút xa Khúc gia ra cho anh." Khúc Bình nói xong, xoay người bước vào trong giữa nhà.

"Khúc Bình, em sai rồi, anh tha thứ em, về sau em nhất định sẽ sửa. Gia Gia, nói giúp ma ma đi, ma ma hiểu rõ con nhất, giúp ma ma nói chuyện đi. Gia Gia."

"Cút… anh nói rồi, sau này em đừng gặp Gia Gia nữa." Khúc Bình quay đầu trừng mắt, "Em còn thể diện mà bảo Gia Gia gọi em ma ma sao."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay viết mười ngàn bốn trăm chữ, cả ngày không nhúc nhích, thân thể đều cứng đơ luôn.

Kỳ thật viết tiểu Ngọc làm những chuyện như vậy, viết chị dâu, viết đại ca còn có Thước Nhạc cùng Khúc Phàm, viết này đó, chủ yếu muốn nói quan hệ giữa người với người thật quá phức tạp, chúng ta có lẽ không thích những cũng không thể tùy tâm sở dục làm gì cả, chúng ta đều cần cố kỵ rất nhiều, có lẽ chúng ta không thèm để ý đến tình cảm của người ta nhưng chúng ta càng để ý làm như vậy có thể hay không xúc phạm đến người thân của chúng ta. Đôi khi vì người ta quan tâm, chúng ta có thể chịu đựng rất nhiều chuyện. Sống là cần phải để ý, hai người cùng chung sống, nhất định sẽ xảy ra va chạm, người trong hai gia đình cũng sẽ nảy sinh một vài mâu thuẫn, nhưng bởi vì người mình yêu, này đó đều có thể chịu được có thể điều hòa. Đôi khi cứ nhường nhìn thì sẽ thấy ủy khuất, nhưng như vậy sẽ khiến rất nhiều người vui mừng, nhưng còn có câu là không thể nhịn nữa không cần nhịn nữa, đánh thức con sư tử đang ngủ say cũng không phải chuyện gì tốt.

45. Chương 44: Tình Cờ Gặp Lúc Bận Rộn

"Anh…" Khúc Phàm nhìn anh mình, trong lòng có chút chua xót. Hắn đã bao lâu rồi không nhìn thấy bộ dáng tức giận của đại ca, không nghĩ tới mấy năm nay, trong lòng anh chịu nhiều khổ sở như vậy.

Thước Nhạc nhìn hai người, xoay người ôm Gia Gia đến Tây ốc, lưu lại không gian cho hai anh em.

Gia Gia sau khi thấy cha mình tức giận thì không nói gì nữa, thậm chí lúc ma ma gọi tên cũng không nhúc nhích, cả người ngơ ngác. Thước Nhạc ôm nó đến Tây ốc, đặt trên giường, cậu nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về. Cậu không biết nên an ủi đứa nhỏ này như thế nào. Hôm nay, việc cha mẹ phản bội nhất định sẽ lưu lại bóng ma trong lòng cậu, không biết còn có thể khôi phục lại hay không nữa.

Không biết qua bao lâu, hai anh em trong phòng khách, cùng cha mẹ trong Đông ốc đều không có động tĩnh gì, cửa trong cũng cạch một tiếng đóng lại, mẹ của Gia Gia cũng đã thật sự rời đi, đứa nhỏ bị thanh âm này làm cho kinh ngạc một chút, ghé vào trong ngực Thước Nhạc nhỏ giọng khóc. Thước Nhạc chỉ thấy trong lòng ê ẩm, chỉ có thể lẳng lặng ngồi cạnh nó, vuốt ve lưng nó, càng ôm chặt nó vào trong lòng.

Dần dần tiếng khóc ngừng lại, đứa nhỏ vẫn không nhúc nhích, ngay tại lúc Thước Nhạc nghĩ rằng nó đang ngủ, Gia Gia nằm trong lòng cậu, nhỏ giọng nói, "Cháu nhìn thấy. Thấy bọn họ ở trên giường. Lúc mẹ đi có nói mang cháu theo, như vậy có thể có được càng nhiều tiền." Nói xong, Gia Gia lại khóc lên.

"Không khóc không khóc, Gia Gia còn có ba ba, còn có ông nội bà nội, còn có thúc thúc, còn cả thúc nữa. Chúng ta đều yêu cháu. Không khóc nha…" Đôi mắt Thước Nhạc hồng hồng, đứa nhỏ đáng thương này, mẹ nó khi đưa ra yêu cầu ly hôn, từ thủy tới chung không hề nghĩ cho đứa nhỏ này, lại không biết con cô từng dùng ánh mắt tràn ngập hận ý nhìn cô, nhưng vẫn luôn mong cô có thể hồi tâm chuyển ý.

Đêm đó đặc biệt dài, người trong Khúc gia trằn trọc không thể ngủ được, đối với những người trọng tình cảm như người Khúc gia mà nói, tình cảm của đại ca tan vỡ cũng hình thành bóng ma. Thước Nhạc ông Gia Gia ngủ cả tối, đứa nhỏ ngủ cũng không yên giấc, nắm chặt lấy quần áo của cậu, thường xuyên tỉnh giấc. Tiểu Tiểu cùng Phi Phi được đón về, có lẽ cảm nhận được không khí áp lực trong nhà, hai đứa nhỏ ngoan ngoãn đi vào phòng mình ngủ.

Chuyện trôi qua được một tuần, Thước Nhạc tiếp tục quay lại làm việc, nhưng lại đem Gia Gia bên người, tâm trạng nó vẫn rất kém, Khúc ba Khúc mẹ khá tức giận, hơn nữa sợ Viên Lệ Bình kia như con thiêu thân tiến đến, vậy cứ để nó vào trong căn cứ ở tạm. Trường học lúc trước cũng không đi nữa, miễn cho có tin đồn gì. Hai người Thước Nhạc thương lượng, quyết định chuyển đến trường học trong căn cứ. Trường tiểu học nơi này cũng tốt, tuy rằng ít học sinh, cả một cấp học mà chưa tới mười đứa, nhưng những đứa nhỏ học chung với nhau có điều tốt hơn, tiếp xúc cũng nhiều. Trong căn cứ rất coi trọng việc giáo dục trẻ nhỏ, những thầy giáo dạy học đều là giảng viên… Mỗi ngày học lý luận nửa ngày học thực tiễn nửa ngày, rất thoải mái. Tuy nói thời gian ở cùng với ông bà nội ít đi những có Khúc Phàm Thước Nhạc chăm sóc, bọn họ cũng an tâm. Hơn nữa, Viên Lệ Bình nháo loạn như vậy, Khúc ba Khúc mẹ cũng không muốn muốn ở lại ngôi nhà đó nữa, chuẩn bị đổi sang nơi khác. Khúc ba mấy ngày nay vẫn đi xem nhà khắp nơi, ngoại trừ Gia Gia, còn lại những thứ gì có liên quan đến Viên Lệ Bình, lão đều chán ghét, tứ hợp viện kia cũng bị ghét lây, ngày hôm sau đã dọn đến nhà Thước Nhạc.

Việc đến trường của Gia Gia đã giao cho Khúc Phàm để ý, không đến vài ngày đã giải quyết xong.

Thước Nhạc mang theo Gia Gia đi làm, nhóm trợ thủ trong vườn cây cũng không nói gì, hiện tại bọn họ vô cùng khâm phục Thước Nhạc, tuy rằng Thước Nhạc chưa bao giờ yêu cầu họ gọi là thầy, nhưng trong lòng họ đã sớm coi Thước Nhạc là thầy. Trong hai tuần này bọn họ học hỏi được rất nhiều, hiện tại bọn họ đều có những nhận thức mới về thực vật, thuốc đông y, linh khí. Đây quả thực là bước đột phá lớn.

Không ít lão giáo sư trong viện nghiên cứu đã xem qua những bút ký của họ, ban đầu còn có thể ngồi yên, nhưng quá hai ba ngày đã trực tiếp bước vào vườn cây, đi theo đám trợ này nghe giảng giải của Thước Nhạc về những thực vật đó. Hơn nữa, bọn họ cũng đưa ra một vài vấn đề, đại đa số thì Thước Nhạc đều có thể trả lời, chỉ có một vài câu hỏi huyền diệu mà khoa học không thể giải thích, những câu hỏi này đề cấp đến ngũ hành nguyên khí, những loại linh khí khác nhau, hoặc chuyện trong thiên địa, nói về những vấn đề này thì có quá nhiều, có nói mấy ngày mấy đêm cũng không hết, hơn nữa, bọn họ cũng không thể hiểu hết được. Bởi vì những thứ này muốn hiểu hết thì cần vài chục năm hoặc mấy trăm năm nghiên cứu, trừ khi có ngọc giản* gì đó có thể khắc những điều này vào trong đầu, sau đó học tập đúc kết một chút, như vậy tốc độ sẽ rất nhanh. Bởi vì làm như vậy cần năng lực lý giải rất lớn, có thể xem qua mà hiểu, vĩnh viễn cũng không quên. Cũng chính vì vậy mới khiến Thước Nhạc nổi lên ý niệm muốn làm ngọc giản. Bản thân tuy rằng không cần, nhưng Khúc Phàm cùng đám nhỏ cần dùng đến. Khúc Phàm lập tức sẽ tu luyện lại lần nữa, công pháp này nếu chỉ do Thước Nhạc truyền đạt lại thì không được, một vài cảnh giới cần chính hắn lĩnh hội, nếu có ngọc giản thì rất tốt.

(*ngọc giản: một loại dụng củ của tiên gia, có tác dụng ghi chép lại kiến thức và truyền trực tiếp vào bộ nhớ của con người, mấy bộ phim tiên hiệp hay nói tới đó)

Tuy rằng nghĩ vậy nhưng ngọc giản cũng không phải có thể trong nhất thời có thể làm ra, những vấn đề mà mấy lão giáo sư đưa ra còn cần cậu giải đáp. Thước Nhạc cuối cùng chỉ có thể dùng một lần nêu ví dụ nói, đem những điều có vẻ huyền diệu đó diễn đạt lại, cũng không giải thích nguyên lý của chúng, trực tiếp dự theo hình thái đến nói. Những ví dụ được nêu ra mang lại hiệu quả vô cùng tốt, cũng khiến bọn họ tự thể nghiệm chút tác dụng của linh khí, nguyên lực.

Bởi vì mấy thứ này, tiến độ của vườn cây vô cùng chậm, Thước Nhạc cũng sợ những người này không thể hấp thu, hơn nữa cứ kéo dài qua ngày qua đêm sẽ khiến thân thể không chịu nổi, dù sau trừ sáu người ra thì còn lại đều là người thường. Thước Nhạc đã ra giới hạn, thời gian buổi tối không cho phép họ tiếp tục quan sát những thực vật đó. Nhưng những người này đều là đám cuồng công tác, thay nhau quan sát thực vật, nhìn thấy chồng báo cáo cao ngập đầu được đưa lên, cậu nhíu mày. Hai ngày cuối tuần để bọn họ nghỉ ngơi, bản thân cũng được nghỉ, khóa cửa vườn cây, cưỡng chế nghỉ ngơi.

Được nghỉ một ngày, Thước Nhạc mang theo ba đứa nhỏ đến công viên trò chơi chơi, vốn cũng muốn đón Kỳ Kỳ qua cùng đi, nhưng gọi điện thoại mãi mà không được. Thằng nhóc kia cùng thầy giáo đi uống trà nghe kinh kịch, cuộc sống gia đình trôi qua vô cùng nhàn nhã. Gia Gia trải qua hai tuần điều chỉnh tâm trạng, cũng đã tốt hơn nhiều, bọn họ chơi đến ba giờ chiều, Khúc Phàm gọi điện thoại cho cậu, bảo cậu đến tổng công ty xem sao. Đại ca mấy ngày nay cũng chưa về nhà, Khúc ba Khúc mẹ lo lắng, vừa lúc cậu dẫn đám nhỏ đón đại ca về nhà ăn cơm.

Thước Nhạc dùng túi treo Phi Phi trước ngực, thằng nhỏ giương mắt nhìn bốn phía, cái đầu nhỏ cứ ngó nguậy lung tung. Trẻ con mới hai tuổi, không nên ôm mãi, nhưng lại sợ nó không suy nghĩ liền bay lên. Nơi này không phải căn cứ, bay lên thì có chút phiền phức, chỉ có thể ôm như vậy. Tay trái nắm Tiểu Tiểu, tay phải nắm tay Gia Gia đi vào quốc tế Hoàn Vũ. Hiện tại nơi này là tổng bộ của quốc tế Hoàn Vũ. Tòa nhà vô cùng cao lớn, cao ba mươi sáu tầng xanh vàng rực rỡ, Thước Nhạc ở dưới lầu gọi điện cho Khúc Bình, ngồi thang máy lên tầng ba mươi lăm, nơi đó là phòng tổng tài.

Thang máy đi đến tầng hai ba thì cậu gặp được người quen.

"Thước Nhạc, sao cậu lại ở đây?" Trương Húc vô cùng ngạc nhiên khi thấy Thước Nhạc.

"Tớ tới tìm người, nga, cậu làm việc ở đây." Cậu vừa nhớ ra, lúc Trương Húc nói đi làm tại quốc tế Hoàn Vũ, cậu thấy quen quan, đây vốn là công ty của Khúc gia mà, nhưng trước đó cậu không chú ý mấy.

"Mấy đứa nhỏ này là?" Trương Húc cảm thấy đại não mình giống như không đủ dùng, đột nhiên đụng phải kẻ địch trước kia, hơn nữa nhìn ba đứa nhỏ này thì có hai đứa giống người đó, còn một đứa thì nhìn sao cũng thấy giống con của tổng tài.

Thước Nhạc tuy rằng không thích Trương Húc, nhưng bọn họ không lên cùng một tầng, cậu cũng chẳng cần so đo với hắn ta, cùng học một thời gian cũng không tất yếu phải làm căng nên cười giới thiệu, "Hai đứa này là con của tớ, Tiểu Tiểu cùng Phi Phi, đây là con của đại ca tớ, Gia Gia. Đến chào chú đi."

"Chào chú ạ." Ba đứa nhỏ cùng lên tiếng chào hỏi, Phi Phi còn giống như con rùa nhỏ khua loạn tứ chi.

Đại não Trương Húc giống như không thể dùng, thang máy dừng lại tại tầng ba mươi lăm, cửa mở ra, hắn mời hồi phục tinh thần mới nhớ ra mình quên ấn chọn tầng trệt. Thang máy đã sớm đi qua tầng ba mươi tới tầng ba mươi lăm, phòng của tổng tài. Sau đó, hắn liền thấy, tổng tài của công ty đứng ở cửa thang máy, mỉm cười chờ đợi.

"Ai u, em sao lại mang ba đứa nó tới đây, mệt lắm nha, đến đến, cho bá bá ôm cái nào, xem Phi Phi béo hay không nha." Khúc Bình tựa hồ rất vui, thấy mấy người Thước Nhạc, ánh mặt cũng cong cong lên, thấy Thước Nhạc ôm Phi Phi thì chạy nhanh tới đón.

"Đừng nói nữa, nhóc này lên nhà trẻ ăn ngon chơi vui đúng là béo ra. Dọc đường đi cũng chẳng thành thật chút nào, làm người ta thật buồn nha."

"Ba ba, hôm nay Nhạc thúc thúc mang bọn con tới công viên trò chơi."

"Chơi vui không?" Khúc Bình cúi đầu hỏi con trai, thằng nhóc tựa hồ đã khôi phục, sắc mặt không tồi, thoạt nhìn có chút béo.

"Vâng, vui lắm, nhưng công viên trò chơi lớn quá, có nhiều trò chưa chơi được, thúc thúc nói ngày nghỉ lần sau sẽ mang bọn con đi tiếp. Lúc đó, ba ba cùng lão thúc cùng mang bọn con đi được không? Nhạc thúc thúc mỗi ngày đều làm việc rất vất vả, giảng bài cho một đám cô chú với ông, mệt chết đi được, để thúc ấy ở nhà nghỉ ngơi đi nha."

"Được, lần sau ba ba đi với các con, chúng ta chơi hết tất cả những trò chơi trong công viên luôn." Khúc Bình có chút cảm kích nhìn Thước Nhạc, "Khoảng thời gian này bận lắm hả?"

"Vâng, có chút, nhưng không ảnh hưởng tới sức khỏe, có chút mệt đầu, câu hỏi mấy lão giáo sư đưa ra rất sắc bén, có chút khó khăn." Thước Nhạc không chút để ý cười cười. Giảng giảng cho người khác cũng đồng thời làm phong phú kiến thức bản thân, thời gian này, cậu đã có lý giải thật sâu với trí nhớ có được trong đầu, mặc dù mệt nhưng khá thích thú.

"Mấy ngày nay tiểu Phàm cũng bận, hai người các em a, đều là đại ân nhân." Trải qua gia biến, Khúc Bình đặc biệt quý trọng người nhà, coi Thước Nhạc như em trai ruột, biết sự nghiệp của hai người em đều thành công, anh cũng vô cùng vui mừng cùng tự hào.

"Qua thêm một thời gian nữa, bọn em sẽ ổn thôi."

Khúc Bình nhìn thời gian, "Bốn giờ anh có hẹn, nửa giờ sẽ xong, em cùng mấy đứa nhỏ đến phòng nghỉ nghỉ ngơi chút đi." Nói xong, đột nhiên quay về nhìn người trong thang máy, hồi lâu mà hắn còn chưa bước ra. "Em quen", nói với Thước Nhạc.

Thước Nhạc quay đầu lại, cũng đã quên hắn, "Vâng, bạn học thời trung học, hiện tại làm việc tại công ty anh."

Khúc Bình gật đầu với Trương húc. Trương Húc sợ hãi cúi đầu chào. Khúc Bình ôm Phi Phi dẫn Thước Nhạc cùng đám nhỏ đi đến phòng nghỉ. Nếu Thước Nhạc không có giới thiệu tên người kia, cho dù có quan hệ bạn học thì chắc cũng không quá tốt, anh cũng không cần để ý làm gì.

Thước Nhạc kéo tay hai con trai, không quan tâm Trương Húc, ở công ty mình sẽ không lạc đâu.

Trương Húc đứng trong thang máy nhìn hai người đang bước đi xa, sắc mặt xanh xanh hồng hồng, trong lòng có một bình gia vị bị đánh đổ, không biết có vị gì nữa.

46. Chương 45: Da Trẻ Con

Từ nhà quay về, Khúc Phàm vô cùng vui vẻ, đại ca trải qua hơn nửa tháng, tâm tình cũng đã gần như khôi phục. Cho dù, anh đối với Viên Lệ Bình còn tình cảm hay không, ly hôn cũng là một sự giải thoát với anh. Hiện tại, tựa hồ còn khôi phục tốt hơn cả lúc trước nữa.

Lại nói, tính cách hai anh em họ cũng thật giống nhau, nhưng Khúc Phàm vì bị bắt cóc lần đó mà trầm ổn hơn so với Khúc Bình. Khúc phụ tin rằng dùng roi đòn mới nuôi dưỡng được đứa con có hiếu, từ nhỏ rất nghiêm khắc với hai anh em, nếu đã làm sai chuyện gì thì nhất định phải bị phạt. Khúc Phàm còn tốt chút, sống ngay thẳng, tính tình chính trực, cho dù phần lớn đều bị đánh vì người khác, thường thường Khúc ba còn muốn nói câu đáng đánh. Khúc Bình không giống vậy. Anh từ nhỏ đã thông minh, có thể bởi Khúc ba quản quá nghiêm, trong lòng anh có chút phản nghịch. Thời niên thiếu gây ra không ít chuyện, Khúc ba vì anh mà rất nhọc lòng. Năm cấp ba ấy, Khúc ba nói nếu anh có thể thi đỗ vào trường đại học hạng nhất thì sẽ không quản anh nữa. Khúc Bình cũng liều mạng, thành thật học tập một năm đủ khiến anh có thể đỗ vào trường trọng điểm. Vốn Khúc ba còn tưởng sau này không thể quản lý con trai nữa, không nghĩ

rằng Khúc Bình sau khi trải qua giai đoạn đó, khi vào đại học thì trở lên trầm tĩnh hơn nhiều, rất ít khi gây chuyện. Dần dần, Khúc ba cũng không xen vào nữa, chuyện mà đời này ông tự hào nhất không phải kiếm được bao nhiêu tiền, mà là dạy dỗ được hai người con trai hiếu thuận.

Cuộc hôn nhân lần này của Khúc Bình thất bại khiến ông chịu đả kích thật lớn, nhưng bốn năm trước ông đã từng thất vọng qua, mấy năm nay cũng chỉ lừa mình dối người mà thôi. Hơn nữa, dựa vào tính cách của anh, cho dù Viên Lệ Bình có an phận thủ thường thì anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta, hai người cùng lắm cũng chỉ có thể tương kính như tân, đợi đến khi cha mẹ mất đi, hai người mới tách ra đi. Dù sao, trước đó cô ta diễn xuất không tồi, cha mẹ vẫn thực thích cô ta. Ly hôn xong, thân thể lẫn tinh thần đều lập tức được giải thoát, cảm thấy nhiều năm qua chưa từng thoải mái như vậy.

Gia Gia đi học tại trường tiểu học trong căn cứ, tiến vào năm thứ ba, lớp bọn nó tính tất cả mười bảy người, bốn đứa nhỏ trong căn cứ có ba là tham mưu quân khu cùng cháu của chính ủy. Hiện tại, tính cả Gia Gia thì có mười tám đứa, đối với bạn mới, bọn nọ không hề bài xích. Những đứa nhỏ trong căn cứ rất ngây ngơ cùng rất ngay thẳng, không có bất cứ điều gì vòng vo quanh co. Mấy tiểu thái tử cũng rất khiêm tốn. Dù sao căn cứ này khác với những nơi khác, cho dù có ông nội làm chỗ dựa cũng vô ích. Trong căn cứ có nhiều dị nhận hơn, những đứa nhỏ kia cũng không hề bình thường, chúng nó ở trong đó lại không mấy nổi bật.

Gia Gia là một đứa nhỏ thông minh, cũng vô cùng đáng yêu, đi vào lớp học mới không bao lâu đã có thể hòa đồng với bạn bè. Mấy thầy cô trong trường cũng tốt lắm, dạy những điều mà những thầy cô trước kia không nói tới, đương nhiên, thầy cô giáo hiện tại phải gọi là giáo viên, những giáo viên đó dạy nhiều về thực hành hơn. Mỗi tiết lý thuyết của bọn nó dài 90 phút, mỗi sáng sẽ có hai tiết, buổi chiều có một tiết, thời gian còn lại sẽ học thực hành. Đôi khi giáo viên mang theo bọn nó đi thăm quan phòng thí nghiệm, để bọn nó làm một vài thực nghiệm hoặc đến sân huấn luyện học một vài bộ võ thuật của quân đội, bơi lội, các loại bóng… thật sự rất nhiều môn. Gia Gia cảm thấy nó mỗi ngày đều rất háo hức đến trường, có thể bởi vì được thực hành, khả năng tiếp thu kiến thức của nó nhanh hơn rất nhiều, có với hình thức giáo dục tựa như nhồi vịt trong trường học thì tốt hơn nhiều lắm.

Nhìn hai cha con đã khôi phục lại, tâm trạng Thước Nhạc cũng tốt hơn rất nhiều. Khúc Bình cậu không thể can thiệp, nhưng cậu phải thời thời khắc khắc chú ý tới tâm trạng của Gia Gia, nếu trong lòng lưu lại bóng ma thì thật không tốt.

Giảng giải tại vườn cây cho đến đầu tháng mười một, một vài thực vật hiếm có đã được trồng lại đây, tri thức phong phú về thực vật của Thước Nhạc khiến cho những nhà thực vật học trong căn cứ vô cùng khâm phục, những trợ giáo kia cũng thay đổi cách xưng hô gọi cậu là thầy. Thước Nhạc từng nói qua vài lần những vô ích nên cũng không quản nữa. Thực tế, một tháng giảng giải này, về cơ bản đã bù đắp lại một vài lỗ hổng trong kiến thức về thực vật học của cậu. Hai ba nghìn năm trước, những người tu hành đã xuống dốc, rất nhiều kiến thức đã biến mất, hệ thông thực vật hiện tại cũng gần như được gây dựng mới. Tuy rằng khoa học tính đến thời điểm này đã rất phát triển, mọi người cũng có những hiểu biết nhất định với thực vật, nhưng máy móc dù sao cũng không thể phát hiện mọi thứ, tác dụng của thực vật nếu chỉ dựa vào sự phân tích của máy móc thì không thể hiểu hết được. Tri thức trong đầu Thước Nhạc về thực vật ngoại trừ được truyền thừa lại, còn có những tổng kết kiến thức của nhân loại thời kỳ thượng cổ, so với những nghiên cứu tự nhiên mới xuất hiện này đương nhiên phong phú hơn rất nhiều.

Chấm dứt việc trồng lại những thực vật quý hiếm này, Thước Nhạc để những người này ở lại quan sát nghiên cứu, thử chiết cành, tuy rằng chỉ bỏ một ít tức nhưỡng, nhưng vẫn rất có tác dụng đối với sự phát triển của thực vật. Trong một năm, những cây lâu năm đã có thể thu hoạch, hiện tại việc cần làm là lưu lại

mầm giống. Còn những cây hàng năm còn lại cũng có thể chiết cành, những cành đó được phân ra trồng, vừa lúc cho người này chút việc làm, miễn suốt ngày xuất hiện trước mặt cậu.

Thước Nhạc dạy mấy dị năng giả kia một loại phương pháp tu luyện tinh thần lực đơn giản, để bọn họ qua đâu đó tu luyện đi. Công pháp tu luyện của dị năng giả không hề ít, nhưng những công pháp đó cũng rất thích hợp với dị năng giả hệ thực vật. Thực tế, phương pháp tu luyện co bản nhất của dị năng giả hệ thực vật là dung hợp với thực vật tiến gần tới tự nhiên. Thước Nhạc dạy cho bọn họ loại công pháp đơn giản nhất, nhưng loại công pháp này lại rất hữu hiệu với dị năng giả hệ thực vật. Hơn nữa, loại công pháp này là an toàn nhất, luyện đến cực hạn sẽ thu được năng lực phi thường mạnh. Trong đầu cậu, loại công pháp này cũng thuộc tầng trung thượng. Loại công pháp này sợ nhất là bỏ dở giữa chừng, bởi vì khi đang luyện tới tầng thứ ba, đối với dị năng giả không quá đề cao, chỉ có tiếp tục kiên trì bền bỉ mới có thể gặt hái thành công. Đây cũng là bài kiểm tra tính tình của mấy người này, một năm sau có thể nhìn ra kết quả.

Lật xem những báo cáo thực nghiệm trên bàn, Thước Nhạc cảm thán, cứ tiếp tục như vậy, cậu cũng sẽ có thể buông xuống không lo.

Có chút đói bụng, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã đến giữa trưa, lấy ra hộp cơm, bên trong đặt những thức ăn vừa làm buổi sáng, vẫn còn nóng hầm hập. Vườn cây cách xa căn tin quá, cậu vẫn mang cơm trưa đi ăn cho tiện.

Chưa kịp ăn, Gia Gia đã từ bên ngoài chạy vào. Vốn vườn cây không cho phép người ngoài tiến vào, nhưng Thước Nhạc mang theo Gia Gia tiến vào cũng gần hai tuần, bảo vệ cũng biết nó, sẽ không ngăn cản, tuy nhiên vẫn sẽ đưa đến trước cửa phòng Thước Nhạc, sợ nó đi vào nhà ấm, đụng vào cây cối bên trong thì không hay lắm.

"Nhạc thúc. Oa… cháu thật may mắn, vừa lúc ăn cơm." Gia Gia nhìn thấy thức ăn trên bàn, hai mắt sáng ngời.

"Cháu thật lanh lợi nha, hay cố ý canh giờ tới vậy." Lại lấy ra một bộ bát đũa đặt trước mặt Gia Gia, "Sao trưa nay không dùng cơm cùng bạn học, có chuyện gì sao?"

Gia Gia nuốt xuống miếng gà trong bụng rồi mới nói, "Hôm qua cháu mang theo bánh ngọt cho bạn học, hôm nay bọn họ đều ồn ào đòi đến nhà chúng ta, muốn ăn cho no mới thôi. Cháu muốn tới hỏi Nhạc thúc có thời gian không, nếu không cháu từ chối bọn nó, đổi sang ngày khác." Tuy rằng việc cha mẹ ly hôn đả kích nó rất nhiều, nhưng cuộc sống hiện tại của nó thoải mái hơn trước kia nhiều, mặc dù còn nhỏ nhưng cũng đã hiểu được rất nhiều chuyện. Chuyện ma ma làm khiến cho nó cảm thấy xấu hổ, nhưng dù sao đó cũng là mẹ nó, hiện tại mẹ cùng cha chia tay, về sau muốn làm gì thì làm, cũng không đi theo giày vò nó nữa, có điều tình cảm với mẹ cũng dần phai nhạt. Thời gian mỗi ngày nhớ tới mẹ cũng ngày càng ít. Nó biết Thước Nhạc thật tình đối xử tốt với mình, không hề khác gì so với Kỳ Kỳ cùng Tiểu Tiểu, trong cuộc sống hàng ngày cũng chiếu cố nó còn cẩn thận hơn cả cha nó, cho nên Gia Gia cũng không khách khí với Thước Nhạc, có yêu cầu gì cũng đưa ra một cách ngay thẳng, nó cũng thích cảm giác được người khác bảo vệ.

Thước Nhạc nghĩ nghĩ, thấy buổi chiều cũng không có việc gì, mấy báo cáo này tối nay xem lại cũng được. Đứa nhỏ hiếm khi mời bạn học về nhà chơi, cũng không nên để nó thất vọng, "Đi, mấy giờ các cháu tan học, bạn học cháu thích ăn gì?"

"Bọn cháu chiều này học một tiết ngoại ngữ, sau đó thì chuẩn bị lên núi. Bọn nó đang chờ cháu về, nếu như đến nhà chúng ta thì không lên núi nữa, ở nhà đá cầu rèn luyện sức khỏe thôi. Hắc hắc, Nhạc thúc làm gì ăn cũng ngon hết, bọn cháu không có kén chọn đâu."

"Được." Thước Nhạc gắp thêm cho Gia Gia chút thức ăn.

"Đúng rồi, lát nữa Nhạc thúc về thì đón Tiểu Tiểu cùng Phi Phi về luôn nha. Tên hai đứa nó rất nổi tiếng trong trường cháu, mấy bạn học đều tò mò muốn chết. Một tiểu thần đồng mặt lạnh, một Peter Pan náo động, rất nổi tiếng đó. Nhưng bạn học không biết hai đứa là em trai cháu đâu, lần này mọi người cùng nhau chơi đùa thì thật vui. Tiếc là Kỳ Kỳ ở xa quá, không thì cũng đón em ấy về chơi cùng mới vui nhất. Tiểu Tiểu cùng Phi Phi đều chưa thể so với em ấy được."

Thước Nhạc đối với chuyện này thật bất đắc dĩ, Tiểu Tiểu cùng Phi Phi ở đây tựa như cá gặp nước. Tiểu Tiểu quen biết được tiểu thiên tài xứng danh đệ nhất "bạn gái" kia, cả ngày ngồi bên cạnh to nhỏ nghiên cứu, rốt cuộc làm ra một vài vật cổ quái khiến họ ngạc nhiên. Mấy ngày trước còn tự lắp đặt một cái radio, hai đứa nó có tư tưởng thật kỳ quái, tạo ra một thiết bị thu phát tín hiệu giống radio mà không hẳn là radio, lại còn nghe được thông tin điện tử trong căn cứ, càng kỳ quái là hai đứa nhỏ thế nhưng nghe được một cuộc điện thoại kỳ quái, người nói chuyện kia chính là kẻ đã xông vào nhà Thước Nhạc.

Người nọ đã ẩn núp trong căn cứ mười lăm năm, là dị năng giả nước ngoài. Lúc trước hắn muốn ăn cắp một ít tư liệu khoa học kỹ thuật. Năng lực của hắn là có thể tàng hình, loại năng lực này có thể làm thân thể biến mất động thời che dấu hơi thở bản thân, sở trường của hắn chính là che dấu, cho nên nhiều năm như vậy cũng không có ai phát hiện ra. Lúc trước, hắn thế thân một cô nhi tiến vào đại học Yến Kinh học tập về thực vật học, sau khi tốt nghiệp thì tiến vào viện khoa học, sau đó trong một lần ngẫu nhiên được tuyển vào căn cứ. Ở trong căn cứ mấy năm nay, hắn trộm được không ít tư liệu, nhưng bởi vì thành quả nghiên cứu của sở nghiên cứu thực vật không nhiều năm, cũng không tiếp xúc với những phương diện khác. Cũng thật khéo, song màu đằng mà trước đó Thước Nhạc đặc biệt đào tạo cho Cục thuộc vào dạng tư liệu cần giữ bí mật, chỉ có vài giáo sư có được tư liệu của loại thực vật này, trong đó có Liễu giáo sư. Hắn tới nhà của Liễu giáo sư ăn cắp lại đi nhầm đến nhà Thước Nhạc, bại lộ hành tung, sau đó đến nhà Liễu giáo sư cũng không thu hoạch được mấy.

Nửa tháng trước khi Thước Nhạc giảng giải tại vườn cây, hắn cũng đi. Dù sao hắn cũng là giáo sư về thực vật học, hơn nữa ở trong căn cứ đã mười lăm năm, cũng không ai hoài nghi hắn. Vì thế, hắn đã lấy được không ít tư liệu, thừa dịp ra ngoài thì đem chúng giấu trong thành phố.

Ngày đó Tiểu Tiểu cùng cô bạn nhỏ Hoa Vân cùng nhau ở nhà mân mê radio, vừa lúc thu được cuộc điện thoại bí mật của hắn. Cuộc gọi kia cũng chỉ nói loáng thoáng, người bình thường sẽ không thể hiểu được, hai đứa cũng không thể hiểu. Nhưng lúc ấy vừa đúng lúc Khúc Phàm được nghỉ cuối tuần, hiếm khi ở nhà, đang ngồi đọc báo, chợt nghe thấy, càng nghe càng thấy không đúng, cuối cùng đem người bắt giữ vị giáo sư kia, cuối cùng còn quơ thêm được một đám gián điệp. Tiểu Tiểu cùng Hoa Vân vì vậy mà lập công lớn. Nhưng việc này được giữ bí mật, trẻ nhỏ thì vẫn cần bảo vệ, mặc dù hai đứa là thiên tài đi chăng nữa thì cũng không khác biệt. Tiểu Tiểu lại bởi vì ít khi cười mà được gọi bằng cái tên tiểu thần đồng mặt lạnh.

Phi Phi cũng bởi vì quá hoạt bát, từ lão viện trưởng hơn sáu mươi tuổi đến đứa nhỏ mới hơn một tháng tuổi đều bị nó hấp dẫn. Một ngày nọ, vào giữa trưa, nó nghịch ngợm không ngủ, khoác lên vỏ gối như áo gió, cầm kiếm gỗ nhỏ chơi đùa ở giữa sân. Bởi vì bay từ cửa sổ ra ngoài, mấy thầy cô trong nhà trẻ trong nhất thời không phát hiện ra. Cửa sắt của nhà giáo sư Nghiêm ở cách vách đã bị rỉ, khó mở, hôm đó, ông

đứng ở cửa mở mãi mà vẫn không được, đã nghĩ cách leo tường vào nhà, dù sau cứ đi ra trước rồi đợi tìm người tới sửa khóa sau, dù sao tường kia cũng chỉ cao một mét mà thôi. Phi Phi ở nhà trẻ chơi đùa vừa thấy ông trèo tưởng, lập tức không biết nảy sinh tinh thần trượng nghĩa nào lao tới, phốc phốc ném ra mấy cái bùa linh thủy. Lúc trước Thước Nhạc luyện tập vẽ bùa đã vẽ không ít, những thứ khác không dám cho nó, chỉ lấy loại linh thủy này cho bọn nhỏ chơi đùa, không ngờ rằng thằng nhỏ này vẫn còn lại một ít, hay rồi, bùa linh thủy này của nó dùng ít linh khí không có tác dụng gì lớn nhưng lại khiến Nghiêm giáo sư ướt sũng cả người.

Về nhà tất nhiên không thiếu đòn roi, thằng nhỏ này quả là kẻ ngốc lớn mật, cũng không sợ bất cứ điều gì, nếu đánh nó, nó còn cười vui hơn, từ nhỏ cũng chẳng khóc nhiều, sau khi một tuổi còn chưa rơi nước mắt lần nào. Đánh xong rồi thì sau đó vẫn như trước, chẳng chút sửa đổi, thử nói xem, cái tính này giống ai đây chứ.

Cứ như vậy, hai đứa nhỏ đều xem như nổi tiếng, trong mắt Thước Nhạc hai đứa vẫn còn là con nít, đứa này so với đứa kia càng thêm khó trông coi. Hai người bọn họ cũng coi như rất tốt, sao lại sinh ra được mấy đứa nhỏ thích gây sự vậy chứ? Đôi khi nghĩ về mấy đứa con, Thước Nhạc lại cảm thán, con gái tốt biết bao, sao mấy đứa nhóc nhà cậu không phải con gái đâu, cậu sau này nhất định phải nuôi dạy được một thục nữ.

47. Chương 46: Điềm Báo

Trong lòng nghĩ về chuyện Gia Gia, Thước Nhạc cũng không ở lại đơn vị nữa, tư liệu trên tay cũng không cần vội vàng làm gì.

Nói với Lý Tiếu một tiếng rồi rời khỏi vườn cây, trong số những người mà phó viện trưởng Trương sắp xếp cho cậu, Lý Tiếu khiến cậu thích nhất. Lý Tiểu trầm ổn hiểu chuyện, làm việc có tình lại thỏa đáng, vườn cây có hắn quản lý thì mọi người chỉ cần lo chuyện nghiên cứu là được rồi.

Về đến nhà, trong sân đã thay đổi rất nhiều, đã sang tháng mười một nhưng sân nhà họ vẫn một màu xanh tươi tốt, không có lá rụng mấy. Sân trước đặt một chiếc đu dây để bọn nhỏ có thể chơi đùa, vận động.

Thước Nhạc vào trong không gian hái một chút rau xanh tươi mới, nói tới điểm khiến cậu đắc ý nhất trong không gian chính là có thể gieo trồng một lượng lớn hoa quả cùng rau dưa. Khắp nơi đều là nông phẩm có chứa chất hóa học, ô nhiễm cũng rất nghiêm trọng, không nói tới việc ăn vào không khỏe mạnh, mà ngay cả hương vị cũng không ngon. Rau trong không gian để càng lâu thì lại càng ngon, chủ yếu bởi vì linh khí trong không gian vô cùng nhiều, rau dưa hoa quả cũng hấp thu rất nhiều linh khí.

Không gian của đóa hoa sen thứ tư trên người cậu cũng gieo trồng một vài loại rau, nhưng trong những cây rau đó chứa quá nhiều linh khí, đã vượt quá phạm vi có thể giải thích bình thường, cậu không thể lấy ra để người ngoài ăn nữa.

Bởi vì là thức ăn chuẩn bị cho bọn nhỏ, Thước Nhạc càng thêm cẩn thận, trong nhà có nhiều trẻ con, cậu bình thường làm cũng không ít, trứng cuộn ba màu, vi cá nướng giòn, canh bí đỏ với sữa, bánh trẻo hấp, bánh nướng chua ngọt, chuối sốt mật ong, tôm phù dung, bò bít tết rắc vừng, ngô nhân hạt thông, còn có

cá tuyết sốt nước thơm, đều là những món ăn đơn giản, nhưng vì làm cho trẻ con nên cần tinh xảo khéo léo hơn chút, nên cũng khá tốn thời gian, cũng may về nhà sớm, dư giả thời gian.

Diện tích phòng bếp rất lớn, Thước Nhạc trước hết sắp xếp các loại nguyên liệu lên bàn, ngoại trừ rau, những nguyên liệu cần dùng khác như chân gà, tôm nhỏ lột vỏ, thịt bò, cá tuyết đều có sẵn cả, những thức ăn đặt trong không gian sẽ không bao giờ bị hỏng, lúc bỏ vào như thế nào thì khi lấy ra vẫn sẽ như vậy, so với bảo quan trong tủ lạnh còn tốt hơn rất nhiều, cậu còn xây riêng một căn nhà trúc để đặt những thứ này. Lần đầu tiên làm món cá tuyết, khi làm cá cảm thấy thật tanh, không khỏi cảm thấy có chút ghê tởm, nhưng cũng không nghĩ nhiều, có thể làm lâu rồi cũng quen dần đi.

Bọn nhỏ lúc ba giờ thì về đến nhà, Gia Gia dẫn theo bạn bè chơi đùa trong sân, Phi Phi cùng chạy theo giúp vui, Tiểu Tiểu ở trong thư phòng, không biết đang làm gì nữa.

Đến giờ ăn cơm, bọn nhỏ đều tranh giành với nhau, cho tới bây giờ cũng chưa từng ăn những món ngon như vậy, cả bàn đầy thức ăn không còn thừa lại chút nào. Khi mỗi đứa rời đi còn mang theo một hộp nhỏ bằng trúc, bên trong đặt sữa đặc với bánh ngọt, trứng luộc, còn có vài loại trái cây. Mấy đứa đó đều rất vui, Thước Nhạc bận rộn cả buổi chiều cũng thấy có chút mệt mỏi.

Mấy ngày nay vì cuộc họp trong thành phố, Khúc Phàm về nhà muộn hơn mọi khi, hơn chín giờ tối mới về đến nhà, vào trong sân, thấy trong nhà tối om, bước vào phòng, chỉ có mấy ngọn đèn ngủ thì cảm thấy kỳ quái. Thước Nhạc bình thường sẽ không ngủ sớm như vậy. Trong phòng ngủ, Thước Nhạc đã sớm ngủ say, Khúc Phàm nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, năm tháng không lưu lại bất kỳ vết tích nào trên mặt cậu, hiện tại đã sang tuổi hai mươi sáu, nhưng thoạt nhìn vẫn giống người chưa tới hai mươi, người ta vẫn nói, tình cảm có thời hạn bảy năm, hai người họ đã ở cùng nhau tám năm, tình cảm giữa bọn họ cũng không bởi vì thời gian mà phai nhạt đi, thời kỳ vì tình cảm mà thấy mệt mỏi cũng không hề xuất hiện, mà ngược lại, tình cảm giữa họ lại ngày càng mặn nồng. Khúc Phàm yêu Thước Nhạc, chỉ cần hai người ở cạnh nhau sẽ thấy hạnh phúc, có khi hắn sẽ hoài nghi tất cả chỉ là mộng cảnh, hạnh phúc đến mức khiến người ta không thể tin được.

Khúc Phàm mang vẻ mặt ôn nhu nhìn Thước Nhạc, áp hai má vào sát cậu, lẳng lặng nghe tiếng thở đều đặn của cậu.

"Ừm… anh về rồi à? Ăn cơm chưa?" Thước Nhạc cảm thấy hơi thở quen thuộc, tỉnh lại, nâng tay ôm lấy đầu Khúc Phàm, khép nửa mắt nói.

Khúc Phàm vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, "Ăn rồi, không thoải mái sao? Sao ngủ sớm vậy?"

"Không sao, chỉ hơi mệt chút thôi, chiều này Gia Gia dẫn bạn học về nhà. Ừm, bọn nhỏ ngủ hết chưa?" Cậu nhớ rõ khi mình ngủ bọn nhỏ vẫn còn đang chơi đùa, vốn cũng chỉ muốn ngủ chút thôi.

Khúc Phàm vỗ vỗ đầu cậu trấn an, "Được rồi, em ngủ đi, anh qua xem sao."

Thước Nhạc cọ cọi gối, lại ngủ tiếp, cậu giống như lâu lắm rồi không mệt như vậy.

Những ngày kế tiếp, Thước Nhạc giao lại chuyện trong vườn cây cho những chuyên gia kia, những loại cây đặc thù cũng giao cho mấy dị năng giả, vừa chăm sóc cho cây cối vừa có thể bồi đắp dị năng, một công đôi việc, còn cậu bắt đầu nghiên cứu những vấn đề khác.

Ngọc giản được đặt lên hàng đầu, ngọc giản hay còn gọi là ngọc đồng giản rất quan trọng với người tu hành, chủ yếu dùng để đựng thông tin tư liệu về công pháp, lượng chứa đựng rất lớn, hơn nữa một vài công pháp không phải được ghi chép lại bằng chữ viết mà bằng hình thức khác, công pháp bậc cao nhất cần phải tiến vào cảnh giới để tìm hiểu, phương pháp truyền miệng có rất nhiều thiếu sót, chữ viết cũng không thể biểu đạt hết được, những ngọc giản này lại có thể làm được.

Ngọc giản cũng không phải loại ngọc thước mà cổ nhân sử dụng, nó cũng được chế tác đặc biệt, Thước Nhạc xem qua những phương pháp chế luyện ngọc giản, tốt kết ra cũng có đến hơn một ngàn cách. Tuy nhiên, cậu cùng Khúc Phàm có thể sử dụng không đến vài loại, luyện chế vẫn là loại đơn giản nhất, thành phẩm cũng không lý tưởng, so với yêu cầu của Thước Nhạc thì còn kém rất xa. Trong thời gian này, Thước Nhạc đã sớm chuẩn bị tốt những công pháp cần đưa cho Khúc Phàm, công pháp "bí quyết tự nhiên" này là phương pháp tu thần, công pháp này được lưu lại từ trong dấu vết sinh mệnh của cổ liên, không phải công pháp trên địa cầu, trải qua việc sắp xếp lại tri thức, cậu biết cổ liên vốn đến từ thế giới bên ngoài, nơi đó mới là thế giới tu hành chân chính. Người tu chân, tiên nhân, thần nhân, hệ thống tu hành của nơi đó vô cùng đầy đủ, mà nó là có liên quan đến thần giới. Tiếc rằng cậu chỉ có thể biết đến những điều này, còn những việc trước khi nó đi vào thế giới này như thế nào thì không được ghi chép lại, mà bí quyết tự nhiên là do nó mang từ thế giới kia đến. Công pháp như vậy còn có năm loại, chỉ có loại công pháp này mới thích hợp với Khúc Phàm. Năm loại công pháp khác phân biệt thành "bí quyết chiến thần", "cự linh bí quyết", "Bí quyết thanh xuân", "Kiếm Thần ký", "Kim cương thần pháp". Vài loại công pháp này đều là công pháp tu thần, bàn về uy lực thì "bí quyết Chiến thần" cùng "Kiếm thần ký" đều vượt xa so với "bí quyết tự nhiên". Có điều hai loại công pháp này đều cần đến phương pháp tu luyện lấy chiến đấu nuôi chiến đấu, chỉ có nhân tài chiến đấu chân chính mới có thể lĩnh ngộ cảnh giác trong đó. Mà đặc điểm lớn nhất của "bí quyết tự nhiên" là vững vàng ôn hòa, mặc dù có không gian của Thước Nhạc làm nền tảng, nhưng việc tu luyện thành công năm loại công pháp kia cũng vẫn như vậy, điều kiện luyện thành vẫn rất hà khắc. Tu luyện "Bí quyết tự nhiên" có thể chậm tiến bộ, nhưng thời gian đối với bọn họ mà nói lại chẳng phải điều đáng nhắc đến, hơn nữa, trong hai mươi bảy cảnh giới của "bí quyết tự nhiên", Khúc Phàm chỉ cần đạt tới cảnh giới thứ năm thì hắn đã không cần phải e ngại bất cứ điều gì, dù sao người tu luyện trên địa cầu quá ít. Công pháp này cũng là loại an toàn nhất, đối với bọn họ, an toàn luôn ở vị trí quan trọng nhất.

Công pháp "Bí quyết tự nhiên" đầy đủ nằm trong đầu cậu, nhưng muốn để Khúc Phàm chân chính lĩnh ngộ được công pháp này cần dùng đến ngọc giản, còn phải dùng loại ngọc giản thượng phẩm, điều này còn có chút khó khăn.

Cậu đã xem qua vài phương pháp luyện khí, lại nói, phương pháp tâm luyện tuy rằng khó khăn rất lớn, nhưng lại là phương pháp thích hợp với cậu nhất. Phương pháp tâm luyện cần có được thần thức to lớn làm điểm tựa, vừa lúc phù hợp với tình hình của cậu. Có điều, khi luyện khí cần tam muội chân hỏa, cậu rất khó có thể có được thứ này, Khúc Phàm cũng không thể. Vì chuyện này, Thước Nhạc buồn rầu rất lâu, cũng may cuối cùng phát hiện ra một loại trận pháp có thể giải quyết vấn đề này, hỏa trận huyễn tật thiên. Huyễn tật thiên hỏa so với tam muội chân hỏa còn là loại hỏa luyện khí tốt hơn, hỏa trận huyễn tật thiên đúng là loại trận pháp kích hoạt ra loại lửa này. Tuy nhiên, muốn sử dụng loại trận pháp này cần chuẩn bị khá nhiều, không cẩn thận nhóm lửa lên người thì cũng không tốt.

Hỏa trận huyễn tật thiên còn cần nghiên cứu thêm mới được. Thước Nhạc trước chuẩn bị mua thêm ngọc thạch, từ khi có được truyền thừa, Thước Nhạc liền please Béo ca thu mua giúp các loại tài liệu, ngọc thạch kim chúc đặc biệt, rất nhiều loại tài liệu cổ quái đều là chuẩn bị cho việc luyện khí sau này. Cậu cùng

Khúc Phàm mấy năm nay cũng kiếm đươc không ít tiền, mấy đồ trang trí bằng ngọc bán đi cũng tương đối nhiều, tiền vốn bỏ ra mua những khối ngọc trong không gian đã sớm thu lại, hơn nữa cậu đổ ngọc đổ lần nào trúng lần đó, cũng không sợ hết tiền, cho nên danh sách đưa cho Béo ca cũng rất dài. Cũng đã bỏ ra không ít tiền, hiện tại cậu chuẩn bị luyện chế ngọc giản, những tài liệu này cũng đến lúc dùng đến. Chính là không biết bao nhiêu mới đủ. Những thứ khác không nói, luyện chế ngọc giản cần đến rất nhiều ngọc bích, trong tay cậu có hơn mười khối ngọc bích, mỗi khối đều rất có giá trị, không nói tới việc cậu không nỡ dùng đến, mà số lượng kia cũng không đủ dùng.

Cuối tuần, Thước Nhạc được nghỉ, Khúc Phàm vẫn còn việc, một mình cậu đi tới cửa hàng của Béo ca, bọn nhỏ thì đưa về nhà để Khúc ba Khúc mẹ trông dùm. Phan Gia Viên vẫn mang hình dáng cũ kia, vừa đến cuối tuần thì sẽ vô cùng nhộn nhịp. Cậu cũng không đi vào cửa hàng vội, chậm rãi đi dạo một mình, cũng đã sắp tới sinh thần của Thôi lão, Thước Nhạc cũng chưa nghĩ ra nên tặng thọ lễ gì, trong tay cậu có không ít đồ, nhưng đều là những món đồ xa xỉ, sợ rằng Thôi lão sẽ không nhận. Cậu cũng muốn nhân dịp này dạo quanh co chút, nhỡ đâu còn có thể kiếm được đồ tốt.

Đi dạo vòng quanh bên ngoài mà vẫn không tìm được thứ gì ưng ý, cậu lại đi đến cửa hàng mỹ nghệ Đại Bằng, cậu vừa mắt hai bình sứ, giá cả cũng được, liền mua. Khi đang chuẩn bị về thì có người gọi "Thước Nhạc…."

48. Chương 47: Vật Liệu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dừng bước, quay đầu nhìn lại, thấy người đi tới, "Tôn Kỳ, Chu Bình, trùng hợp thật, hai cậu cũng dạo phố." Liếc mắt nhìn Chu Bình đang mang thai, cười nói, "Chúc mừng hai cậu, kết hôn một năm đã có tiểu bảo bảo rồi."

Tôn Kỳ mang vẻ mặt hưng phấn, cười ha ha nói, "Cục cưng nhà tớ còn ba tháng nữa là sinh rồi, đến lúc đó cậu cũng phải đến uống rượu đầy tháng đó. Ha ha…"

Thước Nhạc cũng cười ha ha, "Lúc đó tớ nhất định sẽ đến."

Trên mặt Chu Bình mặt dù xuất hiện chút dấu hiệu mệt mỏi của người đang mang thai, nhưng tinh thần lại không tồi, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên xoa bụng thể hiện tình thương của người mẹ.

Tôn Kỳ đột nhiên nhớ ra, "Đúng rồi, hôm nay gặp cậu thật đúng lúc, cuối tuần sau Phạm Thiến Thiến kết hôn, đang không tìm được cậu đó, tớ đây hai ngày này gọi điện thoại lại cho cậu mãi, điện thoại của cậu cũng không liên lạc được. Đổi số rồi sao?"

"Đâu có, có thể tớ đang đi làm, không bật máy." Trong căn cứ tuy rằng có thể nghe điện thoại như bình thường, nhưng vườn cây của họ lại che chắn tín hiệu.

"Thứ bảy tuần sau, nhà hàng Kim Hâm, mười giờ sáng. Họp mặt bạn học cũ lần trước cậu không tới, lần này nhất định phải đến đó, chờ hôn lễ xong xuôi, mấy người chúng ta tụ họp chút." Tôn Kỳ nhiệt tình nói.

"Ừ, tớ nhất định đến." Khẽ gật đầu đáp ứng.

Nhìn theo Thước Nhạc rời đi, ánh mắt Tôn Kỳ tối lại, hắn cùng Chu Bình đều làm trong ngành tư pháp, những người tiếp xúc cũng ở lĩnh vực này, cũng vô cùng kinh ngạc về Thước Nhạc, một tháng trước, lúc hắn làm việc thì thấy Thước Nhạc đi theo một nam nhân từ trong Cục đặc vụ bước ra, tuy rằng không có nhiều hiểu biết với Cục đặc vụ, nhưng mờ mờ ảo ảo cũng biết đôi chút, nơi đó không phải nơi hắn có khả năng đụng tới. Lúc ấy, bản thân vừa lúc đi theo Lưu đội trưởng trong cục ngang qua đó, Thước Nhạc thay

đổi rất nhiều, cách cũng xa, có nhìn thêm vài lần, Lưu đội trưởng thấy vậy hỏi, "Tôn Kỳ, cậu biết bọn họ sao?"

"Người kia hình như là bạn học của tôi."

Lưu đội trưởng nhìn thấy bóng dáng hai người, vẻ mặt tối lại, "A, người ta hẳn là ít hơn cậu vài tuổi, sao có thể là bạn học của cậu được, cậu chắc chắn nhận nhầm rồi. Hơn nữa, người ta tốt nghiệp từ học viện y, cũng không cùng ngành với cậu đâu."

Tôn Kỳ nhìn nhìn, "Ừm, có thể nhận nhầm rồi." Tuy rằng có thể khẳng định người nọ là Thước Nhạc, nhưng ngoài miệng hắn lại không thừa nhận, dù sao nhìn vẻ mặt của Lưu đội trưởng, hắn hẳn có quen Thước Nhạc, biểu tình trên mặt đã có chút đặc biệt.

"Kia chính là danh nhân trong hệ thống của chúng ta, không mấy ai không biết. Cmn, người ta kia mới được gọi là tiêu sái. Hắc hắc…" Biểu tình trên mặt không thể nói rõ là hâm mộ hay khinh bỉ, cảm giác vô cùng phức tạp.

"Hai người họ? Có sự tích gì hay sao?" Tôn Kỳ vô cùng tò mò, Thước Nhạc sao lại trở thành người trong hệ thống của họ.

Lưu đội trưởng bĩu môi, lên xe, "Bỏ đi, việc này lại chẳng liên quan gì đến cậu."

Tôn Kỳ rất hiếu kỳ, "Đừng chứ, Lưu đội trưởng, anh khiến lòng hiếu kỳ của tôi cũng bị đào ra rồi, nói không thể chỉ nói một nửa chứ."

"Kỳ thật cũng chẳng có gì đáng nói, trong hệ thống của chúng ta cũng không phải bí mật gì, trong hai người vừa đi qua kia, người cao hơn là nhân vật cấp sao trong cục, được cấp trên coi trọng, không đến ba mươi tuổi đã đảm nhiệm vị trí quan trọng trong bộ công an, không nghĩ rằng hắn cùng người bên cạnh, người mà cậu nói giống bạn học cậu kia, lại là loại quan hệ đó, a… cậu biết chứ nhỉ, việc này dù có rơi trúng ai cũng đều xong đời, cho dù người đó có là nhân vật tầm cỡ thế nào, tiền đồ khẳng định sẽ rất ảm đạm, kết quả a, không đợi phía trên xử lý hắn, người ta đã vào Cục Đặc vụ, cái này a, có chết cũng không ai dám quản." Lưu đội trưởng khẽ nhếch miệng cười, "Nói đến đây, việc này thật sự khiến người ta thấy ghê tởm, tôi nghe nói họ còn có vài đứa con, cũng không biết là nhận nuôi hay thông qua thuê người sinh thay, người ta cũng quá tiêu sái, cũng đều có tài năng riêng, trong cục cũng có người từng đến nhà họ, hắc hắc, người ta ở là ở trong tứ hợp viện, ba bốn ngàn mét vuông, bài trí trong phòng ở cũng đừng nhắc tới, đều là đồ tốt, chúng ta dù muốn hâm mộ cũng chẳng tới lượt." Lưu đội trưởng lầm rầm nói chuyện, tâm tình vô cùng phức tạp, còn chưa từng gặp ai như vậy, loại chuyện như vậy còn có thể làm đến mức quanh minh chính đại.

Tôn Kỳ thấy hai người đang đứng cạnh ô tô nói chuyện ở phía xa kia, trong lòng không ngừng dậy sóng, hoàn toàn không ngờ tới, hắn luôn có ấn tượng tốt với Thước Nhạc nên không thể tưởng tượng nổi việc này.

"Lão công, đang nghĩ gì vậy?" Chu Bình thấy Tôn Kỳ lâm vào trầm tư hỏi.

"Không có gì. Chúng ta đi dạo phố thôi nào." Hắn không có hứng thú đối với tính hướng của Thước Nhạc, khiến hắn thấy hứng thú chính là bối cảnh hiện tại của Thước Nhạc, mối quan hệ này không thể đứt đoạn được.

"Ai u anh nói nha cậu em, em chính là rồng đến nhà tôm nha, hay thiệt nha, hai người bọn em đều là nhân vật lớn rồi, cũng thật lâu chưa có tới, chắc cũng chẳng nhớ nổi cửa vào cửa hàng nhà ta luôn đi." Béo ca đang ngồi ở lầu 1, thấy Thước Nhạc tiến vào thì trêu chọc một trận.

Thước Nhạc cười cười, "Béo ca, chẳng phải tại thời gian này chúng em bạn quá sao! Chờ thêm một thời gian nữa, Khúc Phàm không bận như vậy, hai đứa em mời mọi người ăn cơm, muốn ăn gì cứ tùy chọn."

Béo ca cười vang, "Cũng không tồi lắm. Đi, anh mang em đi xem mấy món đồ kia, hôm nay nếu em không đến, anh cũng muốn mang qua cho em, kho hàng bên này của chúng ta cũng sắp không chứa nổi nữa rồi."

Hai người đi vào sân sau, sân phía sau rộng hai trăm mét vuông, có một dãy phòng ở được xây dựng sát vào tường, bình thường đều được dùng làm kho hàng, đặt một ít hàng len dạ và vân vân, nhưng hiện tại, hàng len dạ đều đã đặt vào trong những gác xép trong sân.

Đi vào trong ba gian phòng, phòng phía đông đặt len dạ, hai người tiến vào phòng phía tây, Thước Nhạc thấy trong tây ốc đặt mười hai chiếc thùng gỗ, đều là loại thùng lớn dài hai mét rộng một mét, chiếc này đặt sát chiếc kia, "Cậu em nè, trong phòng đều là, năm thùng này đựng ngọc thạch, chủ yếu là điền ngọc cùng tụ sơn ngọc, vừa lúc anh có được nguồn cung, nhưng tử liêu này cũng không tồi, hiện tại anh chơi chim trả là chính, không thì anh cung muốn giữ lại một chút. Ngoại trừ hai nơi này còn có một ít đá thạch tùng, những đá thạch tùng này có giá cao chút, vừa lúc gặp được lô hàng từ Ba Tư, ba loại đều có hàng loại một." Béo ca mở ra một chiếc thùng đang đặt sát tường, vén ra lớp bông bên trên, lấy ra một mảnh đá tùng thạch cứng cáp, lớn bằng một năm tay, tính chất cùng màu sáng vô cùng đồng đều, màu sắc cũng rất chói mắt, vừa nhìn đã biết đây là hàng chất lượng cao, Thước Nhạc cầm lên cảm thấy vô cùng nhẵn nhụi, nhìn vào vô cùng thích, nhưng mà, "Béo ca, đá tùng thạch này tốt quá, em dùng chỉ sợ lãng phí." Loại đá tùng thạch này chỉ là một trong những kim loại bổ trợ trong việc luyện khí, không cần dùng quá nhiều, khi luyện khí thì bỏ vào một chút, có thể nâng cao độ dung hợp của các vật liệu. Tuy nhiên, thứ này không cần dùng loại tốt như vậy, bình thường là tốt rồi.

"Cứ vậy đi, cũng do anh tình cờ gặp được, có tốt thì cứ dùng thôi. Bốn hòm này chứa mã não, thủy tinh, đá olivin*, hổ phách, san hô, đá tourmalin**; tất cả những loại này đều nhờ người khác mua, em cũng không cần mặc cả làm gì, anh trực tiếp mua luôn, cố gắng đủ hết mọi màu sắc." Béo ca vỗ hòm, nói với Thước Nhạc, anh cũng không hỏi Thước Nhạc mua những bảo thạch này làm gì, nhưng trước đó từng thấy cậu thích điêu khắc ngọc bích, đoán chừng là sở thích cá nhân rồi, sở thích này có chút tốn kém, ha ha, dù sao cậu ấy cũng dễ kiếm tiền, anh cũng không cần tiết kiệm dùm họ.

*Olivin: (đá quý gọi là peridot) là khoáng vật sắtmagiê silicat có công thức cấu tạo chung là (Mg,Fe)2SiO4. Olivin là một trong những khoáng vật phổ biến nhất trên Trái Đất, và cũng được tìm thấy trong thiên thạch[4] và trên Mặt Trăng, Sao Hỏa,[5] và sao chổi Wild 2.

** Tourmalin: là một khoáng vậtsilicat vòng. Tourmalin là loại đá bán quý và trang sức có nhiều màu sắc khác nhau.

"Béo ca, rất cảm ơn anh, nếu em tự mua cũng không biết mua bằng cách nào nữa." Mấy thứ này tuy rằng đều là bảo thạch, nhưng đều là khoáng thạch, tư liệu trong đầu cậu khác hẳn với tên gọi thực tế, khi luyện khí đều có thể dùng tới.

"Không cần khách sáo." Béo ca khoát tay, kéo cậu đi sang bên cạnh, bên tường đối diện còn có ba chiếc rương lớn.

Ba chiếc rương này chứa một vài loại khoáng thạch đặc thù, cùng với một vài loại kim loại, đều là đồ cậu cần.

"Em xem mấy thứ này có cần đưa tới tứ hợp viện không, trong quân khu thì xe không vào được, nếu không phải các em không có nhà thì anh đã sớm đứa qua rồi. Còn nữa, em muốn đồng đỏ, anh cũng đã liên hệ xong xuôi, em xem có cần tinh chế trước không."

"Ừm, đưa tới tứ hợp viện đi. Đồng đỏ không cần tinh chế, cũng đưa thẳng tới tứ hợp viện luôn."

"Được, cứ làm vậy đi." Béo ca khẽ gật đầu, cầm điện thoại liên hệ với xe vận chuyển.

Gọi điện thoại xong, Béo ca lấy ra một tấm thẻ, "Trong này còn dư không ít tiền." Thước Nhạc không nhận, "Béo ca, vậy đi, sau này em còn phải mua rất nhiều nữa, em cùng Khúc Phàm cũng không thể làm được chuyện này, nếu không Béo ca giúp tụi em tìm một người chuyên lo mua bán, anh giúp bọn em trông coi chút, ha ha, em cùng Khúc Phàm đều tin tưởng anh." Thước Nhạc nói xong lấy ra một chiếc bình sứ, "Giữa anh em ta không nên nói chuyện tiền bạc làm gì, đây coi như lời cảm ơn của bọn em đi." Đưa bình sứ cho Béo ca. Trong bình sứ là đan dược do Thược Nhạc tự làm, bề ngoài là thuốc viên đề cao sức khỏe, nhưng bên trong có pha vào nước trong linh tuyền, tuy rằng mỗi viên chỉ có một giọt nhưng cũng rất tốt, dùng thường xuyên sẽ có được tác dụng tẩy tủy, trong bình này có một trăm viên. Thước Nhạc và Khúc Phàm đều rất quý trọng bạn bè của mình, có những đồ không quá mẫn cảm, bọn họ cũng sẽ vui vẻ chia sẻ cùng bạn bè.

Béo ca lắc lắc bình, "Thứ này có tác dụng gì?"

"Mỗi sáng ăn một viên, một tháng sau anh sẽ biết ngay." Thước Nhạc đối với thuốc viên này rất tự tin.

Béo ca nhíu mày, “Được rồi, anh đây dùng một tháng.”

Rời khỏi Phan gia viên, Thước Nhạc lái xe về nhà, vừa đi qua cửa khu nhà, chợt nghe thấy một tiếng bang—, giống như bóng bay bị vỡ vậy. Sau đó lại một tiếng choang—, âm thanh đồ sứ rơi xuống đất.

Thước Nhạc cau mày tiến vào trong cổng, chợt nghe thấy âm thanh lạnh như băng của Khúc Phàm, “Đàm thiếu gia, đây cũng không phải nơi cậu muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.”

49. Chương 48: Gây Thù Chuốc Oán

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng nay, Khúc Phàm đi làm chút chuyện, khi về đến nhà thì Thước Phàm đã tới Phan gia viên, bọn nhỏ đều ở nhà, Khúc Phàm hiếm khi chơi cùng với chúng. Giữa trưa, bọn nhỏ ồn ào đòi ăn McDonal, từ trước đến nay, bọn họ không để bọn nhỏ ăn mấy loại thức ăn nhanh như McDonal, KFC, nhưng trẻ con lại luôn thích những loại thức ăn đó, lại nghe mấy bạn nhỏ tại nhà trẻ trong căn cứ nói, càng muốn ăn hơn.

Thỉnh thoảng ăn một lần cũng không sao, Khúc Phàm dẫn theo mấy nhóc kia đi tới quan McDonal gần tứ hợp viện. Phi Phi còn mang theo hai chú vẹt xám, con của Lam Tử cùng Kim Cương. Lúc trước bởi vì Lam Tử muốn có cục cưng, Khúc Phàm chọn từ cửa hàng của bạn hai quả trứng vẹt cho Lam Tử, sau khi được Lam Tử ấp nở ra, là hai con vẹt xám, Lam Tử cùng Kim Cương từ khi sinh ra đã ăn thức ăn trong không gian, không chỉ hình dáng cường tráng hơn so với những con vẹt khác, trí tuệ cũng rất phát triển, năng lực lý giải cũng vô cùng cao, hiện tại hoàn toàn có thể trao đổi. Bình thường Kim Cương rất ít nói, thoạt nhìn cool hơn, nhưng tính cách nó lại nóng nảy, hay bao che khuyết điểm. Vốn dĩ đầu nó thấp hơn Lam Tử một chút, dù sao thân hình Lam Tử chính là loài vẹt to lớn nhất trong loài vẹt Alisterus*, nhưng không biết Kim Cương rèn luyện trong không gian thế nào, đầu lại nhanh chóng cao lên, hiện tại Lam Tử thân dài một mét mười lăm, Kim Cương lại được một mét hai, còn dài hơn những con vẹt Alisterus nhiều màu khoảng ba mươi centimet. Lam Tử vừa được một mét mười lăm thì không phát triển nữa, nhưng năng lực ngôn ngữ của nó rất mạnh, khi nói chuyện không chút khó khăn, lại còn có thể bắt chước thanh âm của người khác, hoàn toàn có thể giả mạo người ta.

*Alisterus: một chichim trong họ Psittacidae. Có kích thước trung bình trong loài vẹt. Đặc điểm của loài vẹt này là lông có nhiều màu.

Đứa nhỏ của hai đứa nó là hai nhóc vẹt xám Châu Phi*, đầu tụi nó so với cha mình nhỏ hơn rất nhiều,

nhưng thâm mình cùng năng lực ngôn ngữ của chúng nó cũng rất mạnh, so với những chú vẹt thông thường khác thì thông minh hơn nhiều, tính cách cùng vô cùng hiền hòa, khiến người trong nhà yêu thích. Đứa lớn gọi Xích Đồng, đứa nhỏ hơn gọi Yên (trong yên chi_son phấn), cả hai đều bởi vì có màu lông đỏ tươi mà được gọi như vậy.

*Vẹt xám Châu Phi: tên khoa học Psittacus erithacus, là một loàichim trong họ Psittacidae. Ta chỉ tìm thấy vẹt xám này màu xám, nhưng theo miêu tả thì lông chúng màu đỏ, rất bó tay. Hình dưới đây là minh họa, nhìn đẹp quá đi mất >.

Bình thường Xích Đồng cùng Yên hoạt động trong không gian với Lam Tử, thỉnh thoảng ra ngoài chơi đùa với bọn trẻ, người trong nhà cũng không coi chúng là pet, còn hơn mấy nhóc vẹt Alisterus màu vàng lam không thường thấy mặt, bọn họ coi hai đứa như người nhà, bọn nhỏ càng coi chúng nó như bạn bè.

Mấy nhóc vẹt chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, bọn nhỏ cũng không thấy vẹt nhà mình có gì khác biệt, hai nhóc vẹt xám cũng không chút tự giác, Khúc Phàm cũng không nghĩ nhiều, không nghĩ rằng hai nhóc vẹt xám quá nhân tính kia bị Đàm Khải nhìn thấy. Đàm Khải là công tử nhà giàu, trong nhà quyền thế khuynh trời, bình thường đi theo đám hồ bằng cẩu hữu* chơi đùa, không lo chuyện gì. Cũng vừa khéo, hai ngày trước, kẻ thù truyền kiếp của hắn, Lí Sáng mang tới một con vẹt, vẹt kia thông minh xinh đẹp, khiến cho đám con cái nhà giàu kia không khỏi mong ước, từ đó khiến cho tâm trạng Đàm Khải vô cùng không tốt. Không nghĩ rằng, hôm nay có thể ở trên đường gặp được hai con vẹt kia, nhìn thấy dáng vẻ của chúng, so với con vẹt của Lí Sáng kia còn tốt hơn nhiều.

*hồ bằng cẩu hữu: đám bạn xấu

Đàm Khải nhanh chóng quay đầu xe đuổi theo mấy đứa nhỏ kia tới tứ hợp viện. Thấy cửa lớn của tứ hợp viện, Đàm Khải tạm dừng lại, khu này thuộc khu bảo hộ, có thể nhìn thấy rất nhiều tứ hợp viện, có điều những đồ vật bày trí đều mang theo chút hơi thở hiện đại, rất hiếm thấy cửa lớn nào mang đậm phong cách cổ kính như vậy. Bức tranh được điêu khắc trên đó cũng sắc nét như mới, Đàm Khải cũng coi như rất hiểu biết, nhìn thấy cửa nhà này như vậy cũng thu lại chút khinh khi. Trong kinh thành này có rất nhiều quý nhân, trong đám nhà giàu bọn họ cũng có, trong lòng bọn hắn rất rõ ràng người nào có thể trêu vào người nào không, toàn bộ khu này tuy rằng thuộc khu bảo hộ nhưng cũng có nhân vật tai to mặt lớn nào ở, nhưng lại có rất nhiều kẻ có tiền, nhưng mà, kẻ có tiền sao, hừ. Trong lòng Đàm Khải không kiêng nể gì.

Đi qua cửa lớn, hai chú chó màu đen ngồi canh trước cửa ở đó, hai mắt sáng ngời, đường cong lưu xướng, da lông sáng bóng, thấy người tiến vào cũng không tấn công mà chỉ sủa lên hai tiếng, giống như cảnh cáo lại giống như truyền thông, thế nhưng vô cùng thông mình, khiến cho mắt của đám người kia sáng rực.

Lâm Dũng từ trong phòng đi ra, mấy năm nay đã quen với cuộc sống trong tứ hợp viện, đã sớm coi nơi này như nhà của mình, mỗi ngày đóng mở cửa trông coi nhà, vô cùng trung thực, trước kia xuất hiện tình huống có kẻ đột nhập càng khiến chú không thể cho qua, nghe thấy tiếng chó sủa thì nhanh chóng buông việc trong tay xuống chạy ra, "Mấy ngài đến có việc gì đó?" Tứ hợp viện rất ít khi có người ngoài đến, ngoại trừ mấy người bạn của Khúc Phàm cùng Thước Nhạc thì rất hiếm khi có khách, hiển nhiên mấy người này không giống như bạn của hai người.

Đàm Khải nhìn người trước mặt mặt bộ quần áo màu lam cùng áo khoác ngoài bằng vải bông, dưới chân đi đôi giày vải màu đen, không có chút dáng vẻ của chủ nhà, "Tôi tìm chủ nhà này có việc." Ánh mắt nhìn xung quanh cùng với vẻ mặt ngạo mạn.

Lâm Dũng nhìn ra được thái độ của Đàm Khải, nhíu màu nói, "Xin chờ chút." Nói xong đi về phía sau, Khúc Phàm vừa về, lúc này chắc đang thay quần áo.

Nhìn thấy Lâm Dũng vào, Đàm Khải mang theo đám đàn em tiến vào trong cổng, hai chú chó canh nhà cảnh giác nhìn họ nhưng cũng không làm ra bất cứ hành động nào. Đàm Khải nhìn xung quanh xem xét, trong mắt lộ ra sự tham lam. Hắn cũng thấy nhiều tứ hợp viện lắm rồi, nhưng tứ hợp viện có thể bảo toàn được phong cách cổ xưa cùng những vật trang trí mỹ lệ như vậy thì thật hiếm thấy, huống chi trong sân này, cây cối tươi tốt, cho dù giờ đã vào đầu mùa đông cũng vẫn xanh um tươi tốt. Hôm nay đi vào nơi đầy gặp được thật nhiều chuyện ngạc nhiên nha, Đàm Khải không ngừng suy tính.

Trong đầu Đàm Khải đang nghĩ xem nên dùng cách gì để tất cả những thứ này thuộc về mình, thì nghe

thấy tiếng cười của trẻ con truyền tới từ sân trong, líu ríu tựa như có sáu bảy đứa nhóc đang cùng chơi đùa với nhau. Nhưng Đàm Khải có thể nghe được trong những âm thanh này có hòa lẫn tiếng vẹt kêu, không nén nổi tò mò thông qua cửa sổ nơi hành lang gấp khúc nhìn xem, cảnh tượng hiện ra khiến hắn không nhịn được mà mở to hai mắt, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, tham lam trong mắt làm thế nào cũng không ngừng được.

Năm thằng bé đang chơi điều khiển máy bay trong sân, mà hấp dẫn hắn là hai con vẹt đang đậu trên cái giá nơi hành lang gấp khúc, mà khiến hắn ngạc nhiên cũng là con vẹt màu lam tím đang điều khiển máy bay bay lượn kia. Con vẹt màu lam tím kia có thân dài hơn một mét, lông chim màu lam rực rỡ, lông nơi bụng màu tím sáng bóng, lông đuôi thon dài thẳng tắp, điều kỳ lạ nhất chính là lông chim trên đầu con vẹt Alisterus kia trông tựa như mũ phượng của loài Cockatoo* vậy, chiếc mũ phượng có màu tím khiến cho con vẹt kia càng thêm đẹp đẽ cao quý. Hơn nữa, con vẹt này giống như trẻ em loài người, hoàn toàn có thể nói ra suy nghĩ của mình. Đàm Khải chưa từng thấy qua con vẹt nào thông minh như vậy, đem so sánh với con vẹt này, con vẹt của Lí Sáng kia quả thật là đồ thiểu năng.

*Cocktatoo: tên khoa học là Cacatuidae, là một họchim trong bộ Psittaciformes.[3] Họ Cacatuidae gồm 21 loài và là họ duy nhất trong siêu họCacatuoidea. Trên đầu loài vẹt này có 1 cái mào lớn, nhìn tựa như mũ phượng vậy.

Giống như chú vẹt trắng_Nigel trong phim Rio ấy, xem phần 2 về chuyện tình của nó với ếch tím mà đau cả bụng.

Còn đây là Nigel:

Đang cân nhắc tại sao nhà này lại có được nhiều cực phẩm vẹt như vậy, đã thấy một con vẹt Alisterus nhiều màu tựa như phượng hoàng bay từ sân sau đến đây, không nói đến bộ lông bóng loáng của nó, không nói tới chiều dài vượt mức quy định của nó, cũng không nói đến chiếc mũ phượng cao cao tựa như vương miện kia, chỉ dựa vào khí chất khi đậu xuống thân cây của tựa như vương giả đang ngão nghễ thế gian của nó cũng đã biết con vẹt này vô giá. Đàm Khải khẽ cắn môi, híp mắt, không có cách nào che dấu vẻ tham lam. Cho dù dùng cách thức nào, hắn nhất định cũng phải có được mấy con vẹt kia trong tay.

"Chú là ai?" Điều khiển máy bay bay tới sân ngoài, Phi Phi chạy theo phía sau, mới ra khỏi cửa đã thấy đám người Đàm Khải, dừng bước lại, nghiêng đầu hỏi. Cái chú này nhìn thực đáng sợ nha.

Đàm Khải nhìn thấy thằng bé nhỏ như hạt đầu, híp mắt cười, "Ha hả, anh bạn nhỏ, chú tới tìm chủ nhà này, có thể để chú đi vào không?" Đàm Khải đang nghẹn cứng trong cổ, người vừa rồi đi một lúc, để bọn họ đứng ngoài này, lại không biết rằng chú Lâm vì thấy bọn hắn không có chút ý tốt nào nên không mời bọn họ vào phòng khách bên kia, vào lâu như vậy lại bởi vì Khúc Phàm vừa lúc phải nhận điện thoại từ đơn vị.

Phi Phi lau miệng, người này cười lên thật đáng sợ nha, cúi đầu suy nghĩ, cũng không hiểu lắm đâu nha. Ba ba nói đừng để người lạ vào nhà, nhưng mà lão ba đang ở nhà đó, cũng không nên để họ vào nha. Thằng nhỏ xoa xoa hai má, xoay người chạy luôn, "Anh Gia Gia…." Anh Gia Gia lớn nhất, hẳn biết nên làm thế nào.

Mấy đứa nhỏ đứng ở nơi cổng nhìn đám người Đàm Khải, Kỳ Kỳ cúi đầu chào Đàm Khải, "Chú tới phòng chờ đi, lát cha cháu sẽ tới." Vươn tay chỉ dẫn bọn họ tới phòng chờ. Gia Gia Tiểu Tiểu Phi Phi tiểu Hổ đều nghiêm chỉnh đứng sau lưng Kỳ Kỳ, cho dù Gia Gia lớn tuổi hơn Kỳ Kỳ, nhưng nơi này dù sao cũng không phải nhà nó, cho nên nhiệm vụ tiếp khách do Kỳ Kỳ làm.

Đàm Khải nhìn mấy đứa nhỏ, cười nói, "Không cần đâu anh bạn nhỏ, chú ở đây chờ một lát là được, chú thấy trong sân nhà các cháu có mấy con vẹt, chú chưa từng thấy qua vẹt nào đẹp như vậy đâu, có thể để chú xem được không?"

Kỳ Kỳ nhìn Đàm Khải, mày bên trái hơi nhíu lại, vừa định mở miệng thì nghe thấy tiếng bước chân trong sân, khẽ gật đầu mang vẻ mặt khờ dại nói, "Chú nói tới Kim Cương sao?"

Đàm Khải vừa định gật đầu, liền thấy thằng bé trước mặt quay đầu qua nơi khác, "Ba Ba, ở đây có mấy chú tìm ba nè." Nhìn thấy người lớn bước tới, Kỳ Kỳ kéo Phi Phi cùng Gia Gia Tiểu Tiểu rời đi, hơn nữa cũng dẫn mấy chú vẹt đi theo.

“Đàm Khải?” Khúc Phàm khẽ cúi mắt, đại thiếu gia này tới làm gì.

“Ừm, Khúc Phàm? Đây là nhà anh?” Đàm Khải cũng vô cùng ngạc nhiên, quả nhiên oan gia ngõ hẹp mà.

Khúc Phàm trước kia lúc còn làm hình cảnh cũng đã gặp Đàm Khải, Khúc Phàm đột ngột kiểm tra quán bar, vừa văn bắt gặp Đàm Khải cùng đám hồ bằng cẩu hữu của hắn chơi gái, lần đó tuy rằng Đàm Khải không bị sao, nhưng Khúc Phàm cũng không hề nể mặt hắn; rốt cuộc hắn bị bắt ngồi trong đồn cảnh sát hai ngày, sau khi nộp tiền phạt mới thả hắn ra. Lúc ấy Đàm Khải giận đến mức muốn chỉnh Khúc Phàm, tiếc rằng Khúc Phàm đã được điều đến thị cục nên mới không làm gì được.

Khúc Phàm giả cười, “Đàm công tử, không biết rồng đến nhà tôm có việc gì.” Ánh mắt liếc nhìn vài người phía sau Đàm Khải.

Đàm Khải cười dối trá, “Ha hả, không nghĩ rằng sẽ gặp anh ở nơi đây, sao không mời tôi vào đi?”

Khúc Phàm khẽ híp mắt, “Mời…”

Đàm Khải theo Khúc Phàm vào sân, mấy đứa nhỏ đã không thấy đâu, theo đó mấy chú vẹt cũng mang đi. Đàm Khải nhìn chung quanh, một vài ý niệm trong đầu càng thêm mãnh liệt, hơn nữa— Đàm Khải nhìn Khúc Phàm bên cạnh, cười càng thêm vui sướng.

Khúc Phàm mang theo đám người tới Tây Sương phòng, ngồi vào chỗ của mình, thím Ngô đã bưng trà lên.

Đàm Khải uống ngụm trà, ngạc nhiên nhìn nhìn, “Đây là trà Long Tỉnh?” Đàm thiếu gia thứ khác không nói, sống phóng túng lại tựa như vợ cả.

Khẽ gật đầu, “Là trà xuân Long Tỉnh?” Chẳng qua là trà xuân Long Tỉnh trồng trong không gian, “Không biết Đàm thiếu tới có việc gì?”

Đàm Khải buông chén trà, “Ha hả, hôm nay tôi tới là muốn bàn chuyện làm ăn với Khúc Phàm.”

“À.”

“Hôm nay, tôi thấy trong nhà anh có mấy con vẹt Alisterus, không biết có thể bỏ được thứ mình thích hay không? Tôi đồng ý ra giá hai mươi vạn tệ mua lại.”

Khúc Phàm híp mắt, trong ánh mắt xuất hiện tinh quang, tốc độ nhanh đến mức không ai phát hiện, “Đàm thiếu, việc này chỉ sợ khiến cậu phải thất vọng, mấy chú vẹt này đã được nhà tôi nuôi nhiều năm, chẳng những bọn nhỏ mà ngay cả tôi cũng rất yêu quý chúng.”

“Năm mươi vạn.”

Đàm Khải sau đó nhích lại gần, “Khúc Phàm, cho tôi chút mặt mũi đi, tôi chỉ muốn hai con vẹt Alisterus kia. Năm mươi vạn, giá này đã cao rồi.”

Khúc Phàm lắc đầu.

Đàm Khải hít sâu một hơi, nở nụ cười, “Được được—“ đứng lên với vẻ mặt tối tăm. Một cơn giân trào dâng trong lòng, thù mới hận cũ đều trào lên.

“Vậy, chào.” Chắp tay xoay người ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi Tây Sương phòng đã thấy con vẹt màu lam tím kia bay qua, đang dùng mỏ điều khiển máy bay, hai thằng nhóc vừa rồi nói chuyện với hắn cũng cười hì hì chạy từ Đông Sương tới. Lúc này Đàm Khải đã không cần biết vẹt kia đẹp thế nào, hiện tại hắn chỉ muốn phá hủy, đưa một ánh mắt về phía người hầu, người nọ dùng tốc độ cực nhanh tiến lên hai bước đã chặn đường của Lam Tử, vươn tay muốn bắt xuống, “Ca…” Lam Tử hoảng sợ phát ra tiếng kêu, nhưng bởi trong mỏ còn vướng đồ điều khiển máy bay nên phản ứng hơi chậm, một chân bị nắm lấy, răng rắc— đau đớn ập đến, “Cứu mạng a—“ Lam Tử há mỏ kêu lên.

Kỳ Kỳ cùng Phi Phi vừa lúc nhìn thấy cảnh này, mấy đứa nhỏ vốn đang chơi ở Đông Sương. Trưa nay Khúc Bình đến đây, không hề thấy bọn nhỏ rời cái máy bay kia bao giờ, chẳng những bọn nhỏ mê, mà ngay cả Lam Tử cũng vô cùng thích, vừa chơi được một lúc, đã nghiện luôn, tự điều khiển máy bay bay trong sân. Kỳ Kỳ cùng Phi Phi chạy đằng trước vừa lúc thấy Lam Tử bị thương, bọn nhỏ đối xử với đám động vật trong nhà tựa như với bạn bè, nhìn thấy Lam Tử bị thường thì hoảng luôn. Kỳ Kỳ nhanh chóng chạy tới

gần người nọ tay đấm chân đá, Kỳ Kỳ theo Khúc Phàm học một chút quyền cước, tố chất thân thể cũng tốt, vài quyền đã khiến gã đàn ông kia không thể không buông tay, tuy nhiên tay nắm Lam Tử cũng vung lên. Phi Phi bên kia cũng bắt đầu hành động, thẳng nhỏ lấy từ không gian ra một tấm bùa Linh Thủy ném tới, bảy tám quả cầu thủy liền đập lên đám người kia.

"Lên—" Đàm Khải tức giận ra lệnh cho đám người lên hết, nhưng không đợi làm gì, liền thấy xuất hiện một dải ánh hồng, a— a— hai người ôm tay kêu to, móng vuốt nhiều màu cào xuống hai miêng thịt.

Chỉ trong khoảng khắc mà thôi, Khúc Phàm cũng chưa đi ra đã nghe thấy tiếng Lam Tử hét lên, đến cửa nhìn ra, thấy tình cảnh trong sân, lửa giận bốc lên, hơi thở trên người vừa thay đổi, mấy người còn đang đấm đánh đã cảm thấy một lực hút, thân thể không thể khống chế bị kéo về Tây Sương, "Khinh người quá đáng—" Nguyên khí tỏa ra, mấy người lập tức bị đánh văng về sau, một người trong đó còn đập vào làm vỡ bồn nước trong sân.

Đàm Khải cũng bị đánh ngã trên đất, trong lòng có chút sợ, đứng lên, "Chúng ta đi—"

Khúc Phàm dùng chân khí kéo đám nhỏ đến bên người, nhận lấy Lam Tử trên tay Kỳ Kỳ, vừa nhìn, cơn tức không thể chìm xuống. Một chân của Lam Tử thế mà bị bẻ gẫy, máu chảy đầm đìa chỉ còn dính lại với nhau bởi một chút da thịt. Vươn tay che lại những mạch máu trên chân Lam Tử, tức giận trừng mắt nhìn Đàm Khải, thanh âm lạnh như băng thoát ra từ kẽ răng, "Đàm công tử, đây cũng không phải nơi cậu muốn đến thì đến muốn đi thì đi."

Đàm Khải thở gấp, tức giận nói, "Mày muốn gì."

Khúc Phàm híp mắt cười, "Cậu cũng lưu lại một chân đi." Nói xong, bung ngón tay, chân khí lập tức đánh lên đùi Đàm Khải.

"A—-" Đàm Khải chỉ thấy đầu gối đau xót, nhất định đã gãy xương, oán hận nhìn Khúc Phàm, "Khúc Phàm, mày chờ đấy." Để hai người đỡ mình đi ra ngoài.

Thước Nhạc đi vào thì thấy được một màn cuối cùng, cậu không biết nguyên nhân, lại nhìn tới ánh mắt oán độc của người nọ, rất khó chịu.

"Sao lại thế này?" Thước Nhạc đi tới bên cạnh mấy người, liếc mắt nhìn vẻ mặt đau đớn của Lam Tử (???), máu trên đùi chảy ròng ròng, nhanh chóng ôm lấy nó, cẩn thận kiểm tra thấy vết thương rất nặng.

Không nói thêm gì, cậu ôm Lam Tử tiến vào không gian, lấy một giọt nước từ linh tuyền, pha loãng với lượng nước hồ gấp trăm lần. Nâng phần xương đùi của Lam Tử lên, lại dùng linh khí kết nối lại gân cốt trên đùi, sau đó lại đút cho nó uống nước linh tuyền. Miệng vết thương kia nhanh chóng liền lại với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy, không lâu sau đã khôi phục lại như lúc ban đầu. Có điều Lam Tử đã hoảng sợ quá độ, tinh thần vẫn còn hơi uể oải.

Giao Lam Tử cho bọn nhỏ chăm sóc, Thước Nhạc cùng Khúc Phàm ra khỏi không gian, hai người đi vào phòng ngủ của họ, Khúc Phàm kể lại đầu đuôi câu chuyện.

"Người kia chỉ sợ sẽ không bỏ qua. Hơn nữa, anh ra tay có phải nặng quá hay không?" Thước Nhạc vô cùng nghi hoặc, cảm giác có chút không hay ho. Tuy rằng trong lòng cậu cảm thấy người làm Lam Tử bị thương hẳn phải chịu trừng phạt, nhưng Khúc Phàm lại đánh gãy chân Đàm Khải thì hơi quá đáng.

Khúc Phàm lắc đầu, trong lòng cảm thấy có thứ gì đó đang nghẹn lại, cầm lấy tay Thước Nhạc, khẽ cười khổ, "Anh quả thật có hơi giận chó đánh mèo, vừa rồi trong Cục gọi điện đến báo, hai tổ viên của anh đã gặp chuyện tại Kinh Giao." Khúc Phàm xoa xoa đầu, "Anh hơi xúc động, ừm, em mang theo bọn nhỏ về căn cứ đi."

Trong lòng ngạc nhiên, lập tức cau mày, "Sao không tới nhìn thử xem sao?"

Hơi ngẩng đầu lên, "Phía trên chỉ nói chuyện này có chút lạ, tổ anh đều lảng tránh, anh hiện tại vẫn đang chờ tin." Vươn tay khẽ xoa mặt Thước Nhạc, "Yên tâm, anh không sao."

Thở dài, Thước Nhạc biết Khúc Phàm luôn rất chăm lo cho tổ viên của mình, quan hệ giữa bọn họ rất thân. Cho dù ai gặp chuyện không may, hắn đều khó chịu, "Nếu không đến Cục thử xem thế nào?"

Khúc Phàm lắc đầu, “Không cần, rất nhanh sẽ có tin thôi.” Lời Khúc Phàm còn chưa tan hết, điện thoại đã reo lên, “Alô—, Ừ—- ừ, tôi qua ngay.”

Đứng lên sửa sang lại quần áo một chút, hôn Thước Nhạc một cái, “Mang bọn nhỏ về căn cứ, hai ngày tới chưa chắc anh đã về nhà. Em cũng không cần lo lắng chuyện Đàm Khải, anh sẽ giải quyết. Tự mình cẩn thận, anh đi trước.”

50. Chương 49: Âm Mưu Biến Hóa

Thấy Khúc Phàm ra ngoài, Thước Nhạc khẽ nhíu mày, cậu cũng không lo Đàm Khải sẽ trả thù, trong lòng cũng chỉ nghĩ tới công tác của Khúc Phàm, gần đây kinh thành giống như có chút bất thường, không khỏi lo lắng cho Khúc Phàm.

Lắc lắc đầu, không nghĩ nữa, nhớ tới Lam Tử trong không gian, nhanh chóng tiến vào không gian. Vừa vào không gian, đã nghe thấy thanh âm kinh ngạc của mấy đứa nhỏ, "Ba ba, ba mau nhìn Lam Tử kìa." Kỳ Kỳ thấy ba ba đi vào, nhanh chóng chạy ra đón tiếp.

Vừa tiến lên nhìn, lông vũ trên người Lam Tử bắt đầu rụng, cả tảng lớn lông chim bắt đầu rơi xuống, lông mới rất nhanh lại mọc lên, móng vuốt cũng trở nên sắc bén có chứa ánh sáng màu tím cùng màu vàng sáng bóng, bộ lông mới cũng rất nhanh dài ra, cho dù ở phương diện độ sáng màu sắc hay độ cứng cũng vượt trội hơn hẳn so với trước đó. Thân hình Lam Tử mạnh mẽ thon dài, chiều dài cũng tăng lên không ít, hai mắt hữu thần, nhưng lại sắc bén tựa như chim ưng.

"Lam Tử rất thoải mái—" Lam Tử bay lên không trung một chút, tốc độ rất nhanh, hai cánh giang ra lại có chút cảm giác che trời lấp đất, bay đến trong rừng trúc, dùng hai móng vuốt kẹp lấy một thân trúc to lớn, thân trúc kia bị nó nắm lấy gẫy đôi, hai cánh lại giang rộng, lưu lại trên thân trúc dấu vết tựa như bị đao chém.

"Ca ca— về sau Lam Tử không thèm sợ bọn xấu xa, bắt nạt Lam Tử hả, xoẹt xoẹt— ca ca—-" Lam Tử hưng phấn bay vòng quanh trên bầu trời.

"Lam Tử lại đây." Thước Nhạc vươn tay ra, gọi Lam Tử về đậu trên cánh tay cậu, dùng linh khí kiểm tra

thân thể của Lam Tử, mọi phương diện đều có sự thay đổi thật lớn, hẳn là một giọt linh tuyền kia đã giúp cường hóa thân thể nó, nhưng một giọt này chỉ sợ đã là cực hạn. Hiện tại trong cơ thể Lam Tử tràn ngập linh khí, thân thể gần như hoàn mỹ, nhiều hơn nữa sợ rằng linh khí quá lớn khiến nó nổ tung mất. Như vậy xem ra, người trong nhà nếu sử dụng linh tuyền thì có thể dùng nhiều hơn, nhưng số lượng này cũng không quá lớn, cậu cần tìm ra số lượng phù hợp.

"Được rồi đó mấy đứa, Lam Tử không có việc gì, đi đứng cũng tốt, các con đi chơi đi. Hôm nay chúng ta ăn đồ nước trong này được không?"

"A— quá tốt. Ăn đồ nướng—" Mấy đứa nhỏ này hoạt bát kêu la.

Thước Nhạc nhìn nhìn Kim Cương đang đứng trên nhánh cây, khoát tay để nó đi xuống dưới, pha chế lượng linh thủy tương tự, đút cho Kim Cương uống. Thước Nhạc dùng linh khí dò xét, linh thủy càng thêm hòa tan vào trong cơ thể Kim Cương, Thước Nhạc không thể không dùng linh khí khai thông đôi chút. Lam Tử bởi vì chân bị thương nên cũng đã tiêu hao bớt một phần năng lượng của linh thủy, cho nên việc dung hòa cũng không quá lớn, Kim Cương lại khác, cho nên đối với nó mà nói thì sức ép quá lớn.

Nhìn thấy Kim Cương với màu sắc rực rỡ, vô cùng hài lòng, nói tới trong phần lớn pet nhà bọn họ thì hai nhóc vẹt này cùng Hắc tử đã theo bên người họ lâu nhất. Hắc tử nho nhỏ, hay đi theo bọn nhỏ, rất tinh quái, thân thể nó cứ như một câu đố. Mà Lam Tử cùng Kim Cương bởi vì có thể nói, khiến người trong nhà yêu thích, tuy rằng còn có một đôi vẹt hoàng lam, nhưng chúng nó luôn ở trong không gian, rất ít khi thấy mặt. Huống hồ, vẹt Alisterus có thể sống rất lâu, Thước Nhạc cũng hy vọng chúng nó có thể làm bạn với chúng lâu dài.

"Cảm ơn." Kim Cương kiểm tra sức mạnh thân thể, đi tới trước mặt Thước Nhạc, nói lời cảm ơn với cậu, ánh mắt Kim Cương lúc này cũng rất phức tạp. Đối với người đã gặp mặt từ khi sinh ra này, tình cảm của Kim Cương rất phức tạp, bởi vì Thước Nhạc chăm sóc cẩn thận, Kim Cương cùng Lam Tử đã khai thông trí tuệ, nếu không phải còn chưa đạt được sức mạnh thân thể, hai đứa nó đã sớm trở thành linh thú. Tuy rằng với cương vị một con chim, Kim Cương vẫn luôn coi Thước Nhạc cùng Khúc Phàm là cha của mình, mà không phải chủ nhân, chúng nó cũng có tình cảm.

Thước Nhạc xoa xoa đầu Kim Cương, "Đi đi. Về sau nếu gặp phải người xấu, có thể chạy cứ chạy, nếu không chạy được vậy đánh lại đi, không cần kiêng dè gì cả, so với Lam Tử, nhóc càng trầm ổn hơn, nó cũng cần nhờ nhóc chăm sóc." Thước Nhạc khẽ cười, hôm nay Kim Cương tuyệt đối đã nương tay, móng vuốt của nó khác với Lam Tử, có thể phá đá nứt xương. Có điều không ngờ rằng trí tuệ của Kim Cương lại phát triển như vậy, tính tình cũng không nóng nảy như vẹt Alisterus nhiều màu, sợ rằng là cá thể biến dị.

Kim Cương hơi nghiêng đầu, nhìn Thước Nhạc rồi gật đầu.

Tuy rằng Khúc Phàm bảo cậu mang bọn nhỏ tới căn cứ, nhưng Thước Nhạc vẫn định ở lại thêm một ngày. Đàm Khải kia tuy không thể lập tức làm ra chuyện gì, nhưng nếu bọn họ đều rời đi, trong nhà chỉ còn lại mấy người Lâm thúc, cũng có chút không yên tâm, minh thương dễ tránh*, chỉ sợ hắn ta sử dụng ám chiêu**, nếu khiến nhà họ bị phá hoại thì không hay.

**minh thương dễ tránh: ra tay trực tiếp thì dễ đối phó*

**ám chiêu: chiêu thức âm hiểm, ẩn giấu, không lộ liễu*

Nghĩ vậy, Thước Nhạc ở nhà chuẩn bị đôi chút, cậu trồng thất linh hương tại góc chết của bốn phía tứ hợp viện, thất linh hương là loại cây thân leo, sở dĩ gọi thất linh hương bởi vì loại cây này khi mọc lên sẽ tỏa ra bảy loại mùi, bảy loại mùi này thanh nhã tinh tế, không thu kém gì so với những loại hương liệu thông thường, thường xuyên ngửi thấy sẽ có tác dụng tỉnh táo đầu óc, hơn nữa loại thất linh hương này còn có tác dụng đuổi muỗi. Nhưng loại cây này khi ở thời kỳ thượng cổ có tác dụng bảo vệ nhà cửa, loại thực vật này rất có linh tính, có thể phân biệt mùi hương, bảo vệ cửa nhà, người lạ nếu như bình thường tiến vào từ cửa, thất linh hương sẽ không làm gì, nhưng nếu kẻ ác có ý đồ xấu không dùng phương pháp bình thường bước vào thì sẽ bị thất linh hương tấn công. Trên cành của chúng có gai độc, không phải độc dược ác tính, nhưng cũng có thể khiến một con voi hôn mê. Mà mùi hương của nó cũng là thuốc giải tốt nhất, cho nên cho dù người trong nhà có lỡ bị đâm trúng cũng sẽ không bị hôn mê. Thước Nhạc biết loại thực vật này, nhưng hạt giống thất linh hương này cũng được cậu nuôi trồng trong khu vườn của cậu, thất linh hương tuy rằng rất có tác dụng, nhưng nếu muốn chăm sóc ra được loại cây có thể giữ nhà thì cũng rất khó, loại cây này trong vườn thì đến ngay cả một con chuột cũng chẳng thể làm gì. Thất linh hương cũng là loại cây đầu tiên được Thước Nhạc trồng trong vườn, cũng chính bởi tác dụng gây tê của nó, hiện tại tác dụng gây mê của nó đã có hiệu quả nhất định, đối với cơ thể người thì không có tác hại, người bị đam trúng sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, sau khi tỉnh lại sẽ không để lại di chứng gì. Hiện tại thất linh hương đã được đưa đến viện thực vật cùng viện y học để nghiên cứu. Phỏng chừng không bao lâu sau loại thuốc mê mới sẽ được tạo ra.

Thước Nhạc trồng thất linh hương xuống, tưới nước hồ, thấy thất linh hương lan ra bốn phía quanh sân, những chiếc lá hình thoi xanh biếc đẹp đẽ bám đầy trên tường, khiến cho ngay giữa mùa đông, ngôi nhà cũng tràn ngập sức sống. Mùi hương thanh nhã tràn ngập khắp sân, thất linh hương sở dĩ có bảy mùi hương có liên quan đến ánh nắng mặt trời, nồng độ mùi hương sẽ thay đổi theo cường độ ánh nắng, cũng theo đó mà thay đổi bảy loại mùi. Ban đêm, khi mặt trời xuống núi, bảy mùi hương hòa quyện lại, ngửi vào sẽ giúp người ta ngủ ngon, chẳng trách người tu hành thời thượng cổ vô cùng yêu thích loại cây này.

Buổi tối, Thước Nhạc cùng bọn trẻ ăn đồ nướng, có điều vừa ngửi thấy mùi thịt nướng kia lại cảm thấy buồn nôn, không còn cách nào khác đành giao bọn nhỏ lại cho thím Lâm. Khi quay về phòng lại thấy nghi hoặc, nhíu nhíu mày cởi quần áo, nhìn đóa hoa sen trên bụng, nhìn thật kỹ mới phát hiện đóa hoa kia có chút hồng phớt không dễ phát hiện, đóa hoa cũng hơi chúm chím nở ra.

Mặt lúc đỏ lúc trắng, từ khi có Phi Phi, cậu cùng Khúc Phàm cũng không muốn có thêm con nữa, trong nhà có nhiều trẻ con như vậy cũng khó chăm sóc, tuy rằng cậu lúc nào cũng muốn có một đứa con gái, nhưng cũng chỉ nói vậy chứ cậu không hề muốn sinh thêm. Vốn khi làm hai người đều mang áo mưa, tuy rằng cảm giác không tốt, nhưng Khúc Phàm cũng không muốn cậu khó chịu, vài ngày trước khi cậu có được truyền thừa, Thước Nhạc từ điều chế một loại huân hương, làm thành dạng cao, đặt ở đầu giường, có hiệu quả tránh thai với con trai, còn không có tác dụng phụ, rất hiệu quả.

Hiện tại nhớ đến cũng chỉ có lần đó khi Khúc Phàm bị bỏ thuốc thì hai người mới không sử dụng biện pháp an toàn, không nghĩ tới lại trúng thưởng.

Thước Nhạc cầm gương nhìn kỹ đóa hoa sen trên bụng. Bình thường cậu cũng không để ý, mấy ngày nay Khúc Phàm lại hay về muộn, trong cảnh tối lửa tắt đèn, qua thời gian dài như vậy họ cũng không phát hiện. Thở dài, khẽ cười, thôi vậy, nếu đã đến thì nên nhận, cuộc sống vẫn luôn tốt đẹp, cho dù nói thế nào đây cũng là máu mủ của cậu cùng Khúc Phàm, sự việc ngoài ý muốn nho nhỏ này coi như là điều ngạc nhiên bất ngờ đi.

"Ai da… nhẹ chút nhẹ chút." Đàm Khải nằm trên giường bệnh, y tế bên cạnh khi đưa chân hắn lên giá treo cao để tránh việc lỡ may đụng phải.

Lúc này một người đàn ông mặc quần áo tây trang bước từ bên ngoài vào, đến gần bên tai Đàm Khải nói vài câu khiến hắn trở nên trầm tư, "Cục Đặc vụ– đã tra ra là chức vụ gì chứ?"

"Chưa, Cục Đặc vụ trực tiếp nhúng tay, chúng ta không tra ra được, nhưng lão gia tử nhà cậu cũng không muốn dây vào."

Đàm Khải nghe xong thì oán hận, nghiễn răng nghiến lợi nói, "Cứ cho qua vậy sao?"

Người đàn ông mặc tây trang cười âm hiểm, "Đàm thiếu, tôi nghe nói Lí Sáng chuẩn bị kết hôn với đại tiểu thư Trương gia. Vẫn đang tìm nhà đâu, tứ hợp viện tốt trong Kinh thành thì đều đã có chủ cả rồi."

Đàm Khải nâng mi, "Ý mày là?" Nhìn người đàn ông mặc tây cười cười hắc hắc.

"Dựa theo tính cách của Lý Sáng, thì sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu, lại nói quân đội cùng chính quyền cũng không quá mật thiết, nói vậy hắn cũng không quá nể mặt Cục Đặc vụ đâu."

"Được, nhưng mà việc này không thể do người của chúng ta để lộ ra, cẩn thận chút, chúng ta chờ xem kịch. Lí Sáng nói thẳng ra thì cũng chẳng phải người ngay thẳng gì." Hai người cười hắc hắc, giống như đã nhìn thấy cảnh hai nhà lưỡng bại câu thương*.

**lưỡng bại câu thương: hai bên cùng bị thiệt hại.*

51. Chương 50: Bánh Thơm

"Cậu nói, ngõ Lão Hòe kia có tòa nhà phù hợp? Từ đâu nghe được, bối cảnh ra sao." Lí Sáng vắt chân sang một bên, bộ dáng cà lơ phất phơ, có chút phí cho bộ mặt đẹp trai kia của hắn.

Trương Trí nhả ra một ngụm khói, "Tình huống cụ thể em cũng chẳng rõ mấy, em cũng chỉ nghe phong phanh vậy thôi, nếu không thì anh rể, chúng ta đi xem thử nếu không phù hợp thì em thấy cứ mua lấy một căn biệt thự đi, cũng không biết tại sao anh lại cố chấp như vậy nữa, chị em cũng không yêu cầu anh mua tứ hợp viện."

"Em biết gì chứ, em cho rằng anh và em mua tứ hợp viện vì bản thân chúng ta sao. Lão gia tử nhà chúng ta sắp lui về hậu phương, sang năm sẽ về kinh tĩnh dưỡng, tuy nói quốc gia đã sớm chu cấp nơi ở, nhưng anh cũng muốn chuẩn bị, biệt thự ở Tây Sơn kia cũng tốt, có điều lão gia tử sợ rằng không muốn ở cùng một nơi với đám chính khách kia, co thể mua được một tòa tứ hợp viện là tốt nhất. Mấy anh trai của anh cũng không ở kinh, việc này phải do anh sắp xếp, cũng nhân dịp chuẩn bị hôn lễ này tiến hành luôn."

"Vẫn là anh rể nghĩ chu đáo, nếu nói như vậy, cũng nên đi ngó qua tứ hợp viện tại ngõ Lão Hòe kia, nghe nói người sở hữu cũng không có chỗ dựa gì."

"Việc này không vội, anh vẫn cứ cảm thấy có chút mập mờ, thấy không tốt lắm, nhưng qua nhìn chút cũng được, nếu bọn họ có ý bán, cho dù phải mua với giá cao cũng không sao." Lí Sáng nhíu mày, không biết vì sao, hắn luôn thấy không tốt lắm.

Thước Nhạc cùng Khúc Phàm không biết có người đang tính kế với mình, mấy ngày nay Khúc Phàm vội đến mức không có thời gian về nhà, mà có về thì cũng là vào đêm khuya, đối với chuyện nhà họ sắp nghênh đón một tiểu sinh mệnh mới, Thước Nhạc cũng chưa nói với Khúc Phàm, cậu không muốn Khúc Phàm phân tâm. Đứa nhỏ này rất ngoan, dường như không chút ảnh hưởng tới cuộc sống của Thước Nhạc, cũng bởi vì đứa nhỏ này, Thước Nhạc bàn giao lại chuyện trong vườn cây cho nhóm cấp dưới, cũng chính là đệ tử kia. Cậu muốn nhân thời gian này nghỉ ngơi, hơn nữa cậu còn muốn nghiên cứu cách chế tác ngọc giản trong không gian nữa.

Nơi luyện khí được đặt trong khôn gian, tại một hòn đảo nhỏ trên biển trong không gian thứ nhất của cậu. Thước Nhạc bố trí hơn bốn mươi loại trận pháp lớn nhỏ, trung tâm của những trận pháp này dùng để bố trí huyễn tật thiên hỏa trận. Muốn bố trí được trận pháp này cần chút linh thạch, trên địa cầu đã sớm không còn linh thạch, nhưng ngọc thạch trong không gian bởi hấp thu được lượng linh khí rất lớn đã phát triển theo hướng linh thạch. Nếu không phải cậu nắm rõ không gian như lòng bàn tay cậu tuyệt đối không dám bố trí ra trận pháp như vậy. Có điều khi vận hành trận pháp như vậy, một ngọn lửa huyễn tật thiên chỉ lớn bằng năm tay kia cũng có thể đốt ra một cái hố lớn trên đảo nhỏ, kéo theo vách tường dày hơn một mét xung quanh cũng bị đốt tạo thành ngọc lưu ly, bóng loáng đỏ rực, khiến cậu không thể không dùng vài loại trận pháp giam thiên hỏa lại bên trong. Bởi vì có quan hệ tới tu vi của mình, Thước Nhạc chỉ có thể dùng ngoại lực để tiến hành tâm luyện, đơn giản bởi thần thức của cậu rất lớn mạnh, việc khống chế có chút dễ dàng hơn.

Sau khi dùng hết hai tấn nguyên liệu rốt cuộc làm thành mười ngọc giản, ngọc giản lớn bằng hai ngón tay cái trắng noãn như ánh trăng, so với dương chi còn nhăn nhũi hơn, phía trên có hoa văn hoa sen. Mất hai tháng trời, Thước Nhạc rốt cuộc hoàn thành. Cầm ngọc giản trong tay, Thước Nhạc dùng thần thức xâm nhập vào đó, có thể bởi vì sử dụng lửa huyễn tật thiên, chết lượng ngọc giản vô cùng tốt, lượng tồn trữ rất lớn.

Chế tác thành công mười ngọc giản này hao phí hai tấn ngọc, tuy rằng không phải nguyên liệu thượng đẳng, đa phần đều là ngọc lam điền, hơn nữa có không ít là nguyên liệu khoáng thạch, giá trị chế tạo của hơn mười ngọc giản này vào khoảng một triệu. Điều này không khỏi khiến người ta cảm thán việc tu luyện thật là tốn tiền nha, Thước Nhạc cũng hơi xót của, may mà kết quả không tệ.

Áng chừng ngọc giản, Thước Nhạc tự nhủ trong lòng, có lẽ sau này mua thêm chút nguyên liệu ngọc, dùng lửa huyễn tật thiên luyện chế một chút, giá bán được nhất định không thấp, huyễn tật thiên hỏa trận cũng được dùng một cách có lợi nhất.

Lúc làm xong ngọc giản, Thước Nhạc thấy hơi mệt, dù sao sử dụng thần thức để vẽ trận pháp là một chuyện rất tốn sức, tối cũng không đợi Khúc Phàm về, nghỉ ngơi sớm.

Nửa đêm, cảm thấy có người xoa xoa bụng, cậu mở tỏ mắt, thấy Khúc Phàm đang nghiêng mình bên

giường, đầu đặt trên bụng cậu như đang nghe ngóng điều gì. “Anh nghe gì vậy? Có tiếng gì đâu.”

Khúc Phàm ngẩng đầu, “Sao không nói anh biết chứ. Nếu không phải hôm nay anh phát hiện ra, em không phải cũng chưa muốn nói đấy chứ.”

Thước Nhạc nhìn thấy quần áo ngủ đã sớm rơi trên đất, hắc tuyến đầy mắc, người này động chút lại muốn gây sức ép với cậu, “Anh gần đây không phải luôn rất bận sao, lại không phải chuyện gấp, nên chưa nói cho anh. Đứa nhỏ này cũng rất ngoan, ngoại trừ lúc đầu có chút mệt mỏi, không khiến em khó chịu chút nào.”

Cười cười sờ đóa hoa sen màu đỏ trên người cậu, “Anh cũng có cảm giác như vậy, đứa nhỏ này dường như có chút thẹn thùng, không biết chừng là con gái đó.”

Thước Nhạc cũng thật vui vẻ, “Em cũng nghĩ vậy, nhưng cho dù không phải con gái thì cũng là đứa nhỏ nhu thuận.”

Khúc Phàm cởi quần áo tiến vào trong chăn, ôm Thước Nhạc nói, “Anh cũng mong như vậy, chỉ cần không nghịch ngợm như Phi Phi thì được rồi, thằng nhỏ kia giờ rất nổi tiếng trong căn cứ. Mấy anh trai của nó mới trước đây còn không nghịch như vậy, nói tóm lại, trong đám nhỏ thì có Quả Quả là nhu thuận nhất. Đúng rồi, hai ngày rồi anh chưa gọi điện cho Quả Quả, hiện tại bên Pháp là mấy giờ nhỉ.” Nói xong cầm điện thoại muốn gọi qua đó.

Thước Nhạc nhéo nhéo tay hắn, “Được rồi, giờ này Quả Quả vừa tan học, đừng gọi vội, trước khi ngủ em có gọi rồi, nó rất tốt, sắp năm mới, thời gian này nó cũng có nhiều hoạt động, kết giao không ít bạn bè.”

“Vậy thì tốt, hai thằng song sinh nhà lão Lý kia chuẩn bị năm tới đi Pháp, em nói hai đứa nó sao vậy nhỉ?”

“Cái gì sao vậy chứ, bọn họ muốn đi thôi. Chúng nó đi Quả Quả cũng có bạn, không phải rất tốt sao?”

“Không phải, anh vẫn cứ cảm thấy hai thằng nhóc kia có ý nghĩa không trong sáng với Quả Quả. Em nói lỡ như bọn nó ra tay thì sao đây.”

Thước Nhạc nhìn bộ mặt rất lo lắng của Khúc Phàm, không nhịn được vui vẻ, “Ha ha…”

Bị cậu cười mà thấy hơi giận, lập tức đặt cậu dưới thân, cẩn thận hành động.

“Đừng đừng… em không cười. Dừng lại, hai ta trò chuyện. ha ha…”

“Còn cười.”

“Ai bảo anh làm như khuê nữ nhà mình bị cướp đi ấy. Quả Quả mới mấy tuổi đầu mà anh đã lo lắng chuyện

này."

"Anh có thể không lo sao, bọn nhỏ bây giờ đều trưởng thành sớm, ai biết trong lòng chúng nó muốn gì. Quả Quả nhà chúng ta lại ngây ngô như vậy, bị người ta làm hư thì làm sao giờ."

"Anh nha, đừng có nghĩ Quả Quả ngốc như vậy, đứa nhỏ kia không nhanh nhạy như những đứa trẻ khác, nhưng cũng biết suy nghĩ mà. Anh không tới trường của Quả Quả, nó ở trường cũng rất ngoan ngoãn, không giao du linh tinh, lúc thường cũng không thấy nó đối xử đặc biệt tốt với ai, nhưng đến lúc bầu ban cán sự hoặc khi xảy ra chuyện thì phiếu bầu cho Quả Quả luôn nhiều nhất. Nghe ba mẹ nói Quả Quả thương xuyên nhận được điện thoại trong nước, nam nữ đều có, bọn nó đều rất thích làm bạn với Quả Quả đâu. Có thể trước đây có một thời gian tự bế, tính cách Quả Quả rất nhạy bén, nếu hai đứa nhà lão Lý quả thực có ý với nó, chỉ sợ không cần anh ra tay, chính nó cũng chạy rồi."

"Anh sao lại không biết đứa nhỏ nhà mình như vậy nha?"

"Hừ— anh là nghiêm phụ, có vài chuyện không thể nói với anh rồi, lại nói nó ở bên cạnh em lâu như vậy, em thấy rõ ràng hơn chút."

"Ha ha, anh là nghiêm phụ, am là từ mẫu đúng không?"

"Biến—" Thước Nhạc lắc eo trốn ra.

Tết nguyên đán đơn vị Khúc Phàm rốt cuộc được nghỉ, hắn cũng không dễ dàng mới được nghỉ ba ngày, hai người mang theo đám nhỏ trở lại tứ hợp viện.

Phòng ở tại Khúc gia đã được dọn dẹp sạch sẽ, hai lão đã sớm qua ở, con lớn của Khúc gia ly hôn, hai lão vẫn luôn muốn giúp ánh tìm đối tượng mới, mấy ngày nay vẫn luôn để cho anh chọn người đâu, thành ra thời gian này Khúc Bình không dám quay về nhà luôn.

Ngày mùng hai, hai người mang theo bọn nhỏ tới Khúc gia chơi, dùng xong cơm chiều rồi mới vè. Vừa vào cửa đã được Lâm thúc báo, ban ngày có người đến, thấy chủ nhân không ở nhà nên đành quay về, chuẩn bị hôm sau lại đến, cũng để lại một tấm danh thiếp. Hai người vừa về hậu viện, thấy trên danh thiếp chỉ có một cái tên, mặt sau là một dãy số điện thoại.

Lí Sáng. "Là hắn?" Khúc Phàm nhíu nhíu mày, người này tới làm gì.

"Anh quen?"

"KHông quen, nhưng từng nghe tên hắn. Cha Lí Sáng là tham mưu của quân khu Tây Nam, hắn là con út trong nhà, cũng là người duy nhất trong nhà họ không tòng quan, ở trong kinh cũng nổi tiếng. Ha ha hai năm trước còn có người so sánh bốn vị thiếu gia nổi danh trong kinh thành với tứ thiếu, hắn chính là một trong số đó."

"Vậy hắn đến nhà chúng ta làm gì?" Thước Nhạc cúi đầu nhìn cái tên thiếp vàng trên danh thiếp, có chút mê mang.

"Bỏ đi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, mai chẳng phải sẽ biết sao."

Ngày hôm sau bởi vì trong nhà sẽ có khách tới, hai người bảo Lâm thúc đưa bọn nhỏ tới Khúc gia, bọn họ vừa làm việc vừa chờ. Hai người ngồi trên chiếc kháng bày giữa tiền viện, Thước Nhạc cầm trong tay lá long tu đan một chiếc rổ nhỏ, Khúc Phàm ở bên cạnh cậu, câu được câu không nói chuyện. Ngay khi Thước Phàm đan xong rổ, Lí Sáng tới cửa.

"Mạo muội đến, xin lượng thứ." Ngồi trong phòng khách, Lí Sáng có vẻ rất khách khí.

"Không biết Lý tiên sinh đến đây vì?" Khúc Phàm mở miệng hỏi.

"Ha ha, hôm nay tới đây vì có chuyện xin hai vị giúp đỡ." Lí Sáng vô cùng thành khẩn đưa ra thỉnh cầu.

Lí Sáng là một công tử, trong bốn người con thì hắn nhỏ nhất, lão gia tử nhà hắn đến năm mươi tuổi mới có hắn, từ nhỏ đã được nuông chiều, có chút vô pháp vô thiên, nhưng bởi vì là gia đình quân nhân, Lí Sáng làm việc cũng không quá phận, tuy rằng có vẻ lỗ mãng, nhưng cũng rất cẩn thận.

Gần đây hắn quả thật muốn mua một tòa tứ hợp viện, bản thân hắn có một công ty tư nhân, tài chính dư dả, nhưng hiện tại muốn mùa tứ hợp viện tại kinh thành cũng không dễ, bạn bè hắn cũng có mấy căn, nhưng không phải quá cũ thì lại ở khu đất không tốt, tòa nhà tốt thật rất khó gặp. Việc này cứ vậy bị trì hoãn mãi, nghe cậu em vợ tương lai của hắn nói ở bên ngõ Lão Hòe này có một tòa tứ hợp viện hoàn hảo, hắn cũng hơi động tâm. Hiện tại tứ hợp viện đều nằm trong tay người quyền quý, muốn mua lại cũng không phải chuyện dễ dàng. Nghe cậu em vợ nói thì nhà ở ngõ Lão Hòe này cũng không phú quý gì, cũng không có gì đặc biệt hơn người. Dựa theo ý của em vợ hắn, nơi đây thuộc khi bảo hộ, làm chút quan hệ với chính quyền, ra chút tiền, mua lại không chút vấn đề. Nhưng Lí Sáng nổi lên lòng nghi ngờ, bởi vì lão gia tử nhà họ phải về hưu, đây là thời điểm mẫn cảm, sai một bước sẽ thua cả bàn cờ, hắn không thể không cẩn thận.

Trong lòng nghĩ như vậy, Lí Sáng trước đi tới bên ngoài tứ hợp viện quan sát, vị trí tốt, ngay tại trung tâm thành phố, tiến vào ngõ thì lại yên tính, khu bảo hộ này cũng rất sạch sẽ, đi vào số nhà 72, vừa lúc ở giữa ngõ nhỏ, hắn nhìn trái nhìn phải thầm mắng một câu, thật quá khí khái. Chỗ kia có diện tích ít nhất 3 ngàn mét vuông, đây cũng do hắn ước chừng, nhìn cửa lớn cùng mái hiên, một căn nhà được bảo tồn tốt như vậy, chủ nhà đâu thể nào là người thường, nơi kia nếu phải bảo dưỡng hàng năm thì chi phí cũng phải lên tới hơn hơn một nghìn vạn, đây rõ ràng là có người đang tính kế hắn, không thể không khiến hắn tức giận.

Về đến nhà liền mắng em vợ tương lai của hắn một phen, sau đó lại phái người đi tra xét chủ nhân của khu nhà kia, rất nhanh đã có được tư liệu của Thước Nhạc cùng Khúc Phàm trên bàn.

Tư liệu của Thước Nhạc rất bình thường, là một sinh viên tốt nghiệp đại học y khoa, sau đó đến bệnh viện của quân khu công tác, nhưng hoàn toàn không có được tư liệu công tác cụ thể của cậu. Tình huống

của Khúc Phàm lại khiến hắn toát mồ hôi lạnh, Đàm Khải không biết cụ thể Cục Đặc vụ làm gì, nhưng hắn biết a, nhiều thế hệ Lí gia đều nhập ngũ, tuy rằng không thể tiếp xúc đến trung tâm của Cục Đặc vụ nhưng cũng có chút hiểu biết đối với công việc của họ. Nơi đó đều là một đám siêu nhân, ngành thần bí đó. Lí phụ từng nói qua, không cần trêu vào người trong Cục Đặc vụ.

Xem qua tư liệu của Khúc Phàm lại quay lại nghiên cứu tư liệu của Thước Phàm, Lí Sáng cũng thu được chút thông tin. Hơn nữa càng khiến hắn ngoài ý muốn là, Thước Nhạc có quan hệ dây dưa dễ má với Tề gia, lập tức gọi điện cho Tề Mục Phi.

Tề Mục Phi rất nhanh bắt máy, "Lí tử, đại ân nhân nhà cậu sao lại gọi điện thế, chuẩn bị xong hôn lễ chưa?"

"Ha ha, Mục Phi, tớ có chút việc tìm cậu, cậu có biết một người tên Thước Nhạc không?"

Tề Mục Phi nghe được lời Lí Sáng thì sửng sốt, ân oán giữa nhà họ với nhà Thước Nhạc đã sớm sáng tỏ, bà nội hắn tuy rằng có được sự tha thứ của con gái nhưng bởi vì qua năm lại mệt mỏi cùng bệnh tật mà đã qua đời được hai năm, lúc ấy Thước Nhạc còn làm bạn bên người bà một thời gian dài. Hai nhà không qua lại quá nhiều, nhưng quan hệ vẫn rất khá, có điều vì có liên quan đến quan hệ của trưởng bối, việc này cũng không để ngoại nhân biết thôi.

"Biết." Không biết Lí Sáng sao lại nhắc tới Thước Nhạc, chẳng lẽ có người chú ý tới quan hệ giữa hai nhà họ sao?

Lí Sáng tất nhiên cảm giác được Tề Mục Phi bên kia hơi tạm dừng, "Gần đây có người muốn gây phiền toái cho cậu ta, tứ hợp viện trong ngõ Lão Hòe là tài sản từ nhà cậu đi."

Tề Mục Phi hơi ngẩng đầu, trong mắt hơi lóe lên sự tàn khốc, "Có người để mắt tới tòa viện đó?" Không nói tới ân oán từ thế hệ trước, hắn cùng Thước Nhạc vẫn là anh em bà con, huống cho phụ thân vốn vẫn luôn áy náy, nhưng lại không tiện ra mặt, vẫn nhắc nhở bọn hắn chăm sóc tốt cho Thước Nhạc, đừng thấy Tề gia giống như chưa từng làm gì, nhưng vẫn âm thầm chú ý.

"Ha ha, có người khơi lên ý đồ của tớ. Một mũi tên trúng hai đích."

"Ai?"

"Đàm Khải."

"Cái tên ma-cà-bông* kia." Tề Mục Phi nghiến răng nghiến lợi, việc này không thể để yên.

**ma-cà-bông: người Thượng Hải dùng từ này để gọi những kẻ không có công ăn việc làm đàng hoàng, phải xin xỏ hoặc trộm cắp để kiếm sống.*

Hai người nói chuyện điện thoại thật lâu mới cúp máy.

Lí Sáng vôn đã đánh mất ý mua nhà kia, lại bảo người ta đi tìm những nơi khác, không ngờ rằng hai ngày trước lại tìm được một chỗ, kết quả điều tra ra, tốt rồi, vẫn là đứng tên Thước Nhạc. Tuy nhiên nơi này bọn họ không ở, Lí Sáng thế nhưng có thể suy nghĩ chút, có điều, lần này cần giao dịch công bằng.

52. Chương 51: Bán Nhà Với Giá Trên Trời

Kusami: Chúc mọi người Valentine trắng vui vẻ nhé!

Khúc Phàm cùng Thước Nhạc trầm mặc, dựa theo ý của Lí Sáng, thì tức đang hy vọng bọn họ bán lại tòa tứ hợp viện tại Hậu Hải kia cho hắn. Khúc Phàm nhìn Thước Nhạc, tòa viện kia do ông ngoại Thước Nhạc để lại cho cậu, tất nhiên sẽ do Thước Nhạc quyết định, hắn luôn tôn trọng ý kiến của Thước Nhạc.

Tòa nhà tứ hợp viện kia có chút khó trông coi, bởi vì là tứ hợp viện do ông ngoại để lại, Thước Nhạc sẽ không muốn bán, nhưng hiện tại tòa tứ hợp viện này đã đủ dùng, mấy năm nay lục tục tu sửa vài thứ, cũng không thể cho thuê, cứ vậy bị bỏ hoang. Trước đây Khúc ba muốn mua tứ hợp viện, Thước Nhạc còn từng nói qua để họ ở lại trong đó, nhưng Khúc ba không đồng ý. Thước Nhạc cũng hiểu được ý của Khúc ba, không nhắc lại nữa. Hiện tại, tòa viện kia bỏ không, hàng nằm còn cần bỏ ra tiền để giữ gìn, dù sao không có người ở nên càng dễ hư hỏng.

Khi sinh Phi Phi, hai người họ cũng muốn mua trước cho đám nhỏ vài mảnh đất, nhưng hai năm qua đi, ý tưởng này cũng dần biến mấy. Dựa vào điều kiện hiện tại của họ, việc đó không gấp. Bởi vậy, tòa tứ hợp viện Hậu Hải kia vẫn bỏ trống. Hiện tại, Lí Sáng nói vậy, Thước Nhạc cũng có chút lay chuyển. Tình hình hiện tại của bọn họ không giống như lúc trước, con đường tương lai của họ rất rộng mở, không cần giữ lại tòa nhà kia, mấy ngày qua mua nhiều nguyên liệu, cũng rất phí tiền, đến khi mọi người đều tu luyện thì tiền không thể thiếu.

Lí Sáng hơi cười, "A, tôi biết chỗ kia do Dương lão tiên sinh lưu lại, bảo mấy cậu từ bỏ vật mình yêu thích thì hơi quá đáng, nhưng cha tôi năm nay về hưu, muốn về kinh định cư, tuy nói cấp trên đã sắp xếp chỗ ở, nhưng hy vọng cậu có thể hiểu được tấm lòng muốn báo hiệu với cha mẹ, nơi cấp trên sắp xếp không tiện lắm. Hơn nữa lão gia tử nhà chúng ta cũng có chút cổ hủ. Nhìn đi nhìn lại thì cũng chỉ có tứ hợp viện là thích hợp nhất, nhưng hiện tại muốn tìm được một tứ hợp viện tốt chút lại quá khó."

Thước Nhạc nghĩ nghĩ, "Được rồi, chỉ cần đưa ra mức giá thích hợp, tứ hợp viện sẽ chuyển nhượng lại cho Lí tiên sinh."

Lí Sáng vui vẻ nói, "Thật quá tốt, nhưng tối mới chỉ nhìn chỗ tòa viện kia từ bên ngoài, không biết bác sĩ Thước khi nào thì tiện, tôi muốn qua xem bên trong một chút, như vậy cũng tiện đánh giá giá cả của tứ hợp viện hơn."

Thước Nhạc gật đầu, nói với hắn, "Hiện tại còn thời gian, nếu Lí tiên sinh không có việc gì, hiện tại có thể

qua xem."

Lí Sáng vô cùng vui vẻ nói có thời gian. Diện tích cùng kết cấu của tòa viện kia hắn đã xem qua bản vẽ, tứ hợp viện trong kinh cũng có bản vẽ thiết kế, bình thường tứ hợp viện lớn đều được phân cho những quan viên có phẩm hàm, quy mô cũng được định chế, thậm chí có vài nơi còn được lưu lại cho con cháu. Tuy nhiên, những nơi như vậy không bị chia làm nhiều viện nhỏ thì cũng đã bị phá bỏ hoặc di dời linh tinh. Có vài tứ hợp viện được bảo trì hoàn hảo, tuy rằng trải qua nhiều lần tu sửa, nhưng vẫn giữ được kết cấu ban đầu. Hai nơi mà Thước Nhạc có đều như vậy. Hai nơi này đều có quyền tài sản rõ ràng, kết cấu hoàn hảo, thật sự hiếm thấy. Bởi vì thuộc khu vực bảo hộ, phòng ở hai nơi đều có tư liệu được lưu tại Cục quản lý bất động sản, dựa vào năng lực của Lí Sáng, thực dễ dàng có được tư liệu đầy đủ.

Nói thật, hắn càng ưng ý với tòa nhà mà bọn Thước Nhạc đang ở, diện tích vào khoảng sáu nghìn mét vuông, thật sự khí thế, hơn nữa, vị trí địa lý cũng tốt, chẳng những nằm ở trung tâm thành phố, còn có được cảm giác thanh tĩnh yên ả. Huống chi, tòa tứ hợp viện này trong vòng trăm năm tới không thể phá bỏ, trở thành điểm đặc sắc của Yến Kinh. Nhưng thành thị phải không ngừng phát triển, một vài nơi nhỏ bé, hoặc quá cũ nát thì sẽ phải dỡ bỏ hoặc dời đi nơi khác. Nơi này lại không có loại nguy cơ ấy, ngược lại còn được bảo hộ. Hơn nữa, vừa vào trong viện hắn liền quan sát, tuy rằng chỉ nhìn thấy một chút quang cảnh đã có lỗi giác đang đắm chìm trong lịch sử. Trong lòng hắn rất thích, nhưng nhìn tới hai vị nam chủ nhân của nơi này, chỉ có thể thầm thở dài.

Nhiều thế hệ nhà bọn họ làm quân nhân, mạng lưới quan hệ cũng rộng lớn, tuy rằng e ngại thủ tục giữ bí mật, những tư liệu về Cục Đặc vụ rất ít lộ ra, nhưng bọn họ cũng biết được một vài chuyện cơ mật, cho nên đối với Cục Đặc vụ lại càng cần cẩn thận hơn. Những người này không thể trêu vào, thậm chí những người biết về tình huống nơi này, đều trăm phương nghìn kế muốn bước vào trong vòng luẩn quẩn ấy. Có lẽ, hắn cũng có chút cơ hội.

Lái xe đi, ba người đi vào ngõ Nha Nhi, tứ hợp viện nơi này tuy rằng không có người ở, những vào cuối tuần thím Ngô cùng thím Lâm cũng tới dọn dẹp, cho nên trong nhà vô cùng sạch, cây cối trong viện cũng tươi tốt.

Lí Sáng xem phòng ở, cũng vô cùng vừa lòng, tòa tứ hợp viện này còn tốt hơn so với tưởng tượng của hắn, mua xong thì có thể vào ở ngay. Những vật bài trí trong ngoài đều không cần thay đổi, cho dù tìm người đến thiết kế cũng không thể bằng hiện tại, "Giờ tôi đã cảm thấy may mắn vì mặt dày tới cửa tìm đó, tòa nhà này thật sự khiến người ta hài lòng mà haha…"

Ba người ngồi trong nhà chính, Lí Sáng uống một ngụm trà, "Hiện tại, giá cả tứ hợp viện dao động từ ba đến mười vạn một mét vuông, nhưng những tòa nhà vẹn toàn như nhà các cậu đây sẽ không thể tính theo giá này. Trước đó một tòa nhà quan rộng bảy nghìn mét vuông mua với giá bốn triệu, nhưng mấy năm nay giá cả tăng lên, tòa nhà tại Hậu Hải này rộng hơn hai nghìn năm trăm mét vuông, tôi ra giá ba triều năm nghìn vạn."

Thước Nhạc hơi nhíu mày chút, tứ hợp viện kia của họ mặc dù được giữ gìn tốt, nhưng dù cho bán thì cũng không được giá này. Giá này có chút cao. Khúc Phàm liếc mắt nhìn Thước Nhạc, cũng biết giá này có chút cao.

Nhìn ra tâm sự của hai người, "Tôi sở dĩ ra giá này, còn có một thỉnh cầu, hy vọng khi chuyển nhượng tòa

nhà này sẽ để lại gia cụ cho tôi." Hắn vào tòa tứ hợp viện này liền chú ý tới cách sắp xếp gia cụ trong này, chẳng những mang đậm phong cách cổ xưa mà còn được chế tạo từ những tài liệu trân quý. Trong tứ hợp viện cũng được bài đặt khác nhau, những nơi khác hắn không rõ, nhưng trong căn phòng này có gỗ hoa cúc lê thì hắn biết rõ. "Đương nhiên tôi sẽ tìm người định giá cụ thể." Những căn phòng phòng khóa lại chưa xem qua, nhưng những nơi xem qua đều có gia cụ cực quý.

Nghe thấy lời Lí Sáng, Thước Nhạc gật đầu, những gia cụ này thật ra không tốn tiền mấy, vật liệu đều lấy từ không gian, phí gia công cũng dùng vật liệu đổi lấy. Lại nói, mấy năm nay những đồ dùng này vẫn coi như rất tốt, bởi tay nghề của nghệ nhân cũng không tồi; nhưng hiện tại Thước Nhạc đã có chút không hài lòng, trong truyền thừa có đầy đủ tri thức, cộng với thần thức mạnh mẽ của cậu, chỉ cần cho cậu thời gian, cậu có thể làm ra những đồ vật còn tốt hơn. Đây cũng là điều mà Thước Nhạc thích nhất, cậu không chút hứng thú đối với những công pháp có uy lực cường đại, lại rất quan tâm tới những cách thức chế tác thủ công.

"Được rồi, vậy Lý tiên sinh tìm người tới định giá đi."

Hiệu suất của Lí Sáng rất cao, buổi chiều đã tìm được người tới định giá gia cụ. Những gia cụ trong viện trước cùng nhà giữa là từ gỗ hoa lê, phía sau là gỗ cây tử đàn, những loại khác tạo thành từ gỗ lim, hồng toan cũng không ít, những đồ trang trí bằng gỗ về cơ bản đều được làm từ gỗ lim. Nơi này quả thực chính là triển lãm gia cụ giả cổ.

Vài ngày sau tiến hành thủ tục sang tên, Lí Sáng vừa vui sướng vừa đau lòng, tòa nhà này tính từ trong ra ngoài hắn tốn tận bốn triệu, mà theo lời những chuyên gia hắn mang đến kia, người ta đã bớ nửa giá của giá cả của những gia cụ trong nhà.

"Khúc Phàm, Thước Nhạc, chúng ta cũng coi như bạn bè, việc này tiến hành thuận lợi, lòng tôi cũng nhẹ bớt một mối lo. Cuối tuần này, đến câu lạc bộ của tôi, để tôi chiêu đãi các cậu một chút. Sau này cũng thường xuyên qua lại hơn."

Khúc Phàm gật đầu, không từ chối. Tuy nói bọn họ không có hảo cảm với đám công tử quyền quý, nhưng tính cách Lí Sáng này không tồi, ít nhất, người này đủ thông minh, cầm được thì cũng buông được, cũng đáng giá kết giao.

"Được, cuối tuần này chúng tôi không có việc gì, cũng nên giải trí chút. Đến lúc đó còn làm phiền Lí thiếu."

"Đừng khách khí."

53. Chương 52: Câu Lạc Bộ Thế Gia

Trong kinh thành không ít câu lạc bộ, câu lạc bộ Tây Sơn không nổi tiếng nhất, thậm chí, nó vốn không có danh tiếng gì, cũng rất ít người biết đến câu lạc bộ ấy. Nhưng mỗi người biết đến câu lạc bộ này đều muốn được gia nhập. Câu lạc bộ tư nhân này không phải bạn có tiền thì có thể vào. Người có thể đi vào nơi này

chẳng những có tiền mà còn phải có quyền. Thậm chí nếu muốn có thẻ hội viên còn phải được ba hội viên khác tiến cử. Thực tế, cho dù bạn có tiền có quyền cũng không nhất định có người tiến cử bạn.

Cuối tuần dẫn bọn nhỏ đến Khúc gia, Thước Nhạc Khúc Phàm theo Lí Sáng tới câu lạc bộ Tây Sơn, nhìn thấy nơi này, hai người vậy mà lại hơi ngạc nhiên. Nơi đây thế mà lại rất gần biệt thự tại Tây Sơn của họ. Đi bộ cũng chỉ mất hơn mười phút.

Ba người đi vào câu lạc bộ, quản lý câu lạc bộ rất nghiêm, nếu không có thẻ hội viên thì không thể tiến vào. Bình thường, người có thẻ hội viên tuy rằng có thể dẫn bạn bè vào theo, nhưng cũng có phân chia cấp bậc vàng hay bạc, số bạn bè mang theo cũng khác nhau. Lí Sáng lại khác, câu lạc bộ này coi như do hắn sáng lập, tuy rằng trong tay hắn chỉ nắm hai mươi phần trăm cổ phần công ty, nhưng dù sao hắn cũng là chủ của nơi này. Cho nên, hắn mang theo hai người vào không chút lo lắng nào.

Câu lạc bộ Tây Sơn kết hợp giữa ăn uống và giải trí, tuyệt đối là nơi giải trí tốt nhất, càng đáng quý chính là hội viên nơi này không nhiều, sẽ không giống những nơi giải trí khác ồn ào một đống người.

"Vẫn còn sớm, nơi này có phòng gym, sân đua ngựa, phòng bài, tôi đề nghị các cậu vận động một chút, rồi xông hơi, sau đó ăn chút gì đó, rồi đến phòng bài chơi thêm một lát." Lí Sáng nhiệt tình giới thiệu.

Khúc Phàm cười cười, "Ừm, như vậy không tốn thời gian, rất lâu rồi anh không chơi tennis, hôm nay phải chơi một ván." Câu lạc bộ này khác với tưởng tượng của hắn. Tuy rằng bên ngoài có chút xa hoa nhưng nơi này không có mấy loại hỗn loạn linh tinh, quả thật là nơi giải trí tốt nhất.

Thước Nhạc cũng cười nói, "Được. Kỹ thuật của em cũng tiến bộ chút rồi."

Lúc này một bồi bàn đi tới, thoạt nhìn thì cậu ta tìm Lí Sáng.

Quả thực bồi bàn kia đi tới cạnh Lí Sáng, "Lí thiếu, Trương công tử muốn cậu qua đó, có khách quý." Lí Sáng hơi nghi hoặc, xoay người nói câu xin lỗi với hai người, "Thật ngại quá, khiến hai vị chậm trễ, bên này tôi còn có chút chuyện cần giải quyết, để bồi bàn này dẫn hai vị chơi đùa vậy. Xong việc tôi sẽ qua." Thực tế, hắn cũng không biết ai có thể coi là khách quý, câu lạc bộ này có trung tâm là đám thái tử bọn hắn, mà có thể được hắn gọi là khách quý cũng chẳng có mấy ai, không biết thằng nhóc Trương gia kia muốn làm cái quỷ gì nữa.

Khúc Phàm cười cười, "Không sao, chúng tôi tự chơi được rồi."

Hai người rất hứng thú với câu lạc bộ này, trước bảo bồi bàn dẫn đi dạo quanh một vòng, cậu lạc bộ này gần như chiếm diện tích của nửa đỉnh núi, nơi này chính là nhà chính của câu lạc bộ, bên cạnh còn có hai tòa lầu khác. Lầu chính chủ yếu là nơi giao lưu, đại sảnh tầng một đặt mười chiếc dãy sô pha, năm quầy bar lớn nhỏ. Bởi vì đang là cuối tuần, người tới nơi này cũng không ít, bồi bàn xen lẫn trong đó, Thước Nhạc thậm chí nhìn thấy ba bốn nghệ sĩ nổi tiếng. Ngoại trừ đại sảnh này, tầng một còn có một vài căn phòng hơi nhỏ khác, nhưng so sánh ra, người nơi đang tình nguyện ở đại sảnh hơn. Người có thể đi vào nơi này, một phần xuất thân từ các gia tộc quyền thế, càng nhiều hơn là những người muốn thông qua nơi này tìm người đầu tư, bọn họ tất nhiên không thể lãng phí thời gian. Không đi lên tầng trên, theo bồi bàn đi

vào tòa nhà phía bên tay trái. Tòa nhà này là một sân vận động, chẳng những có phòng tập gym, còn có những phòng tập thể thao. Trường đua ngựa nằm ở một tòa nhà ở sườn núi bên kia, trên sườn núi còn có một sân golf.

Hai người không mấy hứng thú đối với chuyện giao lưu. Tuy rằng người gặp được nơi này có thể là công tử nhà bộ trưởng hoặc tiểu thư của người đứng đầu tỉnh nào đó, chỉ cần có thể kết giao cũng bằng người khác phấn đấu mười năm. Nhưng mà, hai người họ cũng chẳng mấy quan tâm.

Đi vào trong phòng tập, mặc dù đơn giản, nhưng tuyệt đối là sự sắp xếp tốt nhất thế giới, cho dù ở trong này mở thế vận hội Olympic cũng không sao. Phòng tập càng chú trọng hai trò vận động của giới quý tộc là tennis và đấu kiếm. Ngay cả huấn luyện viên cũng là những người nổi tiếng từ khắp nơi trên thế giới. Trong số đó, có vài người mà cả hai đều biết tên.

Thay đồ thể thao do câu lạc bộ cung cấp, hai người làm một vài động tác khởi động, bắt đầu chơi cầu. Tuy rằng đang mang thai, ngoại trừ mấy ngày đầu, những ngày khác Thước Nhạc đều không hề mệt mỏi, hiện tại vận động cũng không sao.

Hai người họ đánh tennis có chút khác so với người khác, dù sao hai người cũng khác so với người thường, cho dù là năng lực phản ứng hay tố chất thân thể cũng vượt trội, ngay cả tham gia thế vận hội Olympic cũng có thể giành giải quán quân. Tuy nhiên, như vậy lại chẳng có ý nghĩa gì, về sau nếu dị nhân có thể tham dự Olympic thì có thể đi thử xem. Học một suy mười, đối với Khúc Phàm mà nói, chỉ cần luyện tập vài lần, các loại môn thể thao đều có thể chơi tốt nhất. Thước Nhạc khác Khúc Phàm, phương thức tu luyện của cậu hoàn toàn không giống Khúc Phàm, mà tiến hóa theo bản năng giống như thực vật, cậu không thể có võ lực mạnh mẽ như Khúc Phàm, nhưng so về tố chất thân thể thì Khúc Phàm cũng không bằng cậu. Theo thời gian, thân thể Thước Nhạc ngày càng khỏe mạnh, hơn nữa cậu còn có được thần thức cường đại, ngũ quan mẫn cảm. Như vậy, trận tennis của hai người, những người không phải vận động viên không thể so bì được.

Hai người họ đi vào một sân tennis riêng biệt, "Hôm nay em nhất định có thể thắng anh." Thước Nhạc giơ vợt lên nhìn Khúc Phàm phía đối diện, hiện tại, thực lực của cậu đã mạnh hơn trước kia nhiều, vẻ mặt rất tự tin.

"Được lắm, cũng đau chỉ có em tiến bộ." Sân tennis trong không gian tuy rằng đơn sơ những hai người đều rất thích đánh một ván trong đó.

Lượt đầu tiên Thước Nhạc phát bóng, rót linh khí vào trong quả bóng rồi ném lên không trung, bóng bay lên tới đỉnh thì khẽ nhảy lên, vươn tay vụt, bóng tennis mang theo một tiếng huýt gió bay về phía sân đối diện.

"Nè, không cần vừa bắt đầu đã hung hăng vậy chứ." Khúc Phàm không dám khinh thường, quả bóng này chẳng những mang theo một luồng linh khí khó khống chế, cậu còn sử dụng linh khí bao lại vợt, nếu không vợt kia không thể đánh bóng ra.

"Anh cũng đừng nương tay nha." Một bước đi tới nơi bóng rơi, đánh bóng bay trở lại, đối với hai người bọn họ mà nói, làm như vậy là một phương pháp để luyện cách điều khiển linh khí. Tuy nhiên, sân bóng này

thật tốt để chơi bóng, đánh nơi này tốt hơn nhiều so với mặt cỏ trong không gian, không biết làm thế nào mới có được thẻ hội viên ở đây? Có được thẻ hội viên rồi sau này thường xuyên đến chơi tennis thì tốt quá, ừm, có thể ở lại biệt thự tại Tây Sơn vào cuối tuần, như vậy thì bọn nhỏ cũng có thể đến đây chơi. Thước Nhạc thật ra không nghĩ tới một câu lạc bộ tư nhân thế này mà có một đám nhóc chạy tới chạy lui thì sẽ kinh khủng đến mức nào.

Ngay khi bọn họ chơi đến vô cùng vui vẻ, Lí Sáng dẫn theo mấy vị công tử đi vào phòng khách nói chuyện. Trương công tử mang tới hai hội viên mới, bọn họ không phải thái tử trong kinh, nhưng hai người này quả thật là khách quý.

Người tới là hai vị con cháu thế gia, Tống gia tại Lĩnh Nam, Cơ gia tại Mạc Bắc, thế gia luôn rất thần bí, trải qua kiếp nạn chiến loạn, thế gia dần thưa thớt, hiện tại cũng có co tám gia tộc được coi là thế gia. Tống gia tại Lĩnh Nam, Cố gia ở Hội Kê, Vương gia tại Đông Lỗ, Trần gia tại Hoài Dương, Đàm gia tại Hà Nam, Lý gia tại Lũng Tây, Ngô gia tại Xuyên Trung, Cơ gia tại Mạc Bắc, tuy nói là thế gia, nhưng để dung nhập vào xã hội hiện nay, những thế gia này cũng đã tích lũy hàng ngàn năm qua, thực lực cường đại, cho dù là chính trị hay kinh tế cũng không hề bỏ qua, mà điều thần bí nhất trong thế gia là truyền thừa. Bọn họ bởi truyền thừa mà không hề bị đứt đoạn, các đại thế gia trong việc tu hành cũng có tuyệt kỹ riêng, có hơi thở giống của những người tu hành võ giả. Cho nên, ngay cả mấy quý công tử trong kinh thành cũng không thể không coi trọng.

Tống Vinh Bác của Lĩnh Nam, Cơ Mộc Lân của Mạc Bắc, hai người đều là con cháu đứng đầu trong thế gia. Tống Vinh Bác là con cháu dòng chính của thế hệ này, Cơ Mộc Lân lại là người con trai duy nhất của thế hệ này. Công tử Trương gia Trương Trí Trữ là con của bác gái Tống Vinh Bác, hôm nay vừa lúc mang hai người tới đây chơi.

54. Chương 53: Nam Bắc Thế Gia

Đi nào, mấy người chúng ta tới phòng bài chơi chút đi." Lí Sáng đứng lên nói với mấy công tử đang ngồi.

"Được, hôm trước tôi thua mấy chục vạn, hôm nay muốn thắng lại." Triệu Khôn Đức rên rỉ một tiếng, lắc lắc tay, giống như muốn đuổi đi vận đen vậy.

"Ha ha, với bàn tay thối kia của cậu mà muốn thắng ấy hả, mặt trời mọc đằng tây." Trương Trí Trữ là kẻ thích trêu trọc người khác.

Triệu Khôn Đức nhấc chân đá, "Biến đi." Hai người bắt đầu đùa giỡn.

"Được rồi, đừng nháo nữa." Bạch Thần ngồi trong cùng đẩy đẩy mắt kính, liếc mắt nhìn hai người rồi đứng dậy.

Triệu Khôn Đức ngoe nguẩy nắm đấm, rồi dừng lại.

"Vinh Bác, Mộc Lân, các cậu lần đầu tiên đến câu lạc bộ, sau này cũng là hội viên của câu lạc bộ, sau này phải đến thường xuyên đó, đôi khí sẽ có thu hoạch bất ngớ đó." Bạch Thần nhẹ cười với hai thành viên mới.

"Ha ha, anh Bạch khách khí quá, em cùng Mộc Lân muốn ở lại kinh thành một thời gian, sau này còn cần anh giúp đỡ nhiều."

Mấy người vừa nói chuyện vừa đi tới đại sảnh. Trong đại sảnh có không ít người muốn tiến lại làm quen, nhưng ngại thân phận nên không làm.

Một đoàn người đi lên tầng hai, vừa định đi lên trên nữa thì thấy đội trưởng đội cảnh vệ đi đến bên cạnh Lí Sáng, vẻ mặt khẩn trương lạ kỳ, nhỏ giọng nói, "Lí thiếu, bên sân vận dộng có chút việc."

"Hả? Sao vậy?" Lí Sáng có chút bất ngờ nhíu mày, chẳng lẽ có người dám làm loạn ở đây?

Đội trưởng đội cảnh vệ khó xử, hơi dừng lại chút, "Cậu vẫn nên đi xem đi ạ."

Lí Sáng trừng mắt nhìn đội trưởng đội cảnh vệ, quay đầu lại, "Các cậu, có chút chuyện, các cậu đi trước đi, tớ tới sau."

Bạch Thần hơi nhíu mắt, "Chúng ta cùng đi luôn." Hắn cũng là cổ đông của câu lạc bộ, từ khi khai trường đến nay chưa từng có ai tới quấy rối đâu.

Tuy rằng không muốn xảy ra chuyện xấu hổ trước mặt hai vị thiếu gia thế gia, nhưng Bạch Thần đã nói như vậy, sẽ không phản đối, "Ta muốn xem rốt cuộc ai an gan hùm mật gấu dám tới đây gây sự." Lí Sáng thầm oán.

Nghĩ rằng không thể cứ vậy dẫn cả đám người đi qua, Lí Sáng dẫn mọi người đi tới phòng giám sát, liền thấy ba bảo vệ trong phòng đang trợn mắt theo dói, bộ dáng vô cùng ngốc nghếch, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Lập tức dẫn mọi người tiến lên theo dõi qua màn hình giám sát, nhất thời, mấy người đều trợn mắt há hốc mồm.

Trong các phòng của câu lạc bộ đều có thiết bị giám sát, thật ra cũng chẳng giám sát cái gì, chỉ là một thủ đoạn bảo an thôi, theo đó, sân tennis cũng được trang bị. Lúc này trên màn hình giám sát của sân tennis thứ ba đang có người chơi bóng. Có điều hai người này chơi khiến cho người ta rất ngạc nhiên. Hai người kia giống như không chịu chút trọng lực nào bay tới bay lui, quả bóng tennis màu vàng bay với tốc độ của đạn từ bên này sang bên kia. Trên màn hình chỉ có thể nhìn thấy từng dải ánh sáng, hơn nữa bởi vì tốc độ của hai người quá nhanh mà trên màn hình xuất hiện rất nhiều hư ảnh, lập tức hai bên lưới như xuất hiện hơn mười người giống nhau, khinh công? Thần tiên?

"Hai người này ở đâu? Mau mau— dẫn chúng em tới đó đi." Cơ Mộc Lân túm lấy Triệu Khôn Đức, vẻ mắt

vô cùng hưng phấn. Tống Vinh Bác bên kia đỡ hơn, nhưng từ ánh sáng nơi hai mắt hắn cũng có thể thấy được sự vội vàng của hắn. Những người khác không nhìn ra, hai người họ tử nhỏ đã luyện cổ võ tất nhiên biết, hai người kia đã tiến vào cảnh giới thiên tiên. Có điều tu vi của họ hiện không đủ, nên chưa thể nhìn gia là tiên thiên tầng thứ mấy. Hiện nay trong giới cổ võ, người tiến vào tiên thiên có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Hai người họ từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, hiện tại cũng chỉ vừa mới bước vào sơ giai tầng đầu tiên, nhưng so với đám bạn cùng chăng lứa đã rất nổi bật, không ngờ rằng tại nơi đây lại thấy được hai người bước vào tiên thiên. Chẳng lẽ, người bước vào tiên thiên là rau cải trắng, đâu đâu cũng thấy?

Kỳ thật đây cũng không phải khu vực của võ giả, người tu hành tại Thần Châu đều rất bảo thủ, phần lớn lánh đời không lộ diện, người tu hành bởi vì tuyệt tự mà cũng dần biến mất, báo bối của Cục Đặc vụ kia cũng chỉ mới tiến vào kỳ Tâm Động, kỳ Kim Đan đã là mục tiêu cao nhất của người tu hành. Cảnh giới tiên thiên của cổ võ giả* chính là kỳ trúc cơ của người tu chân, nói cách khác, người tu chân cùng cổ võ giả không cùng cấp bậc. Cổ võ giả khi đạt tới cảnh giới tới tiên thiên, vì không có phương pháp tu luyện nên rất ít người có thể đi tới tầng cuối cùng, cho nên cảnh giới tiên thiên đã sớm là cực hạn của họ. Nhưng xã hội hiện nay, cổ võ giả cũng nổi bật trong giới tu hành. Cục Đặc vụ mặc dù có không ít tinh anh cổ võ, đa phần là do Cục Đặc vụ bồi dưỡng ra, con cháu thế gia cũng không có ai, lại nói, hai người kia cũng thuộc lớp tinh anh của thế hệ trẻ.

**Cổ võ giả: người luyện cổ võ*

Khi mấy người bước vào sân tennis của Khúc Phàm cùng Thước Nhạc, hai người lập tức phát hiện, cũng ngừng lại động tác. Tuy rằng biết nơi này có thiết bị giám sát nhưng hai người cũng không lo bị người khác phát hiện họ chơi như vậy. Cho dù xuất phát từ mục đích gì, Lí Sáng cũng sẽ không để những cuộn băng ghi hành của nơi này truyền ra ngoài. Tuy nhiên, họ thật không ngờ Lí Sáng lại mang theo vài người bước vào đây.

Hai người đi tới bên cạnh sân cầm lên khăn mặt cùng trà, Khúc Phàm tốt hơn chút, vận động hơn một tiếng cũng không khiến hắn có thay đổi gì, Thước Nhạc thì kém hơn chút. Hiện tại đang vào thời kỳ đặc biệt, thân thể cậu phải phân ra một phần năng lượng cung cấp cho đóa hoa sen nơi bụng. Tuy nhiên, vận động một giờ khiến cơ thể cậu thoải mái hơn nhiều, có chút cảm giác vô cùng vui sướng, trong quá trình chơi bóng, linh khí tiến hành thanh lọc cơ thể cậu, cũng đào thải một chút tạp chất. Điều này đối với bọn họ mà nói là hiếm gặp, bọn họ bắt đầu thích cảm giác này.

Thả khăn mặt xuống, nhìn Khúc Phàm không nhịn được cười, "Sao, hôm nay em có tiến bộ hơn lần trước đúng không?" Bởi vì vận động, hai gò má xuất hiện màu đỏ khỏe mạnh, mấy lọn tóc bởi vì mồ hôi dính trên trán, ánh mắt vô cùng sáng. Khúc Phàm nhìn thấy, yết hầu không nhịn được lên xuống, nếu không phải địa điểm không chó phép, hắn thật muốn ôm cậu tiến hành một loại vận động kịch liệt khác.

Đưa mắt nhìn mấy người bên cạnh, Khúc Phàm cầm khăn mặt lên lau trán cho Thước Nhạc, "Chúng ta đi tắm. Hôm nay cảm thấy rất khá, về sau có thể thường xuyên đến hoặc thành lập một sân tennis thật sự trong không gian."

Gật đầu, "Vận dụng linh khí với cường độ thấp trong thời gian dài có được hiệu quả tốt lắm. Có thể thường xuyên tiến hành." Thả khăn mặt xuống, đi theo Khúc Phàm ra ngoài sân.

Ngoài dự kiến của hai người, người nói chuyện đầu tiên với họ không phải Lí Sáng, mà là hai người mà họ

không biết. Đương nhiên, trong những người này, họ cũng không biết ai ngoài Lí Sáng.

Tống Vinh Bác nhìn hai người bước từ xa đến, từ xa đã ôm quyền, "Tống thị tại Lĩnh Lam Vinh Bác xin ra mắt hai vị tiền bối."

"Cơ thị tại Mạc Bắc Mộc Lân xin ra mắt hai vị tiền bối." Cơ Mộc Lân theo sau Tống Vinh Bác nâng tay chào hỏi.

Trong giới cổ võ, bối phận rất quan trọng, nhưng không gặp phải người không có quan hệ, việc xưng hộ lại phải dựa theo tu vi, điểm này cũng không khác so với giới tu chân.

Thước Nhạc không được tự nhiên, hai người này cũng xấp xỉ tuổi cậu, nhìn bề ngoài còn có vẻ lớn tuổi hơn cậu, giờ lại hành lễ với cậu, thật không biết làm sao. Khúc Phàm thản nhiên tiếp nhân, ở Cục Đặc vụ vài năm, Khúc Phàm cũng nghe qua những chuyện này, hơn nữa hắn cũng là người tu hành, cũng có thể nhận được một câu tiền bối của bọn họ, nghe hai người giới thiệu cũng biết được lai lịch của hai người, "Hai người các cậu một nam một bắc lại cùng đến đây, thật ngạc nhiên." Sau đó nhìn Tống Vinh Bác, "Tống Hiêm Hàm là gì của cậu?"

Tống Vinh Bác hơi ngạc nhiên, cung kính nói, "Đó là tiểu thúc của hậu bối."

Khúc Phàm cười cười, "Giúp ta chuyển lời, chờ Hiên Hàm xuất quan về nhà thì đến nhà ta làm khách, ta vô cùng cảm ơn cậu ấy đã giúp đỡ lần trước."

Tống Vinh Bác gật đầu, "Vinh Bác nhất định chuyển lời. Nhưng tiểu thúc lần này không biết sẽ bế quan đến bao giờ, không biết khi nào mới có thể hoàn thành nữa."

"Không sao, sắp tới ta có lẽ sẽ rời kinh." Không nghĩ tới có thể gặp được người nhà của Tống Hiên Hàm ở nơi này, lần này cậu ta xuất quan sợ rằng cũng đạt tới tiên thiên, thực lực Tống gia cũng sẽ được đề cao.

55. Chương 54: Mục Tiêu Khác Biệt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hẹn mấy người kia cùng dùng cơm tối xong, hai người đi đến phòng tắm spa tại nhà chính, nơi này mời không ít chuyên gia thẩm mỹ, tiến hành công tác spa cho cả nam lẫn nữ, hơn nữa còn có mấy phòng tắm nước nóng. Hai người không muốn tiến hành tắm spa làm gì, chẳng qua vừa vận động xong nên muốn ngâm nước nóng mà thôi.

Cùng nhau nằm trong hồ nước nóng, khiến người ta không nhịn được thầm than vài tiếng, thật sự rất thoải mái. Khi hai người bước vào phòng tắm nước nóng, bày trí bên trong rất thanh lịch, cửa sổ lớn được thiết kế sát đất ngay cạnh bên hồ nước nóng, tựa nơi này có thể nhìn ra bên ngoài, tựa như đứng trên tòa nhà cao tầng hơn một trăm mét nhìn xuống, phong cảnh dưới chân núi hoàn toàn rộng mở trước mắt. Hơn nữa,

nơi này là không gian độc lập, khiến người ta cảm thấy vô cùng thư thái.

Tựa vào người Khúc Phàm, Thước Nhạc cảm thấy mình chẳng thể nâng nổi cả một đầu ngón tay, "Ngủ đi, còn lâu mới tới giờ ăn cơm." Thấy dáng vẻ của Thước Nhạc, hắn cũng hơi xấu hổ, nhất thời không nhịn được mới khiến cậu mệt mỏi như vậy.

Vươn tay nhéo hắn một cái, hơi oán giận nói, "Ôm em lên đi."

Cũng may phòng tắm này còn có giường ngủ, Khúc Phàm ôm Thước Nhạc cùng nằm trên giường, nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của cậu mà tràn ngập thỏa mãn, rất vui sướng.

Nghỉ ngơi một giờ, cơ thể tuy còn có chút mỏi mệt, nhưng tinh thần thoải mái hơn rất nhiều. Trên đường theo bồi bàn đi tới nhà ăn, Thước Nhạc mới nhớ ra mà hỏi Khúc Phàm, "Hai người Tống Vinh Bác cùng Cơ Mộc Lân kia vì sao lại gọi anh là tiền bối? Chẳng lẽ tu vi của anh cao hơn sao? Em thấy trong cơ thể họ cũng chỉ có chút linh khí, cũng đâu phải người tu chân đâu."

"Bọn họ không phải người tu chân. Hiện tại có rất ít người tu chân, hai thế gia của họ đều thuộc giới cổ võ. Người trong giới cổ võ rất coi trọng chuyện bối phận, nếu hai người không có quan hệ gì sẽ lấy tu vi làm thước đo bối phận này. Bọn họ không nhìn ra tu vi của anh với em, nhưng nhìn biểu hiện bên ngoài lại tưởng là võ giả tiên thiên, cho nên mới gọi tiền bối. Tuy nhiên, chú của Tống Vinh Bác, Tống Hiên Hàm từng giúp đỡ anh, hai người bọn anh lấy thân phận ngang hàng mà kết giao, cũng coi như trưởng bối của họ. Cho nên, tiền bối này cũng coi như danh chính ngôn thuận*." Khúc Phàm nghĩ nghĩ, giải thích đôi chút với Thước Nhạc, "Lí thiếu hôm nay mời chúng ta tới đây, nhà hắn là thế gia quân nhân, người nhà họ đều là nhân viên quan trọng trong quân giới, lão gia tử nhà họ tuy rằng về hưu, nhưng anh cả của hắn sẽ đi lên thay thế, đây coi như là chuyển giao quyền lực. Lí thiếu là đứa con mà lão gia tử nhà họ có được khi đã về già, việc quản lý của gia đình với hắn không quá nghiêm khắc, trong vòng luẩn quẩn tại kinh thành này cũng có lực ảnh hưởng. Tuy nhiên, gia giáo nhà họ vẫn rất nghiêm, cho dù được nuông chiều, nhưng bản chất hắn vẫn tốt. Hai chúng ta tuy rằng không cần đi nịnh nọt người khác, nhưng cuộc sống sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhiều bằng hữu thì càng nhiều giúp đơc, có một số việc cũng không nên cự tuyệt. Nếu em thật sự không thích thì sau này chúng ta không lui tới là được." Khúc Phàm là người rất thông minh, hắn luôn biết bản thân muốn gì, cũng không phải loại người chỉ biết ương ngạnh bước tới trước mà không chút thay đổi, nếu có được con đường gần hơn thì sẽ không đi đường xa, hắn rất rõ ràng năng lực của mấy người này, không chừng sau này cần dùng đến. Đương nhiên, nếu Thước Nhạc không thích, hắn cũng không bắt buộc phải đi theo hương đó.

*danh chính ngôn thuận: phù hợp, không thể bắt bẻ

Thước Nhạc lườm Khúc Phàm, "Đừng coi em như kẻ không hiểu chuyện thế, em biết chừng mực. Con người là động vật sống theo bầy đoàn, tất nhiên không thể thoát ly mọi chuyện, em tuy không thích mấy chuyện này, nhưng cũng không hẳn sẽ bài xích."

Hắc hắc— Khúc Phàm có chút vúi vẻ nhìn Thước Nhạc, hắn vẫn luôn biết Thước Nhạc không thích những chuyện này, vốn không muốn kéo cậu vào, trước kia khi kết bạn với bạn cùng lớp, nếu có chút lợi ích linh tinh xen vào, cậu cũng không thích, càng nói chi đến những việc trong xã hội này, lại không biết rằng, cậu cũng từ từ trưởng thành.

"Em không thích những chuyện đó, nhưng vẫn hiểu được, những người kia với chúng ta giống như người của hai thế giới khác nhau, mục đích chúng ta hướng tới khác nhau, cho nên sẽ không hợp nhau. Nói đến cùng, vẫn là chúng ta không theo kịp thời đại. Bọn họ mới là những người bắt kịp thời đại, cũng bởi vì có những người như vậy tồn tại mà thế giới mới có thể phát triển nhanh chóng. Nếu trên thế giới này, ai cũng như em, chỉ sợ thế giới bây giờ vẫn đang dừng lại ở xã hội nguyên thủy. Cho nên, giống như em đây là người không có chí lớn, cứ ích kỷ muốn sống cuộc sống gia đình êm đềm thôi." Thước Nhạc quay sang, cười thật tươi với Khúc Phàm.

Nhịn không được nhéo mũi cậu, "Chờ bọn nhỏ có thể sống độc lập, chờ bọn nhỏ có được mục tiêu của bản thân, chúng ta sẽ cùng nhau du ngoạn khắp thế giới, hoặc tìm một thôn làng hẻo lánh, làm chuyện em muốn làm." Sau đó, Khúc Phàm lại nhíu nhíu mày, giống như có chuyện khó xử, "Có điều chúng ta phải thay đổi chỗ ở thường xuyên chút, nếu không sống hết một ngàn tám trăm năm sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng thế giới luôn mất."

"Ha ha, chúng ta có thể ra ngoài sống hơn mười năm rồi quay lại, người khác cũng không nhận ra." Thước Nhạc cũng cười cười.

Tương lai của họ dài như vậy, giờ còn tìm chút chuyện nên làm. Kỳ thật, chuyện kết giao này cũng là chuyện thú vị.

Có lẽ mang theo một chút tâm lý chơi đùa, khi hai người bước vào nhà ăn nhìn thấy đám công tử kia cũng không quá bài xích, cho dù thấy được trong ánh mắt của họ sự dò xét, đánh giá cũng thấy không sao.

Nhưng trái lại mấy vị công tử kia thấy hai người nắm tay nhau thân mật thong dong bước vào thì vẻ mặt có hơi thay đổi. Những người như họ cũng không ít đi vào trong vòng luẩn quẩn đó, nhưng càng nhiều là chơi đùa qua ngày thôi, không được mấy ai thật lòng thật dạ, trong số những người đó cuối cùng cũng đi theo sự sắp xếp của gia đình. Việc hôn nhân cùng sự nghiệp không thể theo ý bọn họ được. Nhìn hai người gắn bó thân mật, lại quang minh chính đại ở bên nhau, không khí ấm áp thân thiết giữa hai người, thật sự khiến người ta quá ghen tị rồi đó!

Đây cũng là sự thay đổi tâm trạng của hai người. Kỳ thật từ khi đi vào nơi đây, hai người có một loại cảm giác được buông lỏng, cho dù chơi tennis làm bại lộ thực lực, hay là thân mật ở cùng nhau, bọn họ đều biết trong câu lạc bộ này, bọn họ không cần kiêng dè điều gì, có được quyền thế, điều gì cũng có thể che dấu. Ít nhất, đoạn băng ghi hành của họ ở sân tennis sẽ không bị truyền ra bên ngoài.

Buổi tối thưởng thức tiệc kiểu Pháp, bàn ăn thật dài ngồi rất nhiều người, ngoại trừ vài người trước đó, trên bàn ăn lại có thêm ba người, Vương Hiển, Dương Tranh, Phượng Hà. Trong đó Phượng Hà là cô gái duy nhất trên bàn. Ngoại trừ hai đệ tử thế gia kia, bảy người còn lại về cơ bản thuộc khối trung tâm của bang thái tử tại kinh thành.

Tuy rằng ăn tiệc Pháp đúng nghĩa nhưng họ cũng không hề bận tâm tới lễ nghi phiền phức, cũng không nhắc tới chuyện ăn cơm thì không nói, nói với nhau về một vài chuyện thú vị trong kinh, hoặc là vài mẩu truyện cười linh tinh. Khi họ nói chuyện cũng bắt đầu thử này thử kia, những chuyện này Thước Nhạc không quan tâm, dù sao Khúc Phàm cũng lo liệu hết. Cậu nhưng vô cùng vui mừng ngồi nghe Triệu Khôn Đức nói nhảm, người này thật thú vị, rõ ràng giọng nói đặc sệt vị Bắc Kinh nhưng lời nói lại như kẻ đầu đường xó chợ, nghe xong khiến cậu vui vẻ. Hai người họ cũng thả lỏng, bình thường đám công tử ca này luôn nghếch mũi lên trời, nhưng sau khi nói chuyện lại thấy không hẳn như vậy, ở chung cũng không tồi. Chỉ có hai vị công tử thế gia kia không biết có phải vì hai người họ không mà có chút cẩn trọng.

Thước Nhạc ăn món điểm tâm ngọt, bánh Mousse*. Thực tế, trên bàn đều là đàn ông, cũng không thích loại bánh này, Thước Nhạc thế nhưng hơi thích hương vị này, từng ăn ở Pháp, hương vị cũng giống như vậy, chắc hẳn đầu bếp trong câu lạc bộ cũng được mời từ Pháp về. Cậu sau khi từ Pháp về cũng học làm món ăn Pháp, mặc dù có một vài món không thể làm ngon, nhưng lại có nguyên liệu bù lại, hương vị so với món Pháp thực sự còn ngon hơn.

*bánh Mousse:

Hoặc

Nói chung thì ta cũng thích ăn bánh này >.

"Thước Nhạc, cậu thấy mấy món Pháp này thế nào?" Lí Sáng ngồi đối diện nói.

Khẽ gật đầu, "Không khác vị chính thông là mấy, hương vị không khác lắm so với món ăn tại Pháp đâu."

Lí Sáng cười, "Hiện tại trong kinh đang xuất hiện một loại thức ăn tăng cường sức khỏe, hương vị cũng ngon, đáng tiếc số lượng quá ít, nếu dùng những thức ăn đó tạo thành tiệc Pháp thì nhất định lại càng ngon."

"Đương nhiên rồi, hương vị ít nhất cũng ngon gấp đôi." Thước Nhạc nghĩ trong lòng, sắc mặt không đổi.

"Đúng đó, tôi đây từng nếm qua tại nhà ông ngoại, hương vị kia, tuyệt." Triệu Khôn Đức giơ ngón cái lên.

"Cũng không biết ai có thể trồng ra loại rau như vậy, nếu không khách sạn của chúng ta sẽ rất náo nhiệt." Nói xong, Lí Sáng liếc nhìn Thước Nhạc.

Phượng Hà cười hì hì, “Em nói nha Lí thiếu, đừng nghĩ điều hoang tưởng đó nữa đi, bao nhiều người muốn mà chẳng được, anh muốn lấy thế nào chứ. Khách san của chúng ta cũng không phải chỉ có cái vỏ, cho dù không có loại rau dưa đó, chúng ta vẫn là khách sạn đứng đầu kinh thành.”

Lí Sáng không nói gì, chỉ nhìn Thước Nhạc phía đối diện đang có vẻ như không có việc gì, vui vẻ nói chuyện với Bạch Thần về Khúc Phàm, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

56. Chương 55: Phòng Y Tế

Buổi tối về nhà, hai người nằm trên giường, "Aiz, anh nói có phải Lí Sáng kia biết rau dưa được lấy từ chỗ em không vậy."

"Ừ, hắn có nhiều mánh khóe, chắc đã biết rồi. Khoảng thời gian này, bọn họ đang mở một nhà hàng ngay gần khu câu lạc bộ Tây Sơn kia, quy mỗ cũng rất lớn, đã bắt đầu chuẩn bị khai trương, hiện tại biết việc này nên cũng muốn dòm ngó thử xem. Em không đưa, bọn họ cũng làm gì có cách ép buộc chúng ta."

"Em vẫn cảm thấy hai đứa mình có thể hợp tác với hắn chút. Thời gian trước khi chuẩn bị ngọc giản, tốn lượng tài chính đến hàng triệu, cứ theo xu hướng đó, sau này nếu muốn làm pháp khí, chúng ta cũng phá sản mất. Em nghĩ chúng ta có phải hay không nên nghĩ cách kiếm chút tiền. Cùng hợp tác với họ thật ra rất thuận tiện."

"Đâu có dễ dàng như e nói vậy chứ, đám công tử đó đâu dễ sống chung đâu. Họ giờ mở một nhà hàng, em

cung cấp chút rau dưa, nếu mở cả một chuỗi thì em cung cấp nổi sao? Những người đó đều rất tham lam, cửa này không thể mở được. Lại nói, chúng ta muốn kiếm tiền không dễ sao, mua vào chút ngọc thạch chất lượng bình thường chẳng tốn chút tiền, trải qua luyện chế của anh với em, kiếm được thêm bao nhiêu tiền, ít nhất lợi nhuận cũng gấp nghìn vạn lần. Hơn nữa, trước kia chúng ta từng tới Myanma đổ thạch, người khác cũng không hoài nghi gì cả, huống chi, hiện tại có một bộ phận cổ võ giả nhất định rất cần đến những ngọc thạch có chứa linh khí này, thứ phẩm trong mắt em nhưng trong mắt người ta lại là cực phẩm. Những thế gia kia đều có tài chính hùng hậu, buôn bán với bọn họ có thể bớt được rất nhiều phiền phức, ít nhất, những người đó sẽ không họ chúng ta về nguồn gốc của những thứ đó. So với bán thức ăn tốt hơn bao nhiêu. Kỳ thật, đôi khi giao tiếp với võ giả so với người thường càng đơn giản, bởi vì bọn họ hiểu nên càng e ngại, người thường không biết nên không sợ." Khúc Phàm có thể tưởng tượng sau khi bọn họ đưa rau dưa ra thì đám công tử kia sẽ phản ứng thế nào, người quyền thế trong kinh thành cũng đâu phải chỉ có vài người đâu, vì vài điểm đặc biệt của rau dưa mà người tranh đoạt cũng không ít.

Thước Nhạc nghĩ cũng thấy đúng, cậu có thể bán ra vài món đồ hiếm, cũng không thể cung cấp rau dưa lâu dài được, lòng người không biết nông sâu, những người kia sợ rằng không phải đối tượng hợp tác tốt, "Được, mấy ngày này em ở lại căn cứ không ra ngoài, trốn tránh chút. Những người này chắc chắn không dễ bỏ qua vậy đâu, có lẽ ngay từ lúc mua nhà hắn đã biết rồi ấy."

"Điều này không thể, anh thấy có lẽ Bạch Thần nhắc nhở hắn. Cần đặc biệt lưu ý Bạch Thần kia, hắn không có tiếng tăm gì trong kinh thành, không mấy người biết hắn, cha mẹ hắn là nhân viên nghiên cứu trong viện khoa học, thoạt nhìn không có quyền thế gì, ông ngoại hắn tuy rằng đã mất nhiều năm, nhưng lại là người có công lớn trong việc khai quốc, bản thân hắn cũng là cổ đông của câu lạc bộ, cổ phần còn nhiều hơn cả Lí Sáng nữa."

Thước Nhạc lập tức ngồi dậy, "Em nhớ rồi! Lúc ăn cơm hôm nay, Lí Sáng với hắn có trao đổi ánh mắt hai lần, thoạt nhìn đều do Bạch Thần làm chủ, người này che dấu thật sâu."

Khúc Phàm kéo cậu vào lại trong ổ chăn, "Mau nằm xuống, đừng để lạnh." Sau đó ôm Thước Nhạc vào lòng, "Bạch Thần này không đơn giản chút nào, sợ rằng hắn chính là đầu não phía sau đám công tử kia. Về sau nên cẩn thận thì tốt hơn."

Thước Nhạc gác tay về sau đầu, "Quên đi, chúng ta cứ kệ họ, mấy người này sao mà lằng nhằng vậy chứ. Rách việc."

"Ha ha, được rồi, ngủ thôi, cứ giao họ cho anh, em ấy à, cứ làm chuyện em muốn làm là được rồi."

"Khúc Phàm, em phát hiện anh cũng thật có tài ăn nói, hôm nay nói chuyện với mấy vị thiếu gia kia cũng rất cẩn trọng. Về sau em cũng phải như vậy, không cần anh dính vào* nữa."

Khúc Phàm cười vang, "Anh đâu thể dính vào ai ngoài em đâu nha." Nói xong, tay đặt lên người Thước Nhạc, xoa a xoa.

**ở đây tác giả dùng từ , nghĩa là quấn, cuộn, ôm; ta dịch thành "dính vào" vì nghe xuôi tai.*

"Tránh ra, ngứa. Đừng sờ loạn, em mệt, muốn ngủ." Nhanh chóng quay lưng về phía hắn, cũng không thể để hắn ra tay được.

"Được được được, anh không quấn em nữa, quay qua đây ngủ nè. Để anh xem thử, tiểu bảo bảo nhà chúng ta nha. Em nói tiểu bảo bảo này của chúng ta ngoan như vậy, có phải con gái không vậy." Nói xong vùi vào trong chăn, ghé sát lên bụng Thước Nhạc, nghe những thanh âm nhẹ nhàng từ tiểu bảo bảo của mình.

Thước Nhạc vuốt bụng, "Em cũng không rõ, tuy nhiên tiểu bảo bảo nhất định ngoan nhất. Hiện tại em không mong gì, là con trai hay con gái cũng đều được, chỉ cần không nghịch như Phi Phi thì được rồi. Thằng nhỏ kia ở trong căn cứ bay qua bay lại, hai người trước tự chạy đến căn tin. Kết quả bị hai dị năng giả kéo đi huấn luyện, giao cho thầy dạy của người ta."

"Ừ, thằng nhóc đó vẫn chưa chừa. Xem anh dạy dỗ hắn thế nào." Ngoài miệng nói cứ nói, trong mắt lại mang theo ý cười.

"Anh thì thôi đi, đều nói mà có làm bao giờ đâu."

"Ha ha, bảo bối của chúng ta thì phải thương yêu thôi."

Bởi vì không nghĩ giúp đám thiếu gia kia, Thước Nhạc cũng hai tuần rồi chưa về nhà, cuối tuần cũng đón Kỳ Kỳ vào căn cứ đoàn tụ.

Công tác đào tạo trong Viện thực vật cũng tiến hành được tương đối, bởi vì có tức nhưỡng, có vài việc không cần cậu làm, giao cho mấy dị năng giả là được. Chọn ra những loại có tác dụng đặc biệt mà khó trồng đặt trong không gian, cũng tạo ra không ít mầm giống khỏe mạnh, nhưng những loại thực vật này đối với người tu chân bọn họ còn hữu dụng, đối với người thường lại vô dụng.

Mấy ngày này trong vườn cây không có việc gì, Thước Nhạc thường xuyên tới thăm phòng y tế, thấy sau này vườn cây cũng không có chuyện gì, cậu cũng muốn đi tìm lãnh đạo, năm sau sẽ tới phòng y tế làm việc. Trong thời gian này không có việc gì sẽ tới phòng y tế xem sổ lịch sử khám chữa bệnh, một vài ca trị liệu dị năng giả cần được giữ bí mật, nhưng cấp bậc của Thước Nhạc đều có thể xem.

Trong phòng y tế tại căn cứ, tuy rằng gọi như vậy, nhưng thật ra là bệnh viện, những thiết bị y tế đều rất đầy đủ, có thể đạt tới chuẩn quốc tế, quan trọng hơn là, những bác sĩ nơi này cũng có nghiên cứu với việc cứu chữa dị năng giả, điều này khiến Thước Nhạc thấy hứng thú. Đây là một phương hướng phát triển mới, đới với việc tu hành của họ cũng có trợ giúp nhất định.

Đi vào phòng hồ sơ bên trái trên tầng hai, hiện tại không có ai, Thước Nhạc thực hiện thủ tục dấu vân tay, cầm mấy bộ hồ sơ ngồi tại đó đọc.

Dị năng giả mặc dù có những hệ khác nhau, nhưng những người này chủ yếu chia làm hai phương diện, dị năng giả hệ tinh thần và dị năng hệ gien. Dị năng hệ tinh thần, tên như ý nghĩa, bởi vì có năng lực tinh thần to lớn mà được coi là dị năng. Những dị năng giả này có được tinh thần mạnh mẽ hơn người thường

rất nhiều. Dị năng của bọn họ mạnh hay yếu được quyết định dựa trên độ mạnh yếu của tinh thần. Những người này phần lớn bị thương cũng ở mặt tinh thần. Loại dị năng giả khác, bởi vì nguyên nhân bên ngoài khiến thân thể dị năng giả phát sinh dị biến hoặc gien tiến hóa khiến thân thể cũng hình thành những tiến hóa đặc thù.

Năng lực hồi phục của dị năng giả đều rất mạnh, đa phần dị năng giả đều có thể tự hồi phục, không cần trị liệu đặc thù. Nhưng nếu bị thương nghiêm trọng, thì sẽ cần họ điều trị, bác sĩ trong căn cứ đa số đều là dị năng giả.

Những người này đều có thủ đoạn riêng. Thước Nhạc xem xong một bộ bệnh án. Cậu cần tham khảo những án lệ này, nhìn xem cậu có thể sử dụng cách gì để xử lý những trường hợp đó.

Khi chú tâm vào một việc gì đó, thời gian trôi qua rất nhanh, nhoáng cái đã đến trưa. Thước Nhạc thu dọn xong những đồ linh tinh, chuẩn bị đi ăn cơm, vừa đi ra khỏi phòng hồ sơ chợt nghe thấy âm thanh ồn ào bên dưới. Đi xuống dưới lầu, trong phòng cấp cứu có rất nhiều người, vừa nhìn đã biết có chuyện.

"Bác sĩ Thước, đúng lúc, chúng tôi không đủ người, bác sĩ Thước giúp đỡ xử lý chút đi." Chủ nhiệm khoa thấy Thước Nhạc, vẻ mặt hơi dịu đi. Hôm nay, ba bác sĩ trong viện đều đã ra bên ngoài, thiếu bác sĩ nghiêm trọng, Thước Nhạc ở đây có thể giảm bớt gánh nặng cho họ.

Thước Nhạc gật đầu, đi vào một gian phòng bên cạnh. Y tá bên cạnh vội vàng đẩy một người bệnh có triệu chứng nghiêm trọng đến. Thước Nhạc liếc mắt nhìn ra người này bị ngoại thường, dùng thần thức kiểm tra một chút, nội tạng không bị vỡ, xương bả vai bên trai, xương trụ* bên phải bị gãy, trên cơ thể bị xuất huyết nhiều chỗ, xem miệng vết thương thì nguyên nhân do nổ mạnh. "Chỉ sợ ở đó có vụ nổ", Thước Nhạc nghĩ trong lòng như vậy, tay lại không ngừng tiến hành xử lý vết thương. Sau khi có được truyền thừa, hiểu biết của Thước Nhạc với thần thức tăng lên không ít, việc sử dụng thần thức để kiểm tra bệnh nhân là hữu dụng nhất, chỉ cần đặt bệnh nhân trước mặt cậu thì có thể dùng thần thức quan sát, toàn bộ bệnh trạng của bệnh nhân sẽ xuất hiện rõ ràng trong đầu cậu, như vậy cậu có thể dùng tốc độ nhanh nhất cứu chữa bệnh nhân. Trừ việc đó ra, ngũ quan của cậu đối với việc trị liệu cũng rất hữu dụng, giống như hiện tại, tốc độ khâu miệng vết thương của cậu rất nhanh, thậm chí không cần nhìn.

**xương trụ: là một trong hai xương dài của cẳng tay, có dạng hình lăng trụ. Theo vị trí giải phẫu xương trụ nằm về phía trong củacẳng taygần cơ thể, song song với xương quayở cả hai tay, gồm 1 thân, 2 đầu.*

Động tác của Thước Nhạc khiến y tá bên cạnh sợ ngây người, cô chưa từng thấy ai khâu nhanh được như vậy, không tới ba phút đã xử lý xong một bệnh nhân.

"Người tiếp theo." Thước Nhạc nâng tay lên, quay đầu nhắc nhở y tá bên cạnh.

"A, được." Y tá nhỏ đã tỉnh lại.

Hai mười lăm phút bảy bệnh nhân, chia đều ra mới hơn ba phút. Tốc độ này vượt xa những bác sĩ khác.

"Lâu rồi không ra tay, không nghĩ tới lại tiến bộ nhiều như vậy, xem ra còn phải học rất nhiều thứ. Nếu không sử dụng phương pháp tây y thì liệu có thể chữa cho những người này không, không biết thời gian khôi phục có thể rút ngắn lại hay không. Hôm nào thử xem sao." Thước Nhạc nhìn thấy một bệnh nhân được đưa tới, chỉ có thể bỏ qua ý tưởng thực nghiệm, lần này bị thương nhiều người như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa đều là binh lính bình thường, không có dị năng giả.

57. Chương 56: Thì Ra Quan Trọng Như Vậy

"Bác sĩ Thước, cảm ơn cậu. Chúng tôi thật hy vọng cậu có thể sớm đến đây làm việc." Chủ nhiệm Tống mang vẻ mặt tươi cười nói với Thước Nhạc. Bác sĩ tại nơi này của họ không nhiều, có điều cũng đủ dùng tại căn cứ, những chứng bệnh thông thường cần nằm viện chữa trị sẽ đi đến bệnh viện quân khu cách nơi này không xa lắm, nơi này của họ chủ yếu chỉ xử lý vấn đề của dị năng giả. Không nghĩ tới, hôm nay, trong tình trạng khẩn cấp, nhân thủ trong bệnh viện lại không đủ. May mà Thước Nhạc hôm nay ở đây giúp đỡ, một mình cậu ấy nhưng có thể bằng ba bác sĩ khác. Hơn nữa, phán đoán nhanh chóng chuẩn xác, tốc độ tay cũng nhanh, không nghĩ tới, căn cứ lại có được một báu vật như vậy.

"Không cần khách khí, sớm qua đây thì sợ không được, bên kia còn có vài chuyện chưa xử lý xong. Nhưng năm sau nhất định sẽ qua đây, tôi cũng cảm thấy hứng thú với một vài ca bệnh bên này." Thước Nhạc cười, nói với chủ nhiệm Tống.

"Tốt quá, bác sĩ Thước về sớm một chút đi, hại cậu đến cơm trưa cũng chưa ăn."

"Không sao đâu, được, chủ nhiệm Tống, tôi đi đây. Ngài tiếp tục." Thước Nhạc vẫy tay rời đi.

Ra khỏi bệnh viện, sờ sờ bụng, có hơi đói, đã sớm qua giờ ăn trưa, vẫn nên về nhà thôi.

Về đến nhà, Thước Nhạc ăn trước hai miếng bánh trứng làm sáng nay, rồi đến phòng tắm ngâm nước nóng, đưa tay vươn xuống dưới mặt nước, Thước Nhạc cẩn thận nhìn, nhịn không được nở nụ cười, trước nay chưa từng tự tin như vậy, khi giải phẫu, chỉ cần nghĩ được thì sẽ làm được, nghĩ gì tay làm đó, như vậy thì, một vài giải phẫu phức tạp cậu hoàn toàn có thể tiến hành. Trước kia cậu có thể làm được một vài chuyện người khác không làm được, nhưng cũng không quá kinh hỉ, nhưng hôm nay, về mặt y học, cậu có bước đột phá, cậu còn có thể làm tốt nhất. Tuy rằng từ đầu không quá thích học y, nhưng dù sao cũng học tám năm, tám năm này cậu cũng bỏ ra nhiều công sức, hiện tại có thể nâng cao y thuật của mình như vậy, Thước Nhạc rất vui vẻ.

Buổi tối, khi Khúc Phàm về nhà, thấy Thước Nhạc quấn tạp dề, ngâm nga hat vang, thoạt nhìn rất vui vẻ. Bình hoa đặt trong phòng có cắm hoa tươi, phòng cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

"Chuyện gì mà vui vậy?"

Thước Nhạc lúc này mới biết Khúc Phàm đã về, đặt cây lau nhà xuống, bước hai bước đến trước mặt Khúc Phàm, nhảy bổ vào người hắn, hung hăng hôm một ngụm, "Thân ái ơi, em phát hiện em có tiềm chất của

thần y đó nha."

Khúc Phàm hôn ngược lại một cái, "Bảo bối, anh biết lâu rồi." Ôm cậu về sô pha, ngồi xuống, "Nào, nói chút nghe, sao phát hiện bản thân có thể làm thần y vậy nha."

Thước Nhạc cười he he, nói lại chuyện hôm nay một chút.

"Không nghĩ tới em lại gặp phải chuyện này."

"Anh biết mấy binh lính hôm nay bị thương thế nào sao."

"Ừm, lúc anh về cũng có nghe nói chuyện này, không phải người trong căn cứ, binh lính này là diễn tập thôi. Những người này chuẩn bị tới căn cứ chúng ta phân phối vật tư, không biết sao lại bị tạc đạn tại nơi cách nơi đóng quan ba cây. Bệnh nhân khẩn cấp được đưa tới chỗ chúng ta, cấp trên đang tổ chức điều tra, việc này không phải việc của chúng ta."

Thước Nhạc nhíu nhíu mày, "Căn cứ chúng ta bên này cũng không quá ăn toàn, từ khi chúng ta dọn đến đây chưa có lúc nào yên bình."

Khúc Phàm nhìn cậu, cười khổ nói, "Không phải vì em sao."

"Em?"

"Em nói đi."

Thước Nhạc mê hoặc nói, "Em cũng có làm gì đâu chứ."

"Còn không làm gì, từ khi xây dựng thành công vườn cây, đến khi trồng thành công những thực vật hiếm, hiện tại sau khi nghiên cứu lại phát hiện dược vật có tác dụng đặc biệt còn có hơn trăm loại, trong đó có hơn hai mươi loại có tác dụng với dị năng giả. Trừ những chuyện đó ra, về cơ bản, em đã tạo nên một hệ thống thực vật mới. Những tác dụng khác anh không nói nữa, em không thấy thời gian này trong căn cứ chúng ta có không ít nghiên cứu viên mới sao. Hơn nữa quản lý cũng nghiêm ngặt hơn. Những người mới tiến vào có bảy tiến sĩ, đều có tiếng nói trong giới nghiên cứu thực vật. Căn cứ chúng ta, thời gian này, chuẩn bị tăng cấp độ bảo mật, cũng có liên quan đến việc này."

Thước Nhạc há miệng ngạc nhiên, không biết nên nói gì, cậu ở viện nghiên cứu quả thật nhìn thấy không ít gương mặt mới, nhưng cũng không nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa trong vườn cây cũng không có thay đổi gì. À, đúng rồi, trước đó, Lý Tiếu có tìm đến không ít dị năng giả để công tác trong vườn cây, lúc ấy cậu còn tưởng vì linh khí nơi này đâu. Hiện tại nghĩ lại những dị năng giả đó hẳn là đến bảo vệ vườn cây.

"Nhưng mà nếu có tiến sĩ đến nghiên cứu không phải nên tìm em sao?"

"Em giờ đã thành bảo bối của căn cứ rồi, đương nhiên đâu thể để người khác chú ý, chờ điều em ra ngoài rồi, những tiến sĩ kia mới có thể thực sự bước vào vườn cây. Những người này dù sao cũng không phải người trong căn cứ, về việc bảo mật còn cần giám sát nữa. Từ sau sự kiện gián điệp kia, trong căn cứ khẩn trương hơn nhiều, Lưu Đào cũng từng hỏi anh, có cần bảo vệ em hay không, anh cũng không lo lắng về em lắm, cho nên bảo họ âm thầm bảo hộ thôi. Bình thường ở trong căn cứ, không sao cả, nếu em về nhà, có anh bên cạnh thì cũng không sao. Kỳ thật, máy bảo mật của chúng ta vẫn hoạt động tốt, ít nhất cho đến bây giờ cũng chưa ai phát hiện em là người sáng tạo vườn cây trong căn cứ, nhóm đệ tử của em có tác dụng không nhỏ, dù sao bọn họ so với em lại càng giống hơn. Thời gian trước anh bận rộn cũng vì chuyện này."

Khúc Phàm giải thích cho Thước Nhạc, có thể bản thân Thước Nhạc cũng không biết được ý nghĩa của những loại cây kia, bởi vì cậu cũng không tham dự vào nghiên cứu cục thể nào, một phần nguyên nhân cũng do căn cứ sử dụng cách này để giữ bí mật. Chờ sang năm tiến vào phòng y tế thì tốt rồi. Lại nói, việc này cũng rất buồn cười, trong căn cứ không phải chưa từng xuất hiện gián điệp, nơi bí mật hơn nữa cũng sẽ tồn tại gián điệp, huống chi trong căn cứ bọn họ có không ít dị năng giả cùng binh lính bình thường. Nhưng cho dù có gián điệp cũng không đặt Thước Nhạc trong tầm ngắm, bởi vì cậu chẳng hề giống một nhà nghiên cứu chút nào.

Thước Nhạc nhìn quá trẻ, vẻ ngoài thoạt nhìn chưa tới hai mươi, tình huống tu luyện của cậu cũng không giống ai, trông chẳng khác gì người thường. Hồ sơ học tập trong trường của cậu lại đầy đủ, bác sĩ y học lâm sàng. Thân phận như vậy cũng không khiến người khác hoài nghi. Có lẽ, điều khiến người ta ngạc nhiên nhất từ cậu chính là nửa còn lại là đàn ông, còn có mấy đứa con.

Khúc Phàm cũng không nói những chuyện này với Thước Nhạc, tự bản thân cậu thấy bình thường thì cũng sẽ chẳng có ai thấy hoài nghi.

"Việc hôm nay không chừng là một cái bẫy, khi đó vì cứu những bệnh nhân, việc ra vào có chút loạn, Lưu Đào đoán có người xâm nhập vào được, tuy rằng tỉ lệ em bị lộ rất nhỏ, nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận, mấy ngày nay cứ ở luôn trong không gian đi."

"Được đó, dù sao anh cũng đã về rồi, chúng ta vào luôn thôi, mấy đứa nhỏ cũng đang chơi trong đó. Nếu không thì mấy ngày tới cứ để bọn nhỏ trong không gian đi."

"Không cần, phía trường học cùng nhà trẻ đều phái người bảo vệ, bọn nhỏ vẫn rất an toàn, em chỉ cần tỏ ra bình thường chút thì không ai hoài nghi em cả."

Thước Nhạc có chút chán nản, chẳng lẽ cậu thật sự quan trọng như vậy? Thời gian này cũng thực sự không có ai ngăn cản cậu ra ngoài, như vậy cũng gọi là bảo vệ sao?

Cậu lại không biết rằng vì cậu bình thường như vậy, những người trong vườn cây đều được sàng lọc. Gián điệp bên ngoài căn cứ muốn xâm nhập cũng không dễ, nhưng những gián điệp kia cũng dễ dàng có được danh sách nhân viên trong vườn cây, bọn họ hy vọng tìm được người tiến hành sửa đổi hệ thống thực vật kia, cho tới giờ cũng chưa từng hoài nghi Thước Nhạc.

Khúc Phàm cũng bởi vì không gian của cậu mới yên tâm để Thước Nhạc tự do dạo chơi bên ngoài.

Vài ngày tiếp theo, buổi tối Thước Nhạc, Khúc Phàm mang theo bọn nhỏ vào không gian, ban ngày vẫn đến vườn cây công tác như bình thường, những nghiên cứu viên trong vườn cây vẫn làm việc như thường. Những người này luôn ở đây, bọn họ cũng được an toàn.

Mấy ngày nay, Thước Nhạc yên bình trải qua, nhưng tại viện nghiên cứu kia thì đã có một tiến sĩ mất tích. Trải qua sự cố gắng hết sức của Cục Đặc vụ đã cứu được lão tiến sĩ ra, cũng do gián điệp bắt cóc.

Chuyện này cũng khiến Thước Nhạc cảnh giác, nói không chừng ngày nào đó sẽ lần tới cậu, vì sự an toàn, cậu vẫn nên chuẩn bị đôi chút, mặc dù bản thân cậu không quá đáng lo, nhưng sự an toàn của bọn nhỏ thì không chắc chắn.

Ngọc phù là một loại bảo khí rất hữu hiệu, hiện tại trên người bọn nhỏ đều đeo vài khối ngọc phù, khắc mấy loại bùa chú, tuy rằng cũng có tác dụng bảo hộ, nhưng theo tình hình hiện tại, tác dụng này không lớn. Sửa soạn lại dữ liệu trong đầu, tìm được rất nhiều loại có tác dụng bảo vệ, trải qua phân tích, luyện chế cho mỗi đứa nhỏ một cái yếm. Chất liệu dệt yếm là tơ do băng hỏa tằm được nuôi nấng từ cây dâu được trong không gian nhả ra. Những cây dâu trồng trong không gian thứ hai vô cùng tươi tốt, lá mọc đầy cây. Thước Nhạc thử tự nuôi tằm, cuối cùng thu hoạch được năm lạng tơ tằm, nhưng chỉ với số lượng tơ tằm ít ỏi ấy luyện chế được thành năm chiếc áo yếm. Thước Nhạc khắc bùa chú trên yếm, năng lực bảo hộ vô cùng tốt, Khúc Phàm dùng toàn lực đánh một chưởng cũng không thể phá bỏ vòng bảo hộ trên yếm. Bất kỳ thứ gì có thể gây hại đến bọn nhỏ đều bị ngăn cản ở bên ngoài nửa mét.

Thước Nhạc cầm năm chiếc yếm kia, thích vô cùng, mỗi cái nặng không tới một lạng, mặc vào vô cùng thoải mái. Sau này thật muốn nuôi thêm chút tằm, làm thêm vài món cho người trong nhà.

Lại đến cuối tuần, vốn không tính ra ngoài, lại đột nhiên nhớ ra, hôm nay là ngày Phạm Thiến Thiến kết hôn. Khúc Phàm lo lắng, cứ vậy đem bọn nhỏ vào không gian, hai người cùng tới khách sạn nơi tổ chức đám cưới. Ở cửa viết danh mục quà tặng, hiện tại Thước Nhạc đã thôi dùng ngọc bích làm quà tặng.

"Thước Nhạc, cậu đúng giờ quá đó." Tôn Kỳ thấy Thước Nhạc vào, lại thấy Khúc Phàm bên cạnh, mắt sáng lóe, tiến lại đón tiếp.

"Ha ha, mọi người tới hết rồi hả?" Thước Nhạc cười nói với Tôn Kỳ.

"Tới hết rồi, còn thiếu mỗi cậu thôi, mà, vị này là?"

Thước Nhạc đỏ mặt, liếc nhìn Khúc Phàm, "Đây là vợ tớ." Hôm nay Khúc Phàm tới đây, cậu liền nghĩ, nếu đã đến đây cùng Khúc Phàm, vậy cứ ăn ngay nói thật thôi, cậu không hy vọng giới thiệu Khúc Phàm như bạn bè hay đồng nghiệp. Nếu bạn học của cậu không thể chấp nhận, vậy cậu rời đi thôi.

Khúc Phàm sửng sốt, vẻ mặt tràn ngập tươi cười, chói mắt hết sức, "Xin chào, tôi là Khúc Phàm." Nói xong vươn tay ra.

Tôn Kỳ không biết bản thân nên bày ra biểu tình thế nào để nhìn hai người, tuy rằng đã sớm biết quan hệ

giữa hai người, nhưng lại cứ như vậy mà nói với hắn, lại khiến hắn không có cách nào chuẩn bị kịp.

Hai người thấy mặt Tôn Kỳ lúc đỏ lúc đen, vẻ mặt có chút vặn vẹo, vô cùng buồn cười. Không lâu sau, Tôn Kỳ đã điều chỉnh xong tâm trạng.

"Thước Nhạc, này, mấy bạn học bên kia hết, cậu không cần giới thiệu đặc biệt như vậy, ừm, dù sao có vài người không thể chấp nhận, như vậy, cứ nói Khúc Phàm là bạn tớ đi, nhé? Lúc đó, hai người các cậu ngồi gần nhau, từ từ mọi người sẽ nhận ra. Cũng không quá khó để nhận ra đâu. Loại chuyện như này vẫn để cho người ta tự đoán thì hay hơn."

Không đợi Thước Nhạc nói gì, Khúc Phàm nhanh chóng gật đầu, "Được thôi, cứ làm như Tôn lão đệ nói đi. Ha ha." Tuy rằng cách làm của Thước Nhạc khiến hắn vô cùng vui vẻ, nhưng loại chuyện này vẫn nên diễn ra từ từ. Giống như hai bọn họ, ai cũng có thể nhìn ra được, không đến mức khiến người ta cảm thấy khó tiếp nhận.

Thước Nhạc khẽ liếc nhìn hắn, Khúc Phàm chỉ cảm thấy bản thân như bị giật điện vậy, không thể được, vợ yêu nhà hắn mê người kia, khiến tim hắn cứ đập loạn lên, sau này phải giám sát chặt chẽ mới được.

58. Chương 57: Quyết Định Đột Ngột

"Thước Nhạc—" Ba người vừa đi tới, chợt nghe thấy hai thanh âm đồng thời vang lên, Trương Húc cùng Tạ Minh đồng thời tiến lên đón tiếp, hai người nhìn nhau, Trương Húc có chút ngượng ngùng buông tay xuống. Từ khi ở công ty thấy Thước Nhạc ở cùng với tổng tài, trong lòng hắn luôn có chút bất an, vẫn muốn tìm Thước Nhạc giải thích, dù sao, trước kia, hắn với Thước Nhạc có chút mâu thuẫn, nhưng lúc này, đám bạn học thấy hắn đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy, vẻ mặt hắn lại hơi xấu hổ.

Tạ Minh lúc này với lúc trước là hai trạng thái khác hẳn, lúc này cậu mặc tây trang giày da, cả người đều mang bộ dáng của người thành đạt, "Nào Thước Nhạc, ngồi đây." Ở thời điểm tối tăm nhất của cuộc đời, cũng chỉ có Thước Nhạc không xem thường cậu.

"Tạ Minh thay đổi nhiều lắm nha, hiện tại công việc vẫn ổn thỏa chứ nhỉ." Cậu thật ra biết vì sao Tạ Minh lại thay đổi nhiều đến vậy, dù sao hàng năm phần hoa hồng được chia khiến tài khoản của cậu có thêm không ít số không.

Vẻ mặt Tạ Minh có chút đắc ý, không chờ cậu nói gì, Trương Du bên cạnh đã nói, "Tạ Minh người ta hiện tại chỉ ngồi một chỗ chờ tiền dâng đến tận cửa thôi, thế giới bây giờ sử dụng thiết bị bảo vệ môi trường mà bọn họ giữ độc quyền. Thời gian trước mới vừa nhận được chứng nhận của nhà nước, hiện tại đã thành con cưng của chính phủ rồi." Ngoài miệng nói vậy, cô cũng hơi hâm mộ, ai cũng không nghĩ rằng tên mọt sách năm đó có thể trở thành người thành đạt như ngày hôm nay, cũng thật khiến người khác rớt cả mắt.

"Chúc mừng chúc mừng. Ha ha, cậu rốt cuộc thành công rồi." Thước Nhạc cười híp mắt chúc mừng, trên tay cậu nắm không ít cổ phần của công ty cậu ta, chúc mừng người ta cũng là chúc mừng chính mình.

Trước đó, cậu cũng chỉ nhất thời tốt bụng, chỉ muốn giúp đỡ bạn học cũ đôi chút, không ngờ sẽ có được kết quả như vậy. Hiện tại, Béo ca vẫn còn hơi hối hận, lúc trước không đầu tư thêm tiền vào.

Khúc Phàm ngồi bên cạnh, thấy Thước Nhạc nói chuyện với bạn học kia, trong mắt lộ ý cười, ngẫu nhiên nói một hai câu với Tôn Kỳ bên cạnh.

Đám bạn học trên bạn cũng không quen hắn, bắt đầu nhìn Tôn Kỳ đang nói chuyện với hắn, còn tưởng rằng là đồng nghiệp của Tôn Kỳ. Đối tượng của Phạm Thiến Thiến cũng là đồng nghiệp trong đơn vị của Tôn Kỳ nên hôm nay có không ít đồng nghiệp tới đây.

Hôn lễ bắt đầu tiến hành, đúng như câu nói trai tài gái sắc, Phạm Thiến Thiến là một cô gái rất tốt, lúc này lại là khoảnh khắc vui vẻ nhất trong cuộc đời người con gái, tự nhiên vô cùng xinh đẹp, thấy dáng vẻ hạnh phúc của cô, Thươc Nhạc rất hâm mộ. Lần trước tham gia hôn lễ của Tôn Kỳ cùng Chu Bình, cậu cũng chưa có cảm giác gì, nhưng lúc này bởi có Khúc Phàm ngồi bên cạnh, cảm giác đã khác đi, thấy hôn lễ của họ, lại thấy ghen tị trong lòng.

Khúc Phàm hiểu rất rõ suy nghĩ trong lòng vợ mình, nhẹ nhàng ghé đến bên tai Thước Nhạc nói nhỏ vài câu, “Thật sự có thể?” Thước Nhạc kinh hỉ nhìn Khúc Phàm, gật đầu, “Hoàn toàn có thể.”

Thước Nhạc không nhịn được mím môi cười, bộ dáng ngọt ngào kia, ai cũng thấy được.

Có lẽ do quá vui, nơi hai người ngồi ăn lại hơi mập mờ, vẻ mặt toát ra sự ngọt ngào, còn có những động tác thân mật kia, thật sự quá mờ ám rồi. Bọn họ không phải quan hệ đó đó chứ? Mọi người đều không phải kẻ ngốc, đã rõ ràng như vậy, ai mà không đoán ra chứ. Dần dần, vẻ mặt mọi người trên bàn phong phú lên, thần sắc cũng không giống nhau.

Thước Nhạc im lặng quan sắc đám bạn học trên bàn, trong lòng thầm thở dài, xem ra những bạn học không thể chấp nhận cũng không ít, sau này họp lớp cũng không cần tham gia nữa. Trên tay chợt ấm áp, Khúc Phàm thấy vẻ mặt cậu hơi ảm đạm, khẽ an ủi. Quay đầy nhìn thấy ánh mắt ôn nhu kiên định của hắn, cậu không tự giác nở nụ cười, giống như đóa hoa nở rộ, vô cùng xinh đẹp. Ngay cả Khúc Phàm cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Thước Nhạc nắm chặt tay Khúc Phàm, đột nhiên đứng lên, nâng chén rượu, đối mặt với đám bạn học, “Hôm nay tham gia hôn lễ của Thiến Thiến, gặp mặt mọi người, tớ thật sự rất vui. Nhân tiện đây cũng mời mọi người tới tham dự tiệc cưới của tớ với Khúc Phàm vào tháng sau, được tổ chức tại nhà tớ. Đến lúc đó, mời mọi người cùng đến chung vui.”

Đây cũng là chuyện Khúc Phàm vừa nói bên tai cậu, trước kia Khúc Phàm cũng từng muốn mang Thước Nhạc ra nước ngoài cử hành hôn lễ. Hai người đã bên nhau nhiều năm như vậy, suy nghĩ này cũng không phải chỉ ngày một ngày hai. Tuy nhiên, hắn nghiên cứu pháp luật của nhiều quốc gia, cho dù tại Hà Lan, việc kết hôn giữa những người cùng giới tính cũng có không ít yêu cầu. Tính chất công việc của hắn cũng không cho phép cậu kết hôn tại nước ngoài. Việc này trở thành tiếc nuối trong lòng hai người. Hôm nay thấy ánh mắt hâm mộ của Thước Nhạc, trong lòng cũng rung động, vậy thì cứ mời người thân bạn bè của hai người tới cùng dùng cơm, bản thân chuẩn bị hôn lễ thôi.

Không nói tới đám bạn học đang tràn đầy khiếp sợ kia, Thước Nhạc cũng đã hạ quyết tâm, mời bạn học đến nhà tham dự tiệc cưới, cũng coi như cậu chấm dứt một phần quan hệ với thế giới trần tục này. Cuộc sống trong căn cứ cũng dần quen thuộc, khi cậu bắt đầu tiếp xúc với thế giới kia, bọn họ cũng ngày càng cách xa thế giới này. Giờ đây, cậu đã hai mươi bảy tuổi, thân thể bởi vì từ khi nhập học đã gần như người nhỏ tuổi nhất, những người đang ngồi đây đều đã hai mười tá, hai mươi chín, không quá vài năm nữa mọi người cũng sẽ bắt đầu nghi ngờ. Huống chi, mỗi lần mang thai, cơ thể sẽ lại trải qua tiến hóa, cho dù biến hóa không lớn, nhưng cũng có thể bị người khác phát hiện, những chuyện xảy ra trong thời gian này cũng nói cho cậu biết, về sau, cậu không thể là người bình thường nữa. Sớm muộn cũng sẽ có ngày, cậu biến mất khỏi tầm mắt của những người này.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm làm đám cưới, nhưng tâm lý của cậu vẫn có chút không cam lòng, đáy lòng vẫn hy vọng bạn học có thể nhớ rõ hai người, có thể nhớ kỹ Thước Nhạc thật sự, chứ không phải Thước Nhạc luôn đeo mặt nạ nho nhã ở trước mặt họ, cho dù cuối cùng bị bọn họ khinh bỉ, kỳ thị cũng không sao hết.

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của bạn học, cậu chưa từng thấy thản nhiên như vậy. Vừa ngồi xuống, Khúc Phàm đã nắm cằm cậu hôn một cái. Chụt-một tiếng vang lên, khiến mọi người trên bàn bừng tỉnh, may mắn nơi bọn họ ngồi hơi khuất, trừ bỏ người ngồi bàn này thì không còn ai thấy hành động của họ.

Khụ khụ—Trương Húc ho khan hai tiếng, khô khốc nói một câu, "Chúc mừng chúc mừng." Tuy rằng đã sớm nghĩ rằng họ có quan hệ như vậy, nhưng muốn thật sự chấp nhận vẫn hơi khó, nhưng hắn so sánh thiệt hơn, vừa nghe tên của Khúc Phàm thì hắn cũng đoán được quan hệ của Khúc Phàm với tổng tài, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Sắc mặt Tạ Minh thay đổi, dường như hơi trầm xuống, làn da màu đồng lúc xanh lúc tím, không ngừng biến hóa, sau đó, trợn trừng mắt lườm Khúc Phàm, tiến đến bên tài Thước Nhạc nói, "Người anh em, cậu thật sự là cái đó?"

"Đúng vậy. Hai người bọn tớ đã ở với nhau được tám, chín năm rồi." Ngữ khí rất bình lặng, mặc kệ trong lòng những người này nghĩ sao, cậu cũng thấy rất đã, tình yêu được nói ra, không như trước kia cứ giấu giấu diếm diếm, dù sao cũng không đợi được sự chấp nhận của thế tục, vậy cứ quang minh chính đại đi thôi.

Tạ Minh cười khổ, nâng chén rượu lên, nhìn Thước Nhạc, "Bỏ đi, người anh em, cậu đã lựa chọn như vậy, tớ cũng còn gì để nói nữa chứ, chúc cậu hạnh phúc." Lắc đầu, nâng tay, một hơi uống cạn, hắn vốn luôn ngứa mắt những người như vậy, nhưng chuyện này lại xảy ra với bạn hắn, hắn có thể nói gì chứ, ai, vẫn tôn trọng lựa chọn của người khác thôi.

Ra khỏi khách sạn, nụ cười trên mặt Thước Nhạc chưa từng thay đổi, mặc dù có vài bạn học không thể chấp nhận mối quan hệ của hai người họ, nhưng bọn họ dù sao cũng là người trẻ tuổi, có thể tôn trọng hai người, không để người khác nói vào nói ra, hơn nữa còn có nhiều hơn tỏ ý sẽ tham dự tiệc cưới của hai người, khiến Thước Nhạc rất vui vẻ.

59. Chương 58: Chuẩn Bị Trở Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Sao cơ? Các con chuẩn bị cử hành hôn lễ!" Khúc ba Khúc mẹ nghe thấy lời Thước Nhạc, giật mình, đồng thời hô lên.

"Đúng vậy, ba mẹ, chuyện này đâu có gì ngạc nhiên, chúng con tuy rằng không thể quang minh chính đại đi đăng ký, nhưng tự tổ chức lễ cưới vẫn được mà. Lại nói, hồ sơ trong cục, con với Thước Nhạc đã sớm được đặt cùng một file lưu trữ. Việc này ở trong căn cứ cũng không phải bí mật gì."

Khúc ba nhíu mày, "Việc này ổn không?" Việc này nếu để mọi người đều biết phải chăng không tốt lắm?

"Ba, con thấy không có gì không ổn cả, thằng hai với Thước Nhạc đã sống chung nhiều năm như vậy, tình cảm cũng tốt đến thế, cũng nên tổ chức đám cưới, mặc dù không được pháp luật thừa nhận, nhưng trong lòng chúng ta thì tổ chức hôn lễ xong mới giống người một nhà." Khúc Bình ngồi bên cạnh hát đệm theo. Hôn lễ vô cùng quan trọng đối với hai vợ chồng, nếu người có giấy chứng nhận, không tổ chức đám cưới thì người ta có thể vẫn không coi hai người là vợ chồng, mà ở vài vùng núi xa xôi, còn có người chẳng buồn lấy giấy chứng nhận, tổ chức đám cưới coi như xong mọi thủ tục.

"Đúng vậy, mẹ cũng thấy được, chúng ta tổ chức cho bọn nó ngay trong sân nhà, coi như nói rõ với mọi người." Khúc mẹ thế nhưng rất tán thành, bà là người thuộc thế hệ trước, đã sớm coi Thước Nhạc như con mình. Tuy rằng hai người đàn ông tổ chức hôn lễ có hơi kinh hãi thế tục, nhưng đây cũng coi như cho bọn họ sự bảo đảm.

Khúc ba aiz một tiếng, "Vậy đi, các con muốn làm thì làm thôi." Trước kia, việc này của con trai thuộc phạm vi nhỏ, nếu tổ chức đám cưới thì mọi người đều biết đến, nhưng kệ đi, bọn nhỏ đều nguyện ý thì sao cũng được.

Có được sự đồng ý của Khúc ba Khúc mẹ, Thước Nhạc lại gọi điện thoại cho ba mẹ ở Paris. Thước ba Thước mẹ tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng đồng ý.

Có được sự ủng hộ của ba mẹ, người trong nhừ bắt đầu tiến hành chuẩn bị. Có lẽ, đối với người khác, đây chỉ là một chuyện cười, nhưng đối với Thước Nhạc Khúc Phàm mà nói, đây là chuyện vô cùng trang trọng cùng linh thiêng, vô cùng quan trọng với họ. Cho nên, hai người còn làm rất nghiêm túc. Từ trình tự tiến hành hôn lễ, đến thiết kế thiệp cưới, rồi đến việc lựa chọn thức ăn trong tiệc cưới, rồi các tiết mục vui chơi, không thứ nào không được chọn lửa tỉ mỉ. Thấy hai người như vậy, mọi người trong nhà cũng bắt đầu coi trọng hơn.

Hôn lễ được chuẩn bị để tiến hành trước năm mới, ngày hai mươi sáu tháng chạp. Tính từ giờ đến lúc đó còn chưa đến một tháng, nhưng ngoại trừ việc may hỉ phục* cần nhiều thời gian chút, còn những việc khác cũng đã chuẩn bị gần xong. Chọn lựa hỉ phục một vòng, cuối cùng chọn Hán phục**, còn những loại trang phục khác, cho dù là âu phục hay Đường trang*** thì nếu hai người mặc giống nhau đều có chút kỳ kỳ, cũng may thím Ngô nhớ tới Hán phục, cũng là loại hỉ phục đang lưu hành có vẻ thích hợp với hai người. Tài nghệ thêu thùa của thím cũng tốt lắm, nhưng việc may Hán phục cần chú ý rất nhiều, hơn nữa, ngay cả những vật phẩm kèm theo như mũ miện**** cũng cần sự tỉ mỉ. Vì thế thím Ngô buông tay mọi việc trong nhà, trở về thôn mình mời tú nương***** có tay nghề thêu thùa tốt nhất may giùm. Lại nói, trong thôn họ có rất nhiều tú nương, tuy rằng chưa từng thấy ai may qua Hán phục, nhưng thím từng nhìn thấy trong tập ảnh tư liệu về cách may, coi như tài liệu quý giá mà tổ tiên để lại.

*hỉ phục: quần áo trong đám cưới

**Hán phục: trang phục cổ truyền của Trung Quốc thời nhà Hán

*** Đường trang:trang phục thời nhà Đường, giống như trong các phim như "Truyền kỳ Võ Tắc Thiên"... hỉ phục kiểu Đường trang chắc giống như vầy, a Lý Trị đó nha (k biết cắt ảnh, thông cảm nhé >.<>

****mũ miện: mũ đội trên đầu, giống như hình ở trên là 1 loại, ngoài ra còn nhiều loại khác nữa, như mũ của vua rồi linh tinh

***** tú nương: người có tài thêu thùa, thường là con gái.

Thước mẹ nghe nói con trai phải kết hôn, lo lắng trong nhà không đủ người, tự mình đi máy bay về trước. Quả Quả được Thước ba chăm sóc cũng không sợ có gì sơ xuất. Dù sao, đứa nhỏ chỉ còn hơn mười ngày nữa là được nghỉ, cũng không khiến người khác quá lo lắng. Có điều, đứa nhỏ này sốt ruột, hai vị ba ba trong nhà kết hôn, đây là chuyện vui, cậu cũng muốn về góp vui. Tiếc rằng ngày nghỉ của nước Pháp khác với trong nước, còn hơn nửa tháng nữa mới chính thức được nghỉ.

Tiết trời đã rất lạnh, tiệc rượu không hợp tổ chức trong sân, cuối cùng chọn năm gian nhà giữa Đông viện để tổ chức. Thước Nhạc thu hồi lại một vài đồ gia dụng trong đó, bày ra những chiếc bàn tròn lớn bằng gỗ Hồng Đào, bên trên trải gấm Tứ Xuyên màu đỏ thêu uyên ương tăm hồ sen. Trong năm gian nhà bày khoảng hai mươi chiếc bàn, không hề chật chội. Hai người vốn chỉ muốn bày năm bàn tiếc, mời người thân cùng bạn bè thôi, cũng không nghĩ tới việc này bị đồng nghiệp trong căn cứ biết được, đều tỏ ý phải tới. Bình thường, quan hệ của hai người với người khác đều rất tốt, Khúc Phàm không cần nói, bình thường hắn làm việc mặc dù có chút lạnh lùng nhưng cho dù là đồng nghiệp trong cục cảnh sát trước đây hay là những chiến hữu hiện tại, chỉ cần là người từng hợp tác với hắn thì đều có quan hệ tốt với hắn. Hơn nữa, những người biết hắn đều là người này quen biết người kia, người này nói cho người kia biết, cứ như vậy, mọi người đều biết, cuối cùng, đều gọi điện thoại đến, nói phải đưa thiệp mời. Thước Nhạc mặc dù mới làm việc một thời gian ngắn, những những người đã từng theo cậu học tập đều tỏ vẻ bọn họ phải đến chúc mừng cậu. Cứ như vậy, hai mười bàn tiệc còn không chắc sẽ đủ cho tất cả đâu, nhưng cũng không cần lo lắng, bàn tròn trong nhà rất nhiều, xem tình hình rồi có thể bày thêm.

Khắp tứ hợp viện đều được trang trí đôi chút, rèm cửa màu đỏ thật dày thêu chữ Song Hỉ, song cửa sổ được tô đỏ tô hồng, những tấm ngăn bằng gỗ đều được đổi thành màn che bằng gấm Tứ Xuyên, phía trên thêu hình hoa sen, mẫu đơn, cây nho, cây lưu. Vì chuyện vui này, phòng ngủ của hai người tại hậu viện được sửa sang lại thành tân phòng, màu sắc đỏ rực bày tỏ sự vui mừng.

Cục Đặc vụ cũng biết chuyện hai người chuẩn bị kết hôn, hai người đều là nòng cốt trong căn cứ, hơn nữa việc này cũng huyên náo cả căn cứ, cứ vậy cho phép Thước Nhạc nghỉ thời gian dài để chuẩn bị hôn lễ, ngay cả Khúc Phàm cũng giao lại mọi chuyện cho phó đội trưởng, chuyện bình thường thì chỉ ngồi nhà chỉ huy thôi.

Việc trang trí phòng không thể do Thước Nhạc làm, từ khi mẹ từ nước Pháp về, bác cũng từ Nam Kinh tới, phụ nữ trong nhà đều cùng làm, mỗi ngày nhà cửa lại có một màu sắc khác. Thước Nhạc Khúc Phàm đều không làm gì, nhưng hai người lại có nhiệm vụ khác, thực đơn trong hôn lễ đã được lên danh sách, nguyên liệu nấu ăn đa phần đều có trong không gian. Nguyên liệu nấu ăn trong không gian rất nhiều, hoa quả tươi bốn mùa thứ nào cũng có, đầu bếp nổi tiếng trong kinh thành xứng với nguyên liệu hảo hạng, khi đồ ăn được làm ra đều bị mọi người chén bằng sạch.

"Mấy người họ cũng mời sao?" Thước Nhạc chỉ vào tên của mấy người Lí Sáng trên danh sách, hỏi.

Đặt xuống thiệp mời trên tay, nghiêng người qua, nhìn thấy, "Ừ, cũng mời. Tin tức của họ nhanh nhạy, chò dù không mời sợ rằng cũng sẽ đến, mấy ngày nay gọi điện tới rất nhiều, đều bị anh từ chối."

Cầm bút lông viết tên lên thiệp mời, "Chúng ta viết nhiều thiệp như vậy, có thể đến hết thật sao?"

"Ha ha, kệ đi, có thể đến thì đến, chắc được tám phần mười đó." Phải nói Khúc Phàm cũng rất có niềm tin.

Tựa vào người hắn, thổi thổi mức nước, không nói gì, cậu cũng chẳng để ý. Tuy nhiên, cậu vẫn hy vọng có càng nhiều người tới chúc mừng họ.

Giữa trưa một ngày cuối năm, Quả Quả cùng Thước ba cuối cùng cũng trở về Yến Kinh. Đứa nhỏ bước vào sân liền thấy ba ba đang ở đó nghịch chậu hoa, trong chậu hoa, hoa mẫu đơn đang nở rộ.

"Ba ba…." Quả Quả chạy tới, lập tức nhào vào lòng Thước Nhạc, còn muốn giống như trước kia, đu lên người cậu, đã quên mất rằng, nửa năm này, đứa nhỏ đã lớn thêm rất nhiều, chiều cao đã đạt một mét bảy, Thước Nhạc thiếu chút nữa bị đẩy ngã, may mà có Khúc Phàm ở phía sau đỡ cậu.

"Ai u, Quả Quả nha, nửa năm này con cao lên không ít đâu, đã cao vậy rồi." Thước Nhạc thấy con trai trở về cũng rất vui, vui vẻ đầy mặt, quên luôn việc phải buông đứa nhỏ ra, hai người đều dựa lên người Khúc

Phàm.

"Quả Quả mau xuống đi, lớn vậy còn để ba ba ôm sao." Khúc Phàm từ phía sau cẩn thận nâng hai người dậy, trên mặt tràn ngập tươi cười.

Quả Quả quay về phía Khúc Phàm, le lưỡi, "Hì hì, nhất thời quên mất, thấy hai ba, con rất vui." Thằng nhóc kia cười hì hì nhảy xuống, thws nhưng đã cao đến ngực Thước Nhạc.

Vuốt mặt Quả Quả, Thước Nhạc cẩn thận nhìn, đứa bé nho nhỏ năm đó cũng đã trở thành thiếu niên xinh đẹp, tính cách cũng tươi sáng hơn nhiều, rốt cuộc không còn thấy bóng dáng tự bế năm nào. "Ha ha, bên ngoài lạnh lắm, mau vào phòng đi, ông nội con đâu?"

"Hì hì, ông nội đang cùng ông Lâm đi về từ bãi đỗ xe đi, con vừa về là chạy tới đây luôn, ông còn đi sau đó."

"Con nha, mới nửa năm không gặp, sao đã tinh nghịch như vậy chứ."

"Không phải đâu, con chỉ vì quá nhớ ba ba thôi."

Thước Nhạc nhìn Quả Quả trong lòng, vô cùng vui vẻ, vốn còn lo lắng cậu còn nhỏ không kịp thích ứng với cuộc sống ở nước ngoài, giờ đã yên tâm rồi, nhìn bộ dạng này của con trai, tính cách tươi sáng không ít đâu.

Vỗ vỗ vai con trai, giống như có thể lập tức trưởng thành, "Nào, đi gặp các bà với ông đi, bọn họ đều ở trong phòng, còn có mấy em trai nữa. Tin con với ông về, ba cùng lão ba chưa nói với ai, hiện tại quá đó còn có thể khiến họ ngạc nhiên đâu."

Thằng nhỏ cười cười, nắm tay cậu, "Cùng đi nha ba."

sina 新浪娱乐

60. Chương 59: Hôn Lễ

Ngày hôm đó, sáng sớm, tứ hợp viện đã bắt đầu náo động, mấy người anh em của Khúc Phàm dẫn theo vợ của mình đã ở lại tứ hợp viện từ tối hôm trước, mấy bạn đại học của Thước Nhạc cũng tới hỗ trợ.

Giờ lành được quyết định vào mười giờ năm mươi tám phút sáng ngày hai mươi sáu tháng chạp, cũng đã sắp đến. Vừa chuẩn bị xong, đầu bếp Cung mang theo nhóm đồ đệ cùng nhân viên tới tứ hợp viện, với năng lực của ông đã sớm đảm nhiệm chức vụ bếp trưởng trong khách sạn năm sao, Béo ca quen biết với quản lý khách sạn của ông, tự mình đi mời. Vốn thầy Cung nghe nói việc này, trong lòng cũng không muốn đồng ý, nhưng lại ngại quản lý nên đến tứ hợp viện xem xét. Tứ hợp viện giống như cảnh mộng này, còn có những rau dưa mà chủ nhà đưa ra, khiến đầu bếp Cung không thể không dao động.

Trong đầu Thước Nhạc chứa rất nhiều kiến thức, thời viễn cổ, người tu hành cũng coi trọng việc ăn uống, những người tu hành đó vì muốn có được cuộc sống kéo dài ngàn năm, lúc không có việc gì sẽ nghiên cứu những vấn đề này, cuối cùng lưu lại rất nhiều bí phương. Vì muốn để mọi người nhớ kỹ hôn lễ của hai người, Thước Nhạc cũng không để ý con bài bí phương này, thực tế, mấy công thức đó cũng không tính gì, tuy những món ăn đồ chế biến phức tạp, nhưng người thường cũng có thể nấu được. Cậu cũng không keo kiệt mà giao cho đầu bếp sử dụng, hơn nữa nếu không dùng những nguyên liệu trong không gian thì thức ăn sẽ kém ngon đi mấy lần.

Bọn họ dỡ bỏ vách ngăn giữa phòng bếp tại Đông sương và Tây sương tại Đông viên, trước kia cảm thấy phòng đó quá lớn không sử dụng hết mới ngăn làm hai, lúc này sử dụng lại vừa vặn.

Bởi vì tổ chức mọi nghi thức trong nhà, từ hơn tám giờ, khách mời đã lần lượt tiến đến, những khách mời này chia làm mấy phần, đồng nghiệp bây giờ và trước kia của Khúc Phàm, bạn học trước kia cùng đồng nghiệp bây giờ của Thước Nhạc, còn có bạn bè của cha mẹ hai bên, nhưng những người này chiếm phần ít, nhưng cũng là bạn bè đích thực của họ.

Sáu người Cao Cường, Béo ca, Lưu Đào, tiểu Nam, Phạm Thiến Thiến, Khương Tân đứng tiếp khách, khách tới có rất nhiều chuyện, bọn họ giúp đỡ sẽ không xảy ra sai lầm.

"Trương Sở, Tôn Vũ, hai người tới đây, đồng nghiệp trong cục đều ở tại Đông viện đó, tự qua đi." Cao Cường cười ha ha nói với đồng nghiệp vừa tiến vào.

"Đến đến- tôi mang mấy cậu đi." Béo ca mới vừa dẫn vài vị khách đi xong, quay lại đây. Anh không quen nhiều người lắm, không thể đứng ở cửa đón khách, vừa lúc có thể dẫn đường cho khách, còn tiện đường vận động giảm béo luôn.

"A, quả nhiên náo nhiệt, Khúc đầu* đâu?" Hai người vừa tiến vào sân đã thấy những dải lụa màu đỏ rực rỡ giăng đầy trên hiên nhà rồi trên hành lang, trong sân ngoài sân đầy ắp người, vô cùng náo nhiệt.

**đầu: cách gọi gọi người đứng đầu một đơn vị, cơ quan, trường hợp này là Khúc đội trưởng.*

Béo ca dẫn hai người đi vào Đông viện, "Ha ha, hai người họ đang chuẩn bị ở viện sau, chờ nghi lễ chính

thức bắt đầu thì sẽ đi ra. Hôm nay, ai cũng tới sớm, bạn bè ở cảnh cục của Khúc Phàm giờ đều ở Đông viện đó."

Theo hành lang gấp khúc tiến vào viện tam khai, đi qua Nguyệt môn ở phía đông liền thấy rất nhiều người đang tụ tập tại hiên nhà phía đông cùng trong đình viện, cũng có người đang đứng cạnh hồ nước ngắm nhìn cá trong hồ.

"Trương Sở, Tôn Vũ, bên này bên này…." Không chờ hai người nhìn rõ những người đứng trong này là ai, đã nghe thấy tiếng gọi vọng lại từ hồ nước.

"Được, các cậu qua đi, tôi ra cửa đây."

"Dạ, làm phiền Béo ca."

Bép ca xoay người đi về phía cửa, đừng thấy anh béo, đi đứng rất nhanh, vừa lúc đi qua hành lang thấy trên tay chú Lâm bưng một mâm lớn, trên đó đặt sáu chiếc đĩa, bên trong bày hoa quả cùng đồ điểm tâm, "Ai, chú Lâm, sao còn bưng mấy đồ này nữa vậy." Mấy thứ này đã được bày xong từ sáng, hoa quả linh tinh bày đầy bàn, chỉ thừa chứ không thiếu.

Chú Lâm cười cười, thanh âm khàn khàn nói, "Đưa tới cho hai người Khúc Phàm, hai đứa từ sáng đã bận rộn rồi, chắc cũng đói bụng lắm."

"Ha ha, đúng vậy. Thế chú đi đi, cháu tới cửa đón khách, khách hôm nay nhiều thật đó."

Béo ca vừa chào chú Lâm, Khúc ba đã đi từ nhà giữa ra, "Béo nè, đợi lát nữa cháu thống kê số người hộ bác, xem có ngồi đủ trong Đông viện không, nếu không đủ, thân thích hai bên đi ra viện tam khai ngồi đi."

"Được a, chú Khúc, việc này chú khoog cần lo, chú cứ tiếp khách là được, còn lại chúng cháu sắp xếp." Béo ca cười ha ha, chạy về phía cửa, lại đón thêm vài vị khách đến đây.

Tại cửa Liên Hoa, Béo ca suýt chút nữa bị đụng phải, "U, Phí Dương, cậu cứ tự đi ra phía sân sau đi. Hai người Thước Nhạc còn đều ở sân sau đó."

"Béo ca, anh cứ tiếp tục, em tự đi được mà." Phí Dương cười đi về phía sân sau, dọc theo đường đi, người y quen không có mấy ai, nhưng người biết y lại không ít.

Tiến vào tứ viện Tứ Khai, yên tĩnh hơn nhiều, nhà giữa làm tân phòng, những đồ gia dụng đã được đổi mới hoàn toàn, không ai bước vào, Khúc Phàm Thước Nhạc đều đang ở phòng Tây sương chuẩn bị. Trên kháng đặt tại dãy phòng phía Bắc có không ít khách nữ, từ thư mời của Thước mẹ, cả nhà họ Tề đều đến, quan hệ trong mấy năm nay cũng không phải quá thân mật, nhưng nhóm tiểu bối lại hay qua lại, bọn họ cũng nhân dịp này để thêm thân cận.

Phí Dương vén rèm cử màu đỏ thêu song hỉ lên, trong nhà chính có mấy vị khách đang ngồi, đều đã năm sáu mươi tuổi, chắc hẳn là người thân của hai bên. Chào hỏi vài câu rồi đi về dãy phòng phía Nam, không gặp ai nữa. Thước Nhạc Khúc Phàm ngồi trên ghế trong phòng, phía sau mỗi người đều có một nhà tạo mẫu tóc, đang giúp hai người búi tóc. Bởi vì mặc Hán phục, tóc đều được nối dài, từ sáng sớm hai người đã trở thành rối gỗ, mặc cho người ta bày bố.

"Phí Dương, anh đến rồi." Thước Nhạc đưa mắt nhìn Phí Dương, chớp chớp.

Cười ôn hòa, "Hôm qua đã muốn tới rồi, nhưng có chút việc gấp, lỡ chuyến bay."

"Anh có thể tới là tốt rồi. Ngồi đi, đã ăn cơm sáng chưa? Còn lâu lắm mới đến giờ ăn, nếu đói thì ăn tạm chút điểm tâm đi."

"Đừng nhúc nhích." Nhà tạo mẫu tóc phía sau Thước Nhạc chỉnh đầu cậu.

Phí Dương cười cười, ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, còn giương mắt nhìn họ, Khúc Phàm bên kia cười với y, không nói gì. Ngồi từ sáng tới giờ, toàn thân cứng đơ mất rồi.

Người tới quả thật không ít, dù những người này có thành kiến với họ hay không thì đều rất tò mò với hôn lễ này, cho nên đều tới từ sớm. Mấy gian viện, phòng ở, nhà giữa đều có rất nhiều người ngồi, ba người một nhóm, năm người thành hội. Trong viện, trên hàng lang đều treo đèn lông đỏ, đồ trang trí trong các phòng cũng đều mang màu sắc vui vẻ, khi mặt trời chiếu rạng ánh lên màu đỏ rực rỡ khiến cho những người đên tham dự hôn lễ đều thấy thật vui vẻ. Cho dù có người trong lòng không ưa gì hôn nhân đồng tính nhưng cũng vì vậy mà trở nên vui vẻ, cũng đưa ra lời chúc phúc chân thành cho hai người họ, dần dần, mọi người trong sân đã không còn coi hôn lễ này là trò chơi nữa, đều trở nên nghiêm túc.

Mọi người đều tò mò đối với cách sắp xếp cùng kiến trong trong viện, các chuyên gia trong căn cứ tới đây đều có kiến thức nhất định về thực vật cùng kiến trúc, cho dù là cây cối trong viện, hay là những đồ nội thất bên trong đều khiến người ta giật mình. Bởi vì hiện tại đang là tháng chạp, vốn lẽ cây cối đều phải héo rũ, Thước Nhạc vì muốn cảnh sắc trong sân mang nét vui mưng, cũng vì không để mọi người thấy kỳ lạ nên nhổ mấy chục cây mai đỏ đang nở rộ, những cây thân leo màu nâu đỏ, những bụi hoa đỏ tươi từ trong không gian ra trồng; sau khi hoàn thành khiến người ta cảm thấy trong viện tràn ngập sinh khí, màu sắc đỏ tươi khiến không khí trở nên vui mừng, càng đừng nói đến những cây mẫu đơn phú quý đặt trên hành lang, những chậu lan mang mùi hương thanh nhã. Thước Nhạc lần này không dấu giếm hoa cỏ gì trong không gian, thấy thích thì đều bày ra. Những vị khách nhìn thấy không khỏi líu lưỡi, trong lòng âm thầm tính toán tổng giá trị của những đồ vật trong này, có điều khi tính toán xong lại khiến người ta thấy khó thở. Vài vị học giả về thực vật thấy mấy loại hoa cỏ cực phẩm, trong lòng giống như bị mèo cào, hận không thể lập tức chạy đến lúc hôn lễ kết thúc, hỏi Thước Nhạc xem những loại cây đó làm thế nào mà trồng được, giữa trời đồng giá rét này, những loại hoa khó tính kia sao mà nở ra vậy chứ.

Chiến hữu của Khúc Phàm, bạn học của Thước Nhạc không chút hứng thú với mấy thứ này, bọn họ đang hiếu kỳ về gia cảnh của hai người. Bình thường hai người nhìn rất… bình thường, cũng không quá phô trương, nhưng nhìn bây giờ mà xem, những gia đình quyền quý thông thường so ra đều kém. Bọn họ chụm năm chụm ba phỏng đoán, rất nhanh đã bị mâm trái cây bàn trên bàn hấp dẫn, hao quả nơi này cho dù là màu sắc, độ sáng hay hương vị đều quá tuyệt vời. Mứt kẹo hoa quả cũng không phải loại có thể mua được ở bên ngoài. Cả tòa tứ hợp viện đều lộ ra màu sắc thần bí.

Lần này nếu đã cử hành hôn lễ trong tứ hợp viện, hai người cũng đã chuẩn bị không che dấu gì cả, hiện tại bọn họ đã có năng lực để chống lại mọi thế lực. Cả đời mới có được một hôn lễ như vậy, hai người cũng không muốn giấu giấu diếm diếm làm gì.

Giờ lành đã điểm, tân khách đều tiến vào ba gian phòng tại viện Tam Khai, ba gian phòng thật lớn, người lớn tuổi ngồi hai bên sườn, người trẻ tuổi đứng trong sảnh giữa, nghe nhạc công trong sân tấu lên khúc nhạc vui mừng, Khúc Phàm cùng Thước Nhạc nắm trong tay hồng trù đi ra, phía sau có mấy đứa nhỏ.

Ngay khi một đôi tân lang này đi tới, mọi người không khỏi sợ hãi trong lòng, thật sự một cặp trời sinh.

Khúc Phàm cùng Thước Nhạc giờ đang mặc Hán phục trang trọng may mắn, trường bào với tay áo rộng dài mặc trên người hai người mang lại cảm giác khác nhau. Từ sáng sớm, hai người đã thức dậy chuẩn bị, Khúc Phàm mặc cát phục* màu đen, nơi cổ áo, tay áo dùng chỉ đỏ thêu lên những hoa văn phức tạp, phía trên cùng dùng chỉ đỏ thêu lên những đồ án khác nhau, cả bộ trong trong ngoài ngoài có đến bảy tám lớp, tạo cho người khác cảm giác trang nghiêm, một bên hông đeo túi hương thêu hình uyên ương nghịch nước, bên kia đeo ngọc bội long phượng, tóc đã được nối dài, được vấn cao trên đầu, dùng mũ quan thắt dây vàng cố định lại, toàn thân toát lên vẻ trang nghiêm, khí phách. Hình thức quần áo của Thước Nhạc giống như của Khúc Phàm, nhưng màu sắc thì ngược lại, cát phục màu đỏ thêu những hoa văn màu đen, trang sức y hệt nhưng lại càng tăng thêm vẻ phiêu dật, thanh nhã.

**cát phục: y phục may mắn*

61. Chương 60: Một Ngày Mới

Bị vây giữa đám người, đi vào trong phòng. Trong phòng lúc này đã đầy ắp người, hai người nắm hồng trù đứng tại đó, trên mặt đều hơi phiếm hồng, Thước Nhạc lại càng không biết đang nhìn nơi nào.

Người dẫn chương trình đọc diễn văn, hai người dâng hương, nghi lễ chính thức bắt đầu.

"Nhất bái thiên địa."

Hai người thản nhiên lên hương, quỳ xuống đệm hương bồ được thêu hoa, lạy một cái.

"Nhị bái cao đường."

Cha mẹ hai bên ngồi trên ghế nhận một lạy của hai người. Họ đã nhìn thấu tình cảm nhiều năm qua của hai người, trong lòng hoàn toàn không chút vướng mắc, trong mắt tràn đầy vui mừng. Vợ chồng hạnh phúc có lẽ cũng chỉ đến vậy thôi.

"Phu phu giao bái."

Đứng mặt đối mặt, mang cùng một vẻ, bọn họ rốt cuộc có thể công khai với mọi người, bọn họ rốt cuộc có thể thản nhiên bày tỏ tình yêu, chưa từng nghĩ tới ngày hôm nay, hạnh phúc tựa như mật đường tràn đầy cõi lòng.

Quỳ xuống trên đệm hương bồ, cúi đầu thật sâu, Khúc Phàm cầm chặt tay Thước Nhạc, cảm giác được lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi, ôn nhu nhìn cậu, "Chúng ta vĩnh viễn bên nhau."

Cười gật đầu, mắt không kìm được mà đỏ lên.

Khách nhân đứng đầy cả sảnh đường thấy đôi tân lang này, giờ khắc này chợt thần thánh như vậy, họ chợt có thể nghiệm với đối với hôn nhân đối với tình yêu, chỉ cần hai người thật tình yêu nhau thì ắt sẽ có được hạnh phúc.

"Đưa vào động phòng." Thanh âm người dẫn chương trình lại vang lên, đôi tân lang hoàn thành hôn lễ dưới sự chứng kiến của trời đất, của cha mẹ, của tân khách, có lẽ bọn họ không có được sự bảo vệ của pháp luật, có lẽ họ vẫn không thể có được sự tán thành của xã hội, nhưng bọn họ đã có được sự chúc phúc chân thành của những người có mặt hôm nay.

Những tân khách lớn tuổi đều đã ngồi vào chỗ của mình, người trẻ tuổi thì vây lấy đôi tân lang đi tới nhà giữa ở hậu viện, nơi này đã sớm được trang trí thành tân phòng, vách tường trong phòng treo đầy ảnh chụp của người người, cả căn phòng đỏ rực tràn ngập vui mừng.

Những đồ gia cụ trong phòng đều được đổi thành đồ mới, thuần một màu cây tử đàn, khắp phòng đều được điêu khắc cầu chúc đầu bạc răng long, yến hỉ đồng quy, trường xuân đồng khánh, tấm rèm trên giường dài ba mét có hình trẻ con chơi đùa, ngụ ý bách tử nghìn tôn. Thầy trò thầy Lí làm cho họ rất nhiều bộ gia cụ, bộ này cũng dựa theo ý của cha mẹ làm ra, Thước Nhạc cảm thấy kiểu dáng quá phức tạp, vẫn luôn đặt trong không gian, hôm nay mang bày ra nhưng cũng ngụ ý cát tường.

Chiếc giá áo bên giường treo hai bộ áo ngủ bằng gấm đỏ thẫm, hai người ngồi trên giường uống rượu giao bôi, ăn bánh hỉ, nghi lễ coi như hoàn thành.

Đi vào Đông viện, yến tiệc đã bắt đầu, mỹ thực được tỉ mỉ sắp xếp đầy trên bàn, khiến tân khách kinh hỉ không thôi, cho dù vài vị công tử thường xuyên ra vào khách sạn năm sao, nếm qua hầu hết món ngon trên thế giới cũng không thể không thừa nhận, bọn họ chưa từng nếm qua những món trong yên tiệc này. Nhất thời, không ít người tới mời rượu tân lạng.

Tiệc cưới này cũng chỉ được lưu truyền trong phạm vi nhỏ, cũng bởi không hề che dấu những vật phẩm trang trí trong nhà, người biết hàng cũng có thể nhận ra thứ treo trên tường, thứ đặt trên giá kia đều là của hiếm. Kinh thành lớn như vậy, nhưng nếu có tin tức gì thì cũng được truyền đi rất nhanh, năm cũ chưa hết, trong nhà đã xuất hiện kẻ trộm. Khúc Phàm nhân dịp ngày nghỉ lại trúc cơ thêm lần nữa, ngồi thiền lĩnh hội tiến nhập cảnh giới thứ hai mười bảy của công pháp mới. Thước Nhạc mỗi ngày ngoại trừ chơi cùng đám nhỏ, nghiên cứu tâm luyện hoặc hấp thu những tri thức trong đầu, khi không có việc gì thì khắc vài trận pháp trong tứ hợp viện, tăng cường bảo vệ cho tứ hợp viện.

Vốn cũng chỉ vui đùa thực hành vậy thôi, không nghĩ tới vào ngày mùng tám, khi đang ngủ lại nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, đánh thức mọi người trong tứ hợp viện, vừa ra ngoài đã thấy, ở nóc nhà tại tiền viện có một gã đàn ông đang lơ lửng, cả căn nhà đang lơ lửng, người nọ cũng theo đó bay lên, thân thể được dựng đứng lên, không thể cử động, nhưng vẻ mặt lại lộ vẻ hoảng sợ, giống như gặp phải kẻ địch mạnh vậy. Có thể thấy rằng người nọ là kẻ trộm, Thước Nhạc cũng chẳng thèm quan tâm, ném ra một trận pháp tiêu âm, cả nhà quay về ngủ tiếp, ngày hôm sau mới đưa tên trộm gần như sắp thoát xác kia đến đồn công an. Chuyện như vậy trong một tháng qua đã xuất hiện hơn mười lần, kẻ trộm dù có tài giỏi đến đâu cũng chỉ có thể bước vào tiền viện, không rõ nguyên nhân bị giam lại. Dần dần số nhà bảy mươi hai ngõ Lão Hòe trở thành cấm địa của lũ trộm cắp, nhà ở khu này cũng trở nên nổi tiếng khắp kinh thành.

Một năm sau~~~~~

"Khúc đội trưởng, đến tìm bác sĩ Thước sao?" Y tá Giang thấy Khúc Phàm đi vào, cười hỏi.

"Hôm nay về sớm, đúng lúc đón Thước Nhạc nhà tôi tan ca. Em ấy ở văn phòng sao?" Vẻ mặt Khúc Phàm tràn đầy ý cười nói, người trong bệnh viện đều biết hắn.

"A, không, bác sĩ Thước đang họp. Anh tới văn phòng chờ một lát, cũng sắp xong rồi."

"Tôi qua đó vậy, y tá trưởng cứ làm việc tiếp đi."

Y tá Giang thấy Khúc Phàm lên lầu hai, trong mắt lại lộ ra sự hâm mộ. Hôn lễ một năm trước kia, cô không tham dự, sau khi phòng y tá trở thành bệnh viện mới được tuyển vời, khi mới biết quan hệ giữa Thước Nhạc cùng Khúc Phàm, cô vốn bài xích. Nhưng sau đó, nghe người khác nói về buổi hôn lễ kia, thường xuyên thấy Khúc Phàm tới đón Thước Nhạc tan ca, thấy được tình cảm ngọt ngào giữa hai người, cái nhìn của cô với quan hệ giữa hai người mới thay đổi hoàn toàn. Chồng của cô cũng là người trong căn cứ, địa điểm công tác của hai người cũng gần nhau, khi mới kết hôn, tình cảm hai người cũng tốt lắm, nhưng qua vài năm ngọt ngào, tình yêu biến thành tình thân, giữa hai người khi đó ít đi vài phần lãng mạn, loại chuyện như đón nhau khi tan ca này cũng chưa từng xảy ra.

Khúc Phàm ngồi trong phòng làm việc của Thước Nhạc, lật xem báo hôm nay, thần thức tập trong vào phòng họp cuối hàng lang, mười phút sau, "thấy" Thước Nhạc đi từ phòng họp ra, buông tờ báo xuống, đứng lên.

Thước Nhạc mở cửa phòng, đã bị ôm lấy, cảm thấy hơi thở quen thuộc cũng không giãy dụa, "Hôm nay sao lại về sớm thế?"

Khúc Phàm cúi đầu hôn lên vành tai Thước Nhạc, "Gần đây thiên hạ thái bình mà. Ha ha, không có việc gì cần anh ra tay, anh sẽ về luôn. Đúng lúc chúng ta về sớm chút, ban chiều mẹ anh gọi điện thoại đến, nói nhớ Miu Miu, bảo chúng ta đi tới nhà cha mẹ."

"Chờ em thay quần áo rồi về."

Sau khi hôn lễ kết thúc, Khúc Phàm tiến hành trúc cơ, thực lực cũng được đề cao, đối với công việc do Cục Đặc vụ giao cho, hắn lại càng giải quyết dễ dàng. Thế giới gầm trong kinh thành này đều bị hắn nắm trong tay, cấp dưới của hắn, cũng chỉnh là tổ viên, cũng bị hắn dạy dỗ mà thực lực được nâng cao, ngày thường có thêm thời gian tu hành cùng chơi đùa với Thước Nhạc, đám nhỏ.

Đến cuối hè, bọn họ chào đón đứa nhỏ cuối cùng của mình, Miu Miu, tuy rằng bọn họ vô cùng mong rằng đứa nhỏ sẽ là con gái, nhưng cuối cùng hy vọng vẫn bị dập tắt, lại là một thằng con trai nữa. Đứa nhỏ này khi sinh ra có chút oanh liệt. Khi ấy, không gian thứ hai của Thước Nhạc xảy ra biến hóa, sinh đứa nhỏ vào lúc cơ thể cậu yếu nhất. Tuy rằng cuối cùng vẫn rất suôn sẻ, nhưng vẫn ảnh hưởng tới cơ thể cậu, sau lần đó, đóa hoa sen nơi bụng cậu biến thành màu đỏ, khắc trên cơ thể cậu tựa như hình xăm không thể xóa bỏ, mà cậu, từ đó về sau, mất đi khả năng dựng dục. (aka mang thai)

Tuy rằng vẫn tiếc nuối khi không có con gái, nhưng Miu Miu sinh ra vẫn khiến họ vui mừng vô cùng. Đứa nhỏ này hoàn toàn khác với mấy đứa kia, nó giống Thước Nhạc tới chín phần, tuy rằng con nhỏ nhưng cũng có thể nhận thấy nó là đứa trẻ ngoan ngoãn, tiếng khóc tựa như tiếng kêu của mèo con, sau khi chào đời ba tháng, bọn họ cũng không phát hiện đứa nhỏ có gì đặc biệt, khiến Thước Nhạc không nhìn được mà gọi nó Miu Miu, trong lòng vui vẻ vì cuối cùng cũng có được một đứa con ngoan ngoãn, bình thường.

Từ phòng tắm đi ra, bỏ dép lê ra, lên kháng, sờ sờ kháng, "Anh lại bỏ thêm than? Nóng vậy, đứa nhỏ dễ nóng trong." Mùa đông tại Yến Kinh có chút lạnh, tứ hợp viện đều có địa lòng, trong phòng còn đặt thêm một hơi chiếc kháng, mùa đông, họ thích ở gian phòng phía Tây. Hai gian nhĩ phòng nơi này, gian ngoài làm phòng ngủ, phòng phía nam trở thành phòng vệ sinh cùng cất quần áo, phòng phía bắc thành phòng ấm. Đốt kháng sưởi bên này, trong phòng sẽ không có khói, lại nói, bọn họ đều dùng than với chất lượng cao, trong phòng cũng không có mùi gì. Khi vào đông, ngủ trên kháng ấm áp, sáng cũng không muốn thức dậy nữa.

Khúc Phàm cầm bình sữa lắc lắc, "Dự báo thời tiết nói đêm nay nhiệt độ sẽ giảm, anh thêm chút than, giờ cứ đặt Miu Miu ở đầu giường, tránh xa lò sưởi chút đi vậy."

Thước Nhạc ôm lấy đứa nhỏ, "Miu Miu, Miu Miu của ba nha. Anh xem đi, thằng nhỏ này hơi mơ màng."

"Em đút cho nó đi. Chắc vừa uống xong, nên muốn ngủ rồi." Khúc Phàm đưa bình sữa cho Thước Nhạc, tiện tay đem ga giường cùng chăn nhỏ đến đầu giường, đặt xa lò sưởi.

"Em chưa nói với anh nhỉ, từ cuối tuần sau, em muốn tới bệnh viện tuyến dưỡi chữa bệnh lưu động."

"Đi bao lâu? Sao lại cho em xuống thế?"

"Chắc khoảng một tháng, vốn cũng không đến phiên em, nhưng lại trùng hợp, khu bệnh viện số ba có ca giải phẫu không thể tiến hành, tìm đến em, em chuẩn bị mai qua xem sao, viện trưởng bọn em liền giao nhiệm vụ này cho em." Bệnh viện của họ tuy rằng không lớn, nhưng những bác sĩ bên trong lại có tay nghề cao, trước kia, khi còn là phòng y tế, hàng năm đều có vài lần chữa bệnh lưu động, thời gian không thể đoán trước. Cậu mới gặp lần đầu.

"Dù sao cũng là bệnh viện quân khu thôi, trong nhà có thím Ngô, em cũng đừng lo lắng."

"Mấy án lệ trong căn cứ quá ít, vừa lúc em qua đó học tập thêm." Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Miu Miu.

Thứ hai, Thước Nhạc vào bệnh viện số ba, đầu tiên xem qua ca phẫu thuật não bộ, phẫu thuật loại bỏ khối u ác tính là một trong những loại phẫu thuật khó làm, bệnh nhân đã hơi lớn tuổi, việc tiến hành phẫu thuật lại càng thêm khó khăn, xem bệnh án, tiến hành xem xét những ghi chép về bệnh của bệnh nhân, ca giải phẫu này vẫn có hơi chắc chắn. Sự khó khăn của ca giải phẫu này nằm ở việc khống chế không để cho khối u bị vỡ, về điểm này thì Thước Nhạc có thể sử dụng tinh thần lực để phủ kín miệng vết thương, những vấn đề khác lại càng dễ giải quyết.

"Bác sĩ Lý, sắp xếp phẫu thuật đi, tình huống của bệnh nhân coi như ổn định, có thể tiến hành phẫu thuật."

"Vậy thì sắp lịch vào chiều này." Bác sĩ Lý thuộc khoa não ngoại bệnh viện khu ba nghe lời cậu nói, vẻ mặt dịu đi nhiều, ca phẫu thuật này, không ai trong bệnh viện bọn họ có thể nắm chắc, cả Yến Kinh này, không quá năm người có thể tiến hành ca phẫu thuật này, mà vị trước mặt này sợ rằng là người có thể chắc chắn nhất, tuy rằng nhìn cậu ta có vẻ trẻ như vậy.

Thước Nhạc tới phòng y tế, cũng coi như có được sự coi trọng của căn cứ, dưới sự trợ giúp của tinh thần lực cùng thần thức to lớn, một vài ca phẫu thuật khó đều có thể tiến hành, mà bởi vì lúc trước từng thực tập ở khoa não ngoại, cậu càng thêm quen thuộc với những ca phẫu thuật khoa não ngoại. Một năm nay, cậu tiến hành không ít các ca giải phẫu, dần dần cũng được biết đến, cũng có chút danh tiếng trong mấy bệnh viện trong quân khu. Đây cũng là bước tiến để bước vào đội ngũ nhân tài trong căn cứ, nếu không đạt tới trình độ hiện tại, chắc còn phải cố gắng vài năm.

62. Chương 61: Phẫu Thuật

Phẫu thuật loại bỏ khối u ác tính là ca phẫu thuật khá khó trong các ca phẫu thuật, càng huống hồ, trường hợp này người bệnh có khối u trong tiểu não. Khe nhỏ đằng sau gáy chính là tiểu não, là tổ chức điều khiển các hành vi của não bộ. Khối u ác tính là loại bệnh ác tính nhất đối với não, được hình thành từ những tế bào não chết đi, một lượng độc rất nhỏ sẽ truyền vào đại não, cuối cùng dẫn tới não bộ tử vong.

Tuy rằng dụng cụ chữa trị hiện nay đã tiên tiến hơn, nhưng người có thể tiến hành loại phẫu thuật này vẫn rất ít, tìm khắp kinh thành cũng không được đến năm người. Thước Nhạc cũng không bởi vì đắc ý mà lơ là, sau khi xác định thời gian phẫu thuật, vẫn luôn ở trong văn phòng xem tư liệu, hơn nữa, cứ lặp đi lặp lại ca phẫu thuật ở trong đầu. Loại bỏ khối u với cậu mà nói thì cũng hơi dễ dàng, việc khó hiện nay là làm thế nào để ngăn chặn việc khuếch tán độc tố. Về điểm này, Thước Nhạc thật ra không quá lo lắng, thần thức có thể giúp cậu "thấy" rõ ràng các tế bào cùng dây thần kinh trong não bộ của bệnh nhân, mọi tình huống não bộ đều có thể hiểu biết tượng tận, mà việc phóng ra tinh thần lức có thể giúp cậu ngăn cách bộ phần muốn cắt bỏ, như vậy có thể hoàn toàn ngăn cản được việc khuếch tán độc tố.

Thần thức cùng tinh thần lực, trải qua sự nghiên cứu của Thước Nhạc một khoảng thời gian, mới hiểu rõ được. Thần thức được sinh ra trong thức hải của cậu, trong tu hành, việc tu luyện thần thức là vô cùng

quan trọng, chỉ khi có được thần thức to lớn cùng với việc vận dụng thuần thục mới có thể sử dụng tốt pháp khí và tu luyện. Tu luyện thần thức là căn cơ của người tu hành. Thần thức của Thước Nhạc rất lớn mạnh, bởi vì đóa hoa sen thứ hai xuất hiện khiến thức hải của cậu tăng trưởng tới vô hạn, theo đó thần thức cũng trở nên mạnh mẽ. Đây đều do cậu được hoa sen ban tặng, cho nên cho dù thần thức có lớn mạnh nhường nào, cậu cũng không thể hoàn toàn sử dụng, còn cần tu luyện để thích ứng một chút.

Tinh thần lực là một loại năng lượng được sinh ra từ trong đầu mỗi người, đây là một loại năng lực ý niệm. Trước kia Thước Nhạc thường xuyên lẫn lộn giữa tinh thần lực cùng thần thức, sau khi trở nên mạnh rồi mới phát hiện, đây vốn là hai loại phương pháp tu luyện khác nhau. Tuy nhiên, bởi vì thường xuyên sử dụng tinh thần thể trong không gian, năng lực vận dụng tinh thần lực của Thước Nhạc mạnh hơn thần thức rất nhiều. Tuy rằng tinh thần lực không thể mạnh như thần thức, nhưng sử dụng lại càng thêm trôi chảy, hơn nữa vận dụng tinh thần lực khiến cho cậu giống như mọc ra thêm vô số tay, làm việc càng dễ dàng hơn.

Cho dù là loại năng lực nào, càng dùng thì càng thuần thục, cho nên khi cậu chữa bênh cho người khác thì thường xuyên sử dụng loại năng lực này, như vậy việc chuẩn đoán cùng trị bệnh càng thêm dễ dàng, có vài bệnh nhỏ còn không cần phẫu thuật. Cứ như vậy, Thước Nhạc chẳng chữa trị được nhiều bệnh, còn có thể hiểu rõ về cơ thể con người, cũng có trợ giúp với việc tu hành của bọn họ.

Thời gian phẫu thuật được xếp vào buổi sáng, thấy cũng sắp tới giờ, không đợi ai thông báo, tự đi tới phòng phẫu thuật. Tại phòng sát trùng tiến hành sát trùng thật cẩn thận, nhẫn ngọc trên ngón áp út nơi tay trái ẩn dấu đi. Chiếc nhẫn này đã đeo từ ngày kết hôn, có vài trận pháp có thể dấu đi vật phẩm, tuy nhiên, trải qua sự luyện chế của hai người, đôi nhẫn này đã được coi như pháp khí. Trong không gian có lửa huyễn tật thiên, việc luyện khí không khó, khó ở việc tìm nguyên liệu. Cho dù có khéo tay đến đâu đi chẳng nữa, không bột thì cũng chẳng thể gột nên hồ, người phụ nữ khéo tay đến mấy cũng chẳng thể nấu cơm mà không có gạo, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ luyện chế được ngọc thạch với pha lê, làm một vài ngọc phù đơn giản hoặc là tinh luyện vũ khí đao nhỏ… số lượng ngọc thạch khoáng thạch bị tiêu hao cũng rất lớn, cũng may thông qua hai đệ tử thế gia cũng bán được chút đồ, thu hoạch một khoản, để bọn họ có thêm ngân sách đi thu thập nguyên liệu.

Hai chiếc nhẫn ngọc cũng là hai luyện chế phẩm tốt nhất. Tuy rằng bề ngoài không có thay đổi gì lớn, nhưng hai chiếc nhẫn này ước chừng đã làm hao tổn mười hai tấn khoáng thạch các loại, tính chất của ngọc được nâng tới mức cao nhất, giống như hai hồ nước xanh biếc, phẩm chất cũng là cực phẩm. Hai chiếc nhận trải qua việc ngưng luyện bằng thần thức của họ có thể thu phóng tự nhiên, lúc cần có thể thu vào trong cơ thể, không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào, còn có tác dụng bảo vệ. Năng lực bảo vệ này có thể chịu được một chiêu cực mạnh của người tu chân kỳ linh tịch. Dưới tình huống việc tu chân ngày càng sa sút như hiện nay, hai chiếc nhẫn ngọc này phi thường hiếm có.

Sát trùng xong, Thước Nhạc bước ra khỏi phòng sát trùng, trong phòng vô khuẩn mặc vào bay tay vô khuẩn, xuyên qua cửa thủy tinh thấy chủ nhiệm khoa não ngoại đang nói chuyện cùng một người đàn ông trung niên tuổi tầm năm mươi mặc tây trang. Người đàn ông kia cau mày, không ngừng nói gì đó, tuy rằng cách một cánh cửa lớn, Thước Nhạc vẫn nghe thấy, “Chủ nhiệm Tương, tôi vẫn muốn ca phẫu thuật của cha tôi sẽ do ông tiến hành. Ông là bác sĩ chủ nhiệm của khoa não ngoại, chỉ có ông mổ, chúng tôi mới yên tâm.”

Chủ nhiệm Tương hơi bất đắc dĩ nhìn người đàn ông mặc tây trang, “Lý quân trưởng, lão tướng quân bị ung thư ác tính, tình huống của ngài ấy bây giờ tạm coi như ổn định, nhưng loại ung thư ác tính này tùy thời có thể chuyển biến xấu. Tại Yến Kinh, không quá năm người có thể tiến hành ca phẫu thuật này, tỉ lệ

thành công không đến ba mươi phần trăm. Mà trên thế giới, xác xuất thành công cũng tương đương. Bác sĩ Thước tuy rằng còn trẻ tuổi, nhưng lại có xác xuất thành công cao nhất, nếu cậu ấy đã đồng ý tiến hành phẫu thuật, tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật này có thể coi là rất lớn."

Người đàn ông mặc quân trang nhíu mi thành một đường thẳng, tình huống của cha, hắn không phải không biết. Việc phát bệnh của cha có chút nhanh, khối u ác tính phát triển rất nhanh, vốn không có thời gian đưa ra nước ngoài điều trị. Huống chi, lấy thân phận của cha, việc đưa ra nước ngoài điều trị cũng rất phiền phức. Dựa theo tình hình phát triển bệnh của cha, không thể chờ được việc mời chuyên gia nước ngoài, đưa đến đây cũng bởi vì sự nổi tiếng của chủ nhiệm Tương trong lĩnh vực não bộ trong nước. Không ngờ rằng, đưa đến đây rồi lại được báo rằng sẽ do một bác sĩ đến tận giờ cũng chưa từng nghe tên tiến hành, đây có thể là trò đùa được sao?

"Anh hai, em mời bác sĩ Từ từ đại học Hoa Cảnh đến đây." Một phụ nhân* xinh đẹp chừng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi đến bên cạnh người đàn ông tây trang, người cùng đến chính là thầy hướng dẫn của Thước Nhạc, bác sĩ Từ.

**phụ nhân: người phụ nữ đã có chồng*

"Được được, chủ nhiệm Tương, giờ bác sĩ Từ đã đến, hai người cùng tiến hành phải chăng có thể tăng tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật."

Chủ nhiệm Tương cười khổ, chào đón bác sĩ Từ, "Lão Từ, sáng qua tôi đã tới tìm ông, nghe nói ông đi Thượng Hải cơ mà, về bao giờ thế." Tuy rằng không thuộc cùng một bệnh viện, nhưng đều là người nổi danh trong lĩnh vực não ngoại, bọn họ tất nhiên quen biết, đôi khi còn có thể cùng hội chẩn, việc liên lạc với nhau cũng rất thường xuyên. Bởi vì phẫu thuật có hơi khí, ban đầu ông cũng muốn mời bác sĩ Từ, không nghĩ rằng bác sĩ Từ đi Thượng Hải họp, nhất thời không thể liên lạc, chủ nhiệm Tương mới tìm đến bác sĩ Thước. Hiện tại, nếu bác sĩ Thước đã đồng ý phẫu thuật, xác xuất thành công so với ông và bác sĩ Từ thì cao hơn một chút, dù sao, ông cùng từng theo dõi vài ca phẫu thuật, hai bên chênh lệch rất nhiều.

"Tôi vừa về sáng nay, tình huống thế nào?" Bác sĩ Từ nếu không phải có quan hệ dây dưa với nhà này, ông nói sao cũng sẽ không đến đây. Trạng thái hiện tại của ông không thích hợp phẫu thuật, nhưng làm trợ thủ cho người khác thì không sao.

"Khối u ác tính ở tiểu não, ba năm trước tôi từng tiến hành một ca, nhưng tình huống lúc đo nhẹ nhàng hơn bây giờ, hiện tại không nắm chắc."

Bác sĩ Từ cũng nhíu mày, ông hiểu rõ loại phẫu thuật này, cho nên biết rõ mạo hiểm trong đó, "Xem tấm chụp X-quang đi."

Bác sĩ Tương cười khổ nói với bác sĩ Từ, "Tôi đã mời một chuyên gia não ngoại đến đây, xác xuất thành công đều cao hơn tôi với ông, nhưng mà..." Nhìn nhìn người đàn ông quân trang bên cạnh, y thuật cao siêu, nhưng người nhà bệnh nhân không tín nhiệm nha.

"A, ai vậy?" Ông biết rõ chuyên gia não ngoại tại Yến Kinh, không biết là ai nữa.

Nghe đến đây, Thước Nhạc chỉ có thể ra ngoài, xem ra, ca phẫu thuật này không thể tiến hành đúng giờ rồi.

"Thầy." Mở cửa ra, cười, chào hỏi bác sĩ Từ.

Bác sĩ Từ đột nhiên thấy Thước Nhạc, nở nụ cười, "Thước Nhạc, sao trò lại ở đây? Hả— chuyên gia mà lão Tương nói không phải trò chứ." Bác sĩ Từ bừng tỉnh đại ngộ nói.

Gật gật đầu, "Thầy không có thời gian, chủ nhiệm Tương tìm em."

"Lão Tương sẽ tìm người." Lấy tay chỉ chỉ chủ nhiệm Tương, khóe miệng không nhịn được cong lên.

"Chủ nhiệm Tương, ông không phải vớ đại người tới đó chứ. Bệnh viện của các ông thật sự quá trốn tránh trách nhiệm rồi. Cậu ta có tư cách sao? Nếu cha tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, ai tới chịu trách nhiệm chứ." Đôi nam nữ vô cùng tức giận nói với chủ nhiệm Tương, ánh mắt nhìn Thước Nhạc không có sự tín nhiệm.

"Đúng vậy, người kia là đồ đệ của ngài sao, bác sĩ Từ? Đã tốt nghiệp chưa?" Người đàn ông tây trang mang vẻ hoài nghi.

Bác sĩ Từ nhíu mày, nghiêm mặt nói, "Minh Phong, Thần Minh, tuy rằng tôi là thầy hướng dẫn của Thước Nhạc, nhưng năng lực của trò ấy đã sớm vượt xa tôi, cậu ấy thích hợp tiến hành ca phẫu thuật này hơn tôi. Nếu biết do trò ấy mổ chính, tôi cũng chẳng đến làm gì." Ông hiểu rõ năng lực đệ tử của mình hơn bất kỳ ai, ông từng quan sát cậu phẫu thuật, năng lực hoàn toàn vượt qua ông, cho dù trên thế giới cũng tuyệt đối là hạng nhất.

Nghe bác sĩ Từ nói vậy, hai anh em đều ngạc nhiên, sau đó bọn họ cũng yên tâm, dù sao dựa theo quan hệ của bác sĩ Từ với bọn họ, bác sĩ Từ sẽ không mang tính mạng của cha họ ra nói đùa.

"Thầy, hai chúng ta lâu rồi mới gặp, lát phẫu thuật xong, thầy trò ta tâm sự chút nhé." Thước Nhạc cười ha ha, nói với thầy hướng dẫn của mình.

"Ừ, nhưng hôm nay có thể xem ca phẫu thuật này chứ?" Bác sĩ Từ vô cùng mong đợi, hôm nay, ông không thể lên sân khấu, nhưng nếu không được xem ca phẫu thuật như vậy, ông không cam lòng.

"Ha ha, em thì không sao, việc này còn muốn nhờ chủ nhiệm Tương sắp xếp." Thước Nhạc tự tin nói, xoay người đi về phòng vô khuẩn, từ thủy tới chung cũng chưa nhìn hai anh em nhà kia. Vẻ ngoài của cậ nhất định không cách nào khiến người khác tín nhiệm, cho nên, tất cả vẫn nên dựa vào sự thật mà nói, có bác sĩ Từ cam đoan, ca phẫu thuật này nhất định cứ làm như bình thường, cậu vẫn nên chuẩn bị thôi. Vừa rồi khử trùng đã trở nên vô dụng, quần áo trên người cũng cần đổi sang bộ khác, tối nay nhất định phải dùng nước suối ngâm mình, nước khử độc này thật sự không thoải mái tẹo nào.

Đèn báo tại phòng quan sát sáng lên, ca phẫu thuật đã chấm dứt, chỉ còn việc dọn dẹp, trong phòng quan sát nhất thời vô cùng im lặng, có thể đi vào nơi này quan sát thì đều là người nổi danh trong quân y khoa não ngoại, hai mươi bảy phút, một ca phẫu thuật hoàn hảo khiến những bác sĩ ở đây ngây ngẩn. Phẫu thuật khoa não ngoại, bình thường không phải đều tốn ít nhất bốn giờ sao, trong vòng có hai mươi bảy phút hoàn thành loại bỏ khối u ác tính, đây quả thực là kỳ tích, hơn nữa, đây cũng không phải ca phẫu thuật đơn giản.

Thấy ca phẫu thuật chấm dứt, nhưng bác sĩ bên trong như bừng tỉnh đứng dậy, đi về phía phòng phẫu thuật. Người họ Lý đang đứng trước cửa phòng phẫu thuật thấy có nhiều bác sĩ đến đây như vậy, lập tức bước tới trước mặt người quen, bác sĩ Từ, "Bác sĩ Từ, xảy ra chuyện gì?" Lúc này, trước cửa phòng phẫu thuật đứng hơn hai mươi người, ngoại trừ đôi nam nữ ban đầu, trong số những người khác đã có hơn một nửa mặc quân phục, quân hàm cũng không nhỏ. Người đặt câu hỏi là người lớn tuổi nhất trong số đó, quân hàm của ông ta là trung tướng.

Bác sĩ Từ chưa kịp trả lời, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Thước Nhạc cởi quần áo vô khuẩn bước từ trong ra, nhìn thấy bên ngoài có nhiều người như vậy thì hơi giật mình, bỏ khẩu trang xuống.

Bốp bốp— bốp bốp bốp— những bác sĩ có mặt đều vỗ tay tán thưởng, "Quá tuyệt vời! Thành tựu của trò trong ngành não ngoại đã vượt xa thầy rồi, Thước Nhạc ạ." Bác sĩ Từ lúc này vô cùng kích động, ông hoàn toàn không chút ghen tị, bị học trò của mình vượt qua, ông chỉ có vui mừng cùng tự hào.

"Đúng vậy, bác sĩ Thước, phẫu thuật rất thành công. Hy vọng bác sĩ Thước có thể hướng dẫn cho bác sĩ trong bệnh viện đôi chút." Phó viện trưởng bệnh viện cũng bước đến, vui vẻ nói, trong lòng đang suy nghĩ biện pháp để giữ cậu lại bệnh viện.

Thước Nhạc cười cười, "Cảm ơn mọi người, có thời gian thì mọi người cùng thảo luận." Khi phẫu thuật nghĩ rằng có người quan sát nên đã làm chậm lại, nếu không chỉ sợ lại càng thêm phiền phức. Lần phẫu thuật khiến giúp cậu phát hiện nhiều điều, thu hoạch thật lớn, những lĩnh ngộ về giải phẫu ngoại khoa càng thêm sâu sắc.

"Làm phiền chút, xin hỏi, ca phẫu thuật cho cha tôi đã xong sao?" Trung tướng nhìn cảnh này mà đoán.

Thước Nhạc quay đầu lại, hơi ngạc nhiên, thế mà gặp được người quen, cười với vị trung tướng trước mặt, "Ca phẫu thuật rất thành công, tình huống của bệnh nhân rất ổn định, tuy nhiên vì đã có tuổi, đến sáng mai mới có thể tỉnh lại. Hiện tại mọi người có thể đến cửa phòng giám sát quan sát, bệnh nhân đã được chuyển qua đó, chỉ có thể đứng nhìn từ bên ngoài, chưa thể đi vào."

Mọi người rốt cuộc lộ ra nụ cười yên tâm, "Cảm ơn bác sĩ." Vẻ mặt trung tướng dịu lại, tinh thần có chút mỏi mệt.

"Không có gì. Đây là chức trách của tôi." Cười cười nhìn về phía sau trung tướng, "Lí Sáng, không nghĩ rằng anh lại ở đây, bệnh nhân là..."

Vẻ khiếp sợ trên mặt Lí Sáng còn chưa tan hết, nghe thấy Thước Nhạc chào hỏi mình, hắn mới không phục

tinh thần, “Thước Nhạc, không ngờ rằng bác sĩ phẫu thuật cho cha tôi lại là cậu!”

63. Chương 62: Chuẩn Bị

“Mẹ Lí Sáng là vợ thứ hai của cha hắn, Lí Sáng không nhập ngũ, hai người con trai cùng một người con cái của Lí lão tướng quân đều ở phía nam, nhưng từ sau khi về hưu thì ông ở cùng với con trai út, có thể thấy được rằng ông ta thích người con út này đến mức nào.” Khúc Phàm cầm bình sữa, ôm Miu Miu ngồi bên kháng bón sữa cho nó, cười nói những chuyện mình biết cho Thước Nhạc.

Thước Nhạc ngồi trên bàn, giúp đám nhỏ ăn tối, “A, lúc ban chiều em cũng không thể không biết xấu hổ mà hỏi được. Lý lão gia tử đã sắp tám mươi, Lí Sáng nhiều lắm cũng chỉ ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, nghe anh ta nói vậy, em còn tưởng mình nghe nhầm cơ.” Nâng tay lau đi vết tương dính trên miệng Phi Phi, “Phi Phi dùng đũa đi.” Thằng nhỏ này cứ thích dùng tay bốc.

“Đũa dùng không tiện.” Phi Phi lau miệng nhỏ, than thở, cố sức dùng đũa gắp một miếng gà rang, ngó ngó mấy ông anh, vẫn dùng tay bốc tiện hơn.

“Dùng quen thì được rồi, con xem các anh con đều dùng được mà.” Kỳ Kỳ bên cạnh dùng đũa gắp một cái chân gà, khoa chân múa tay khoe khoang với Phi Phi, Tiểu Tiểu thì không làm gì cả, có điều đôi mắt mèo thật to kia sáng lên một chút, động tác cũng nhanh hơn. Gia Gia nở nụ cười, mở to mắt nhìn Phi Phi.

“Chờ Phi Phi lớn bằng mấy anh, nhất định dùng còn giỏi hơn mấy anh.” Không phục nói một câu, nó thật sự không thích dùng đũa ăn đâu.

Thước Nhạc nhíu mày, không quản nó nữa, đứng lên, đi đến bên kháng, tiếp lấy Miu Miu đã uống sữa xong, thằng nhỏ mới ba tháng mà gương mặt đã rõ ràng, cực kỳ giống Thước Nhạc, nhu nhu nộn nộn, bình thường rất ít khi khóc nháo, vui vẻ cũng chỉ hé miệng cười, thoạt nhìn vô cùng nhã nhặn lịch sự, so với con gái còn khiến người ta thích hơn.

“Em dỗ nó ngủ, anh ăn cơm đi.” Thước Nhạc ôm Miu Miu, nhẹ nhàng vỗ vỗ, ánh mắt nhóc con khẽ híp lại, bắt đầu mệt rã rời.

“Không cần, đợi lát nữa cùng ăn.” Khúc Phàm sờ sờ bắp chân nhỏ của Miu Miu.

Thước Nhạc không quản hắn, thấy mấy đứa nhỏ ăn cùng sắp xong, “Kỳ Kỳ, từ hôm nay các con qua phòng ở Tây Sương ngủ đi, giờ buổi tối có hơi lạnh, phòng các con ở hơi lớn, không đủ ấm, Gia Gia ngủ luôn ở tiểu kháng trong phòng này đi.”

“Chú nhỏ ơi, giờ cháu cũng không thấy lấy, tối lấy màn che thì ấm rồi, lại nói, kháng ở Tây Sương kia lớn, bốn đứa bọn cháu ngủ cũng được, nếu lạnh thì cháu tới phòng phía Bắc ở với Kỳ Kỳ, năm ngoái chẳng phải cũng ở như vậy sao. Tiểu kháng ở đây, cháu ngủ không quen.” Gia Gia nhanh chóng cự tuyệt, ở cùng

với ha chú, thấy không tiện.

Thấy cũng đúng, cũng không bắt buộc, sân rộng, phòng có thể ở cũng nhiều, đông hạ đều có chỗ ở, tuy nhiên, bọn nhỏ ở cùng một viện với cậu mới tốt, gần đây, cậu với Khúc Phàm đang nghiên cứu xây phòng trong không gian. Mấy ngay nay cậu đi bệnh viện chữa bệnh lưu động, mấy ngày nữa quay về làm việc tại căn cứ, bọn nhỏ tất nhiên sẽ theo cậu về ở trong đó, dù sau Khúc Phàm không bận, mỗi ngày đưa đón cũng được.

Hiển nhiên, mấy căn phòng trong ngôi nhà ở căn cứ của họ không đủ ở. Tiểu Tiểu hiện đã bắt đầu theo nghiên cứu viên trong căn cứ học tập. Thằng nhỏ kia có chỉ số thông minh rất cao, hiện đã muốn có kiến thức ngang cấp đại học, chỉ số thông minh của nó chắc chắn hơn hai trăm. Hơn nữa, từ khi Thước Nhạc luyện chế được ngọc giản, đám nhỏ dùng ngọc giản để học, thằng nhỏ kia cũng thông minh, nó giờ sẽ chuyển kiến thức vào ngọc giản, sau đó sẽ lưu giữ trong đầu, thần thức của nó còn lớn mạnh hơn mấy đứa khác.

Từ lúc bắt đầu có thể tiếp thu mười trang sách, đến giờ một lần có thể tiếp thu mười quyển sách, tiến bộ rất nhanh. Những kiến thức này đều được nó nhớ kỹ, chỉ cần cần đến thì có thể lấy ra, sau khi lý giải thì sẽ trở thành kiến thức của nó, muốn quên cũng không thể. Cứ như vậy, tinh thần lực của Tiểu Tiểu cũng mạnh lên, cặp mắt mèo kia thế nhưng có được một chút năng lực thôi miên, hơn nữa, đặc biệt có thể nhìn thấu lòng người. Nếu người kia có ác ý với nó, không thể dấu được hai mắt nó. Cũng chính bởi như vậy, giờ Tiểu Tiểu cũng không đi nhà trẻ, theo nhóm nhà khoa học trong căn cứ học tập, không giản bản thân cũng trở thành phòng thí nghiệm của nó. Chính vì vậy, hắn cũng cần phòng riêng.

Gia Gia giờ cũng đã dần hiểu chuyện, chơi đùa với bạn học nên tính cách cũng sáng sủa, học sinh trong lớp bọn nó rất đoàn kết thân thiết, hình thành một tập thể nhỏ. Có thể bởi gia đình những đứa nhỏ này đều đặc biệt, chúng nó cũng hiểu biết hơn những đứa trẻ khác, Gia Gia giờ có vẻ rất người lớn, cũng cần có phòng riêng.

Hơn nữa còn có thêm Phi Phi thích nghịch ngợm, cùng Kỳ Kỳ thường đến ở, ngôi nhà trong căn cứ tất nhiên không đủ ở.

Thước Nhạc đã sớm muốn để bọn nhỏ đến ở trong không gian, trong không gian rất lớn, hoàn cảnh tốt, linh khí rất có lợi cho con đường tu hành của bọn nhỏ sau này.

Ba mẹ trong nhà bởi vì tuổi tác, Thước Nhạc đã bắt đầu cải thiện thân thể họ một chút, linh tuyền trong không gian thứ hai còn có hiệu quả hơn nước hồ, có điều hơi bá đạo. Khúc Phàm ngâm trong nước linh tuyền để trúc cơ, thế nhưng cứ vậy tiến vào cảnh giới Nhị Dục Thiên. Bởi vì tu luyện pháp quyết tu thần tự nhiên, Khúc Phàm nhảy cóc qua cửu trọng thiên từng thứ nhất Brahma, tiến vào cảnh giới cuối cùng của Nhị Dục Thiên, đây còn do hắn đã áp chế hết sức mới đạt được.

Linh tuyền thật sự có hiệu quả, sau khi ba mẹ sử dụng xong cũng có thể thành công trúc cơ. Tuy nhiên, Thước Nhạc biết, dựa theo tình trạng cơ thể ba mẹ cậu, cũng chỉ có thể thừa nhận một giọt linh tuyền, Thước Nhạc cho mỗi người một bình nhỏ, dùng trong một năm, bọn họ có thể thật sự thoát thai hoán cốt, thời điểm đó có thể thử trúc cơ.

Thước Nhạc cũng thực lo cho đám nhỏ trong nhà, Gia Gia cùng Quả Quả cũng sử dụng linh tuyền, có thể

do thân thể của trẻ nhỏ vốn thanh linh, mỗi lần cậu có thể dử dụng ba giọt linh tuyền, còn những đứa khác càng thêm may mắn, mỗi lần có thể dùng năm giọt. Chờ đến khi bọn nó mười tám tuổi, sau khi thành niên, Thước Nhạc mới cho bọn nó trúc cơ, nếu để bọn nhỏ trúc cơ sớm quá, theo điều kiện của bọn họ, tiến độ tu luyện sẽ rất nhanh, có vài cảnh giới không hiểu rõ sẽ không tốt cho việc tu hành của bọn nhỏ.

Lo lắng đủ điều, Thước Nhạc Khúc Phàm chuẩn bị xây dựng gia viên trong không gian, không phải trúc ốc, mà là phòng tòa nhà làm bằng gỗ chân chính.

Khúc Phàm bởi vì tốc độ quá nhanh, vẫn đang áp chế, vừa lúc tìm chút chuyện làm. Hai người căn cứ theo lâm viên thời cổ để thiết kế gia viên, thậm chí tìm người thiết kế giúp, qua nhiều lần sữa chữa, dùng thời gian nửa năm mới thiết kế xong.

Bản vẽ thiết kế xong, tiếp theo mới là vấn đề, trong không gian không thể nhờ người khác giúp đỡ, bọn họ chỉ có thể tự làm, về chuyện này Tiểu Tiểu vẫn muốn giúp đỡ, bọn họ đều không cản được. Thằng nhỏ dựa theo bản vẽ, phân tích kết cấu trong phòng, đầu tiên là chất liệu gỗ dùng để xây dựng, không hề dùng tới dù chỉ một chiếc đinh, hoàn toàn lắp ghép thành. Thằng nhỏ phân tích kết cấu rồi, hai người có thể dựa theo số liệu đó để làm, cuối cùng giống như xếp gỗ mà xây phòng ở.

Trải qua sự chuẩn bị hơn một năm, hiện tại đã gần xong xuôi, tháng trước, hai người rốt cuộc đã chuẩn bị xong vật liệu cuối cùng, chờ cuối tuần sẽ lắp đặt. Tự tay xây lên ngôi nhà của chính mình quả thật là chuyện khiến người ta vui vẻ nhất.

64. Chương 63: Xây Dựng

Sáng sớm thứ bảy, Thước Nhạc Khúc Phàm mang theo đám nhỏ đi vào trong không gian, Gia Gia cùng Kỳ Kỳ mang theo Phi Phi, Miu Miu chơi đùa một bên, Thước Nhạc Khúc Phàm mang theo Tiểu Tiểu đi đến mảnh đất đã được chọn lựa kỹ càng.

Nơi Thước Nhạc lựa chọn nằm ở phía Bắc, phía sau là vườn trái cây, phía nam là mảnh đất trồng rau, phía bắc có con sông chảy qua, địa thế vô cùng thoáng đãng. Hai người thương lượng, đã mất công xây thì xây luôn một tòa nhà lớn, theo sự trưởng thành của đám nhỏ, trong không gian sẽ càng ngày càng có nhiều người, sinh mệnh của họ rất dài.

Vốn đã ở quen trong tứ hợp viện, bọn họ rất thích kiến trúc của tứ hợp viện, hơn nữa bởi vì kiến trúc được xây dựng ở nơi đất bằng rộng rãi thì tứ hợp viện tại phương Bắc thích hợp hơn, cho nên cho dù bọn họ tham khảo qua không ít kiến trúc Tô Hàng*, còn có kiến trúc Huệ Châu**, cuối cùng vẫn lựa chọn phong cách kiến trúc tứ hợp viện phương Bắc. Kiểu kiến trúc phương Nam thì càng phù hợp xây dựng trên đảo nhỏ giữa hồ, càng thêm tinh xảo khéo léo, chờ xây dựng xong chỗ này mới có thể xây thêm, hơn nữa, hai người cũng có tính toán khác. Trong truyền thừa có một loại pháp bảo, gọi là tiên cư, tiên cư là một loại bảo vật dùng cho cuộc sống sinh hoạt, bề ngoài giống như một kiến trúc mini cỡ bàn tay, thực tế khi mở ra sẽ giống như kiến trúc thật, đình đài lầu các, hàng rào tường vây, luyện chế theo suy nghĩ, nếu luyện chế thành công có thể có được một ngôi nhà mang theo bên người. Nếu năng lực lớn, ngay cả tiên cung cũng có thể luyện chế ra, loại phương pháp luyện chế này cần hai loại tài liệu khác biệt, Thước Nhạc đã có một loại, chính là linh tuyền trong không gian, chỉ có loại linh tuyền tạo ra linh khí này mới có cung cấp cho nơi

ở linh khí, để tiên cư luôn tràn ngập linh khí mà có thể vận hành, để cây cối hoa cỏ có thể phát triển bình thường. Tiên cư khi được luyện thành cũng trở thành loại pháp khí thượng hạng. Mà một loại tài liệu khác chính là khoáng không minh thạch, loại tài liệu này là tài liệu bắt buộc của việc chế tạo vật trữ cao đẳng, đây cũng là loại tài liệu mà bọn họ rất muốn có được. Có điều, đến nay cũng chưa có được.

**kiến trúc Tô Hàng: kiến trúc mang phong cách Tô Châu-Hàng Châu, một trong những kiến trúc điển hình của nó là Sư Tử Lâm. Sư Tử Lâm Sư Tử Lâm tựa như một trận đồ bằng đá với 72 đường mòn quanh co, hang động, sảnh đường cao thấp khác nhau, nhiều khung cửa với nhiều kiến trúc cổ kính, mỗi khung cửa là một nét kiến trúc ngộ nghĩnh khác nhau, kích thích tính tò mò của khách tham quan. Trong khuôn viên, có một đường mòn dài có mái che bao quanh khu vườn dẫn đến những nơi thật yên tĩnh.*

***kiến trúc Huệ Châu: là một trong những kiến trúc truyền thống quan trọng nhất của dân tộc Hán, là một phần quan trọng của biểu tượng văn hóa đất nước.*

Bọn họ vô cùng hy vọng có thể tìm đủ tài liệu để luyện chế mấy chỗ tiên cư, sử dụng thần thức để luyện chế so với hiện tại xây dựng thì mạnh hơn nhiều, cũng bởi vì việc này mà hai người càng có thêm động lực, hai người hiện tại rất chú ý việc thu thập tài liệu. Có điều không biết trên Trái Đất này còn có loại tài liệu đó hay không?

"Tiểu Tiểu, con nói số liệu trước đi." Hôm nay, Thước Nhạc Khúc Phàm là người làm, Tiểu Tiểu là người chỉ huy.

Tuy rằng đã chuẩn bị xong xuôi để xây dựng tứ hợp viện, nhưng trong không gian cũng không cần xây theo đúng chuẩn mực như vậy, ánh sáng trong không gian được phát ra từ linh khí, cho nên cho dù hướng về hướng nào cũng giống nhau. Bọn người Thước Nhạc ở nhà giữa, chuẩn bị xây dựng thành tứ hợp viện, chính phòng cùng dãy nhà sau chuẩn bị làm thành khố phòng, hai gian tiến viện năm gian tại nhà giữa, năm gian sương phòng trái phải, sân giữa là nơi cả nhà hội họp, ba tiến viện là nơi Thước Nhạc cùng Khúc Phàm ở, gồm bảy gian nhà giữa năm gian sương phòng trái phải, bọn họ ở tại ngôi nhà nằm tại trung tâm, sương phòng hai bên cũng là để đặt những vật phẩm quan trọng, vài khố phòng bên kia rừng trúc cũng sẽ dọn tới bên này, bên kia sẽ trở thành nơi nghỉ ngơi.

Ngoài những chủ viện này, bốn phía xung quanh xây dựng một vài viện đặc biệt, là nơi ở cho bọn nhỏ, không chỉ như vậy, Thước Nhạc cũng thiết kế một khu cho người già trong nhà cùng đại ca của Khúc Phàm. Dựa theo bản thiết kế ngôi nhà, mảnh bình nguyên này có thể xây dựng khoảng mười khu viện lớn nhỏ, đủ loại sắc thái.

"Chúng ta xây chủ ốc trước đi, nơi này rất hợp để xây dựng." Thước Nhạc nhìn bảo vẽ, thương lượng với Khúc Phàm.

"Tiểu Tiểu tính toán rất tốt, dựa theo số liệu này mà xây sẽ rất dễ." Khúc Phàm xoa xoa đầu Tiểu Tiểu tỏ vẻ khích lệ.

Thước Nhạc cũng khẽ véo mặt Tiểu Tiểu, thấy mặt Tiểu Tiểu đỏ bừng, không trêu nó nữa, "Chúng ta tìm trung tâm trước đi."

Hai người hiện đặt bản vẽ thiết kế trên mặt đất, Khúc Phàm làm việc này rất quen tay, chân nguyên lực phát ra sẽ lưu lại ấn ký rất rõ ràng trên mặt đất, chỉ cần tìm được nơi trung tâm, mọi người sẽ giống như bức tranh được vẽ lên.

Khi làm nền (móng), Thước Nhạc không chỉ đơn giản đào thổ nhưỡng lên, mà áp chặt lại thổ nhưỡng dưới lòng đất, thường thường ép xuống khba mét, sau đó hai người cầm thước đó, vẽ nền nhà trên đất, bước này là phức tạp nhất. Chuyện sau đó sẽ dễ tiến hành hơn, dựa theo hình vẽ trên mặt đất, rải những viên đá đã được cắt gọt lên đó, một lớp lại một lớp, đã đều do hai người họ tự cắt, dùng thần thức đo đạc, không sai một li.

Rải nền xong, hai người bắt đầu dựng cột ở bốn phía, vật liệu gỗ trong không gian có rất nhiều, bọn họ đương nhiên chọn loại tốt nhất, gỗ lim thuần sắc, mỗi thân gỗ cao khoảng sáu bảy mươi mét, trải qua sự xử lý của Thước Nhạc, từng cây cột đều có phẩm chất như nhau, được cắm thật sâu xuống dưới đất.

Xà nhà là nơi khó xây dựng nhất, bởi vì khi làm nhà đã xác định trước sẽ không dùng cái đinh nào, mọi thanh xà nhà đều sẽ được ghép lại với nhau, sau khi ghép lại thì vô cùng chắc chắn. Tuy nhiên phải do hai người họ phối hợp với nhau, hai người cũng không phải phàm nhân (người thường), những thanh xà nhà cũng đã được chuẩn bị trước đó, số liệu đưa ra rất rõ ràng, khi ghép lại trừ lúc ban đầu không thuần thục, sau đó thì tốt hơn nhiều. Tất cả vật liệu gỗ để thuận tiện đã được sơn sẵn, như vậy chỉ cần ghép xong, sẽ không cần xử lý thêm nữa.

Sau khi xây dựng đến bước này thì quá trình chỉ còn một nửa, phần còn lại chính là dựng tường. Khi dựng tường hai người không dùng những loại nguyên liệu như xi măng, ở giữa những góc tưởng sử dụng một tấm niêm bùa*, tự nhiên sẽ khiến những vách tường dính chặt lại với nhau, không có lấy một khe hở. Phòng ở ngoài trừ hai đầu hiên nhà, nam bắc đều có cửa gỗ, những cửa gỗ đó đều do Thước Nhạc tự tay làm, sử dụng thần thức phối hợp với điêu khắc mà thành, tay nghề của Thước Nhạc đã vượt trên cả thầy Lý.

**niêm bùa: bùa kết dính*

Mái ngói cũng do bọn họ nung, nhưng khác là sử dụng lửa có độ nóng cao, vậy mà nung được ngói có màu xanh lưu ly.

Hai người dùng thời gian một ngày, xây dựng xong hai tiến viện tại nhà giữa, bởi vì không quá thuần thục, xây dựng có hơi chậm, phần còn lại sẽ làm nhanh hơn.

Thước Nhạc nằm nghiêng trên kháng, "Ai da, mệt chết tôi rồi." Nằm đó không muốn đứng lên nữa.

"Ba ba, con xoa bóp cho ba nhé." Kỳ Kỳ tiến đến trước mặt Thước Nhạc, bàn tay nhỏ bóp a bóp trên người Thước Nhạc, tuy rằng lực yếu nhưng cũng rất bài bản, hữu mô hữu dạng*.

**hữu mô hữu dạng: có hình có vẻ, ý chỉ tương đối giống nhưng cũng đâu ra đấy*

"Ngoan lắm, xoa bóp cho ba ba đi." Híp mắt lại hưởng thụ.

“Ba ba, con nữa.” Phi Phi cũng chạy đến góp vui.

Khúc Phàm bưng mấy ly nước trái cây bước vào nhà, “Mệt muốn chết rồi đi. Thím Ngô cùng thím Lâm còn chưa về, em với các con muốn ăn gì, hôm nay anh nấu.” Tuy rằng hắn cũng làm không ít, nhưng Thước Nhạc còn tiêu hao năng lượng hơn nữa, dù sao có một vài việc chỉ có thể do cậu làm.

Thước Nhạc quả thật có hơi mệt mỏi, uống xong nước trái cây mới miễn cưỡng nói, “Tùy đi, xem mấy tiểu quỷ nhà chúng ta muốn ăn gì, em giờ chẳng muốn ăn gì cả.” Cơ thể thì không sao, chủ yếu là mệt mỏi về tinh thần, tinh thần lực tiêu hao rất nhiều. Hôm nay mới chỉ làm xong một gian phòng, còn nhiều như vậy, không biết đến khi nào mới có thể xây xong nữa.

Khúc Phàm cười, véo mặt cậu, “Em nha, anh đã đun nước xong, đi tắm trước đi đã.” Nói xong, cúi người ôm Thước Nhạc lên.

“A…. ba ba ôm ba ba. Phi Phi cũng muốn nữa.” Phi Phi vỗ vỗ tay, bay lên nằm úp sấp trên người Thước Nhạc.

“Aiz, đặt em xuống.” Trước mặt bọn nhỏ, cậu cũng có chút ngượng, giẫy dụa muốn xuống.

“Đừng động, Phi Phi ngã bây giờ.”

Hì hì…. Kỳ Kỳ cùng Gia Gia bên cạnh cười to, Tiểu Tiểu đưa đôi mắt mèo thật to rời khỏi màn hình máy tính, chớp chớp nhìn hai người, mang theo ý cười.

“Đáng ghét, để bọn nhỏ chế giễu.” Đi vào phòng tắm, đặt Phi Phi lên chiếc kháng bên ngoài, kháng nghị với Khúc Phàm.

“Có sao đâu, đám nhỏ nhà chúng ta cũng đâu phải chưa từng thấy, mau cởi quần áo, nước cũng sắp lạnh.” Nói xong thì giúp Thước Nhạc cởi quần áo.

“Mau mau, anh mau ra ngoài, đừng có ở đây quấy rầy em nữa.” Người này chẳng đứng đắn chút nào.

Nhìn thấy Thước Nhạc đã cởi một nửa quần áo, Khúc Phàm hít sâu mấy hơi, trước tạm tha cho cậu, để cậu nghỉ ngơi chút đi. Hiện tại, cảnh giới tu hành của hắn khiến hắn không thể khống chế bản thân, nếu không sẽ không tốt cho việc tu hành, hiện tại cũng không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Việc này chỉ sợ đã khiến cậu rất mệt mỏi rồi, ân, phải chăng nên sắp xếp một kỳ nghỉ trăng mật, để Thước Nhạc nghỉ ngơi cho tốt. Chuyện này có thể sắp xếp vào lịch trình.

65. Chương 64: Vui Vẻ

"Nhạc Nhạc, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi." Ngày hôm sau, Khúc Phàm vừa rải đá cho nền (móng) vừa nói chuyện với Thước Nhạc đang dùng long tu bện đệm, thấy hôm qua cậu tiêu hao nhiều tinh thần lực như vậy, trước khi làm xà nhà thì nói sao cũng không cho cậu làm gì nữa, hiện tại hắn đã đi vào cảnh giới cao, những việc như thế này cho dù làm liên tục một tháng cũng không thấy mệt.

"Vậy sao được, bọn nhỏ cũng chưa được nghỉ mà." Ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại có chút chờ mong, sau khi hai người xác định quan hệ, Quả Quả xuất hiện bên cạnh họ, sau đó là Kỳ Kỳ, Tiểu Tiểu, Phi Phi rồi bây giờ còn có thêm Miu Miu, tính ra, thời gian hai người ở cùng nhau quả thật ít. Ban đầu, Khúc Phàm cần đặc biệt để ý đến công việc, hai người thế nhưng không có được mấy lần cùng nhau đi du lịch.

Khúc Phàm tây nâng cây cột, có vẻ nhẹ nhàng, cắm chính xác không sai một ly lên trên nền, quay đầu lại nhìn Thước Nhạc, trong lòng cảm thấy đã nợ cậu, đi tới bên cạnh cậu, ánh mắt thật thâm tình nhìn cậu, vươn tay xoa xoa mặt cậu, "Nghĩ lại thì thời gian yêu đương của chúng ta quả thật ít đó." Nhếch miệng cười cười, "Anh sao lại có thể hạnh phúc như vậy chứ, gặp được một kẻ đầu gỗ như em, cứ như vậy mà chấp nhận anh, mệt hay không a." Người này đã vì hắn mà làm nhiều việc như vậy, dù là một người con trai nhưng lại vì hắn mà sinh bốn đứa nhỏ, tất cả những thứ hắn có đều là do cậu mang lại. Một người như vậy khiến hắn không nhịn được mà sủng mà yêu, muốn ôm cậu vào lòng, nhưng thực tế thì vẫn là cậu nhân nhượng hắn, suy nghĩ lại thì thời gian ở bên cạnh cậu quả thật quá ít rồi.

Hai tay ôm lấy mặt Khúc Phàm, cười cười, "Em vẫn còn rất mệt đó, anh bồi thường em sao đây." Hai người đi đến ngày hôm nay, tình cảm của họ trong lúc đó đã không thể chỉ hình dung bằng hai từ tình yêu, giữa bọn họ đã có sự rằng buộc rất sâu nặng, lúc trước vì lí do gì mà chọn cậu, có lẽ bởi khi ở bên cậu sẽ có được sự an bình, biết người con trai này một khi đã nhận định thì sẽ không bao giờ thay đổi, cho nên mới dám đem tình cảm đến trả giả. Lại không nghĩ rằng có thể thu được thiên trường địa cửu.

Áp lên hai má cậu, cảm thụ được sự ấm áp mềm mại kia, "Anh cùng em đến vĩnh viễn, anh nghĩ anh vĩnh viễn cũng không thể thành thần, bởi anh không thể từ bỏ em được." Kéo tay cậu đặt lên ngực hắn, "Trái tim này không thể tuyệt tình diệt nghĩa, nơi này đã bị em lấp đầy, cứ vậy để chúng ta trở thành một đôi thần tiên chốn nhân gian đi. Em nguyện ý sao?"

"Thần cũng thật cô đơn, hắn không hạnh phúc bằng em." Cậu nguyện ý vì hắn làm bất kỳ chuyện gì, giống như cậu nguyện ý vì hắn mà đánh đổi tất cả.

Hôn lên đôi môi mềm mại của cậu, vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cậu, tâm linh nối liền, vĩnh viễn gần nhau.

Mấy ngày tiếp theo, hai người tan ca về nhà thì luôn cầm sổ tay du lịch nghiên cứu xem đi du lịch nơi nào. Nhật trình đã được sắp xếp, cũng phải chờ bọn nhỏ được nghỉ, tuy rằng muốn đi ra ngoài một mình, nhưng bọn nhỏ còn quá nhỏ, bọn họ thật sự không thể yên tâm, tuy nhiên cũng có thể an gian một chút, để bọn nhỏ trong không gian, hai người đi thôi, đến nơi có thể vui đùa, để bọn nhỏ ra ngoài du lịch một chút, thời gian khác thì chỉ có họ với nhau. Như vậy còn có thể tiết kiệm lộ phí.

Bởi vì mang theo Miu Miu, hai người còn chuẩn bị để thím Ngô vào không gian trông Miu Miu giúp, thím Ngô, chú Lâm thím Lâm đều là người trong nhà. Chú Lâm thím Lâm thì không cần nói, từ thời ông ngoại cậu đã ở trong nhà này, nhiều năm như vậy cũng đã hòa nhập với nơi đây, nơi này là nhà của họ. Thím

Ngô đến nhà họ cũng đã được mấy năm, vẫn luôn vì họ lo trước lo sau, mấy đứa nhỏ trong nhà hầu như được thím chăm lớn, có tình cảm tốt với bọn nhỏ. Ba năm trước, thím về nhà thăm con gái, lúc trở về mang vẻ mặt thản nhiên, sau đó viết thư gửi cho con gái, cũng không quay lại nữa, cả tấm lòng đều đặt tại nhà này.

Trước kia, hai người không nghĩ để họ tu chân, đây không phải chuyện đơn giản. Khi không gian thứ hai xuất hiện, Thước Nhạc cũng chỉ có thể khiến người già trong nhà sống lâu thêm một chút, nhưng hiện tại lại có linh tuyền cùng các loại công pháp tu chân, chuyện trúc cơ thành công không thành vấn đề. Suy nghĩ của hai người cũng thoáng hơn nhiều, ai cũng không muốn đối mặt với chuyện sinh tử biệt ly, bọn họ cũng không thể bên nhau mãi, dù sao con đường tu hành dài như vậy, ai cũng không biết chính xác ra sao, có lẽ cứ sinh lão bệnh tử như người bình thường mới là hạnh phúc. Bọn họ không thể thay ai lựa chọn, chỉ có chính bản thân mỗi người mới đưa ra được lựa chọn phù hợp, có bước lên con đường như vậy hay không.

Cha mẹ hai bên không chút cố kỵ, đây là chuyện không đáng bận tâm, nếu thật sự tiến vào giới tu hành, cũng chỉ vì có thể sống lâu hơn. Có thể tu hành đến trình độ nào, đối với bọn họ cũng không phải vấn đề, đó không phải điều họ theo đuổi, cứ thuận theo tự nhiên thì được rồi, điều duy nhất họ muốn là có thể sống lâu thêm một chút một chút nữa, nhìn ngắm bọn nhỏ lâu thêm chút nữa.

Tính ra cũng chỉ có đại ca của Khúc Phàm có hơi do dự, hôn nhân thất bại đã tạo thành đả kích với anh, có lẽ phải qua một thời gian rất dài mới có thể không phục lại, thôi thì trước tiên cứ thử xem sao, thời gian còn rất nhiều.

Chú thím Lâm không có vấn đề, vốn tuổi già mới có con, có thêm thời gian bên cạnh con tất nhiên tốt, huống chi, nhà này còn cần họ chăm nom, chú thím đồng ý theo bọn họ tiến tới.

Thím Ngô có chút phức tạp, sau khi suy nghĩ ba ngày, xin từ chỗ Thước Nhạc bốn giọt linh tuyền, trở về nhà một chuyến. Sau khi trở về, vẻ mặt càng thêm đạm bạc, từ đó về sau thế mà không quan tâm đến nhà con gái nữa, đem cắt bỏ đoạn nhân tình trước đó. Thước Nhạc sau đó mới biết được, thím Ngô làm việc ở nhà bọn họ vài năm, Thước Nhạc cũng mua cho các chú thím bảo hiểm, thím Ngô trước kia không đóng cậu cũng giúp thêm vào, thím Ngô không lo chuyện dưỡng lão, cho con gái hai phần ba tiền công hàng tháng. Thước Nhạc là người phóng khoáng, hơn nữa thím Ngô làm việc gấp mấy lần người khác, tiền công hàng tháng là sáu nghìn, một quý hai bộ quần áo, tiền thưởng lễ tết cũng không ít, thức ăn cũng là đồ tốt, đến đồ trang sức ngọc thạch cũng cho thím mấy bộ. Bởi vì ăn thức ăn trong không gian, tố chân thân thể được cải tạo, người cũng trẻ ra không ít, thoạt nhìn chỉ như phụ nữ ngoài ba mươi. Vốn đây là chuyện tốt, không nghĩ lại khiến người trong thôn đố kỵ, vô duyên vô cớ thêu dệt chuyện thị phi, mấy lần trở về nhưng lại bị đồn thổi đến khó nghe, thím Ngô vốn không thèm để ý, cũng không nghĩ nhà con gái mình cũng có ý phê bình kín đáo, vừa dùng tiền tài của mẹ, lại vừa mang lòng hoài nghi. Sau khi thằng cháu thứ hai sinh ra, thím Ngô về chăm sóc con gái cũng càng thêm nén giận, lòng cũng bị thương. Cuối cùng dùng bốn giọt linh tuyền đổi cuộc sống trăm tuổi cho nhà con gái, tình mẹ con cũng chấm dứt từ đây.

Thím Ngô còn trẻ đã thủ tiết, tính cách mạnh mẽ, một mình nuôi con gái lớn khôn, dù khổ dù mệt cũng không than vãn, mấy năm nay ở Yến Kinh cũng được biết tới một thế giới khác, thấy nhiều chuyện lạ, tính cách cũng càng thêm phóng khoáng. Con gái sống ở nhà chồng cũng tốt, có tiền thím chu cấp, hơn nữa lại thêm một giọt linh tuyền, cả đời không bệnh, trong lòng không còn vướng bận, một lòng theo bọn Thước Nhạc, đến đâu cũng được, cũng có thể trải nghiệm một cuộc sống khác.

Đối mấy người họ, Thước Nhạc cũng không vội để họ trúc cơ, mài đao không phụ công rèn giũa, chỉ có sau

khi cải tạo cơ thể thật tốt, con đường sau này mới dài lâu được, mỗi người một lọ linh tuyền, từ từ tẩy tủy.

Mấy ngay nay, các bác sĩ y tá tại bệnh viện trong quân khu đều cảm thấy bác sĩ Thước vui vẻ, giống như bước đi cũng như đang bay vậy. Cho dù bạn có hỏi gì, cũng sẽ kiên nhẫn trả lời, ngay cả khi người nhà khó dễ hoài nghi cũng không thể phá hoại tâm tình tốt của cậu.

Cũng không lạ đám người nhà bệnh nhân này lại vậy, thật sự Thước Nhạc nhìn rất trẻ, vốn nhìn cũng rất non và xanh. Hơn nữa, thời gian này Khúc Phàm cũng thành công trở thành lang sói, mỗi ngày đều tràn đầy tinh lực. Trước kia vì phòng ngừa trúng thưởng, hai người luôn không thể tận hứng, ngày trước khi Miu Miu sinh ra khiến thân thể cậu hư nhược, dạo gần đây mới tốt hơn. Không có chuyện gì ở nhà, hai thân thể gần nhau, tình yêu thắp lên ngọn lửa, tự nhiên sẽ củi khô bốc lửa, chắc cũng tốn mất mấy bồn nước tắm. Hai người thỏa mãn nét mặt cũng tỏa sáng, thoạt nhìn càng thêm trẻ tuổi.

Cũng bởi vì như vậy, người nhà bệnh nhân khi biết sẽ do vị bác sĩ trẻ tuổi như vậy phẫu thuật, không khỏi nảy sinh hoài nghi. Nhưng lại được đích thân hai vị phó-trưởng viện trưởng bảo đảm, tất cả nghi ngờ đều mai danh ẩn tích, sau vài lần phẫu thuật, dần dần tạo thành uy tín của bản thân.

"Hôm nay là ngày lành, muốn làm chuyện gì cũng thành công, hôm nay là ngày lành…." Thước Nhạc vừa đi vừa hát nhẩm bài hát cũ mấy năm trước.

"Bác sĩ Thước tan ca?" Y tá trong bệnh viện thấy Thước Nhạc, khuôn mặt đỏ ửng cười chào hỏi. Ngày xưa, Thước Nhạc từng được đám con gái này si mê, tuy rằng chỉ nói giỡn, nhưng cũng hiểu nhau, không hy vọng nảy sinh hiểu lầm. Hôm nay tâm trạng tốt, nụ cười cũng tỏa sáng.

"Ừ, tan đây, mai gặp."

Y tá trẻ mơ mơ màng màng, "Mai gặp." Thấy Thước Nhạc dần biến mất tại hành lang, sợ hãi kêu một tiếng "a…" hai gò má phiếm hồng, phải khoe mới được, bác sĩ Thước cười tươi như vậy với cô nha.

Thước Nhạc cũng không để ý nhiều, nhẹ nhàng ngồi vào xe, ngày mai là Giáng Sinh, cậu cùng Khúc Phàm sẽ ở cạnh bọn nhỏ. Hôm nay, hai người họ phải hẹn hò trước, hẹn hò riêng.

Đi vào nhà hàng cơm Tây đã hẹn, ừm, loại hẹn hò này vẫn trong không khí phương Tây lãng mạn mới tốt. Đương nhiên, thức ăn nơi đây cứ cho qua đi, chủ yếu là hưởng thụ không khí.

Vừa ra khỏi bãi đỗ xe, tại nơi cách nhà ăn không xa, đã thấy một đám người tụ tập lại, Thước Nhạc thở dài bất đắc dĩ, lần đầu tiên chê trách lỗ tai thính quá mức của mình, "Gọi điện thoại gọi cứu thương…." Lời nói như vậy khiến cậu không thể không dừng bước, chỉ có thể để Khúc Phàm chờ một lát.

"Xin nhường đường, tôi là bác sĩ." Đẩy đám người ra, xen vào trong, chức nghiệp của cậ khiến cậu không thể không lo cho ông lão nằm trên mặt đất này.

Sắc mặt ông lão đỏ bừng, Thước Nhạc xem mạch, nhíu mày, người này thế nhưng là một võ giả, lúc này nội lực trong cơ thể đang chạy loạn. Quả là chuyện phiền phức a.

66. Chương 65: Vô Đề

Cảm nhận qua tình huống cơ thể của ông lão, cảm thấy hình như bị tẩu hỏa nhập ma, nguyên nhân gây ra cũng do công pháp không đầy đủ mà thành, loại tình hình này đã bị tích tụ lâu, nội lực của ông lão hùng hậu, vẫn luôn áp chế, hôm nay đột nhiên tái phát. Cũng may mà một phần nội lực trong cơ thể đã được khống chế, nếu không có thể sẽ bị nổ tan xác mà chết, tuy nhiên, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cũng chỉ còn là chuyện trong vòng ba đến năm phút nữa.

Lập tức không do dự nữa, vươn tay điểm lên mấy chỗ đại huyệt trên thân thể, phân tách nội lực trong thân thể ông ra, vây lại trong những kinh mạch khác nhau, như vậy tuy rằng có thể giải quyết nguy cơ trong nhất thời, nhưng cũng bởi vậy mà nội lực của ông cũng bị phế đi. Ông lão này phỏng chừng cũng sống không được bao lâu nữa, sống được thêm bao lâu thì cứ sống đi thôi.

Vươn tay ra dùng linh khí tiến hành rửa sạch nội lực của ông lão, linh khí đi qua, mươi hai kinh mạch cùng hai mạch nhâm đốc trong cơ thể đều được đả thông. Vốn bởi vì công pháp mà trì trệ không thể tiến vào cảnh giới khác, hiện tại lại có phát triển, chỉ thấy mặt ông sáng lên ánh huỳnh quang, khí huyết dồi dào, đã tiến vào tiên thiên sơ giai.

Tách khỏi thân thể ông lão, Thước Nhạc lưu lại một sợi linh khí, cũng coi như ông lão may mắn, nhân họa đắc phúc*, một bước tiến vào cảnh giới tiên thiên. Hơn nữa tu luyện thêm một hai tháng nữa có thể được củng cố bước vào tiên thiên trung kỳ, sợi linh khí kia rất có lợi đối với việc tu hành trong tương lai của ông lão.

**nhân họa đắc phúc: gặp họa mà lại hóa ra phúc.*

Đứng lên, Thước Nhạc thấy xe cứu thương của bệnh viện đã đến, thấy bác sĩ y tá đi tới, gật đầu, "Tình huống bệnh nhân đã chuyển biến tốt đẹp, đưa đến bệnh viện quan sát một chút thì tốt rồi." Hiện tại cho dù kiểm tra ông lão cũng không thấy có gì đáng lo, thân thể so với người thường còn khỏe hơn.

Bác sĩ cấp cứu vừa thấy Thước Nhạc, khẽ nhíu mày, vừa định nói gì thì y tá bên cạnh đã kéo kéo, cúi đầu nhìn xuống, ông lão kia cũng đã tỉnh lại, nhanh chóng đến hỏi thăm tình huống.

Thước Nhạc nghe thấy chuông điện thoại reo lên, cũng không chần chừ nữa, xoay người bước ra ngoài. Chỉ có đám người vây xem mới thấy cậu, vốn bọn họ đều nhìn thấy tình huống nguy hiểm của ông lão, bác sĩ trẻ tuổi kia chỉ nhẹ nhàng bấm mấy cái đã khiến ông lão có chuyển biến tốt, quả thật quá thần kỳ.

Thước Nhạc mới mặc kệ chuyện bên đó, nhanh chóng bước vào nhà hàng cơm Tây, "Có chuyện gì sao, sao giờ mới đến?" Khúc Phàm kéo Thước Nhạc ngồi xuống bên cạnh, hỏi.

“Không có gì, giữa đường thấy một võ giả bị tẩu hỏa nhập ma, tiện tay chữa trị thôi. Chọn món chưa?”

“Chưa, chờ em mà.” Lấy menu đưa cho Thước Nhạc, cũng không phải chuyện gì to tát, “Em nhìn đi, nghe nói pít-tết ở nhà hàng này ngon. Đây vẫn là nhà hàng do bọn Lý Sáng kia mở, rất chính tông, không kém câu lạc bộ mấy.” Khúc Phàm cũng không chút kiêng dè dựa vào sô pha, tay khoác lên eo Thước Nhạc, động tác kia tư thế kia khiến người ta vừa liếc mắt đã rõ quan hệ giữa hai người.

“Em nói sao anh lại chọn nơi này, vậy chọn bò pít-tết đi, thêm một phần thịt xông khói, sa lát và pizza, em hơi đói. Anh xem còn muốn ăn thêm gì không?”

Khúc Phàm nâng tay lên gọi bồi bàn, “Bò pít tết tiên đen, thịt xông khói, sa lát, pizza, vang đỏ, sườn cừu nướng thảo dược, Borsch*, canh tôm bóc vỏ, mì ống. Đầu tiên cứ vậy đi.”

**Borsch: là một món súpcó nguồn gốc ở Ukraina, phổ biến ở nhiều quốc gia Đôngvà Trung Âu. Ở phần lớn các nước,Củ cải đường là thành phần chính cho món ăn này khiến cho nó có màu đỏ tía. Ở một số nước, cà chua mới là thành phần chính còn củ cải đường là nguyên liệu thứ hai.*

“Ăn xong có đi qua đó không?” Kéo Thước Nhạc tựa lên sô pha.

“Còn đi đâu nữa chứ, ăn xong phải đi đón bọn nhỏ.”

“Em nha, cứ lo nghĩ mãi thôi, anh cả vừa đi Hồng Công, anh bảo cha mẹ đến tứ hợp viện, mấy hôm nay hai người chơi đùa rất vui, cũng muốn để bọn nhỏ ở nhà thêm một thời gian. Cha anh cũng nói, mấy ngày nay chúng ta đừng lo, giao đám nhỏ cho bọn họ.”

“Nhìn anh đắc chí chưa kìa, nhất định anh đã khuyến khích họ.”

“Hắc hắc, anh không phải thấy hai người vì chuyện của anh cả mà tức giận, để hai người đến nhà mình vui vẻ chút nha.”

“Anh cả sao vậy?” Thời gian trước thấy Khúc Bình cũng không tồi, thoạt nhìn trẻ ra vài tuổi.

“Lần nay cha mẹ sắp xếp cho anh cả đi xem mắt, anh cả cũng không đi, mấy ngày trước bác anh giới thiệu cho tiểu thư Trương gia, thấy không thể trốn được nữa nên chạy tới Hồng Công luôn rồi.”

“Tiểu thư Trương gia kia?”

Khúc Phàm biết Thước Nhạc không biết mấy chuyện này bằng hắn, từ khi quen biết với đám công tử ca Lí Sáng, Khúc Phàm cũng tìm hiểu về những gai tầng thuộc tầng lớp trên của Yến Kinh. Hiện tại, hắn dám nói, trong kinh thành này, không ai biết được rõ như hắn, chỉ cần là người có chút thân phận thì hắn đều từng tìm hiểu, “Con gái của tướng quân Trương Thông, Trương Thiên Thiên, danh viện* tại kinh thành,

lại nói, việc này có liên quan đến hai người chúng ta."

**danh viện: gia đình danh giá*

Khúc Phàm tạm dừng một chút, bồi bàn dọn thức ăn lên, tốc độ nhà hàng này cũng thực nhanh. Tố chất của bồi bàn không tồi, đi tới cửa phòng phục vụ mới quay đầu lại đánh giá hai người. Bọn họ không chút để ý, có lẽ cử hành hôn lễ xong thì tâm liền an ổn, chính mình rất thản nhiên, có thể tiếp nhận đủ loại ánh mắt, huống chi, ngoại hình hai người không tồi, đa phần là những ánh mắt ngưỡng mộ.

Thước Nhạc uống mấy ngụm canh, Khúc Phàm bên cạnh giúp cậu cắt pít-tết, "Sau này, giữa trưa vẫn mang thêm cơm, cũng không phải chuyện phiền phức, nếu không em làm thêm đi, ăn ngon hơn so với cơm trong bệnh viện."

"Sáng nay bận phẫu thuật, em cũng không tới căn tin, chỉ qua chút trái cây, cũng không quá đói." Nói xong lấy dĩa của Khúc Phàm ăn miếng bò pít-tết.

Ăn xong mấy miếng, "Anh chưa nói xong mà, việc này liên quan gì đến chúng ta."

"Trương Thiên Thiên, năm nay hai mươi chín tuổi, vô cùng xinh đẹp, cũng vô cùng nổi tiếng tại kinh thành, tuy nhiên tầm mắt cô ta cũng cao quá, mấy thiếu gia trong kinh thành cũng không hợp mắt nàng, Trương gia cũng cưng chiều cô ta, cho nên cứ kéo dài đến tận tuổi này cũng chưa kết hôn. Lớn tuổi rồi nên trong nhà cũng vội, em có biết tướng quân Trương Thông không?" Thấy Thước Nhạc lắc đầu, giải thích, "Tướng quân Trương Thông vừa chuyển tới tiếp quản căn cứ của chúng ta."

"Cố tướng quân bị điều đi rồi sao?" Việc này sao cậu không biết.

Khúc Phàm cười cười, "Ngày nào em cũng chẳng quan tâm mấy chuyện này, Cố tướng quân đã đến tuổi, tướng quân Trương Thông thay thế ông ta." Tình huống trong căn cứ của họ có chút đặc thù, tướng quân Trương Thông phụ trách quân vụ trong căn cứ, nhưng đối với việc nghiên cứu trong căn cứ cũng không hề nhúng tay vào. Các sở nghiên cứu trong căn cứ tự quản lý, cấp bậc giữ bí mật cũng rất cao, nghiên cứu viên trong đó cũng chỉ có thể tiếp xúc với những chuyện mình nghiên cứu. Đây cũng là nguyên nhân Thước Nhạc ở trong căn cứ lâu như vậy mà vẫn chưa bị lộ, cho nên, Trương tướng quân chủ quản quân sự cũng không biết những bí mật của sở nghiên cứu. Tuy nhiên ông ta dù sao cũng sẽ biết sơ sơ chuyện trong căn cứ, "Ông ta biết hai chúng ta đều ở trong căn cứ, tư liệu của em lại được bên trên che dấu, năm trước lại nnag thêm một bậc, tư cách của ông ta chưa đủ để xem. Dù sao anh chủ quản tổ chức dị năng tại Yến Kinh, tư liệu về cơ bản là bán công khai, ông ta tự nhiên cũng có suy xét. Lại nói, anh cả là tổng tài của Hoàn Vũ, mặc dù từng ly hôn, nhưng những điều kiện khác đều không tồi. Lúc trước có người nói qua chuyện này, Trương tướng quân cũng hùa theo. Con gái nhà họ cũng không có quyền lên tiếng."

Thước Nhạc nhíu nhíu mày, "Việc này có thể thành sao? Em cứ thấy không tốt, việc kết hôn của hai người đâu thể xem điều kiện, em thấy sao cũng có mùi chính trị trong này."

"Ừ, việc này a, cho qua, anh cả không có ý này. Anh ấy giờ chỉ sợ giữ thái độ kính nhi viễn chi* với đám tiểu thư thế gia này thôi, tuy nhiên việc này dù sao cũng do nhà bác anh giới thiệu, cũng phải nể mặt chút."

Hiện tại bọn họ càng ngày càng tiếp xúc với giới thượng tầng, thêm vài năm nữa sẽ cố gắng có thể độc lập chấn giữ một mặt của Cục Đặc vụ. Thước Nhạc bởi vì chưa từng để ý chuyện này, cho nên không biết cấp bậc bí mật của cậu đã đạt một mức độ tương đối cao, thậm chí tư liệu hồ sơ trong bệnh viện cũng từng bị sửa chữa qua. Sau này, những chuyện như vậy nhất định rất nhiều.

**kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng giữ khoảng cách xa thiệt xa~~~~~~*

"Hừ, đám người này, thật là. Quên đi quên đi, không nhắc tới họ, em không vội chuyện của anh cả, nếu bọn họ muốn móc nối gì đó, anh cũng đừng quan tâm."

"Chuyện này thì em yên tâm, trong lòng anh hiểu được."

Bữa cơm này ăn hơn một tiếng, khi hai người rời đi thì trời cũng đã tối, vốn chuẩn bị đi xem phim, vừa lúc nhận được điện thoại của Tề Mục Phi, hẹn hai người đi bar, đã lâu không gặp, tụ tập một chút cũng tốt.

Đi vào Lam Tinh, Tề Mục Phi đã sớm đến đây, đang ngồi một mình bên kia uống rượu, bên canh cũng không có ai ngồi cùng, thấy hai người nắm tay nhau bước đến, cười nhạo nói, "Hai người dính như keo ấy, ngày nào cũng dính một chỗ, ra ngoài còn như vậy thôi. Chú ý chút."

Khúc Phàm ôm đầu Thước Nhạc ngồi trên sô pha, cũng không che dấu, "Cậu ghen tị a." Không thèm quan tâm mấy lời của Tề Mục Phi. Kỳ thật đây cũng bởi vì Khúc Phàm đang tu luyện, cảnh giới cao tăng không ít, cái nhìn đối với sự vật cũng thay đổi không ít, những trói buộc của thế tục với hắn mà nói thì gần như không tồn tại, hành động càng thêm tùy tâm sở dục*, tự nhiên không để ý tới ánh mắt của người khác.

**tùy tâm sở dục: làm theo ý mình, cũng hơi phóng khoáng thái quá*

Thước Nhạc ngồi ở đó, mặt hơi đỏ, nhưng cũng không đẩy Khúc Phàm ra, trên thế giới này không mấy người có thể khiến cậu để ý, Khúc Phàm là người quan trọng nhất của cậu, cậu tất nhiên sẽ không trái ý hắn, có lẽ ở chung một chỗ rồi thân mật với hắn là điều mà bản thân cậu luôn mong đợi.

Tề Mục Phi giơ bia lên, "Nào, anh họ kính hai cậu." Nói xong uống bia.

"Mục Phi, hôm nay tìm bọn em có chuyện gì sao?" Khúc Phàm uống một ngụm bia hỏi.

Tề Mục Phi đặt cốc bia xuống, "Sao vậy, không có việc gì thì không thể gặp hai người các cậu sao." Nói chuyện nhưng có hơi gai góc.

Hai người cũng nhận ra tâm trạng hắn không tốt, cũng không so đo với hắn, cứ ngồi bên đó uống bia thôi.

67. Chương 66: Tiến Vào Trung Tâm

Tề Mục Phi nhìn thấy hai người phía đối diện đang trộm hôn, vô cùng buồn bực, cũng không biết ai để lộ quan hệ của hai người, mấy ngày nay có không ít người hỏi thăm bọn họ, khiến hắn không hiểu gì cả, hai người này rốt cuộc đang làm gì chứ.

"Em nói anh ta làm sao vậy?" Khúc Phàm ghé sát tai Thước Nhạc, nhỏ giọng hỏi.

Né sang bên cạnh, "Sao em biết được." Hai người anh nhìn em em nhìn anh, mỗi người một câu.

Ba—Tề Mục Phi đặt bình rượu xuống, "Rồi rồi—hai người các cậu khỏi đoán nữa. Tôi hỏi hai cậu, thời gian này các cậu làm gì? Cừ thật, điện thoại của tôi cũng sắp nổ rồi. Người ta nói rất đúng, giới thiệu rồi lại giới thiệu. Các cậu cũng phải để tôi hiểu chút chứ."

Khúc Phàm giật mình giơ hai tay lên ngang đầu, "Việc này a." Hôn lễ được tổ chức vào năm ngoái kia khiến hai người nổi tiếng, tuy nhiên bởi vì nguyên tắc giữ bí mật, thân phận thực sự của hai người cũng không có mấy người biết. Vốn cũng không xuất hiện bên ngoài với người khác nhạc, Thước Nhạc sau khi tiến vào Cục Đặc vụ, thì làm luôn trong vườn cây, nửa năm trước cũng đã đạt được thành tựu, ngoại trừ vài loại dược thảo chữa trị được vài loại bệnh, còn làm ra được một loại thuốc đặc biệt. Loại thuốc đó có tác dụng chủ yếu là khiến cho một người bình thường xuất hiện biến dị, có được một loại dị năng, xác suất là 20%. Đây thực sự là một loại dược thảo thần kỳ. Hơn nữa trải qua hàng loạt kiểm tra cùng đo lường, loại thuốc này không có tác dụng phục, dị năng giả được thức tỉnh cũng có năng lực rất mạnh, điều thiếu sót duy nhất là nguyên liệu để làm loại thuốc này rất hiếm có, cho dù được đặt trong vườn cây cũng phát triển rất chậm, không thể sinh sống bên ngoài. Đương nhiên, Khúc Phàm tự động xem nhẹ mảnh dược điền* trong không gian của Thước Nhạc.

**dược điền: vườn thuốc*

Tình huống hiện tại là sản lượng thuốc hàng năm chỉ có thể cung cấp cho hai trăm người sử dụng, dựa theo tỷ lệ trên thì chỉ khoảng 40 người có được dị năng. Cho nên trải qua những tranh luận kịch liệt từ bên trên, quốc gia chuẩn bị tổ chức thành lập một tổ dị năng mới. Dị năng giả hiện tại trong Cục Đặc vụ đều là dị năng giả thức tỉnh từ khắp nơi trong cả nước, bởi vì những người này hầu như có hoàn cảnh sinh trưởng phức tạp, có rất nhiều người mang tính kiệt ngạo bất tuân*, tuy rằng chịu sự khống chế của quốc gia, nhưng dù sao cũng tồn tại tai họa ngầm. Nếu có thể thành lập một tổ dị năng mới hoàn toàn chịu sự lãnh đạo của quốc gia, trung thành tuyệt đối với quốc gia thì rất có lợi với quốc gia. Hơn nữa, những dị năng giả thức tỉnh này không hoàn toàn đều là vũ lực dị năng giả**, còn có một một số dị năng giả sẽ thức tỉnh dị năng đặc biệt, những người này cũng có trợ giúp rất lớn với quốc gia.

**kiệt ngạo bất tuân: tự cao, không muốn cúi đầu, nghe lời người khác*

***vũ lực dị năng giả: người có năng lực đặc biệt thiên về sử dụng vũ lực, động tay động chân*

Cục Đặc vụ chọn từ các quân khu ra 200 người tiến hành thử nghiệm, trong đó có bốn mươi tám người đã thức tỉnh dị năng, những người khác dù không thức tỉnh dị năng cũng không phát hiện có gì không tốt, thậm chí thể năng* còn tăng lên rất nhiều, nghiên cứu nhiều mặt đã chứng minh, loại thuốc này không có

tác dụng phụ. Trải qua chỉ thị của cấp trên, năm sau sẽ tiến hành chọn lựa thành viên, mà Khúc Phàm là giám khảo.

**thể năng: năng lực thân thể*

Kỳ thật lựa chọn thành viên dựa trên rất nhiều mặt, bởi vì loại dị năng được thức tỉnh hiện còn chưa thể phán đoán, nhân viên nghiên cứu cũng không thể xác định người như thế nào có thể thức tỉnh dị năng, hiện tại yêu cầu tiên quyết là trung thành với quốc gia. Hơn nữa, việc lựa chọn còn dựa theo ý kiến của vài vị tham mưu trong quân khu, có thể sẽ chèn thêm vào con cái trong nhà. Hồ sơ của những người này đều đầy đủ, từ nhỏ đã được gia đình giáo dục trung thành với tổ quốc, người thân lại ở địa vị cao, so ra thì dễ khống chế, đương nhiên, không thể bỏ qua tư tâm của họ được.

Đương nhiên, cuối cùng chọn như thế nào vẫn do mấy vị giám khảo trong Cục Đặc vụ quyết định, dù sao thủ đoạn của họ nhiều hơn, càng biết cách lựa chọn thế nào, cũng biết quốc gia cần người ra sao. Những người bên ngoài, không thuộc hệ thống này chò dù nhúng tay vào cũng vô dụng, tuy nhiên, vì một vài mục đích nhất định, một vài người vẫn có thể tiến vào. Đối với thượng tầng Cục Đặc vụ mà nói, hết thảy đều không thành vấn đề. Khi Khúc Phàm chân chính bước vào thượng tầng lãnh đạo của Cục Đặc vụ, hắn mới biết Cục Đặc vụ sao lại siêu nhiên như vậy, vì sao Trương Thông làm tham mưu trong căn cứ vẫn không thể tiếp xúc với các phòng nghiên cứu bí mật. Chỉ có năng lực tuyệt đối mới có được sự khống chế tuyệt đối. Các nhóm nhỏ trong Cục đặc vụ, nơi tụ tập của dị năng giả trong căn cứ, các phòng nghiên cứu siêu nhiên đều không phải điều bí mật nhất trong Cục Đặc vụ. Ngay cả khi hắn tiến vào cảnh giới thứ hai của Cửu Trọng thiên cũng không có cách nào chống lại sự tồn tại thần bí ấy, gậy chống trời của Cục Đặc vụ.

Khúc Phàm hiểu Tề Mục Phi buồn bực điều gì, hắn ở Cục Đặc vụ không phải điều bí mật, trở thành giám khảo cũng vậy. Cách biết việc tuyển người lần này, hay cả phương pháp thông qua, tuy rằng chuyện dị năng giả vẫn được giữ bí mật, nhưng không tránh khỏi việc trưởng bối sẽ đưa ra ám chỉ, dù sao cứ nghe theo là được. Những vị giám khảo khác không lộ diện, Khúc Phàm ở tứ hợp viện có vẻ dễ tìm hơn, tìm ra Tề Mục Phi cũng không lạ.

"Mục Phi, việc này anh không cần lo, những người đó cũng chẳng thể làm gì, chờ vài ngày nữa bọn nhỏ nghỉ, bọn em sẽ đi hưởng tuần trăng mật, sẽ tốt thôi."

"Tốt gì mà tốt, người nào người nấy đều ngay cả ba tôi cũng không dám trêu vào, lấy đủ mọi bối phận* áp bức nhà tôi. Tôi lơ ngơ, còn không biết chuyện gì xảy ra, cũng không dám làm phiền mấy cậu. Tôi đều sầu muốn chết. Nói chút đi, rốt cuộc sao thế." Tề Mục Phi rất rõ, cũng không quanh co.

**bối phận: cấp bậc thân phận*

Khúc Phàm nghĩ nghĩ, "Năm sao có cuộc tuyển chọn, trong cục chúng tôi phải chọn người, vừa vặn do tôi phụ trách. Những người đó nhất định vì chuyện này."

Tề Mục Phi vừa nghe thấy lập tức ngồi thẳng dậy, lên tinh thần, trừng mắt, "Chọn gì, khiến cho mấy lão nhân đó ra tay." Đây chính là chuyện lớn, người gọi điện cho hắn đều không đơn giản, đây cũng là chuyện mà hắn sầu nha.

“Anh ấy hả, cho dù có muốn cũng quá tuổi rồi. Mục Thanh nhà anh thì có thể tham gia. Nếu thật sự muốn, tôi có thể mở cửa sau cho.” Khúc Phàm nói xong, cười.

“Anh đừng nói bậy, Mục Thanh lên đại học là tốt nhất, cũng không phải chuyện gì hay ho.” Thước Nhạc không đồng ý cuộc tuyển chọn này, cho dù có dị năng cũng đâu thể so với cuộc sống của người thường, hơn nữa sau này đều bị ép đến Cục Đặc vụ, không có ý nghĩa. Cậu cũng không hiểu được vì sao những dị năng giả trong căn cứ lại tự cao như vậy, cũng bởi bọn họ có được năng lực đặc biệt, đã sớm không thuộc về cùng một thế giới với người thường, nếu có cơ hội vượt lên so với người thường, thậm chí có thể đạt được sức mạnh, cơ hội này không ai có thể bỏ qua.

Khúc Phàm nghe xong lời Thước Nhạc, nhìn về phía Tề Mục Phi, lắc đầu đầy hàm ý, “Việc này vẫn nên thương lượng với người trong nhà, còn có Mục Thanh nữa, tôi chỉ có thể nói cho anh, lần này là một nghìn chọn một, cho dù chọn trúng, cuối cùng có thể được lưu lại hay không, còn phải dựa vào sự may mắn của cậu ta nữa. Cuối cùng có thể đi tới bước nào cũng rất khó nói.” Bởi vì nguyên tắc giữ bí mật, Khúc Phàm không thể nói quá nhiều, tuy nhiên vừa rồi đưa ra ý để Tề Mục Thanh tham gia, hắn cũng có chút suy nghĩ. Tề Mục Thành là người con nhỏ nhất của Tề Gia, năm nay vừa lên đại học, tính cách cũng tốt nhất trong đám con cháu Tề gia, ý chí kiên định, tâm tính vững vàng, năng lực lý giải cao, Khúc Phàm rất thích cậu ta. Nếu không phải thời gian tu luyện của hắn còn ngắn, còn chưa tới lúc khai tông lập phái*, Khúc Phàm cũng muốn thu cậu ta làm đồ đệ. Tuy nhiên, ý nghĩ này thường xuyên xuất hiện, hôm nayTề Mục Phi lại nói ra chuyện này, hắn cũng có chút động tâm.

**khai tông lập phái: xây dựng môn phái*

Tề Mục Phi thấy việc này có hy vọng, cũng không uống rượu nữa, “Được, hai người các cậu cứ uống tiếp đi, tôi về nói chuyện với lão gia tử nhà chúng tôi đã.” Nói xong đứng lên rời đi.

“Anh quả thật tính nhận Mục Thanh làm đồ đệ?” Lúc trước hai người họ tán gẫu về chuyện thu đồ đệ, Khúc Phàm lúc ấy nói rất tán thưởng Tề Mục Thanh, không nghĩ tới, hắn thật sự để trong lòng.

“Tùy duyên đi, tư chất của Mục Thanh không tồi, chủ yếu là tâm tính cậu ta rất tốt, chẳng qua chính anh cũng tu luyện chưa tốt, sao có thể dạy bảo người khác.”

“Em thấy co thể, kỳ thật công pháp trong đầu em nhiều như vậy, nhận mấy đồ đệ cũng không sao.” Nếu Khúc Phàm nhận đồ đệ, cậu tự nhiên vui lòng đưa ra công pháp, có điều hiện tại bọn họ không có tâm tư đó.

“Bỏ đi, nếu Mục Thanh thật sự tham gia chọn lựa, được chọn rồi, anh thật ra có thể suy xét tình huống của cậu ta, nếu thích hợp lại nói sau.” Việc này không thể gấp.

68. Chương 67: Lại Đổ Thạch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Về đến nhà, trong nhà im ắng, đèn lồng đỏ thẫm trên tại hành lang làm nổi bật khung cảnh ấm áp. Hai người tiến vào viện Tam Tiến, thấy ba gian tính phòng còn sáng đèn, cha mẹ còn chưa ngủ.

"Hai con về rồi." Khúc ba ngồi trên giường La Hán ở sườn phia tây căn phòng, chiếc bàn nhỏ trên kháng đặt mấy quyển sách, đều là sách về bảo quản văn vật. Mấy ngày nay, lão gia tử đam mê với việc tìm kiếm bảo vật, khi rảnh rỗi đi tới Phan Gia viên dạo một vòng, nhưng dù sao cũng không quen, không mua gì cả.

"Dạ, bọn nhỏ ngủ chưa ạ? Mẹ con đâu rồi?" Khúc Phàm nhìn vễ phía nhĩ phòng, không thấy ai.

"Ngủ rồi, mẹ con chắc đến phía sau lấy chăn, Miu Miu đang ngủ, lát nữa các con ôm qua đi. Hai con đã về, đúng lúc, ba hỏi chút, ch của Trương Thiên Thiên mà mấy hôm trước ba giới thiệu cho anh con có cha là người trong căn cứ các con đi."

"Đúng vậy, sao ạ?" Khúc Phàm nghi hoặc hỏi.

Thước Nhạc vừa đi vào nhĩ phòng phía tây, vừa nghe hai cha con nói chuyện. Miu Miu nằm trên kháng, đang ngủ say.

"Việc hôn nhân lần này do Vương Sùng nói tới, ba với mẹ con cũng không có ý kiến gì về điều kiện nhà gái, chỉ không biết tính cách cô ấy ra sao, nếu cha cô ấy là người trong căn cứ các con, con hỏi thăm giúp anh con đi."

"Đúng vậy, bác Vương con nói rằng tốt, ba mẹ cũng không phát hiện gì khác, có điều nghe nói cô gái kia rất nổi tiếng tại Yến Kinh, rốt cuộc là sao?" Khúc mẹ ôm chăn bước từ ngoài vào, nghe thấy lời Khúc ba cũng tiếp lời.

Khúc Phàm có chút bất đắc dĩ, "Ba mẹ, ba mẹ đừng lo đến chuyện này của anh con nữa, con sẽ đi hỏi thăm chút."

Khúc mẹ thở dài, "Bỏ đi, ba mẹ mặc kệ, nhưng con gọi điện cho anh con, gọi nó về đi. Dù nói sai thì tâm ý của bác Vương con là tốt, cũng không thể làm người ta khó xử." Nói xong, xoay người bước vào nhĩ phòng.

"Đúng, gọi điện cho anh con, trước Nguyên Đán nhất định phải về, mùng ba là đại thọ tám mươi tuổi của Chu lão gia tử, cả nhà ta đều phải đến đó. Con với Thước Nhạc chuẩn bị lễ vật hậu một chút. Chu gia khác với những nhà khác, năm đó khi nhà chúng ta gặp khó khăn, bọn họ giúp đỡ rất nhiều, những năm gần đây cũng qua lại. Quan hệ giữa hai nhà không đơn giản, quan hệ này không thể đứt đoạn. Đến sinh thần của Chu lão gia tử, ba mang các con đến đó, về sau, mối quan hệ này phải do các con duy trì."

Khúc Phàm gật đầu, "Dạ, lát nữa con sẽ gọi cho anh cả."

"Cứ vậy đi, hai con đi cả ngày cũng mệt rồi, đi ngủ đi."

Thước Nhạc bế Miu Miu đi từ trong ra, "Ba mẹ, bọn con qua nhà sau đây ạ."

Khúc Phàm ôm vai Thước Nhạc đi về sân sau.

Thước Nhạc xoa xoa tóc, "Gọi điện thoại cho anh cả?"

Khúc Phàm đùa nghịc chiếc điện thoại trên tay, "Ừm, anh ấy cũng định Nguyên Đán sẽ về. Vừa rồi anh Béo gọi điện bảo mai hai ta qua trung tâm dịch vụ Quốc tế Châu báo, hiện tại hàng len dạ các nơi đều đã đưa về đó. Ngày mai trung tâm dịch vụ quốc tế châu báu sẽ tổ chức đổ thạch, ba mươi hộ thương gia chung tay tổ chức, đa phần đều là ngọc thạch được chuyển từ lần đổ thạch tại Myanma tháng mười năm nay. Chúng ta đi không?"

Nhíu nhíu mày, "Ngày mai là Giáng Sinh mà, còn phải chơi với bọn nhỏ, sao có thể tự-mình ra ngoài được."

Đặt điện thoại xuống, cười cười, "Gần đây thời tiết lạnh, cũng không thể mang bọn nhỏ ra ngoiaf chơi được. Mai hỏi bọn nó, nếu thấy thích thì mang theo là được rồi. Em xem thạch, anh trông bọn nó. Bọn nó nhất

định thích chuyện này. Lại nói, trong không gian của em đều là ngọc cực phẩm, chúng ta cũng cần mua một vài món bình thường để sử dụng. Đại thọ tám mươi tuổi của Chu lão gia tử kia, anh nghĩ chúng ta vẫn nên tặng đồ trang sức bằng ngọc thì hơn, mấy ngày nay, em tìm thời gian tìm một bộ phù hợp đi."

"Rồi mà, đều có sẵn, có điều chúng ta tặng gì mới thích hợp."

"Ba nói phải hậu chút, hôm nay đã muốn, mai anh hỏi xem ba với mẹ tặng gì, chúng ta tặng hậu hơn chút là được."

"Được, cứ như vậy đi."

Hôm sau, Thước Nhạc Khúc Phàm mang theo Gia Gia, Kỳ Kỳ, Tiểu Tiểu, Phi Phi đi đến trung tâm dịch vụ quốc tế châu báu. Mấy thằng nhỏ vô cùng thích thú với hoạt động lần này, sáng nay ba đã đồng ý để mỗi đứa chọn một khối len dạ, xem thử nhãn lực của chúng nó.

Ngồi trong xe, Gia Gia nghịch ngợm thử làm đèn pin cùng kính lúp, Kỳ Kỳ ôm cuốn hướng dẫn đổ thạch, Tiểu Tiểu ôm máy tính của mình không ngừng tìm kiếm tư liệu, chỉ có Phi Phi ngồi trong lòng Thước Nhạc quan sát quang cảnh ngã tư đường bên ngoài.

Trung tâm giao dịch châu báu quốc tế rộng hơn năm nghìn mét, hơn bốn trăm hộ thương gia cư trú, có rất nhiều chủng loại ngọc thạch, châu báu, là trung tâm giao dịch châu báu lớn nhất Yến Kinh. Anh Béo năm kia mở chi nhánh trong khu này, bởi vì có tài liệu sung túc, cũng rất nổi tiếng trong khu này. Cửa hàng do anh mở cũng tham gia đại hội đổ thạch lần này. Hai người Khúc Phàm cũng không vội qua đó, trực tiếp lên lầu hai. Hoạt động đổ thạch lần này được tổ chức tại đại sảnh trung tâm tầng hai. Sân rộng hơn hai nghìn mét thoạt nhìn rất rộng rãi, khi bọn họ đến, nơi này đã tụ tập không ít người.

Hoạt động đổ thạch lần này, giá đều đã được niêm yết, chỉ cần thích là có thể giao dịch, rất thuận lợi.

Bọn họ tiến vào cửa một cửa hàng nọ, bắt đầu xem. Khúc Phàm mang theo mấy đứa nhỏ, dựa vào tu vi hiện tại của bọn họ cũng có thể phán đoán được ngọc thạch, tuy nhiên so với Thước Nhạc dùng thần thức còn kém chút, tiêu hao nhiều nguyên lực, hắn cũng không làm chuyện dư thừa đó.

Thước Nhạc xem liên tục mười khối, lắc lắc đầu, nguyên thạch ngọc thạch trong cửa hàng nhà này không tốt lắm, cũng không nhìn ra màu gì, chỉ có một khối hoàng phỉ nhu loại không tệ lắm, có thể làm được hai vòng tay, nhưng giá kia quá cao, đổ ra không có giá trị.

"Sao?" Khúc Phàm đi đến cạnh Thước Nhạc hỏi.

"Không tốt lắm, đi nhà khác thôi." Nhà khác nếu không khác gì nhà này, hôm nay liền không công.

Liên tục đi tám gian hàng đều không có loại thích hợp, giá cả hàng len dạ đều rất cao. Thước Nhạc hơi thất vọng, "Đi thôi, đi xem Kim Ngọc." Khúc Phàm chỉ một gian hàng khá lớn nằm ở trung tâm.

Kim Ngọc là công ty châu báu chuyên kinh doanh ngọc thạch, rất nổi tiếng trong giới, người đến đây xem ngọc cũng rất nhiều, "Anh trông chừng bọn nhỏ, đừng để chúng chạy loạn đó."

"Em cứ yên tâm mà xem đi."

Nơi này bán càng nhiều đổ thạch, Thước Nhạc không đi xem, mắt nhìn của mấy vị sư phụ trong Kim Ngọc rất tốt, khi ở Myanma cậu cũng biết đôi chút, cho nên tỉ lệ đổ thành công những len dạ đó không cao.

Trên bày chủ yếu bày những đổ thạch nhỏ, lớn nhất cũng chỉ khoảng 20 ki lô gam, nhỏ nhất chỉ cỡ quả trứng. Trên mặt đất là những khối đổ thạch lớn, toàn bộ vào khoảng một trăm khối. Thước Nhạc chọn ba, khối nắm trong tay là Chính Dương lục* băng địa, khối mười ki lô gam là Nùng Dương lục** nhu địa, còn có một khối len dạ lớn chừng quả bóng đá lại là Kim Hồng phỉ*** thủy tinh địa. Tính chất của khối Kim Hồng phỉ này tuy rằng kém chuỗi vòng của cậu nhưng cũng không quá kém, tin rằng đặt trong không gian sẽ càng ngày càng tốt.

*Chính Dương lục:

**Nùng Dương lục:

***Kim Hồng phỉ:

=>Còn về băng loại, noãn loại, thủy tinh loại được hiểu nôm na là màu lót, màu nền cho ngọc, có thể tìm hiểu thêm qua truyện "Đổ thạch sư" được edit tại s://natsuyaa.wordpress.com/2013/07/10/do-thach-su/

Ba khối chim trả này có giá rất cao, tuy nhiên cũng là khối len dạ có giá trị cao nhất trong số hàng len dạ của ba mươi gian hàng.

"Ba ba, con chọn một khối, ba xem đi." Kỳ Kỳ chỉ tay về một gian hàng bán đổ thạch. Thước Nhạc đi qua đó, đưa ba khối len dạ đưa cho Khúc Phàm, "Mua ba khối này. Anh đi trả tiền đi." Sau đó đi đến bên cạnh Kỳ Kỳ, ngồi xổm xuống.

Vừa nhìn thấy xuống thì lập tức ngạc nhiên, Kỳ Kỳ chọn một khối len dạ bán đổ thạch *lớn khoảng nửa mét, có tính chất nhu loại, dựa theo giá cả thì không có giá trị đổ. Tuy nhiên không biết Kỳ Kỳ may mắn hay vì lý do khác, trong khối này thực tế là hai khối thủy tinh đặt song song, ở giữa được ngăn cách bởi một miếng bông vải trắng, bên trong là một khối khác, mà đó lại là Hoàng Dương lục băng loại**, còn không nhỏ. Đứa nhỏ này thật sự rất biết chọn.

*bán đổ thạch: đã đổ được một nửa, tức là đã được bóc ra, nhưng không hoàn toàn

**Hoàng Dương lục băng loại:

"Chắc chắn chưa, không đổi ý chứ? Còn rất nhiều gian hàng chưa xem đâu."

Kỳ Kỳ lắc đầu, "Không đổi, khối len dạ này tạo cho con cảm giác rất tốt, chọn khối này nè." Nó không thích việc đổ thạch lắm, thuần túy dựa trên cảm giác, có lẽ giác quan thứ sáu của thằng nhỏ này rất mạnh đi.

Xoa nhẹ lên đầu thằng nhóc, "Trực giác không tồi." Đưa cho Khúc Phàm mua.

Lại đi thêm mấy gian hàng nữa cũng không chọn được thứ gì. Gia Gia cùng Tiểu Tiểu cũng đã chọn được len dạ cho mình, Gia Gia không tự tin về bản thân lắm, giống như Kỳ Kỳ, chọn được khối len dạ song song. Thước Nhạc xem qua thì thấy đó là len dạ nhu loại, dựa theo giá thị trường có thể có giá mười vạn đi, cũng mua luôn. Tiểu Tiểu lại hoàn toàn chọn lựa dựa trên những thông tin trên tài liệu tìm thấy, nó chọn một khối đổ thạch nguyên khối, tiếc rằng thứ bên trong không quá lý tưởng, giá ba mươi lăm vạn. Thước Nhạc vẫn mua, chủ yếu để về nhà mở ra, để Tiểu Tiểu hiểu được có những lúc chỉ dựa vào những kiến thức có sẵn thì không thể được, con người không thể quá lý tính, thằng nhỏ kia vẫn luôn dùng quan điểm khoa học để quan sát thws giới, như vậy không thể nói không tốt nhưng cũng có chút bất lợi với việc tu hành. Tiểu Tiểu rất thông minh, nhưng vẫn cần bọn họ dẫn dắt một chút. Thằng nhóc Phi Phi kia thì chạy đông rồi lại chạy tây, chơi đến vui vẻ.

Đoàn người bọn họ đi vào hội trường phía tây, gian hàng của anh Béo nằm ở bên này, bọn họ đã thấy bộ dáng tươi cười đầy chào đón của anh Béo. Đang chuẩn bị đi qua đó, chợt nghe thấy âm thanh ồn ào trong gian hàng đối diện. Theo âm thanh nhìn qua, Thước Nhạc hít sâu, chỉ thấy Phi Phi nhà họ đang ngồi trên một khối len dạ thật lớn thật cao, khoảng hơn hai mét. Rõ ràng vừa rồi còn ở bên cạnh cậu, sao mà nháy mắt đã chạy đến nơi đó vậy, hơn nữa, thằng nhỏ đi qua kiểu gì vậy.

"Thằng nhóc này, sao lên đó được vậy?" Khúc Phàm nghiến răng nghiến lợi nói. Thằng nhỏ nghịch ngợm này không có được một ngày yên tĩnh.

"Mau qua xem, nó chắc là bay lên rồi."

Chạy nhanh đến gian hàng kia, khối len dạ kia bề ngang khoảng ba mét, chiều dài phía sau cũng một mét rưỡi, là một khối Big Mac(???), phỏng chừng là khối len dạ lớn nhất lần đổ thạch này.

"Ba ba, con chọn khối này." Phi Phi ngồi trên khối len dạ, hai chân lắc lưa, tay vỗ vỗ lên khối len dạ.

"Nhãi con kia, mau xuống đây cho ba." Khúc Phàm đen mặt nói với Phi Phi.

"Con không xuống, con chọn khối này." Thằng nhỏ nói xong lại nghiêng nghiêng, cả người đều ghé vào trên đó. Hai tay ôm lấy khối len dạ, trên mặt viết rõ ba không để con mua, con không xuống dưới đâu nha. Người chung quanh nhìn xem đều nhịn không được cười, đứa bé này lớn lên thật đáng yêu.

Thước Nhạc không đi quản hai người kia đang giằng co, trước xem khối len dạ. Khối len dạ này rất lớn, dáng vẻ cũng tốt, nhưng cái giá tám ngàn vạn đủ để khiến hầu hết mọi người tránh xa.

"Đây là do ông Vương mua ba năm trước, nhưng vận chuyển về cũng không dám đổ, dáng vẻ không tồi, trứng muối mãng mang* đều có, có điều bên ngoài có ba vết rạn thật lớn, không ai dám đổ, cứ vậy mà bị tồn kho." Anh Béo nghe thấy âm thanh bên này, thấy trên khối đá lớn có một đứa bé nằm úp sấp, nhìn kỹ thì phát hiện là Phi Phi, bước qua đó.

*trứng muối mãng mang: các vân trên len dạ, dựa vào đó quyết định phẩm chất của khối len dạ, nhưng cụ thể là gì thì ta không biết >.

Khối len dạ này rất nổi tiếng tại khi trong tâm giao dịch, chính vì đặt ở đây ba năm mà không ai dám nhận.

Thước Nhạc nhìn khối len dạ, mắt lại liếc liếc về phía Phi Phi đang nằm trên đó, khóe miệng hơi run rẩy, thẳng nhỏ này là sao may mắn sao? Thứ này mà cũng có thể đụng tới, thần thức lướt qua thế nhưng thấy hoàng quang, ngoại trừ bên ngoài có một tầng đá bao lấy dày khoảng mười centimet, bên trong đều là Hoàng Phỉ*. Nhìn kỹ thì thấy một phần ba trong số đó có tính chất băng loại, hơn nữa đây còn là màu minh hoàng sáng bóng, đây quả thực là một báu vật vô giá, ít nhất cậu biết rằng, chưa từng thấy qua Hoàng Phỉ nào lớn như vậy, cùng tốt như vậy. Nhìn nơi này, Thước Nhạc cũng biết vì sao nhiều người như vậy lại không có ai xem trọng khối len dạ này, trứng muối cùng mãng mang biểu hiện không tồi, nhưng màu sắc ánh sáng đã không còn đẹp nữa, không ai sẽ nghĩ rằng đây là một khối Hoàng Phỉ. Hơn nữa, khối len dạ nàu cũng quá lớn, giá cả rất cao, không ai dám đổ.

*Hoàng Phỉ:

Nhìn lại nhìn, Thước Nhạc không biểu hiện gì, đi tới bên cạnh Khúc Phàm, vươn tay vỗ vỗ khối len dạ, tùy ý nói, "Nếu không chúng ta thử đổ xem sao, đứa nhỏ nhà ta rất may mắn, không chừng còn đổ trúng nữa."

Khúc Phàm đưa mắt nhìn lại Thước Nhạc, có chút tức giận nói, "Em trông nó cho tốt đi, đây cũng đâu phải thứ tốt gì cho cam, một khối len dạ mà lại tới hơn tám ngàn vạn, sao có thể nói mua liền mua được."

Thước Nhạc xem thường nói, "Không phải chỉ là tám ngạn vạn thôi sao, trở về xin lão gia tử trả cho thì được rồi, cũng đâu phải điều gì to tát chứ. Em mua chút vui vẻ không được chắc." Thấy sao cũng là bộ dáng ăn chơi trác táng.

Khúc Phàm thở dài, "Vâng vâng vâng, tùy em. Ông chủ, chúng tôi mua khối len dạ này." Nói xong không biết lấy từ đâu ra túi tiền, vẻ mặt đầy cam chịu.

"Thân ái nha, anh thật tốt." Thước Nhạc vươn hai tay ôm cánh tay Khúc Phàm, cọ a cọ, vẻ mặt đầy hâm mộ, làm cho người bên cạnh đều rùng mình rời đi. Ông chủ gian hàng này cũng mang vẻ mặt mau mau biến đi cho tôi nhờ, rất nhanh chóng bán đi.

Ha ha ha —- trở lại gian hàng của anh Béo, mấy người không nhịn được cười lớn, "Anh nói nha, kỳ thật không cần đến mức vậy đâu, khối len dạ kia không ai coi trọng, không ai tranh với em đâu."

Thước Nhạc không chút để ý nhìn bọn họ, "Em đâu quản được nhiều như vậy, dù sao mua được là tốt rồi. Tuy nhiên lần đổ thạch này cũng thật hay, yết giá công khai, mua bán nhanh gọn. Nếu không cũng không thể xong nhanh như vậy." Thấy lúc ấy, bên cạnh có nhiều người như vậy, ai biết trong số đó có người tự dưng hứng lên không, bọn họ không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Kỳ thật mỗi gian hàng đều có người giỏi trong giới, hơn nữa họ còn chọn lựa kỹ càng, có không ít thứ tốt."

"Điều này cũng đúng." Cậu đi mấy gian hàng, quả thật chọn được không ít thứ tốt.

"Khối Big Mac định khi nào thì cắt? Khi cắt nhớ gọi anh đó."

"Yên tâm đi, sẽ không quên anh đâu."

Khúc Phàm xem đồng hồ, đã hơi muộn, bọn nhỏ đều đã đói bụng, "Được rồi, anh Béo, chiều này bọn em không đi xem nữa, về luôn đây, tối nay đến nhà em đi."

"Không được, anh còn muốn đón Giáng Sinh cùng với thân ái nhà anh mà."

中华古玩网
www.gucn.com

.com

69. Chương 68: Thọ Lễ*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*quà mừng thọ

"Hay là em không đi nữa." Thước Nhạc mặc áo nhung nhạt màu cổ chữ V, khoác áo âu phục màu vàng đơn giản, đứng trước gương sửa sang lại quần áo.

"Đi thôi, Chu gia không giống những nơi khác, đã có giao tình hơn hai mươi năm với nhà mình, em hiện tại cũng là người Khúc gia, tất nhiên phải đi rồi. Đừng nghĩ nhiều, lúc chúng ta kết hôn, chú Chu cũng có đến đây mà, em không quên đó chứ." Khúc Phàm vừa thắt ca vát vừa nói, hắn cũng mặc âu phục đậm màu, cũng là kiểu dáng đơn giản mà đứng đắn, hôm nay hai người không thể quá nổi bật, hai người thoạt nhìn cũng không giống nhau.

Sau tết Nguyên Đán là đại thọ tám mươi tuổi của Chu lão gia tử, nhiều thế hệ Chu gia kinh doanh, ở thương giới cũng có danh vọng, trong nước ngoài nước đều có sản nghiệp của họ. Năm đó khi cha của Khúc Phàm gặp khó khăn cũng do Chu gia giúp đỡ, từ đó về sau, Khúc gia cũng bước lên con đường tiền tài, do vậy, cha của Khúc Phàm vẫn luôn biết ơn, thường xuyên qua lại với Chu gia. Hoàn vũ quốc tế của Khúc gia đã trở thành doanh nghiệp tầm cỡ quốc gia cũng nhờ vào sự giúp đỡ của Chu gia.

Đại thọ của Chu lão gia tử được tổ chức tại một sản nghiệp ở vùng ngoại ô, nơi này cũng là điền sản được Chu gia khai phá, Chu gia có một trang viên khá rộng ở đó.

"Đã lâu không gặp Khúc lão ca, cha tôi vừa nhắc tới lão ca đó. Chị dâu thoạt nhìn chẳng già đi chút nào, giống như còn trẻ lắm ấy, đây là Khúc Phàm, con trai út nhà anh sao?" Chu Quan Nghĩa phụ trách đón khách, vừa nghe tin người Khúc gia đến, nhanh chóng đón tiếp. Ông quen Khúc Bình, hai người trẻ tuổi còn lại thì không quen, cái người cao cao, da đen đen, thân thể cường tráng mà tuổi còn trẻ kia khẳng định là con thứ của Khúc gia.

Khúc ba cười ha ha, thuận tay đưa quà mừng cho bồi bàn bên cạnh, "Lão nhị, ông đang chạy đến Mỹ quốc tiêu dao cũng đã về đấy à, tôi còn đang nghĩ sẽ không gặp được ông nữa đó. Khúc Phàm thì ông biết rồi, còn đây là đứa con thứ không nên thân của tôi, Khúc Phàm." Lại kéo Thước Nhạc qua, "Đây là Thước Nhạc, vợ Khúc Phàm, aiz, chuyện của bọn trẻ, tôi không quản được. Chẳng nghe lời gì hết. Hai con làm quen đi, đây là chú hai của Chu gia. Chúng ta giống như người thân cả, gọi chú hai đi." Khúc ba ngoài miệng làm như không hài lòng về quan hệ của hai người, nhưng vẻ mặt lại chẳng có chút không vui nào, nhìn Thước Nhạc còn ôn nhu hơn nhìn con mình nữa.

Chú hai Chu gia thầm than trong lòng, quả thật là một cặp đôi trẻ tuổi xuất sắc, chuyện hai người đã sớm nghe từ anh cả từng tham gia hôn lễ, tuy rằng cũng kinh ngạc Khúc lão ca bảo thủ như vậy mà cũng đồng ý để con mình có tính hướng khác người như vậy, nhưng cũng không thể không nói hai người này không hề khiến ông chán ghét chút nào, bọn họ đứng đó sao mà lại hài hòa đến thế.

"Ha ha, khi hai đứa cử hành hôn lễ ta không tham dự, hôm nay chú cũng chưa chuẩn bị gì, hôm nào có thời gian thì cứ đến cửa hàng châu báu của Chu thị chọn nhé!"

"Được được, hai con nhất định phải chọn nhiều một chút, cơ hội như vậy không nhiều đâu." Vẻ mặt Khúc ba tỏa sáng, Chu Quan Nghĩa này nói vậy cũng chấp nhận hai đứa rồi, về sau gia đình hai bên cũng dễ dàng liên lạc qua lại.

"Vậy cám ơn chú hai trước ạ." Hai người cũng không khách khí.

"Chú hai, trong mắt thúc đâu thể chỉ có em trai cháu như vậy chứ." Khúc Bình qua lại nhiều với Chu gia, khi nói cũng chẳng hề khách khí chút nào.

Chu Quan Nghĩa vươn tay vỗ lên vai Khúc Bình, "Được thôi, chờ cháu kết hôn thì cũng tùy ý mà chọn." Hai người cũng chỉ hơn kém mười tuổi, lại càng thêm tùy tiện.

Khúc Bình bĩu môi, "Thôi đi, giờ cháu vẫn chưa có ý đó đâu." Khúc ba bên cạnh thấy vậy liền tức giận, "Cái gì mà không có ý đó, ngày mai đừng có mà trốn việc xem mắt." Khúc Bình cũng không để ý đến lời Khúc ba, sau khi ly hôn, Khúc Bình dường như lại khôi phục lại bản tính, một khi đã quyết định thì không thể thay đổi.

Khúc ba nghĩ vẫn còn ở nhà người khác, cũng không nói thêm nữa, "Lão nhị, lão gia tử ở đâu? Sức khỏe dạo này thế nào? Vẫn còn khỏe mạnh chứ?"

"Ha ha, rất khỏe, mỗi bữa vài chén rượu, không ít chén nào, thấy không rượu thì mắng ngay, rất nóng nảy." Chu Quan Nghĩa chẳng chút bận tâm nói, tinh thần lão gia tử nhà họ rất tốt.

"Vậy thì tốt rồi, mang bọn tôi đi qua đó đi." Khúc ba dẫn theo ba đứa con theo lão nhị Chu gia lên lầu, Khúc mẹ được nữ quyến chu gia mang đi nói chuyện.

Mấy người đi lên phòng khách của Chu lão gia tử ở tầng hai, bọn họ tới sớm, nơi đây không có mấy ai. Mấy anh em Chu gia đều đang đón tiếp khách, mọi người đến mừng thọ đa phần đều có quan hệ về kinh doanh hoặc chính trị với họ, phần lớn không cần lên bái kiến, hiện trong sảnh chỉ có Chu lão gia tử cùng con cả của ông.

Khúc ba vào phòng, thấy Chu lão gia tử liền chắp tay cúi đầu, "Lão gia tử phúc như Đông Hải, thọ tỉ Nam Sơn."

"Ha ha, con cũng lâu lắm rồi không tới thăm ta." Tâm trạng lão thọ tinh* rất tốt.

*lão thọ tinh: cách gọi người cao tuổi vào ngày sinh nhật

Khúc ba nhanh chóng giải thích, "Đó là lỗi của con, về sau nhất định thường xuyên đến. Lão gia tử ngài không thấy con phiền là được."

"Nhìn con kia, ta rất hy vọng con mỗi ngày đều đến. Đây là hai đứa con trai nhà con đi! Lại đây cho ta xem xem, Khúc Bình thì ta gặp vài lần, Khúc Phàm cũng đã gặp qua, lúc đó nó còn mặc yếm đâu. Thằng nhóc này từ nhỏ đã lập chí làm cảnh sát, giờ cũng không đổi." Lão rất chú ý đến đám nhỏ Khúc gia, hơn nữa con trai cả tham gia hôn lễ của hai người, nên cũng có chút hiểu biết về thành tựu của Khúc Phàm.

"Cháu lại đây." Chu lão gia tử vẫy tay với Thước Nhạc, thấy cậu tiến lại thì đánh giá một lượt, lại nhìn Khúc Phàm thở dài, "Vốn chuyện nhà các cháu ta không nên xen vào, nhưng quan hệ hai nhà chúng ta lại khác, cha cháu là người biết đền ân, lúc trước ta cũng chỉ giúp một chút, nó lại nhớ cả đời. Trước kia thường nghe cha cháu nói con thứ hai của nó có tiền đồ biết bao, trong lòng ta cũng được ăn ủi. Gia nghiệp của cha cháu hoàn toàn do một tay nó gây dựng, nhưng đều kém với thành tựu của hai anh em cháu, aiz, chuyện các cháu không thể làm gương cho hậu thế, nhưng nếu đã đi tới bước này thì cứ kiên trì đi tiếp, đừng khiến cha mẹ cháu hối hận."

Hai người đỏ mặt, thấp giọng vâng dạ.

Người một nhà ngồi xuống, Khúc ba chỉ vào quà mừng trên tay bồi bàn, "Lão gia tử, đây là tâm ý của bọn con."

"A, lấy qua ta xem xem." Chu lão gia tử hưng trí bừng bừng nói.

Con cả Chu gia Chu Quan Nhận bước qua đưa thọ lễ đến, đặt lên trên bàn, Khúc ba cùng hai đứa con chuẩn bị thọ lễ riêng.

Vừa mở ra thì Chu lão gia tử cùng hai người con đều giật mình, thọ lễ của Khúc ba là một bức tượng thọ tinh bằng ngọc dương lục thủy tinh loại* cao 126 rộng 85 hậu** 48 milimet. Vật trang sức bằng ngọc này có nước ngọc phân thành hình chữ bát ( ), chất ngọc nhẫn mịn, diễm lệ sáng bóng, được thợ khéo điêu khắc tinh xảo, cẩn thận quan sát cũng không tìm thấy dấu vết nhân tạo nào. "Rất quý." Chu lão gia tử cầm lên món đồ trang sức, không thể không cảm thán, lão kinh doanh châu bảo cả đời, có đồ gì mà chưa từng thấy qua, món đồ này rất hiếm gặp.

*tượng ngọc thọ tinh:

Nhưng trong truyện thì chắc sẽ có màu như loại ngọc này (dương lục thủy tinh loại):

**hậu: ý chỉ độ rộng về phía sau

Khúc ba cười cười, "Đây cũng là chút tâm ý của văn bối, tài liệu cũng do hai đứa nó đổ được từ Myanmar, tuy rằng giá bên ngoài cao, nhưng thật ra cũng không đáng gì. Lão gia ngài sống cả đời, có gì mà chưa gặp qua, đây cũng không phải món gì quá quý giá."

"Khúc lão ca thật là, tượng ngọc thọ tinh này cho dù đặt trong cửa hàng nhà chúng ta cũng thuộc loại bảo vật trấn điếm* đó." Con cả Chu gia thấy thọ lễ trên tay cha mình cũng kinh diễm.

*bảo vật trấn điếm: ý chỉ loại hàng cấp độ cao nhất, tạo nên danh tiếng cho cả một cửa hàng

"Ha ha, được, thứ này ta giữ lại. Các cháu cũng thích đổ thạch? Ha ha, lão nhị, hôm nào có thời gian thì để bọn nó chọn mấy khối len dạ, thử nhãn lực bọn nó."

"Dạ, con vốn cũng muốn hai đứa đến cửa hàng chọn quà mừng kết hôn, vậy thì tùy theo nhãn lực chúng đi."

"Được rồi, đừng từ chối, Chu thị chúng ta kinh doanh vàng bạc châu báu, ngọc thạch cũng chỉ chiếm phần nhỏ, hàng len dạ đều là tích từ mười mấy năm trước, đặt trong kho cũng sắp mọc nấm rồi." Chu lão gia tử mặt hồng hào khoát tay, đặt lão thọ tinh lại hòm gỗ lim, lại mở ra thọ lễ của Khúc Bình, cũng là hòm gỗ lim, còn lỡ hơn một chút. Lão gia tử vừa mở hòm ra, cười đến không thấy mắt đâu, "Thằng nhóc Bình này hiểu ta. Ha habiết ta thích uống thứ này." Trong hòm đặt một bình rượu Mao Đài* 58 năm, Chu lão gia tử vốn yêu rượu lại càng thêm dễ chịu.

*Rượu Mao Đài: là một nhãn hiệu rượu trắng (bạch tửu) của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuân Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu, được coi như một loại quốc tửu của Trung Quốc.

"Ta xem hai đứa cháu tặng cho ta gì nào." Tâm trạng Chu lão gia tử vô cùng tốt lấy ra chiếc hộp cuối cùng, mở ra thì thấy là một chuỗi vòng tử đàn. Cả đời lão gia tử lăn lộn với nghề châu báu, ngoại trừ nghiên cứu về châu báu, cũng có chút hiểu biết sơ qua về mấy loại gỗ lê hoa, cây cảnh, gỗ lim, tử đàn..., từ mùi, độ sáng, màu sắc lập tức có thể đoán được đây là một chuỗi vòng tử đàn. Tuy nói gỗ tử đàn hiếm có nhưng chỉ cần có tâm thì vẫn có thể mua được, cho nên cũng không cảm thấy mới mẻ gì. Tuy nhiên, khi lão cầm chuỗi vòng trên tay thì phát hiện trên từng hạt châu đều có điêu khắc gì đó, "Mang kính lúp đến đây." Mắt Chu lão gia tử hơi mờ, không nhìn rõ.

Bồi bàn rất nhanh đã mang kính lúp đến, Chu lão gia tử nhìn kỹ, lộ vẻ khiếp sợ, "Tay nghề thật cao, thật sự điêu luyện sắc sảo." Cuối cùng không khỏi khen tấm tắc, cẩn thận nhìn mỗi một hạt châu, trên hai mươi bốn hạt châu có điêu khắc hai mươi bốn bức hiếu đồ của Trần Thiếu Mai tiên sinh*. Mỗi hạt châu cũng chỉ có đường kính năm milimet, bước tranh cũng chỉ chiếm một mặt của hạt châu, diện tích cũng không lớn hơn hạt gạo là bao, trên đó không chỉ khắc hai mươi bốn bức hiếu đồ, mỗi bức còn kèm theo chú giải. Chu lão tiên sinh đã từng thấy qua hai mươi bốn bức hiếu đồ bản gốc, lúc này thoạt nhìn không chút khác biệt, giống như được in lên vậy, có điều tác phẩm được điêu khắc như vậy lại rất hiếm có.

*hai mươi bốn bức hiếu đồ: được bắt nguồn từ một cuốn sách kể về hai mươi bốn câu chuyện người con hiếu thảo của Trung Quốc cổ đại. Hiếu thảo là cốt lõi của đạo đức Nho giáo trong xã hội Trung Quốc hàng ngàn năm qua nhằm duy trì đạo đức quan hệ gia đình, là đạo đức truyền thống của Trung Quốc. Sách gồm 24 câu chuyện cổ về lòng hiếu thảo, thể hiện "đạo hiếu". Bản sau này được đi kèm các bản vẽ, được gọi là "hiếu đồ", trở thành cuốn sách để phổ biến, thúc đẩy lòng hiếu thảo.Hai mươi bốn bức tranh này do Trần Thiểu Mai (1909-1954), một họa sĩ nổi tiếng người Trung Quốc, vẽ. Có thể tìm hiểu thêm về ông qua Baidu baike.baidu.com/subview/175912/8680455.htm

Lúc chọn thọ lễ trước đó, bởi vì Khúc ba chuẩn bị chế phẩm ngọc thạch làm lễ vật, Khúc Phàm cùng Thước Nhạc không thể lại chọn ngọc thạch nữa, trong thời gian hắn cũng khiến hai người hơi khó xử. Thường ngày Thước Nhạc thích điêu khắc, hiện tại dùng thần thức điêu khắc cũng có thể đạt cấp bậc tông sư. Tuy nhiên, kiểu điêu khắc này lại do Khúc Phàm nghĩ ra. Khi rảnh rỗi hắn sẽ ở trong không gian luyện khí, đã có thể tự do khống chế huyễn tật thiên hỏa, hoàn toàn có thể nắm được phương pháp tâm luyện. Hắn phát hiện mình dùng phương pháp tâm luyện để chế tác thì tác phẩm đều làm theo ý nghĩ của hắn, chỉ cần có thể điều khiển thần thức là được, điều này giống với việc Thước Nhạc điêu khắc. Hai ngươi thương lượng xong, Thước Nhạc phát hiện dùng phương pháp này, khi điêu khắc không cần dùng đến dao, dùng thần thức điêu khắc rất trơn tru. Tài nghệ điêu khắc của cậu cũng tăng cao rất nhiều, đã có thể vứt dao đi đạt tới cảnh giới lòng nghĩ tới là khắc thành hình. Tượng lão thọ tinh kia là tác phẩm đầu tiên của cậu, Khúc ba sau khi thấy được thì lấy luôn đi. Chuỗi vòng tử đàn này được dùng để cậu thử nghiệm, kỳ thật loại sản phẩm điêu khắc này dùng bảo thạch thì càng tốt, nhưng mà làm vậy thì hơi kinh hãi thế tục.

"Tuyệt tác." Chu lão gia tử cảm thán, ngẩng đầu nhìn Khúc Phàm, "Vật này là tác phẩm của vị đại sư nào?"

Khúc Phàm nhìn Chu lão gia tử cười cười, "Thứ này do cháu cùng Nhạc Nhạc tìm thấy ở Phan gia viên vài năm trước, không biết do ai chế tác." Tuy rằng mới làm, nhưng bọn họ cũng đã làm cho cũ đu, không thể phân biệt niên đại, tuy rằng nói hai người họ làm thì dễ hơn, nhưng truyền ra cũng sẽ phiền phức, cho nên giấu diếm ngay từ đầu.

Chu lão gia tử hơi cảm thấy tiếc, thở dài, "Thật sự là bàn tay thần, trước kia thấy vị sư phụ trong cửa hàng của chúng ta đã có tay nghề cao nhất rồi, hiện tại xem ra, còn kém ra đâu." Nói xong lại có chút tiếc hận.

Con cả Chu gia biết suy nghĩ trong lòng cha mình, "Ba ba, tác phẩm này chỉ sợ do tổ tiên chế tạo, con thấy đây cũng là đồ cổ, nếu là tác phẩm của sư phụ đương thời thì nhất định sẽ có những tác phẩm khác, chúng ta đã sớm phát hiện." Cha cả đời đều kinh doanh châu báu, nếu có vị sư phụ như vậy nhất định sẽ kết giao.

Chu lão gia tử sờ chuỗi vòng trong tay, tâm trạng lại tốt lên, "Quên đi, hiện tại có thể gặp được vật như vậy đã là may mắn của chúng ta rồi." Nói xong nhìn Khúc Phàm cùng Thước Nhạc, "Hai đứa cũng rất may mắn, bảo bối như vậy cũng có thể gặp được, ta cũng không thể nhận."

Khúc Phàm nghe vậy nói, "Chu gia gia không cần băn khoăn nhiều như vậy, đồ vật như vậy ở trong tay ngài mới có giá trị, hai đứa cháu không biết được giá trị của nó, chỉ thấy điêu khắc trên đó có ý nghĩa mới tặng Chu gia gia để thể hiện tấm lòng của chúng cháu, ông đừng từ chối." Trong lòng bọn họ, đây quả thật

không phải vật tốt gì.

Chu lão gia tử đang muốn nói gì, con gái lớn của lão đi đến, “Cha, Tần lão gia tử của Tần gia tới rồi ạ.”

Ba cha con Chu gia nghiêm sắc mặt, “Mau mời vào, không, ta tự đi.” Chu lão gia tử đứng dậy, nhìn Khúc ba nói, “Tiểu Khúc cùng ta xuống đi, ba người trẻ tuổi các cháu cũng đi thôi.”

Ba người trẻ tuổi Khúc gia biết người đến nhất định là khách quý, bọn họ không tiện ở lại, sẽ đi ra sau Chu lão gia tử. Bọn họ tới sớm, đi xuống thì dưới lầu đã có không ít người, thấy Chu lão gia tử đều đứng lên. Lão gia tử mang theo mấy người con đi về phía cửa, Khúc Bình rất quen thuộc với người Chu gia, mang theo hai người em đến chỗ trưởng tôn Chu gia Chu Vân Thiên. Thước Nhạc tò mò nhìn người tới cửa, thế mà có chút quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai. Lắc đầu theo Khúc Phàm đi gặp đám cùng lứa trong Chu gia, lại không phát hiện vẻ mặt hơi thay đổi của ông lão vừa đến cửa kia.

70. Chương 69: Yêu Hóa

Thọ yến của Chu phủ thật sự rất vui vẻ, ở chung với người trẻ tuổi Chu gia rất nhẹ nhàng, người là động vật xã hội, giao tiếp với người khác là bản chất, tuy rằng hai người đã xác định sau này sẽ bước trên con đường tu hành, nhưng bọn họ cũng không thể từ bỏ tất cả để đi vào chốn thâm sơn. Quả thật không ít người tu hành lánh đời không xuất hiện, nhưng bọn họ không muốn như vậy. Dù sao bọn nhỏ cũng cần thời gian để khôn lớn nữa. Cho nên, việc kết giao là bắt buộc. Chu gia cùng Khúc gia có quan hệ tốt, hai bên đều hy vọng loại quan hệ này sẽ tiếp tục kéo dài, việc này phải xem những người trẻ cùng thế hệ sẽ kết giao thế nào. Con cả Chu gia nhỏ hơn Khúc ba mười tuổi, cho nên thế hệ trẻ của Chu gia cũng không lớn lắm, từ hơn mười tuổi đến hai mươi tuổi, vẫn thuộc độ tuổi đến trường, tính cách tốt, biểu hiện gia giáo, dành được hảo cảm của hai người, quan hệ thân cận trong lứa tuổi này có thể tiếp tục kéo dài.

Điều duy nhất khiến Thước Nhạc nghị hoặc là ông lão của Tần thị kia, không biết đã gặp cậu ở nơi nào.

Khi rời khỏi Chu gia, chú hai Chu gia nhiệt tình mời họ hôm nào đến kho hàng của Chu gia chọn len dạ, hai người không tiện từ chối, đồng ý cuối tuần sẽ đến.

Nguyên Đán qua đi, Thước Nhạc không tới bệnh viện nữa, vườn cây trong căn cứ được đưa vào khai thác triệt để, nhưng mỗi đầu tháng cậu vẫn sẽ tới vườn cây dạo vài vòng.

Bởi vì muốn đưa mấy đứa nhỏ đến trường, Thước Nhạc đi từ rất sớm, khi đi vào vườn cây còn chưa đến giờ làm việc chính thức, tuy nhiên, đa phần mọi người nơi này đã sớm tới rồi, còn có một bộ phần luôn ở lại vườn cây. Cậu xử lý một vài văn kiện trong văn phòng, tiến độ nghiên cứu thực vật rất nhanh, tính ra thì có rất nhiều loại thuốc hữu hiệu, tuy nhiên, trên báo cáo cậu chỉ biết nghiên cứu nơi này còn cách rất xa điểm đích, có một vài loại thuốc còn chưa đạt được hiệu quả như mong muốn. HIện nay, thuốc được nghiên cứu ra đều được tiến hành thông qua quá trình sản xuất thuốc tây, tất cả những học giả chuyên gia đều cố hết sức đạt được thuốc có kết cấu phần tử dạng viên nén. Đây khác với đan thuật* thời thượng cổ, đương nhiên loại đan thuật này cũng khác với luyện đan thuật mà những đạo sĩ thời cổ dùng, bọn họ càng chú trọng thuộc tính linh khí của thực vật có thể đạt tới sự cân bằng với thuộc tính khi luyện đan. Hiện nay việc sản xuất thuốc hoàn toàn không để ý đến điểm này, cứ như vậy rất nhiều loại thuốc đều lãng phí.

**đan thuật: cách luyện đan*

Aiz, Thước Nhạc thở dài thật dài, cậu không có biện pháp trong việc này, cho dù cậu đã dạy cho bọn họ về hệ thống thực vật mới, thậm chí cố ý nói về thuộc tính của mỗi loại thực vật được gieo trồng, nhưng những nghiên cứu viên trong phòng thí nghiệm đều là người thường, bọn họ cũng không thể thật sự hiểu được điều này. Có lẽ khi thế giới tiếp nhận một loại văn minh mới thì sẽ vứt bỏ loại khác, cho dù trong tiềm thức mỗi người đều hy vọng phá bỏ hàng rào dẫn tới tiến hóa, nhưng hai hệ thống bất đồng muốn dung hợp với nhau cũng vẫn rất khó khắn. Lại nói, cậu thật sự cảm thấy người có hy vọng nhất có thể kết hợp hai hệ thống này với nhau là Tiểu Tiểu, có điều đứa nhỏ này quá lý trí, sự tiến bộ của nó sẽ rất chậm.

Nhìn thời gian, đã chín giờ hơn, thay quần áo vô khuẩn, đi về mấy nhà kính riêng biệt. Mấy nhà kính độc lập này đều gieo trồng những loại thực vật có tính tấn công, những thực vật này đều đã trải qua hai lần sàng lọc, những loại thực vật có chứa năng lực đặc biệt đều bị cậu đặt trong không gian thứ hai, nơi đó có thổ nhưỡng cùng linh tuyền, rất thích hợp để những loại thực vật đó phát triển. Trải qua một thời gian hấp thu, diện tích không gian thứ hai đã rất lớn, hoàn toàn đủ cho cậu gieo trồng thực vật, thu hoạch khá phong phú. Hôm nay cậu tới đây quan sát vài loại thực vật đặc biệt này cũng bởi vì thực vật trong không gian thws hai phát sinh một vài biến hóa.

Thực vật trong không gian thứ hai về cơ bản đều được tìm thấy trong căn cứ. Những thực vật này sinh trưởng rất nhanh trong không gian. Thước Nhạc chia những thực vật đó thành ba loại. Loại thứ nhất là dược vật, là nguyên liệu chính hoặc phụ trong việc luyện đan. Loại thứ hai là những thực vật dụng cụ. Loại thực vật này không có tác dụng về mặt y học, nhưng lại có thể chế tác một vài loại đồ vật, hoặc giống như cỏ long tu có thể bện thành đệm, hoặc giống như hồng hồ lô tử kim có thể làm trang phục, có một vài thực vật thậm chí có thể trở thành binh khí, bởi vì đặc tính của loại thực vật này có trợ giúp rất lớn với việc tu hành. Loại cuối cùng chính là thực vật có năng lực đặc biệt. Loại thực vật này đều có chung đặc tính thực vật, nhưng chúng nó phát triển lên sẽ có linh tính. Trước đó Thước Nhạc cũng không phát hiện điều này, gần đây mới phát hiện ra. Hoàn cảnh không gian thứ hai tốt, thổ nhưỡng tốt, linh khí nhiều, nhưng cũng không thích hợp để người trong nhà tiến vào. Cho dù Khúc Phàm tiến vào lâu cũng sẽ xuất hiện cảm giác

linh khí muốn nổ tung, cho nên cậu đã coi không gian này như nơi nuôi dưỡng thực vật, cũng không tiến vào nhiều. Mấy hôm trước tắm trong không gian thứ hai nhả tơ, Thước Nhạc vào xử lý, kết quả phát hiện vài loại thực vật có tính công kích xuất hiện có tia ý niệm. Cậu tới gần thì phát hiện ý niệm kia giống như trẻ sơ sinh, có chứa sự ỷ lại, cẩn thận kiểm tra thì xác định, vài loại thực vật kia quả thật có được ý thức của riêng mình.

Tuy rằng những tư liệu trong đầu cũng nói tới việc yêu tu, nhưng Thước Nhạc chưa từng nghĩ rằng mình cũng có thể thấy được "yêu" *(trong yêu tinh).* Kiểm tra một lần những thực vật trong không gian, cậu phát hiện chỉ vài loại thực vật có tính công kích có được ý thức, những loại thực vật khác còn chưa có phản ứng này. Kiểm tra tư liệu cậu mới biết được thực vật phải được rót linh khí thật lâu mới có thể sinh ra ý thức. Mà một vài thực vật có tính công kích thì khả năng sinh ra ý thức dễ hơn so với những loại khác một chút. Điều này chủ yếu được quyết định bởi tốc độ hấp thu linh khí cùng hấp thu, những thực vật có tính công kia kia dưới điều kiện giống nhau có thể chứa được càng nhiều linh khí để tấn công, cho nên, dưới tình trạng an toàn thì càng dễ sinh ra ý thức. Tuy nhiên, năng lực của chúng nó tương đối yếu, mà những loại thực vật sinh ra ý thức chậm một khi có thể thành công sinh ra ý thức lại có năng lực rất mạnh, giống như hoa cỏ, những loại thực vật này có thể đột phá giới hạn.

Thực tế, hoàn cảnh trong không gian thứ hai quá tốt, những thực vật sinh trưởng bên trong đã không còn là thực vật phàm giới, ngay cả tác dụng cũng hơn gấp trăm lần so với thực vật trong không gian thứ nhất, thời gian càng lâu, tác dụng càng mạnh. Cứ như vậy, thực vật sinh ra ý thức cũng không phải chuyện không thể.

Nói thật Thước Nhạc không biết nên xử lý ra sao với những loại thực vật sinh ra ý thức kia, cũng may ý thức của chúng lớn rất chậm, bây giờ vẫn còn ở trạng thái trẻ con, cũng có chút ỷ lại vào cậu, thậm chí cũng nảy sinh tình cảm thân thiết với người hay ra vào không gian là Khúc Phàm, Khúc Phàm cũng có thể tiến hành trao đổi đơn giản với chúng. Cứ giữ nguyên tình trạng hiện tại đi, nếu thực sự phải giết mấy thực vật đó, trong lòng cậu sẽ có cảm giác tội lỗi, giống như giết hại trẻ con vậy.

Từ sau khi phát hiện vài loại thực vật đặc biệt đó, Thược Nhạc mỗi ngày đều phải kiểm tra xem trong không gian có sinh ra "yêu" mới hay không, tuy nhiên cũng chưa thấy.

Có một khoảng thời gian không đến vườn cây, Thước Nhạc rất muốn xác định trong vườn cây có tồn tại "yêu" hay không.

Mấy nhà kính đặc biệt không cho phép tùy ý ra vào, cho dù là nghiên cứu viên cũng cần xin phép trước mới được tiến vào. Tuy nhiên, Thước Nhạc không bị giới hạn như vậy, thân phận của cậu có thể đi khắp nơi trong vườn cây, nơi nào cũng phải xem qua, Thước Nhạc cũng không chọn lựa gì mà tiến luôn vào nhà kính gần đó nhất. Nơi này chỉ có một loại thực vật, hoa tường vi gai vàng. Tường vi thuộc nhóm cây bụi rụng lá*, cũng thuộc họ dây leo, có rất nhiều loại màu sắc, có hương thơm, trên thân cành dày đặc gai nhọn, lá nhỏ hình quả trứng ngược. Loại cây này được mọi người rất yêu thích, rất nhiều người thích trồng tường vi xung quanh tường rào, khi hoa nở sẽ bao trùm khắp tường rào, gió nhẹ thổi qua, hương thơm phảng phất.

**cây bụi rụng lá:*

Cây bụi: Là các nhóm cây có thân có thể hóa gỗ, phân cành thường sát gốc, có chiều cao dưới 6m. Cây bụi thấp hơn 2m thường là cây bụi nhỏ, khoảng cách cao 2-4m là cây bụi nhỡ, cao tối đa nằm trong khoảng 4-6m

là cây bụi lớn.

Cây rụng lá: thường được sử dụng để nói về các cây thân gỗhay cây bụimà rụng látheo mùa (hầu hết là trong suốtmùa thu) và việc loại bỏ các bộ phận khác của cây chẳng hạn như cáccánh hoasau khi ra hoahoặc quảsau khi đã chín.

Tuy nhiên, cây tường vi gai vàng ở nơi này khác với những cây tường vi bình thường, thuộc loại tường vi thời thượng cổ, một gốc cây phân làm chính nhánh, những phiến lá hình bầu dục rậm rạp che kín những cành cây đầy gai nhọn, gai nhọn được phủ màu vàng kim sáng bóng, trơn mượt sắc bén, nở ra hoa màu trắng, bông nào bông nấy to như cái bát, khi có người hoặc động vật đi vào nơi dây leo có thể vươn tới sẽ bị cuốn lấy, hơn nữa hoa của nó có thể tỏa ra mùi hương thôi miên, sinh vật sẽ ngủ vùi, cuối cùng mất mạng nơi gốc hoa, trở thành phân bón.

Bên ngoài nhà kính được cách ly bởi loại thủy tinh đặc biệt, nghiên cứu viên quan sát từ bên ngoài, cây tường vi gai vàng bên trong đã có chính nhánh trưởng thành, đều dài hơn tám mét, lúc này đang lẳng lặng vo lại nơi trung tâm nhà kính, cây tường tường vi có hoa màu trắng ấy xinh đẹp mà lại lặng yên.

Lúc này vừa đến lúc nghiên cứu viên thực hiện ghi chép, một nghiên cứu viên bắt một con bồ câu cho bay vào trong nhà kính, bồ câu vừa bay lên, chỉ thánh một nhánh dây tựa như roi nhanh chóng vụt lên tạo thành một cái bóng đen, chính xác cuốn lấy bồ câu. Một nhánh dây khác thì đào hố, bồ câu rất nhanh biến mất, hết thết khôi phục lại lặng yên. Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt.

"Tốc độ lại tăng rồi." Một nghiên cứu viên ghi chớp lại thời gian. Một nghiên cứu viên khác lấy xong mẫu không khí trong nhà kính. Những tư liệu này mỗi ngày lại khác, bình thường sẽ quan sát tốc độ lớn của chúng, năng lực biến hóa, ngoài ra còn có thể kiểm tra các loại chỉ tiêu đo lương của những thực vật đó.

Thước Nhạc quan sát từ bên ngoài một lúc cũng không thấy có gì không ổn, tuy nhiên, vẫn nên xác định một chút mới tốt, đi vào cạnh cửa. "Chờ chút, cậu là sao, sao ở trong này?" Một nghiên cứu viên mới nhanh chóng chạy tới ngăn cản cậu.

Hơi ngạc nhiên, cười cười, "Tôi cũng là nghiên cứu viên, thẻ thông hành." Cầm thẻ thông hành quẹt một cái, cửa mở.

Nghi hoặc của nghiên cứu viên kia biến mất, nhưng vẫn quan tâm nói, "Cậu chờ chút đi, còn chưa mặc đồ phòng hộ mà. Mật độ khí thôi miên bên trong rất nặng, hơn nữa không thể bước vào phạm vi tám mét từ thực vật đâu."

Thước Nhạc nhìn bộ trang phục phòng hộ thật lớn bên cạnh, nhíu nhíu mày, "Cám ở, nhưng không cần đâu." Cồng kềnh như vậy, cũng chẳng dùng được.

Dưới ánh nhìn của nghiên cứu viên đóng cửa thủy tinh bên ngoài, sau đó quẹt thẻ mở ra cửa bên trong, rồi đi vào. Cơ thể tự động bài trừ không khí bên ngoài, cây tường vi gai vàng bên trong giật giật, tuy nhiên cũng không quá rõ ràng, khi cậu bước vào trong phạm vi tám mét, chín nhánh cây đều xông tới, xoay quanh thân thể cậu.

Khẽ híp mắt lại, thoạt nhìn loại cây này không sinh ra ý thức, nhưng mà— Thước Nhạc tiếp tục đi về phía trước, bước thẳng đến gốc chính của cây, nâng tay vịn vào thân cây, khắp nơi trên cây chỉ có nơi này không có gai vàng. Cảm giác được sức sống căng tràn của nó, người bên ngoài không nhìn thấy khóe miệng run rẩy của Thước Nhạc, đây có tính là tiến hóa không?

"Bọn họ cho nó ăn cái gì a?" Thật sự không biết nên nói gì mới đúng nữa, thực vật nơi này đều được nuôi dưỡng trong không gian của cậu, năng lực sinh mệnh rất mạnh, đất trong vườn cây đều là tức nhưỡng trong không gian, điều kiện ở nhà kính này rất tốt, cây tường vi gai vàng này được xếp vào trong này cũng bởi vì nguồn gốc lâu đời của nó, hạt giống của nó được phát hiện trong khối hổ phách. Nếu không phải cậu có được không gian có năng lực đặc biệt, sẽ không thể nào trồng được, loại cây này không có giá trị về y học, nhưng cũng có giá trị nghiên cứu ở những mặt khác.

Có điều, loại cây này có năng lực thích ứng rất mạnh, nó có thể căn cứ theo hoàn cảnh mà tự tiến hóa. Cây tường vi gai vàng trong không gian của Thước Nhạc kia tiến hoa trở nên rất diễm lệ, trong không gian không có kẻ thù, linh khí dư thừa, nó thu lại năng lực của cơ thể, chín nhánh dây leo có màu sắc và hoa văn khác nhau, sinh trưởng quanh một ngọn đồi cũng rất có giá trị thưởng thức. Tuy nhiên Thước Nhạc biết năng lực của gốc cây tường vi gai vàng kia chắc chắn mạnh hơn gốc này, nếu đem gốc cây kia đi ra còn nguy hiểm hơn gốc này rất nhiều. Hơn nữa, cây tường vi gai vàng có ý thức, khi săn bắt nhất định không để con mồi chốn thoát. Nhưng mà những loại cây sống trong không gian sẽ sát sinh sao?

Yêu tu kiêng kị nhất là sát sinh, không chỉ riêng vấn đề đạo đức, càng nhiều chính là sau khi sát sinh, cơ thể không tự giác hấp thụ lệ khí con mồi để lại khi chết đi, bất lợi với việc tu hành.

So với gốc cây tường vi gai vàng trong không gian, gốc này khiến cậu dở khóc dở cười, bởi vì nghiên cứu viên mỗi ngày đều nghiên cứu năng lực vồ mồi của nó, mỗi ngày sẽ cho nó một chút chim chóc, bồ câu gì đó, dần dần, nó ít hấp thu linh khí mà chuyển sang ăn thịt. Đáng tiếc, rõ ràng có thể đã lớn, nhưng lại dưỡng thành động vật ăn thịt, có thể tiến hóa đến trình độ hiện tại đã là cực hạn, tuy rằng hiện tại nó có thể cảm giác một chút về thế giới bên ngoài, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi.

Quên đi, không thể sinh ra ý thức thì tốt rồi, cậu đỡ mất công quan tâm. Vỗ vỗ lên thân cây tường vi, Thước Nhạc xoay người rời đi. Vài nghiên cứu viên bên ngoài tường thủy tinh thấy cậu lông tóc vô thường ra ngoài, vô cùng ngưỡng mộ.

Không quan tâm đám nghiên cứu viên đó, Thước Nhạc lại đi xem xét ba nhà kính khác, tuy rằng đều không sinh ra ý thức, những phương hướng tiến hóa của những thực vật đó đều rất lạ, xem ra mình vẫn nên sớm từ bỏ, những thực vật này được nuôi ra có chút quỷ dị.

Đi xong bốn nhà kính thì cũng đã đến trưa, quay lại văn phòng thì chợt nghe tiếng gõ cửa, "Thầy."

"Tiểu Nam, em xuất quan rồi! Ừm- tiến vào tầng thứ ba rồi đi." Không nghĩ tới ngộ tính của nàng cao như vậy.

"Vâng, thưa thầy, em đã tiến vào tầng thứ ba rồi. Xin thầy nhận em làm đồ đệ." Tiểu Nam nói xong quỳ trên đất, trải qua hơn một năm tu luyện, cô đã tiến vào tầng thứ ba, cô của hiện đại có thể cảm nhận được sự một thế giới khác.

Thước Nhạc hơi ngạc nhiên, không ngờ tiểu Nam lại nhắc tới chuyện này, “Em đứng lên đi đã.”

71. Chương 70: Lễ Bái Bán Sư*

**thường thì sẽ là lễ bái sư, tức là nghi lễ khi nhận thầy, nhưng ở đây chỉ là bán sư, tức là một nửa thầy, là thầy mà cũng không hẳn là thầy, nôm na là như vậy >.<*

“Em vì sao lại muốn bái anh làm thầy?” Thước Nhạc nhìn tiểu Nam, hỏi.

Tiểu Nam nhìn Thước Nhạc, vò vò góc áo, ngồi lên ghế dựa bên cạnh, khuôn mặt vốn lạnh nhạt có chút bất an, “Khi em còn nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, bởi vì có tinh thần lực mạnh nên dường như có được ký ức từ khi được sinh ra. Thời điểm đó, em vẫn chưa hiểu được những ký ức này biểu hiện điều gì, sau này lớn lên mới dần hiểu được. Cha mẹ em vì muốn sinh một người con trai để kéo dài hương hỏa nên mới vứt bỏ em, trong nhà đó vốn đã có hai người con gái, em trở thành dư thừa. Tuy nhiên, bọn họ cũng coi như đã hết lòng, không vứt em trên núi. Cuộc sống trong cô nhi viện cũng tốt lắm, mỗi đứa nhỏ đều được chăm sóc cẩn thận, nhưng rất cô đơn, không thể dựa vào bất kỳ ai. Khi em bốn tuổi mới phát hiện em không giống những người khác, lúc ấy vẫn còn nhỏ, không hiểu phải che dấu, bị những người bạn nhỏ xung quanh nhìn thấy, bọn họ vừa tò mò vừa sợ hãi, cô giáo trong viện cũng nhìn em bằng ánh mắt khác thường. Lúc đó thật sự rất rất cô đơn, nhưng mỗi ngày đều có cỏ nhỏ làm bạn bên người, rất an tâm. Sau đó lại tiến vào Cục Đặc vụ, học được cách khống chế dị năng của mình. Em thích chúng, chỉ có chúng mới không vứt bỏ em, luôn ở bên em. Chúng là bằng hữu là người thân là một nửa của em. Lần đầu tiên gặp thầy, em cảm thấy vừa thân thiết lại vừa e sợ, lại cho em cảm giác như của cha mẹ vậy, cảm giác có thể dựa vào đó là cảm giác mà em chưa từng biết đến. Trong vườn cây là nơi tu luyện tốt, thầy đưa cho chúng em bộ công pháp rất tốt, em cảm thấy dị năng của mình ngày càng mạnh, tri thức về tự nhiên hoàn toàn khác khiến em như bước vào một thế giới mới. Tuy nhiên, đúng là bởi vì hiểu, mới phát hiện bản thân thật nhỏ bé, mới hy vọng có thể theo thầy học tập.”

Thước Nhạc nhìn tiểu Nam, nhìn vẻ mặt khẩn trương của cô, cười cười, “Ý chí của em rất mạnh, hiếm thấy nhất là có thể hiểu được tự nhiên, trong số mấy người các em, cảnh giới của em là tiến bộ nhanh nhất. Anh cũng vẫn luôn xem xét các em, trong lòng anh, em là người rất thích hợp, nhưng em có biết rằng người tu hành không thể có quá nhiều tạp niệm không, con đường tu hành cũng không tốt như em vẫn nghĩ.” Thước Nhạc cười một chút, “Em có biết tình huống của em rất đặc biệt, anh không hy vọng đồ đệ của anh có quá nhiều rằng buộc.” Nghĩ nghĩ, lấy ra một khối ngọc giản trong không, chép lại đầy đủ bộ công pháp cô tu luyện kia vào bên trong, “Cho em vật này, có thể tu luyện đến đâu tùy thuộc vào bản thân em. Anh không thể thu em làm đồ đệ nhưng trước khi anh chưa rời khỏi căn cứ, em có gì khúc mắc có thể tới hỏi anh.” Nghĩ một chút, âm thầm khắc một tiểu trận pháp vào trong ngọc giản, trận pháp này không có tác dụng gì khác, chỉ có thể đảm bảo bản ghi chép này chỉ có thể có một người sử dụng, những người khác đều không thể.

Tiểu Nam ngẩng đầu nhìn Thước Nhạc, đứng lên, sau đó thân hình nhỏ bé trịnh trọng quỳ xuống, nâng hai tay tiếp nhận ngọc giản. Thước Nhạc không ngăn cản, coi như tiếp nhận lễ bái bán sư của cô, “Đứng lên đi, ngọc giản này cần sử dụng thần thức mới xem được, dựa vào năng lực hiện tại của em, chắc có thể xem đến cảnh giới thứ năm, nhưng dục tốc bất đạt*.” Hơi nhíu mày, cũng không sao cả, tùy cô thôi, hy vọng tiểu Nam không khiến cậu thất vọng.

**dục tốc bất đạt: nhanh quá thì hỏng*

"Cảm ơn sư phụ, con nhất định sẽ hết sức tu luyện." Tiểu Nam cầm ngọc giản trong tay, hơi kích động, cô biết công việc của cô khiến sư phụ khó xử, nhưng như vậy cô đã thỏa mãn rồi.

"Ba ba" "Ba ba" "Chú ơi" Khúc Phàm lái xe vào vườn cây, thấy Thước Nhạc đứng trước vườn cây ngẩn người.

"Ha? Các con lại đây." Bước lên xe, ôm hôn mấy bảo bối.

"Một mình đứng đó ngẩn người, đang nghĩ gì vậy?" Khởi động xe đi ra ngoài căn cứ.

"Hôm nay em nhận lễ bái bán sư của tiểu Nam trong tổ đặc biệt. Cũng không biết làm vậy đúng không nữa."

"Em không phải rất vừa ý em ấy sao? Cho dù nhận đồ đệ cũng chẳng sao đâu. Tuy rằng sư phụ như em thì có hơi trẻ, nhưng học thức của em hoàn toàn có thể nhận đồ đệ." Sự thật là như vậy, Thước Nhạc sau khi có được truyền thừa, mỗi ngày dùng rất nhiều thời gian để tiếp thu những tri thức trong đầu. Có lẽ tu vi của Thước Nhạc không bằng hắn, nhưng về mặt tri thức thì lại vượt xa hắn. Hắn dốc lòng tu luyện, hy vọng nâng cao năng lực bản thân để có thể bảo vệ người nhà. Thước Nhạc lại coi trọng việc học tập, luyện khí luyện đan vẽ bùa, đó mới là mục tiêu của cậu. Cho nên thực lực Thước Nhạc tuy không mạnh, nhưng dạy một hai đồ đệ cũng không thành vấn đề.

"Chuyện khác không nói, nhưng thân phận em ấy rất đặc thù, cũng có chút kiêng dè. Mà thôi đi, làm cũng đã làm rồi."

"Ha ha, em nha, sau này cứ tùy tâm mà làm là tốt rồi."

Thước Nhạc quay đầu sang nhìn Khúc Phàm, cười, "Hôm nay tới vườn cây, em vốn kiểm tra xem những thực vật trong đó có thể thành yêu không. Anh đoán xem kế quả thế nào?"

"Làm sao?" Khúc Phàm thấy hứng thú, hỏi.

"Thực vật trong mấy nhà kính đều hơi biến dị, những thực vật này có năng lực thích nghi mạnh đã hoàn toàn thích ứng được hoàn cảnh hiện tại, trong đó thì cây tường vi gai vàng kia thế mà lại thích ăn thịt, ha ha, em cũng không biết nên nói gì nữa. Hạt giống những loại thực vật đó đa phần là hạt giống từ thượng cổ, được nuôi dưỡng từ trong không gian của em, thậm chí có mấy loại phải ngâm trong linh tuyền thật lâu mới sống được, những thực vật đó hoàn toàn không phục được đặc tính thời thượng cổ, rất kiên cường."

"Thời kỳ đó có hoàn cảnh khắc nghiệt, cho dù là động vật hay thực vật đều có những biện pháp bảo vệ mình hơn so với bây giờ, huống hồ, những hạt giống đó vốn đã có năng lực sinh mệnh rất mạnh. Bản thân nó đã không thể phá hỏng rồi, nếu không em cũng không thể hồi sinh bọn nó. Cho nên dựa theo hoàn cảnh

mà thay đổi cũng không kỳ lạ." Nói xong cười cười, "Anh thấy chúng nó không thành yêu cũng tốt, miễn giống như mấy loại trong không gian của em kia, hoạt bát quá mức."

Thước Nhạc mím môi cười, không nói, mấy loại thực vật trong không gian kia vừa sinh ra ý thức, trí lực giống như trẻ con vậy, bởi vì được nuôi dưỡng trong không gian Thước Nhạc nên giống như con của chính cậu, rất thân với cậu, những đối xử với Khúc Phàm lại khác, bọn chúng coi Khúc Phàm như bạn chơi cùng, cho nên chọc nghẹo hắn không ít, khiến hắn giờ không biết làm sao vào không gian nữa. Hắn hiện tại vô cùng mong chờ xem mấy thực vật trong không gian kia thành yêu sẽ ra sao, phải chăng sẽ thật sự có thể biến thành "người".

Về nhà dùng xong cơm chiều, khi Thước Nhạc Khúc Phàm đang chuẩn bị tiến vào không gian hoàn thành nối gia viên của họ thì chú Tần lại đến, mang theo bái thiếp*.

**bái thiếp: là một tấm thiệp giới thiệu về bản thân được đưa cho chủ nhà khi bạn đến nhà họ, đây là truyền thống cổ của Trung Quốc.*

Thước Nhạc Khúc Phàm mở bái thiếp ra xem, "Tần Hạo Nhiên? Ai nha?" Bái thiếp rất truyền thống, được đặt trong hộp gỗ lim. Khúc Phàm cũng rất nghi hoặc, tìm tòi tư liệu về Tần gia trong đầu, "Tần Hạo Nhiên, lão lão thái gia của Tần gia, năm nay đã trăm tuổi. Ông ấy sao lại tới nhà chúng ta?"

Thước Nhạc đột nhiên nhớ tới, "Tần gia, ngày đó mừng thọ Chu gia gia không phải có một Tần gia lão thái gia sao, là ông ấy sao?"

"Không phải, đó là Tần Bỉnh Nghiệp, là con trai Tần Hạo Nhiên, là người lãnh đạo Tần gia bây giờ. Bỏ đi, dù thế nào, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút."

Nửa giờ sau khi bái thiếp được đưa đến, cha con Tần gia đến, Khúc Phàm lại nhận được cuộc gọi từ đơn vì, lên mạng nhận tài liệu, một mình Thước Nhạc đi ra ngoài tiếp khách. Khi cậu thấy lão gia tử Tần Hạo Nhiên thì lập tức hiểu vì sao, hơn nữa cậu cũng biết vì sao trong tiệc mừng thọ của Chu gia lại thấy lão gia tử Tần gia kia quen mặt như vậy. Tần Hạo Nhiên chính là ông lão mà ngày đó cậu cứu trước nhà hàng cơm Tây kia.

"Ha ha, bác sĩ Thước, hôm nay lão hủ lại đây là muốn tạ ơn cứu mạng tái tạo của bác sĩ Thước. Ngày ấy lão hủ sau khi được bác sĩ Thước cứu trị thì có chút thanh tỉnh, sau khi về đến nhà vẽ lại hình của bác sĩ Thước, để con trưởng của lão tìm kiếm, không ngờ rằng lại trùng hợp để nó thấy bác sĩ Thước trong bữa tiệc mừng thọ tại Chu gia. Bỉnh Nghiệp về nói lại với lão, cũng không thể điều tra tiên sinh được, chỉ hỏi thăm Chu gia một chút nên biết về tình huống của bác sĩ Thước." Đoàn người đi vào chính sảnh tại tiền viện, thanh âm Tần lão gia gia sang sảng, ôm quyền giải thích còn nói tạ ơn, Tần lão gia tử từng gặp qua tại Chu gia kia đứng phía sau Tần Hạo Nhiên, vô cùng cung kính. Đôi cha con này nhìn có chút đảo loạn, lão thái gia trăm tuổi thoạt nhìn cũng chỉ sáu mươi tuổi, khuôn mặt vẫn hồng hào, mà Tần Bình Nghiệp lại mang bộ dáng bảy tám mươi tuổi rồi.

"Tần lão khách khí, làm bác sĩ, cứu người là trách nhiệm của ta. Ta nghĩ ngày đó dù là ai làm bác sĩ cũng sẽ làm như vậy thôi." Thước Nhạc khách khí nói.

Tần lão gia tử khoát tay, thành khẩn nói, "Bác sĩ Thước, cơ thể của lão lão biết, nếu không phải nhờ bác sĩ Thước, hiện tại lão chỉ sợ đã sớm mất, huống chi việc bác sĩ Thước cứu trị còn giúp lão đột phá mà bước vào tiên thiên, cho nên bác sĩ Thước có ân tái tạo với lão." Không ai hiểu được đối với một võ giả thì bước vào tiên thiên có ý nghĩa đến nhường nào.

Thước Nhạc cũng không tiện từ chối, coi như tiếp nhận lòng biết ơn của ông lão.

"Bác sĩ Thước, hôm nay lão hủ còn có một chuyện nữa, mặt dày muốn nhờ." Nói một hồi, Tần lão hơi ngượng ngùng mở miệng, "Aiz, y thuật của bác sĩ Thước cao minh, Tần gia lão vốn cũng là võ học thế gia, có điều thời kỳ kháng chiến vì chống giặc ngoại xâm mà tổn thất nặng nề, công pháp võ học cũng bị hủy, không đầy đủ. Hiện tại, Tần gia đã không thể xưng là võ học thế gia nữa. May mà, ba đời Tần gia xuất hiện người tài, con trai cả của Bỉnh Nghiệp, Văn Lân là thiên tài võ học, hai mươi bốn tuổi đã đạt kỳ Hậu Thiên, nhưng công pháp của Tần gia dù sao cũng không đầy đủ, cuối cùng Văn Lân khi đột phá thì đã thất bại, khiến toàn thân tê liệt. Ngày ấy lão hủ tẩu hỏa nhập ma được bác sĩ Thước cứu, chẳng những thân thể không ngại, mà tu vi cũng tăng nhanh đột biến. Hôm nay đến đây hy vọng bác sĩ Thước có thể cứu Văn Lân. Ba mươi năm nay, Văn Lân chẳng những tê liệt không thể nhúc nhích, mỗi ngày còn bị chân khí ăn mòn. Chúng ta cũng không mong Văn Lân khôi phục được công lực, chỉ hy vọng có thể giảm bớt thống khổ cho nó." Tần lão nói xong, hai mắt đỏ đục ngầu.

Tần Bỉnh Nghiệp nhớ tới sự thống khổ của con, đau lòng không thôi.

Thước Nhạc nghĩ đến tình huống Tần lão lúc đó, cũng sáng tỏ. Lúc ấy đã phát hiện công pháp của ông lão có chút không đúng, thì ra công pháp không đầy đủ. Lương y như từ mẫu, việc này không thể từ chối, suy nghĩ một lát, "Được, không thấy tận mắt, ta cũng không biết có thể trị hay không. Cũng không biết bệnh nhân ở đây, nếu ở Yến Kinh, ngày mai ta phải tới xem."

Hai cha con Tần gia mang vẻ cao hứng, "Ở ở, Văn Lân ở ngay Yến Kinh thôi. Dù thế nào cũng cám ơn bác sĩ Thước, ngài chính là ân nhân của nhà chúng ta, sau này nếu Tần gia có thể làm gì, quyết không chối từ."

72. Chương 71: Chuẩn Bị Trước Khi Đi Du Lịch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khúc Phàm gọi mấy cuộc điện thoại, khi đi ra thì người Tần gia đã rời đi, "Bọn họ đến làm gì vậy?"

"Tần lão chính là ông lão mà em cứu trước nhà hàng cơm Tây đó. Hôm nay đến đây muốn em cứu cháu của lão. Anh thì sao? Có việc gì gấp không?" Đứng lên nhìn quà tặng người Tần gia lưu lại, cũng hai rương gỗ lớn nhỏ.

"Không có gì, trong cục có chút chuyện, vừa rồi nhận chút tài liệu, hai ngày tới có thể bận chút." Khúc Phàm ngồi trên ghế dựa lớn khắc hoa.

"À, anh xin nghỉ trong cục trước đi, chờ Kỳ Kỳ với Gia Gia nghỉ chúng ta đi chơi." Mở ra rương gỗ lim Tần gia mang đến, "Tần gia này cũng thật có tâm." Nhìn thấy trong thùng đặt vài loại tinh thạch đặc biệt, trong lòng Thước Nhạc có chút không vui, Tần gia dụng tâm quá mức, vài loại nguyên liệu này có trong dách sách cậu đưa cho anh Béo, có vẻ khó mua.

Khúc Phàm lấy ra một khối tinh thạch mày tím lớn cớ bắp tay, "Linh khí có trong tinh thạch này so ra thì nhiều, lại còn mang hơi thở khiến người ta an tâm, chất lượng rất tốt." "Tử vận hồn tinh? Trời ạ, thật sự có thứ này sao." Vươn tay cầm tinh thạch qua, cẩn thận cảm nhận một chút, cảm giác được trong tinh thạch ẩn chứa linh khí, còn có loại hơi thở khiến linh hồn an tâm nữa.

"Hả, nó có gì đặc biệt sao?" Chỉ là màu sắc tối hơn, vẻ ngoài thì chưa từng được mài dũa qua thì cũng không đoán được gì khác cả. "Em thật không ngờ trên Trái Đất còn có thứ này. Tử vận hồn tinh, bản thân Trái Đất vốn không có, chỉ có số ít tinh thạch rơi xuống mang theo, cũng chỉ với số lượng rất ít, loại tinh thạch này có tác dụng an thần, tử vận hồn tinh là loại tinh thể có tác dụng lớn nhất với người tu luật thần thức. Thần thức anh càng ngày càng phát triển, nhưng dù sao cũng theo con đường tu thần, vẫn không đâu vào đâu, có tử vận hồn tinh thì sẽ không còn trở ngại. Hơn nữa, theo ghi chép thì loại hồn tinh này có thể chứa nguyên anh của người tu luyện, nguyên anh được cất trong hồn tinh không thể bị xâm hại, còn có thể phát triển ổn định, đây là vật mà tán tiên ước mơ. Cho dù vào thời kỳ tu hành hưng thịnh nhất ở thượng cổ, số lượng tử hồn tinh cũng không quá trăm khối, không ngờ Tần gia lại có một khối." Khối hồn tinh này ít nhất có thể làm thành mười pháp khí.

"Em không lầm chứ. Đồ như vậy sao có thể gặp được chứ." Khúc Phàm vô cùng nghi hoặc.

Thước Nhạc lại nhìn nhìn, "Không sai đâu, anh xem này." Tìm từ không gian ra một chiếc túi nhỏ, lấy từ bên trong ra một viên kim cương, trong gói này có đến mười viên lớn nhỏ, kim cương không có tác dụng với việc luyện khí, nhưng nó cũng rất ôn hòa, đôi khi sẽ có tác dụng làm ổn định. Đặt viên kim cương kia cùng một chỗ, "Độ cứng của pha lê là 7, kim cương là 10, anh xem." Cậu đưa tử vận hồn tinh đến trước mắt Khúc Phàm, trên đó không có hoa ngân, vô cùng cứng rắn.

"Phải, chắc Tần gia nhận được thứ này từ bên ngoài, bọn họ cũng không biết tác dụng của nó." Khúc Phàm lật qua lật lại cảm nhận cảm giác hồn tinh mang đến. Thước Nhạc xem xét những khối tinh thạch khác, vô tình phát hiện, những tinh thạch còn lại tuy so về ánh sáng, phẩm chất đều tốt hơn, nhưng cũng chỉ là pha lê, khi luyện khí có tác dụng phụ trợ, tuy nhiên, tinh thạch xinh đẹp như vậy, đối với cậu không có mấy tác dụng.

Mở ra một chiếc rương nhỏ khác, mùi hương gay mũi, là một khúc trầm hương hơn hai mươi centimet. Trầm hương vô cùng hiếm có, khi bên ngoài cây trầm hương có vết thương, trầm hương sẽ tiết ra một loại nhựa cây, nhựa cây chảy ra đến mức độ nhất định thì sẽ rụng xuống, đó chính là trầm hương. Hiện tại đã có người nuôi dưỡng trầm hương, nhưng khúc trầm hương này lại là trầm hương dại chính cống. Cho dù trong không gian của Thước Nhạc có cây trầm hương, tuy nhiên Thước Nhạc tới bây giờ cũng chưa từng tìm, tất nhiên cũng không biết liệu có trầm hương sinh ra hay không.

Lắc đầu, Tần gia này, "Lễ vật này có hơi nặng rồi."

Chiều ngày hôm sau, Thước Nhạc theo như giao hẹn đi tới Tần gia, thấy trưởng tôn Tần gia Tần Văn Lân, một người khiến cậu kính nể.

Tần Văn Lăm ba mươi năm trước bởi vì luyện công mà bị bệnh liệt giường, mỗi ngày bị bệnh tật tra tấn, nhưng khi Thước Nhạc nhìn thấy hắn, phát hiện tâm tính người này rất bình thản, nằm ở nơi đó tạo cho người ta cảm giác tao nhã tựa ngọc.

Thước Nhạc cẩm thận kiểm tra một lúc, tình huống của hắn không khác lắm so với Tần lão, đều bởi vì luyện công mà thành, có điều tính trạng của hắn phức tạp hơn. Chân khí chạy loạn trong cơ thế hắn, khiến kinh mạch khắp nơi bị phá rối tinh rối mù, tuy nhiên cũng bởi vì những chân khí đó tồn tại mà thân thể hắn được cải tạo, rắn chắc như kim cường. Nhiều năm như vậy mà thân thể không bị khô héo cũng vì nguyên nhân này.

Rất nhanh, Thước Nhạc đã tìm được phương pháp điều trị tốt nhất. Tình trạng của hắn chỉ cần dẫn chân khí quay về quỹ đạo bình thường, tiến hành sự tuần hoàn bình thường là được. Tuy nhiên kinh mạch trong cơ thể Tần Văn Lâm đã bị phá hỏng, vỡ tan, muốn tiếp nhận được chân khí cũng rất khó khăn.

Sử dụng linh tuyền thì lại có thể, tuy nhiên, nếu lấy thứ đó ra thì sẽ vô cùng phiền phức.

"Bác sĩ Thước không cần khó xử, bệnh của tôi đã kéo dài hơn ba mươi năm, nhiều bác sĩ cứu chữa vẫn không có tác dụng gì, lòng tôi cũng không bắt buộc, chỉ không muốn người nhà thương tâm." Tần Văn Lâm thấy

bác sĩ đứng đó cau mày, mỉm cười nói, bệnh tật nhiều năm đã khiến hắn hiểu rõ, cũng không quá thất vọng.

Thước Nhạc thấy hắn cười ôn hòa như vậy, trong lòng vô cùng kính trọng, "Tuy rằng hơi phiền phức, nhưng vẫn có thể chữa được." Từ trong hòm chữa bệnh lấy ra một bộ ngân châm.

Đầu tiên dẫn đường cho chân khí trong cơ thể ngưng tụ lại, chậm rãi dẫn dắt, sau đó sử dụng ngân châm giam lại trong mấy đại huyệt. Tần Văn Lâm có thể cảm giác được chân khí trong cơ thể thay đổi, tra tấn nhiều năm qua đã làm hắn quên mất cảm giác đau đớn là thế nào.

Những bước này tuy rằng đơn giản nhưng khi tiến hành lại rất khó, chân khí trong cơ thể Tần Văn Lâm cơ bản đã đạt tới trình độ tiền tiên thiên thời kỳ, Thước Nhạc muốn dồn chân khí lại thì vô cùng vất vả, phải có năng lực khống chế rất lớn. May mà cảnh giới của Tần Văn Lâm kém cậu rất nhiều.

Thước Nhạc lấy từ không gian ra một cây ngân châm đặc biệt, tại ngân châm có một không gian nhỏ, bên trong có thể đặt dược vật. Thước Nhạc tiến hành pha chế linh tuyền với nước hồ, sau đó rót vào trong ngân châm. Dung dịch sau khi phá chế sẽ không có tác dụng quá lớn như linh tuyền, nhưng cũng rất hiệu quả với hắn. Những chất lỏng này rót vào trong kinh mạch bị thưởng của Tần Văn Lân thì sau một thời gian, kinh mạch sẽ không phục, việc điều trị sau đó liền dễ dàng rất nhiều.

Tần Văn Lân tiến hành trị liệu liên tục một tuần, kinh mạch đã gần như khôi phục. Bởi vì nhiều năm qua, cơ thể đã được chân khí rèn luyện, sau khi kinh mạch nối liền, trải qua một thời gian hồi phục là có thể đi lại. Tuy nhiên, kinh mạch của hắn dù sao vẫn còn hơi yếu, Thước Nhạc vẫn giam chân khí trong cơ thể hắn lại, từ từ thả ra.

Một tuần này, Khúc Phàm vì chuyện của đơn vị, mỗi ngày đều rất bận. Kỳ Kỳ đã được nghỉ, Thược Nhạc đã xin nghỉ, chờ Khúc Phàm được nghỉ thì cả nhà họ sẽ đi du lịch.

Gia viên trong không gian đã được xây dựng xong xuôi, ngay cả cây cối cũng được di tản gần xong. Nhiều năm qua, Thước Nhạc vẫn để sư phụ ở Lý gia giúp chế tạo gia cụ, mấy năm qua cũng tích cóp được chút út, còn lại, khi rảnh rỗi Thước Nhạc cũng làm không ít, tạm thời đủ dùng.

Tuy rằng trong không gian không còn ai khác, nhưng bọn họ vẫn xây tường, như vậy mới giống nhà. Sườn phía đông của sân là Tứ Tiến viện được xây dựng đầu tiên, cũng là chủ viên của họ, bởi vì xây dựng phòng ở không bị hạn chế về nguyên liệu, những sương phòng trong già giữa đều xây rất lớn, rường cột chạm trổ vô cùng tỉ mỉ.

Sau Tứ Tiến viên là một tòa tứ hợp viện Tam Tiến, kết cấu phòng ở nơi này tương tự với viện phía trước, nơi này cũng coi như nhà giữa, nhưng lại được ngăn cách với viện tử phía trước bằng một con đường lớn nên cũng coi như một gian nhà riêng biệt, để mấy lão nhân ở. Đây cũng là nhiệm vụ mà mấy lão nhân trong nhà giao cho họ sau khi biết chuyện. Đi qua đường lớn về phía tây, lọt vào tầm mắt là một hồ nước rộng hơn sáu nghìn mét vuông, lần lượt gặp được tứ hợp viện Tam Tiến Tứ Tiến, còn thêm một khoảng sân. Khu vườn trong nhà giữa xây một tòa lầu hai mươi bảy tầng, phía tây có hai tòa lầu nhỏ, phía đông một tứ hợp viện nhỏ, thanh tĩnh lịch sự tao nhã. Đối diện nhà giữa là một tòa thủy các*, hai bên vườn đối diện hồ, Thước Nhạc chuẩn bị chỗ này làm thư viện, hai tòa lầu ở Tây Sương khi nhà giữa làm nơi đặt sách, sau này có thể để lượng lớn ngọc giản. Thước Nhạc còn chuẩn bị khắc những tri thức trong đầu ra, đưa cho người trong nhà học tập. Tứ hợp viện nhỏ ở phía đông ngày thường sẽ dùng làm nơi để người trong nhà đọc sách luyện tập, coi như tiểu thư phòng.

*thủy các: theo ta hiểu thì là tòa nhà được xây cạnh hồ, như hình:

Bên cạnh thủy các có một chiếc cầu cầu nổi*, đi đến đảo nhỏ giữa hồ, bốn viện mai lan trúc cúc quanh đảo nhỏ đều là kiểu dáng phía nam.

*cầu nổi: cầu được xây nổi trên mặt nước, bằng gỗ.

Đảo nhỏ trong hồ về cơ bản chính là trung tâm của cả khu nhà. Phía tây của hồ được Thước Nhạc trồng toàn cây đào, trong đó ngoại trừ một tòa nhà ba gian thì không còn kiến trúc nào khác, sau này nếu cần thì có thể ở trong đó.

Hoa cỏ cây cối trong sân đều được trồng lại, còn cả cá trong hồ cũng đều được chọn lựa tỉ mỉ, nơi nơi là cảnh đẹp.

Xây xong nhà, bày xong đồ nội thật, nhưng nếu muốn bố trí lại hoàn chỉnh thì cần rất nhiều thời gian, nhưng cũng đã có thể ở tạm, còn lại thì cứ từ từ tiến hành.

Kỳ Kỳ cùng Gia Gia được nghỉ, Thước Nhạc đưa mấy đứa nhỏ vào trong không gian, bản thân thì bắt tay vào chuẩn bị. Vốn hai người định tới Hải Nam dạo chơi trước, sau đó sẽ tới Paris đón cha mẹ cùng Quả Quả, sau đó cả nhà sẽ du ngoạn ở Châu Âu. Ừm, lần này có thể đi du lịch thêm mấy nước nữa, dù sao cũng chỉ cần một hộ chiếu. Sau đó chờ Quả Quả khai giảng, bọn họ sẽ quay về, cứ vậy thì sẽ đón năm mới tại nước ngoài. Thước Nhạc cứ suy đi rồi lại tính lại, vẫn nên làm luôn hộ chiếu của cha mẹ, mấy người thím Ngô cùng bọn nhỏ luôn thể, miễn xảy ra rắc rối. Năm nay, chú Lâm thím Lâm ở lại nhà, hai người họ đến dịp tết cần phải về quê.

Thước Nhạc xin nghỉ đông, Tần Văn Lâm tiến hành hồi sức cũng không cần đến cậu, cho nên trong thời gian du lịch này, cậu không cần lo nghĩ điều gì, tiến hành trị liệu lần cuối cho hắn, Thước Nhạc cũng có thể không cần quan tâm nữa. Hắn khôi phục khá tốt, đoán rằng trong khoảng hai năm hắn sẽ có thể đột phá, bước vào tiên thiên. Lần này Tần gia có hai vị cường giả tiên thiên, cũng có hy vọng rồi.

Thước Nhạc, trong thời gian chờ Khúc Phàm được nghỉ, mỗi ngày đều ôm sổ tay du lịch xem, hơn mười quyển sổ tay su lịch đều bị cậu xem qua, từng bức tranh trong đó, những khung cảnh tuyệt đẹp, thức ăn ngon, nơi mua sắm, nơi chơi đùa, mỗi khi thấy thích thú thì sẽ đánh dấu trên tranh, sau đó liệt kê ra sổ nhỏ, rồi sắp xếp lịch trình. Mấy tiểu quỷ trong nhà cũng rất hưng phấn, tiến hành chuẩn bị, đáng tiếc Khúc Phàm mãi mà vẫn không xác định được thời gian xuất hành.

Một tuần sau khi kỳ nghỉ bắt đầu, tối Khúc Phàm về nhà, thấy Thước Nhạc đang ngồi trên ải tháp* ở gian sườn, cầm bút viết viết, trên tháp đặt rất nhiều sổ tay du lịch. Hắn ngồi xuống cạnh cậu, ôm lấy Thước Nhạc, hôn lên vành tai cậu, "Thân ái nha, chúng ta không thể đi Hải Nam rồi."

*ải tháp: giường thấp

Thước Nhạc quay đầu, vừa vặn mặt đối mặt với khúc Phàm, dùng mũi cọ cọ mũi Khúc Phàm, hơi giận hỏi, "Vì sao?" Chuyến du lịch mong ngóng đã lâu bị ngâm nước nóng.

Khúc Phàm cười cười, khẽ nhéo eo Thước Nhạc, "Sự kiện lần này xảy ra chút việc ngoài ý muốn, ừm, anh cần để ý thêm chút nữa, cho nên chúng ta không đi Hải Nam được. Tuy nhiên nếu em thấy hứng thú thì chúng ta đến thảo nguyên Châu Phi du lịch thì sao nhỉ?"

Mắt Thước Nhạc sáng lên, "Châu Phi? Nhiệm vụ của anh ở Châu Phi?"

"Ừ, cộng hòa Leah (???) được nước ta ủng hộ, thời gian trước, quân đội của nước họ bởi vì thi hành nhiệm vụ mà tiến vào rừng rậm ma quỷ, một đội hơn bốn mươi người cũng không có ai trở về, trong đó còn có năm đội viên trong nhóm anh được Cục Đặc vụ phái đi hỗ trợ."

"Chẳng lẽ bọn họ để anh nghĩ cách cứu viện sao?"

"Những công việc ngoài khối không thuộc quản lý của anh, nhưng bọn họ lại lấy lý do năm người kia mà ép anh vào, trước đó cũng có mười nhân viên của Cục Đặc vụ tiến vào, đến giờ cũng chưa đi ra. Bọn họ đều có kinh nghiệm về cây cối, trong đó còn có một cường giả cấp Â, những người này có tỉ lệ gặp nạn rất thấp, cho nên trong cục vẫn chuẩn bị phái một nhóm người đi. Bởi vì lúc trước khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ còn đang nắm trong tay một phần văn kiện rất quan trọng. Hai ngày nay bởi vì cục ngoại giao rất quen thuộc với Leah cho nên anh muốn đưa những người đó qua, cũng không cần vào."

Thước Nhạc ném cho hắn ánh mắt xem thường, "Em mới không tin đâu, anh có thể không vào chắc."

Khúc Phàm cười cười, "Anh quả thật thấy thú vị nha. Thế có muốn đi không?" Trong máu thịt đàn ông luôn không bao giờ thiếu nhiệt huyết mà.

Lấy khửu tây huých hắn một cái, "Tất nhiên phải cùng đi. Bao giờ xuất phát?"

Khúc Phàm nhìn đồng hồ, "Hai giờ nữa, vừa lúc hoàng tử Leah đến nước chúng ta tham dự phỏng vấn, chúng ta ngồi chuyên cơ của hắn về đó."

"Em thấy anh không chút sốt ruột nào ấy nhỉ?"

“Sốt ruột cũng vô dụng thôi, bên ngoài rừng rậm ma quỷ có chướng khí, độc tố rất mạnh, cứ năm ngày mới tan một lần, còn hai ngày nữa mới đến lần tiếp theo.”

“Anh vừa nói vậy em cũng cảm thấy thú vị. Được rồi, vật dụng linh tinh em đều chuẩn bị xong rồi, nhưng hộ chiếu của cha mẹ với bọn nhỏ vẫn chưa làm xong nữa.”

“Không sao, anh đã nói chuyện với cục trưởng. Dù sao trong cục cũng biết kế hoạch của chúng ta, bọn họ sẽ xử lý, vừa lúc chúng ta có thể ngồi máy bay miễn phí.” Coi như là Cục cho hắn một phần thưởng đặc biệt đi, dù sao ngày nghỉ của hắn cũng đã sớm được định sẵn.

“Ồ, quá tốt, em đã sớm muốn tới Châu Phi, nơi đó nhiều động vật như vậy, aiz, chúng ta có thể bắt vào con cho vào không gian không?”

“Chờ xong việc, anh với em cùng bắt.”

73. Chương 72: Tiến Vào Rừng Rậm Ma Quỷ

Du lịch luôn khiến con người thoải mái, tuy rằng hành trình đột ngột hơi ảnh hưởng tới cảm xúc những sau nửa giờ, trên lưng mỗi đứa nhỏ đều đeo túi nhỏ trên lưng tập hợp trong sân. Đồ dùng hàng ngày của bọn nó đều được đặt trong không gian của mình, Gia Gia cũng có túi không gian riêng, cho dù thiếu gì thì trong không gian Thước Nhạc đều có hết, khiến bọn nó có thể đi chơi vui vẻ.

Thím Ngô cũng đi theo, nhưng thím còn bận trông Miu Miu, sẽ không xuất hiện trước mặt người khác, vừa lúc Miu Miu còn đang ngủ, thím Ngô cứ vậy ôm Miu Miu vào trong không gian, cũng tránh được việc đi lại xóc nảy.

Người trong nhà nhẹ nhàng rời đi, còn hơn mười phút nữa sẽ tới giờ máy bay cất cánh, bởi vì ngồi máy bay riêng của hoàng tử Leah, bọn họ ngồi cùng mười người theo chấp hành nhiệm vụ khác, những người còn lại trên máy bay đều là người da đen, dù nói cũng không hiểu đag nói gì, cũng không tiện ngồi cùng nhau. Hoàn cảnh trong máy bay không tồi, khi cất cánh thì đã mười một giờ đêm, không bao lâu đã ngủ hết.

Máy bay bay trong hơn mười một giờ, khi tới Châu Phi đã là ba giờ sáng (???). Sai biệt bảy giờ khiến họ hơi không kịp thích ứng, hoàn cảnh nước cộng hòa Leah này vẫn còn hơi loạn, hơn nữa, nơi họ hạ cánh

không phải thủ đô của Leah, phương tiện công cộng cũng không tốt chút nào. Đoàn người bọn họ được sắp xếp cho nơi ở, là nơi do quân đội Leah cung cấp, một tòa nhà lầu hai tầng, mái ngói, so với xung quanh đã là nhà ở rất tốt rồi.

Khúc Phàm chưa qua đó cùng bọn họ, hắn dù sao cũng là đến công tác, vẫn còn một vài chuyện cần giải quyết, chuẩn bị để ngày mai tiến vào rừng rậm ma quỷ.

Thước Nhạc ở trong phòng nhìn ngắm xung quanh một chút, đồ đạc trong phòng thiết kế theo phong cách Nam phi, "Cha mẹ, vẫn nên tới không gian nghỉ chút đi ạ. Mọi người ăn chút gì đó để dưỡng sức, bay hơn mười giờ cũng mệt rồi ạ."

"Được, nghe nói muỗi bên Nam Phi này rất lợi hại, đám nhỏ nên cẩn thận chút." Khúc mẹ đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đây là khu tập trung, vừa rồi khi ngồi trên xe tới, đi qua thảo nguyên, phong cảnh thoáng qua còn thấy được cú mèo với chó hoang.

Thước Nhạc cười cười, "Không sao đâu ạ, túi hương con đưa mọi người có hương liệu cùng trận pháp, chuyên môn dùng để đuổi muỗi, không cần lo lắng gì cả."

Khúc mẹ yên tâm hơn, gọi mấy đứa nhỏ đang chạy loạn trong phòng đến, cùng vào không gian.

Người trong nhà vào thẳng nhà trong không gian, "Ka… nhóm tiểu quỷ tới rồi." Vừa tiến vào không gian đã nghe thấy tiếng của Lam Tử. Nó đang đậu trên cái giá tử đàn được làm riêng cho nó cùng Kim Cương đặt nơi hành lành tại Nhị Tiến viện. Kim Cương đứng bên cạnh nó vẫn không nhúc nhích, nhưng lông vũ của nó giống như lại dài thêm, quan vũ trên đỉnh đầu cũng giống như cao lên, thoạt nhìn có hơi không giống vẹt nữa.

"A Tử, chúng ta đã tới Châu Phi rồi đó, ngày mai mang chúng mày ra ngoài chơi, vui không nha?" Kỳ Kỳ thấy Lam Tử thì vui vẻ ngẩng đầu.

"Châu Phi, nơi nào nha?" Lam Tử hơi nghiêng đầu, ra vẻ không biết đâu nhá. Kim Cương bên kia thì hai mắt tỏa sáng bay lên, Thước Nhạc nâng tay lên tiếp được nó, "Mai không chắc đã đi được, nhưng chờ khi chúng ta tiến vào thảo nguyên rừng rậm chơi đùa thì hai đứa có thể ra ngoài chơi một chút. Bên này thuộc khí hậu nhiệt đới, không lạnh như ở Yến Kinh. Có lẽ, hai đứa có thể thấy đồng loại của mình ở đây." Vẹt Alisterus không chắc đã có, nhưng nơi này có loài vẹt xám rất nổi tiếng, giống như mấy đứa con của hai đứa nó.

Kim Cương cúi đầu mổ mổ lên tay Thước Nhạc, rất nhẹ, không nói gì cả.

Thước Nhạc cười cười đưa nó lại giá đậu, "Tốt rồi, các con, tự đi tắm đi, sau đó đến đây ăn chút gì đó nào."

Dựa theo cách tính thời gian trong nước, thì cũng khoảng mười một giờ trưa, đã đến thời gian ăn cơm. Bên này cách lúc mặt trời mọc còn khoảng hai ba giờ.

Cha mẹ cùng bọn nhỏ đều quen thuộc nơi này, bọn nhỏ còn chưa tách ra ở những viện bên ngoài, hiện tại ở trong những sương phòng trong Tam Tiến viện, không cần cậu trông nom, chỉ sợ thẳng nhỏ nghịch ngợm Phi Phi kia lại bay tới ngoại viện chơi đùa, Thước Nhạc liền ôm hắn đi về phía sân sau.

Thím Ngô đang ôm Miu Miu đi bộ trong sân, thẳng nhỏ này bình thường rất im lặng, tỉnh ngủ cũng không nháo, Thước Nhạc chỉ sợ nó quá hướng nội, luôn để người nhà ôm nó đi dạo ngoài sân, khi có thời gian cũng chơi đùa với nó nữa. Tuy nhiên đứa nhỏ này giống như có loại khí chất thanh lãnh trời sinh, biểu tình trên mặt luôn rất ít, vẻ mặt rất bình thản.

Trước khi lên phi cơ, đã dùng thể tinh thần vào không gian, dỗ nó chơi một lúc, sau khi nó ngủ mới ra ngoài, chắc cũng chỉ vừa tỉnh. "Mới dậy đó hả?" Vài bước tiến lên, vươn tay điểm lên mũi nhỏ của Miu Miu. Thẳng nhỏ kia không có biểu tình gì, ánh mắt lại lộ ra vui sướng, hiển nhiên rất thích ba ba đến.

"Ừ, tỉnh được một lúc rồi, uống chút sữa, vừa nấc hai cái."

"Cháu đi tắm chút, thay bộ quần áo khác." Quần áo trên người tuy rằng không bẩn, nhưng Nam Phi hơi nóng, cảm thấy không thoải mái.

Cả người Thước Nhạc nhẹ nhàng khoan khoái ôm Miu Miu ngồi trên xích đu, thằng nhỏ dựa lưng vào cậu, có chút tò mò nhìn mấy anh trai nhỏ chơi đùa trong sân, Thước Nhạc thông qua cử động cơ thể nó biết nó hơi vui vẻ.

Đột nhiên cảm thấy Khúc Phàm đã về, Thước Nhạc cũng không ra ngoài mà đưa Khúc Phàm vào không gian luôn, đưa người thân thiết nhất của Thước Nhạc, Khúc Phàm vào không gian so với những người khác dễ dàng hơn nhiều, "Sao rồi?"

"Tình huống còn chưa rõ lắm, đêm qua hệ thống định vị liên lạc được trong năm giây, còn có năm người liên lạc, trong số đó có đội trưởng ngoại vụ. Tình huống trong rừng rậm ma quỷ không rõ, dụng cụ bình thường đều không thể liên hệ, nhưng trước kia mỗi khi đến lúc chạng vạng, mặt trời xuống núi, thì có thể liên lạc bình thường. Tuy rằng gọi là rừng rậm ma quỷ nhưng dân bản xứ vẫn có thể đi lại trong đó. Có điều từ nửa năm trước, rừng rậm ma quỷ đột nhiên thay đổi, mấy người kia nếu có thể liên lạc lại thì có nghĩa trong rừng rậm ma quỷ đã xảy ra chuyện gì đó, không đi vào thì không thể biết được. Cho nên sáng mai anh sẽ theo bọn họ cùng vào." Khúc Phàm nhìn Thước Nhạc.

Thước Nhạc nhìn kỹ Khúc Phàm, "Em với anh cùng đi, ít nhất khi gặp nguy hiểm còn có đường lui."

Khúc Phàm khẽ lắc đầu, "Thôi đi, anh thấy có thể giải quyết, em cùng cha mẹ dẫn bọn nhỏ đi du ngoạn chút đi. Sáng mai đi vào đó đều là người giỏi nhất trong Cục Đặc vụ, đều là chiến đấu viên quen thuộc thực vật, cho nên nguy hiểm không lớn."

Thước Nhạc khẽ lắc đầu, "Em đi với anh, dù thế nào hai ta ở cùng nhau về cơ bản sẽ có thể vượt qua mọi nguy hiểm. Hơn nữa, tư liệu truyền thừa trong đầu em nhiều, nhất định có thể xử lý. Lại nói, nếu không có anh, bọn em sao chơi vui được." Nhìn thẳng Khúc Phàm, ánh mắt Thước Nhạc đầy kiên định.

Khúc Phàm bất đắc dĩ bế bổng Thước Nhạc cùng Miu Miu lên, "Đi thì đi vậy, coi như du lịch mạo hiểm. Nói vậy cha mẹ cùng bọn nhỏ vẫn ở lại trong không gian trước đi, để họ ở bên ngoài một mình chúng ta cũng không yên tâm."

Thước Nhạc nở nụ cười, "Vậy anh đi nói với bọn họ đi, đám nhỏ còn đang chuẩn bị đi xem sư tử đó."

Khi ăn cơm, Khúc Phàm ký n hiệp ước không bình đẳng mới có thể trấn an được bọn nhỏ.

Tiến vào rừng rậm ma quỷ vào khoảng năm giờ chiều, sau lúc này màn sương độc bao quanh rừng rậm ma quỷ sẽ tan đi khoảng một giờ, là thời điểm tốt để tiến vào; tuy nhiên, bởi vì khi vừa tiến vào rừng rậm ma quỷ đã là buổi tối thì rất bất lợi với bọn họ, Thước Nhạc cũng nhân dịp này chuẩn bị vài thứ. Bọn họ không lộ ra chuyện Khúc Phàm mang theo người thân, cũng may bọn họ tới đây để du lịch, lại đi vào ban đêm, rất ít người thấy bọn họ, chỉ có vài nhân viên đón tiếp họ biết thôi thì cũng đã bị Khúc Phàm lấy lý do họ từ sáng đã vào thảo nguyên du ngoạn để qua mắt, những người đón tiếp tuy rằng thấy lạ nhưng cũng sẽ không hoài nghi gì, du khách ngoại quốc đến đây đa phần đều thích tự lái xe đến thảo nguyên chơi đùa.

"Mặc cái này vào." Thước Nhạc đưa một bộ quần áo bằng lụa cho Khúc Phàm, quần áo được dệt thành từ tơ do ngọc tằm nuôi trong không gian thứ hai nhả ra, ngọc tằm này so với trước đó còn tốt hơn, tơ nhả ra trắng noãn như tuyết còn phát ra ánh huỳnh quang. Thước Nhạc làm thí nghiệm thì thấy so với sản phẩm làm ra lần trước còn tốt hơn nhiều, tơ này hoàn toàn có thể trở thành tài liệu luyện khí, cứng chắc lại co gián, dệt thành quần áo còn có tác dụng chống cháy tránh nước, khắc bùa chú cũng rất tốt. Nội y trên người đám nhỏ ít nhất có thể ngăn cản đạn, hoặc một chưởng của cao thủ tiên thiên.

Thước Nhạc sau khi lấy tơ tằm ra thì dệt thành lụa, may mà giờ máy dệt cũng dễ mua, thím Ngô lại có tay nghề may vá, khi rảnh thì may chút chút, hiện tại, nội y trên người mỗi đứa nhỏ đều được làm từ loại tơ này, phía trên đều được Thước Nhạc khắc trận pháp. Hai người họ bình thường không mặc, nhưng làm áo ngủ thì lại rất tốt, đông ấm hạ mát, còn rất nhẹ nhàng. Cậu đã trồng sẵn một mảnh rừng lớn cây dâu tằm, chuẩn bị nuôi một lượng tằm lớn, chế tạo tơ.

Khúc Phàm cầm quần áo mặc vào, thấy Thước Nhạc cũng đang mặc áo sơ mi bằng lụa, kiểu dáng tuy rằng rất đơn giản nhưng lại nhẹ nhàng bám lấy cơ thể, vẽ lên những đường cong xinh đẹp, vươn tay ôm lấy eo cậu, qua tơ lụa cảm nhận nhiệt độ cùng sự mềm mại trên cơ thể cậu, "Nhạc Nhạc, anh muốn nha. Hai ta đã vài ngày không làm rồi đó." Hô hấp trở lên dồn dập.

Mặt chớp mắt đã bị sắc hồng phủ kín, "Đừng nháo, còn có việc đó." Khẽ rời người đi, nhưng trong lòng cũng hơi tình nguyện. Khúc Phàm thấy cậu không kiên định, vươn tay ôm cậu đi vào trong phòng ngủ, "Còn tận bốn giờ nữa cơ, đủ để chúng ta chuẩn bị."

Thước Nhạc đứng lên từ bồn tắm, nghiến răng nghiến lợi nhìn Khúc Phàm đang mặc quần áo. Khúc Phàm ân cần lấy khăn tắm, giúp Thước Nhạc lau người, cười ngây ngô hắc hắc.

Thước Nhạc nhéo mạnh lên eo hắn, nghĩ thầm ở Nam Phi cũng không thể nương tay với hắn, da mặt người này thật sự rất dày.

"Thân ái nha, nhẹ chút, đau mà. A…." Khúc Phàm kêu một tiếng nhưng mặt thì vẫn cười cười, cũng tự biết mình hơi quá đáng. May mà có linh tuyền, nếu không buổi tối hai người sẽ không tiện hành động.

Đi đến địa điểm tập trung thì cũng đã sắp bốn giờ. Nhân viên đồng hành trong Cục Đặc vụ thấy Thước Nhạc chuẩn bị đi cùng cũng không nói gì, những người này đều là dị năng giả, mỗi người đều có năng lực riêng, hơn nữa bọn họ còn từng trải qua huấn luyện, chỉ tính thực lực, năng lực của họ cũng đã mạnh hơn những nhân viên hành chính rất nhiều lần, mười người này cũng là những người rất hiểu về thực vật trong Cục Đặc vụ.

Đoàn người được đưa đến ngoài rừng rậm ma quỷ, bọn họ có thể thấy rừng rậm bị bao phủ bởi một tầng sương, chung quanh không có loài vật nào, rừng rậm rất tĩnh mịch.

Vừa đến năm giờ, mặt trời xuống núi, chỉ thấy sương mù trong rừng rậm dần mờ đi, khi màn đêm buông xuống thì biến mất hoàn toàn, "Đeo mặt nạ phòng độc lên, có thể vào rồi, hiện tại sự ảnh hưởng của khói độc là thấp nhất. Sau khi tiến vào phải nhanh chóng đi được 5 km, khói độc sẽ không còn ảnh hưởng." Người dẫn đường nước Leah giới thiệu một chút, hắn chỉ chịu trách nhiệm giới thiệu về tình hình của rừng rậm ma quỷ, cũng không tiến vào. Hiện tại, người bản địa đã không dám đi vào đó nữa, nơi đó đã bị ma quỷ nguyền rủa.

"Tốt, chuẩn bị vào." Khúc Phàm nhìn đội viên trong Cục Đặc vụ, đeo mặt nạ phòng độc lên.

Tất cả mọi người sửa sang lại quần áo tác chiến, đeo ba lô vũ khí lên.

"Xuất phát."

Nhanh chóng vượt qua mảnh đất 5 km đầy khói độc, bọn họ tiến vào rừng rậm ma quỷ. Yên tĩnh, đó là ấn tượng đầu tiên của họ với rừng rậm ma quỷ, thật sự quá yên tĩnh, toàn bộ nơi này dường như đều rất yên tĩnh, bọn họ có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh của mọi người, không có gió, không thể thấy được bầu trời, màn đêm đã buông xuống.

"Khụ…"

Xoát…. Mười một ánh mắt nhìn về phía người lên tiếng. Người nọ nhanh chóng ngậm miệng, hắn chỉ khẽ ho một tiếng thôi mà, ai biết lại dọa người như vậy.

"Tìm chỗ nghỉ chân trước đã." Khúc Phàm nhìn Thước Nhạc trong bóng đêm, hai người trao đổi ánh mắt, bóng tối cũng không ảnh hưởng tới tầm nhìn của hai người. Dường như ngay từ khi bước vào rừng rậm ma quỷ, thần thức của hai người đã không thể mở ra. Thước Nhạc cũng chỉ có thể bao quát được phạm vị hai mươi mét xung quanh hai người. Hoàn cảnh nơi này bất lợi với họ.

74. Chương 73: Yên Tĩnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sự yên tĩnh trong rừng rậm ma quỷ khiến cho người ta sợ hãi, mười hai người bọn họ đều là người có bản lĩnh, năng lực thừa nhận rất mạnh, cẩn thận đi thêm năm sáu mét thì họ đi tới một hồ nước. Bên cạnh hồ nước có một bãi cát, tối sẽ nghỉ qua đêm tại nơi này.

Nghe những tiếng vang lách cách từ đống lửa, Thước Nhạc cảm thấy kỳ quái, thông qua thần thức quan sát thấy, dọc đường đi thế mà chưa hề thấy bất kỳ loài động vật hay côn trùng nào, nếu không phải cây cối vẫn rất um tùm, cậu sẽ nghĩ rằng đây là một tử địa.

"Mọi người nằm nghỉ chút. Tống Cường, Vương Chí cùng tôi sẽ gác đêm." Khúc Phàm nhẹ giọng hạ lệnh, tuy rằng thanh âm không lớn lại truyền đi rất xa. Thước Nhạc cách hắn một mét cũng có thể nghe được tiếng tim hắn đập, loại yên tĩnh tuyệt đối này thật khiến người ta sợ hãi, làm người ta mất đi hứng thú nói chuyện, cho dù động tác làm việc cũng không tự chủ nhẹ nhàng xuống. Mọi người thu dọn một chút rồi nằm xuống quanh đống lửa. Khúc Phàm dẫn hai người nữa, đi đến ba hướng khác nhau gác đêm.

Nơi này thuộc khí hậu nhiệt đới, hiện tại tuy rằng là tháng một nhưng cũng không thấy lạnh, Thước Nhạc mặc áo tơ tằm bên trong lại càng không thấy lạnh, nhưng cậu lại chỉ nằm đó mà không ngủ được, trong lòng không ngừng nghĩ sao trong rừng rậm ma quỷ lại không tồn tại sinh vật nào, vừa rồi khi tiến vào cũng phát hiện, trong rừng rậm vẫn có dấu vết của động vật mà, quả thật rất kỳ lạ.

Người gác đêm cứ hai giờ lại đổi, mười hai người thay nhau đổi đến khi trời sáng, tuy nhiên phía trên rừng rậm ma quỷ bị sương mù che phủ cho nên dù là ban ngày vẫn âm u. Đêm qua không xảy ra chuyện gì, mọi người nghỉ ngơi khá tốt, ăn chút lương khô rồi tiếp tục lên đường. Căn cứ vào tình huống họ phân tích, năm người kia hẳn ở sâu trong rừng rậm ma quỷ, la bàn cùng dụng cụ hướng dẫn đều không dùng được trong này, tuy nhiên trong số bọn họ có một người trời sinh đã mạnh về nhận biết phương hướng, năng lực hành động của hắn không mạnh, nhưng trực giác của hắn về phương hướng rất tốt, thậm chí còn có dị năng là tiên đoán, đối với việc tìm người có hỗ trợ rất lớn, rất có ích với bọn họ.

Mảnh rừng rậm nguyên thủy này hoàn toàn không có lối mòn nào, đi lại vô cùng khó khăn, tuy nhiên, đối với bọn họ vẫn thật dễ dàng, hơn nữa nơi này không có sinh vật nào, bọn họ chỉ cần phòng tránh một vài thực vật đặc thù là được.

Thước Nhạc đi ở giữa, vẫn dùng thần thức quan sát đường đi, cho tới giờ cậu cũng chưa từng tu luyện, nhưng thân thể trải qua cải tạo nhiều lần đã sớm vượt hơn người thường, tuy rằng không quá hứng thú với việc tu luyện nhưng Thước Nhạc vẫn học một hai "công phu", hơn nữa, với đặc tính cơ thể, cậu ở trong rừng rậm tựa như cá gặp nước, một đường đi tới vô cùng thoải mái, có khi tiện tay thu thập vài loại thực vật đặc biệt, cũng không cần lấy rễ cây, chỉ cần một cành nhỏ là được.

Khúc Phàm cùng Thước Nhạc song song đi tới, với cảnh giới hiện tại của hắn, đi tại nơi rừng rậm này dễ dàng như đi trên đất bằng, lúc này trong lòng đã hơi tiếc nuối, ở nơi rừng rậm yên tĩnh như vậy nếu chỉ có hắn cùng Thước Nhạc thì tốt rồi.

Đi với tốc độ rất nhanh, giữa trưa ăn chút lương khô, lại đi thêm hơn một giờ, Thước Nhạc Khúc Phàm cùng lúc phát hiện điều lạ, hai người nhanh chóng ra hiệu để mọi người dừng lại. Tại nơi này, họ phát hiện ra sinh vật đầu tiên kể từ khi tiến vào rừng rậm-nhện, đây là một con nhện toàn thân bọc bởi lớp lông nhung màu đen, lớn bằng một bàn tay, thoạt nhìn rất giống pet bán trong tiệm thú cảnh, tuy nhiên bọn họ cũng biết trong khu rừng rậm này cần cẩn thận với bất kỳ sinh vật nào, độc tính của loài nhện này chỉ sợ cũng rất mạnh.

"Nơi này thế mà có nhện!" Chĩa súng vào con nhện đang bò trên mặt đất, dùng giộng điệu ngạc nhiên nói.

"Khu rừng này rất quỷ dị." Dương Vũ có vóc dáng nhỏ nhắn nhất đội nhẹ nhàng thở ra nói. Dọc theo đường đi bọn họ cũng chưa từng nói chuyện, rất áp lực, lúc này thấy con nhện mới thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất chứng tỏ khu rừng này vẫn còn có vật sống.

Thước Nhạc đi tới bên cạnh, dùng một nhánh cây khô vén cỏ ra, phía dưới có một con nhện đang bò tới trước, đưa mắt nhìn về phía trước, "Tôi nghĩ tôi biết vì sao bên kia không có sinh vật sống."

"Vì sao?" Đội viên trong đội có biệt danh Hầu Tử nghe vậy thì hỏi, đội viên khác cũng nhìn cậu, dọc đường đi này, năng lực của Thước Nhạc đã nhận được sự tán thưởng của mọi người.

Quay đầu nhìn Khúc Phàm, "Bởi vì chúng nó đều di chuyển về trung tâm khu rừng."

Mang theo nghi hoặc đi tiếp, đi không bao xa thì có được sự chúng thực, đầu tiên là vài động vật nhỏ, côn trùng tách biệt đi tới với tốc độ chậm, dần dần côn trùng xuất hiện thành đàn trên đường đi của họ, những sinh vật này thoạt nhìn đều có mục đích đi tới trước, chỉ cần bọn họ không đụng tới chúng, chúng sẽ không tấn công. Tuy nhiên, khi thấy một đám côn trùng trùng trùng điệp điệp đi tới phía trước, họ cũng hơi run lên. Hơn nữa càng đi lên thì trên đường còn thấy không ít thi thể động vật, thoạt nhìn thì đã chết bảy tám ngày. Sai biệt thời gian không vượt qua một ngày.

Càng đi vào trung tâm, nghi hoặc của mọi người không hề giảm bớt, mỗi người đều cẩn thận đề phòng, hiện tại họ đã phát hiện được tình hình ngày càng quỷ quái.

"Từ từ." Khúc Phàm đột nhiên gọi những đội viên phía trước lại, "Tôi tìm thấy đám đội trưởng Tôn." Nói xong đi về phía bọn họ, vươn một ngón tay chỉ về bên phải, "Bên kia."

Thước Nhạc bởi vì phóng thần thức tới phía trước, vẫn chưa quan sát được hai bên, lúc này, Khúc Phàm chỉ tay, cậu mới phát hiện mục tiêu của hành động lần này. Đôi trưởng Tôn cùng bốn người tiến vào cứu viện cho hắn đang ở cạnh hang động trên vách núi đá, khoảng cách với nhóm bọn họ cũng không xa, năm người họ có ba người bị thương, tình trạng không ổn lắm.

"Ngày đó khi chúng tôi vào rừng rậm ma quỷ, mọi thứ đều rất suôn sẻ, dưới sự chỉ dẫn, mặc dù có đội viên bị thương nhưng chúng tôi vẫn có niềm tin sẽ ra ngoài được. Thế nhưng, giữa trưa hôm đó, mọi chuyện đều thay đổi. Giữa trưa, rừng rậm đột nhiên tối sầm, một hơi thở rất khủng bố truyền tới từ tâm rừng rậm. Lúc ấy, động vật trong những giống như lập tức phát điên chạy loạn khắp nơi, đội ngũ hơn bốn mươi người cũng có hơn nửa điên cuồng giết chóc lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại ba người. Thời gian động vật phát điên kéo dài một ngày, hai người ở cùng tôi sau đó cũng bị hại theo. Ác mộng kia giống như trong một ngày đã trôi qua, những động vật đó bắt đầu đi về phía trung tâm khu rừng. Tôi cẩn thận đi tới, cuối cùng gặp được họ ở đây. Trên đường, bọn họ cũng bị thương, chúng tôi nhất thời không có cách ra ngoài, tạm thời dừng lại đây." Đội trưởng Tôn kể lại chuyện xảy ra mấy ngày qua, hiện tại nhớ đến tình huống dã thú điên cuồng ngày đó, hắn vẫn còn không rét mà run.

Khúc Phàm cùng Thước Nhạc trao đổi ánh mắt, kỳ thật hai người họ cũng cảm nhận được vài hơi thở vào khoảng giữa trưa. Ban đầu còn khó phân biệt, nhưng càng đi sâu vào càng phát hiện được rõ năm hơi thở, nằm ngay tại trung tâm khu rừng kia. Hai người họ có thể cảm nhận được cũng bởi Khúc Phàm luyện pháp tắc tự nhiên, Thước Nhạc thì lại là người thừa kể của thủy tổ* thực vật, năm cỗ hơi thở này rất mạnh.

*thủy tổ: là miếu hiệu do các vị quân chủ đời sau truy tôn cho có công khai sáng ra triều đại đó, ngoài ra Thủy Tổ còn là cách gọi những người đầu tiên lập ra một dòng tộc ở một nơi nhất định mà trong văn khấn vẫn gọi là Thủy Tổ Khảo và Thủy Tổ Tỷ. Trong sinh học thì nó được hiểu là tổ tiên, giống loài đầu tiên xa xưa của một loài cụ thể.Ví dụ như có nhà khoa học chứng minh thủy tổ của loài người là cá Metaspriggina ý."Cụ"ý đây nè, nói thật là nhìn cứ ghê ghê sao ấy hux…

75. Chương 74

"Hiện tại đã đi đến rìa rừng rậm ma quỷ, nhiệm vụ kế tiếp của mấy đội viên các cậu là hộ tống Tôn đội bình an tới tổng bộ, hoàn vụ của tôi với Tôn đội hoàn thành, hiện tại sẽ trao lại quyền chỉ huy cho cậu, chúng ta chia tay ở đây đi." Nhìn thấy khói độc quanh rừng rậm ma quỷ hơi tan đi, Khúc Phàm trao trả lại quyền chỉ huy, kế hoạch cứu hộ của họ rất thành công, không có nguy hiểm gì.

"Sao anh lại không đi?" Tôn Quân kinh ngạc nhìn Khúc Phàm.

Khúc Phàm cười cười, kéo tay Thước Nhạc, "Tôn đội, hiện tại tôi đang nghỉ ngơi nha, lại nói, cậu cũng đâu có việc gì, chuyện bên ngoài tất nhiên phải giao lại cho cậu chứ."

Tôn Quân dở khóc dở cười lắc đầu, nào có ai tới đây nghỉ phép chứ. Quên đi, Khúc Phàm này vốn không thuộc trách nhiệm của họ, việc này vốn là được người ta giúp đỡ, hắn cũng không quản được, "Vậy các anh cẩn thận chút nhé. Tôi thấy khu rừng này rất kỳ quái, các anh vẫn nên ra ngoài sớm chút." Nói xong thì cùng những người khác sửa sang lại, nâng bệnh nhân đi ra ngoài rừng rậm.

"Thật quá tốt, chúng ta cuối cùng cũng tự do rồi." Nhìn thấy bọn họ thoát khỏi tầm mắt, Khúc Phàm hưng phấn ôm Thước Nhạc quay mộ vòng, hôn mạnh một cái, "Bảo bối nha, chúng ta bắt đầu thế giới hai người nào."

Thước Nhạc ôm cổ Khúc Phàm, đu trên người hắn, "Chúng ta vẫn tới không gian tắm rửa thay quần áo đã, bẩn muốn chết." Thước Nhạc khẽ nhíu mày, mấy ngày nay vẫn luôn ở bên ngoài, không tiện vào không gian, hai người cũng chưa được tắm rửa, đi tới đi lui trong rừng cũng sớm bốc mùi rồi.

"Được." Khúc Phàm không sao cả nói.

Tiến vào không gian, trong không gian không phân chia ngày đêm, nhưng bởi vì quy luật sống của đám nhỏ, bọn họ vẫn làm việc, nghỉ ngơi theo thời gian bình thường, lúc này không gian là ban đêm, bọn nhỏ

đều đang ngủ say. Mấy ngày nay, cứ đêm đến, Thước Nhạc lại dùng tinh thần lực vào không gian hỏi thăm đám nhỏ, tuy nhiên không thể thoải mái nói chuyện với chúng, vẫn rất nhớ.

Tẩm rửa qua, hai người lặng lẽ đi thăm bọn nhỏ, lại ra khỏi không gian. Tình huống trong rừng rất quái lạ, hai ngươi lưu lại cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Hơn nữa, năm hơi thở kia làm hai người vô cùng tò mò.

Rời khỏi không gian, Khúc Phàm dắt Thước Nhạc bay về phía trung tâm khu rừng. Hai người không cần che dấu gì, hành động thuận lợi hơn rất nhiều. Khúc Phàm đã bước vào hậu kỳ của cảnh giới thứ hai trong cảnh giới Tu Thần, nếu tiến vào cảnh giới thứ ba thì sẽ chân chính bước vào Nguyên Anh kỳ của người tu chân, hắn của lúc này có năng lực rất mạnh, mang theo Thước Nhạc bay lên cũng không có vấn đề gì. Khúc Phàm không giống Thước Nhạc, bình thường hắn dốc lòng nghiên cứu công pháp, tuy rằng cũng có hứng thú với luyện khí, nhưng không quá chú tâm, tuy nhiên, bởi như vậy mà công pháp của Khúc Phàm rất vững chắc. Hơn nữa, hắn vẫn luôn áp chế cảnh giới của minh, Khúc Phàm tùy thời có thể tiến vào cảnh giới thứ ba, đạt tới cảnh giới Nguyên Anh chân chính của người tu chân.

Trong rừng vẫn thật yên tĩnh, thật sự không có gì hay để nhìn, hai người tiến thẳng tới mục đích, 'Mau nhìn-" Rất nhanh đã tới trung tâm khu rừng, bắt đầu có tiếng động, khi hai người bước đến đó, dưới mặt đất tràn ngập côn trùng mãnh thú, đi tiếp về hướng đó thì chỉ còn dã thú và dã thú. Những mãnh thú lúc này rất dịu ngoan, cho dù là thiên địch cũng tụ lại một chỗ, không phát sinh xung đột gì.

"Anh nhìn những động vật đó đi, như đang hấp thụ gì đó?" Thước Nhạc chỉ chỉ những mãnh thú trên mặt đất, dùng thần thức có thể nhìn thấy những sợi bạch tuyến nhẹ nhàng bay ra từ trong khu rừng, bị những động vật này hấp thu vào trong cơ thể.

"Chúng ta đi xem sao."

Càng đi về phía trung tâm thì càng gặp được những mãnh thú mạnh, những động vật trong khu rừng này thoạt nhìn so với bên ngoài mạnh hơn nhiều. Đột nhiên cây cối biến mất, một vùng cát xuất hiện trong tầm nhìn của họ, vùng cát kia rất lớn, nhóm động vật tụ tập bên ngoài, chỉ có mấy con đứng trong đó. Mấy con đó hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của hai người, một con báo có lông vàng óng ánh, bên trên là hoa văn báo màu xanh, tứ chi cường kiện, lợi trảo như câu*, đường cong thân thể lưu sướng, dáng vẻ tràn ngập sức bật.

**câu: móc câu, lưỡi câu, ý chỉ rất sắc bén*

Một con mãng xà màu đen, trên người mang theo những hoa văn màu vàng nhạt. Kỳ thật, khi nhìn đến con mãng xà này, Thước Nhạc lại nhớ tới con bạch mãng nhà họ. Còn mãng xà này kỳ thật làm bọn họ rất nhớ về bạch mãng nhà họ, có điều, bạch mãng không có dài như nó, không có thô như nó, không có trông như nó vậy nha. Nhìn những răng nanh tỏa ra ánh sang màu lam của nó, Thước Nhạc phát hiện con mãng xà này nhất định có độc rồi, vừa rồi thấy nhiều con mãng xà còn to hơn nó nữa những tuyệt đối không mạnh bằng nó được. Một con bọ cạp, một con nhện, toàn thân bọ cạp màu đỏ, dưới ánh sáng toát ra hồng quang, lớn bằng bàn tay trẻ nhỏ, nhện thuộc giống Black Widow, đen bóng đen bóng, chỉ lớn bằng hạt đậu xanh, nếu không phải thị lực hai người tốt thì không thể thấy được.

Thực tế, việc khiến hai người ngạc nhiên nhất chính là loài động vật đứng gần trung tâm khu rừng nhất, một loại động vật không hề nhìn thấy trên đường đến đây, một con voi nhỏ. Hiện tại, hai người đã có thể xác định, trung tâm của mảnh hoang mạc này có năm hơi thở. Năm hơi thở này phát ra năng lượng mà bọn họ không rõ, động vật trong rừng đều hấp thu năng lượng này, hiển nhiên không phải loài động vật nào cũng có thể chịu được loại năng lượng này. Điều này cũng làm rõ vì sao một số động vật trong rừng trước đó lại nổi điên. Dưới tình huống bọn họ thấy trên đường, càng là động vật đi trước lại càng mạnh, cũng chỉ có năm con có thể tiến vào trong sa mạc kia. Giống loài tại Châu Phi rất mạnh, voi đực trưởng thành có thể đạt sáu tấn, vai cao bốn mét tương đương với trọng lượng của ba đến bốn con bò tót, 20 đến 30 con sư tử hoặc hổ.

Voi Châu Phi chẳng những thân thể to lớn, hơn nữa còn rất hung dữ, không hiền hòa như voi Châu Á. Voi Châu Phi trên thảo nguyên về cơ bản không có đối thủ, đương nhiên không tính đám người săn voi rồi. Giống như động vật quần cư, chúng nó không thích hợp sống trong rừng rậm. Hai người dọc đường đi cũng không thấy đàn voi nào, cho nên nhìn thấy chú voi nhỏ trước mắt này thì rất ngạc nhiên. Hơn nữa, nó lại còn là một con voi trắng quý hiếm nữa. Bạch tượng thực tế chính là voi có bệnh bạch tạng, Thái Lan coi bạch tượng như thánh vật mà thờ phụng, nhưng khoa học đã chứng minh không có giống voi bạch tượng này, mà voi Châu Phi lại rất ít xuất hiện bạch tượng, trong vài chục năm mới phát hiện một hai con, hơn nữa bạch tượng ngoài kia đều có màu phấn hồng chứ không giống như voi nhỏ trước mặt họ đây, một màu trắng tuyết.

Hai người vô cùng tò mò với chú voi nhỏ này, bay đến phía trên nó. Làn da của chú voi nhỏ này không thô ráp như đồng loại, thoạt nhìn rất nhỏ, thân thể khoảng trên dưới một mét năm, tròn vo vo, cái vòi thật dài, có có ngà voi, toàn thân trắng tuyết chỉ duy đôi mắt kia là màu đen. Voi nhỏ thoạt nhìn rất ngây thơ đáng yêu, nếu không phải nó đung đưa hai cái tai, họ còn tưởng là đồ giả nữa. Bọn họ thật không hiểu nổi vì sao voi nhỏ đáng yêu như vậy có thể được vây trong khu gần trung tâm nhất.

Thực tế, bọn họ rất nhanh biết được. Ngay tại lúc hai người quan sát voi nhỏ, năm loại hơi thở kia có chút thay đổi, năng lượng kia đột nhiên mạnh lên. Hai người họ không chịu ảnh hưởng của nguồn năng lượng này, bọn họ có thể cảm giác được năng lượng này có liên quan đến động vật, hai người họ không thể hấp thu. Năng lượng được tăng cao, năm con vật kia hơi không thể chịu được, con báo ngoài cùng lui về sau một bước nhỏ, thần thức thấy con báo hấp thu hơi nhiều năng lượng, cơ thể giống như không thể chịu được. Mãng xà bắt đầu uốn éo cơ thể, nó dùng loại biện pháp này chống cự lại sự tăng mạnh của năng lượng. So ra thì bọ cạp cùng nhện cơ bản không có phản ứng, Thước Nhạc cảm thấy hai loài động vật chân đốt này có năng lực thừa nhận rất mạnh, nếu không cũng không thể đứng thứ hai cùng thứ ba.

Ánh mắt hai người lại nhìn về phía voi nhỏ, wuu…., voi nhỏ đột nhiên kêu lên, hai người giật mình nhìn thân thể voi nhỏ chợt to lên, sau đó không ngừng phát triển cho đến khi trở thành quái vật cao hơn mười mét.

Đùng… Hai người nhìn thấy mặt đất hơi rung lên, voi kia bước từng bước về phía trước, nó đột phá.

Thật thần kỳ, một con voi nhỏ chưa đến một mét rưỡi lập tức cao đến mười mét, thật sự rất thần kỳ, "Chúng nó hiện tại đã không bị bắt buộc hấp thụ, tuy rằng không có công pháp tốt, nhưng bọn nó cũng coi như yêu tu." Hai mắt Thước Nhạc tỏa sáng nhìn năm loài động vật trên sa mạc.

Ha ha- Khúc Phàm cười nói, "Nếu em thích thì bắt vào không gian đi, hiện tại chúng nó cũng đã bắt đầu hình thành linh thức, vào không gian tu hành cũng tốt cho chúng nó."

Thước Nhạc khẽ gật đầu, "Nhưng chúng ta đi xem bọn nó hấp thu năng lượng gì đã, loại năng lượng này cho em cảm giác cố ý chuẩn bị cho động vật vậy. Tuy nhiên, hiển nhiên năng lượng này hơi cực đoan, năng lượng này cũng không hiệu quả lắm với việc xuất hiện linh thức, ngoài năm loài động vật này, những động vật khác cơ bản đều ở trạng thái dã thú, hơn nữa không thể tự tẩy đi sát khi trên cơ thể, rất khó xử lý."

"Ừm, chúng ta qua xem sao." Khúc Phàm ôm Thước Nhạc bay về trung tâm sa mạc. Không đi bao xa đã thấy, năm cột đá được dựng ở đó, hai người đáp xuống đất đi vào giữa những cột đá. Hiện tại, họ đã hoàn toàn cảm nhận được năng lượng của tượng đá. Năm cột đá cao ba mét, to đến mức một người ôm hết, trên cột đá khắc những đồ đằng.

Thước Nhạc nhìn đồ đằng cau màu. "Sao vậy? Em biết?" Khúc Phàm hỏi.

Hơi không chắc chắn, "Giống như từng thấy ở đâu đó, để em nghĩ đã." Đi xung quanh năm cột đá, trên một cột đá khắc một con sâu, sâu có hình bát giác, ánh mắt mọc trên lưng, hai chân phân hai hướng, trên bụng còn có bốn cái càng lớn nhỏ. Một cột đá khắc một con rắn, trên thân có cánh, còn có hai đầu. Một cột đá khắc một con sư tử, tuy nhiên lông mao của nó được tạo thành từ ngọn lửa. Một cột đá thì lại khắc một con quạ đen, cũng có năm trảo. Cột đá cuối cùng lại khắc một nhân ngư, thế nhưng khuôn mặt lại rất hung dữ.

"Em nhớ rồi." Thước Nhạc hưng phấn vỗ vỗ tay, "Thời kỳ thượng cổ, người tu hành trên Địa Cầu chiếm đa số, họ chia làm ba loại: tu luyện hồn phách, tu luyện thân thể, tu luyện tinh thần; tuy nhiên một vài động-thực vật cũng có thể tu luyện thành yêu quái yêu tinh. Phương pháp tu luyện rất nhiều. Lúc ấy, phương Tây có truyền thuyết về thần thú, kể rằng nó nắm giữ năng lượng đặc biết, có thể khống ngự (khống chế+ngự trị) vạn thú, năng lực rất mạnh. Tuy nhiên, khi nó tu luyện gặp sự cố, thần niệm ngày càng yếu, thậm chí linh thức của chính nó cũng biến mất. Trước khi linh thức biến mất, nó rót năng lượng của mình vào năm món pháp khí, cũng dựng năm kiện pháp khí này lên. Lúc ấy có không ít người tu hành mong muốn tìm kiếm năm pháp khí ấy, tuy nhiên, vạn năm trôi qua, pháp khí cũng không thấy có tin tức gì, không giải quyết được. Chuyện này coi như là trong truyền thừa của thanh liên. Khi rảnh rỗi em có xem qua vài mẩu chuyện cổ đó, nhưng cũng không chú ý lắm. Hiện tại xem ra năm cột đá này chính là năm pháp khí đó, bởi vì đồ án phía trên chính là năm thần thú luyện chế lúc đó."

Khúc Phàm nhìn kỹ năm đồ án bên trên, "Nó quả thật rất đặc biệt. Nếu đúng như vậy, chỉ sợ năm pháp khí này năm đó được chôn sâu xuống, chẳng trách người tu hành không tìm thấy."

"Ừm." Thước Nhạc vươn tay sờ sờ cột đá, tuy nhiên bị chặn lại bởi một tầng lá mỏng.

76. Chương 75

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Loại năng lực tựa như lá mỏng này thuộc loại năng lượng Thước Nhạc không quen thuộc, hơi tương tự như tinh thần lực rồi lại vô cùng giống nhau, có lẽ đây là sự khác biệt giữa phương Đông và phương Tây đi.

Hai người đi vòng quanh cột đá một vòng, cột đá sử dụng một loại đá tảng màu trắng xanh điêu khắc thành.

Bởi vì không thể chạm vào nên không thể xác định thuộc chất liệu gì. Tuy nhiên thông qua quan sát, cột đá này có mật độ rất cao, thoạt nhìn giống như được áp xúc lại từ đá tảng.

"A—năng lượng phát ra đang giảm xuống."

"Ừm, năng lượng trên cột đá phát ra có quy luật, nếu không động vật tiến hóa ở nơi này sẽ nhanh hơn nữa, sẽ không chỉ có năm con tiến hóa."

"Hẳn là vậy, hơn nữa, năng lượng do năm cột đá này phát ra không vượt quá phàm vi rừng rậm ma quỷ, khói độc bên ngoài là ranh giới. Nơi này chỉ sợ đã được khắc một loại trận pháp nào đó, nếu không những cột đá này đã sớm bị phát hiện."

Khúc Phàm khẽ gật đầu, bởi vì đội viên bị nhốt bên trong, bọn họ từng xem qua tư liệu lịch sử của rừng rậm ma quỷ. Dựa theo những ghi chép của dân bản xứ, nơi thâm lâm (rừng sâu) này xuất hiện từ khoảng ba trăm năm trước. Trước kia tuy rằng rừng rậm nguyên thủy không tiện ra vào, nhưng không có sương mù, động vật bên trong cũng bình thường. Tuy rằng dân bản xứ có hạn chế về mặt kiến thức, nhưng họ cũng đã đoán được trước mà ghi chép lại những việc lớn trong tộc, về sự xuất hiện của rừng rậm ma quỷ có ba bộ lạc ghi chép lại, cho nên có thể tin được.

Sau khi năng lượng mà cột đá phát ra dừng lại, trong rừng rậm nhất thời truyền đến tiếng kêu của các loại dã thú. Trong lúc đó, từ những cây trong rừng bay ra không ít loài chim, cây cối không ngừng rung động, động vật côn trùng chim chóc khắp nơi rất nhanh tản đi, quay lại địa bàn của mình.

Sau một lúc, khu rừng khôi phục lại yên tĩnh, chỉ còn lại hai người họ cùng năm con vật kia. Chúng nó hiểu nhiên rất hứng thú với Thước Nhạc cùng Khúc Phàm.

"Hả, đây là cột đá?" Thước Nhạc không để ý năm con vật kia mà xem cột đá, sau khi năng lực triệt tiêu, cột đá không nhìn ra bất cứ điều gì đặc biệt, chỉ là năm cột đá bình thường, sờ lên có hơi lạnh.

Khúc Phàm vươn hai tây nhấc một cột đá trong số đó lên, cột đá kia đột ngột bị kéo ra khỏi mặt đất, phần trong đất chỉ còn hơn một mét, "Đặt thứ này vào không gian đi, rất có ích với sự tiến hóa của động vật, Lam Tử cùng Kim Cương, tiểu Hắc cũng được lợi. Thứ này không nên đặt bên ngoài, nhìn mấy con vật kia mà xem, hiện tại đã có thể sánh với cao thủ Kim Đam kỳ, nhưng phương pháp tu luyện của chúng nó không giống với yêu tu của phương Đông." Loại bảo vật này vẫn nên do bọn họ trông coi mới tốt.

"Wuuu…." "Gào…." "Tê…" Mấy con vật thấy Khúc Phàm nhổ cột đá thì bắt đầu tru lên, đùng—đùng—đùng—- lập tức, mấy con vật vây quanh hai người.

"Nhóm kia, anh bắt về cho mấy đứa nhỏ làm tọa kỵ (vật cưỡi) đi." Khúc Phàm mang vẻ mặt hưng phấn nhanh chóng vồ đến, từ khi tu luyện đến giờ, Khúc Phàm còn chưa từng chiến đấu đâu.

"Anh thử đi, cẩn thận chút." Thước Nhạc biết suy nghĩ của Khúc Phàm, thấy cũng có thể, cau mày nhìn nhện Black Widow kia, suy nghĩ đem hai con vật chân đốt kia vào không gian, tiện tay cho chúng vào hộp ngọc luôn. Hai vật nhỏ này rất độc, bọn nó có thể xếp hàng thứ ha thứ ba tất nhiên là bất phàm, hơn nữa Thước Nhạc phát hiện trên người chúng nó cũng có chút chút linh thức, trên cơ thể còn mang không ít nịnh khí (???), cẩn thận thì tốt hơn.

Hành động của Thước Nhạc khiến ba động vật hình thể lớn kia cảnh giác, tuy nhiên cũng không làm gì, nhân loại này cho chúng nó cảm giác hơi lạ, có chút thân thiết. Hơn nữa, trên người cậu còn có hơi thở khiến chúng nó an tâm. Bản thân năng lượng chứa trong cột đá kia đã có không ít tử khí sát khí, rất nhiều động vật sau khi hấp thu năng lượng cũng chưa có biện pháp loại bỏ những năng lượng xấu xa đó, trở nên điên cuồng táo báo, chúng nó cũng cẩn thận áp chế. Hiện tại, hơi thở trên người nhân loại trước mắt này lại khiến cho ý nghĩ của chúng nó càng thêm thanh tỉnh, càng tới gần người đó thì lại càng an tâm. Tuy nhiên, so ra thì cái người bên cạnh kia lại khiến cho chúng chán ghét, chẳng những phá hư trụ năng lượng của chúng, trên người còn chứa hơi thở khiến chúng áp lực. Địa bàn của chúng nó đang bị xâm lấn.

Ba con vật cường giả trong rừng vô cùng không thân thiện với Khúc Phàm, Khúc Phàm hoàn toàn thả lỏng thì đột nhiên biến hóa, sau khi tiến vào Nhị Dục Thiên, Khúc Phàm càng thêm tùy tính, tuy nhiên lại thiếu thực chiến, đã áp chế không ít, lúc này có mấy đối tượng để hắn luyện tập nên tất nhiên vô cùng hiếu chiến.

"Nhạc Nhạc, em rời khỏi đây đi." Khúc Phàm lắc lắc đầu, thư giãn một chút.

Thước Nhạc thu năm cột đá vào không gian, đi về phía khu rừng, mảnh hoang mạc này nhường lại cho bọn họ. Ba con vật kia thấy cậu thu hồi cột đá, giật giật, không để ý đến nữa.

Sức của bạch tượng rất lớn, cơ thể tuy lớn nhưng rất nhanh nhẹn, ngà voi thật dài, sắc bén như hai thanh trường đao, không để ý một chút liền có thể bị cắt thành hai nửa.

Hắc mãng (mãng xà màu đen) có thân thể cường đại, khi tiến vào trạng thái chiến đấu, thân thể còn trở nên to gấp đôi, cơ thể thật dài vung nên làm nát đá, lực quấn rất mạnh, huống chi răng năng sắc bén của nó còn có độc.

Con báo là loài động vật yếu nhất trong nhón, nhưng tốc độ của nó lại nhanh nhất. Thước Nhạc đứng cạnh rừng rậm có thể nhìn thấy từng chuỗi ảo ảnh, thật giống như có mười con báo đang chạy xung quanh.

Khúc Phàm bởi vì không có kinh nghiệm thực chiến, ban đầu bị ba con liên thủ đánh đến mức không kịp phản ứng, không để ý đã bị vòi voi quất ngã trên đất. May mà cơ thể hắn không phải thường nhân, có chút xây xát những ngũ tạng cũng chỉ chấn động một chút.

Thước Nhạc thấy vậy thì muốn tiến lên hỗ trợ, cũng may hắn rất nhanh đã thích ứng được với loại chiến đấu này, người này cũng bắt đầu đánh không nương tay, không chút suy nghĩ mà chỉ toàn là đánh bừa. Trong lòng cũng không muốn mấy con vật kia chết, khi xuống tay cũng nương nhẹ, trong nhất thời khó phân thắng bại.

Thước Nhạc vốn đang nhìn họ đánh nhau co chút hoa mắt, đột nhiên biến sắc, thân ảnh chợt lóe vào không gian, không gian lúc này đang phát sinh dị biến. Linh khí trong gian gian quay cuồng đảo điên, không ít linh khí bắt đầu rót vào trong cột đá vừa để vào, đám gà vịt trâu dê trong không gian cũng bất an náo động.

Lúc này, cột đá đã thay đổi, theo linh khí tiến vào, một luồng khí màu đen toat ra từ cột đá. Thước Nhạc vừa thấy đã biết không ổn, không thể để nịnh khí trong cột đá kia tràn khắp không gian được. Tùy tay lấy ra một khối bạch ngọc, tay khẽ vẽ, khắc một trận pháp lên, bay đến trên cột đá, cẩn thận dẫn những nịnh khí đó vào bên trong, trong chốc lát, bạch ngọc trở thành hắc ngọc. Liên tục thay đổi mười miếng bạch ngọc mới hấp thu hết nịnh khí.

Cột đá trải qua sự thanh lọc của linh khí, bên trong chỉ còn lại năng lượng thuần khiết, về sau hấp thu cũng không có hại. Mọi thứ trong không gian khôi phục lại bình tĩnh, cột đá lại bắt đầu phát ra năng lượng, không nhanh mà ngắn như trong rừng kia, lúc này cột đá phát ra năng lượng thong thả vững vàng, dần dần một loại năng lượng mới tràn ngập trong không gian.

Thước Nhạc thầm thở phào, khói đen bên ngoài cột đá đã dừng lại, cậu cũng chưa từng nghĩ đồ này có thể gây ảnh hưởng đến không gian, nghĩ lại mà thấy sợ, về sau sẽ không bao giờ tùy tiện đặt những thứ như vậy vào không gian nữa. Tuy nhiên, cậu nghĩ lại cũng rõ sao lại như vậy. Nịnh khí nguy hiểm gì đó trong cột đá hẳn sẽ bị không gian loại bỏ, cho dù cậu không quản, những nịnh khí đó cũng sẽ bị linh khí thanh lọc sạch sẽ, nhưng vẫn nên cẩn thận mới được.

Thu nhặt lại hắc thạch, thứ này cần nghĩ biện pháp xử lý. Mấy đứa nhỏ đều chạy tới, chúng nó vừa thức dậy, đang cùng Khúc ba Khúc mẹ tập thể dục buổi sáng, vừa rồi không gian có dị động nhưng không ảnh hưởng đến chúng nó. Tuy nhiên, Khúc ba Khúc mẹ vẫn ngăn chúng nó đến đây. Hiện tại đều đã chạy tới vây quanh cột đá, tò mò quan sát. Chỉ có Kỳ Kỳ đứng giữa cột đá, mang theo vẻ mặt thư thái nhắm mắt lại.

"A…" Nháy mắt đi đến cạnh Kỳ Kỳ, đưa tay chạm lên người nó, năng lượng đó thế nhưng lại được Kỳ Kỳ hấp thu, hơn nữa những năng lượng đó còn cường hóa cơ thể của Kỳ Kỳ.

"Ba ba, thật thoải mái nha." Kỳ Kỳ cảm thấy ba ba chạm vào, tựa lên người Thước Nhạc, vẻ mặt thư thái, "A, ba ba, sừng của con." Tiểu tử kia đột nhiên ngạc nhiên kêu lên, tùy tay lấy sừng dài thu được bên Pháp ra từ không gian.

Lúc trước hành động thiếu suy nghĩ của Kỳ Kỳ đã bị Thước Nhạc Khúc Phàm giáo huấn, sau đó đi theo thầy học hành tử tế, Kỳ Kỳ cũng dần hiểu rõ sai lầm của mình, cho nên cho dù thích cũng không lấy sừng ra bao giờ nữa. Có lẽ, nó cảm thấy đây là bằng chứng chứng minh sai lầm của mình. Thứ này có liên quan đến án mạng, Thước Nhạc Khúc Phàm luôn nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hơn nữa

cũng không muốn Kỳ Kỳ bị cuốn vào chuyện này cho nên không nói chuyện về chiếc sừng cho cảnh sát địa phương. Thời gian lâu dần, hai người cũng đã quên chuyện này.

Hiện tại, Kỳ Kỳ lấy sừng kia ra, Thước Nhạc mới thấy được sự đặc biệt của nó. Chiếc sừng dài này giống như phát sáng, vốn mang ánh sáng màu trắng giờ lại trở nên vàng óng ánh, càng khiến cậu ngạc nhiên là năng lượng trong chiếc sừng này lại giống hệt như trong tượng đá.

Hai chiếc sừng dài từ một phân thành hai, hai chiếc sừng vốn lớn bằng cánh tay trên hai tay Kỳ Kỳ giờ thu lại, vừa đủ để Kỳ Kỳ nắm gọn. Sừng hình nón dần dần thay đổi, co rút lại thành hai thanh loan đao, độ lớn thích hợp cho Kỳ Kỳ sử dụng.

Thẳng nhóc kia mỗi tay một đao, hưng phán khoa tay múa chân vài cái, "Ha ha, giống như con nghĩ vậy. Ba ba, giống y như con nghĩ đó."

Bởi vì vẫn chạm vào thân thể Kỳ Kỳ, Thước Nhạc hoàn toàn có thể cảm nhận được sự thay đổi của Kỳ Kỳ, thân thể nó hấp thu năng lượng từ cột đá, rất nhanh dung hòa với linh khí trong cơ thể nó, hai loại khí đạt tới sự cân bằng. Sau khi nó lấy sừng ra, sừng cũng hấp thu năng lượng này, hơn nữa dần dần dung hợp với Kỳ Kỳ.

Vạn vật trên thế gian thật sự rất thần kỳ. Cậu cẩn thận kiểm tra loan đao kia, ngoại trừ sử dụng loại năng lượng này khống chế ra thì không còn gì đặc biệt. Có lẽ cậu hẳn nên chuẩn bị đưa Kỳ Kỳ một bộ đao phổ, cũng không biết có loan đao phổ không nữa.

"Oa, thật đẹp." Gia Gia đứng trước mặt Kỳ Kỳ, hâm mộ nhìn.

"Đây là biến hóa gì vậy, là năng lượng khống chế hay ý thức khống chế, cho em mượn nghiên cứu chút nhé." Tiểu Tiểu tròn mắt, tràn ngập trong đôi mắt mèo kia là sự tò mò.

"Phi Phi cũng muốn." Phi Phi nằm trên một tấm đệm, bay trên đầu Kỳ Kỳ. Thẳng nhóc này giờ đã có thể khống chế một vài đồ vật bay lên.

"Kỳ Kỳ trước thu hồi đao lại đi đã, các con về trước đi, ba và lão ba các con sẽ quay lại ngay, chúng ta cùng ăn sáng. Dùng xong bữa sáng, chúng ta bắt đầu chuyến du lịch Châu Phi."

"Woa…. Đi chơi—-"

E ngại cột đá đã vận hành vững vàng này, về sau nhất định phải nghiên cứu thứ này một chút. Ra khỏi không gian, Thước Nhạc nhìn tình cảnh trước mắt mà ngạc nhiên há hốc mồm, lúc này, một mảnh lớn rừng rậm xung quanh hoang mạc kia đã bị san bằng, hắc mãng bị treo trên một chạc cây, đầu hướng xuống dưới, không rõ sống chết. Báo nằm úp trên cát, từng lớp da lông trên người không biết đi đâu, giống như bị người ta gọt đi vậy. Voi thì đỡ hơn chút, không thấy thương tổn gì trên người, nhưng bốn chân khụy xuống, cũng không biết nó làm thế nào ra được động tác có độ khó cao ấy nữa.

Hai chiếc ngà voi thật dài đều bị cắt mất, rơi xuống ở những nơi rất xa.

Khúc Phàm nhà họ ngồi xếp bằng trên lưng bạch tượng, đang một câu lại một câu giáo huấn. Tinh thần rất tốt, tuy nhiên quần áo trên người đều rách nát, lộ ra quần áo bằng tàm ti không chút hư hỏng bên trong.

"Hắc hắc, Nhạc Nhạc, ba tên nhóc này không tồi, bắt vào không gian, sau này rảnh rỗi thì luyện tập chút, thư giãn gân cốt, có ích cho việc tu luyện. Lần đánh nhau này có thu hoạch lớn, anh muốn bế quan rồi." Hắn lúc này cảm thấy rất rất sung sướng.

Thước Nhạc ném cho hắn ánh mắt xem thường, đi tới trước mặt con báo, cừ thật, đủ tàn nhẫn. Trước dùng linh khí trấn an năng lượng đang loạn cào cào trong cơ thể nó, sau đó đút cho nó ba giọt linh tuyền, đưa đến một hòn đào đơn độc trong không gian, từ từ không phục rồi tính tiếp.

Xương cốt trên người hắc mãng xà bị đánh gãy, hiện tại thành từng đoạn từng đoạn, mềm oạt nằm vắt vẻo trên cây, cũng không biết Khúc Phàm sử dụng thủ đoạn gì nữa. Chỉ có thể từ từ nối ghép lại, mãng xà này coi như một đôi với tiểu Bạch, chờ sau khi trở về để hai đứa nó giao lưu tình cảm, sau khi chữa khỏi cũng đưa đến một hòn đảo đơn độc.

"Còn quý ngài nằm đó thì sao vậy?" Cứ việc quỳ gối ở đó, thân thể cũng cao bảy tám mét, Thước Nhạc không thể vươn tới đầu nó, nhìn thấy mặt nó, lệ rơi đầy mặt, Thước Nhạc còn tưởng nó bị thương nặng đó.

Khúc Phàm nghe thấy câu hỏi của Thước Nhạc cũng dở khóc dở cười, nhảy xuống nói, "Nó ấy à, em đừng thấy nó lớn, anh thấy còn chưa tới hai tuổi, chắc chắn biến dị, ngà vừa đứt liền khóc, giống như anh khi dễ nó ấy, còn đánh sao mà đánh chứ."

Khúc Phàm nhảy xuống khỏi đầu voi, nó rất nhanh nhỏ đi, vẻ mặt đầy ủy khuất trốn sau lưng Thước Nhạc, vẻ mặt cùng ánh mắt kia rõ ràng đang lên án người khi dễ nó.

"Được rồi, ngà kia của nó cũng đâu dễ mọc được đâu. Anh còn bẻ gãy." Voi con hiện tại cũng chỉ cao một mét năm, nhìn hết sức đáng yêu, Thước Nhạc phát hiện nếu nó không biến lớn, Khúc Phàm cũng sẽ không nhẫn tâm đánh nó.

Thân thể voi con không có vấn đề gì, Thước Nhạc thấy bộ dạng đáng thương của nó, đút cho nó một vốc linh tuyền.

Wuu…. Voi con uống xong linh tuyền, ngửa mặt lên trời kêu lên, dáng vẻ rất khoái trá, hai răng nanh trong miệng lại dài ra, tuy rằng vẫn còn ngắn chưa đến mười centimet nhưng theo thời gian sẽ phát triển về bộ dáng ban đầu.

Wuu…. Wuu….tiểu bạch tượng hưng phấn chạy vòng quanh Thước Nhạc, thường thường dùng cái vòi lắc lắc cánh tay Thước Nhạc. Nhìn nó như vậy, không biết chừng đây mới là tính cách thật sự của nó.

"Voi con…"

"Ba ba, con có thể chơi với nó không ạ?" Bọn nhỏ vây quanh voi con, hơi không dám tiến lên. Tiểu bạch tượng trước kia không tiếp xúc với nhiều người, Khúc Phàm rất lợi hại khiến nó sợ hãi, Thước Nhạc thì lại thân thiết, tuy nhiên không chơi vui được, những đứa nhóc này lại khác, nhìn có vẻ chơi rất vui nha.

Tiểu bạch tượng nhẹ nhàng dùng vòi chạm chạm vào Kỳ Kỳ, người khiến nó có cảm giác thân thiết, thật mềm nha.

"Nó chạm con nè." Kỳ Kỳ rất vui vẻ, tiến tới trước mặt tiểu bạch tượng, vươn tay vuốt ve cơ thể nó, không bao lâu, mấy đứa nhỏ đã vây quanh nó chơi đùa.

"Các con, đi ăn cơm đã, ăn chút điểm tâm rồi chúng ta đến thảo nguyên xem sư tử với ngựa vằn nào."

"Ba ba, chúng con có thể mang voi con theo không ạ?" Tiếu Tiếu chớp chớp mắt hỏi. Thước Nhạc luôn không có sức chống cự với đôi mắt mèo của nó.

"Nếu các con chịu ăn cơm tử tế, thì nó có thể xuất hiện ở thảo nguyên đó."

Đùng đùng đùng, nháy mắt, mấy nhóc quỷ đã chạy không thấy bóng dáng. Thước Nhạc cười cười thả xuống không ít táo cùng chuối tiêu cho bạch tượng. Tiểu bạch tượng dùng cái vòi ngửi ngửi, cúi đầu ăn thật vui vẻ.

"Thảo nguyên châu Phi, chúng ta tới nè…." Bốn đứa nhỏ thấy thảo nguyên, cao giọng hô lên.

Ăn xong điểm tâm, thay quần áo, Khúc Phàm ôm Thước nhạc rời khỏi rừng rậm ma quỷ đi đến thảo nguyên. Bởi vì đi tới rừng rậm ma quỷ kia, họ đã đến nơi không có bộ lạc nào cả, đã có thể thấy không ít động vật, lại đi thêm rất xa, bọn họ đã tiến vào trong thảo nguyên. Thước Nhạc đưa người nhà ra ngoài hết, ngay cả Miu Miu cũng mang ra theo. Thẳng nhỏ kia được ba ba ôm, ánh mắt lại cứ nhìn chằm chằm ra thế giới bên ngoài. Người trong nhà đã đợi trong không gian bốn năm ngày, lúc này cuối cùng cũng được đứng trên thảo nguyên châu Phi.

Chuyến du lịch của họ được chuẩn bị đầy đủ, Khúc Phàm mua một chiếc Stretch Hummer*, sau khi thay đổi thì không còn mui xe, rất thích hợp sử dụng trên thảo nguyên châu Phi, rất rộng rãi.

*Stretch Hummer: em nó đây ạ, (ta nghĩ là Khúc Phàm sẽ chọn màu đen hị hị)

“Ham Ham*, cố lên vượt qua lão ba nào, tăng tốc tăng tốc…” “Ham Ham cố lên…” Mấy đứa nhỏ ngồi trên lưng tiểu bạch tượng bị đặt tên Ham Ham, tiểu bạch tượng lúc này đã biến thân, cao hơn hai mét, mấy đứa nhỏ ngồi trên đó không chật chút nào, còn rất vứng vàng. Bọn nhỏ đều vui đến điên rồi.

*vốn là , dịch ra có thể là Hâm Hâm, Hân Hân (hơi đồng âm), có nghĩa điên điên, ngu ngu, tội nghiệp voi con

“Woa… sư tử—- sư tử—-” Lam Tử bay đằng trước, phát hiện vua trên thảo nguyên đầu tiên, cũng không biết nó học được bản lĩnh này từ khi nào, thế nhưng có thể đứng giữa không chung, một bên cánh tựa như bàn tay chỉ về phía trước, một cánh khác cầm kính viễn vọng đồ chơi mà Thước Nhạc mua cho bọn nó, thoạt nhìn lông cánh kia được sử dụng giống như hai tay vậy.

“Ngu ngốc—-” Kim Cương vẫn không nhịn được mà dùng cánh vỗ lên đầu Lam Tử một cái.

“A, đồ xấu xa, làm gì đó, tối không cho cậu trên giường——” Lam Tử dậm dậm hai cái, dùng bộ dáng tức giận trừng Kim Cương. (>.<>

“Đồ ngốc—-” Kim Cương quay đầu nó quay về phía sư tử kia.

“A… trời ơi, Nhạc Nhạc, cậu mua phải hàng nhái kém chất lượng rồi—-” Lam Tử thấy đàn sư tử gần ngay trước mắt, kinh hãi bay trở lại.

Kim Cương ném cho nó cái nhìn coi thường, bay theo sau nó.

Chúng nó là một đại gia đình, một sư tử đực cùng bảy sư tử cái, còn có năm sư tử con, có thể vừa ăn xong, đàn sư tử không có hứng thú với đám người ở xa, có điều khi nhìn thấy bạch tượng cũng hơi xôn xao, nhưng cũng rất nhanh bình tĩnh lại.

“Chúng nó thật đẹp.” Bọn nhỏ đã muốn lên xe, như vậy mới bảo vệ tốt được, Khúc Phàm lái xe đi chậm xung quanh.

“Lam Tử cũng rất đẹp—-” Lam Tử hơi không phục nói.

“Các cậu không giống nhau mà, Lam Tử không cần tự kỷ, tự kỷ không phải chim ngoan nha.” Gia Gia bĩu môi, nhìn Lam Tử đang đậu ngang đầu nó.

“Hứ—- không biết thưởng thức. Lam Tử là con chim tốt nhất đó.”

“Lớn quá đi.” Tiểu Tiểu sợ hãi than, sử tử từng thấy trong vườn bách thú trước kia không thể so với mấy con sư tử hiện tại. Máy quay trong tay quay không ngừng. Trong lòng nghĩ có nên bảo lão ba bắt vài con về nghiên cứu chút không. Ak, Tiểu Tiểu ở cùng với đám nghiên cứu viên trong căn cứ lâu quá nên giờ thấy cái gì cũng muốn nghiên cứu.

Thước Nhạc kéo lấy Phi Phi đang muốn bay qua, “Không được qua đó.”

“Ba ba, con sẽ bay cao thật cao mà.”

“Không.”

Mặc dù có hai người hộ tống, bọn họ vẫn không dám để đám nhỏ lại gần, chỉ có thể đứng từ xa dùng kính viễn vọng xem. Tuy nhiên, hai người đồng ý nếu gặp được mấy loài động vật ăn cỏ như ngựa vằn, hươu cao cổ… thì sẽ để bọn nhỏ đến gần xem.

Bọn họ khá may mắn, đi khỏi đàn sư tử thêm khoảng năm km thì gặp một đàn dê rừng*. Nói thật, dê rừng này cũng không đẹp đẽ gì, nhưng vì hiếm gặp nên bọn nhỏ cũng vẫn rất thích. Hai người không thể không cẩn thận kiểm tra xung quanh, phát hiện một con báo Cheetah**, năm con chó rừng (Jackal)***, vì sự an toàn của đám nhỏ, Khúc Phàm chỉ có thể mỗi lần mang theo hai đứa đi tiếp xúc thân mật với đám dê rừng.

*dê rừng

**báo Cheetah

***chó rừng

77. Chương 76

Rời khỏi đàn dê rừng, thấy cũng sắp đến giờ ăn cơm, Khúc ba nhìn thỏ đang chạy trên thảo nguyên phía xa xa, nói với con trai, "Chúng ta đừng về không gian ăn nữa, con đi bắt mấy con thỏ, hôm nay chúng ta ăn đồ nướng bên ngoài."

Bọn nhỏ nghe vậy đều rất vui, loại trải nghiệm này khiến người ta rất thích. Mọi người không có ý kiến, đi chơi mà, tất nhiên phải thật vui vẻ mới được.

Nhân lúc Khúc Phàm đi săn, Thước Nhạc mang một vài đồ dùng cắm trại ra cùng hai cái bếp đá, còn cho bọn nhỏ đi xung quanh tìm củi khô. Đương nhiên, thần thức Thước Nhạc vẫn luôn quan sát mấy đứa phòng xà trùng dã thú. Dưới sự bảo hộ, bọn nhỏ có thể rèn luyện chút.

Lấy ra một cái nồi sắt lớn, rửa qua, chuẩn bị dùng. Khúc Phàm đi rất nhanh, một tay cầm bốn con thỏ cùng một con gà rừng được xuyên qua một nhánh cỏ, tay còn lại cầm một con linh dương lớn.

Thước Nhạc nghi hoặc nhìn Khúc Phàm, "Sao anh lại bắt con linh dương lớn vậy?" Con mồi lớn như vậy, họ không thể ăn hết.

Khúc Phàm hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Các con đâu?"

Thước Nhạc chỉ về rừng cây bên cạnh, "Đang kiếm củi với ba."

Khúc Phàm giao gà rừng cùng thỏ cho Khúc mẹ, thím Ngô xử lý, đặt con linh dương kia xuống, chỉ vào đầu nó, "Đây là do người khác bắt." Trên đầu linh dương có vết thương rất rõ.

Thước Nhạc vui vẻ, "Anh sao lại làm như vậy, trộm con mồi của người khác."

"Ha ha, bắt gà rừng với thỏ, anh đang tính đi xa thêm chút, lại nghe loáng thoáng vài tiếng vang, chờ đến lúc anh bay qua, thấy một người đang săn voi. Anh cũng không muốn gặp phải chuyện như vậy, bên châu Phi này đã sớm nghiêm cấm săn voi, tuy nhiên, người trộm săn vẫn rất nhiều, đó là đàn voi hơn mười con, anh dùng mê trận vây đám người kia lại, đến tối mới có thể ra được. Thế nhưng đám người kia nổ súng lung tung, ai biết lại bắn trúng đầu linh dương này."

Thước Nhạc khẽ nhíu mày, "Đám người đó nhiều không?"

Khúc Phàm chẳng chút để ý, "Bọn họ có sáu người, không sau, về sau nếu gặp thì tránh đi là được."

Giá của ngà voi rất cao, cho nên dẫn tới nhiều người đến săn bắn, bọn họ nếu gặp phải những người như vậy cũng không hay lắm.

"Hy vọng đám người đó bị dọa sợ." Đoán chừng không thể nào. "Nếu đã cầm về, anh xử lý chút đi, ừm, da lông đầy đủ, đừng cắt hỏng." Lấy từ không gian ra một cái chậu, đưa cho Khúc Phàm, "Đừng lãng phí, đây là thức ăn hoang dại đó."

Khúc Phàm một tay cầm chậu, một tay cầm linh dương đi tới bên dòng suối. Những việc này hắn đã quen làm, trong nhà nuôi dương a trâu à, hắn cũng xử lý rất thuần thục.

Không quản Khúc Phàm, đi xem thím Ngô đã vặt xong lông gà, trong bốn con thỏ thì có hai con còn sống, thoạt nhìn rất béo, hơn nữa còn có linh dương, bọn họ cũng ăn không hết, ném hai con thỏ vào trong không gian. Động vật trong không gian sinh sôi nảy nở rất nhanh, như vậy, qua thêm vài năm, thảo nguyên phía bắc đã trở thành khi chăn nuôi. Dê trâu thỏ… bên trong đều là hoang dại, số lượng lớn. Trâu với dê còn đỡ, cũng đã có hơn một ngàn con, thỏ kia sinh sôi rất nhanh, có dấu hiệu không thể ngăn chặn, không còn cách nào khác đành phải ngăn chăn năng lực sinh sản của chúng. Hai con thỏ hoang châu Phi này có thể đặt trong không gian, chờ khi về làm cho ba mẹ với Quả Quả ăn.

Xử lý thỏ hoang với Khúc mẹ, bọn nhỏ đã quay lại. Thước Nhạc đem bắt lên bếp nướng, hai con thỏ đặt lên trên, dùng dao nhỏ cứa mấy nhát trên người chúng, gia vị cũng rắc lên trên. Đứng từ xa nhìn Khúc Phàm ôm chậu lớn đến, lên đón, cầm một cái đùi cùng một miếng thịt bụng có vẻ mềm, còn lại thì bỏ hết vào không gian, như vậy thì một con linh dương cũng có thể ăn trong thời gian rất dài.

Gà rừng đã hầm trong nồi, hầm cùng với nấm trong không gian. Chân linh dương thì cũng nướng, còn một khối thịt linh dương cắt thành lát, thịt nơi này béo gậy ướp với tương. Lấy một tảng đá bóng loảng to khoảng nửa mét từ sông trong không gian, rửa sạc sẽ, có thể dùng.

"Mẹ, chúng ta đều ăn thịt, làm chút cơm lam đi." Thước Nhạc lấy từ không gian ra một chút ống trúc, Khúc mẹ làm cơm lam rất ngon.

"Được, mẹ làm cho."

"Khúc Phàm, anh hái chút hoa quả, rau dưa, làm chút sa lát, cũng hái thêm chút ớt nữa. Gia Gia, cháu mang mấy em đi rửa tay đi. Aiz, Miu Miu tỉnh rồi." Thước Nhạc vừa nướng thịt bôi tương, vừa chỉ huy mọi người, Miu Miu đặt trong chiếc nôi cách cậu không xa, nghe thấy tiếng hừ nho nhỏ của nó, Thước Nhạc biết nó đã tỉnh.

Buông bàn chải* trong tay xuống, vén màn che nôi lên, Miu Miu đang mang theo đôi mắt mù sương di chuyển chiếc đầu nhỏ, bộ dáng khi vừa thức dậy, "Tiểu bảo bối, ba xem nào, có nước tiểu không nha." Đội mũ quả dưa cho nhóc con, thấy không đái dầm, ôm lên dỗ một lát, lại cho uống nước xong, tinh thần nhóc con đã lên, nhìn xung quanh, mắt mở lớn, "Ba, ba giúp con trông Miu Miu."

**bàn chải: cái que kiểu răng cưa dùng để quết gia vị ướt lên đồ nướng ấy, aiz, chả biết miêu tả thế nào nữa >.<*

Khúc ba vui vẻ đón lấy, "Nào, cháu ngoan để ông xem nào, tỉnh ngủ chưa, a—-"Trước kia, khi có Kỳ Kỳ, Tiểu Tiểu với Phi Phi, lão gia tử không dỗ được nhiều, chủ yếu vì chúng rất nghịch, lão gia tử không dỗ được. Miu Miu này lại rất nhu thuận, ông dỗ cũng không khóc không nháo, ông rất vui vẻ.

Thước Nhạc lấy ra sữa bò pha cùng nước hồ đã sớm chuẩn bị, đưa cho Khúc ba, để ông cho Miu Miu uống.

Khúc Phàm bên kia tiếp nhận công việc nướng thịt của cậu, Thước Nhạc lấy từ không gian ra một chiếc bàn hơi thô sơ, mộc văn bên trên vì không sơn nên có thể nhìn thấy rõ, đặt hai ghế dài hai bên, chiếc bàn sắt thật to được đặt lên, đặt than hồng lên trên đó, lại đặt tiếp hòn đá lên, bếp nướng thịt đơn giản đã

hoàn thành.

Bọn nhỏ rất thích việc ăn cơm dã ngoại này, bản thân cũng muốn thử, học ba ba, đặt những miếng thịt đã được tẩm ướp lên trên, lật đều hai mặt, rất nhanh đã chín. Thịt linh dương rất non, được ướp qua nên vị thịt không quá nồng. Khúc Phàm dùng dao nhỏ cắt thịt ở chân linh dương ra, thịt thỏ tuy không trơn mềm như trong không gian, nhưng lại có vị của món ăn dân dã, mấy nam giới thích ăn. Thước Nhạc sợ bọn nhỏ ăn thịt bị ngấy, chuẩn bị thêm không ít rau xà lách chấm tương cho bọn nhỏ quấn ăn.

"Nào—" Khúc Phàm quấn xong thịt nướng, đưa tới miệng Thước Nhạc. Thước Nhạc vừa ôm con, vừa nhìn mấy nhóc quỷ, bản thân lại không ăn được nhiều.

Thước Nhạc thấy những người khác trên bàn không để ý, nhanh chóng ăn, "Đừng làm nữa, nhiều không tốt."

Khúc Phàm cười cười, ghé sát vào tai cậu, "Sợ gì, buổi tối hai ta đến thảo nguyên ngắm cảnh nhé?"

Khẽ gật đầu, hơi rung động.

Ăn cơm dã ngoại xong, bọn họ lại tiếp tục hành trình, sau khi ăn xong thì rất may mắn, bọn họ thấy bảy con hươu cao cổ. Bởi vì hươu cao cổ có vẻ dịu ngoan, lại có Thước Nhạc Khúc Phàm trông coi, bọn họ cũng không cần quá cẩn trọng, cẩn thận đi đến bên lũ hươu cao cổ. Loại động vật ngoan hiền này với việc họ đến cũng không phản ứng gì. Phi Phi thừa dịp ba không để ý, cưỡi lên người hươu cao cổ. Con hươu cao cổ lớn kia giật giật chút rồi không phản ứng gì.

Kỳ Kỳ rất thu hút động vật, hươu cao cổ con chạy tới, ngửi mùi trên người Kỳ Kỳ, nhảy tung tăng bên cạnh nó. Tuy rằng là hươu cao cổ con nhưng cũng cao hai mét, Kỳ Kỳ nhìn nó cũng hơi cố sức. Cuối cùng theo Gia Gia với Tiểu Tiểu ngồi trên người Hân Hân mới đỡ. Tuy nhiên, Hân Hân hiển nhiên rất hứng thú với hươu cao cổ, thường thường dùng vòi chạm chạm vào cổ hươu cao cổ.

Con hươu cao cổ lớn nhất kia cao khoảng sáu mét, chân thật dài, thoạt nhìn rất khỏe khoắn, thân thể lực lưỡng. Những con hươu cao cổ còn lại cao khoảng bốn năm mét, chỉ có hươu cao cổ con bên cạnh bọn nhỏ kia là bé nhất, hẳn vừa sinh chưa được bao lâu, cũng chỉ cao hơn hai mét. Hươu cao cổ bên Châu Phi này khi vừa sinh thì cao khoảng một mét. Sau khi sinh hai mươi phút thì đã có thể đứng thẳng, vài ngày sau có thể thoải mái chạy trốn.

"Ba ba, chúng ta bắt bọn nó vào không gian nuôi được không ạ?" Tiểu Tiểu đề nghị.

"Ba ba, để bọn nó vào không gian đi, như vậy chúng ta có thể thường xuyên thấy bọn nó, được không ạ?" Phi Phi cưỡi trên con hươu cao cổ cao nhất nói.

"Đi mà đi mà, ba ba, không gian lỡ như vậy có thể nuôi cả nhà chúng nó mà."

"Đúng vậy đó chú ơi, nuôi đi mà." Gia Gia cũng đề nghị.

Thước Nhạc hơi khó xử nhìn đám nhỏ, hươu cao cổ tuy rằng rất ngoan hiền, nhưng chân bọn nó không phải tự nhiên mọc ra, nếu thực sự đá vào người cũng chẳng tốt đẹp gì đâu ấy.

"Nếu bọn nhỏ đã muốn, thì nuôi đi. Trong không gian hẳn không vấn đề gì. Sau này chúng ta dẫn các con đi nhìn thì được rồi." Khúc Phàm nói.

Thước Nhạc nghĩ nghĩ, cũng đúng, trong không gian thì cậu có thể khống chế, bọn nhỏ cũng không có chuyện gì. Huống chi, Kỳ Kỳ còn nuôi cả mãng xà, hươu cao cổ thì có làm sao.

Khúc ba cười ha ha, "Ba thấy chúng ta chọn vài loài động vật nuôi trong không gian đi, bọn nhỏ không cần đi vườn bách thú nữa. Linh dương hôm nay cũng được đó, nuôi một chút, sau này chúng nó sinh sôi nảy nở, chúng ta cũng có lộc ăn."

Khúc mẹ cũng nói, "Có thể chọn vài động vật ngoan hiền nuôi trong hoa viên nhà chúng ta, cũng thêm chút sinh khí. Kỳ thật, thực vật trong không gian của con đều rất tươi tốt, chỉ hơi ít động vật. Đám chó trong không gian chạy đến thảo nguyên bắt thỏ, nơi lớn như vậy cũng không ảnh hưởng gì, trong nhà cũng chỉ có vài con, không biết thế nào rồi nữa."

Nhắc tới đám vật cưng này, Thước Nhạc cũng hết chỗ nói. Bản thân chó đã thông minh hơn những loài động vật khác, đám chó nhà họ sống trong không gian lâu còn có linh tính. Sau đó, cậu cũng không bắt nhốt bọn nó, dù sao trên thảo nguyên trong không gian có nhiều thỏ như vậy, không cần cậu cho ăn, để nuôi thả luôn. Trong nhà còn có một nhà A phúc, còn có một nhà Bỉ Hùng, những con khác thì sống trên thảo nguyên có xu hướng hóa sói. Nghĩ rằng, có thời gian thì gọi chúng nó về, A phúc cũng đã làm ông rồi, không biết đám chó này sinh sôi ra sao nữa, may mắn cậu đã khống chế, nếu không đã đầy rẫy.

Nếu người nhà đều nghĩ vậy, vậy cậu giữ lại một ít để nuôi, trong không gian cũng có thêm sinh khí. Lại nghĩ tới Lam Tử cùng Kim Cương đã bị đuổi về trước khi ăn cơm, cậu thật sự rất thích hai vẹt này, là báu vật trong nhà họ. Thước Nhạc nghĩ, sau khi nghỉ phép trở về để chúng nó tiến vào không gian thứ hai, phỏng chừng hai đứa nó cũng có thể tu thành yêu. Hiện tại, bọn nó đã có xu thế đó.

Miên man suy nghĩ một lúc, Thước Nhạc xem qua các khu vực trong không gian, tìm được khu cây trồng mà hươu cao cổ thích ăn, vừa lúc mọc tại gần thảo nguyên, hoàn cảnh nơi đó không tồi, đầy đủ nguồn nước, thực vật phong phú, rất thích hợp cho cuộc sống của hươu cao cổ, hái một chút lá cây trong không gian ra.

Nhóm hươu cao cổ ngửi được một hương vị vô cùng ngọt ngào tươi mới, một chút đã bị lá cây trên tay Thước Nhạc hấp dẫn, bước qua đó. Thước Nhạc nhảy lên lưng Hân Hân, vươn tay đưa lá cây cho hươu cao cổ. Không bao lâu đã thu phục được tộc trưởng của gia tộc hươu cao cổ. Cho dù xảy ra chuyện gì, linh khí vẫn luôn thu hút bọn nó.

Thước Nhạc không ngừng lấy lá cây ra, những con hươu cao cổ đó càng thêm ngoan ngoãn. Sau đó Thước Nhạc đưa từng con vào trong không gian. Mấy con hươu cao cổ sau khi vào không gian thì hơi hoảng hốt, nhưng không gian có nhiều linh khí, thảo nguyên xinh đẹp, cây cối xum xuê, nguồn nước sung tóc khiến

đám chân dài đó tĩnh tâm, không lâu sau đã yên bình ăn lá cây.

"Tốt lắm, về sau các con có thể thường xuyên thất hươu cao cổ xinh đẹp." Thước Nhạc cười cười với bọn nhỏ, nhận Miu Miu từ tay Khúc mẹ, "Chúng ta tới điểm dừng tiếp theo. Có lẽ chúng ta còn tìm thêm được vào loài động vật xinh đẹp nữa."

78. Chương 77

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói là đi tìm những động vật xinh đẹp, nhưng trước khi màn đêm buông xuống, họ ngoại trừ tìm được một đám sài cẩu* thì chẳng tìm được loài nào khác nữa.

*sài cẩu: có họ với chó rừng, là loại động vật chuyên bới xác người chết ăn

Màn đêm buông xuống, cả nhà quay lại không gian ăn cơm chiều. Bọn nhỏ tụ tập trong thư phòng viết nhật ký, ảnh cũng được chụp khá nhiều, dán tại quyển nhật ký thật to. Mỗi đứa đều viết cảm tưởng của mình ở mặt sau. Ngay cả Phi Phi bình thường không thích viết chữ cũng dùng bút viết về một ngày này, đây đều là những kỉ niệm trân quý.

Dỗ Miu Miu ngủ, để thím Ngô trông chừng bên cạnh, Thước Nhạc Khúc Phàm ra khỏi không gian, tay nắm tay bước đi trên thảo nguyên châu Phi rộng lớn.

Lắng nghe những tiếng vang xào xạc, Khúc Phàm ôm Thước Nhạc bay lên trời. Sao trên bầu trời đêm nay rất sáng, không khí không bị ô nhiễm nghiêm trọng. Sao trời châu Phi đẹp đẽ, sáng ngời. Thời tiết vốn nóng bức, dưới màn đêm cũng trở nên mát mẻ.

"Thật đẹp. Rất giống với sao trời ngày trước." Những vì sao nơi này khiến cậu có ảo giác chỉ cần vươn tay sẽ chạm tới được.

"Đúng vậy, thật đẹp." Khúc Phàm nhìn mặt Thước Nhạc, vẫn luôn xinh đẹp như vậy, thời gian không lưu lại dấu vết gì trên người cậu, vẫn giống như lần đầu tiên gặp mặt.

"Anh nhìn—" Thước Nhạc vươn tay chỉ thảo nguyên, nơi đó, những động vật ăn thịt đang vồ môi, lục quang lóe sáng, "Ánh mắt Tiểu Tiểu nhà chúng ta cũng đẹp như chúng nó ấy."

Khúc Phàm cười cười, "Đừng nói trước mặt Tiểu Tiểu. Nó không thích nhất là người khác nói mắt nó đẹp. Gần đây thằng nhóc đó nghiên cứu đến nhập ma luôn rồi, cũng không biết nó sao lại thích nghiên cứu như vậy nữa."

"Ha ha, hai ta đâu như vậy, nó giống ai chứ?"

"Em chứ ai, em quên rồi, khi sinh Tiểu Tiểu, em đang tiến hành giai đoạn thí nghiệm ở trường, thời gian đó luôn ngâm mình trong phòng thí nghiệm, nghiên cứu này nọ. Nhất định là bị em ảnh hưởng."

"Ừm, cũng có thể, lại nói, tính cách mấy đứa nó cũng không giống nhau. Tuy rằng không có con gái, nhưng chúng nó cũng rất đáng yêu, không có gì phải tiếc nuối cả."

"Vậy phải cảm ơn em, để anh có được gia đình hoàn mỹ như vậy. Nhạc Nhạc, em bảo sau trăm tuổi, chúng ta sẽ thế nào?" Khúc Phàm cười hỏi.

"Sau trăm tuổi, ít nhất, con cháu sẽ đầy cả sảnh đường, chúng ta nhất định sẽ có một gia đình rất lớn, ừm, nếu Quả Quả hai mươi lăm tuổi kết hôn, chúng ta không chừng sẽ có ngũ đại đồng đường*. Ha ha, nếu hình dáng chúng ta không thay đổi, phải chăng có chút không tốt lắm."

*ngũ đại đồng đường: năm thế hệ cùng một nhà

"Nếu không, chúng ta dịch dung thì sao?"

"Không được, như vậy đâu còn là chúng ta nữa. Cuối tuần trước ba mẹ gọi điện nói Quả Quả ở nước Pháp có nhiều cô gái theo đuổi nó đâu. Thằng nhóc đó rất có hứng thú với nghệ thuật, hiện tại đã có chút danh tiếng đối với thế hệ trẻ ở Paris. Em rất lo nó kết hôn với cô gái ngoại quốc."

"Em đừng lo lắng, nó mới hơn mười lăm tuổi, còn nhỏ lắm, hơn nữa, tính cách nó bảo thủ, sao có thể thích người nước ngoài. Thằng nhóc đó rất đẹp trai, được hoan nghênh là bình thường, em còn nghe mẹ nói có không ít nam sinh theo đuổi nó đâu. Hai thằng cháu nhà lão Lý cũng không phải đuổi qua đó sao."

"Đừng nói lung tung, tình cảm của chúng nó tốt, nhưng cũng chỉ là bạn thôi, không có tâm tư khác đâu." Thước Nhạc tuy rằng ở cùng với Khúc Phàm, nhưng cậu không quá hy vọng con mình cũng đi con đường này. Bởi vì từng đi rồi nên biết, trên con đường này họ đã phải trải qua những gì. Tuy rằng thoạt nhìn thực suôn sẻ, nhưng chỉ có bản thân họ biết, ban đầu mê mang, sau khi sống chung lại không yên, lo lắng đủ điều. Loại tình cảm này cần quá nhiều thử thách, thực dễ dàng bị tổn thương. Huống chi, bọn nó không có năng lực như cậu, không thể có kết tinh của tình yêu, rằng buộc quan hệ giữa hai người.

Khúc Phàm tiện tay đuổi đi xà trùng trên một gốc cây cao, ôm Thước Nhạc ngồi lên, "Chúng ta không cần xen vào lựa chọn của bọn nhỏ, phải tin tưởng chúng có phán đoán chính xác nhất, việc chúng ta cần làm là yên lặng chú ý chúng, ủng hộ chúng. Giống như ba mẹ anh với ba mẹ em vậy."

Thước Nhạc ôm Khúc Phàm, cọ cọ, nghẹn ngào, "Mấy nhóc quỷ đó."

Ha ha—"Em nha."

"Lạnh không?" Khúc Phàm xoa xoa mặt cậu, có hơi lạnh.

Khẽ lắc đầu, "Hiện tại tốt rồi, Khúc Phàm, chúng ta làm thêm vài năm rồi rời đi. Cho dù có nguyện ý không, chúng ta đều phải giao thiệp, càng tiếp xúc nhiều với cao tầng thì lại càng bị tính kế. Cho dù vì mục đích cá nhân hay quốc gia, mỗi người đều có tính toán nhỏ nhen, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận. Cho dù em hy vọng có thể làm chút chuyện vì quốc gia, cống hiến cho quốc gia, nhưng em cũng không dám làm nữa, con người thật quá tham lam, đã có một rồi thì lại muốn hai. Hiện tại, vườn cây bên kia đã thay đổi, ý muốn đơn thuần ban đầu đã không còn. Mỗi người có năng lực đều muốn được chia một phần, ngay cả nghiên cứu viên trong đó cũng thay đổi, đem tư tưởng của bản thân áp đặt cho người khác. Bọn họ tự cho rằng mình là chuyên gia, chỉ có mình mới có quyền, lâu dần, phương hướng đều thay đổi." Thước Nhạc chậm rãi nói. Lần này trở về, cậu hơi thất vọng. Từ khi tiến vào bệnh viện, Thước Nhạc cũng không thể về nhiều, chỉ mỗi đầu tháng lại trở về giải quyết một vài vấn đề. Cậu không quản chuyện vườn cây, những điều cần cậu giải quyết ngày càng ít, tư liệu thực nghiệm cũng ngày càng ít. Trên thực tế, cậu không để ý chuyện này, chỉ thực hiện nghĩa vụ của mình thôi. Lần này vì quan sát thực vật trong vườn cây có sinh ra linh thức không, cậu mới tuần tra một vòng, vườn cây đã đi tới bước đo. Bọn họ lợi dụng nghiên cứu nhẽng thực vật đó để sinh ra hiệu quả và lợi ích, cũng bỏ lỡ rất nhiều điều. Những người được gọi là chuyên gia đó, một người so với người khác phải có "năng lực" hơn thì mới được coi là có quyền.

Khúc Phàm thở dài, hắn sao lại không biết. Miếng bánh đó quá ngọt mà. Giờ đây, hắn cảm thấy may mắn vì Thước Nhạc đã rời đi, ít nhất cậu không cần bị trộn lẫn giữa những chuyện đó, "Em không cần để ý nhiều như vậy. Em chỉ cần làm tròn bổn phận bác sĩ của em thôi. Về sau, em đừng lo về chuyện trong vườn cây nữa, những người đó đều ước gì em không tới đâu." Không đi cũng miễn người khác ghen tị mà ngáng chân em.

"Được rồi được rồi, không nói mấy chuyện phiền lòng này nữa, chúng ta đi chơi cơ mà. Sau này tìm được người giao lại việc trong Cục, chúng ta có thể thảnh thơi. Lại nói, bên ngoài tuy không xinh đẹp bằng không gian, nhưng cảm giác lại khác lạ." Thước Nhạc cười cười nói, không vì chuyện phiền phức kia mà phá hỏng ngày nghỉ.

"Ngày mai lại chơi thêm một ngày, ngày mốt chúng ta đi Công-gô*, thưởng thức phong thổ nơi đó. Hơn nữa, đến châu Phi nhất định không thể không mua kim cương, chúng ta lại không cần nộp thuế, tất nhiên mua nhiều chút, có kiếm tiền nữa."

"Kim cương tuy không có giá trị thuộc tính, nhưng cũng có tác dụng không nhỏ trong luyện khí đâu. Nếu đã đến đây thì mua nhiều chút."

Em nha, thích thì nghiên cứu nhiều chút đi, làm việc mình thích làm, những chuyện khác giao cả cho anh đi. Ba năm, cho anh ba năm thôi, ba năm sau có thể rời đi, sẽ không gì có thể ngăn cản nữa." Khúc Phàm vô cùng tin tưởng, chính mình có thể dùng thời gian ba năm để xây dựng cho cậu một thế giới hoàn toàn tự do.

79. Chương 78: Năng Lực Của Miu Miu

Trong không gian không có phân biệt ngày đêm, trong không gian luôn luôn sáng ngời, cho nên nghỉ nghỉ ngơi trong không gian, trên giường lớn khắc hoa luôn giăng màn che thật dày.

Lúc này, không gian im ắng, mọi người trong viện đều đang nằm mộng đẹp, linh khí trong không gian dường như tốt cho việc nghỉ ngơi, mọi người đều ngủ rất sâu.

Phi Phi buồn tiểu tỉnh dậy, từ lúc hơn ba tuổi nó đã ngủ một mình, vén lên lớp màn che thật dày, thằng nhỏ nâng chân bay ra ngoài. Trong không gian cũng có đầy đủ các thiết bị vệ sinh, chẳng qua vật bài tiết sẽ được xử lý trực tiếp bằng trận pháp. Nước dùng nấu cơm trong này cũng được lấy từ trận pháp, Thước Nhạc vào những lúc rảnh dỗi sẽ nghiên cứu mấy thiết thực cho cuộc sống này. Như vậy, làm gì trong không gian cũng hoàn toàn không ô nhiễm.

Phi Phi giải quyết xong vấn đề nhỏ của mình, xoa xoa mắt, hơi tỉnh ngủ, nhìn thấy bên ngoài vẫn sáng tỏ, mặc dù vẫn hơi buồn ngủ, tuy nhiên không thích ngủ một mình đâu, hay tìm ba ba thôi. Than thở hai tiếng, bay nhẹ ra ngoài.

Mấy anh em ở cùng một chỗ, Phi Phi bay một vòng, mọi người đều ngủ rất sâu, không đi quấy rầy. Cửa lớn phòng ngủ không đóng, nơi này ôn hòa, lại không có người lạ, tất nhiên không cần đóng cửa. Thằng bé thuận lợi bay đến chỗ của hai người cha.

Lúc trước Thước Nhạc Khúc Phàm xây nhà cũng không quá chú ý, xây phòng hơi rộng, ai bảo cây cối trong này lại cao lớn như vậy, thành ra trong phòng cũng cần nhiều vật ngăn cách thành vài gian. Hai người họ ở gian phía đông, Phi Phi có thật lập tức đến chỗ họ, thấy hai ba ba đang nằm trên giường, xấu hổ đỏ mặt. Hai người cũng không mặc quần áo gì, ba ba còn nằm trong ngực lão ba nữa chứ. Phi Phi đang nghĩ có nên ngủ với họ không, đột nhiên thấy Miu Miu đang nằm trong nôi của nó, mở to mắt nhìn nó.

Phi Phi rất thích em trai nhu thuận này, tuy nhiên, giờ nó vẫn còn nhỏ lắm, không biết chăm em thế nào, điều duy nhất có thể làm là chơi cùng em trai. Nhãn châu của thằng bé kia xoay động, xoa xoa tay đưa lên miệng hà hơi một chái, bay đến, kéo tay em trai bay lên. Hai đứa nhẹ nhàng bay ra bên ngoài.

Hai người Khúc Phàm với Thước Nhạc vốn ngủ muộn, tính đến giờ còn chưa được một tiếng, lại nói, trong không gian rất an toàn, hai người hoàn toàn thả lỏng, không cảnh giác gì. Phi Phi mang theo Miu Miu bay lên, không động tới đồ vật nào, yên lặng không một tiếng động bay đi.

Phi Phi kia không mấy khi có cơ hội mang em trai đi chơi một mình, giờ giống như trộm được bảo bối vậy, vui mừng hỡn hở hiến vật quý lên. Đưa Miu Miu tới căn cứ bí mật trong rừng trúc bên hồ nước, đặt Miu Miu trên khối châu bảo nó chọn trong trung tâm giao dịch lần trước, “Miu Miu, đây là anh chọn đó. Ba ba nói trong này có ngọc rất tốt.” Phi Phi nói xong, lại chạy đến dưới một khối len dạ, tìm a tìm, lấy ra một chiếc hộp gỗ, bay đến bên cạnh Miu Miu, mở ra, “Nhìn nè, đây là cung, anh Quả Quả làm cho anh đó, đẹp đúng không.” Hai mắt tỏa sáng lấp lánh, ‘Chờ khi em lớn nha, anh sẽ cho em mượn chơi.” Nói xong lại lấy từ trong đó ra một cái lọ hình ngôi sao, bên trong là trân châu long nhãn, màu bạch, kim ngân, hồng lam, “Đây đều là trân châu do anh Kỳ Kỳ tìm được từ trai trong sông đó, ừm, còn có dưới biển nữa, rất đẹp đúng không. Ừm, chờ em lớn thêm chút nữa, cũng bảo anh Kỳ Kỳ tìm cho em một ít, anh Kỳ Kỳ có thể thở dưới nước nên tìm mấy thứ này dễ lắm.”

“A—A—” Miu Miu thấy trân châu vươn tay cầm, giống như nhất định phải nắm được.

Phi phi nhìn Miu Miu, chọn từ trong đó viên trân châu lớn nhất màu lam đậm gần như màu đen, phát ra ánh sáng đỏ dịu nhẹ, hơi không nỡ nhưng vẫn hào phóng đặt vào tay Miu Miu. Bàn tay thằng bé quá nhỏ, khó khăn cầm lấy, lắc lắc tay cầm thật chặt, hiển nhiên rất thích.

Phi Phi nhìn trong hòm, bên trong còn có gì chơi hay nữa không nhỉ?, nghĩ nghĩ, "Miu Miu, những bảo bối khác đặt trong phòng. Hôm nào mang cho em xem nữa nha. Chúng ta đến chuồng vịt chơi đi, chơi vui lắm, chúng ta có thể bắt chúng xuống nước bơi lội." Nói xong, nắm bàn tay nhỏ bé của em trai, bay về phía chuồng vịt.

Khúc Phàm hiện tại ngủ rất ít, nghỉ ngơi hơn một tiếng đã khiến tinh thần hắn dồi dào, mở mắt nhìn khuôn mặt ngủ say vô cùng thân thuộc của Thước Nhạc, mỉm cười hôn lên trán vợ. Nhớ tới ước hẹn ba năm với Thước Nhạc trên thảo nguyên, Khúc Phàm nằm đó suy nghĩ kế hoạch của mình. Hắn cùng Thước Nhạc chưa chuẩn bị lánh đời, bọn nhỏ nên sinh hoạt trong xã hội, do vậy, bọn họ muốn cuộc sống thư thái, vì thế cần gây dựng thế lực của mình. Ừm, nên bồi dưỡng một đồ đệ, lần này sẽ chọn mấy người trong Cục Đặc vụ, không vì muốn khống chế gì cả, chỉ vì cuộc sống tùy ý.

Đang suy nghĩ, Khúc Phàm đột nhiên ngạc nhiên, sao không cảm giác được hơi thở của Miu Miu, bật dậy, vén màn giường lên, thấy chiếc nôi trống không.

Dùng thần thức quét khắp viện, ừm—cũng không thấy Phi Phi.

Khúc Phàm nghĩ đến sức mê hoặc của con trai út, tìm được người gây họa rồi.

"Sao vậy?" Thước Nhạc mơ mơ màng màng nhìn Khúc Phàm đang mặc quần áo.

"Miu Miu có thể đã bị Phi Phi ôm ra ngoài rồi, anh đi tìm." Khúc Phàm không chút sốt ruột, trên người đứa nhỏ có không ít bùa hộ mệnh, quần áo trên người đều có tác dụng đặc biệt. Lại nói, trong không gian này, bọn họ đã được bảo vệ, nếu đứa nhỏ gặp nguy hiểm, Thước Nhạc sẽ được cảnh báo.

"Phi Phi-Miu Miu." Thần thức Thước Nhạc lướt nhanh, "Hai đứa nó ở bên bờ sông, cưỡi Đại Bạch chơi trong nước đó, thằng nhóc thối Phi Phi kia, mới đây thôi còn thích để mông trần mà cưỡi, hiện tại để em trai nó cưỡi rồi." Cậu cũng ngồi dậy. Thật ra cậu có thể lập tức di chuyển bọn nhỏ về, nhưng nói không chừng lại dọa chúng, vẫn nên đi đón chúng về thì hơn.

"Em ngủ đi, anh đi mang hai đứa về." Ngăn Thước Nhạc xuống giường, tự đi ra ngoài.

Thước Nhạc yên tâm nằm xuống, cơ thể hơi bủn rủn, nhưng lại không ngủ được, nhìn đỉnh màn, chờ bọn nhỏ trở về.

Khúc Phàm còn chưa tới bờ sông đã thấy Phi Phi mang Miu Miu bay cạnh sông, trong tay còn cầm một con cá.

"Phi Phi—-" Khúc Phàm kêu tên con trai từ xa.

Phi Phi quay lại thấy lão ba, cả kinh, cá trên tay rơi, Miu Miu cũng rơi luôn.

Khúc Phàm không ngờ Phi Phi lại bị dọa, thằng nhóc này ngày thường rất lớn mật cơ mà. Thấy Miu Miu rơi xuống, Khúc Phàm dùng hết công lực vượt qua khoảng cách trăm mét, nhưng khi duỗi tay ra, Miu Miu đâu còn nữa.

Thước Nhạc đang suy nghĩ hôm nay mọi người nhìn thấy động vật nào, hôm nay vẫn để Khúc Phàm dẫn họ tới nơi động vật tụ tập, như vậy có thể thấy nhiều hơn. Đang nghĩ, chợt thấy cơ thể trầm xuống, sau đó thấy một đôi mắt to đen láy.

Miu Miu đang sững sờ ngồi đó, nó dường như không biết vì sao lại đến bên người ba ba. Tình huống bất ngờ khiến nó hoang mang, nghẹn ngào khóc.

Nhanh chóng ôm lấy bảo bối, "Miu Miu ngoan nha, không khóc không khóc, không sợ, không sợ, vuốt vuốt lông—-" Thước Nhạc thấy vậy đã biết thằng nhỏ bị dọa. Cậu cũng không hiểu ra sao, dùng thần thức dò sét phía Khúc Phàm, thấy Khúc Phàm sửng sốt ở đó, nhanh chóng truyền âm bảo hắn về.

"Ngoan nha, không khóc."

Khúc Phàm vác Phi Phi bay nhanh về, "Sao lại thế? Em dịch chuyển Miu Miu về sao?"

"Không phải, em còn muốn hỏi anh mà." Miu Miu ngừng khóc, dựa vào người cậu, mở to mắt nhìn hai người. Thước Nhạc vuốt tóc Miu Miu, vuốt từ đầu nó đi xuống, ngưng tụ chút linh khí trên tay, từ từ rót vào thân thể đứa nhỏ. Miu Miu thoải mái cọ cọ, hoàn toàn bình tĩnh lại.

Khúc Phàm nhìn Miu Miu từ trên xuống dưới, không có thương tổn nào. "Sẽ không phải là năng lực của Miu Miu chứ." Nói xong, buông Phi Phi xuống. Thằng nhóc này biết đã gây rắc dối nên rất thành thật.

"Có thể không? Tình huống Tiểu Tiểu rất khác biệt, Kỳ Kỳ với Phi Phi cũng đều hơn một tuổi mới có dị năng mà. Miu Miu sao lại có sớm như vậy?"

"Có thể vừa rồi là bản năng của con đi. Nếu không không có cách giải thích."

Thước Nhạc thấy Miu Miu đã an ổn lại, thở dài. Miu Miu còn nhỏ như vậy, không thể diễn đạt, muốn chứng minh dị năng của Miu Miu hơi khó, vẫn nên chờ thêm vậy. Tuy nhiên, tình huống hôm nay cho thấy, dị năng của Miu Miu không chừng là thuấn di hoặc có liên quan đến dị năng hệ không gian đi.

Quay đầu nhìn Phi Phi, "Phi Phi, sao con không nói với ba tiếng nào đã mang em đi, ba ba rất lo đó."

Phi Phi cẩn thận nhìn lão ba một cái, sau đó quyệt miệng nói, "Ba ba đang ngủ, Phi Phi muốn chơi với em mà."

Thước Nhạc khẽ lắc đầu, "Về sau không được như vậy nữa, em còn nhỏ như vậy chưa thể bay với con, chờ

em lớn lên, Phi Phi lại mang em bay nhé, Phi Phi là anh trai tốt mà nhỉ?"

Thằng nhóc kia ngẩng đầu lên, "Phi Phi là anh trai tốt nhất, chờ em lớn lên lại mang em bay." Kỳ thật Phi Phi vui vẻ như vậy là bởi vì nó chỉ có thể mang theo người hoặc đồ vật nhẹ hơn mình bay lên mà thôi, cho nên trong nhà cũng chỉ có Miu Miu có thể bay với nó.

"Vậy giờ Phi Phi cùng em nhé?"

"Được." Phi Phi nghe lời gật đầu.

Thước Nhạc để hai con lên giường, thấy Phi Phi nhẹ nhàng dỗ Miu Miu, hai đứa không lâu sau đã ngủ say. Phi Phi này tuy rằng không nên mang theo em trai nhỏ như vậy bay lên, nhưng mục đích của nó là tốt, cậu cùng Khúc Phàm vốn không trông coi con tốt thì cũng không thể nói gì nó. Tuy nhiên, tính tình không sợ trời không sợ đất này của Phi Phi cũng không tốt, hiện tại ai cũng không trông được nó, cũng chỉ nghe lời lão ba nó một chút thôi.

Khúc Phàm biết Thước Nhạc nghĩ gì, "Quay về anh sẽ dạy nó luyện công, thằng nhóc này rất thừa năng lượng."

"Bỏ đi, chúng ta về lại nghiên cứu tiếp, em chỉ sợ nó học xong lại càng nghịch."

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, em nằm với bọn nhỏ, còn hai giờ nữa là sáng rồi, anh cũng đi nghỉ, hôm nay còn phải chơi cả ngày nữa đó. Cách chúng ta không xa là khu động vật tụ tập, có thể thấy rất nhiều động vậy, bọn nhỏ chắc chơi xong cũng không muốn đi nữa đâu."

"Tốt nhất là như vậy. Hai ngày nữa Quả Quả nghĩ hè, chúng ta qua đó đi, em nhớ con lắm."

80. Chương 79: Rời Khỏi Châu Phi

Cả nhà ngồi trong xe ngắm nhìn phong cảnh hùng vĩ trước mắt, trầm trồ không dứt, trên sông, ngựa vằn, voi tụ thành đàn, báo, sói rình trộm bên cạnh, cá sấu trong sông thường xuyên trồi lên khỏi mặt nước, thời khắc hoàng hôn, động vật hoang dại tràn ngập khắp bờ sông.

Bọn họ đến bờ sông đã được hơn hai tiếng, xem cảnh đàn sư tử vồ mồi, lại nhìn thấy rất nhiều động vật có vú, thực sự rất hùng vĩ.

"Kỳ tích của thiên nhiên." Khúc ba cảm thán.

Bọn họ ngồi phía sau trầm mặc, vừa rồi nhìn thấy cảnh đàn sư tử săn bắt khiến bọn nó rất rung động,

nhược nhục cường thực* của thiên nhiên đã dạy bọn nó một bài học.

**nhược nhục cường thực: nghĩa đen "yếu làm thịt, mạnh ăn", tương tự như mạnh được yếu thua nhưng có vẻ hoang dại hơn, khốc liệt hơn*

Thước Nhạc ôm Miu Miu trong lòng, xoa xoa tóc Phi Phi, "Trời cũng tối, chúng ta về thôi."

Khúc Phàm nhíu mày, "Các con có muốn động vật gì nữa không? Lão ba bắt cho các con."

Thước Nhạc nhẹ liếc hắn, hôm nay bọn nhỏ quên vui đến mức quên cả chuyện này.

Vốn tưởng mấy đứa nhỏ sẽ rất vui vẻ, lại không ngờ rằng, bọn nhỏ lập tức trầm mặc hơn nữa, Kỳ Kỳ đặt kính viễn vọng trong tay xuống, "Ba ba, lão ba, vẫn để nhóm động vật này sống trên thảo nguyên đi. Những động vật trong không gian quá an nhàn, giống như chúng nó mới là tự nhiên."

"Đúng vậy, lão thúc, hươu cao cổ trong không gian có thể vì không có thiên địch mà trở nên béo béo không a." Gia Gia nói, bọn họ vì để kịp thời gian, hôm nay Khúc Phàm mang theo bọn nó bay hết nơi này đến nơi kia. Bọn nó thấy rất nhiều động vật. Mặc dù không nguy hiểm, nhưng động vật đó vẫn luôn đề phòng. Nhưng động vật như vậy trên thảo nguyên mới là động vật chân chính.

Thước Nhạc nhíu mày, thấy bọn nhỏ nở nụ cười, động vật trong không gian thiếu thiên địch, nhưng năng lực tấn công của chúng nó cũng không hề giảm bớt. Có lẽ bởi vì hấp thu linh khí, năng lực trên mọi phương diện của những động vật đó đều tăng mạnh.

Hiện tại, bọn nhỏ nghĩ vậy cũng không sao. Hươu cao cổ được đưa vào trong không gian hai ngày không thấy gì khác lạ. Thước Nhạc không biết những con hươu cao cổ đó có thể trở thành linh thú hay không? Nhưng báo, mãng xà, cùng voi tiểu bạch tượng cậu đưa vào trước đó cũng có là linh mẫn thú. Sau khi chúng tiến vào không gian vài ngày đã thích ứng được với hoàn cảnh trong không gian. Hơn nữa, có năng lượng năm cột đá kia phát ra, cuộc sống của chúng nó thật an nhàn. Mấy ngày này đã tiến bộ rất nhiều.

Nếu bọn nhỏ đã nghĩ vậy, họ cũng sẽ không bắt động vật vào không gian nữa. Tuy nhiên, sáng nay, Khúc Phàm Thước Nhạc cũng đã tùy tay thu được không ít thứ vào không gian, cơ bản đều là họ nhà chim, hai con công, ba con hồng hạc, một đôi đà điểu, một đôi bồ nông, ngoài ra còn rất nhiều bươm bướm, linh dương cũng lấy bảy con. Lần đến châu Phi này cũng coi như thu hoạch không tồi.

Thước Nhạc còn muốn quan sát một vài động vật nữa, có thể không vào không gian tiến hóa thành linh thú. Năng lực của động vật trong không gian tăng rất nhanh, đời chó thứ nhất họ mua về đã sinh ra mấy con linh khuyển. Tuy rằng thế hệ chó thứ hai cũng rất thông minh, nhưng năng lực tiến hóa hiển nhiên không bằng đời thứ nhất, chúng nó cũng không trở thành linh khuyển. Bởi vì gia cầm được dùng để ăn nên Thước Nhạc cũng rất chú ý, nhưng cả đời thứ nhất và thứ hai cũng chỉ sinh ra mười con có linh thức, tỷ lệ này rất nhỏ. Thước Nhạc phát hiện, tỷ lệ động vật sinh ra trong không gian có linh thức thấp hơn so với tỷ lệ động vật được đưa vào không gian rồi sinh ra linh thức. Hơn nữa, những con vật tiếp xúc nhiều với bọn họ lại càng dễ sinh ra linh thức. Bọn họ không rõ vì nguyên nhân gì, chẳng lẽ giống như Kỳ Kỳ nói, động vật trong không gian quá an nhàn, ở bên ngoài mới tự nhiên?

Hành trình trên thảo nguyên Châu Phi cứ vậy kết thúc. Bởi vì chậm trễ vài ngày vào rừng rậm ma quỷ, nơi đi chơi cũng ít đi, nhưng cũng đã thể nghiệm được phong cảnh trên thảo nguyên. Lần này không đủ tất cả người trong nhà, sau này sẽ đến nữa, Quả Quả sắp nghỉ, bọn họ cũng không muốn kéo dài thêm.

Rời khỏi thảo nguyên, Khúc Phàm để tránh phiền phức, để ba mẹ và đám nhỏ vào không gian, hắn mang Thước Nhạc trở lại Leah, sau đó mọi người nhanh chóng đến Công-gô. Tuy rằng mục đích ban đầu của họ là Botswana, nhưng thông qua giới thiệu của thương nhân tại Leah, quen biết một thương nhân Công-gô, bọn họ có thể mua kim cương nguyên thạch với giá ưu đãi từ người nọ. Kim cường chưa mài giũa ở nơi này, nặng 100 ca-ra mà chỉ cần 1000, thật sự rất rẻ. Kim cương là loại tài liệu vô thuộc tính tốt nhất trong luyện khí, sử dụng tốt hơn so với những tài liệu khác. Hiện tại, có thể mua với giá rẻ như vậy, thật sự rất may mắn. Bọn nhỏ rất thích thứ sáng lấp lánh này, huống chi, ở đây còn có hai nữ giới.

Cho nên, mọi người ngôi máy bay đi thẳng đến khu mỏ khai thác theo lời người tiến cử. Nơi này khác xa với tưởng tượng của mọi người, không có quá nhiều máy móc, chỉ có hai máy đào, hai máy lọc thạch, hai máy rửa quặng, tuy nhiên, hiển nhiên không ảnh hưởng tới việc sản xuất kim cương. Khu mỏ khai thác kim cương này rất giàu có, bọn họ chỉ mới đến một lúc đã phát hiện viên kim cương mười hai ca-ra.

Chủ quặng mỏ, Mark là một người da trắng nhiệt tình, biết lý do đến của họ, do dự một chút, mua bán kim cương bên này hầu như thông qua thị trường giao dịch, đến thẳng mỏ quặng mua như vậy thật sự rất ít, nhưng cuối cùng, hắn vẫn đồng ý giao dịch với họ. Có điều, kim cương cứ mang đi như vậy thì hơi phiền phức. Thước Nhạc cùng Khúc Phàm lại không lo chuyện này.

Hai người trả giá cao hơn chút mua rất nhiều quặng thô, việc lén giao dịch như vậy cũng không làm chủ quặng mỏ thiệt, hai bên cùng có lợi. Cuối cùng Mark còn dẫn họ đi xem kim cương đã mài dũa, nhưng giá của kim cương đã mài cao hơn gấp hai lần, bọn họ cũng mua một chút.

Chào chủ quặng mỏ, cả nhà lại tới thủ đô của Công-gô, Brazzaville. Họ mua vé bay vào buổi tối, còn lại buổi chiều mới đến giờ bay, họ đi dạo quanh Brazzaville, mua ít đặc sản Châu Phi. Hàng mỹ nghệ của dân bản xứ Châu Phi rất đặc sắc, bọn họ mua khá nhiều tượng khắc gỗ. Những tình cảm mộc mạc của người nước ngoài đều được thể hiện trên tượng gỗ, rất thú vị. Còn nữa, hương vị ca-cao nơi này cũng rất ngon, Thước Nhạc còn mua ít hạt ca-cao, chuẩn bị trồng trong không gian. Trong không gian cũng có cây ca-cao, nhưng hương vị ca-cao của Nam Phi ngon hơn, lớn lên trong không gian chắc hẳn sẽ càng thơm ngon hơn.

Ở đây còn có thể mua được thảm Ai Cập, hình ảnh hoa cỏ, trái cây với màu sặc diễm lệ, còn có phong cách sông Nile cổ xưa huyền bí, tràn ngập phong cách Ai Cập cổ đại.

Mãi cho đến trước khi lên máy bay, hai người Khúc mẹ với thím Ngô vẫn còn mua chưa biết chán. Nữ giới quả nhiên thích đi dạo phố, huống chi lại còn có nhiều hàng hóa tràn ngập phong cách nước ngoài như vậy nữa. Ngay cả chính bọn nhỏ nhìn thấy đường phố tràn ngập người da đen cũng rất hưng phấn, chụp không ít ảnh. Tuy nhiên, dưới mắt chúng, những người này cũng đẹp lắm.

Máy bay bay ngang đường chân trời, Thước Nhạc xuyên qua cửa sổ nhìn thấy thành phố Brazzaville ngày càng nhỏ, có chút nuối tiếc. Thời gian lần này vẫn không đủ, rất nhiều nơi ở Châu Phi cũng chưa đi. Tiếc nhất là không được đi rừng mưa nhiệt đới. Thầm hạ quyết tâm, sau này sẽ quay lại Châu Phi. Lại nghĩ tới cái hẹn ba năm của Khúc Phàm, cũng không còn xa nữa.

81. Chương 80: Gặp Gỡ Paris

Nghe được câu hỏi của Khúc Phàm, Thước mẹ ôm Miu Miu không quay đầu lại nói, "Đúng, sáng nay trường Quả Quả bế giảng, sẽ được nghỉ. Hai con đến cửa đông đón đi, Quả Quả hay đi phía đó, không thấy thì gọi cho nó."

"Vâng, đi nào." Mặc áo khoác vào, nắm tay Thước Nhạc ra ngoài.

Thước Nhạc lần đầu tiên tới đây đi thăm trường học, tất nhiên không quen thuộc như Khúc Phàm, dù sao, Khúc Phàm đã đưa Quả Quả đi học vài lần. Trương trung học Passy nằm ở khu mười sáu, ngồi hai trạm xe là đến, vẫn còn sớm nên hai người đi bộ qua đó, tiện đường ngắm quảng trường Paris.

Hai người đứng nơi quảng trường nước ngoài, nắm tay nhau rất tự tại, không ít người Pháp nhìn hai người với ánh mắt kinh diễm. Khí chất hai người đều bất phàm, Khúc Phàm hào phóng mạnh mẽ, Thước Nhạc ôn nhã tinh xảo. Sau khi tu hành thì có sự biến hóa về mọi mặt, khuôn mặt Khúc Phàm góc cạnh rõ ràng, bờ vai dài rộng, chân dài, cơ thể rắn chắc mềm dẻo, màu da cổ đồng phát ra ánh sáng khỏe khoắn. Khúc Phàm không ngừng rèn luyện đã sớm trở thành một người đàn ông tràn ngập mị lưng, thân cao một mét tám bảy cho dù đứng giữa đám người Paris cũng như hạc trong bầy gà, còn tăng thêm một phần quyến rũ của người ngoại quốc. So với sự mạnh mẽ của Khúc Phàm, thì càng lộ vẻ yếu ớt và nhỏ bé của Thước Nhạc, dung mạo tinh xảo, da thịt trắng non trơn bóng, tóc cùng mắt đen như mực, hai màu trắng đen đối lập đánh sâu vào thị giác của con người, đẹp tựa như búp bê khiến người ta ngưỡng mộ. Thân hình thon dài thiên gầy khiến người ta sinh lòng muốn chở che. Đối với những người nước ngoài đó, dung mạo của cậu rất không thật, giống như đồ sứ phương Đông đẹp mà dễ vỡ.

Hai người bọn họ bỏ qua đánh giá của người qua đường, càng quan tâm ngắm nhìn cảnh sắc Paris. Họ đi vào những ngày lạnh nhất ở Paris, tuy nhiên, người Paris rất ít khi mặc áo lông, khi ở Nam Phi vẫn còn mặc áo ngắn quần đùi, bên này lại mặc áo khoác thật dày, sự biến đổi nhiệt độ quá lớn khiến con người không kịp thích ứng. Cũng may hai người tu hành thành công, chống lại cái lạnh không chút vấn đề.

Đi vào trường trung học Passy, vẫn còn chưa tan học. Hai người đứng cạnh cửa nói đông nói tây, đường đi cũng tốn chút thời gian, không lâu nữa sẽ tan học. Hai người liếc mắt cũng sẽ nhận ra Quả Quả nên không cần tiến lên.

Thước Nhạc liếc mắt đã thấy Quả Quả. Cậu bé đã qua tuổi mười lăm, đã trở thành thiếu niên xinh đẹp, đã ở bên hai người gần mười năm rồi. Cho dù họ có mấy người con, tình cảm với Quả Quả cũng luôn đặc biệt.

Thước Nhạc tràn ngập vẻ tươi cười muốn tiến lên đón, đã thấy một thiếu niên cao cao chạy theo sau Quả Quả. Thiếu niên cao một mét bảy mét tám, con trai ngoại quốc trưởng thành sớm, trên mặt cũng chỉ có chút non nớt.

"Ha ha—- đây là chuyện gì chứ?" Mặt Thước Nhạc hơi cứng ngắc.

Sắc mặt Khúc Phàm hơi biến đen, "Một con chồn nhỏ."

Hai người liền thấy thiếu niên kia chạy tới ôm vai Quả Quả, thân mật nói gì đó, đứa nhỏ nhà họ cũng không phản ứng nhiều, nhưng trong mắt hai vị phụ thân lại hơi chói mắt.

"Khoan đã—" Thước Nhạc nhanh chóng giữ chặt tay Khúc Phàm, "Cũng đâu có gì, có lẽ quan hệ hai đứa tốt, bọn nhỏ hơi thân thiết chút cũng không có gì sai." Có lẽ bởi chính mình, bọn họ hơi mẫn cảm, tuy nhiên, Quả Quả nhà họ tốt như vậy, không thể tùy tiện để con chồn nhỏ kia bắt cóc được.

"Quả Quả—-"

"Ba ba, lão ba—-" Thằng nhỏ cười, bỏ qua đồng bạn, chạy đến cạnh hai người, bổ nhào vào lòng Thước Nhạc.

"Con nha, lớn như vậy còn nhảy lên người ba." Thước Nhạc xoa xoa mái tóc mềm của con, yêu thương ôm nó.

"Ha ha, con thích—- ba ba, lão ba đến lúc nào vậy?" Quả Quả rất vui, ở Pháp đã hai năm, tính cách cũng tươi sáng hơn nhiều.

"Khi con vừa đến trường một lúc."

"Lão ba— ba ngày càng soái." Thẳng nhỏ lại ôm Khúc Phàm, rất vui.

"Migo, bọn họ là ai?" Thiếu niên nước Pháp rất thân với Quả Quả nghi hoặc nhìn họ.

Quả Quả quay đầu, "Andrew, đây là ba ba và lão ba tớ từng nói với bạn. Ba ba, lão ba, đây là Andrew, bạn tốt của con."

Thước Nhạc đánh giá Andrew một chút. Thiếu niên này nhìn qua rất tốt, ừm, rất chính trực, hẳn không có vấn đề gì. Hai người hẳn chỉ là bạn tốt, cũng an tâm hơn.

Andrew lại toát hết mồ hôi, cậu với Thước Quả là bạn tốt, bởi vì từng thấy ảnh chụp của cậu ấy với hai người ba cho nên biết chuyện nhà họ. Tuy nhiên, lúc trước khi Quả Quả nói hai người ba của cậu ấy rất hòa ái dễ gần, hiện tại sao bộ dáng lão ba cậu ấy lại như muốn ăn thịt người thế, khí thế thật mạnh nha. Hai người chú hòa ái dễ gần trong tưởng tượng của Andrew lập tức sụp đổ.

Thước Nhạc nở nụ cười, kéo tay Khúc Phàm, "Mau thu lại đi, đừng dọa nó nữa, tâm đứa nhỏ này rất tốt."

Quả Quả kỳ quái nhìn ba ba, lão ba, "Sao vậy ạ?"

Khúc Phàm hơi xấu hổ, nét mặt cũng dịu đi. Thằng nhóc kia coi như qua cửa.

Andrew nhẹ nhàng thở ra, hơi lắp bắp nói với Quả Quả, "Thước Quả—- ba ba cậu tới đón, tớ về trước, hôm nào chúng mình lại gặp." Nói xong sợ hãi nhìn thoáng qua Khúc Phàm.

Thước Nhạc cười cười, dùng tiếng Pháp nói, "Andrew, khi nào để Quả Quả mời cháu về nhà ăn cơm nhé."

Về đến nhà rồi mà Thước Nhạc vẫn rất vui vẻ, Quả Quả du học ở Paris, hai người không lo chuyện khác, chỉ lo người Pháp quá cuồng nhiệt, Quả Quả lại còn nhỏ, bộ dáng lại xuất sắc, hơn nữa khí chất nghệ thuật gia trên người thằng bé lại rất cuốn hút, bọn họ tin rằng Quả Quả sẽ mê chết cả đám người.

Bọn họ không thể can thiệp sâu vào chuyện tình cảm của Quả Quả, thích nam hay nữ chỉ cần chính nó nguyện ý là được, tuy nhiên, không can thiệp không có nghĩa đồng ý cho nó yêu sớm như vậy. Huống chi, tận sâu trong tâm khảm, họ càng hy vọng Quả Quả tìm một đối tượng trong nước. Mấy ngày trước hai người còn từng thảo luận chuyện này, hôm nay thấy Andrew thân thiết với Quả Quả như vậy, họ lại khẩn trương. Tuy nhiên, hiện tại chắc lại do sợ bóng sợ gió thôi.

Quả Quả đã được nghỉ, bọn họ chuẩn bị đi cơi. Ba nữ giới thích shopping, mấy đứa nhỏ nghe theo ý kiến của Quả Quả muốn Bảo tàng Thiếu nhi tại thành phố khoa học Pháp, Khúc Phàm cùng Thước Nhạc ôm Miu Miu đi dạo khắp nơi.

Tuy rằng bế Miu Miu, có một bóng đèn nhỏ bên cạnh, nhưng hai người vẫn rất vui. Tại thành phố lãng mạn Paris này, hai người giống như những cặp tình nhân bình thường đi dạo nơi ngã tư đường, không cần suy nghĩ đích đến, nhàn nhã cảm thụ cuộc sống nơi Paris, cảm giác rất tốt.

Loại cảm giác này vẫn kéo dài đến tận khuya, hai người đang chuẩn bị một bữa tối lãng mạn thì nhận được điện thoại của Quả Quả, "Lão ba, Kỳ Kỳ cảm thấy có người đang theo dõi bọn con."

Khúc Phàm khẽ nhíu mày, "Quả Quả, con đưa điện thoại cho Kỳ Kỳ. Chuyện thế nào?"

Thanh âm Kỳ Kỳ rất nhỏ, "Lão ba, chúng con vừa trở lại khu mười sáu, con liền cảm thấy có người đi theo phía sau, con không thể nói rõ, hơi thở người này không giống người thường."

Hơi thở không giống? Chẳng lẽ tổ dị năng nước Pháp?

"Các con đã về đến nhà chưa?"

"Chưa ạ."

Khúc Phàm xoa xoa mày, "Con đưa điện thoại cho ông nội. Ba, ba mang bọn nhỏ đi dọc sông Seine, thuyền Don Juan xuất phát lúc 8 giờ, còn hơn nửa giờ nữa, cho dù ai theo sau thì sau khi lê thuyền cũng sẽ không

làm gì. Con với Thước Nhạc sẽ về ngay, đón mọi người xuống thuyền. Bữa tối trên thuyền cũng ngon lắm."

"Được, ba cũng nghĩ vậy, cho dù không lên thuyền, bọn ba đi nơi đông người cũng không sao."

"Được, cứ vậy đi. Mọi người đi theo hướng đại lộ."

Khúc Phàm kết thúc cuộc gọi, cũng không quá lo lắng, cho dù lúc nào, ở trên thuyền cũng an toàn, hơn nữa, khả năng người theo dõi lên thuyền theo không lớn, cũng chỉ có khả năng lớn là ra tay khi xuống thuyền.

"Chúng ta về thôi."

Trên đường ba lại gọi tới, bọn họ đã lên thuyền, Kỳ Kỳ xác định người kia không lên theo, dựa vào cảm giác của nó thì người nọ đã đi vào quán café ven đường. Thuyền Don Juan đi hết ba giờ, hai người không cần sốt ruột, dỗ Miu Miu ngủ, nhân lúc người khác không chú ý thì đưa vào không gian, hai người đi đến ven sông Seine.

Đi vào quán café mà Kỳ Kỳ nói tới, ở cửa hai người sử dụng thần thức tìm kiếm người trong quán, bên trong đa phần là du khách, chỉ có một người có khả năng. Người nọ là người da đen, rất cao lớn vạm vỡ, thoạt nhìn rất khỏe mạnh, theo kinh nghiệm của Khúc Phàm, thực lực người này rất mạnh, hẳn không phải dị năng giả. Tuy nhiên, hai người thấy, thân thể người này vượt xa người thường, dị năng giả bình thường cũng không phải đối thủ của hắn.

Hai người trao đổi ánh mắt, thả lỏng nét mặt, đi nói đi vào. Bên cạnh người da đen vừa vặn có bàn trống.

Thức Nhạc nhíu mày, càng gần càng cảm nhận rõ, Thước Nhạc cảm nhận được hơi thở bạo ngược trên người người da đen kia, người này tạo cho cậu cảm giác điên cuồng. Người này giống như dã thú nhiều hơn, rất không thoải mái.

Hiển nhiên cảm giác của hai người giống nhau, hai người kêu hai cốc café, ngồi đó ngắm nhìn cảnh sắc sông Seine, âm thầm quan sát người kia.

Qua khoảng mười lăm phút, di động người nọ reo lên, người kia dùng tiếng Pháp lưu loát nói chuyện, tuy nhiên khẩu ngữ của hắn hơi lạ, dùng tiếng Pháp hơi cổ xưa. Tuy nhiên, nghiên cứu với tiếng Pháp của họ có hạn, không hiểu lắm.

"Tao chắc về muộn chút, không phải, phát hiện con mồi nhỏ, ha hả, một vật nhỏ rất thơm. Tao thế mà cảm giác được hương vị thần thú trên người nó."

"Ha ha, ai biết? Tên điên Hoắc Thước như mày đều vứt bỏ hết mọi chuyện, tôi vẫn luôn tìm kiếm, dù thế nào hôm nay có thể gặp được cũng coi như may mắn."

"Không sai đâu, mùi rất đậm, yên tâm đi. Tao sẽ thành công." Khi người da đen nói chuyện, thanh âm ríu lại, nếu không phải ngũ quan của họ tốt còn không nghe thấy tiếng hắn.

Người da đen ngắt điện thoại, nhìn thời gian, cong môi cười.

Hai người liếc nhau, buông café xuống ra ngoài.

"Mục đích của người kia là Kỳ Kỳ, năm ấy khi Kỳ Kỳ nhặt được sừng kỳ lân, hẳn chính là sừng thần thú hắn nói tới, mấy hôm trước thân thể Kỳ Kỳ biến hóa, hơi thở đậm thêm, tuy rằng thu liễm một chút, nhưng bây giờ vẫn có thể cảm nhận được."

Khúc Phàm khẽ gật đầu, "Vậy đợi lát nữa anh mang Kỳ Kỳ rời đi, xem hắn có đi theo Kỳ Kỳ không, nếu đúng, anh sẽ mang nó đi, em đưa ba cùng đám nhỏ vào không gian."

Nhíu mi lại, "Thực lực người này rất mạnh, em không biết vì sao, cảm giác hắn mang đến rất không tốt, không thể lưu tai họa ngậm cho Quả Quả được."

"Yên tâm đi, anh biết làm thế nào mà." Khúc Phàm đã hạ quyết tâm, dù sao đây cũng là nước ngoài, hắn chẳng có gánh nặng nào.

"Em đưa mọi người vào không gian rồi sẽ đuổi theo anh."

Khúc Phàm do dự một chút, gật đầu, "Được rồi."

82. Chương 81: Người Sói-vampire

Hai người đứng bên bờ sông đợi thuyền về, khi thuyền sắp cập bờ, người da đen cũng đi ra. Dựa theo thương lượng trước đó, đoàn người chia làm hai, người nọ không chút do dự đi theo sau Kỳ Kỳ. Ý đồ của hắn đã quá rõ ràng.

Thước Nhạc không dám chần chừ, lặng lẽ đưa hai ba cùng bọn nhỏ vào không gian, đi theo sau. Trên người Khúc Phàm có bùa hoa sen do Thước Nhạc làm, bùa có sự liên hệ chặt chẽ với cậu, cậu theo sau ở rất xa. Dựa theo kế hoạch của hai người, Khúc Phàm dẫn đứa nhỏ đến một nơi hẻo lánh.

Lúc này, người da đen đã phát hiện ý đồ của Khúc Phàm, cười hắc hắc, quang minh chính đại đi theo.

"Cậu muốn gì?" Bế Kỳ Kỳ lên, Khúc Phàm hỏi.

"Hắc hắc, giao nhóc quỷ trong lòng mày ra đây." Mắt người da đen hiện ánh đỏ.

"Cậu đang đùa đúng không?" Khúc Phàm cười nhạo nói.

Người da đen nhíu nhíu mày, "Người phương Đông, con của mày có chút liên hệ với bọn tao, giao nó cho tao, bọn tao sẽ không hại nó. Nó là đứa nhỏ tốt. Dùng lời của đám người Trung Quốc chúng mày chính là yêu mới sốt ruột, tao muốn nhận nó làm con nuôi." Thằng nhỏ này ngoại trừ có hơi thở của sừng thần thú còn có loại hơi thở khiến hắn ta rất thoải mái, đứa nhỏ này chỉ sợ có bí mật, nếu thích hợp, hắn ta không ngại để đứa nhỏ này trở thành thành viên.

Khúc Phàm xoa xoa đầu Kỳ Kỳ, lắc đầu, "Dù mày vì lí do gì chú ý đến con tôi, tôi cũng không để cậu động đến nó." Khí thế vốn thu liễm được phát ra,

"Người tu hành phương Đông." Vẻ mặt người da đen rất khó nhìn, không ngờ lại đụng phải người tu hành, có chút phiền muộn. Đứng gần như vậy, hơi thở sàng thần thú trên người thằng nhóc càng đậm khiến hắn không thể tự chủ.

Thước Nhạc chạy đến, thấy người da đen phía trước. Cậu cảm giác được hơi thở trên người hắn ta càng thêm dữ dội.

Đôi mắt người da đen biến thành màu đỏ, bộ lông mọc nhiều lên. Hắn ta đã không thể khống chế bản thân, thú tính trong cơ thể bị kích phát, nhất định phải có được thằng bé kia, nó còn quan trọng hơn mình nghĩ nhiều.

"Người sói…." Hai người liếc nhìn nhau, xác định tình huống, quyết không thể nương tay.

Người sói-Vampire là hai chủng tộc hắc ám của phương Tây. Trong truyền thừa của Thước Nhạc cũng không có nói tới hai chủng tộc này, bởi vì họ xuất hiện rất muộn. Khi Địa Cầu lâm vào kiếp nạn, người tu hành phương Đông có thể thoát kiếp chỉ chiếm một phần triệu, người còn lại cũng bị chặt mất con đường tu hành. Ở phương Đông lại càng nghiêm trọng, không có mấy người sống sót, mà Vampire cùng người sói cũng được sinh ra từ hoàn cảnh khắc nghiệt khi đó, đã bị bệnh độc xâm hại mà sinh ra. Tuy nhiên, hai chủng tộc này bị thiếu hụt nghiêm trọng, chịu nhiều hạn chế. Từ khoảng thế kỷ hai mươi tới nay rất ít xuất hiện trước mặt người khác, càng thêm che dấu.

Khúc Phàm cũng không biết nhiều, tư liệu trong Cục Đặc vụ ghi lại rất ít, dị năng của các nước phương Tây có hiệp ước với người sói và Vampire, hai bên luôn duy trì thế cân bằng, về tư liệu của người sói, Vampire thì được bảo vệ. Bọn họ biết cũng không nhiều, nhưng hắn biết cho dù là Vampire hay người sói đều không thể tùy tiện sáng tạo hậu duệ, việc truyền thừa rất khó khắn, số lượng thưa thớt, tỉ lệ gặp phải rất thấp, không ngờ Kỳ Kỳ lại hấp dẫn một tên người sói.

Thước Nhạc nhận Kỳ Kỳ ôm vào lòng, tuy rằng tu luyện một thời gian nhưng cậu không hợp chiến đấu. Tuy nhiên, cậu lại dùng tinh thần lực bao trọn khu vực này, tuy không có tác dụng công kích nhưng lại có thể cách ly, ít nhất không có tin tức gì có thể truyền đi, điểm này Khúc Phàm không làm được như cậu.

Khúc Phàm muốn nhân cơ hội này biết thêm về người sói, cho nên không ra tay trước. Nói thật, người sói biến thân rất xấu, cảm thấy cơ bắp khắp cơ thể đều bị phô ra, lúc này nhìn càng giống dã thú. Công kích của người sói rất thô sơ, giống như thú hóa, tốc độ cũng nhanh.

Khúc Phàm không dùng pháp thuật chiến đấu, có một đối thủ như vậy tất nhiên phỉa lấy cứng đối cứng, chiến đấu như vậy thoạt nhìn rất mạnh mẽ dã man.

Phương thức chiến đấu của phương Tây khác với phương Đông, phương Tây thiên về đối kháng trực tiếp, phương Đông lại nội liễm hàm xúc, người tu hành dùng nhiều kỹ xảo. Hiển nhiên, Khúc Phàm coi người sói kia như kẻ cùng luyện tập, từ khi chiến đấu, Khúc Phàm càng thêm tùy ý, cách vận dụng lực trở nên tinh chuẩn, cho nên nói, chiến đấu là cách tiến bộ nhanh nhất.

Thước Nhạc nghe tiếng tru đinh tai nhức óc của người sói, nhịn không được che chắn thanh âm bên ngoài, có Khúc Phàm che trước họ, người sói không hề có cơ hội tiếp cận họ. Không lâu sau người sói trở nên nóng nảy, thân thể phì to gấp đôi, giống như càng thêm mạnh.

Thước Nhạc nhíu mày, đưa Kỳ Kỳ vào không gian, tuy rằng muốn để Kỳ Kỳ chứng kiến cuộc chiến của cường giả, nhưng quá đẫm máu thì quên đi.

"Khúc Phàm, kết thúc thôi." Trong khu vực cậu dùng thần thức vây bọc, Thước Nhạc cảm giác được một dải tinh thần lực đang phát ra ngoài, cậu không biết tinh thần lực này thuộc loại nào, nhưng tám chín phần là một loại phương thức liên lạc giữa người sói với nhau.

Khúc Phàm khi ở kinh đô cũng giao chiến khá nhiều với dị năng giả, rất nhiều dị năng giả phạm tội đều bị tước bỏ năng lực giam vào ngục, nhưng hắn rất ít khi hạ sát chiêu với dị năng giả. Tuy nhiên, lúc này chỉ có thể tiêu diệt gọn, không vì gì khác, đơn giản bởi hắn ta uy hiếp người nhà hắn.

Nhíu mày, Khúc Phàm sử dụng công kích vật lý đơn giản nhất, không dùng công kích nguyên lực vì không muốn bại lộ thân phận.

Trong máu người sói và Vampire có năng lượng truyền thừa, thông qua máu có thể biết vài bí mật, hai người cũng biết một chút, cho nên không thể sử dụng nguyên lực dễ để lại dấu vết như vậy. Thước Nhạc nghĩ, đem thi thể người sói vào trong không gian, dùng huyễn tật thiên hỏa đột, ngay cả bụi cũng không còn.

Đánh tan lồng cách ly bằng tinh thần lực, Khúc Phàm vừa nghĩ, đã ôm Thước Nhạc bay lên trời. Dừng lại tại khoảng không trăm mét, đánh tan hơi thở, hai người nhìn về phương xa, ba con dơi nhỏ đang bay tới, đến nơi biến thành hình người, ba Vampire.

"Ở đây." Người đàn ông tóc vàng mắt xanh vô cùng tuấn mỹ nói với hai đồng bạn, khịt khịt mũi, "Hình là là Lei Ente."

"Chính là hắn." Mỹ nữ cũng tóc vàng mắt xanh nhặt lên một tấm thẻ nhỏ, vẻ mặt hưng phấn.

“Chúng ta mau rời đi.” Vampire lớn tuổi nhất hơi nhíu mày, cảnh giác nói, hóa thành dơi bay đi.

Hai người kia cũng nghĩ đến gì đó, hóa thành khói bay đi.

“Nhiều Vampire với người sói vậy sao?”

Khúc Phàm đột nhiên nhớ ra, “Thời gian trước trước nghe nói gia đình nam tước người Anh, Brunch, bị sát hại. Hai dòng tộc mâu thuẫn.” Khi đó, hắn cũng chỉ nghe loáng thoáng vài câu, không để ý, hiện tại xem ra khá nghiêm trọng rồi.

“Mấy Vampire kia hẳn ngửi mùi mà tới, vừa rồi nơi này bị chặn nên đến muộn.”

“Lại nữa.” Thấy mấy bóng đen bốn chi chạm đất từ xa chạy tới, tốc độ rất nhanh.

“Ngao—-” Năm người sói đã biến thân tựa như dã thú mà cuồng bạo, bọn họ cảm giác được sự ra đi của đồng bọn, phẫn nộ bi thương, hai mắt đỏ tựa máu, “Ngao—-” “Ngao—-” Năm người sói tru lên, mũi không ngừng hít hà, sau đó chạy về hướng Vampire rời đi.

“Chúng ta không phải đã châm ngòi chiến tranh giữa hai tộc chứ.” Do dự nhìn Khúc Phàm.

Híp mắt lại, “Mấy ngày nay Kỳ Kỳ không nên xuất hiện. Hơi thở của nó rất rõ.” Sai có sai, hôm nay đến mới phát hiện, năm người sói đến sau này còn mạnh hơn so với Lei Ente đã chết, ba huyết tộc trước đó cũng không hề yếu, nếu thực sự đánh, mấy người sói này không nhất định sẽ thắng. Khiến Khúc Phàm để ý chính là số lượng của họ.

“Em về trước, anh qua nhìn xem, yên tâm, anh chỉ thầm quan sát, em về thu dọn một chút, đừng lưu lại hơi thở của Kỳ Kỳ.” Ngăn Thước Nhạc đang muốn đi theo, hắn có chút không yên.

“Được rồi, anh cẩn thận đó.” Lấy một chiếc túi không gian từ không gian ra, bên trong chứa lượng lớn bùa ngũ hành, phá phù.

Hơi thở Kỳ Kỳ lưu lại cạnh khách sạn đã yếu đi, tuy nhiên cậu không dám đánh cược với chiếc mũi quá tinh của đám người sói, không thể sơ sẩy chút nào. Hiện tại đã rạng sáng, người trên đường không nhiều lắm, biện pháp khử mùi tốt nhất là dùng nước, tuy nhiên mùa này không có mưa, nếu có sẽ bị hoài nghi. Nghĩ nghĩ, lấy ra tấm bùa tán vụ, không thể sử dụng linh khí, chỉ có thể sử dụng biện pháp đơn giản nhất là dẫn hỏa, tuy rằng uy lực nhỏ, nhưng sẽ không lộ.

Bùa tán vụ bay đi, nửa Paris đều được bao trong một chiếc màn sương, Paris tuy không nhiều sương mù như Luân Đôn, nhưng cũng nhiều hơn những nơi khác. Cậu lựa chọn bùa tán vụ bởi thời gian ảnh hưởng của nó dài, dùng trong loại thời tiết ẩm ướt này cũng hợp lý.

Trở lại khách sạn, ba nữ giới vẫn chưa nghỉ ngơi, đang thu dọn đống đồ mua lúc ban ngày, Thước Nhạc đưa họ đến không gian nghỉ ngơi, cũng xử lý phòng ở, rồi ngồi trên sô pha chờ Khúc Phàm về.

Ngẫm lại những chuyện xảy ra tối nay, thứ lúc trước Kỳ Kỳ nhặt được kia chắc là sừng của thần thú, thứ này cậu không rõ nhưng khi thấy sự biến hóa của nó, ít nhất cũng là một món pháp khí. Hơn nữa, năng lượng của một trong số những chủ nhân của nó hẳn đã bị phong ấn bên trong, nhìn sự biến hóa năng lượng trong cơ thể Kỳ Kỳ thì biết, muốn giải trừ phong ấn của nó thì còn cần một vài điều kiện. Có điều, họ không ngờ năng lượng trong năm cột đá ở Châu Phi kia có thể giải trừ phong ấn đó, có lẽ đây là số mệnh của Kỳ Kỳ. Như vậy xem ra hai món pháp khí này xuất phát từ cùng một người, nếu không phải rất nhiều công năng bị thời gian hao mòn, bọn họ cũng không chiếm được, tuy nhiên, thứ kia hẳn rất hấp dẫn người sói.

Thở dài, Châu Âu này, Kỳ Kỳ tạm thời không thể đến nữa, lần này trở về vẫn nên để bọn nhỏ bắt đầu tu luyện thôi.

Khúc Phàm vẫn bay theo năm người sói. Năng lực che dấu của ba Vampire kia rất khá, người sói đã mất dấu, thấy bọn họ tức giận bay lại nơi ban đầu, Khúc Phàm kinh ngạc phát hiện, ngay tại phía năm có nơi tụ tập ngầm rất lớn của người sói. Số lượng người sói ở đây không phải một nghìn thì cũng tám trăm, trong đó còn có hai người sói mạnh đến mức hắn phải hơi kiêng kị. Nơi đây còn có một khu người sói, vậy Châu Âu không biết còn có bao nhiêu nữa. Hắn hơi lo lắng, tư liệu trong cục nên đổi mới đi.

Bởi vì hai người sói quá mạnh kia, Khúc Phàm cách ở nơi rất xa, không biết tình huống cụ thể bên trong. Tuy nhiên, không bao lâu, hắn liền thấy không ít người sói chia nhóm đi ra, tản ra khắp bốn phương tám hướng, ba đến năm lang nhân thành một nhóm.

Hơi lo người sói sẽ phát hiện khách sạn bọn họ đang ở, Khúc Phàm bay về phía khách sạn, vừa rời khỏi nam khu đã thấy một nửa Luân Đôn bị vây trong sương mù.

"Sao rồi?" Sắp hừng đông Khúc Phàm mới trở về, Thước Nhạc buông sách xuống, tiến lên đón lấy áo khoác của Khúc Phàm.

Khẽ lắc đầu, "Phía bên này cho thấy cần phải luyện thêm nhiều nữa. Số lượng người sói tăng quá nhanh, như vậy, Vampire cũng không kém mấy."

Đón lấy ly trà sữa Thước Nhạc đưa tới, "Sẽ không tìm được đến đây, nhưng mấy ngày tới nên để bọn nhỏ trong không gian, theo tình huống này nên về sớm chút, có lẽ hai tộc sẽ phát sinh chiến tranh. Nhưng cũng là chuyện tốt, cho dù người sói hay huyết tộc thì truyền thừa của họ còn mạnh hơn dị năng giả. Hôm nay gặp phải hai đầu lĩnh người sói, thực lực không kém anh." Rất có cảm giác nguy cơ.

Uống một ngụm sữa, "Chúng ta về thì không bàn, nhưng Quả Quả còn phải đến trường thì sao?"

"Tỉ lệ họ tìm được đến tận nơi không lớn, người nọ cũng chỉ đột nhiên quyết định theo dõi, Quả Quả hoàn toàn là người thường nên chắc sẽ không sao. Tuy nhiên, để an toàn, thì quay về nghiên cứu luyện khí, những tài liệu hiện có đã có thể luyện vài chiếc hộ giáp, hơn nữa, nó còn mang theo ngọc phù liên phù, sẽ

bảo vệ nó an toàn. Em nghiên cứu truyền tống phù đi. Khoản này em mạnh hơn anh."

Thước Nhạc nghĩ thấy cũng đúng, "Cứ làm vậy đi."

83. Chương 82: Là Ai?

Cùng Khúc Phàm vào không gian, ngắm nhìn bọn nhỏ, chúng ngủ thật say.

"Ngủ một chút đi." Khúc Phảm tắm xong, thấy Thước Nhạc đang ngồi sắp xếp quần áo mà mấy mẹ mua về.

"Không đâu, sắp sáng rồi, em cũng không ngủ được, anh nằm một lúc đi."

"Anh cùng em."

Thước Nhạc khẽ cười, không ép buộc, một đêm không ngủ không ảnh hưởng gì tới hai người.

Cúi đầu gạt những túi đồ sang một bên, "Mẹ sẽ không lột sạch cả cửa hàng đấy chứ." Dường như cứ quần áo của bọn nhỏ thì đều mua về, còn lại đều là của hai người. "Xem thử đi?" Cầm lên một chiếc áo gió màu đen ướm thử.

Khúc Phàm nghiêng người nằm trên tháp quý phi, gật đầu, "Không tồi, nhưng mà em càng hợp với quần áo màu nhạt."

Tùy tay cắt xuống nhãn hiệu trên quần áo, gấp gọn gàng, đặt sang một bên, "Không biết ai nghĩ ra nữa, mua đều hai bộ giống nhau."

"Ha ha, lần sau có thể mặc trang phục tình nhân."

Hai người nói chuyện tào lao, thu dọn lại đống đồ, đi vào bếp. Lại nói, chuyện xảy ra hồi tối qua thật quá bất ngờ, trong lòng cậu luôn có cảm giác không thoải mái, vừa không muốn xung đột với họ, mặt khác cũng không muốn họ uy hiếp đến sự an toàn của bọn nhỏ. Cậu với Khúc Phàm cứ vậy tiêu diệt người sói, trong lòng cũng có đôi chút khó chịu, vậy thì tự tạo việc cho mình, làm chút đồ ăn ngon cho người trong nhà.

Khúc Phàm cũng rất tự giác đứng cạnh cậu giúp đỡ, hai người một câu lại một câu thật ấm áp, mưa gió bên ngoài từng chút bay xa.

Sáng nay, người dậy sớm nhất là Kỳ Kỳ, thằng nhóc đó từ sau khi hấp thu năng lượng của thần thú thì ngủ rất ít, càng huống hồ, những chuyện xảy ra hôm qua khiến nó rung động, thằng nhỏ vậy mà nằm mơ.

Phòng bếp đặt tại Đông Sương phòng trong Nhị Tiến viện, nơi này vừa là phòng bếp vừa là phòng ăn, bên trong có đầy đủ các dụng cụ nấu nướng, cho dù là kiểu Trung Quốc hay Tây Âu, thứ gì cần thì đều có, lò vi sóng, máy nướng… đều đủ hết. Căn phòng này được xây kiểu năm gian, một phòng chứa đồ, phòng bếp, phòng ăn, một gian vệ sinh buổi sáng, tầng ngầm còn có gian chứa rượu.

Khi xây khu này, hai người lo rằng sẽ có rất nhiều vật dụng cần đến điện, nghiên cứu một thời gian, quyết định sử dụng điện chạy bằng sức gió. Bên ngoài tòa viện là thảo nguyên, máy phát điện bằng sức gió có thể đặt đó, cách nhà họ không xa là hai mười máy phát điện chạy bằng sức gió đứng sừng sững. Đây đều được hai người chuẩn bị trước khi du lịch, dây điện đều được chôn ngầm, nhưng khi thiết kế trong nhà thì hơi phức tạp chút.

Linh khí có trong không gian tạo ra gió linh khí, nhưng cũng rất nhẹ, không thể phát điện. Để giải quyết vấn đề này, hai người khắc bùa gió to lên vòng quay của máy phát điện, rót linh khí vào ngọc, dùng thay cho gió khởi động. Bạch ngọc lớn bằng nửa bàn tay bình thường đủ cho máy vận hành một năm, hết còn có thể sử dụng lại, rất tiện. Thực tế, hai máy phát điện thôi cũng đủ sử dụng rồi, số còn lại họ chuẩn bị sẽ khởi động sau.

Sáng sớm Kỳ Kỳ bước tới phòng ba ba với lão ba, không thấy hai người, đi tới tiền viện, từ xa đã ngửi thấy mùi bay ngọt bay ra từ nhà bếp.

"Ba ba làm món ngon gì vậy?" Vào bếp thấy lò nướng đã được mở ra, bên trong có bánh mì đã nướng chín, trên bàn còn có sa lát đã làm xong.

"Kỳ Kỳ dậy sớm vậy." Thước Nhạc hôn nhẹ lên trán Kỳ Kỳ, "Sao nào bảo bối, ngủ ngon không?"

Kỳ Kỳ cười nhe răng, "Ngon lắm." Tối qua tuy rằng nằm mơ nhưng không ảnh hưởng lớn đến nó, còn nghĩ rằng việc kia là một cơ hội tốt.

Thước Nhạc lại hôn hôn lên mặt con, "Đói chưa, sáng nay chúng ta ăn bữa sáng kiểu Tây Âu." Xoay người đặt hai chiếc bánh mỳ lên thớt, lấy ra dao cắt bánh mỳ, đưa một nhát, nhìn nhìn, bánh mì nướng rất tốt, ngửi được mùi đậu đỏ cùng sữa bên trong, rất hài lòng. Mấy nhát cắt nữa, bánh mỳ được cắt thành mấy khúc bằng nhau, một cái nữa có vị trà xanh rất hợp với mấy người đàn ông, hơi đắng.

Kỳ Kỳ ghé sát vào bệ nấu, ngửi ngửi, "Rất thơm."

"Qua xem lão ba đã nấu xong cháo sữa ngô chưa đi?"

"Xong rồi." Khúc Phàm đặt nồi cháo xuống, đáp.

"Con đi gọi ông ba ăn cơm." Kỳ Kỳ nhìn thức ăn trên bàn rồi đi ra ngoài.

Thước Nhạc cười đặt mọi thứ xuống, "Chắc tối qua thằng bé ngủ cũng không ngon, quầng mắt cũng thâm."

“Tinh thần vẫn tốt.”

Đi đến trước bếp xem nồi bánh canh hải sản làm cho mấy người già, tắt bếp, “Đừng nói nữa, tính cách đám nhỏ nhà mình vậy thôi, chứ nhà người ta đã sớm sợ hãi.”

“Anh nói chứ hình như chọn tên Kỳ Kỳ là sai rồi, thằng nhỏ tò mò với mọi thứ, còn rất nhạy bén, luôn là đứa đầu tiên phát hiện mấy thứ cổ quái. Nghe nói nửa năm nay khi rảnh rỗi thì đi dạo trong Phan gia viên với sư huynh nó, quen không ít người trong tam giáo cửu lưu*, học được không ít kỹ năng cổ quái, cũng không biết nó muốn làm gì nữa.”

**tam giáo cửu lưu: hiểu theo nghĩa thuộc nhiều tầng lớp, cổ quái linh tinh*

“Chuyện khi nào vậy, sao em không biết.” Thước Nhạc ngạc nhiên nhìn Khúc Phàm, “Dạo này Kỳ Kỳ không học với thầy nó sao?”

“Nó sáng học, chiều đi với sư huynh. Thôi lão nói với anh, Kỳ Kỳ học rất nhanh, rất hứng thú với tạp học, từ nửa năm trước thì bắt đầu học với sư huynh nó, anh biết khi em đang mang Miu Miu, anh không nói. Trước kia đều học vào buổi tối, giờ thì sau trưa.”

“Vậy à.” Thầm thở dài trong lòng, vốn muốn uốn nắn, nay lại nuôi thả vậy thì càng vô pháp vô thiên. Nhưng thằng bé cũng không thích hợp với chuyền bó buộc, đám nhỏ nhà họ quả nhiên không hợp đến trường. Kỳ Kỳ với Phi Phi đều rất thông minh, chương trình học trong trường cũng dễ dàng tiếp thu, tinh lực tràn đầy, dù đến trường cũng không thể nghiêm túc ngồi trong lớp. Về phần Tiểu Tiểu, nếu đến trường chỉ có thể đả kích thầy cô mà thôi. Mỗi đứa nhỏ trong nhà đều có những điểm đặc biệt. Tiểu Tiểu thì mạnh về tinh thần lực, đại não mở mang nhiều, cùng với việc tích lũy tri thức, giờ có thi bác sĩ cũng được. Đôi khi nghiên cứu viên trong căn cứ cũng không thể trả lời câu hỏi của nó.

“Em bảo, sau khi về nước thì dạy Quả Quả tu luyện. Việc này không thể kéo dài, tính cách nó có vẻ trầm ổn, không sao. Kỳ Kỳ có năng lượng hấp thu, còn có nền tảng, tinh thần lực của Tiểu Tiểu đã rất mạnh, cho dù không tu luyện cũng để nó học sử dụng tinh thần lực. Phi Phi thì cứ chờ thêm cũng không sao.”

Khúc Phàm vừa bóc vỏ trứng vừa gật đầu, “Nghe em, anh sắp bước vào Tam Trọng thiên, cũng không sợ bọn nó tu luyện gặp rủi ro.” Kỳ thật, đối với họ mà nói, tu hành gì đó đều không quá tích cực. Xã hội hiện nay, việc tu luyện không quan trọng lắm, đối với họ, sống tốt, mọi người đều vui vẻ bình an là tốt rồi. Nếu không phải gặp đám người sói huyết tộc thì họ còn muốn chờ bọn nhỏ lớn lên mới tu luyện, hiện tại xem ra việc để bọn nhỏ có năng lực tự vệ mới quan trọng nhất.

Dùng xong bữa sáng, một mình Khúc Phàm ra ngoài điều tra, những người khác ở lại không gian. Trong không gian có rất nhiều chuyện có thể làm, hai mẹ cùng thím Ngô bắt đầu trang trí phòng ở, dù sao còn rất nhiều nơi chưa dọn dẹp, phụ nữ đều thích những việc này, Thước Nhạc không so được. Hai người ba thì đến bể sông câu cá, cũng trông bọn nhỏ luôn.

Thước Nhạc hận không có thêm mấy cái tay, cảm giác trong không gian có rất nhiều việc phải làm, rất nhiều len dạ chưa mở, nguyên liệu anh Béo đưa tới cũng chưa sắp xếp lại, những thành viên mới trong

không gian cũng chưa bố trí xong. Hộ giáp của Quả Quả cùng ba mẹ cũng chưa luyện chế, thật sự có quá nhiều việc chờ cậu làm.

Xoa xoa đầu, chuyện luyện giáp tuy gấp những mình cậu không làm được, len dạ cũng chưa dùng đến, vẫn nên sắp xếp nguyên liệu trước đi.

Phía sau có một dãy phòng rộng hơn sáu mươi mét đều dùng để chứa tài liệu, hiện tại dãy nhà sau đã nhét đầy, phía trước cũng chỉ còn một nửa khoảng trống. Chiếm chỗ nhất là những loại kim chúc quý, tài liệu đều được luyện chế có thể dùng ngay. Còn lại chính là tài liệu bảo thạch, giá cả cũng đắt hơn.

Mấy người bạn thân của Khúc Phàm quả thật rất siêu, biết bọn họ tìm mấy thứ cổ quái liền đưa tới không ít đồ. Anh béo lại thông qua cửa hàng mua mấy đồ hiếm cho họ, người trong Phan gia viên đều cho rằng anh ấy ngốc. Hai người thương lượng chờ khi Khúc Phàm tiến Tam Trọng Thiên có thể để người khác trúc cơ, rồi hỏi họ có muốn tu luyện không. Thời đại bây giờ tu luyện rất khó khăn, hơn nữa, bọn họ cũng hơi đứng tuổi, giống như cha mẹ tuy có điều trị thân thể thật tốt vẫn cần người giúp đỡ mới có thể trúc cơ. Còn bọn nhỏ thì không cần. Tư chất thân thể vốn đã tốt, hơn nữa vẫn còn trẻ thì luyện một thời gian thì có thể tự trúc cơ. Tuy nhiên, việc này không vội, còn cần từ từ tìm cách.

Thước Nhạc đang gom khoáng thạch lại, lần này đưa tới khá nhiều bạch ngọc, thời gian trước anh Béo mua về không ít Tụ Nham ngọc, tốt thì bán, bình thường thì đưa cho họ. Những ngọc này mua vào không tốn bao nhiêu, rất nhiều sạn, cũng may số lượng nhiều, bọn họ luyện chế bỏ đi tạp chết cũng có thể tạo thành khá nhiều ngọc phù.

Sắp xếp xong đám ngọc quặng, chỉ còn lại một cái rương nhỏ, mở ra thì thấy một tảng đá tối đen, một cái móng với hoa văn kỳ bí, nửa thanh đao, còn có một chiếc bát đồng, một chiếc chuông.

Nhịn không được mỉm cười, cũng không biết thứ này từ đâu tới, không biết còn tưởng đổ cổ. Tảng đá không có gì đặc biệt, chỉ rất đen, cầm lên xem quả nhiên có chút kỳ lạ, thứ này dường như hấp thu ánh sáng, nhưng nó vẫn chỉ là một khối đá.

Đặt tảng đá xuống, Thước Nhạc nhìn đao cùng bát đồng, hai đồ vật khác biệt này hẳn rất cổ, nhưng cậu nhìn không ra, đặt một bên chờ Kỳ Kỳ xem, không phải nó đang học sao, đúng lúc luyện tập chút.

Hai món còn lại thu hút sự chú ý của Thước Nhạc. Lại nói, hai món này tạo cảm giác xấu cho cậu, chiếc đinh thì giống như lông gai, rất âm trầm, lấy tay cầm lên nhìn kỹ, phía trên có thứ gì đó màu nâu tự như vết máu hô, còn có vài hoa văn không nhận rõ được. Tuy nhiên, Thước Nhạc vẫn có thể nhận ra nó hơi giống âm chú, lấy một chiếc hộp ngọc bỏ đinh vào, cậu còn muốn tra tư liệu rồi mới xác định được.

Còn lại một chiếc chuông. Chuông chỉ lớn bằng nắm tay trẻ con, phía dưới có một cái tay cầm, cầm rất vừa tay, khẽ rung, đinh đinh…

Nghe tiếng chuông, Thước Nhạc không biết ai đã tặng nó, không thể nhìn rõ niên đại, không dấu hiệu, vẫn còn như mới, nhưng khi nó rung lên lại có thể trấn an, khiến người ta thanh tỉnh, rót linh khí vào rung lần nữa, đinh đinh đinh đinh… Thanh âm thế mà có thể phát ra phạm vi mười dặm, thanh âm trấn hồn rửa

sạch tâm linh, tất nhiên là một pháp bảo phật khí.

Thước Nhạc đang sử dụng thần thức quan sát chuông, đột nhiên cảm ứng nhìn về phía cửa, "Về rồi. Bên ngoài thế nào?"

Khúc Phàm vào phòng, "Rất náo nhiệt, người sói với Vampire bùng nổ chiến tranh. Chúng ta mau về thôi."

Thước Nhạc khẽ nhíu mày, "Sao thế được? Hai tộc tranh đấu nhiều năm sao lại vì một người mà lại bủng nổ chiến tranh chứ?"

Lắc đầu, "Không phải bởi người sói kia, nghe nói sừng thần thú xuất hiện, hiện tại mấy tổ chức đều tìm kiếm đó."

"Sừng thần thú? Cái mà Kỳ Kỳ có?'

Mắt Khúc Phàm tối lại, "Không phải, mới xuất hiện, hẳn là đồ giả. Hẳn có người lợi dụng sừng thần thú, không biết là ai nhưng nếu không về sẽ không an toàn, chuẩn bị chút rồi chúng ta qua Đức, sau đó từ Đức đi về." Từ đâu đó lấy ra vé máy bay.

"Hiện tại đi có sợ bị phát hiện không. Nếu không chúng ta ở thêm vài ngày, Kỳ Kỳ cứ ở trong không gian cũng sẽ không bị phát hiện."

"Không sao, hôm nay bên ngoài có vụ nổ, Paris rất loạn, rất nhiều du khách đều về nước, nhân dịp này đi thôi." Hiện tại Khúc Phàm càng thêm tò mò ai lợi dụng sừng thần thú khơi mào chiến tranh.

84. Chương 83: Về Nước, Phát Hiện Bất Ngờ

Nói đi là đi, đồ đạc đều để trong không gian, vì an toàn, chỉ có Thước Nhạc Khúc Phàm đi theo con đường thông thường trở về, những người khác vẫn ở lại không gian.

Khoác áo khoác, hai người ra khỏi khách sạn, hôm nay rất thích hợp để xuất hành, bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi. Đi vào nhà ga mua vé xe, nhưng thời gian xuất hành là 10 giờ, hai người ăn một bữa tiệc giải xui ở nhà ăn gần đó, cảm thấy may mắn vì đúng thời gian ăn tối ở Pháp nên không khiến người ta cảm thấy lạ. Cho dù Thước Nhạc không giỏi về điều tra cũng phát hiện sự khẩn trương trong thành phố, thế mà có thể thấy bốn năm huyết tộc ngồi đó giả ăn cơm.

Lên xe lửa, hai người vào gian ghế nằm mềm, đây là toa xe thượng hai giành cho hai người, cũng bớt đi chút phiền toái. Không muốn quá phức tạp, hai người không về không gian mà nằm xuống ngủ sớm.

Đoàng… Thước Nhạc bừng tỉnh, bởi vì Khúc Phàm ở bên, Thước Nhạc ngủ rất an tâm, bị tiếng nổ đánh thức, cậu cũng không phản ứng gì, mở mắt thì thấy Khúc Phàm đang ngồi bên giường.

Lấy tay làm vài động tác, hai người không lên tiếng, bên ngoài vang lên tiếng mắng chửi của hành khách, sau đó truyền đến tiếng giải thích của phục vụ xe. Khúc Phàm xoay người cởi quần áo đặt lên giường mình, sau đó cởi luôn của Thước Nhạc, hai người chỉ mặc nội y chui vào chăn Thước Nhạc, ôm lấy cậu, xoa xoa mắt, tìm tư thế thoải mái nằm. Thước Nhạc co co chân đặt lên người Khúc Phàm, điều chỉnh hô hấp, tỏ vẻ ngủ rất say.

Cốc— cốc— cốc— tiếng đập cửa vang lên, "Xin lỗi ngài, tình huống khẩn cấp, yêu cầu kiểm tra vé xe." Sau đó, cửa bị mở ra.

Khúc Phàm làm như vừa tỉnh ngủ, ngẩng đầu nhìn cửa, dùng tiếng Trung nói thầm một câu.

Phục vụ xe thấy tư thế của hai người thì thoáng ngạc nhiên, "Thưa ngài, bởi vì có sự cố, cần kiểm tra vé." Mũi giật giật.

Khúc Phàm hơi không kiên nhẫn lấy vé xe từ túi áo trên giường đối diện đưa cho phục vụ xe mới kia.

Từ lúc phục vụ xe bước vào đến khi rời đi không đến năm phút, Thước Nhạc cũng chỉ giật giật, đến khi toa xe khôi phục yên lặng thật lâu, hai người vẫn không nói chuyện.

"Anthony, phát hiện gì không?"

"Không, hẳn nên có một chứ nhỉ, tôi không phát hiện mùi gì khác. Bobby đặc biệt đuổi theo, hắn ta nhất định chưa chạy xa." Thanh âm phục vụ xe vang lên.

"Tôi sợ hắn không đối phó được, tôi đuổi theo trước, còn cậu?"

"Không, tôi chờ thêm chút nữa, nhỡ đâu lại có thu hoạch khác."

Nghe thấy âm thanh vỗ cánh thật nhỏ, khôi phục yên tĩnh. Người nọ đứng ở đầu khác của toa xe, vẫn không động, ngay tại khi Thước Nhạc sắp ngủ, hắn mới di chuyển. Động tác rất nhẹ, bước chân vững vàng, đi tới trước cửa gian của họ.

Trong bóng đêm, hai người trao đổi ánh mắt nghi hoặc, Khúc Phàm biết tiếng nổ kia do người sói phát ra, hai người thật không may mắn, còn ngồi chung xe với một người sói. Ba huyết tộc đã theo dõi hắn ta từ lâu, vừa rồi bao vây tiêu diệt. Sau khi người sói kia bị thương, người nọ giả làm phục vụ xe, lục soát xe một lần. Bọn họ hẳn không lộ dấu vết gì, sao có thể?"

Kèn kẹt— Cửa bị mở ra.

Anthony mở cửa phòng ra, hít sâu, thật quyến rũ, không ngờ lại phát hiện hai người thượng hạng ở đây, đã lâu rồi chưa phát hiện ra hương vị nào thơm ngọt như vậy. Thấy hai người nằm cùng nhau, mắt Anthony đỏ lên, thân thể hơi run rẩy.

Đi đến cạnh giường, vươn tay muốn chạm vào con mồi, đột nhiên bắt gặp đôi mắt phượng trong veo, khẽ rung động, cổ tay đột nhiên bị tóm lấy, chớp mắt, cơ thể đã bị đưa đến một nơi xa lạ.

Anthony đứng bên bờ cát, hơi hoảng sợ nhìn nơi xa lạ này, đây là đâu chứ? Sao lại đến đây? Sau đó, Anthony cảm thấy không khí nơi này lưu động loại năng lượng khiến hắn thật thoải mái, khiến máu trong cơ thể hắn như sôi lên. Đôi cánh phía sau của Anthony giang rộng, bay lên cao, rất nhanh hiểu rõ nơi này. Đây là một đảo nhỏ chỉ khoảng một kilomet vuông, khắp nơi đều là thực vật nhiệt đới, tuy nhiên, hắn phát hiện xung quanh đảo có một lớp chắn mỏng, hắn không thể phá tầng lá chắn đó, rời khỏi đảo.

Thử nhiều lần, Anthony hết cách đành ngồi trên bờ cát, tĩnh tâm lại tu luyện theo bí pháp của huyết tộc. Việc tu luyện này khiến hắn vui mừng phát hiện, năng lượng nơi này khiến hắn đột phá đạt tới bậc bá tước, đây rốt cuộc là đâu chứ?

Hai người ngồi trên ghế lô dở khóc dở cười. Thực tế, khi thấy huyết tốc kia hít hà họ đã hiểu mọi chuyện, hai người là người tu hành, thân thể trải qua nhiều lần cải tạo tiến hóa, linh khí trong máu nhiều, tất nhiên sẽ hấp dẫn những sinh vật hắc ám đó. Khúc Phàm đỡ hơn chút, thân thể Thước Nhạc sau khi được nhận truyền thừa cùng với có thể hợp nhất với thiên nhiên thì còn hấp dẫn hơn cả thịt Đường Tăng. Có điều, cậu luôn dấu kín hơi thở, rất ít người cảm nhận được, không ngờ mũi của tên huyết tộc này lại thính như vậy.

"Cứ kệ hắn đã, nếu không được thì cứ đánh vỡ huyết mạch hắn là được. Về lại tính tiếp." Khúc Phàm hủy đi dấu vết của huyết tộc, nằm xuống với Thước Nhạc, tuy rằng đã nhắm mắt nhưng vẫn thả thần thức quanh toa xe, luôn chú ý xem còn huyết tộc nào đến nữa không?

Tuy nhiên cho đến khi xuống xe cũng không thấy sinh vật hắc ám nào.

Hai người gián tiếp đi tới Mu-ních, mang theo người nhà lên máy bay, khi trở về nước thì đã hai tám tháng chạp. Tuy nói tại Pháp có hơi thăng trầm, về sớm, nhưng chuyến du lịch này ai nấy cũng đều vui vẻ, dạo chơi trên thảo nguyên châu Phi, bọn nhỏ vui vẻ nhìn ngắm động vật. Sau này còn rất nhiều cơ hội, mọi người cũng không oán trách gì. Hơn nữa, vào dịp cuối năm, ở nhà mừng năm mới vẫn tốt nhất.

Thước Nhạc, Khúc Phàm còn chưa nghĩ ra nên xử lý huyết tộc kia thế nào, nhưng dù nói sao cũng không để hắn ta về được. Bọn họ không muốn bị lộ. Thước Nhạc quan sát, người này ở trong đó vẫn tự tại lắm, không quản hắn ta nữa. Tuy rằng thấy thực lực hắn ta tăng lên, Thước Nhạc cũng không để ý, cho dù là thần ở trong không gian của cậu cũng phải chịu sự quản lý của cậu.

Vừa về nhà đã vội vàng chuẩn bị tất niên, đồ vật trong không gian rất đầy đủ, cũng không cần chuẩn bị thêm gì. Tuy nhiên, ngày hai chín là tiệc đầy tháng của con Cao Cường, hai người phải mang theo quà đến, vốn không định trở về trước năm mới, hai người đã xin lỗi trước, không ngờ vẫn đến được.

Năm ngoái nhà Cao Cường đã chuyển tới khi Ánh Dương, nằm trong khu năm, hơn một trăm năm mươi

mét vuông, gần đơn vị. Mấy năm nay, bạn bè mấy người vẫn luôn giúp đỡ lẫn nhau, vợ chồng nhà Cao Cường đều là cảnh sát, điều kiện gia đình hai bên cũng ổn, hơn nữa hai người giúp hai người kia đầu tư nên cũng có chút tiền, bán phòng cũ đổi phòng mới, cuộc sống cũng suôn sẻ. Đương nhiên, nếu không phải sợ quá chói mắt, hai người còn muốn mua gian nhà tốt hơn nữa.

Mấy năm nay, Cao Cường đã thăng chức thành cục trưởng cục công an khu Ánh Dương. Bành Vui lui về hậu trường làm văn phòng, công tác rất nhẹ nhàng, bản thân cô cũng tiếc nuối, nhưng trong nhà đâu thể có hai người luôn bận rộn chứ.

Sáng sớm đã tới nhà Cao Cường, mấy người anh em tốt đều đã đến, thấy hai người đến, đều rất vui. Bọn họ cũng đã lâu không gặp mặt rồi. Thước Nhạc tới phòng trẻ em xem đứa nhỏ. Thằng bé một tháng đã nảy nở, khỏe mạnh khấu khỉnh đáng yêu. Đứa nhỏ này di truyền ưu điểm của cha mẹ, rất được yêu thích.

Thước Nhạc thuần thục bế nó lên, Bành Vân cùng mấy chị dâu bên cạnh cười ha ha nhìn cậu.

"Xem nè, đứa nhỏ này thật là, sao dễ thân với người ta thế, em vừa bế nó lên nó khóc liền đó." Đã thăng cấp thành Béo tẩu-Vu Hinh Phi cười nói.

"Đâu phải đâu, thằng nhóc này bình thường rất kiêu, người quan cũng không cho bế nữa." Bành Vân sau khi sinh có chút mập mạp, ngạc nhiên nhìn con mình.

Thước Nhạc cười cười không nói, cậu vốn rất khiến trẻ con thích, trẻ càng nhỏ thì càng linh.

"Nào, bé yêu, tặng con nè." Thước Nhạc đặt đứa nhỏ lên giường, lấy từ trong ngực ra một chiếc vòng chân, do Thước Nhạc luyện chế, tài liệu chủ yếu là bí ngân, bên trên khắc hình vẽ như ý cát tường, còn đeo thêm ngọc bốn màu đại phúc đại lộc.

"Vòng chân này để bé cưng luôn đeo lên, thứ này tuy rằng có cạnh sắc nhưng đã xử lý rồi nên sẽ không làm đứa nhỏ bị thương, nơi này có móc khóa có thể điều chỉnh lớn nhỏ, có tác dụng đặc biệt giống như ngọc bội đưa Tâm Tâm, bảo vệ đứa nhỏ bình an."

"Tiểu Vân, thứ này để cục cưng đeo, bé nhà chị đeo thứ này thì không lo bệnh tật ngày càng khỏe mạnh đó." Ngô Phương Quyên cảm thán.

Vương Linh cũng bước đến, "Tâm Tâm nhà em cũng thế, hiện tại nhìn lớn lắm."

"Thật sự tốt vậy sao?" Không Không nhìn nhìn vòng chân hỏi.

"Ừm, có chút tác dụng, chờ nhà chị sinh cục cưng em cũng sẽ tặng mỗi đứa một cái." Thước Nhạc nhìn bụng nàng, chắc cũng sắp sinh rồi.

Thước Nhạc tặng xong quà thì ra khỏi phòng trẻ em, bên ngoài lại có thêm vài vị khách không quen, đoán là khách của Cao Cường.

Khúc Phàm thấy cậu ra thì tiến lại nói, "Hai chúng ta đi tới khách sạn bên kia với anh Béo trước?"

Gật gật đầu, "Đi thôi." Để Cao Cường tiếp khách, mấy anh em lái ba chiếc xe đến khách sạn đã đặt trước, anh Béo xác nhận chuyện bữa tiệc với nhân viên khách sạn, Khúc Phàm cũng qua giúp, Thước Nhạc không thể giúp gì thì bước tới cạnh cửa hít thở không khí.

Nơi này nhiều khách sạn, sắp tới tết nên nơi nơi đều là màu đỏ náo nhiệt. Đột nhiên Thước Nhạc bị hai người đi từ cửa khách sạn đối diện hấp dẫn. Hai người được vây kín trong đám người, nhưng Thước Nhạc vừa liếc mắt đã nhận ra hai người.

Thấy hai người lái xe rời đi, Thước Nhạc ngẩn người đi vào trong khách sạn, "Khúc Phàm, em vừa thấy anh cả."

"Anh cả, anh ấy về rồi?" Khúc Phàm cũng ngạc nhiên, hôm qua gọi điện anh cả vẫn còn ở Hồng Công cơ mà, sao đã về lúc nào rồi?

Rất lâu sau Thước Nhạc mới chọn được từ ngữ, "Anh biết em thấy anh cả đi từ khách sạn ra với ai không?"

"Ai?"

"Phí Dương. Hai người họ lên cùng một chiếc xe rồi đi mất." Nếu không phải bọn họ dấu dấu diếm diếm, cậu cũng không thấy gì lạ. Thước Nhạc không nghĩ ra, hai người họ sau lại có thể ở cùng nhau.

85. Chương 84: Quan Hệ Dụ Dỗ Bất Ngờ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

* ở tiêu đề này có hai từ "dụ dỗ", nguyên là , nghĩa là dụ dỗ người khác làm chuyện xấu, hãy đón xem dụ dỗ làm chuyện xấu gì? Và ai dụ dỗ ai nhá?

"Anh nói anh cả với Phí Dương thực sự có gì đó sao?" Dùng xong tiệc đầy tháng, trên đường về nhà, Thước Nhạc mới có thời gian nói chuyện này với Khúc Phàm.

Khúc Phàm nhìn phía trước, không chắc chắn nói, "Không thể đâu, anh cả cũng đâu phải như vậy đâu."

Thước Nhạc trừng mắt, "Như vậy, như vậy là như nào? Em như vậy đó hả?"

Khẽ cười một tiếng, Khúc Phàm quay đầu nhìn cậu, "Em vội cái gì? Hai ta không phải trường hợp đặc biệt sao. Anh thích em cũng đâu phải anh thích con trai đâu, nếu em là nữ anh cũng sẽ thích nữ thôi."

"Sao anh không phải nữ hả?" Thước Nhạc bĩu môi quay đi.

“Ha ha- sao lại chuyển sang chuyện này rồi, không phải đang nói anh cả sao. Anh thấy khả năng không lớn đâu, anh củ anh quả thật không có dấu hiệu gì, nhưng mà Phí Dương khó nói lắm, cậu ta có tiền lệ mà. Em không nhìn nhầm đó chứ?”

“Gì mà lầm chứ, em thấy anh cả rồi lại thấy Phí Dương. Kỳ thật em thấy hai người họ rất hợp nhau. Ngày mai tết rồi, anh cả nhất định sẽ qua, nếu không, anh hỏi thử đi?”

“Quên đi, đừng hỏi, anh anh tự có suy nghĩ của mình, nếu chuyện mà anh ấy quyết thì dù thế nào cũng sẽ làm, chúng ta cứ chờ anh ấy bắt Phí Dương mang về, nếu hai người không có quan hệ gì, không phải chúng ta làm điều dư thừa sao.”

Nghe Khúc Phàm nói có lý, Thước Nhạc ngồi đó không nói nữa, lòng lại nghĩ mãi họ có hay không, nếu thật, Khúc ba với Khúc mẹ không biết sẽ nghĩ gì nữa. Lại nói Phí Dương còn là ngôi sao điện ảnh, cũng là chuyện phiền phức, còn có Gia Gia, có thể chấp nhận không đây?

Dừng xe lại tại bãi đỗ xe trước ngõ nhỏ, thấy Thước Nhạc cau mày suy nghĩ, vươn tay xoa xoa đầu mày cậu, “Bát tự còn chưa thấy tấm nào*, em đã sầu lo. Thôi nào, lát anh Béo sẽ qua đó.”

*ở đây có nghĩa là chưa ai chắc chắn có ý với ai, ngày xưa (và cả ngày nay) khi cưới hỏi thì người ta thường xem bát tự trước, phong tục của người Trung.

“Vừa hay, hôm nay mở luôn khối ngọc mà Phi Phi chọn hôm trước, miễn cho nó cứ tha thiết. Sang năm anh dẫn dắt Quả Quả với ba mẹ tu luyện, em nghiêm cứu thêm về bùa tấn công. Quả Quả lại qua Pháp, em rất lo.”

“Ừ, anh biết, chờ anh Béo đến thì đưa anh ấy chút linh tuyền, vừa rồi anh ấy trộm nói với anh, hai người họ không tránh thai được một thời gian rồi mà vẫn không có, rất nóng ruột.”

“Vậy à, em còn tưởng bọn họ không muốn chứ.”

“Lão gia tử nhà họ ước gì lập tức được ôm cháu đó.”

“Hắc—- quá tà môn, thằng nhóc Phi Phi này quá may mắn rồi, thứ này để đó lâu vậy cũng không ai rước đi, lại để nó gặp được.” Anh Béo đi quanh khối hoàng phỉ to lớn, chiều rộng khoảng hai mét rưỡi, cao ba mét, dài một mét rưỡi, gõ đi lớp đá bên ngoài, cơ bản không thiếu đi bao nhiêu. Một tầng mỏng bên ngoài có một phần ba là ngọc bích loại, một phần ba băng loại, một phần ba còn lại thì mỗi loại băng nhu, nhu đều có một chút. Màu sắc của ngọc bích loại hầu như đều là màu hoàng kim, có thể cắt ra một trái bóng rổ màu hoàng kim. Ánh màu của khối băng loại thì thiên về màu vàng sắp ong, minh hoàng. Tuy nhiên màu sắc của thủy, băng nhu loại bên kia lại đặc biệt chuyển từ đậm sang nhạt, những màu sắc của hoàng phỉ thì dường như đều có hết. Một khối ngọc lớn như vậy có thể so với quốc bảo.

Không chỉ riêng anh Béo thích, người trong sân này đều ngạc nhiên. Bọn họ cũng từng cắt nhiều ngọc đá, dựa vào nhãn lực của Thước Nhạc, mấy năm nay thấy không ít, ngọc lục bảo đế vương lục, hồng hoàng lam phỉ, phúc lộc thọ hỉ tài, vô cùng nhiều, càng huống chi loại cậu chọn đều là tốt nhất. Ngọc bích loại Băng loại cũng thuộc loại bình thường, nhưng lần đầu tiên thấy một khối ngọc to như vậy. Trước kia cũng từng đổ được hoàng phỉ ngọc bích loại, nhưng màu sắc thì kém hơn chút, hơn nữa cũng chỉ lớn bằng nắm tay, không thể nào so với khối hiện tại.

Cho nên nói Phi Phi nhà họ tuyệt đối thuộc trường hợp kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc. Tuy rằng Phi Phi cũng không hẳn là ngốc, nhưng thằng nhóc này rất thẳng tính, tâm tính đơn thuần, cũng coi như ngốc đi.

“Nếu không, lần sao anh đi Myanma thì cho mượn Phi Phi nhé. Không chừng lại đổ được đồ tốt nữa.” Anh Béo đứng bên cạnh trêu.

“Thằng nhóc hôm nay không có ở đây, mọi người cũng không nên cổ vũ để nó kiêu ngạo.” Lần trước, khi quay về, lũ nhỏ bảo cậu nhận xét xem ai tốt nhất, Thước Nhạc cũng không nói, chỉ nói về trạng thái của từng khối len dạ, khiến Phi Phi vênh mặt mấy ngày. Thằng nhóc này từ khi sinh ra cũng chưa từng buồn phiền, quá tự tin, không sợ trời cũng chẳng sợ đất, về sau cần phải mài mòn nhiều. Sáng nay, bọn nhỏ đã vào không gian chơi, đổ thạch cũng không làm chúng muốn ra ngoài.

Khúc Phàm đi dạo quanh ngắm nhìn khối ngọc, "Vẫn nên tách ra đi." Hiện tại hắn không có hứng thú gì với mấy đám ngọc thạch này, có thể đẹp hơn cũng chẳng để làm gì, thấy thế nào cũng chỉ là tài liệu luyện khí. Khối hoàng phỉ này tạo cho hắn cảm giác tốt, kỳ thật, ngọc bích với ngọc đều là vật dẫn tốt, nhưng ngọc bích không ôn hòa bằng ngọc, sau khí rót linh khí vào sẽ tạo cảm giác hoạt bát. Tuy nhiên, ngọc bích sau khi luyện chế thì có độ bền hơn so với ngọc. Hắn với Thước Nhạc quen dùng ngọc bích như bùa chứa linh khí, sử dụng ngọc thạch làm ngọc đồng đơn giản, mắt trận.

Một khối ngọc to như vậy có thể coi như quốc bảo lại không có ý nghĩa với họ, tách ra hữu dụng hơn.

"Từ từ, chị chụp tấm ảnh đã." Vi Hinh Phi lấy máy ảnh từ trong túi ra, "Thứ tốt như vậy cũng nên lưu lại tấm ảnh làm kỷ niệm."

Chụp ảnh xong, Thước Nhạc cầm chiếc dao khắc ngọc, tưới tưới nước lên trên. Cậu vẫn luôn hứng thú với điêu khắc, sau khi tu hành lại gộp tu hành với điêu khắc thành một, hiện tại những đồ khắc ra dùng điêu khắc tinh xảo cũng không đủ để khen ngợi. Gần đây lại bắt đầu nghiên cứu thần luyện, chỉ có điều không đủ thời gian nên chưa tiến triển gì.

Căn cứ vào ánh màu của thủy loại, chia khối hàng len dạ thành hơn mười khối, không khối nào nhỏ, "Anh Béo chọn một khối đi."

Anh Béo lắc đầu, "Quên đi, anh còn trữ hàng, về sau nếu cần lại tìm cậu." Anh Bép hiện tại nghĩ khác trước kia, trong đám bạn, anh Béo là hiểu rõ đôi chồng chồng này nhất, tài liệu mua qua tay anh đến mấy triệu, nếu anh còn không đoán ra thì anh đúng là thằng ngốc. Anh Béo tuy rằng nhìn có vẻ thô kệch nhưng hiểu rất rõ, buôn bán nhiều năm, dạng người nào mà chưa gặp chứ, anh thấy rõ sự thay đổi của Khúc Phàm, mấy đứa nhỏ nhà họ kia càng lớn càng giống hai người, rất nhiều chuyện về bọn họ rất khó tin, những tài liệu anh đưa đến tứ hợp viện mấy năm nay được dùng để làm gì? Trong lòng anh sáng như gương, dù sao hai người Khúc Phàm cũng không che dấu gì, anh cũng không đoán, khi cần cho anh biết thì sẽ không lừa anh, không muốn để anh biết thì có đoán mấy cũng chẳng để làm gì.

Mấy năm nay họ mang về từ Myanma rất nhiều hàng len dạ, nhưng không bán ra ngoài mấy, chúng nhất định có tác dụng khác, nhìn quà mà bọn họ tặng đám nhỏ, thứ tác dụng ấy không thể đổi được bằng tiền tài. Cho nên mấy năm gần đây, anh Béo cũng không nghĩ gì về đám ngọc bích của họ, người lại còn thêm cho họ, nên làm như thế nào, anh Béo biết rất rõ.

Thước Nhạc nheo mắt cười nhìn anh Béo. Anh Béo này quả thật rất tốt, có phải nên dụ dỗ anh ấy không nhỉ. Lại nói, có một vài việc cậu với Khúc Phàm không làm tốt, khi cần tiền gấp, đồ tốt trong tay họ rất nhiều, nếu qua anh Béo cũng có thể bán giá cao. Dựa vào hiểu biết của họ với anh Béo, anh ấy là người thích hợp nhất. Lại quay đầu nhìn Vu Hinh Phi, cũng là người hiếm thấy.

"Nếu anh Béo không cần, vậy chờ em làm ra thành phẩm thì anh lại đến chọn sau."

"Tốt lắm, Nhạc Nhạc, em dùng băng loại màu minh hoàng làm cho chị một chiếc vòng tay đi." Vu Hinh Phi cũng không khách khí yêu cầu luôn.

Thước Nhìn nhạc cổ tay Vu Hinh Phi, "Chị dâu à, tay chị dùng nhiều nhất cũng chỉ mười hai hạt châu, màu minh hoàng này làm to như long nhãn với đẹp, nếu không làm kiểu vòng trơn* cho chị nhé."

*vòng trơn: thể là không biết dùng từ gì, dáng nó như vầy:

Vu Hinh Phi nhìn cổ tay mình, hơi lưỡng lự.

Thước Nhạc nhìn dáng vẻ của nàng, cười cười: "Vậy thì em làm vòng chín hạt cho chị, to như hạt long nhãn chắc sẽ mang vừa, sau đó lại làm thêm vòng trơn cho chị, chị thích loại nào, vòng tay kiểu quý phi* được không?"

*vòng tay kiểu quý phi:

Vu Hinh Phi nghe vậy thì cười, "Theo ý cậu đi." Có người phụ nữ nào không thích trang sức chứ.

"Chị cũng đừng vội, còn cần thời gian làm nữa." Tuy rằng làm trang sức không tốn thời gian, nhưng Thước Nhạc cũng không đơn thuần làm trang sức như vậy, cũng sẽ có tác dụng đặc biệt.

Khi rời đôi anh Béo rời đi, Thước Nhạc đưa cho hai người một bình ngọc chứa linh tuyền. Trước kia cũng đã cho bọn họ, tuy nhiên đều được pha loãng, tác dụng lớn nhất là tăng cường sức khỏe, lọ này thì không pha loãng, thân thể bọn họ hẳn có thể thừa nhận, sau khi sử dụng thì cơ thể họ sẽ thay đổi hoàn toàn, không bao lâu sẽ có được tin mừng thôi. Giúp đỡ lớn như vậy cũng vì muốn tạo nên người giúp đỡ cho họ sau này.

"Nếu không tôi không đi nữa. Không tốt lắm." Phí Dương hơi ngại nhìn Khúc Bình. Mới sáng sớm người này đã bá đạo kéo y từ nhà ra, vừa hỏi thì lại được nói dẫn y về nhà mừng năm mới.

"Sao lại không tốt, một mình em thì cô đơn lắm, người nhà anh rất tốt, em gặp rồi sẽ biết. Lại nói, sau này đều là người nhà cả, làm quen trước cũng tốt." Khúc Bình cười xấu xa nhìn Phí Dương.

"Ai là người nhà với anh, thối—" Phí Dương quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt hơi đỏ, trong thời gian tiếp xúc vừa qua, y đã quá hiểu độ dày da mặt người này.

"Ngượng gì chứ, hai ta đã như vầy như vầy, em phải chịu trách nhiệm với anh đó nha."

Phí Dương trực tiếp lờ anh đi, người này càng nói càng bạo. Nhìn cảnh sắc quen thuộc bên ngoài, sao lại như vậy nhỉ? "Nhà anh không phải ở số 2 Hoàn Ngoại sao? Sao lại đến đây."

"Ở nhà không làm lễ, lễ mừng năm mới sẽ tới nhà em trai."

"À." Phí Dương không hiểu vì sao mà tim lại đập thình thịch.

Xe dừng ở bãi đỗ xe ngoài ngõ nhỏ, đi theo Khúc Bình vào ngõ nhỏ quen thuộc, lại bước vào cánh cửa quen thuộc, Phí Dương giật mình chỉ vào tứ hợp viện trước mặt, "Đây là nhà em trai anh?"

Khúc Bình gật đầu. "Phải đó. Sao vậy?"

Phí Dương cảm thấy miệng hơi cứng, "Em trai anh là Khúc Phàm?"

"Ồ, em quen em trai anh?"

Phí Dương há hốc mồm, không biết nói sao nữa, nghĩ muốn quay đầu rời đi, gặp rồi xấu hổ đến mức nào chứ.

Khúc Bình nhanh tay nắm tay Phí Dương đặt lên ngực, "Sao vậy? Đã tới cửa rồi sao không vào?"

Phí Dương bước lùi về sau, "Không, em không vào." Việc này sao được chứ, tuy rằng giờ trái tim đã đổi chủ nhưng nhìn thấy Thước Nhạc vẫn thấy day dứt mà. Hơn nữa, Khúc Phàm còn biết về tình cảm của y, không biết sẽ nghĩ thế nào đây.

Khúc Bình thấy ánh mắt kiên quyết của Phí Dương, hơi khó hiểu, chẳng lẽ Phí Dương có gì đó với em trai anh?

"A— Anh cả, Phí Dương, hai người đây là?" Khúc Phàm cầm bộ câu đối đi ra, thấy hai người đứng ở cửa, nghĩ quả nhiên Thước Nhạc đoán đúng rồi. Vậy cũng tốt, miễn cho Phí Dương ấp ủ tình cảm với Nhạc Nhạc. Nhưng mà anh cả không phải muốn Phí Dương về nhà dự lễ mừng năm mới đó chứ, thế thì quá hạnh phúc rồi. Trong lòng cứ nghĩ vẩn vơ, mặt thì chả thể hiện gì hết.

"Tiểu Phàm, em quen Phí Dương a. Đúng dịp hôm nay Phí Dương dự lễ mừng năm mới với chúng ta, quen rất hay." Khúc Bình cũng không muốn dò hỏi quan hệ của họ, dù sao, sau này Phí Dương sẽ được khắc dấu của Khúc Bình anh đây.

Phí Dương nhìn hai anh em nhà này, được nha, không đi không được rồi.

Kusami: Xin vài dòng lảm nhảm >.< cầu=“”>

Mà ta đang tính làm một bộ nữa hux

86. Chương 85: Phí Dương Buồn Phiền

Phí Dương đi vào gian phòng Đông Sương, thấy Thước Nhạc đang ở phòng bếp chuẩn bị cơm chiều cùng mấy vị trưởng bối trong nhà, vẻ mặt tươi cười, lộ ra hạnh phúc chân thật nhất. Y cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Thước Nhạc hạnh phúc như vậy, trước kia thích cậu bởi khí chất đặc biệt của cậu, sau khi tình cảm bị dập tắt thì làm bạn bè bình thường, nhưng cũng chưa từng thấy cậu hạnh phúc như vậy.

"Phí Dương, qua đây đi, sao không đi chơi với họ." Thước Nhạc khẽ liếc qua Khúc mẹ, sắc mặt Khúc mẹ bình thường, đang nói chuyện cười với Thước mẹ, cũng không thể hiện gì. Đoán rằng mỗi năm đều nói cùng một chủ đề.

"Thôi, tôi giúp cậu nhé?"

Thước Nhạc đặt rau đã cắt lên đĩa, "Không cần đâu, tôi làm vậy là xong rồi, còn lại thì giao cho bếp trưởng

trong nhà."

"Được rồi, được rồi, cháu cũng chơi đi thôi, bên này không cần cháu làm gì đâu. Tiểu Dương đừng khách sáo, cứ coi đây như là nhà của mình vậy." Thước mẹ cười tủm tỉm nói với hai người.

"Đi, đến viện sau." Thước Nhạc rửa tay xong mang Phí Dương ra ngoài, đi vào Tam Tiến viện, bọn nhỏ đang đốt pháo trong này, Thước ba đang ôm Miu Miu đứng trên hành lang nhìn bọn nhỏ chơi đùa vui vẻ. Thước ba và Thước mẹ đã rất lâu không gặp bọn nhỏ, lần này về, không chơi với chúng nó thì không chịu được.

"Kỳ Kỳ, Phi Phi, hai con không được đùa quá trớn, Tiểu Tiểu cách pháo xa chút nữa, thuốc nổ trong pháo không chính xác, không thể dựa vào xác suất của con được đâu. Quả Quả với Gia Gia nhớ trông mấy em, pháo này chờ đến tối thì để lão ba đốt với các con." Thước Nhạc nói với các con của mình.

"YES, FATHER ha ha—-" Bọn nhỏ thích nhất là tết, cả nhà tụ tập chơi đùa thỏa thích, còn có thể đốt pháo, vui vô cùng.

Hai người tới nhà ba gian nhìn cha con Khúc gia cùng chú Lâm đang chơi cờ, chơi đến hăng say.

Đặt ít hoa quả cùng nước bên cạnh mấy người, Thước Nhạc dẫn Phí Dương vào phòng của mình ở hậu viện.

Phí Dương ngồi tiểu kháng ở phòng phía đông, cười ha ha nhìn Thước Nhạc, giống như vừa mới biết cậu vậy.

"Cười gì chứ?" Thước Nhạc bưng lên một đĩa trái cây, đặt ở bàn trên kháng.

"Tôi thế mà không biết cậu có tiềm chất hiền thê lương mẫu đó."

Thước Nhạc ngồi xếp bằng dựa vào đệm, liếc nhìn y, cầm trái quýt đào lên, không thèm đáp lời.

Phí Dương cười cười cầm chùm nho lên.

"Nói đi, anh với anh cả qua lại từ khi nào vậy?'

Mặt Phí Dương cứng lại, hơi do dự.

"Sao vậy, khó nói à?"

"Không phải, tôi còn chưa nghĩ ra rốt cuộc có phải đang qua lại với anh ấy không nữa." Mặt Phí Dương lúc trắng lúc xanh.

"Sao lại vậy? Tôi thấy rất tốt mà. Anh đừng thấy mặt Khúc ba đen vậy chứ thật ra tốt lắm. Có thể chỉ hơi không tự nhiên thôi. Anh xem ông cũng có nói gì đâu." Khi Khúc Bình mang theo Phí Dương vào, anh cả Khúc gia cũng nói luôn với lão gia tử, đây là nửa khác mà mình tìm. Lần này quả thật chọc tức Khúc cha, nếu không phải đúng dịp tết chắc ông đuổi cho anh chạy mấy dặm luôn ấy chứ. Tuy nhiên, lão gia tử hiển nhiên cũng đã thông suốt hơn trước kia, ít nhất hiện tại còn có thể chấp nhận. Dù sao cũng có tiền lệ là cậu với Khúc Phàm mà.

"Khúc Bình kia rất ngang ngược, cậu biết chúng tôi tiến tới, chuyện đó… thật không tự nhiên đâu. Anh ấy đôi khi chủ nghĩa đàn ông quá lớn, tôi cũng có phải nữ đâu chứ." Phí Dương nói xong thì đỏ mặt.

Thước Nhạc nghe một lúc thì đã hiểu, cười khúc khích.

Loại chuyện này quả thật khó nói, Khúc Bình vốn là thẳng, Phí Dương dù lăn lộn trong đám nghệ sĩ nhiều năm nhưng trước mặt anh cả Khúc gia lại chẳng có gì đáng nói, huống chi, Khúc Bình còn lớn hơn Phí Dương mấy tuổi, đương nhiên biết nhiều hơn y về mặt này. Phí Dương đã thích Thước Nhạc nhiều năm, còn là thầm mến nữa, càng không thể so với anh cả Khúc gia. Thêm nữa, Phí Dương tuy rằng thích nam nhưng không có nghĩa y chịu được cảnh ở dưới thân người khác. Hơn nữa bình thường Phí Dương vẫn luôn kiên cường, giữa hai người không hài hòa là chuyện đương nhiên.

Muốn nói lý do hai người ở cùng nhau thì hai bên nhất định là hấp dẫn lẫn nhau, cuối cùng hai người giải quyết thế nào thì đành xem đánh giá của họ khi lên giường thôi. Khi Thước Nhạc cùng Khúc Phàm ở chung với nhau, cậu không có ưu thế về tuổi tác, phương diện đó cũng thua kém chút, tính cách cậu lại ôn hòa, đối với mặt này cũng không quá cố chấp, sau đó nếm thử vài lần cũng không quá lý tưởng, không làm được còn khiến hai người không thoải mái. Dần dần cũng không có suy nghĩ đó nữa. *(Kusami: Cho phép xen ngang một câu, ý là có phản công nhưng không thành công về mặt tâm-sinh lý đó hả??? >.<) (Irisbui1609: Nó đó nàng…. Tại tui có thử phản công nhưng cũng không thành công >.<!!.) (Kusami:haha…)*

Thước Nhạc cùng Khúc Phàm ở cùng nhau rất ít khi xuất hiện vấn đề như vậy, nhiều năm như vậy hai người cũng không trở mặt làm gì. Một là vì hai người đều là đàn ông, tấm lòng rộng lượng, cũng sẽ không so đo việc nhỏ, hai nữa là Thước Nhạc thì ôn hòa còn Khúc Phàm thì bao dung. Cái gọi là bảy năm chi dương* cũng chưa từng xảy ra, tình cảm giữa hai người ngày càng sâu đậm, nhất là khi mấy đứa nhỏ được sinh ra, tình yêu và tình thân gắn bó huyết mạch, do đó cậu có được gia đình, một gia đình xuất phát từ tình yêu của hai người. Cho nên, Thước Nhạc không cách nào trả lời Phí Dương, cuộc sống tình cảm của cậu với Phí Dương hoàn toàn khác nhau.

**bảy năm chi dương: bảy năm là khoảng thời gian đủ để khiến tình cảm phai nhạt, không còn như xưa, bắt đầu chán ghét nhau linh tinh… bảy năm chi dương là nói về mốc thời gian một mối tình không còn đẹp nữa, cũng như 1 dạng thử thách ha. Có ai từng trải qua bảy năm chi dương này chưa nhỉ? ^_^ Hay chỉ trải qua bảy năm mà không đụng phải nó?*

Phí Dương thấy vẻ mặt Thước Nhạc thay đổi, nhìn cậu thật hạnh phúc. Phí Dương thở dài, đến người này cũng không có cách nào.

Y gặp Khúc Bình tại Hồng Kông, ngay từ đầu là ngoài ý muốn, lúc ấy, y tham gia một bữa tiệc từ thiện, rồi quen Khúc Bình. Sau tết Nguyên Đán không có lịch trình gì, mình y chạy tới Hawaii chơi, kết quả lại gặp Khúc Bình đang chạy trốn việc xem mắt, hẹn nhau vui chơi trên hoang đảo năm ngày. Hai người đều là người mạnh mẽ, ban ngày thì cùng nhau trải nghiệm cuộc sống hoang dã, ban đêm thì so bì sức mạnh, hiển nhiên, Phí Dương chẳng thắng được lần nào.

Vốn việc này qua đi, dựa theo ước hẹn ban đầu của hai người thì sẽ không gặp mặt nữa, không ngờ hai người lại hết lần này tới lần khác đụng mặt tại Hồng Kông. Về cơ bản thì cho dù họ làm gì, sáng hôm sau khẳng định sẽ cùng tỉnh lại trên một chiếc giường.

Nói thật, trong năm ngày kia, hai người đều cảm thấy phấn khích và có chút luyến tiếc. Phí Dương cũng rất thích Khúc Bình, Khúc Bình là một người rất cuồng dã, nhiều năm vì gia đình mà áp chế lại, cho đến khi hôn nhân chấm dứt mới khôi phục lại bản tính. Người như vậy quả thật có lực hấp dẫn trí mạng đối với Phí Dương, tựa như biết thuốc phiện có độc nhưng vẫn không cách nào từ bỏ. Khúc Bình lại rất thích Phí Dương vì dù cậu sống trong vũng bùn mà không hôi tanh mùi bùn, sống trong làng giải trí nhiều năm mà vẫn giữ được tính cách vốn có, điều đó không dễ chút nào. Anh còn thích cả bộ dáng muốn đánh bại anh của Phí Dương rồi lại vì thất bại mà uể oải, rất chọc người khác bắt nạt.

"Anh cả rất tốt, anh cùng anh ấy ở chung rồi sẽ biết." Thước Nhạc không biết nên khuyên y như thế nào, người ngoài không thể nói về loại chuyện này, tuy nhiên, nói thật, cậu rất hy vọng hai người trở thành người yêu.

Phí Dương phiền muộn đặt chân lên kháng, "Quên đi, tôi biết ngay cậu cũng không có cách gì." Y vẫn rất thích Khúc Bình, cũng muốn cùng anh một chỗ, nhưng vẫn có chút không cam lòng thôi.

Thước Nhạc cười hắc hắc, "Nếu không, hôm nào đó anh chuốc say anh cả rồi… —- sao nào? Tửu lượng của anh rất cao mà."

Phí Dương khua tay, nói "Tôi đã sớm thử qua nhưng tửu lượng của yêu nghiệt kia còn cao hơn cả tôi".

87. Chương 86: Vô Đề

Buổi chiều, khi dùng xong bữa cơm đoàn viên, Thước Nhạc đưa bọn nhỏ đến hậu viện ngủ, buổi tối sẽ cùng nhau đón năm mới. Các mẹ với thím Ngô ở phòng bếp gói sủi cảo, thấy anh cả với Phí Dương đến Đông viện bồi dưỡng tình cảm, nhìn hai người Khúc Phàm cười, cũng đi về phía hậu viện.

Trở lại phòng mình, thấy bức ảnh gia đình, Thước Nhạc lộ ra nụ cười vui vẻ. Thời gian qua thật nhanh, nhoáng cái, hai người đã cùng nhau trải qua mười cái tết.

"Chờ đến năm mới lại mời thợ đến chụp ảnh gia đình cho chúng ta, đúng lúc chụp luôn ảnh trăm ngày cho Miu Miu."

"Ừm, chúng ta chụp nhiều ảnh như vậy, bảo họ đóng thành quyển, còn có vài tấm ảnh lúc trước, làm ra mấy bộ. Đặt chỗ bọn nhỏ với ba mẹ mỗi nơi một bộ, trong không gian của em có cả một phòng đặt ảnh, chụp lại làm kỉ niệm sau này. Anh xem đi thời gian trôi nhanh quá, Quả Quả thoáng cái đã mười lăm mười sáu, lần đầu gặp nó vẫn là một đứa bé, giờ đã cao đến vai em rồi."

"Làm thêm mấy bộ nữa, em đừng cảm khái nữa, trẻ con lớn mau là phải rồi." Khúc Phàm đặt bàn trên kháng sang một bên, đỡ Thước Nhạc nằm xuống, "Qua tết nguyên tiêu, chúng ta mang Quả Quả đi thăm anh chị Triệu, đã lâu không đi, tiếc rằng hai người họ không được chứng kiến Quả Quả lớn khôn."

"Được." Thước Nhạc nhắm mắt lại, cậu chưa từng gặp mặt mẹ Quả Quả, còn cha Quả Quả thì cậu đã quên mất. Tuy nhiên, nghe Khúc Phàm nói dáng vẻ Quả Quả kết hợp ưu điểm của cả cha và mẹ. Thằng bé giờ đã thành tài, con đường sau này phải do nó tự bước tới. Quả Quả được như bây giờ, họ cũng không thẹn với cha mẹ nó.

Qua trừ tịch rồi tới mùng một, sau khi dùng xong bữa sáng, Thước Nhạc cùng Khúc Phàm mang Kỳ Kỳ tới nhà thầy giáo chúc tết, để Kỳ Kỳ ở lại đó, hai người lại đến mấy nhà trưởng bối khác chúc tết. Thân thích hai bên không ở gần, nên cũng không đi được, buổi tối dùng cơm tại Thôi gia, dẫn Kỳ Kỳ về nhà, thấy Phí Dương đang cùng Khúc ba Thước ba và chú Lâm chơi mạt chược. Anh cả Khúc Bình ngồi phía sau mách nước, vẻ mặt Khúc ba khá tốt, tuy rằng thường thường trừng mắt nhìn con trai, nhưng rất tốt với Phí Dương.

Tối hôm qua Thước Nhạc cũng đã trò chuyện với Khúc Phàm, họ sẽ không can thiệp vào chuyện của hai người kia. Tình huống của Khúc Bình khác với hai người, một là có tiền lệ của hai người, năng lực thừa nhận của ba mẹ cũng cao hơn, hai là anh cả Khúc gia cũng đã có Gia Gia nên không lo việc không có người nối hương hỏa. Cuộc hôn nhân đầu của anh cả Khúc gia lại có kết quả kia, nên Khúc ba và Khúc mẹ chắc cũng không quá gò bó. Điều đáng tiếc duy nhất của họ chính là đối tượng mà bạn già giới thiệu, thậm chí đối tượng kia còn rất tốt nữa chứ.

Cho nên chuyện của hai người họ, người khác không nên nói gì, dựa theo mức độ bám dai của Khúc Bình thì Phí Dương cũng chẳng kiên trì được bao lâu. Chướng ngại lớn nhất đối với họ có thể chính là người nhà của Phí Dương. Hơn nữa, Phí Dương còn là nghệ sĩ nổi tiếng, nếu bị truyền thông biết thì sẽ ảnh hưởng không tốt. Nghĩ như vậy hai người họ cũng thấy buồn phiền, tuy nhiên, đây coi như thử thách với anh cả đi.

Chưa qua mùng năm, Khúc Phàm đã bị Cục Đặc vụ gọi đi, mở cuộc họp kéo dài cả ngày, cho đến hơn tám giờ tối mới về, mọi người đã ăn cơm xong. Lúc Khúc Phàm ăn cơm, Thước Nhạc xem qua tư liệu hắn mang về, những tư liệu này được giữ bí mật ở bậc cao, tuy nhiên, Khúc Phàm sẽ không giữ bí mật gì với cậu cả.

Văn kiện này nói về hai chuyện: thứ nhất là về chiến tranh ngầm tại Châu Âu, việc này khiến Thước Nhạc bất ngờ, không ngờ việc này lại nháo thành chuyện lớn như vậy. Lúc trước vì sự an toàn của bọn nhỏ, Khúc Phàm giết một người sói, hai người che dấu rất tốt, cũng không bị lộ. Mặt khác khi trở về, Thước Nhạc lại đưa thêm một huyết tộc vào không gian. Bởi vì bận làm lễ mừng năm mới nên không để ý đến hắn ta, Thước Nhạc gần như đã quên, dù sao, hắn ta cũng là huyết tộc nên chẳng chết dễ thế được.

Khi Khúc Phàm trở về thì lập tức báo cáo chuyện hai tộc hắc ám ở Châu Phi, tuy nhiên không đề cập đến họ, không ngờ việc này lại nghiêm trọng như vậy. Một người sói và một huyết tộc biến mất cũng không

phải là ngòi nổ chính, chỉ có thể là một trong số nhiều nguyên nhân mà thôi. Dù sao trong nhiều năm qua, hai tộc vẫn luôn giao tranh, hai bên cũng chết rất nhiều. Thực tế, ngòi nổ chính của việc này chính là cái sừng thần thú kia.

Khúc Phàm và Thước Nhạc đều biết ở phía sau có người dở trò, hơn nữa đã giăng lưới từ nhiều năm trước. Năm đó, người phía sau màn kia lấy ra sừng thần thú, hai người bị giết kia vốn là người bình thường nhưng giao dịch trong tối vậy lại bị Kỳ Kỳ tò mò phá hỏng. Nếu lúc trước không phải Kỳ Kỳ lấy đi sừng thần thú thật thì sừng thần thú này cũng đã khiến cho hai tộc xảy ra tranh chấp. Dù sao cũng từng nghiên cứu về sừng thần thú, bọn họ biết thứ này rất có lợi cho việc tu hành.

Sau khi kế hoạch bị phá, người phía sau chỉ sợ sẽ nghi hoặc một thời gian, không biết lúc đó xảy ra chuyện gì. Vừa lúc thời gian trước mâu thuẫn của huyết tộc và người sói trở nên gay gắt, chuyện này lại được moi ra, sừng thần thú sau này e rằng là giả. Hiện tại, chuyện đã xảy ra được một tháng, chiến tranh của hai tộc hắc ám đã lan rộng ra toàn Châu Âu. Mặc dù có Cục Đặc vụ che dấu, tuy nhiên những trang web lớn của Châu Âu vẫn lộ ra nhiều tin tức về khủng bố và tấn công. Những nhân viên công tác bên ngoài của Cục Đặc vụ cũng điều tra ra rằng, sau trận chiến thì huyết tộc và người sói tổn thất một phần ba số lượng, nhờ vậy mà họ cũng lần đầu tiên biết đến số lượng thật sự của huyết tộc và người sói tại Châu Âu, thế mà nhiều gấp ba lần số liệu trước đó. Số lượng này hoàn toàn có thể khiến cho một quốc gia phải cảnh giác.

Một việc khác được ghi nhận trong văn kiện là cuộc chọn lựa nhân tài của Cục Đặc vụ; vài ngày trước, thấy tư liệu từ Châu Âu, Cục Đặc vụ đứng ngồi không yên. Lực lượng trong quốc có chút yếu, với tình trạng hiện giờ thì lực lượng đó coi như tốt, nhưng nếu xuất hiện tình huống như ở Châu Âu thì lại hơi thiếu. Hiện tại, ngành đặc vụ tại Pháp và Anh bị đảo loạn, khiến những quốc gia hữu quan khác phải cảnh giác.

Khúc Phàm là tổ trưởng của tổ tuyển chọn lần này, hắncũng bất ngờ về chuyện này. Lúc trước chỉ biết hắn là một trong số đó, không ngờ lại trở thành tổ trưởng. Tuy rằng nghi hoặc nhưng lại không thể hiện ra ngoài, chờ sau khi kết thúc hội nghị, tán gẫu với cục trưởng Cục Đặc vụ mới biết, chuyện lần này có không ít người động tay động chân, muốn an bài người vào, Khúc Phàm lại không có quan hệ với bên nào, cho dù có quan hệ họ hàng thông gia với Tề gia nhưng Tề gia cũng chưa đạt tới mức độ tạo sóng tạo gió gì và thực lực hắn cũng mạnh nên cũng thích hợp hơn những người khác.

"Thật quá phiền, anh chuẩn bị làm gì?" Thước Nhạc đặt tư liệu xuống, hỏi Khúc Phàm đang và cơm.

"Kế hoạch thì có nhưng còn cần em giúp. Em hiểu rõ về loại thuốc kia, em giúp anh tăng tỉ lệ tiến hóa lên chút. Tỉ lệ một phần trăm kia quá thấp."

"Được, em nghiên cứu chút để tranh thủ khi bắt đầu chọn lựa thì loại bỏ nhiều chút."

"Việc này cũng dễ làm thôi, muốn vào Cục Đặc vụ cũng được nhưng không thể quá nhiều, đủ chỉ tiêu là được rồi. Vốn anh còn lo giám khảo có vấn đề nhưng giờ anh làm tổ trưởng, càng dễ làm nhiều chuyện. Danh sách trên tay anh, không muốn cho ai vào đều có cách hết. Thời gian tuyển chọn còn hơn một tháng, hoàn toàn đủ."

Thước Nhạc nghĩ nghĩ rồi bỏ qua, nếu không phải liên quan tới Khúc Phàm, cậu cũng chẳng buồn nghĩ, "Phải rồi, phải đảm bảo cho Quả Quả tu luyện, ít nhất phải luyện xong trước khi nó quay về trường."

Khúc Phàm xoa xoa tay, hơi do dự nói, "Anh nghĩ để Quả Quả tạm nghỉ học một năm. Tình huống bên Châu Âu kia rất nghiêm trọng, cho dù người thường cũng bị ảnh hưởng, giờ đã có hơn trăm người chịu thương vong."

"Nghiêm trọng vậy sao? Sao không thấy đưa tin?"

"Loại chuyện này sao có thể truyền ra ngoài, mấy quốc gia liên thủ ém tin, tuy rằng họ đều muốn lập tức giải quyết nhưng tình huống không lạc quan. Hai phía đều muốn ngừng mà không được, hơn nữa, lực lượng phía sau cũng không để họ ngừng."

"Rốt cuộc là ai chứ?"

Khúc Phàm ngồi trên ghế lắc đầu, "Không rõ. Vốn còn hoài nghi do giáo hội làm, nhưng thông qua quan sát thì không phải. Thời gian trước có một hồng y giáo chủ xảy ra chuyện, giáo hội còn đang ốc không mang nổi mình ốc, có tâm mà không có sức."

Thước Nhạc lại kiểm tra qua tự liệu về người sói và Vampire, cũng không đoán ra ai thiết lập mưu kế này. Quá ít tư liệu.

"Phụt—-"

"Miu Miu, sao con tự dưng tập kích—" Lòng Thước Nhạc chợt nặng, Miu Miu từ khi thuần thục năng lực thuấn di, mỗi ngày khi tỉnh ngủ sẽ thuấn di vào lòng cậu, đến mức cậu sợ muốn phát điên vì sợ đứa nhỏ sẽ bị rơi xuống đất.

Miu Miu sắp được trăm ngày, vừa tỉnh ngủ nên còn mơ màng, nhào vào lòng Thước Nhạc dụi dụi, mắt nửa nhắm nửa mở, ngáp một cái, giống như còn buồn ngủ.

Khúc Phàm đi đến cạnh hai cha con, "Miu Miu hôm nay sao lại ngủ giờ này, tối thì làm sao ngủ nữa?."

"Ban ngày được mấy anh dắt đi chơi, ăn cơm xong mới ngủ." Thước Nhạc nói xong, lấy chăn từ không gian ra, bọc Miu Miu lại.

"Ra phía sau thôi."

"Cứ nói thật với Quả Quả đi, nó hiểu được mà." Aiz, phiền quá đi.

Khúc Phàm bận lu bù, Thước Nhạc thì xem qua tư liệu truyền thừa trong đầu. Mấy năm trở lại đây, trải qua cố gắng, cậu cơ bản đã sắp xếp được tri thức trong đầu, tuy rằng rất nhiều công pháp không thể tu luyện, thậm chí có những công pháp còn chẳng thể đọc được, cơ bản xem xong sử ký và tạp học một lần, mấy thứ này không giống chuyên ngành của cậu, với tốc độ hiện tại của cậu thì cần cả trăm năm để hiểu

hết. Cậu cũng không vội, khi cần thì học. Mấy ngày nay cậu chủ yếu tập trung vào vấn đề tu luyện của dị năng giả, hy vọng có thể tìm được phương pháp đúng đắn, thí nghiệm xem khả năng có được dị năng của con người, nếu tìm được cách thì có thể tăng tỉ lệ lên.

Tư liệu rất nhiều, mất mấy ngày mà cũng chưa tìm được gì, lại hiểu được nhiều phương pháp tu luyện dị năng, rất nhiều điểm đáng giá tham khảo khiến Thước Nhạc nhất thời bị cuốn hút.

"Nhạc Nhạc, điện thoại này; là Khúc Phàm gọi. Di động của con sao lại tắt máy?" Thước mẹ cầm di động đi từ tiền viện đến, thấy con mình đang ngồi trên kháng ở đông phòng, cầm miếng ngọc ngẩn ngơ.

Lắc lắc cái đầu hơi choáng, "À, di động hết pin nên đang sặt mà mẹ." Nhận lấy điện thoại từ mẹ, cậu hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Em đến căn cứ đi, bên vườn cây đã xảy ra chuyện." Tiếng Khúc Phàm truyền đến.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Anh cũng không rõ. Vừa rồi bên đó gọi điện thoại cho em không được mới gọi cho anh. Xem ra rất khẩn cấp, khi em đến thì cứ lái xe chậm thôi, không cần vội. Anh đến xem trước. Em cầm theo điện thoại của mẹ đi."

"Không cần, vẫn gọi đến máy em đi, nạp gần xong rồi. Em qua luôn đây."

Thước Nhạc tắt máy, đưa cho mẹ, bóp bóp trán, "Mẹ, con đến cơ quan xem. Mẹ trông Miu Miu giúp con với, nó sắp tỉnh, nếu không thấy ai lại chạy đến chỗ con. Chờ nó tỉnh thì đút chút bột cho nó."

"Mẹ biết rồi, mẹ còn biết rõ hơn con ấy chứ. Con rửa mặt đi, mẹ thấy con chẳng khỏe khoắn gì, đầu lại đau à?." Thước mẹ quan tâm hỏi.

"Không sao ạ, hết ngay thôi." Thu lại ngọc giản trên tay, lần này cậu khắc hơi nhiều, não hoạt động nhanh nên hơi ong ong.

Thước Nhạc thay quần áo và uống chút linh tuyền, cảm thấy đỡ hơn chút, cũng không biết vườn cây xảy ra chuyện gì, cứ tới chỗ Khúc Phàm đã.

88. Chương 87: Khủng Hoảng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi lái xe vào căn cứ, cậu thấy bảo vệ tăng lên rất nhiều, còn có vài nhân viên của bộ phận đặc cần, càng thêm nghi hoặc.

Thước Nhạc lái thẳng xe tới vườn cây, từ nơi cách vườn cây rất xa đã được vây kín ba vòng trong, ba vòng ngoài, từ xa nhìn lại thì thấy mấy chiếc xe cứu thương màu trắng.

Cầm thẻ căn cước trong căn cứ của mình đi vào, xa xa đã thấy một gốc cây lớn đang quơ quơ cành cây to lớn của nó. Trên cành cây còn cuốn hai nghiên cứu viên áo trắng. Cậu vừa nhìn đã nhận ra đó chính là gốc cây tương vi gai vàng kia*.

*tường vi gai vàng: cuối cùng cũng gặp lại nó, chính thức giới thiệu hình dáng của nó nè, nhìn hay ho lắm nhé, hãy để trí tưởng tượng của bạn bay xa đi nào

~Nhân viên y tế bên ngoài đang thực hiện công tác cứu thương, người bị thương đa phần là nhân viên nghiên cứu. Thước Nhạc đi đến cạnh một bệnh nhân, vươn tay sờ cổ người nọ, thấy tim đập bình thường, cậu nói: "Không cần dùng thuốc gì cả, đưa bệnh nhân hôn mê đến phòng bệnh." Những người này đều bị tường vi gai vàng làm hôn mê, muốn tỉnh lại cần dùng hoa của nó nấu lên. Thấy quá trình cứu thương của nhân viên y tế, Thước Nhạc nhanh chóng báo cáo với chủ nhiệm Tống. Nếu không phải phần lớn nhân viên nghiên cứu đều bị hôn mê thì cũng chẳng cần cậu giải thích.

"Sao lại như vậy?" Thước Nhạc đi vào trong, đến cạnh Lý Tiếu hỏi.

Lý Tiếu thấy cậu đến thì thở phào, nhanh chóng giải thích: "Sáng nay, nhân viên nghiên cứu đút thức ăn cho tường vi gai vàng, vốn rất thuận lợi. Nhưng một giờ sau, đột nhiên tường vi gai vàng phát cuồng, nhổ cả bộ rễ bên dưới chui lên, di chuyển trên mặt đất, đập vỡ cửa sổ nhà kính chạy đi. Sau khi mọi người phát hiện thì vây nó ở đây, tuy nhiên, những nghiên cứu viên trên đường theonó đến đây đều đã bị hôn mê."

Thước Nhạc quan sát bộ rễ của nó, nói: "Ngoài những người đang bị thương thì có ai tử vong không?"

"Không có, cho dù là hai người bị cuốn lên kia, cũng chỉ hôn mê thôi. Tuy nhiên, nó không chịu đặt người xuống, cứ kéo dài như vậy cũng rất nguy hiểm. Hiện tại mấy dị năng giả hệ thực vật đang khống chế phía trước nhưng cũng chỉ có thể vây giữ nó lại, không thể làm gì khác." Lý Tiếu nghĩ một chút rồi nhỏ giọng nói: "Phía trên yêu cầu giữ lại tường vi gai vàng."

Thước Nhạc thoáng nhìn qua Lý Tiếu, rồi lại chuyển tầm mắt qua tường vi gai vàng, "Mang báo cáo thời gian này tới cho tôi." Việc này không thể do mình cậu thay đổi, nhà nước đã tốn một lượng ngân sách lớn để xây vườn cây nên muốn có kết quả. Những nhân viên nghiên cứu nơi này cũng vậy. Một vài người có tư tưởng bảo thủ thì để họ nghiên cứu một chút thôi. Kỳ thật, điều cậu thất vọng nhất chính là mấy kẻ dị năng giả thực vật kia. Bọn họ càng cố chấp việc tăng thực lực, lại không biết rằng tăng vốn hiểu biết về thực vật sẽ khiến họ càng khai thác được nhiều hơn. Trong mấy người đó chỉ có tiểu Nam còn đỡ, những người khác chỉ để ý vườn cây là nơi tu luyện tốt mà thôi.

Tư liệu nói lên rằng gốc cây này trong nửa tháng trở lại đây rất yên tĩnh, ngay cả khi đút thức ăn cũng không kích động. "Đây là cái gì?" Thước Nhạc chỉ vào một điểm trên báo cáo, là ghi chép một ngày sau khi hắn tới kiểm tra. Trên đó cho thấy, đã tiến hành thực nghiệm cho nó hấp thụ một ít khoáng chất, nhưng không nói cụ thể là chất gì.

Bởi vì phần lớn nghiên cứu viên bị hôn mê, Lý Tiếu tìm tới một giáo sư phụ trách đã hơn năm mươi tuổi. Thước Nhạc chưa từng gặp qua, có thể mới tới từ khoảng nửa năm trước. Nửa năm đổ lại đây, có rất nhiều chuyên gia từ khắp nơi được điều tới vườn cây, Thước Nhạc chưa từng gặp, cho dù đến vườn cây cũng chỉ xem văn kiện, đưa ra mộ vài ý kiến hoặc trả lời câu hỏi của nghiên cứu viên, đương nhiên những câu hỏi này đa phần đều do những người trước đây từng nghe cậu giảng giải đưa ra. Từ sau khi rời khỏi vườn cây, tư liệu của cậu được giữ kín, bề ngoài chỉ là nhân viên nghiên cứu bình thường. Một vài người mới tới ngược lại không biết đến cậu.

Giáo sư kia thấy Thước Nhạc thì nhíu mày, không hiểu vì sao lại phải báo cáo với người trẻ như vậy, cũng không kiên nhẫn, nhưng nể mặt Lý Tiếu nên vẫn trả lời câu hỏi của cậu.

"Tường vi gai vàng kia có năng lực hấp thụ rất mạnh, trải qua nghiên cứu, chúng tôi phát hiện loại tường vi gai vàng này có thể hấp thụ dinh dưỡng từ thức ăn, thay đổi bản chất của nó. Tình trạng của nó nay

đã khác so với năm ngoái, tốc độ phát triển cũng tăng nhanh. Loại đặc tính này khiến chúng tôi có hướng nghiên cứu mới. Nếu tường vi gai vàng có thể hấp thu những loại vật chất khác thì có thể tiếp tục thay đổi không hay trực tiếp tiến hóa? Cho nên ngày đó, khi đút thức ăn chúng tôi bỏ thêm khoáng chất vào. Hiện tại xem ra phương hướng nghiên cứu của chúng tôi không sai, tường vi gai vàng quả thực đã tiến hóa. Nếu chúng tôi có thể nghiên cứu nó sẽ nảy sinh phản ứng khác nhau với từng loại khoáng chất, từ đó có thể để nó phát triển theo hướng chúng ta muốn, thành quả rõ ràng." Giáo sư mang vẻ mặt say mê, dường như rất đắc ý với thành quả nghiên cứu của mình, không nhìn thấy vẻ mặt âm u của Thước Nhạc.

Gì cùng gì chứ? Có thể hấp thu thì sẽ cho luôn sao? Thước Nhạc đảo thần thức qua tường vi gai vàng, dở khóc dở cười luôn rồi, tường vi gai vàng này quả thật tiến hóa, nhưng lại tiến hóa thành giống loài mới lai giữa động vật và thực vật. Hình dáng của nó không tiến hóa, nhưng trông thân cây lại hình thành một viên nội hạch, nội hạch kia có tác dụng như đại não của động vật. Giờ xem ra nó còn có được một chút trí tuệ, từ đó nảy sinh tư duy của chính mình, chưa đến khi tu thành yêu thì nó vĩnh viễn không thể tu luyện ra nguyên thần thứ hai, không thể tu thành người.

Khi Thước Nhạc dùng thần thức đảo qua tường vi gai vàng, chín dây gai của tường vi gai vàng hơi chậm lại, sau đó lại tiếp tục khua múa, lần này càng thêm cuồng loạn.

Thần thức của Thước Nhạc có thể cảm giác được phần tư tưởng vô cùng nhỏ bé của nó, hơi hỗn loạn, lại giống như trẻ nhỏ còn chưa thể biểu đạt chính xác ý muốn của mình.

Thước Nhạc tới trước mặt tường vi gai vàng, Khúc Phàm đã sớm thấy cậu đến, năng lực của dị năng giả nơi này không thấp, muốn loại bỏ gốc cây kia cũng dễ thôi, nhưng bởi vì biết gốc cây kia còn có thể phát ra một loại độc tố dạng lỏng, gặp là chết ngay, sợ ném chuột vỡ bình nên không ai dám ra tay. Huống chi, mấy vị giáo sư đều yêu cầu không được làm nó bị thương, điều này lại càng thêm phiền phức, cho nên mãi cho tới khi Thước Nhạc tới đây thì vẫn luôn giằng co, bó tay hết cách.

"Sương mù nó phát tán rất lợi hại. Không thể đi vào phạm vi mười mét gần nó. Mấy giáo sư hiểu biết nói, loài cây này còn có thể phóng ra một độc dạng lỏng khác, gặp là chết ngay, mọi người đều không dám thử. Em cẩn thận chút." Khúc Phàm bước tới gần Thước Nhạc nói, "Anh thấy nó dường như có ý thức, em xem có thể trao đổi với nó không." Về phương diện thực vật, Thước Nhạc là chuyên gia.

"Em thử xem." Khói độc của tường vi gai vàng không ảnh hưởng gì tới cậu. Thật ra không ít dị năng giả nơi này có thể chống cự, nhưng loại độc gặp là chết kia là thứ gì? Chức năng mới sao?

Cậu đi vào trong vòng vây, tường vi gài vàng hơi dừng lại, sau đó bủa vây về phía cậu. Thước Nhạc thấy tình huống này thì khẽ thở phào, chỉ cần có thể trao đổi thì tốt rồi. Trên người cậu mang theo hơi thở tự nhiên, tường vi gai vàng này do cậu nuôi trồng, vì để nó thuận lợi phát triển đã rót vào không ít linh khí trong cơ thể cậu, cho nên, cho dù ý thức của nó còn chưa bằng đứa trẻ ba tuổi, nhưng nó đã có thể nhận rõ được hương vị hơi thở từng người, tại nơi này, hương vị của Thước Nhạc là gần gũi nhất.

"Hì—- đứa trẻ ngoan, thả bọn họ xuống nhé? Nơi này không có ai làm hại con cả, từ từ buông xuống." Thước Nhạc cẩn thận bắt lấy một dây leo của tường vi gai vàng, phía trên có rất nhiều gai, cậu chỉ có thể khẽ chạm vào, truyền thông điệp của cậu qua đó, nếu ngay từ đầu nó đã không dùng độc thì giờ cũng sẽ không, cậu rất hoài nghi đối với loại độc gặp là chết kia.

Động tác của nó rất chậm nhưng có thể thấy nó quả thật vâng lời, "Được, cứ vậy, từ từ thả xuống, đúng—- giỏi lắm, từ từ nâng lên. Đúng—" Thước Nhạc quay đầu nháy mắt với đám dị năng giả. Hai người bị thương được nâng ra ngoài, tình huống của hai người kia không quá khả quan, khắp người bị cào rách, cần cứu chữa khẩn cấp.

Đã không còn con tin, Thước Nhạc đi về phía thân cây, cậu phải cẩn thận kiểm tra tình huống của tường vi gai vàng, xem vì sao ngay cả dị năng giả hệ thực vật cũng không thể khống chế nó. Hơn nữa, cậu cũng muốn biết sao nó lại tiến hóa nhanh như vậy.

Cơ thể không có vấn đề gì, vẫn sức lực tràn trề.

Tình huống khẩn cấp được giải trừ, thấy không còn vấn đề gì, hơn mười dị năng giả hệ thực vật trong căn cứ cũng thả lỏng, bởi vì gần đây ít nhiệm vụ nên mới gặp phải chuyện này. Vừa rồi hơn mười người hợp lực cũng không thể khống chế gốc cây kia, loại tình huống này trước nay chưa từng xảy ra. Việc khống chế

thực vật của dị năng giả là năng lực cơ bản nhất, gốc cây này dù có mạnh nhưng hơn mười người họ hợp lực thì đâu thể không khống chế được chứ nhỉ. Nhưng chỉ có đối với gốc cây này lại không có cách nào, bọn họ đã bắt đầu hoài nghi năng lực của mình.

Tại nơi họ không nhìn thấy, mặt Thước Nhạc lúc đỏ lúc trắng. Từ nơi sâu nhất trong gốc thực vật này truyền tới một lượng tin tức, vô cùng loạn, càng giống như đứa nhỏ chưa biết nói, chưa hiểu chuyện đang kể lể, cậu chỉ có thể từ trong đó tìm kiếm thông tin hữu ích. Những tin tức lần lượt đưa ra, Thước Nhạc cũng hiểu được nguyên do.

Nó hẳn đã hấp thụ một loại khoáng thạch mới sinh ra trí tuệ, ban đầu, trong nhà kính rất thoải mái, nhưng từ ngày hôm qua, đất đai đã không tạo cảm giác thoải mái nữa, khiến nó khó chịu, nó chạy đi.

Hiện tại, Thước Nhạc đã có thể xác định, gốc tường vi gai vàng này đã trở thành giống lai mới giữa thực-động vật. Nó vốn là một loài thực vật nhưng hiện tại lại có được thần kinh cảm giác, còn có thể vận động, chỉ cần là nơi có đất thì có thể duy trì trạng thái vận động.

Thước Nhạc vỗ vỗ lên thân cây tường vi gai vàng, để nó yên tĩnh ở lại đây. Xoay người rời đi, đi thẳng tới đám người Lý Tiếu bên kia, đi ngang qua đám dị năng giả hệ thực vật, thấy bộ dáng uể oải của họ, giải thích, "Không thể khống chế không phải vì dị năng của các cậu yếu, tường vi gai vàng của hiện tại đã không thể dùng từ "thực vật" để định nghĩa nữa." Khẽ gật đầu với tiểu Nam, cậu rời đi.

"Anh ta là ai vậy?" Dị năng giả thường xuyên chấp hành công tác bên ngoài hỏi. Mấy người biết rõ thì nhìn nhau không nói, cho dù không có chính sách bí mật thì họ cũng không nói, nhìn tường vi gai vàng đã yên tĩnh lại, mấy người xoay người rời đi. Nếu không thuộc phạm trù thực vật thì chẳng liên quan gì tới họ cả.

"Kiêu cái quái gì chứ?" Người hỏi kia hơi khinh thường nói.

Những người khác nghe thấy cũng không nói gì, họ có thể thấy rõ sự tiến bộ của đám người kia, hiện tại nghĩ đến, quả thật có liên quan đến vườn cây. Hai người mờ mịt nhìn theo bóng Thước Nhạc, nghĩ xem làm sao có thể vào vườn cây, nơi đó có thứ họ muốn.

Đứng cạnh Lý Tiếu có khoảng mười một mười hai người, chỉ có bốn người cậu không biết. Thư ký Diệp, viện trưởng Trương đều có mặt, những giáo sư khác cũng đã quen khi tham dự bài giảng của cậu, còn lại bốn người không quen kia thì có một vị mặc quân trang, hai ngôi sao trên vai kia hẳn là tướng quân Trương Thông. Ngoài ra còn có một người trung niên hơn bốn mươi tuổi mặc quân trang, khí chất bất phàm, Thước Nhạc cảm thấy trong cơ thể hắn tràn ngập năng lượng, rất đáng chú ý. Hai người còn lại không rõ tuổi kia chắc là giáo sư mới tới.

Thấy cậu đến, mấy người đều ngừng nói chuyện, chuyển tầm mắt về phía cậu.

"Không có chuyện gì, có thể rút lui rồi, cứ tạm để tường vi gai vàng ở bên ngoài, trong nhà kính xuất hiện vài vấn đề, cần giải quyết xong mới đưa nó về được. Đem thứ này nấu lên, mỗi người uống một ngụm thì có thể tỉnh lại." Đưa mấy đóa hoa tường vi được hái từ trên tường vi gai vàng cho một vị giáo sư, tuy nhiên, nghĩ nghĩ vẫn giữ lại một cánh hoa dưới ngón áp út, "Lớn như vậy thì nấu một lít nước, khoảng mười phút thì đưa nước nấu được cho nghiên cứu viên, bọn họ biết lượng dùng, để họ điều phối, nếu uống phải thứ này sẽ khiến người ta hưng phấn, dùng nhiều không tốt." Giáo sư hơn năm mươi tuổi cẩn thận lắng nghe rồi nhanh chóng cầm đóa hoa đi tìm nhân viên y tế, không chút nghi ngờ. Mấy giáo sư mới tới rất nghi hoặc.

Tướng quân Trương Thông nghe Thước Nhạc nói thì đã ra lệnh rút lui, chỉ để lại vài nhân viên canh giữ bên cạnh, phòng trường hợp ngoài ý muốn, "Có thể xác định nguyên nhân không? Là hiện tượng cá biệt hay quần thể? Có nguy hiểm đến an toàn của căn cứ không?" Làm người phụ trách căn cứ, hắn cũng chỉ có khả năng bảo đảm an toàn mà thôi.

Thấy tướng quân Trương Thông, Thước Nhạc đột nhiên nhớ đến anh cả nhà họ Khúc, không biết vị tướng quân này muốn đặt quan hệ thông gia với anh cả cậu là có ý gì nữa.

"Hiện tại xem ra là hiện tượng cá biệt, tình huống cụ thể còn cần kiểm tra tiếp. Tuy rằng hôm nay xảy ra chuyện phiền phức, nhưng nếu nuôi dưỡng bình thường thì sẽ không xuất hiện tình huống như vậy nữa, không ảnh hưởng tới sự an toàn của căn cứ. Hơn nữa, vốn loại cây này không đáng sợ, những dị năng giả trên cấp 4 trong căn cứ đều có thể giải quyết." Nói xong thì đưa mắt nhìn qua mấy vị giáo sư quen biết, hy

vọng họ về sau có thể nuôi dưỡng bình thường. Sau khi giải quyết xong chuyện nơi này, cậu thật muốn xem lại báo cáo của họ một lần, đừng xảy ra chuyện nữa thì hơn.

Tướng quân Trương nghe Thước Nhạc nói xong thì quay đầu nói với viện trưởng Trương, "Các ông phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này, sau đó viết báo cáo trình lên. Tuy rằng nghiên cứu nơi này không thuộc quản lý của tôi nhưng tôi không hy vọng có chuyện nằm ngoài khống chế. Nếu lại phát sinh chuyện gì nữa thì căn cứ sẽ không nương tay." Nói xong nhìn về phía người đàn ông trung niên. Người đàn ông kia nhìn qua đánh giá Thước Nhạc, lại nhìn về phía Khúc Phàm, khóe miệng cong lên thành nụ cười, "Đi thôi, để cho bọn họ tự thu dọn." Sắc mặt Khúc Phàm không tự nhiên, khẽ ra hiệu sẽ gọi điện cho Thước Nhạc rồi đi theo.

Thấy thư ký Diệp mang vẻ kiêng dè đi theo sau, còn có vẻ mặt kia của tướng quân Trương, đoán rằng người kia thuộc hàng cao cấp của Cục Đặc Vụ, không chừng còn là thủ trưởng nữa ấy chứ, người này cũng quá thâm tàng bất lộ rồi đó.

Nhìn theo bóng họ rời đi, viện trưởng Trương nhìn chung quanh, nhân viên gần như đã rời đi hết, nói với Thước Nhạc, "Hai vị giáo sư này được điều tới từ viện khoa học từ nửa năm trước, là giáo sư sinh vật học, cậu đến làm quen chút đi. Đây là giáo sư Viên, đây là giáo sư Phương. Hai giáo sư, đây chính là giáo sư Thước, cậu ấy tuy rằng không ở vườn cây nhưng vẫn rất hiểu về vườn cây, về sau mọi người có thể cùng nhau nghiên cứu." Nơi này vẫn ở bên ngoài, không an toàn. Tình huống cụ thể của Thước Nhạc vẫn nên giữ bí mật, viện trưởng Trương nhìn nhìn mấy giáo sư chung quanh, ánh mắt mang ý cảnh cáo.

"Xin chào hai vị, có hai người gia nhập thì vườn cây sẽ rất phát triển rồi." Nghe giới thiệu về Thước Nhạc thì họ hiểu, quốc gia rất coi trọng người này. Vốn đã có mười chín vị giáo sư sinh vật học, hiện tại lại thêm hai vị, thật sự là phát triển mạnh mà.

"Chúng ta còn chưa nghiên cứu sâu về vấn đề này, về sau còn cần cậu ủng hộ." Giáo sư Viên có vốn hiểu biết rộng, nhưng ông không chỉ đặt nặng việc nghiên cứu mà còn rất tinh nhạy, thấy thái độ của tướng quân cùng viện trưởng, ông đã biết người này rất đặc biệt. Huống chi, đến đây mấy ngày thì đã hiểu nghiên cứu viên nơi này, ông cũng rất kinh ngạc, có vài thứ quả thật cần phải học lại từ đầu.

"Mọi người cùng nhau nghiên cứu." Thước Nhạc thầm than, thời gian này chắc lại không được thanh nhàn rồi.

Mọi người nói chuyện một lúc, có một nghiên cứu viên hơi trẻ chạy tới. Thước Nhạc biết cậu ta, cậu ta chính là người phụ trách ghi chép số liệu về tường vi gai vàng, có vẻ cậu ta là người đầu tiên uống thuốc giải, thuốc có hiệu quả nhanh, tuy nhiên chắc liều lượng chưa chính xác lắm, nhìn dáng vẻ cậu ta có hơi hưng phấn.

"Giáo sư." Biểu tình người này hưng phấn, động tác tay chân cũng nhiều.

"Cậu tìm tư liệu một tháng gần đây của tường vi gai vàng đến đây. Chủ yếu là số liệu về khoáng chất đút cho nó. Mọi tư liệu." Vậy đó, miễn để cậu ta cứ đứng đó nghẹn chết. (vì đang hưng phấn mà)

"Vâng ạ" Cậu ta nói xong rồi nhanh chóng chạy đi.

"Người này bình thường không như vậy, giờ có vẻ hơi hưng phấn." Lý Tiếu thấy viện trưởng Trương cau mày, thay cậu ta giải thích, miễn lưu lại ấn tượng xấu với lãnh đạo.

Viện trưởng Trương nghiêm mặt nhìn Lý Tiếu, quay đầu nói với Thước Nhạc, "Cậu vẫn ở lại vườn cây thêm một thời gian đi. Loại chuyện này không thể xuất hiện nữa." Tuy rằng ông nhận chức viện trưởng của Thước Nhạc, nhưng phòng thí nghiệm của cậu không ở đây, Cục Đặc vụ rất coi trọng nơi này, điều rất nhiều người mới về đây, nhưng hiện tại xem ra lại thành loạn, vậy để Thước Nhạc quay về chỉnh đốn lại đi.

Thước Nhạc bất đắc dĩ gật đầu. Những ngày nghỉ đáng thương của cậu vẫn chưa hết mà…. Oán trách đối với mấy vị giáo sư phụ trách nơi này rất sâu, cho dù chăm trẻ con cũng đâu có nhồi nhét như vậy chứ, không biết thừa dinh dưỡng là không tốt sao…..

"Lý Tiếu, ở đây đều là mấy giáo sư phụ trách bên kia? Phương hướng nghiên cứu của họ được quyết định thế nào? Sáng mai trình tư liệu lên, những phòng khác cũng cần chuẩn bị, từ ngày kia bắt đầu, mỗi ngày một nhà kính, tôi muốn thấy báo cáo của họ."

"Được, tôi sẽ đi sắp xếp."

Thước Nhạc dẫn đầu đi về phía trước, nếu đã quay về, vậy làm thôi.

Tình huống trong nhà kính còn tệ hơn cậu nghĩ, thổ nhưỡng hoàn toàn bị phá hư, một tầng tức nhưỡng cậu rải kia đã sớm mất hết tác dụng, mặt đất tràn ngập loại năng lượng không thoải mái. Ngồi xổm xuống cầm lên chút đất, cậu mẫn cảm nhận thấy một chút đau đớn, trên mặt đất thế nhưng có một tầng phóng xạ, có thể phá hỏng kết cấu của đất, hơn nữa còn có khoáng chất khiến thực vật chết đi.

Thước Nhạc sầm mặt, loại đồ này sao lại xuất hiện trong vườn cây, rồi lại biến sắc, ném đất trong tay đi, phủi phủi tay đi ra ngoài, đi vào nhà kính bên cạnh, cũng như vậy.

Lý Tiếu thấy cậu liên tục đi mấy nhà kính, sắc mặt ngày càng không tốt, đột nhiên nhớ tới điều gì, cũng biến sắc.

"Lập tức cách ly nhà kính, kẻ nào cũng không được tới gần. Báo với cấp trên, giới nghiêm toàn bộ. Đem những thực vật trong nhà kính số năm đến nhà kính số bốn đi. Sau đó cách ly nhà kính số năm, chuẩn bị trồng lại nhà kính số mười một mười hai."

Vẻ mặt Thước Nhạc rất xấu, vốn cậu còn tưởng rằng vì nhân viên nghiên cứu làm loạn với tường vi gai vàng mà thành, không ngờ nhà kính bị người ta phá hoại. Chắc hẳn chuyện này phát sinh từ hôm qua, nếu không phải do tường vi gai vàng đột nhiên tiến hóa, có trí tuệ, có thể chạy ra ngoài, gây ra chuyện lớn như vậy thì chờ đến lúc được phát hiện, những thực vật trong nhà kính đều sẽ bị phá hoại mất rồi. Những người có thể cảm nhận linh khí trong vườn cây rất ít, chờ bọn họ phát hiện ra thì đã muộn mất rồi. Bây giờ, ngoại trừ khu của tường vi gai vàng, nhà kính số tám thì nhà kính từ số chín tới số mười hai đều bị ô nhiễm, mấy nhà kính này đều thuộc loại nhỏ, thực vật bên trong đều rất quý giá.

Nghĩ một lát, Thước Nhạc lại hạ lệnh, "Kẻ nào cũng không được vào vườn cây số tám đến mười hai. Nhân viên trong vườn cây đều phải cách lý, các cậu nhanh chóng đi tiêu độc. Tôi sợ loại vật chất chứa tính phóng xạ này cũng có hại với cơ thể." Nếu có thể phá hoại tức nhưỡng đến mức độ này thì chứng tỏ lực phá hoại của loại khoáng chất kia rất mạnh, mấy dị năng giả thì không quá đáng lo nhưng nhóm giáo sư lại không được như vậy.

Lý Tiếu vừa thông qua bộ đàm truyền lại mệnh lệnh, vừa gật đầu.

Rất nhanh cả căn cứ bước vào chế độ giới nghiêm, tất cả quân nhân tập hợp bên ngoài kiểm kê nhân số, ở địa điểm nhất định chờ lệnh. Dị năng giả cũng tiến vào trung tâm, tiến hành sắp xếp điều tra. Nhân viên bộ an toàn trong căn cứ chia tổ hành động, các nhân viên nghiên cứu trong sở nghiên cứu được sắp xếp chờ điều tra. Nhân viên vườn cây bước vào trạng thái cách ly, không đến mười lăm phút, cả căn cứ đã được sắp xếp xong, tiến vào quân quản toàn diện.

Nhà kính số năm không bị ô nhiễm, nơi này nằm cách biệt với những nhà kính khác. Thực vật nơi này đều được trồng trong chậu, thuộc giống cây nhỏ, dễ di chuyển. Nhà kính số năm khá lớn, thích hợp sử dụng. Tác dụng chính của nó chính là sử dụng trong những trường hợp khẩn cấp, không ngờ tới lại thực sự được dùng đến.

Không sử dụng nhân viên nghiên cứu để di chuyển, tất cả những ai có thể tiếp xúc với nhà kính số tám đều trở thành đối tượng tình nghi. Nhân viên trong vườn cây đều bị cách ly, nhân viên khuân vác được chọn từ một nhóm quân nhân. Nhà kính số năm cũng không có thực vật bắt mắt này, không sợ bị bại lộ bí mật.

Thực vật trong nhà kính số chín đến mười hai đều phải trồng lại, nếu không chúng nó sẽ rất nhanh chết đi. Nơi này tuy rằng chỉ có bốn loại nhưng lại là loại thực vật được căn cứ đặc biệt cấp cho, rất trân quý, không thể từ bỏ được. Bốn loại này cũng được Thước Nhạc gieo trồng trong không gian, nhưng nếu muốn chuyển từ không gian ra thì rất khó, lại còn dễ lộ nữa. Mỗi loại vốn chỉ có một cây giống, cậu cũng không tiện giải thích nguồn gốc của chúng, cho nên đành phải cố cứu thôi.

Thước Nhạc nhìn lòng bàn tay hơi sưng đỏ, lắc đầu từ chối đề nghị của Lý Tiếu, tình huống này cho dù là dị năng giả cũng khó chống cự, dưới tình huống không rõ không thể mạo hiểm được. Lại cảm thấy may mà tường vi gai vàng tiến hóa, càng may mắn nhà kính số năm này không cho phép nhân viên tùy tiện tiến vào, nếu không còn không biết sẽ thế nào nữa.

“Đưa tôi bộ y phục cách ly.” Nếu nhanh tay, sau khi xong sử dụng linh tuyền tưới qua thì sẽ không sao nữa.

“Cũng đưa tôi một bộ đi.” Mấy vị lãnh đạo trong căn cứ đi đến, Khúc Phàm vốn định chờ Thước Nhạc về nhà cũng theo đến, tất nhiên không thể để mình cậu đi vào, dù nói sao nơi này cũng là tâm huyết của Thước Nhạc, cũng không biết ai làm nữa, chờ xong việc nơi này lại điều tra, xem ra là bút tích của quốc gia nào đó rồi. Thực vật nơi này được giám sát nghiêm ngặt, không cách nào trộm được, vậy phá đi, không thể buông tha.

“Cũng cho tôi một bộ.” Mấy lãnh đạo thấy vậy cũng muốn.

Khúc Phàm nhìn nhìn cục trưởng, nghĩ hắn cũng mạnh nên không nói gì.

89. Chương 88: Giải Quyết

"Đây là cục trưởng của chúng ta, cục trưởng Lý." Trước khi vào nhà kính, Khúc Phàm giới thiệu cho Thước Nhạc.

Đúng như cậu nghĩ, "Chào cục trưởng Lý."

"Ha ha, trước kia đã muốn để tiểu Khúc giới thiệu với cậu, hôm nay mới có cơ hội, chúng ta làm việc đi đã, sau đó tôi mời mấy cậu ăn cơm nhé." Cục trưởng Lý cười nói.

Cũng không nhiều lời vô nghĩ, ba người mặc quần áo cách ly theo Thước Nhạc đi vào nhà kính số mười một. Lựa chọn gian này đầu tiên là bởi vì năng lực chống cự của thực vật nơi này yếu nhất, hiện tại đã bị thương hại nghiêm trọng.

Đây là một gốc cỏ sao, gọi là cỏ sao bởi vì lá của loại cây này có hình dạng như sao năm cánh, nhưng không phải loại ngôi sao năm cánh cân xứng bình thường, bởi vì không rõ tên nên được Thước Nhạc đặt tên như vậy. Loại cỏ này rất quan trọng với bọn họ. Hiện tại đã nghiên cứu được nó có hơn mười loại công dụng, có hiệu quả trị liệu với những bệnh về tinh thần, càng quan trọng với dị năng giả. Dị năng giả bởi vì có tinh thần lực to lớn, rất dễ dàng xuất hiện các vấn đề về tinh thần, loại cỏ sao này là thuốc tốt nhất.

Đây cũng không phải giống cây từ thời thượng cổ mà trước đó Cục Đặc vụ đã có được nó. Tuy nhiên, tác dụng của cỏ sao khi đó rất nhỏ, sau khi được Thước Nhạc cải tạo, tăng cường hiệu quả của nó. Khiến một loại thảo dược tiến hóa cũng không phải chỉ cần linh khí là được, cỏ sao có đầy khắp khu Vân Quý, nhưng có dù có tích linh khí bao lâu chăng nữa cũng không thể tiến hóa đến bước này, cần phải được tinh thần lực chải chuốc qua, ổn định thức hải mới có được hiệu quả trên. Đây cũng là loại thực vật đầu tiên Thước Nhạc thông qua thực nghiệm gien đào tạo ra, cũng là loại thực vật duy nhất có thể chứng minh thành tựu của cậu trong lĩnh vực gien. Nó có ý nghĩa đặc biệt với Thước Nhạc.

Cỏ sao vốn là một loại cỏ lớn cớ bàn tay, phiến lá nhỏ mang hình dáng bất quy tắc, không có hoa, thông qua rễ mà sinh sản. Sau khi được Thước Nhạc đào tạo, cỏ sao cao gần một thước, nhiều lá dài, phiến lá đều cân xứng, mặt sau phiến lá đa phần là nước, hơi vàng, không có hoa, bộ rễ phát triển.

Tác dụng của cỏ sao rất lớn, tuy nhiên, tiếc nuối duy nhất của Thước Nhạc là cậu chỉ có thể tạo ra ba gốc cỏ này. Tuy rằng bộ rễ của nó phát triển nhưng tỉ lệ đâm chồi thêm của cỏ sao cũng chỉ có một phần mười, hơn nữa, tốc độ sinh trưởng rất chậm. Hai gốc cỏ trong không gian đã có ý thức, cậu không thể tiến hành nghiên cứu nữa, gốc còn lại này rất quý giá. Từ đó, cậu cũng nhận ra rằng tức nhưỡng cùng linh tuyền không phải vạn năng.

Ba người vào nhà kính, cây cỏ cao một mét rậm rạp đã có dấu hiệu héo rũ. Nhìn thấy tình huống này, Thước Nhạc rất đau lòng, có thể nói, cậu nguyện ý dùng tất cả cây cối trong nhà kính đổi lấy gốc cây này. Nó chẳng những có hiệu quả với dị năng giả, cũng rất hiệu quả với bọn họ. Về sau, khi bọn nhỏ tu luyện, có nó thì tỉ lệ tẩu hỏa nhập ma sẽ rất nhỏ, còn hữu dụng hơn so với những phương thức khác trong đầu cậu. Nhà kính số mười một được cậu dặn dò cẩn thận, trừ khi đến ghi chép thì không ai được vào, cho dù cần lấy mẫu vật cũng phải do cậu làm, không ai có thể nhúng tay vào. Không ngờ giờ lại thành ra như vậy.

Phải di chuyển thật nhanh cỏ sao này, Thước Nhạc lấy ra ba cái cuốc, nhẹ nhàng cào, "Như vậy, nhất định phải khống chế tốt sức lực, nếu có thể thì sử dụng tinh thần lực vây lấy cuốc thì sẽ càng thêm dễ." Thước Nhạc làm mẫu cho hai người, cào nhẹ để lộ ra bộ rễ. Cỏ sao là một người khổng lồ bé nhỏ, sở dĩ một mình nó chiếm cả một nhà kính cũng bởi nguyên nhân này, riêng bộ rễ chiếm cứ một góc nhà kính rồi.

Công việc như vậy rất khảo nghiệm năng lực của ba người, vừa phải cố hết sức không để đất lún xuống, vừa phải cẩn thận bới rễ cây ra, rễ rất nhỏ rất yếu, phải vô cùng nhẹ nhàng. Hiển nhiên, hai người Khúc Phàm và cục trưởng Lý đều là cao thủ, lực khống chế rất tốt, tinh thần lực vây lấy cái xẻng, luôn luôn chú ý tới trạng thái của cây, còn có thể rất nhanh xới đất lên nữa.

Khi thực hiện được một nửa thì phát sinh vấn đề, bộ rễ của nó trải dài trên mặt đất, ba người không có chỗ đặt chân, Khúc Phàm ngẩng đầu nhìn, nhảy khỏi nhà kính, cầm từ ngoài vào ba sợi dây thừng, buộc chặt trên đỉnh nhà kính, rồi buộc thêm một sợi nữa cố định bộ rễ, tốt hơn rất nhiều.

Bộ rễ này quả thực rất phát triển, những chiếc rễ con thanh mảnh như tóc bao phủ khắp nhà kính. Thước Nhạc nhìn thấy bộ rễ thì nhíu mày, vốn trên bề mặt của nó phải là màu trắng nhưng giờ lại hơi ngả xanh, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

"Không thể nhổ lên trồng lại được, tôi đi làm chút dịch dinh dưỡng." Phải rửa sạch đã. Đi ra ngoài nhà kính, hành lang sáng ngời trống rỗng, cậu đi vào phòng dinh dưỡng, lấy dụng cụ ra, bỏ nước hồ, linh tuyền vào pha chế theo tỷ lệ thích hợp, có thể để thực vật hấp thu càng nhiều linh khí, tiến hành quá trình thải

độc, lại phòng ngừa việc quá thừa linh khí, thực vật không thể thừa nhận. Ngoại trừ làm một bình lớn còn làm thêm một bình nhỏ để rửa sạch những loại thực vật khác.

Sau khi chuẩn bị xong, Thước Nhạc dùng xe đẩy đưa hai bình dinh dưỡng đến cửa nhà kính, sau này chuyện gì cũng phải tự làm, trước khi chưa bắt được kẻ tình nghi thì không thể bảo đảm an toàn được.

Khúc Phàm và cục trưởng Lý đã đào xong, hai người đều rất cẩn thận, không dám làm ra hành động dư thừa nào, "Không cần như vậy, có thể thu gọn chúng vào một chỗ, không làm hư hỏng là được, chờ loại bỏ chất độc rồi từ từ điều giải." Bởi vì di chuyển khó khăn, gốc cây này sẽ không đưa đến nhà kính số năm.

Hai người một ôm rễ, một ôm cây, dựa theo sự chỉ dẫn của Thước Nhạc đặt vào trong bình dinh dưỡng. Ba người đồng thời thở phào, "Giờ mới biết gieo trồng hoa cỏ cũng phải thật cẩn thận, độ khó có khi còn khó hơn luyện công đó, ha ha—-" Lý Cảnh Phong lần đầu làm chuyện này, đổ đầy mồ hôi.

Thước Nhạc cười, "Những chuyện còn lại làm dễ hơn."

Quả thực còn lại dễ làm hơn, ba nhà kính còn lại kia, thực vật trong đó có sức chống cự mạnh hơn cỏ sao nhiều, hơn nữa dưới sự chăm lo của linh khí sẽ rất nhanh khôi phục. Thước Nhạc cũng đưa tường vi gai vàng bên ngoài kia vào nhà kính số năm, tường vi gai vàng sau khi được linh thủy rửa sạch thì càng thêm hoạt bát, tò mò với mọi thứ như trẻ con vậy. Cuối cùng, Thước Nhạc không thể không trấn an nó, miễn để nó lại đi hành hạ những loại thực vật khác. Vốn diện tích nhà kính số năm khá lớn, nhưng bởi sự có mặt của tường vi gai vàng mà trở nên hơi nhỏ.

Việc quan trọng còn lại là thanh lọc toàn bộ số nhà kính kia. Phải loại bỏ toàn bộ đất trong nhà kính, công việc này tuy rằng rất rườm rà nhưng ba người khác thường thực hiện cũng dễ hơn nhiều. Có điều Khúc Phàm và cục trưởng Lý mặc quần áo phòng hộ khó dùng sức, sau khi cởi ra cũng để họ trực tiếp cảm nhận được độ ô nhiễm của mảnh đất này. Khi sử dụng năng lượng dưới nhà kính, hai người cũng vô cùng khó chịu. Năng lượng có tính phóng xạ này còn có hại với cả người tu hành, càng huống chi người thường.

"Cục trưởng, hai nghiên cứu viên có vấn đề." Lý Tiếu vẫn luôn đứng bên ngoài theo dõi sự an toàn, biết rõ mọi chuyện, trong vườn cây lại xảy ra vấn đề, cậu ta lập tức tới điều tra.

"Tình huống nghiêm trọng không?" Cục trưởng Lý cau mày hỏi.

'Hai người đều hôn mê sâu, nội tạng bắt đầu suy kiệt. Tuy đã khống chế bệnh, nhưng không có chuyển biến tốt đẹp."

Thước Nhạc và Khúc Phàm liếc nhìn nhau, Khúc Phàm khẽ gật đầu, Thước Nhạc nói với họ, "Loại vật chất này có tính phóng xạ, chúng tôi chưa thể xác định là vật chất gì, tính phóng xạ của nó rất mạnh, tôi xem qua ghi chép về sự khác thường của tường vi gai vàng dẫn tới việc nó rời đi, trong căn cứ chỉ có năm nghiên cứu viên tiến vào quan sát, cũng chỉ năm người họ đi vào nhà kính đã cách ly, nhưng cũng không tiếp xúc trực tiếp với đất. Ba người chúng tôi vì có tinh thần lực bảo hộ, không cảm thấy gì, nhưng căn cứ vào sự tiêu hao tinh thực lực thì biết loại chất này có hại với dị năng giả. Những người khác càng không có sức chống cự. Chúng ta phải chuẩn bị thật tốt. Nhóm nghiên cứu viên sợ rằng sẽ bị ảnh hưởng." Lại nghĩ

một chút, 'Hiện tại tôi đi điều chế một chút dịch dinh dưỡng, tranh thủ tăng cường sức đề kháng của nhân viên đã được cách ly."

"Lý Tiếu, thông báo cho tổ sinh hóa nhanh chóng xác định thành phần nguyên tố của chất phóng xạ, chuẩn bị doanh trại Ba Liên gần đây nhất làm chỗ ở cho nhân viên cách ly, đưa nhân viên từ vườn cây qua đó. Xác định danh sách nhân viên có thể tiếp xúc với chất phóng xạ trong hai ngày qua, cách ly, căn cứ tiến hành chuẩn bị giới nghiêm chiến đấu. Khúc Phàm gọi nhân viên đội Avề, phong tỏa mấy nhà kính này, rồi xử lý. Thước Nhạc, có thể niêm phong nhà kính chứ?"

"Có thể, nhà kính có thể niêm phong hoàn toàn, hơn nữa tỷ lệ loại vật chất này truyền qua không khí rất nhỏ, tỷ lệ lây qua da rất lớn, tỷ lệ lây bệnh cho nhau cũng nhỏ. Chỉ cần xác định danh sách thì có thể khống chế trong phạm vi nhất định, chỉ cần không vào vườn cây, không đi qua ba hành lang quanh đây thì tỷ lệ mắc bệnh cũng nhỏ. Tường vi gai vàng rời khỏi nơi này, đất được mang theo rất sạch, khi ấy tôi không phát hiện vật chất phóng xạ. Nhân viên bị lây phóng xạ cũng thu hẹp lại một chút. Đất trong những nhà kính kia đã được xử lý đặc biệt, chỉ cần không tiếp xúc trực tiếp thì có thể ngăn ngừa, cho nên có thể cách ly hoàn toàn." Hô hấp của cậu không có vấn đề nên tính lây nhiễm qua không khí rất nhỏ.

"Được, hiện cậu không cần lo nơi này, trước điều chế dịch tiêu độc, sau đó đi xem hai nhân viên bị thương rồi tiến hành trị liệu." Hiện tại trọng điểm là những nghiên cứu viên bị nhiễm chất phóng xạ đó.

"Được. Tôi đi ngay." Thước Nhạc bước vào phòng điều chế, đổ thật nhiều nước hồ vào thùng rồi lại cho thêm ba giọt linh tuyền, cũng không phải cậu không muốn cho nhiều, mà linh khí trong linh tuyền rất nhiều, cơ thể cha mẹ cậu điều dưỡng tốt như vậy mà khi sử dụng cũng phải một tháng mới hết một giọt, nếu không sẽ trở thành thuốc độc. Về điều này, lại khác với thực vật, năng lượng hấp thu của chúng mạnh hơn con người rất nhiều.

Ngoại trừ hai thứ trên, Thước Nhạc còn cho thêm bốn viên thuốc giải độc, đây là đan dược do cậu luyện chế, khi luyện chế không quá thành công, không có tác dụng với người tu hành, nhưng lại có tác dụng giải độc tốt với người thường.

Bỏ thêm đan dược vào, chất lỏng hóa thành màu nâu nhạt, hy vọng sẽ có chút hiệu quả, nhưng cho dù không hiệu quả cũng có thể đề cao sức đề kháng.

Đưa dịch dinh dưỡng cho Lý Tiếu, "Cậu đem thứ này vào bình phung lên người, ừm, làm vậy đi, cậu đặt nó vào phòng tiêu độc để mọi người thay phiên đi vào tiêu độc." Phòng tiêu độc có hệ thống phun, sử dụng rất tiện.

Nhìn theo Lý Tiếu rời đi, Thước Nhạc về văn phòng của mình, trước khi chữa cho người khác thì phải xử lý tay mình đã. Đổ linh tuyền vào trong bồn tắm, khác với những người kia, Thước Nhạc dùng tay tiếp xúc trực tiếp với đất, thương tổn rất lớn, vẫn chưa xử lý, sưng rộp lên. Tính xâm nhập của thứ kia rất mạnh, cậu làm như vậy thì cơ thể cũng có thể bị tổn thương. Thân thể Thước Nhạc chìm vào trong bồn tắm vừa ngứa vừa đau, đây là tác dụng của linh tuyền. Ngâm cả người trong linh tuyền, cảm nhận tác dụng của linh khí với cơ thể, cảm giác trên tay dần biến mất, không thuộc về thân thể mình nữa. Khoảng một phút sau, tay lại khôi phục, nhưng vết sưng rộp cũng tan biến. Linh tuyền quả nhiên rất có tác dụng. Năm phút sau, năng lượng trong linh tuyền bị cậu hấp thu hết, trở thành nước bình thường. Thước Nhạc vừa lòng lau cơ thể. Trong chuyện tu hành, cậu cũng tiến bộ rất nhiều, hiện tại, tốc độ hấp thu đã nhanh hơn.

Thay áo blouse trắng, lái xe đến phòng y tế. Hiện tại nơi này là trọng địa giới nghiêm, người bị tường vi gai vàng làm hôn mê lúc trước hầu như đều là nghiên cứu viên, bọn họ đều có khả năng bị thương, cho dù uống nước thuốc tỉnh lại nhưng cũng chưa thể rời đi, cách ly luôn trong này. Cho dù có nghiên cứu viên biết rõ về tường vi gai vàng xử lý, nhưng cũng có nhiều người không thể chỉ dùng thuốc giải mà khỏi ngay được, dù sao những thay đổi của tường vi gai vàng cũng chưa được thống kê. Tuy nhiên, di chứng để lại cũng không quá lớn, có điều sẽ khiến người ta hưng phấn quá mức mà ngủ không yên thôi. Điều khó chịu duy nhất là không thể giam họ lại trong phòng.

"Không sao, cứ để họ chạy mấy vòng đi, để họ vận động, chờ thuốc hết tác dụng phụ là được." Khi vào bệnh viện thì y tá trưởng lập tức nói với cậu những chuyện này, quá hưng phấn luôn rồi.

"Được—-" Y tá trưởng nghĩ cũng thấy đúng, cho dù cách ly cũng phải để họ làm gì đó mới được.

Đi theo y tá vào phòng quan sát mới thành lập ở tầng 3, mọi thứ nơi này đều được chuẩn bị như phòng bệnh truyền nhiễm, tuy nhiên, Thước Nhạc cũng không để ý, tỷ lệ lây bệnh cho nhau cũng không lớn.

Không mặc quần áo cách ly mà y tá đưa cho, cứ vậy đi vào, dựa theo tình trạng cơ thể cậu bây giờ, ngoại trừ động trực tiếp vào chất phóng xạ nếu không thì chẳng sao cả.

Trong phòng bệnh có bốn nhân viên y tế đang tiến hành trị liệu, trong đó có hai người tương đối có uy tín trong bệnh viện của cậu.

Luân phiên khám cho hai bệnh nhân, phần da lộ ra bên ngoài sưng đỏ nghiêm trọng, tuy nhiên không chảy máu hay thối rữa, dùng thần thức thâm nhập thân thể họ, máu hơi thay đổi, nội tạng có dấu hiệu suy kiệt. Khiến cậu thấy lạ là nơi sưng đỏ của người bệnh thì máu có chứa những tế bào màu đen, nếu không dùng thần thức quan sát thì không thể nhìn ra được, dùng thuốc sẽ không có hiệu quả lắm, cũng chỉ có thể giảm bớt tình trạng suy kiệt thôi.

Lại nhìn bệnh án, trao đổi tình huống với mấy bác sĩ phụ trách, Thước Nhạc ở lâu trong phòng y tế cũng đã tạo được uy tín cho mình, mấy bác sĩ cũng rất phối hợp.

Tình huống hơi khác so với bị nhiễm phóng xạ. Khẽ nhíu mày, lấy ra một ống tiêm nhỏ, rút chút máu từ hai bệnh nhân, "Tiến hành kiểm tra đo lường độc tố."

Bên cạnh là phòng xét nghiệm, kết quả rất nhanh được mang đến, "Dùng năm mililit nước muối sinh lý hóa hòa tan, chia làm năm lần tiêm vào tĩnh mạch, mỗi lần tiêm cách nhau 5 phút." Thước Nhạc lấy ra hai viên giải độc, cơ thể họ tuy rằng bị nhiễm phóng xạ nhưng không nghiêm trọng, chỉ có thể coi là thương tổn rất nhỏ. Họ biểu hiện ra bệnh trạng nghiêm trọng như vậy, nhất định do nguyên nhân khác. Giờ xem ra, người phá hoại kia quá độc ác, trong vật chất phóng xạ kia còn hòa thêm một loại độc, loại độc kia hẳn có tính bốc hơi, sau khi hít vào sẽ tiến vào máu, biểu hiện ra bên ngoài tựa như bị nhiễm phóng xạ, nếu cứ trị theo cách trị nhiễm phóng xạ thông thường sẽ khiến hai người này gặp nguy hiểm. Loại độc này chỉ tồn tại trong nội tạng, lẫn vào trong chất phong xạ, nơi khác chỉ có một phần siêu nhỏ, kiểm tra bình thường sẽ không phát hiện ra, rất ít người có vết thương chảy máu.

Lúc này đã thấy được hiệu suất của quân nhân, thuốc giải độc rất nhanh được hoàn thành, tiêm mũi thuốc giải đầu tiên thì đã có chuyển biến tốt. Sau khi tiêm xong năm mũi, hai bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, "Tiếp tục quan sát." Máu có chứa bệnh độc cũng được mang đi nghiên cứu, hy vọng có thể tìm ra thuốc giải, thuốc giải độc của cậu có thể giải bách độc, nhưng vẫn không đúng bệnh, nếu dùng sẽ lãng phí. Tuy nhiên, hai người này sẽ nhân họa mà gặp phúc, sau này làn da sẽ rất đẹp.

Ra khỏi phòng bệnh thì gọi điện báo cáo tình huống cho cục trưởng, bộ an toàn đã tra xét một lần, tuy còn chưa bắt được hung thủ nhưng đã có thể tìm ra những người có nguy cơ trúng độc. Ngoài hai người này còn có ba nghiên cứu viên tiến vào nhà kính, còn có mấy giáo sư cùng vào nhà kính số tám với Thước Nhạc nữa.

Đã tìm ra mấu chốt của vấn đề, để mấy người uống ngay thuốc giải độc hòa tan kia, mãi đến tối cũng không xảy ra chuyện gì. Mọi người hầu như đã được giải quyết.

Đến đêm, Thước Nhạc và Khúc Phàm không về nhà, sau khi kiểm tra đo lường thì phát hiện đây là một hợp chất. Loại hợp chất này có tính phóng xạ, hơn nữa còn chứa một loại độc hợp thành, rất giống độc rắn, rất độc, sau khi chạm vào sẽ tạo ra chứng bệnh như nhiễm phóng xạ, người bị thương sẽ tử vong trong vòng tám giờ. Hai loại chỉ khi dung hợp lại mới có tác dụng, nếu tách ra, độc tính sẽ yếu sau ba mươi giây, nhiều nhất cũng chỉ khiến người ta thấy khó chịu. Loại vật chất có tính phóng xạ này có thể kéo dài thời gian của độc này.

Hai giờ đêm, thuốc giải độc được nghiên cứu ra, lúc này mới hoàn toàn giải quyết tình trạng nguy hiểm trong năm gian nhà kính. Đất bên trong cũng được đổi mới hoàn toàn.

Vừa ngủ được một tiếng, Thước Nhạc đã bị điện thoại đến đánh thức, người trong bộ an toàn gọi đến báo người hạ độc đã bị phát hiện, là nghiên cứu viên vừa tới chưa được một tháng. Hắn ta chưa thông qua kỳ sát hạch nên không thể vào mấy nhà kính lớn, hắn ta bị phát hiện chết bên ngoài ký túc xá. Nguyên nhân tử vong là vì loại độc này. Trải qua sự kiểm tra về dị năng giả, người này hẳn là một dị năng giả, khi hắn ta vào căn cứ cũng không bị phát hiện. Hắn ta dấu rất kỹ, ngay cả tinh thần lực cũng duy trì ở mức người thường, nếu không phải họ sử dụng phương pháp đặc biệt kiểm tra cơ thể hắn ta, cũng có thể đã bị bỏ qua.

Người nọ chỉ phá hoại năm nhà kính, sau đó rời căn cứ, bởi vì đúng dịp năm mới, người trong căn cứ có vài ngày nghỉ, sau khi phê chuẩn có thể ra ngoài. Bởi vì hắn ta cũng không phải nhân viên nòng cốt, cấp bậc bí mật không cao cho nên hắn ta mới có thể trọ trong Yến Kinh.

Người này hẳn không hiểu được tác hại của loại vật chất kia, cho nên sau khi về đến nhà, không lâu sau đã nhiễm độc mà hôn mê rồi tử vong.

Người trong bộ an toàn đang điều tra tiếp, nghiên cứu viên kia chết đi để lại rất nhiều nghi vấn không lời giải, đây là một âm mưu to lớn, người đứng phía sau còn chưa điều tra ra. Lệnh giới nghiêm trong căn cứ được hủy vào ba ngày sau, tuy nhiên vườn cây lại tiếp tục tiến hành thẩm tra chính trị. Sự việc lần này đã cảnh tỉnh mọi người, về sau khi sắp xếp nhân viên cũng phải nghiêm ngặt.

Thước Nhạc lại tiếp quản vườn cây, rất nhiều chuyện chờ cậu làm.

Liên tục làm việc ba ngày, cũng chỉ về nhà được một lần, Thước Nhạc xem qua những số liệu quan sát cùng tư liệu về phương hướng nghiên của của vài giáo sư, cũng không phải giáo sư nào cũng đồng ý, những người từng nghe bài giải của cậu thì cũng nhanh chấp nhận, càng hy vọng cậu có thể đưa ra ý kiến. Những giáo sư khác lại không đồng ý, không phải mọi giáo sư đều thuộc viện nghiên cứu quân khu, đa phần đều được điều tơi từ viện nghiên cứu từ khắp nơi, thậm chí còn có vài viện sĩ thuộc viện khoa học quốc gia. Những giáo sư này giữ bí mật về tư liệu nghiên cứu của mình, kỳ thật cũng không ai lại muốn đưa thành quả nghiên cứu của mình cho người khác xem, cho dù ở đâu cũng đều kiêng kỵ.

Thước Nhạc cũng hiểu điều này, tuy nhiên những thứ trong đầu cậu sau khi được được sắp xếp lại thì có rất nhiều thứ hữu ích, trong đó cũng có nhiều nghiên cứu về thực vật, cậu tổng kết những điều mà người thường có thể sử dụng, sẽ không quá phi thực tế, sẽ không quá kinh hãi thế tục, có thể để người ta chấp nhận. Những điều này cũng có thể nâng cao phương pháp chữa bệnh trong nước, mặt khác còn có thể nâng cao khoa học kỹ thuật sinh vật, đạt tới tầm dẫn đầu quốc tế. Càng nói lại càng thấy thẹn, về những mặt này thì so ra có kém hơn những nước khác. Cậu thành lập vườn cây, làm ra một hệ thống thực vật mới, giờ đã thành công, không những trợ giúp dị năng giả, phương diện y học cũng rất tiến bộ, nếu không cũng không bị nhiều người nhòm ngó như vậy. Nhưng giờ xem ra, cứ để mặc họ như vậy, không chừng lại tạo ra bi kịch lớn nữa.

Cũng bởi vì vậy mà Thước Nhạc yêu cầu xem tư liệu nghiên cứu của họ, cậu cũng biết điều này không thể cho nên tìm đến viện trưởng Trương. Cậu cũng đâu muốn trộm thành quả nghiên cứu của người khác, thậm chí còn đưa ra ý kiến giúp cho họ nữa cơ mà. Hiện tại, cậu đã khác trước, nghiên cứu về thực vật của cậu đã vượt xa hơn bất cứ ai. Tuy nhiên việc này không thể cưỡng ép được, những giáo sư đó đều có cấp bậc cao hơn cậu, cậu không quản được. Viện trưởng Trương cũng không giúp được gì, nhưng cậu không vội, xem của những người khác trước đã, dù sao giờ vườn cây đã phát triển thành trung tâm nghiên cứu cỡ lớn, có vài việc không thể dễ dàng giải quyết. Tuy nhiên, cậu vẫn để chuyện này trong lòng.

Những tư liệu đó không thể để lộ ra bên ngoài, chỉ có mình Thước Nhạc xem. Cậu thấy rất phiền, dùng ba ngày khắc những tư liệu này vào ngọc giản, sau đó ghi nhớ bằng thần thức, đây là một phương pháp ghi nhớ hiệu quả. Đem tư liệu hình ảnh vào ngọc giản, đây là một quá trình điêu khắc, không cần người khắc hiểu, đây cũng là một quá trình, thông qua ngọc giản, người khắc có thể biết những thứ có trong đó. Giống như ghi một đĩa CD, không cần biết là gì, có thể ghi lại là được. Dùng thần thức có thể xem những thứ ghi trong ngọc giản, tri thức đó rất nhanh được đại não ghi nhớ, tuy rằng không thể lập tức hiểu hết, nhưng cũng nhớ hết, chỉ cần từ từ sắp xếp, lý giải là được. Ngọc đồng giản sẽ đóng vai trò môi giới, người tu chân trước kia đa phần dùng cách này để truyền thừa, rất hiệu quả. Sau khi hiểu được cách này, Thước Nhạc và Khúc Phàm lúc nào cũng mang nó theo, một là có thể ghi chép nhanh lại, cái khác là tác dụng ghi nhớ của nó rất mạnh. Mấy đứa trẻ nhà họ cũng rất thích cách này, nhưng vì thần thức còn nhỏ yếu, không thể ghi chép nhanh như họ được.

Sau khi ghi chép xong, Thước Nhạc trả tư liệu lại, chào Lý Tiếu rồi rời đi. Ba ngày nay không thể ở cùng đám nhỏ, nhớ lắm rồi.

Giáo sư trong vườn cây nhìn tư liệu được trả lại, hơi nghi hoặc, không hiểu sao lại trả lại nhanh thế.

Khúc Phàm ở trong thành phố, Thước Nhạc tự lái xe về, vừa vào cửa, chú Lâm đã đi từ trong phòng ra, "Nhạc Nhạc, ngài Lý mang theo hai người nữa đến."

Lý Sáng, hắn ta tới làm gì nữa vậy?

90. Chương 89: Tặng Lễ

Mới vừa vào sân, đám nhỏ đã chạy lại, bởi vì cả hai người họ đều không ở nhà, khách đang do mấy người già tiếp đón, bọn nhỏ vừa ngủ trưa xong, đang uống trà chiều ở Đông Sương phòng. Đám nhỏ rất tinh, Thước Nhạc vừa vào là tụi nó biết ngay. Mấy ngày không ở cùng ba ba, nhớ mà.

Cả đám cùng chạy lại, nhào vào Thước Nhạc ôm trái ôm phải, "Rồi rồi, tất cả ngoan nào, không lại làm khách cười cho đấy." Trái ôm Tiếu Tiếu, phải ôm Phi Phi, Kỳ Kỳ thì bám sau lưng cậu, cả người đều bị bám dính lấy, giương mắt nhìn Lý Sáng đang nói chuyện với hai cha, phía sau còn có Tống Vinh Bác cùng Bạch Thần mới gặp một lần, thấy bộ dáng của cậu thì ai nấy đều cười.

Bọn nhỏ thấy có người thì nhanh chóng buông tay, ngoan ngoãn đứng cạnh cậu.

"Đi đi, tìm bà nội chơi." Thước Nhạc bảo đám nhỏ chào hỏi rồi để tụi nó đi chơi.

"Nào, đến phòng khách ngồi, nếm thử trà do nhà tôi tự sao đi." Cho dù đến vì lý do gì cũng nên tiếp đón đã.

Dẫn ba người vào Tây Sương phòng, hai cha không đi cùng, đến hậu viện nghỉ ngơi.

"Ha ha, Thước Nhạc này, lần trước tới không tham quan kỹ, hôm nay được bác trai dẫn đi xem, tòa viện này của cậu tuyệt đối là số một thành phố." Lý Sáng nói và dựng thẳng ngón cái.

Thước Nhạc khẽ lắc đầu, "Không phải đâu đều do ông ngoại tôi để lại, người đời trước trồng cây người đời sau như tôi lại được hái quả."

Bạch Thần đẩy đẩy kính, nói: "Cậu Thước đây khiêm tốn quá, tôi từng đi qua nhiều nhà cổ trong kinh nhưng cũng chỉ nơi đây còn giữ được vẻ nguyên vẹn, khiến cho người ta có lỗi giác đã trải qua mấy đời giống như đặt mình trong dòng lịch sử vậy, càng hiếm nữa là đồ đạc trong nhà cậu Thước đây cũng không phải đồ cổ thật. Hiện giờ rất nhiều người mua tứ hợp viện đều mua luôn đồ cổ đặt trong đó, nghĩ như vậy có thể toát lên vẻ hoài cổ. Kỳ thật chẳng ra sao cả, tôi thấy nơi của cậu Thước đây còn có cả đồ hiện đại, kết hợp với nhau rất đẹp." Lời Bạch Thần là thật, có thể từ nhỏ đã sinh ra trong tứ hợp viện, hắn ta hiểu sâu về tứ hợp viện. Hôm nay, lần đầu tiên đi vào đây quả thật đã bị rung động, chỉ có người thật sự hiểu biết mới có thể làm được như vậy.

Thước Nhạc rót thêm trà cho cả ba người, chỉ cười không nói gì. Tứ hợp viện nhà họ quả thật ngày càng tốt, một phần là do trận pháp cậu khắc lên tranh treo trong các phòng, qua vài năm đã cơ bản luyện chế tựa như pháp bảo, trở thành nơi tụ tập linh khí, đương nhiên không giống với những thứ mà người thường từng thấy qua. Thước Nhạc có định nghĩa mới về cái đẹp, khi luyện chế cũng sẽ chú ý hình dạng của chúng, trong đầu không những chỉ có những tư liệu về tài liệu mà còn có cả hình vẽ nữa, xem những thứ đó lâu cũng dần thay đổi cái nhìn của cậu. Sự thay đổi này cũng du nhập vào cuộc sống của cậu, rất nhiều đồ trong nhà cũng do cậu làm, những tài nghệ cổ xưa cũng được cậu kế thừa. Người trong nhà không cảm

nhận được sự thay đổi này, nhưng người ngoài lại bị chấn động từ cái nhìn đầu tiên.

"Thơm quá, đây là trà gì vậy?" Lý Sáng hỏi khi ngửi mùi hương thoang thoảng làm cơ thể thoải mái.

"Tự làm thôi, tôi đặt tên là Thần Hương, tựa như không khí mát mẻ buổi sớm mai, khiến lòng người bay bổng."

"Quả thật rất thoải mái." Bạch Thần không nhịn được khẽ híp mắt lại, "Chi bằng nói không khí buổi sớm trước đây, không khí buổi sớm bây giờ sao lại coi là tươi mát được chứ." Cảm giác thoải mái khiến Bạch Thần cũng không nhịn được bông đùa.

Ha ha— mấy người đều cười.

"Ha ha, được rồi, trà cũng đã uống, chúng ta nói chuyện chính đi. Hôm nay đến tìm cậu vì ba việc." Lý Sáng uống trà, cũng không quanh co, đã kết bạn với Thước Nhạc thì cũng chẳng cần vòng vèo quanh co làm gì, miễn để người ta chán ghét.

Thước Nhạc dựa vào trên thành ghế dựa, điều chỉnh ngối dựa, nhìn Lý Sáng, nghe xem hắn muốn nói gì.

Lý Sáng khẽ cười, "Chuyện thứ nhất, tôi đến cảm ơn người anh em Thước Nhạc vì năm trước đã bán cho tôi căn nhà kia. Nói thật, tôi chiếm không ít lợi ích từ nó, đừng thấy tôi thuộc giới thượng lưu, nhưng năm ngoái phía trên đặt ra một vài quy định, lại có vài khu phải dỡ bỏ di dời, nơi có thể ở lại ngày càng ít. Nhưng mà hai chỗ nhà cậu lại thuộc tám nơi khi được bầu chọn thành di sản cần được bảo hộ (đây là hư cấu), cho dù sau này cũng không bị phá dỡ hay di dời. Cứ như vậy mà suy tính thì tôi vẫn chiếm lợi nhiều lắm." Lý Sáng tuyệt đối nói thật, từ năm ngoái chuyển văn kiện xuống đến bây giờ đã có mấy khu bị di dời, cho dù có tiền của đến đâu, muốn mua cũng không mua nổi.

"Vậy sao? Năm ngoái tôi ra nước ngoài quả thật không biết việc này." Thước Nhạc không khỏi ngạc nhiên. Khu này của họ trước đó là khu bảo hộ, không thể tùy tiện xây dựng, sửa chữa... Lần trước phòng ở bị phá, khi xây lại còn bị cảnh cáo nữa, may mà họ cũng không muốn thay đổi kết cấu linh tinh vẫn giữ như cũ, vật liệu xây dựng cũng giữ nguyên.

"Không biết, à, có thể chưa truyền tới phía các cậu. Hiện tại đang đăng thông cáo ở các nơi, chắc cũng sắp truyền đến rồi, có thể là trong mấy ngày nghỉ tới sẽ đến." Lý Sáng quả thật không ngờ Thước Nhạc không biết.

"Còn phải kiểm tra phòng nữa sao? Hơn nữa di sản văn hóa thế giới không phải thuộc bảo hộ quốc gia sao, sao nhà của tư nhân cũng thuộc phạm vi này?"

"Không phải, vốn không liên quan gì đến chúng ta, ngôi nhà xin lúc trước là một vương phủ, còn có mấy nơi khác nữa là mấy tứ hợp viện đặc sắc và trong ngõ Văn Hóa, lúc quy hoạch lại thuộc khu di dời. Chúng tôi cũng bị cuốn vào. Vẫn nên ở nơi tư nhân, sau này cũng sẽ được bảo đảm hơn, giao dịch khu bảo hộ rắc rối hơn nhiều, nhưng cũng được ưu đãi hơn. Sau này cũng không thể tự ý phá bỏ hay dời đi nơi khác, con cháu

đời đời đều ở đó, điều này rất tốt." Lý Sáng cảm thấy rất đắc ý. Lúc trước hắn sao lại thông minh vậy chứ.

Bạch Thần bên cạnh không nhịn được quay đầu qua nơi khác.

"Cho nên tôi phải cảm ơn cậu, hơn nữa cậu cũng để ý chút, mấy ngày nữa đi đăng ký, kiểm tra lại mấy bản kiến trúc và tình hình hư hỏng, tình trạng phòng ở, còn thêm những hạng mục cần chú ý nữa. Chỗ cậu ở là cực phẩm, bọn họ nếu làm khó thì gọi cho tôi, tôi giúp cậu giải quyết. Đương nhiên, cậu với Khúc Phàm chắc cũng tự giải quyết được mà, nhưng mà tôi thì quen thuộc hơn thôi."

Thước Nhạc gật đầu, hiểu rõ, cũng có vài người trong kinh thành sẽ làm vậy, giống như Đàm Khải lúc trước vậy, lấy quyền thế mà áp bức người khác.

"Người anh em Thước này, cậu ấy nói cũng có lý, trước kia mọi người đều đóng kín cửa thì không sao, giờ cho người ra vào thì cũng sẽ dẫn theo rắc rối, lúc đó cứ tìm bọn tôi." Bạch Thần nói tiếp.

"Ừm, tôi cảm ơn trước." Cậu cũng không lo lắng lắm nhưng nếu thực sự gặp phiền phức thì để họ giải quyết cũng tốt.

Lý Sáng uống ngụm trà, nói tiếp, "Việc cảm ơn cũng đâu thể nói ngoài miệng được, cho nên mới có chuyện thứ hai, đến tặng cậu chút lợi ích thực tế, khu nhà Mỹ Lâm Thiên Hạ trong khu Tứ Hoàn là do bạn bè xây dựng ngoại trừ bốn tiểu khu còn có mấy biệt thự xa hoa, không có ý gì khác, cậu cứ chọn hai nơi trong đó đi."

"Tôi cũng không có ý gì khác đâu, tôi quen được người bạn như cậu thì đâu thể để cậu chịu thiệt được." Lý Sáng nhìn sắc mặt cậu không tốt, nhanh chóng giải thích.

Bạch Thần đẩy đẩy gọng kính nói "Chuyện này không liên quan gì đến chuyện kia, dù chúng ta có quen biết nhưng cũng tự biết nông sâu, dù được hay không cũng không ảnh hưởng gì. Nói thật, cậu với Khúc Phàm không phải người thuộc vòng luẩn quẩn này của chúng tôi, hai cậu là kỳ nhân, chúng tôi tất nhiên muốn kết giao. Tuy nhiên, cậu yên tâm, dù ai nói gì, giao thiệp với hai cậu cũngsẽ có khi này nọ kia. Nhưng không đáng dùng thủ đoạn như vậy, dù sao cũng vô dụng." Bạch Thần rất thành khẩn.

Thước Nhạc cười híp mắt, "Vậy a, chờ tối Khúc Phàm về chúng tôi bàn bạc thêm đã, vài ngày nữa sẽ liên lạc với hai anh. Giờ chúng tôi cũng không dư dả gì, nếu không cũng không bán tứ hợp viện, cho nên tôi cần suy nghĩ thêm." Không cự tuyệt, vẫn lo lắng họ có ý khác, không thể không có mục đích gì.

Hai người cũng không cưỡng cầu, đứng lên, "Hôm nay húng tôi đến vì hai việc này, còn việc của Tống huynh đệ chúng tôi sẽ không tham dự vào, hôm nay về trước, vài ngày nữa lại mời cậu cùng Khúc Phàm tới câu lạc bộ chơi."

Thước Nhạc đứng lên nhìn thoáng qua Tống Vinh Bác từ khi vào nhà vẫn không nói tiếng nào, tiễn hai người ra cửa.

“Anh nói họ có đáp ứng không?” Lý Sáng ngồi ở ghế lái nói.

Bạch Thần nhíu mày ghé sát nói, “Khó nói lắm, cho dù là ai thấy chúng ta vội vàng tặng lễ như vậy cũng sẽ đều lo lắng, cho dù làm bạn bè chăng nữa cũng không có bao nhiêu hy vọng. Tuy nhiên, bọn họ sẽ không kiêng dè nhiều, xem tình huống trong nhà họ thì biết, họ cũng chẳng đề vào mắt quà này của chúng ta, kỳ thật đây cũng coi như tiền đề để tạo ấn tượng với họ.”

Lý Sáng lái xe rời đi, “Lần này mưu đồ khắp nơi đấy.”

“Hừ… mơ tưởng, bọn họ nghĩ Cục Đặc vụ là nơi nào chứ, Khúc Phàm lại là ai, cậu cứ chờ mà xem. Trong số họ trăm tuyển được một đã là may rồi. Cân bằng….” Trong đầu Bạch Thần hiện lên tư liệu về hai người.

“Trăm được một, cũng đúng nha.” Trong mắt Lý Sáng hiện lên tinh quang.

Bạch Thần nhắm mắt lại, thầm tính toán, không cần họ phải nhận, nhưng có thể lưu lại chút suy nghĩ trong họ là tốt rồi. Đó là ưu thế.

Đột nhiên, Bạch Thần mở to mắt, “Cậu thấy mấy đứa nhỏ nhà họ không?”

“Thấy, rồi sao?”

Bạch Thần xoa xoa ngón tay, “Ngoại trừ hai đứa lớn, còn mấy đứa nhỏ hơn kia, cậu nhớ rõ không? Chính là ba đứa quấn lấy cậu ta ấy, còn có đứa nhỏ được đứa lớn nhất bế ấy?”

Lý Sáng nhíu nhíu mày, “Nhớ mà, khi họ kết hôn tôi cũng gặp qua rồi, nhìn rất đáng yêu, thoạt nhìn rất tinh nghịch. Sao vậy?”

Bạch Thần không ngừng nghĩ lại dáng vẻ đám nhỏ, nửa ngày sau mới nói, “Hai người này quả thật tài ba hết sức mà!”

“Anh rốt cuộc sao thế? Mấy đứa nhỏ kia rốt cuộc làm sao? Khiến anh nghĩ ngợi nhiều như vậy.” Lý Sáng cực kỳ buồn bực.

“Ngốc quá, cậu không phát hiện đám nhỏ kia vừa giống Thước Nhạc lại vừa giống Khúc Phàm sao, dáng vẻ như vậy rất có vấn đề đó.” Bạch Thần không để ý đến hắn ta, còn đang nghĩ chuyện này sẽ ảnh hưởng gì tới họ, có lẽ bọn nhỏ cũng là một cửa đột phá rất tốt. Thầm hít sâu một hơi, việc này ra tay với họ, thật sự không dễ làm a.

91. Chương 90: Hóa Yêu

Khi Khúc Phàm trở về, không thấy Thước Nhạc, hỏi mới biết cậu vẫn ở phòng khách Tây Sương, vừa vào cửa đã thấy đang ngẩn người tại thư phòng.

"Nhìn gì vậy? Chuyên chú như vậy." Khúc Phàm thăm dò nhìn thiệp mời trên tay Thước Nhạc.

Thước Nhạc vỗ vỗ ngực, "Làm em sợ muốn chết. Sao đột ngột lên tiếng vậy chứ." Khúc Phàm thật bất đắc dĩ, hai người họ sao còn có thể bị dọa sợ chứ? "Em đang nghĩ gì đó, anh về cũng không biết."

Vỗ vỗ chỗ bên cạnh, "Em nói anh nghe, vừa nãy Lý Sáng, Bạch Thần còn có Tống Vinh Bác đếnđây." Tiếp theo nói qua ý của Lý Sáng, "Không thể mua ngôi nhà đó." Không chờ Khúc Phàm nói, cậu đã kết luận trước.

Khúc Phàm khẽ cười, "Chúng ta cũngđâu cần chỗđó, em không phải còn đang nghiên cứu cách luyện chế tiên cư hay sao, chờ khi nghiên cứu xong, muốn loại nhà nào mà chẳng có. Lại không thiếu chỗở, còn tiết kiệm được một khoản." Khúc Phàm hiểu rõ nguyên nhân đám con nhà giàuđó tớiđây. "Tuy nhiên về việc di sản kia thì cũngđáng chúý. Không sợ kẻ khácép mua ép bán, chỉ sợ có người rỗi việc lại lấy danh thăm quan đến nhà chúng ta, rất phiền."

"Ừm, cần chúý, em nhớ có bùa trận xem nhẹ, để em tìm rồi khắc lên cửa."

Ha ha…. Khúc Phàm cười, "Được a, tùy em mà. Tống Vinh Bác kia tới làm gì?"

Vươn tay đưa thiệp mời cho hắn, "Đếnđưa em thiệp mời, mời hai ta tham gia đại hội trao đổi cổ võ vào tháng tư. Vừa rồi em cũngđang nghĩ chuyện này, anh có biếtđại hội trao đổi này làm gì không?"

Khúc Phàm mở thiệp mời xem qua, "Biết, hằng năm, CụcĐặc vụ cũng phái người tham dự, không sao, chỉ là kiếm người bàn luận, không có gìđặc biệt."

"À, ra vậy, Tống Vinh Bác không chỉđưa thiệp, còn mời chúng ta tới nhà cổ của họ nữa, nói lão tổ nhà họ có chuyện muốn thương lượng, em không từ chối, hỏi hắn thì hắn cũng không rõ là chuyện gì. Chỉ nói nếu tháng ba có rảnh thì tới."

Khúc Phàm hơi ngạc nhiên, "Lão tổ nhà họ, thì là cụ nội của Tống Vinh Bác, ông ấy năm nay cũngđã hơn một trăm bốn mươi tuổi. Đã nhiều năm không có tin gì, sao lại tìm tới hai ta?"

"Chính làông ấy, anh không hứng thú vớiđại hội trao đổi cổ võ nhưng lão tổ Tống gia thì đến gặp cũng tốt, em vừa nghe cụ nội Tống Vinh Bácđã hơn một trăm bốn mươi buổiđã muốnđi gặp ngay, quả là kỳ nhân. Không biếtông ấy có phải người tu chân không nữa?"

"Ha ha, ông ấy từ sáu mươi năm trướcđã bước vào tiên thiên cảnh giới rồi, không biết chừng giờđã đến Kim

Đan kỳ. Đi, tháng ba không bận gì chúng ta đi gặp. Thành phố núi nơi Tống gia ở rất xinh đẹp. Nhưng cũng bởi anh muốn giới thiệu Tống Hiên Hàm với em, khi đó chắc cậu ta cũng xuất quan rồi. Tính cách cậu ta rấtđược."

"Nghe anh nhắc mấy lần rồi đó, nhất định phải gặp rồi."

Ăn cơm chiều xong, cả nhà họ vào không gian, bởi vì Thước Nhạc hai ngày rồi không về, bọn nhỏ cũng không thể vào không gian nên rất nhớ đám bạn trong không gian.

Thu hoạch từ chuyến đi đến Châu Phi rất lớn, trong không gian lại có thêm nhiều hộ gia đình. Voi trắng nhỏ vô cùng thích không gian, thực vật trong không gian phong phú, nguồn nước sung túc, nó thích nhất là đến vườn cây ăn quả ăn no nê rồi đến bờ sông nghịch nước, cuộc sống khá hạnh phúc đó. Huống hồ mấy cột đá kia làm không gian biến hóa, không gian trở thành nơi thích hợp cho động vật tu luyện. Trước kia khi tu luyện ở Châu Phi còn bị ảnh hưởng bởi nịnh khí, nhưng giờ đã được rửa sạch. Voi nhỏ thoạt nhìn hiện tại nhỏ hơn chút, cao chưa đến mét rưỡi, cả người trắng hồng, lông mi cùng mắt đều là màu đen, môi hồng răng trắng, ánh mắt thuần khiết, mỗi ngày đều vô cùng vui vẻ, vô cùng đáng yêu. Chỉ số thông minh của voi nhỏ tựa như đứa nhỏ sáu, bảy tuổi, Thước Nhạc cũng yên tâm để nó chơi với đám nhỏ.

Ngoại trừ voi nhỏ, mãng xà màu đen kia được đưa tới rừng rậm, có bạch mãng của Kỳ Kỳ đi theo cũng không sợ xảy ra chuyện. Thước Nhạc cũng yên tâm về với đám động vật có chỉ số thông minh khá cao đó, quan sát mấy ngày thấy tình cảm của Hắc-Bạch mãng rất tốt, đoán rằng không lâu nữa chúng nó sẽ có kết tinh của tình yêu. Coi như cống hiến cho không gian, nhưng Kỳ Kỳ vẫn luôn muốn đem hai đứa nó về không gian của mình.

Kim báo kia là thông minh nhất trong đám động vật, vốn Thước Nhạc muốn nuôi nó trên thảo nguyên nhưng kim báo kia lại tự chạy đến ở trong khu nhà họ. Lúc đó còn dọa sợ Thước Nhạc vừa mới tiến vào không gian. Thuốc Nhạc trao đổi qua với kim báo kia, được ở lại trong nhà. Hiện tại, mỗi lần bọn nhỏ vào không gian đều phải đến bên nó xoa nắn một lúc, kim báo lại không hề giận còn chơi đùa vui vẻ với đám nhỏ.

Nhện cùng bọ cạp không dễ trao đổi như với những động vật trên, bọ cạp còn đỡ, Thước Nhạc thử đút cho nó một chút linh tuyền, nó liền dài ra bằng cánh tay, toàn thân màu đỏ vô cùng xinh đẹp, hơn nữa không có bất cứ hành vi công kích nào với họ. Thước Nhạc có thể mơ hồ cảm nhận được suy nghĩ của bọ cạp, cảm giác nó có ý thân cận, liền đặt nó trong phòng. Mỗi ngày nó đều nằm nguyên một chỗ trong phòng, nếu không để ý đến thì nó cứ nằm vậy cả ngày.

Nhện thì lại khó chút, uống linh tuyền để tiến hóa thì nó chẳng thay đổi chút nào, thoạt nhìn còn nhỏ hơn nữa, độc tố rất mạnh. Khiến Thước Nhạc khó xử nhất là ngoài việc không cắn cậu thì cho dù là Khú Phàm nó cũng cắn luôn. Cứ như vậy, Thước Nhạc cũng không dám để nó bên ngoài, độc của nó không chỉ đơn giản như bị cắn là chết nữa rồi, nó cắn một con gà, Thước Nhạc thấy chỉ trong nháy mắt con gà kia hóa thành một bãi nước độc trước mặt cậu luôn. Quá nguy hiểm. Cũng may con nhện này thích đậu bên cạnh Thước Nhạc, Thước Nhạc cứ vậy luyện chế một mặt ngọc, ở giữa trống không có một không gian nhỏ có thể để con nhện bên trong. Mặt ngọc được khảm trên một cái bệ đỡ, có thể đóng kín, nếu không dùng cách thức đặc thù thì không thể ra được. Vốn cũng chỉ muốn thử thôi, Thước Nhạc còn sợ nó không vào, ai ngờ nó vào rồi thì có mở cũng không chịu đi ra nữa, vẫn nằm trong đó không nhúc nhích. Có thể vì hấp thụ linh khí trong thời gian dài, nhện kia cũng ngày càng đẹp, ánh sáng xuyên qua mảnh ngọc tạo thành những ánh huỳnh quang tựa như tác phẩm nghệ thuật.

Cũng bởi vì nó mà Thước Nhạc phát hiện một công dụng khác của ngọc.Không gian thứ hai vì quá nhiều linh khí mà động vật cùng con người đều không thể tiến vào, ngay cả Khúc Phàm nếu ở trong đó quá lâu cũng có thể bị thương. Thước Nhạc vẫn hy vọng nhện có thể tiến hóa đến mức có được trí tuệ, có thể để bọn nhỏ dùng đến thì tốt quá. Thước Nhạc vẫn hy vọng có thể tạo cho Quả Quả một món vũ khí để bảo vệ bản thân cậu nhóc, con nhện này là lựa chọn tốt nhất, dễ che giấu, rất nhỏ, còn rất độc. Quả thật quá thích hợp rồi, nếu Quả Quả mang theo nó, như vậy có ngọc phù bảo vệ, nhện có thể tấn công, vậy cậu mới yên tâm. Cho dù có vào ổ của người sói cũng không sợ.

Đáng tiếc nhóc con kia chỉ thừa nhận mình cậu, nếu có thể tiến hóa đến mức độ như bọ cạp kia để trao đổi được với cậu cũng được rồi mà. Thước Nhạc vào những lúc rảnh rỗi thường đặt nó trong lòng bàn tay, đưa linh khí vào giúp nó tu luyện. Hôm trước, khi đang ngồi trong phòng xem báo cáo thì Lý Tiểu tiến vào, lúc không chú ý đem mặt ngọ bỏ vào không gian thứ hai, chờ đến khi xử lý xong mọi việc mới nhớ ra, nhưng nhìn nó không có việc gì, Thước Nhạc còn tưởng năng lực của nó có tiến bộ, bắt nó ra khỏi mặt ngọc, nháy máy nó liền bị thương. Nếu không phải Thước Nhạc nhanh tay, có thể nó đã "đi" luôn rồi. Chính lúc đó, Thước Nhạc mới phát hiện ra công dụng mới của ngọc thạch. Nếu nhện để vào trong ngọc có thể thông qua ngọc hấp thụ linh khí trong không gian thứ hai, tốc độ tu luyện của nó sẽ tăng nhanh, Thước Nhạc rất mong chờ đến ngày nó tiến hóa.

Đưa bọn nhỏ đến bờ sông chơi cùng voi trắng nhỏ Hân Hân, Thước Nhạc cùng Khúc Phàm đi tới tiểu đảo nơi nhốt Vampire. Hai người dừng trên không trung nhìn Vampire trẻ tuổi kia dang rộng đôi cánh, trên người tóa ra khí thế mạnh mẽ, tóc không gió tự bay, đúng là trạng thái nhập định.

Khúc Phàm kéo kéo Thước Nhạc, hai người thuấn di về nhà.

"Tên kia tiến bộ rất nhanh, đã tiến bộ một tầng so với khi hắn vừa vào không gian, giờ đang bắt đầu tiến giai." Thước Nhạc nắm rất rõ tình hình trong không gian, tuy rằng vẫn chờ một thời gian rồi mới xử lý Vampire kia, nhưng mỗi lần tiến vào không gian đều muốn xem thử tình trạng của hắn ta, đây là lần tiến giai thứ hai của hắn ta.

"Ừm, hiện tại hắn hẳn đã thành Bá Tước, nếu thành công có thể tiến vào cấp Hầu Tước Vampire, tốc độ rất nhanh."

"Rốt cuộc nên xử lý hắn ra sao đây?"

"Chờ chút, chờ hắn thuận lợi tiến vào cấp Hầu Tước rồi tính, dù sao hắn cũng không thể thoát khỏi không gian của em được. Vẫn phong bế đảo nhỏ kia đi."

"Ừm, hắn không chạy được."

Khúc Phàm ngồi trên giường La Hán trầm tư, nên lợi dụng Vampire kia thế nào đây? Hầu Tước, Châu Âu cũng không có được mấy tên đâu.

"Ba ba, lão ba—- mau đi xem Kim Cương với A Tử nha….." Kỳ Kỳ đột nhiên chạy từ ngoài vào.

Thước Nhạc biến sắc, ôm Kỳ Kỳ mang theo Khúc Phàm thuấn di đến viện trước, chỉ thấy Kim Cương cùng A Tử đang bị vây trong lửa, trông rất thống khổ.

Giá đứng của hai đứa đã bị thiêu rụi, Thước Nhạc đưa đoàn người đến nơi thảo nguyên rộng lớn, Kim Cương cùng A Tử vẫn lơ lửng trên không.

Từ Châu Phi trở về, hai chú vẹt này vẫn luôn có xu thế tiến hóa, Thước Nhạc rất thích hai đứa nó, hai đứa cũng là thành viên trong gia đình họ, chưa từng keo kiệt, trong không gian có thứ tốt gì cũng đều cho hai đứa dùng, cho nên cơ thể chúng được cải tạo rất tốt, nhưng không nghĩ tới chúng lại tiến hóa nhanh như vậy. Kỳ thật đây chính là kỳ hóa yêu của hai đứa nó, chỉ cần vượt qua lần này, hai đứa sẽ tiến vào giai đoạn tu yêu. Công pháp tu yêu có rất nhiều trong đầu Thước Nhạc, hai vẹt chỉ cần vượt qua cửa này thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

"Nhạc Nhạc, cho hai đứa chút linh tuyền." Khúc Phàm quan sát tình huống hai đứa, nói.

Thước Nhạc nhanh chóng lấy linh tuyền từ không gian thứ hai ra, bắt đầu nhỏ từng giọt từng giọt lên người chúng nó, thấy ngọn lửa trên người chúng ngày càng mạnh, linh tuyền dùng càng ngày càng nhiều.

Hai vẹt tuy rằng không có quan hệ với Phượng Hoàng, nhưng khi lột xác cũng thông qua phương pháp Niết Bàn này, đây cũng là cách Thước Nhạc tìm ra, loại lửa này không đốt thân thể mà đốt linh hồn. Tư chất thân thể vẹt không tốt, trong loài chim cũng chỉ xếp ở lớp giữa, bọn họ đã bị hạn chế bởi cơ thể mà khó khăn khi tu yêu, linh tuyền của Thước Nhạc có thể cải tạo thân thể nhưng không thể cải tạo linh hồn, sau này khi luyện thành thần thức hoặc ngưng kết kim đan sẽ bị ảnh hưởng, bình thường khi tinh quái hóa yêu đều dựa vào bản năng, chỉ khi cố ý bồi dưỡng mới có thể lợi dụng công pháp để hóa yêu, như vậy mới có lợi với việc tu yêu sau này, hơn nữa không cần tích lũy nhiều thời gian. Thước Nhạc biết bảy cách, đây là cách tốt nhất cũng là cách thống khổ nhất nguy hiểm nhất. Lúc trước, cậu nói cho hai vẹt về các cách có thể, cậu không ngờ hai vẹt sẽ hóa yêu nhanh như vậy, còn sử dụng cách này.

Hơi lo lắng, nhưng có lo có gấp cũng không giúp được gì. Tất cả đều phải dựa vào chính chúng nó.

Linh tuyền rót vào khiến tốc độ hóa yêu nhanh hơn, Thước Nhạc có thể thấy ngọn lửa kia càng ngày càng mạnh, nhưng đã có xu hướng ổn định.

Phút chốc…. ngọn lửa trên người hai vẹt bùng cháy mãnh liệt…. linh khí co lại, bụi mù tản đi, lộ ra hai vẹt Alisterus đã tiến hóa thành công.

92. Chương 91: Tu Luyện

Hai chú vẹt Alisterus xuất hiện trước mặt mọi người, vừa nhìn qua thì không thấy thay đổi gì lớn, nhìn kỹ mới thấy sự khác biệt. Kim Cương vốn có màu lông đa sắc pha tạp, giờ lại càng thêm thuần khiết, đầu lớn hơn so với lúc trước một chút, so với Lam Tử cũng ngầu hơn chút, lông mao trên đầu cũng chuyển hẳn sang sắc vàng. Hai sắc màu trên người Lam Tử cũng vô cùng sáng chói, lông mao cũng hơi phản quang. Trên

thực tế, những thay đổi này không quá lớn, trải qua sự thanh lọc của linh tuyền, thân thể hai vẹt Alisterus đã được cải tạo rất lớn, cho nên, lần hóa yêu này cũng không có mấy thay đổi.

Điều khiến mọi người rung động chính là ánh mắt của hai vẹt, một lãnh khốc trầm tĩnh, một hoạt bát linh động, ánh mắt của hai vẹt thế nhưng lắng động tâm tình của con người, thật sự khai mở tâm trí, có được trí tuệ.

"A, ta đẹp quá đúng không? A? Ta đẹp quá ta ơi, trời ơi, vừa rồi thống khổ chết đi được, sau này dù thế nào cũng không tu luyện như vậy nữa đâu. Quá đáng sợ. Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, Lam Tử có đẹp không nha?" Lam Tử khôi phục sức sống trước tiên, thanh âm tuy rằng vẫn hoạt bát sáng sủa như cũ nhưng có thể nghe ra âm sắc của nó đã khác trước, không còn mang đặc thù của loài chim như trước mà ngược lại giống như người nói vậy. Tuy nhiên, tính cách chẳng biết tiết tháo này của nó chẳng thay đổi chút nào luôn, hơn nữa bởi vì Kim Cương nói với nó dùng cách này hóa yêu sẽ xinh đẹp hơn rất nhiều cho nên sau khi hóa yêu xong, nó lập tức quay trái quay phải ngó nghiêng xem mình có biến đẹp không.

Kim Cương bên cạnh ngày càng trầm mặc, khẽ vỗ cánh bay đến cạnh Thước Nhạc, "Cảm ơn." Dùng mỏ cọ cọ hai má cậu, thể hiện lòng biết ơn sâu sắc.

"Ta cũng muốn." Lam Tử bay đến, hai cánh dang rộng ôm lấy cổ cậu, áp sát lại, ánh mắt cũng liếc qua Kim Cương đang đứng trên vai Khúc Phàm.

Thước Nhạc khẽ ôm lấy Lam Tử, vỗ vỗ vai nó, cốt cách mềm mại, động tác linh hoạt, có lẽ chính là ưu thế sau khi hóa yêu đi.

"Lam Tử, sau này cậu có thể tu hành rồi ha?" Tiếu Tiếu ngửa đầu nhìn Lam Tử nói.

"Đương nhiên. Lam Tử ta đây nhất định sẽ tu hành trở thành vẹt Alisterus lợi hại nhất luôn….. Ách, lợi hạ thứ hai." Bị Kim Cương trừng mắt quét một cái, không tình nguyện sửa lại. Đột nhiên hưng trí bừng bừng nói với Thước Nhạc, "Nhạc Nhạc, ngươi làm sư phụ của ta đi nha. Đi nha đi nha."

Thước Nhạc cười nói, "Ta cũng đâu thể dạy ngươi, sao có thể làm sư phụ của ngươi chứ."

"Làm đi làm đi, như vậy nhóm Kỳ Kỳ sẽ gọi ta là sư huynh, ha ha ha—- yên tâm đi nhóm tiểu sư đệ, sư huynh sẽ rất bảo vệ các đệ. Ta rất lợi hại đó nhaaaaa…." Lam Tử có hơi vênh váo đắc ý, hoàn toàn quên rằng bản thân trừ việc bay nhanh hơn, khỏe hơn chút, năm giác quan nhạy bén hơn thì cũng không có năng lực gì hơn nữa, nếu bị thương tổn thì không biết ai bảo vệ ai nữa đâu.

Mấy đứa nhỏ cho nó ánh mắt coi thường, lúc này Kim Cương không đánh Lam Tử mà cọ cọ Khúc Phàm, trong mắt có tha thiết. Nó mở tâm trí đã coi như thuộc yêu tộc, trong lòng cũng rất mong chờ, tuy rằng biết hai đứa nó trong lòng Thước Nhạc và Khúc Phàm thì tựa như người nhà, nhưng nếu hai đứa có thể được hai người thu làm đồ đệ thì quan hệ sẽ khác chút chút nữa nha.

Hai người Thước Nhạc thật ra cũng hiểu ý Kim Cương, cũng nguyện ý thu nhận hai đứa, dù sao, bọn họ

cũng tự tu hành thành, lại không có quy củ gì, bản thân vui vẻ thì được rồi.

Trao đổi ánh mắt với Khúc Phàm, mang theo cả đám về chính sảnh. Sau khi mọi người ngồi xuống, Thước Nhạc dẫn cha mẹ hai nhà còn có thím Ngô, chú thím Lâm vào. Hai người thảo luận đã lâu, lần nay đem chuyện tu hành nói rõ với mọi người trong nhà. Hai vẹt đậu trên giá treo ở đại sảnh, ánh mắt Lam Tử nhìn ngang ngó dọc lung tung nhưng vẫn thành thật im lặng.

"Chú Lâm, thím Lâm đã ở nhà này hơn hai mươi năm, thím Ngô cũng đã đến được mười năm, chúng cháu cũng coi chú thím như người nhà, mọi người đều không phải người ngoài, đám nhỏ trong nhà cũng không còn nhỏ nữa, ngay cả Phi Phi cũng đã bắt đầu hiểu chuyện, cháu nói gì cũng đã hiểu được, cho nên hôm nay, cháu với Thước Nhạc sẽ nói rõ mọi chuyện với mọi người.

Ai cũng biết sự thần kỳ của Nhạc Nhạc, hai năm nay, không gian cũng luôn chào đón ba người chú thím, tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cũng sẽ tò mò. Nhạc Nhạc được truyền thừa, chúng ta ai cũng được nhờ, không biết đây có coi như một người đắc đạo không ha ha…. Vốn hai đứa cháu cũng không muốn mọi người tu hành, bọn nhỏ tu hành thì không sao, nhưng nhóm người lớn tu hành có chút chậm, cho dù tu hành thì cũng không thu được thành quả lớn, nhưng lại khiến mọi người lo nghĩ vất vả, còn không bằng để tất cả cùng vui vẻ một đời, có không gian này, sống đến một trăm tuổi cũng không phải vấn đề gì lớn.

Chúng cháu đã từng nghĩ vậy, nhưng Nhạc Nhạc có được truyền thừa, lại có được thứ tốt, linh tuyền kia có thể thay đổi tư chất của mọi người, giải quyết được mọi vấn đề, chúng cháu cũng hơi tham lam." Khúc Phàm nhìn Thước Nhạc, "Đã không có cách nào để cha mẹ chú thím rời khỏi, hy vọng mọi người có thể ở cạnh nhau thật lâu thật dài, hai năm nay đã giúp mọi người điều tiết qua, hiện tại cũng đã không sai biệt lắm."

Mấy người lớn tuổi khẽ gật đầu, cơ thể họ mấy năm nay tốt hơn nhiều, dáng vẻ bên ngoài có hơi già nhưng sức khỏe cũng tựa như người mới hơn ba mươi.

"Người tu luyện hay còn gọi là người tu chân, phương Đông trước kia có rất nhiều người tu chân, nhưng hiện nay, hoàn cảnh thế giới không tốt, người tu chân cũng gần như biến mất, công pháp mà Nhạc Nhạc có, còn có không gian này đều có thể đảm bảo để mọi người tu hành thuận lợi. Từ ngày mai, con sẽ bắt đầu giúp mọi người thay phiên trúc cơ, chúng ta bắt đầu tu luyện."

"Chờ nhóm người lớn trúc cơ xong, bọn nhỏ sẽ tu luyện. Còn nữa, hôm nay Kim Cương và Lam Tử cũng đã hóa yêu thành công, hai đứa tu luyện chúng ta cũng không giúp được gì nhiều, tuy nhiên vẫn sẽ nhận hai đứa làm đồ đệ, ha ha. Nhưng mà hai đứa coi như thuộc về tu yêu, sẽ không thể gộp chung với bọn nhỏ, trong không gian cũng có vài nhóc có linh thức có thể hóa yêu, sau này chúng hóa yêu thành công, hai đứa sẽ trở thành đại sư huynh cùng nhị sư huynh." Khúc Phàm nói qua về sự sắp xếp với hai vẹt Alisterus, hai người nọ đã thương lượng rất lâu, trăm năm sau đã có thể trở thành một đại gia tộc, dựa theo điều kiện của họ thì có thể bước vào cuộc sống khi đó.

Vì sự phát triển sau này, dù họ nguyện ý xuất hiện trước mặt người khác hay không, có vài luật lệ vẫn phải đặt ra. Hai người họ muốn lựa chọn một người thừa kế có thể gánh vác gia tộc, trưởng bối thì không nói, trong đám nhỏ thì tính cách Quả Quả rất bình lặng không đặt tâm tư nơi đây, Gia Gia thì lại mềm lòng, hoàn toàn bó tay với đám nhỏ, Kỳ Kỳ nếu được rèn luyện một chút thì là một lựa chọn không tồi, có điều

nó lớn mật ưa mạo hiểm, cũng không thích hợp, tính cách Tiểu Tiểu với Phi Phi cũng không phù hợp. Miu Miu vẫn còn nhỏ chưa thể đoán được, hai người vẫn luôn cân nhắc nhưng chưa tìm được người phù hợp.

Kim Cương và Lam Tử đã bước lên con đường tu yêu, mấy loài vật trong không gian cũng chỉ còn thiếu một bước, sớm hay muộn gì cũng đột phá, việc quản lý cũng không đáng lo, cứ giao cho Kim Cương và Lam Tử là được. Tình cảm hai vẹt tốt, lại có thể bù trừ cho nhau, rất phù hợp, cứ vậy mà phân ra một nhánh tu yêu vậy.

Hai người còn muốn nhận vài đệ tử phù hợp. Sau này để họ trở thành người phát ngôn với thế giới bên ngoài. Nhóm người này cũng khó tìm.

Tuy rằng Khúc Phàm nói giúp mọi người trúc cơ, nhưng hai người vẫn dành ba ngày chuẩn bị. Lại nói, cho dù họ muốn để mọi người tu luyện, cũng phải chuẩn bị thật kỹ, như vậy đối với những người chưa từng tu luyện thì đây không phải chuyện dễ dàng. Cuối cùng, Thước Nhạc dựa theo những tư liệu trước kia nghĩ ra biện pháp để giải quyết vấn đề này.

Xem nhiều công pháp tu hành cũng biết được nhiều cách tu hành, trong đó có một loại công pháp tu hành đặc biệt phù hợp. Công pháp này do một vị yêu tu nghĩ ra, đó là một loại thực vật tu yêu, khi chống lại thiên kiếp đã bị mất cơ thể sau đó lại đoạt xá* sống lại, trở thành con người tiếp tục tu hành. Tuy nhiên, dù sao cũng từ tu yêu mà thành, nguyên thần và thân thể khó có thể kết hợp, vì ổn định việc tu hành, nó nghĩ ra một cách, hợp nhất mình và một gốc tiên thảo, lợi dụng tiên thảo củng cố nguyên thần, ổn định cảnh giới; tuy rằng tốc độ tu hành chậm nhưng tuyệt đối an toàn. Gốc tiên thảo kia cũng tu luyện ra nguyên thần trở thành một phần của yêu tu kia, khi tu hành còn có được ưu thế của tiên thảo.

**đoạt xá: được hiểu là đoạt xác, đoạt lấy thân thể của người khác (người chết) để sống lại, cũng có thể lấy ngay cơ thể của người sống (đối với trường hợp tu tiên)_theo Tàng thư viện.*

Người tu chân khi trúc cơ sử dụng vật phẩm hoặc dược vật, hoặc có được nguyên thần to lớn, khi Khúc Phàm trúc cơ đã sử dụng một lượng lớn linh tuyền, tốn rất nhiều thời gian mới thành công. Những trưởng bối trong nhà lại không có được ưu thế này.

Cho nên Thước Nhạc chọn phương pháp này, dựa vào vốn hiểu biết của cậu về thực vật, sẽ càng thêm nắm chắc biện pháp này. Nguy hiểm sẽ ít đi. Hơn nữa, chính cậu cũng đã kết hợp với thanh liên, tuy rằng thanh liên sẽ không thể nào tu luyện ra nguyên thần, nhưng cậu lại hiểu về biện pháp này hơn. Do vậy cũng có được nhiều ưu đãi.

Trong không gian của Thước Nhạc có vài loại thực vật đặc biệt, cậu chọn vài gốc trong số đó, sử dụng linh tuyền điều dưỡng trong hai ngày, rồi đưa đến không gian thứ nhất, trồng xuống bên cạnh hồ nước. Mỗi người lựa chọn một gốc cây, từ từ dung hợp. Loại tu luyện hợp thể này ôn hòa và ổn định hơn, còn có Khúc Phàm bên cạnh trông chừng thì còn lại chỉ là vấn đề về thời gian thôi.

Trong mấy người thì chú Lâm là tốt nhất, có lẽ bởi trước đó đã từng đi lính, chú ấy có được sự lĩnh ngộ cao hơn so với những người khác. Lúc trước, khi lựa chọn thực vật, cậu có chọn một gốc tường vi gai vàng, là gốc tường vi gai vàng mà Thước Nhạc vừa nuôi trồng được, rất khiến người ta kinh ngạc là sau khi hợp thể tu luyện, hai người hỗ trợ lẫn nhau, tường vi gai vàng có lực tấn công mạnh, chú Lâm cũng muốn đi theo

con đường võ tu, rất khó khăn, lại còn nguy hiểm nữa; tuy nhiên chú Lâm cứ muốn như vậy thì họ cũng không còn cách nào khác. Chú Lâm có ý muốn bảo vệ, họ đều hiểu, Thước Nhạc chỉ có thể tìm cho chú ấy một công pháp võ tu có vẻ mạnh đi, nếu không thể ngăn cản vậy thì giúp chú ấy càng thêm an toàn đi vậy.

93. Chương 92: Bồ Đoàn*-khách Tới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*bồ đoàn: được dệt từ rơm, cói… thành hình tròn, được dùng cho các nhà sư…

Cha mẹ cùng thím Ngô tiếp tục tu luyện, kỳ nguy hiểm ban đầu đã qua, hiện tại đều ở trong không gian tiến hành lần nhập định đầu tiên. Bởi vì muốn tiến hành dung hợp với cây bản mạng nên lần nhập định này sẽ tương đối lâu, phải duy trì liên tục một tháng.

Thước Nhạc chuyển luôn công việc về nhà, dù sao bọn nhỏ đều ở nhà. Sau khi Khúc Phàm giúp mọi người trúc cơ xong thì lại bận rộn chuyện trong căn cứ, việc lựa chọn đội viên mới chính thức bắt đầu. Số người trong lần lựa chọn này còn nhiều hơn so với số lượng dự tuyển, tổng cộng chọn ba trăm người, trong đó cao tầng sẽ có năm mươi suất, đây là sự nhượng bộ lớn nhất mà Khúc Phàm có thể đưa ra. Trong số đó, đến cuối cùng có bao nhiêu người có thể có được sự khai phá dị năng thì không thể đoán trước. Tuy nhiên, trải qua hàng loạt nghiên cứu của Thước Nhạc, Khúc Phàm cũng có thể biết được con số tương đối, chờ đến khi lựa chọn chính thức sẽ khống chế việc chọn người, sẽ không vượt quá số lượng.

Ngoại trừ năm mươi người nói trên, hai trăm người khác được chọn ra từ quân đội, còn lại năm mươi người được lựa chọn từ khắp các nơi. Bởi vì được lựa chọn trong phạm vi cả nước, thời gian này Khúc Phàm rất bận, còn không có cả thời gian về nhà, mới qua mười lăm, hắn lại đi công tác tại các quân khu lớn. Trong nhà chỉ còn lại Thước Nhạc cùng bọn nhỏ.

Học tịch của Quả Quả đã được đưa đến trung học phụ thuộc đại học Yến Kinh, hiện tại đã khai giảng. Kỳ Kỳ lại đến nhà thầy giáo, Gia Gia cũng đến căn cứ tham gia quân huấn trước năm học với bạn học. Chú Lâm mỗi ngày dùng ba tiếng để chơi đùa với tiểu Hổ nhà mình. Thước Nhạc vào mỗi buổi sáng sẽ đưa Tiểu Tiểu, Phi Phi và tiểu Hổ đến không gian chơi. Tính cách tiểu Hổ rất ngây thơ, không chút tinh quái, vô cùng hàm hậu. Giữa đám nhỏ tinh quái như yêu tinh kia, tuy tiểu Hổ lớn tuổi lại thông minh đi nữa cũng không thể so với chúng nó được, bình thường làm gì cũng bám theo sau chúng nó, nhưng cũng bởi vì nó như vậy nên mới càng được mọi người trong nhà yêu quý.

Đứa nhỏ này từ khi biết chuyện không gian đã bị chú thím Lâm không ngừng dặn dò, tuyệt đối không được nói chuyện này với người khác, đứa nhỏ này từ trong ra ngoài đều rất thật thà nên sẽ không làm sai chuyện gì. Thước Nhạc cũng yên tâm để nó vào không gian.

Miu Miu giờ đã biết đi, nhưng thằng nhóc vẫn rất im lặng, bình thường chỉ cần ở bên cạnh cậu thì sẽ không động đậy gì, cứ bám dính trên người cậu, nhìn cậu làm việc.

Sau khi bọn nhỏ vào không gian, Thước Nhạc bắt đầu viết vài thứ, báo cáo về vườn cây đều được cậu sửa qua, có vài thứ cũng cần cậu giải quyết. Miu Miu ngồi trên giường La Hán cạnh cậu chơi đùa. Đứa nhỏ biết Thước Nhạc bận rộn nên tự chơi đến vui vẻ, không quấy rầy cậu. Nếu Thước Nhạc đi qua sẽ kêu a a, tựa như đang nói chuyện với cậu, rất ngoan.

Viết xong báo cáo, cũng đã đến giữa trưa, mang theo bọn nhỏ dùng cơm, bọn nhỏ cũng ngủ trưa luôn trong không gian, ngủ ở hậu viện. Quan sát thấy cha mẹ nhập định không gặp chuyện gì, Thước Nhạc sẽ đến không gian thứ hai.

Nếu buổi chiều có thời gian cậu sẽ làm thêm mấy chiếc bồ đoàn, sau này dùng để ngồi tọa. Long Tu gieo trồng trong không gian thứ hai phát triển rất tốt, hơn nữa còn có thể tỏa ra linh khí, rất tốt cho người tu hành. Lúc trước cậu làm chiếu, giờ chuẩn bị làm mấy chiếc bồ đoàn để dùng trong tứ hợp viện. Sau này

cũng không thể mãi tu hành trong không gian, dù trong tứ hợp viện có trận pháp tụ linh khí nhưng cũng không được sung túc như trong không gian chuẩn bị trước mới tốt.

Cỏ Long Tu cho dù bị cắt cũng vẫn có thể giữ được màu xanh, chỉ cần cậu xử lý đặc biệt thì sẽ luôn duy trì màu xanh nhạt. Cậu đã làm rất nhiều lần nên khá thuần thục.

Dựa theo những trình tự nhất định mà đan dệt những sợi cỏ, Thước Nhạc rất thích công việc này, đôi bàn tay như ngọc không ngừng hoạt động, thuần thục dệt những sợi cỏ Long Tu, bất tri bất giác cũng phóng thần thức ra, quan sát mọi phương hướng, bồ đoàn được bện rất hoàn mỹ. Để thoải mái, cậu bện rất lớn, đường kính một mét, màu sắc biếc xanh tỏa sáng, khi ngồi trên đó sẽ thấy vô cùng mềm mại thoải mái, cỏ Long Tu vốn có tính co giãn lớn, sử dụng xong cũng sẽ trở lại dáng vẻ ban đầu.

Việc này làm một lúc sẽ quen tay, tốc độ cũng dần nhanh lên, chớp mắt đã làm được bảy tám cái. Người tu chân rất có lợi ở điểm này, tốc độ của tay nhanh đến mức không người thường nào sánh bằng. Thu dọn những chiếc bồ đoàn đã được bện xong, thấy còn thừa khá nhiều cỏ Long Tu, nghĩ nghĩ nhẹ phẩy tay, toàn bộ cỏ khô đi trở thành màu vàng nhạt, dùng tay sờ vào thấy độ dai cũng tốt, còn không ảnh hưởng đến linh khí bên trong. Chẳng trách người tu hành thời thượng cổ lại thích dùng nó làm thành đồ vật.

Thước Nhạc cũng không quá câu nệ, cứ tùy hứng làm, nhưng lại tạo thành một ổ chim nhỏ bốn gian, đặt dưới táng cây hòe, mặc dù hình dáng tùy ý nhưng có thể để Kim Cương và Lam Tử ở trong đó. Vừa nghĩ vậy liền đưa Kim Cương với Lam Tử ra.

"Ca…. làm cho chúng ta sao? Đẹp quá ta ơi." Lam Tử vừa nhìn thấy nhà mới thì rất vui vẻ.

Kim Cương nhìn ngôi nhà màu bạch kim kia, trong mắt cũng lộ ra vui vẻ, bay lên trên đó. Quanh những căn phòng nhỏ có mấy cánh cửa nhỏ nối liền với nhau, thân hình chúng tuy rằng lớn hơn so với những con vẹt Alisterus khác, nhưng khi ở trong chiếc ổ này vẫn cảm thấy rộng rãi. Mỗi gian phòng đều có thể chứa được cả nó lẫn Lam Tử, huống chi kể từ khi tu yêu, bọn nó đã có thể hấp thụ linh khí, hoàn cảnh nơi này rất có lợi với việc tu hành.

"A, sư phụ Nhạc, ngươi làm thêm cho A Tử một cái xích đu đi…." Lam Tử thấy đám cỏ Long Tu còn thừa lại, vỗ cánh bay đến trước mắt Thước Nhạc.

"Được thôi." Xích đu càng dễ làm, khi cậu dệt còn tạo hình đa dạng, rất xinh đẹp. Tuy rằng Lam Tử biết bay nhưng nó vẫn có đam mê đặc biệt với xích đu, trong không gian còn có mấy cái vì nó mà làm ra.

Xích đu đặt ở dưới hành lang, không quá dài, Lam Tử đặt hai chân lên, bắt đầu đu, chờ đến khi bay đến chỗ cao nhất thì thả hai móng ra, cả cơ thể tựa như viên đạn bay đi, thu lại đôi cánh, tựa như rơi tự do, đến khi cách mặt đất nửa mét mới lại dang cánh ra, sau đó bay là là. Xem TV nhiều liền học được cách tựa như nhảy dù này, nó dường như rất thích môn thể thao này, giờ đã nghiên cứu được khá nhiều động tác.

So sánh với Lam Tử thích nhảy nhót thì Kim Cương lại bình ổn hơn, đứng trên căn nhà mới, nhìn Lam Tử chơi đùa.

Ngay lúc đang nhìn Lam Tử chơi đến phát điên thì nghe tới tiếng gõ cửa bên ngoài. Bởi vì chú Lâm không ở nhà, không ai trông nom nên Thước Nhạc đóng luôn cửa lại, không biết ai sẽ đến nữa.

Đi đến cửa viện trước liền thấy sáu người bên ngoài, trong tay mỗi người còn cầm sổ sách, thước đo… người gõ cửa là bác gái trong tổ dân phố.

"Aiz, Thước Nhạc ở nhà sao lại đóng cửa vậy. Mấy vị đây là đồng chí trong cục Văn Vật-Kiến Thiết, à thì, khu này của chúng ta được bầu thành khu di sản thế giới, cậu biết đúng không, mấy đồng chí đây đến xem xét cấp bậc khu nhà. Còn muốn tiến hành đăng ký về tình hình kết cấu ngôi nhà." Bác gái tổ dân phố nhìn Thước Nhạc nói. (Hư cấu_lời tác giả)

Thước Nhạc đưa mắt nhìn qua vài người kia, cười nói, "Được ạ, mời vào, mấy ngày nay chắc bác Trương mệt muốn chết rồi a."

"Lại chẳng vậy sao, lễ mừng năm mới cũng không tha cho, từ mùng một đã bắt đầu rồi. May mà chỉ còn sót lại khu phố nhà cậu thôi, rất nhanh sẽ xong. Bác cũng phải nghỉ ngơi thật tốt mới được. Ba mẹ cậu không có nhà sao? Hôm nay vẫn là ngày tế trời mà, Khúc Phàm vẫn phải đi làm sao? Mấy ngày nay bác

cũng không thấy cậu ấy. Đi làm gì rồi?" Bác Trương được Thước Nhạc dẫn đường, vừa đi vừa hỏi. Bác gái mỗi ngày đều dạo quanh ngõ nhỏ, khi Khúc Phàm về nhà thì cứ ba ngày có hai ngày chạm mặt.

"Ba mẹ cháu ra ngoài chơi rồi, hai ngày nay Khúc Phàm đi công tác, đi cũng lâu đó ạ." Thước Nhạc dẫn mấy người vào trong sân. Mấy người này từ khi vào nhà thì hai mắt cứ sáng như đèn pha. Bọn họ đi cũng nhiều nhà rồi, nhà này tuyệt đối là tốt nhất. Vừa vào sân đã thấy cửa lớn kia, bức tường xây làm bình phong ở cổng đó, màu tranh kia nữa, bảo quản thật quá tốt rồi, nhìn cứ như mới vậy. Bọn họ đã sớm xem qua tư liệu về nhà này, biết nơi này không phải nhà mới, nhưng được bảo trì rất tốt, ngay cả cố cung được tu sửa nhiều lần cũng không thể bì kịp, trong cố cung không có được sức sống như nơi này.

Đi qua cổng trong bước vào Nhị Tiến viện, Lam Tử đã không chơi đùa nữa, hai vẹt Alisterus đang đậu trên ngôi nhà mới, tò mò nhìn đoàn người.

"Đây, đây quả thực khiến người ta suýt xoa a." Giáo sư Tôn trong cục Văn vật kích động nói.

"Lại chẳng thế, ngõ nhỏ này của chúng tôi có Thước Nhạc bảo trì tốt nhất đó, trong ngõ không ai không hâm mộ đó." Bác Trương tự hào như thể đang nói về nhà mình vậy.

"Từ từ… trong sổ ghi chép sẽ không bao gồm cả ảnh chụp chứ." Thước Nhạc nhìn một người trong đó muốn chụp ảnh, nhanh chóng ngăn lại.

Người nọ thấy cậu ngăn cản, sắc mặt xấu đi, bọn họ cũng không nhất định phải chụp ảnh, nhưng bọn họ đi khắp nơi rồi mà chưa bị ai cản đâu.

"Quả thật không bắt buộc, gia đình nào không muốn thì sẽ không phải chụp, cũng vì muốn bảo vệ sự riêng tư của gia đình." Bác Trương cũng mở lời nói đỡ cho Thước Nhạc.

"Thước Nhạc, vậy thì cậu lấy giấy tờ nhà đất với những tư liệu khác ra trước đi, đăng ký một chút, sau đó dẫn họ đi xem xung quanh, bọn họ cũng chỉ xem bên ngoài thôi. Ghi chép đại khái một chút. Chỗ chúng ta là nhà riêng, không tàng trữ vật bất minh là được. Nếu sau này cậu đồng ý thì có thể tiếp đón người đến thăm quan, nếu không cũng không ép buộc, nhưng việc mua bán sửa chữa thì cần xin phép." Bác Trương đem mọi chuyện nói với Thước Nhạc, cũng là nhắc nhở cậu.

"Dạ, mọi người đến phòng khách ngồi trước đã. Cháu đi lấy đồ." Đem mấy người đến phòng khách trước, bưng lên mấy chén trà nóng. Có Bác Trương ở đây, cậu cũng không sợ mấy người này giở trò gì, bác gái này rất thân thiện nhiệt tình. Sau đó, cậu đi về phía sau.

Thước Nhạc lấy giấy tờ chứng minh nhà đất từ hậu viện ra, thấy bọn nhỏ đã tỉnh, đang chơi đùa với nhau. Thước Nhạc dặn dò bọn nhỏ trong nhà đang có khách, để bọn nó chơi ngoan chút, đừng trêu trọc người ta. Chờ khi vào Tây Sương phòng liền thấy có hai người đang cầm kính lúp xem xét bình sứ cậu đặt trên giá bác cổ*.

*giá bác cổ:

Trong viện đặt khá nhiều giá bác cổ với đủ loại hình dáng, màu sắc, hầu như phòng nào cũng có. Tây Sương phòng được dùng làm phòng khách, gia cụ đều là gia cụ có hình vân long (rồng cưỡi mây), cũng có hai giá bác cổ, cái lớn hơn chiếm cả mặt tường phía bắc, cái nhỏ hơn kia hình hồ lô, nhiều năm qua, đám người Thước Nhạc thu được rất nhiều đồ vật, các loại ngọc thạch, đồ gỗ hiếm trong nhà đều có, tay nghề điêu khắc của Thước Nhạc cũng tốt, khi rảnh rỗi cũng khắc vài vật trang trí. Thím Ngô thêu rất giỏi, cuộc sống mấy năm nay rất tốt, lúc rảnh rang cũng thêu thùa đôi chút. Thước Nhạc thích mấy đồ thêu đó nên cũng cấp nguyên liệu cho thím thêu thùa, tay nghề cũng ngày càng tốt, từ từ cũng làm được mấy món hay ho. Thước cha cùng Khúc cha đôi khi đến Phan Gia viên cũng đem chút đồ cổ về, Thước Nhạc thấy hợp thì lại bày ra, cứ như vậy, vật bài trí trong nhà dần trở nên phong phú, trên mấy giá bác cổ cũng không còn ô trống nào.

Tây Sương phòng làm phòng khách, vật bày biện cũng được Thước Nhạc tốn không ít công sức, tuy nhiên đa số đều là đồ cổ hai người cha mua về, thứ tốt đều đặt phía sau. Những đồ trang trí bằng ngọc cũng không quá đắt giá, phẩm chất bình thường nhưng rất khéo léo, dù có tốt cũng sẽ không bày ở đây.

Trừ những thứ đó, Thước Nhạc còn chọn một vài loại cây nhỏ xinh trồng trong chậu đặt vào, tạo cảm giác thanh lịch cho căn phòng.

Tuy rằng họ chú ý để vật bày trong phòng không quá quý giá, nhưng trong mắt người thường, những thứ này cũng đã rất có giá trị. Cho nên khi Thước Nhạc đến phòng khách, một người đang cầm kính lúp xem bình cổ, một người thì dùng kính lúp xem ngai vàng khắc hình rồng mà cậu tự làm, những người khác cũng đưa mắt nhìn khắp nơi, quá thất lễ.

"Khụ..." Người phụ trách chuyến khảo sát này ho một tiếng nhắc nhở những người khác về việc chủ nhân đã quay lại.

Thước Nhạc không nói gì mà đưa tài liệu qua, muốn nhanh chóng tiễn mấy người này đi luôn.

Nhân viên công tác nhận lấy giấy tờ nhà đất, bắt đầu xem xét tỉ mỉ, hơn nữa hỏi Thước Nhạc đăng ký khi nào, hiểu về kết cấu căn nhà một chút, thì mấy người này mới biết căn nhà này thuộc về cậu trai trẻ trước mặt này, trong mắt không khỏi thoáng hiện lên sự ghen tị, chỉ có giáo sư Tôn kia đỡ hơn. Tuy nhiên, ông ấy dường như cũng muốn nhìn ngắm mọi nơi. Lại nói, mấy người này cũng chỉ là nhân viên công tác bình thường mà thôi, phải biết rằng từ khi nhận được văn kiện từ trên chuyển xuống về khu bảo hộ này, rất nhiều người đều dồn mắt về khu này, không ai có thể hiểu rõ hơn họ về ý nghĩa của điều này. Khu đất nhà Thước Nhạc trước kia cũng đã thuộc khu bảo hộ, cũng là khu mà quyền tài sản so ra có vẻ rõ ràng hơn, mấy người tới nơi này cũng có chút quan hệ, cũng muốn thừa dịp này xem có kiếm chác được gì không?

Thước Nhạc không quan tâm họ nghĩ gì, sau khi đăng ký xong thì mang theo đoàn người đi khắp nơi xem xét. Bác Trương cũng rất quan tâm để ý những người đó, cũng đi theo giúp giám sát họ, vừa rồi khi ở Tây Sương phòng, khi họ muốn chụp ảnh cũng bị bác ngăn lại.

Phòng khu này rất tốt, họ cũng làm xong bản ghi chép, tiếp theo đoàn người sẽ tiến vào hậu viện.

"Ai u, mấy bảo bối ở kia nha, Kỳ Kỳ đâu?"

94. Chương 93: Bồn Cảnh Ngọc – Nữu Nữu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe thấy câu hỏi của bác gái, Thước Nhạc tạm dừng một chút rồi nói: "Kỳ Kỳ đã đến nhà thầy giáo, còn đám nhỏ đang chơi ở hậu viện."

"Mà đám nhóc nhà cậu cũng rất nổi tiếng trong khu chúng ta đó, nghe nói Quả Quả về nước học, vậy quá tốt rồi, đi du học chẳng an toàn gì cả, con cái vẫn nên nuôi bên cạnh mình mới tốt." Bác Trương mang vẻ mặt đầy cảm xúc nói, nói chứ người ta đây hai người cùng sống, con cái cũng có tận mấy đứa, đứa nào đứa nấy thông minh đáng yêu, cách nhà người ta dạy con đó, có ai trong cái ngõ này không hâm mộ đâu.

Thước Nhạc thấy mấy người kia tiến hành công tác thống kê với tứ hợp viện, hơi không kiên nhẫn nhưng cũng không nói gì, nói vài lời với bác Trương, tiếp tục bện đan, có bác Trương giúp trông nom còn có đám nhỏ chơi xung quanh, cậu không tin bọn họ làm ra chuyện gì được.

"A… Rắn…." Thước Nhạc vừa bắt đầu bện chợt nghe thấy tiếng hét chói tai từ phía sau.

Đặt thứ trên tay xuống, đi vào tứ hợp viện, liền thấy mấy người đứng bên cửa bên, một nhân viên công tác ngồi run rẩy trước cửa giữa, bạch mãng nhà họ thì đang ở phía trước, rất gần với người nọ.

"Sao lại thế này?" Thước Nhạc liếc mắt nhìn đám nhỏ, trong lòng cũng ngầm hiểu được.

"Ba ba, Bạch Bạch muốn chào mọi người, mà không biết sao họ lại sợ vậy nữa." Phi Phi mang vẻ mặt vô tội đi tới trước mặt bạch mãng, để bạch mãng cuốn lấy nó lắc lư, vẻ mặt bạch mãng đáng yêu biết bao nha, nó lại vui vẻ đến chừng nào nha.

Tiến lên xoa xoa đầu bạch mãng, để nó lui về sau một chút, sau đó cười nói với mấy người kia: "Thật có lỗi, đám nhỏ trong nhà không hiểu chuyện, không cần sợ đâu, bạch mãng này được nhà chúng tôi nuôi, rất dịu ngoan, sẽ không tấn công người."

Bác Trương liếc nhìn họ với vẻ khinh khỉnh, nhưng rất nhanh mang vẻ cười cười, "Đúng vậy, bạch mãng nhà Thước Nhạc ngoan lắm, cứ như bảo mẫu ấy, trẻ con trong khu này rất thích chơi với nó. Phải rồi, Thước Nhạc này, bác nhớ còn có một con màu đen mà, sao hôm nay không thấy đâu."

Thước Nhạc cười cười, "Dạ, cháu cũng không rõ nữa, nhưng nếu không ra khỏi nhà thì cháu cũng không quản nó, tính tình nó không tốt lắm nhưng không quấy rầy nó thì tốt thôi." Nói xong cười cười nhìn mấy

người kia.

Cán sự vừa đứng dậy kia, bước đi vẫn còn run rẩy, nhanh chóng chạy ra ngoài, sợ bên này còn có thứ đáng sợ khác.

"A, chúng tôi đã làm ghi chép xong, giờ phải đi rồi." Mấy người mặc dù chỉ đơn thuần muốn thăm quan nhưng vẫn thôi đi, mãng xà lớn như vậy ngay cả vườn bách thú cũng không có mấy đâu.

"Thước Nhạc, vậy bác cũng phải đi với họ đến mấy nhà nữa, tuần sau cậu với Khúc Phàm xem ai có thời gian thì đi một chuyến lấy số nhà mới. Gần đây bận quá nên không thể đưa tới tận nhà được, còn có việc vệ sinh ngõ trước nhà các cậu rất tốt, về sau cứ duy trì như vậy nhé."

"Dạ, tuần sau cháu đến lấy." Thước Nhạc vui vẻ tiễn mấy người.

Quay lại hậu viện, thấy Phi Phi đang nằm lăn lộn trên người bạch mãng, "Phi Phi lại nghịch nữa, thả bạch mãng ra lúc nào đấy? Hắc mãng có phải cũng ở chỗ con không?"

Phi Phi cười hì hì, không trả lời, nhưng Gia Gia bên cạnh lại vui vẻ giải thích, "Sáng nay lúc chơi trong không gian, Phi Phi thu bạch mãng vào, vốn cũng chỉ muốn đùa với Miu Miu thôi, nhưng lúc này mấy người kia muốn vào xem bồn ngọc hoa sơn trà trong nhà, Phi Phi mới thả bạch mãng ra. Nhưng mà chú ơi, mấy người kia hơi bị dễ ghét, cháu thấy họ chẳng giống đến làm việc nghiêm chỉnh gì cả, thấy họ cứ tăm tia mấy món đồ cổ trong phòng đó."

Thước Nhạc nghe xong cũng hiểu rõ, nhưng cũng không muốn nói nhiều với đám nhỏ, lấy tay chỉ chỉ đầu Phi Phi, "Được rồi, lần này tha cho con, nhưng lần sau không được dọa người khác."

Phi Phi gật gật đầu, "Dạ, Phi Phi sẽ không dọa người khác nữa." Lần sau Phi Phi sẽ ha ha…. Trong lòng thằng nhóc kia lại có suy nghĩ khác rồi.

"Được rồi, cùng anh viết mười trang chữ lớn, ăn xong cơm tối ba sẽ kiểm tra."

Lại gật đầu xong Phi Phi nghiêng đầu, "Nếu Phi Phi viết chữ to tốt, mai ba ba có thể mang Phi Phi đến biển lớn chơi không ạ?"

Nhíu mày, "Sao lại muốn đi bãi biển chơi?"

"Phi Phi muốn ăn cua, Phi Phi muốn tự bắt cơ."

Xoa xoa đầu thằng bé, "Mai không được, chờ đến cuối tuần anh Quả Quả được nghỉ, mọi người cùng đi nhé."

Phi Phi nghĩ một chút, hai ngày nữa anh Quả Quả được nghỉ rồi, ừm, có thể chờ được. Khẽ gật đầu chạy đi với mấy anh.

Thước Nhạc thu bạch mãng vào không gian, đi vào phòng, thấy Miu Miu đã tỉnh, đang ôm chân mình gặm gặm, thấy cậu vào thì vươn hai tay.

Thằng bé này quả thật rất yên lặng, nhưng lại khiến người ta bớt lo. Ôm nó đi tới tiền viện, thấy bồn ngọc hoa sơn trà được bày ở đó, Thước Nhạc nghĩ mấy người kia chắc cũng định giở trò gì đó.

Tài nghệ điêu khắc của Thước Nhạc càng ngày càng tốt, cũng được coi như cấp đại sư rồi, hơn nữa trong tay cũng có nhiều hàng len dạ, nếu thấy tốt thì sẽ tự tay làm vài thứ. Năm đó, đồ ông ngoại để lại có bồn cảnh lăng hoa bằng hồng ngọc tráng men*. Bồn cảnh đó được làm bởi tay thợ giỏi, khéo léo tinh xảo, màu sắc diễm lệ, hoa lựu đỏ rực được điêu khắc tinh tế, ngụ ý tốt đẹp, cả bồn cảnh cao tám mươi li, dáng vẻ tự nhiên, màu sắc sáng rõ, khéo léo vô cùng, cho dù so với đồ trong cố cung cũng vượt trội hơn hẳn.

*Bồn ảnh lăng hoa bằng hồng ngọc tráng men: lăng hoa là hoa củ ấu (theo từ điển thì vậy), còn khi tra GG thì ra hình này, chắc đúng đi

~ (cái hoa đúng còn bồn thì khác nha)

Khi vừa nhận được di sản của ông ngoại, Thước Nhạc cũng không xem xét cẩn thận lắm, bồn cảnh này được đặt trong rương đã hơn một năm mới được cậu mang ra. Khi đó còn tưởng đặt trong rương là sách của ông ngoại, có được bồn cảnh này cậu thích vô cùng, sau lại nghe mẹ nói cậu mới biết, thứ này được ông

cụ cố ngoại vô tình có được, lúc trước là cống phẩm, không biết ông ngoại làm cách nào vẫn gìn giữ được nó tới tận bây giờ nữa.

Khi tài nghệ điêu khắc của cậu đạt tới trình độ phi thường, Thước Nhạc cũng từng thử điêu khắc những vật như vậy, khắc một vật trang trí chẳng những cần ngọc phù hợp, điêu khắc hoàn mỹ mà còn cần sự hiểu biết nhất định về điêu khắc và thiết kế. Thường thì mỗi tác phẩm được khắc ra tốn rất nhiều công sức.

Tác phẩm thứ nhất của cậu là phỏng chế lại bồn cảnh mẫu đơn bằng ngọc trong cố cung. Có thể cậu chọn nguyên liệu tốt hơn nên bồn mẫu đơn được làm ra càng thêm chân thật diễm lệ, so sánh ra còn ưu việt hơn cả chậu gốc trong cố cung kia, cái còn thiếu cũng chỉ là sự lắng đọng của lịch sử. Tuy nhiên, Thước Nhạc không hài lòng về nó, thiết kế này do cậu tham khảo từ đồ cổ mà có, không thể bằng được thứ tự mình thiết kế ra. Năm kia, Thước Nhạc vì chế tạo bùa mà cắt một khối nguyên thạch, bên trong là một khối hồng phỉ không thuần khiết, một phần mang màu nâu cùng xanh biếc, mặt khác là bạch ngọc hỗn loạn, một chút hồng phỉ màu đỏ sáng, nhưng cũng bị pha tạp bên trong bạch ngọc, cả khối ngọc rất lớn, có thể vì được đặt trong không gian thời gian dài nên cả khối có xu hướng thiên về băng loại. Lúc ấy, cậu chợt nảy ra ý tưởng, không dùng đến nó nữa mà trải qua thời gian dài thiết kế mới tạo nên bồn hoa sơn trà này.

Thân cây màu nâu lá màu xanh biếc, bảy đóa hoa Lộ Trân* nở rộ hoặc hơi hé nở, bốn nụ hoa, không nhìn kỹ còn tưởng đó là chậu cây thật. Thước Nhạc rất thích sơn trà, trong đó thích nhất là Y Lệ Tọa Bạch**, Vân ban đại nguyên soái***, còn có hoa Lộ Trân. Ba loại sơn trà này cậu lại thích loại màu nhạt, nhưng chỉ có hoa Lộ Trân thì cậu càng thích nó mang màu hồng đậm hoặc đỏ thẫm. Mà bồn sơn trà cảnh này có cả thảy bảy đóa hoa, hình dáng khác nhau. Càng hiếm thấy là bồn ngọc này không phải được ghép lại từ nhiều mảnh như những bồn ngọc khác mà được điêu khắc hoàn toàn, là một thể thống nhất, không hề có mối ghép hay chắp nối nào. Màu sắc vô cùng tự nhiên.

*hoa sơn trà Lộ Trân:

** Y Lệ Tọa Bạch: (Elizabeth)

***Vân ban đại nguyên soái:

Thước Nhạc vô cùng thích bồn ngọc hoa sơn trà này, khi vừa làm xong, ngày ngày ngắm nhìn, còn không ngừng khoe khoang trước mặt Khúc Phàm, hơn nữa còn hưng trí bừng bừng muốn hắn mở thêm mấy khối ngọc, xem có khối ngọc nào khác thích hợp không, dốc lòng muốn làm ra thứ mình thích. May mắn khi đó sinh Miu Miu, cậu mới bỏ qua ý tưởng ấy. Tuy nhiên bồn cảnh ngọc này vẫn luôn được cậu đặt trong không gian mang theo bên người, mấy ngày nay là tết nên mới mang ra, tăng không khí vui mừng.

Những thứ tự làm vẫn nên đặt trong không gian cho an toàn, Thước Nhạc tùy tay đưa bồn cảnh ngọc vào không gian, lại chọn một chậu hoa sơn trà từ không gian ra.

Trước đi xem mấy đứa nhỏ, cũng không tồi, rất chuyên tâm học tập, không làm phiền chúng nó, mang Miu Miu đến tiền viện, nhớ tới mấy người hôm nay đến đây, Thước Nhạc cũng chẳng có tâm tư mà giao tiếp gì với hạng người đó nên gọi cho Lý Sáng, nhờ hắn ta cảnh cáo đám người kia. Chuyện như vậy Lý Sáng làm càng thêm dễ, không cần phí công làm gì. Chuyện phiền phức cứ đẩy ra ngoài mới tốt.

Lại nhớ đến bồn cảnh ngọc vừa nãy, Thước Nhạc lại gọi điện cho anh Béo, "Anh Béo, đang làm gì vậy?.... Bận không ạ?...Hai đứa em không đi được. Dạo này bận quá, Khúc Phàm tuần trước vừa đi công tác còn chưa biết bao giờ mới về nữa... Được, vậy thì, anh Béo, chậu hoa tráng men lần anh cho em ấy, em rất thích, anh tìm thêm giúp em mấy chậu nữa... đúng, là nó đó. Phỏng chế theo ấy... vâng, ngoài bồn cảnh nếu thứ khác tốt em cũng thích. Cảnh thái lam cũng thích. Không thì anh cho em số điện thoại, em tự liên lạc... được, vậy làm phiền anh... ha ha, anh ra mặt lại càng thêm lợi rồi. Bọn em cũng không rõ mà... được, cứ vậy. Chúc hai người đi chơi vui vẻ, khi về sẽ có tin mừng nha." Cười tủm tỉm cúp máy, Thước Nhạc hôn bẹp một cái lên mặt Miu Miu, nghĩ anh Béo thật lợi hại, muốn mua gì anh cũng đều có cách mua về.

Tâm trạng tốt ôm Miu Miu, trong không gian còn rất nhiều chỗ bỏ trống, tuy rằng đồ phỏng chế không có ý nghĩa bằng đồ cổ nhưng lại đẹp đẽ. Hơn nữa tay nghề thợ cũng không kém, bọn họ nếu sống lâu thêm chút, những thứ đó cũng chẳng khác gì đồ cổ. Vỗ vỗ trán, nghĩ cái gì vậy chứ. Tuy nhiên ngẫm lại thì cũng chính là như vậy, họ dù tu hành hơi muộn, nhưng có không gian trợ giúp, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài

ý muốn thì có sống đến nghìn năm cũng không thành vấn đề, không thì cậu sưu tầm những tác phẩm nghệ thuật hiện đại, chờ đến khi tăng giá thì bán ra, ——

Ném suy nghĩ này ra khỏi đầu, Thước Nhạc ôm Miu Miu đến thư phòng ở tiền viện, cho dù cho qua chuyện này thì nó vẫn sẽ lưu lại chút dấu ấn trong lòng, cho nên cậu có thêm một sở thích, sưu tầm đồ vật. Sau khi hành vi này của cậu bị Khúc Phàm biết được, tuy rằng cũng giễu cợt cậu một trận nhưng rốt cuộc cũng bị cậu thu hút mà gia nhập đội ngũ. Tác động sâu xa của nó, hiện giờ Thước Nhạc vẫn chưa thể biết đến.

Đến cuối tháng, mấy vị đang nhập định cũng xuất quan, mọi người cùng tiến vào thời kỳ Trúc Cơ, tố chất thân thể đều được đề cao rất nhiều, sự thay đổi rõ ràng nhất là họ thoạt nhìn trẻ ra rất nhiều. Thực vật bản mạng của họ cũng tiến vào trạng thái hóa yêu. Sau đây trong một năm liên tiếp, việc tu hành của họ sẽ không mấy tiến bộ, nhưng chờ đến khi thực vật bản mạng hóa yêu thành công, việc tu hành sẽ được tăng lên gấp đôi.

Khúc Phàm đã đi được nửa tháng, ngoại trừ lần tham dự cuộc tuyển chọn đặc biệt của Cục đặc vụ ra thì hai người chưa từng tách nhau lâu như vậy.

Mấy hôm nay Thước Nhạc đồng thời gọi mấy giáo sư lên, lại dạy cho bọn họ mấy khóa học, đem vài đề tài nghiên cứu quy kết về phương hướng chính xác rồi để họ tự tiến hành, hiệu quả rất tốt. Mấy giáo sư đó coi như giúp quốc gia tiến hành những kỹ thuật tân tiến nhất, phương hướng đúng rồi thì nghiên cứu cũng rất nhanh. Nhóm giáo sư trước đó không tín nhiệm Thước Nhạc cũng có chút rục rịch, nhưng đến khi muốn tìm đến Thước Nhạc nhờ giúp đỡ thì lại không thấy người đâu.

Thước Nhạc vẫn duy trì mỗi tháng tới vườn cây một lần, nhưng lần này còn phải chờ ba ngày nữa, đám người kia phải nắm chắc cơ hội mới được.

Khúc Phàm không ở nhà, Thước Nhạc cũng cảm thấy cô đơn, tối nào cũng phải gọi một cuộc điện thoại rồi mới có thể ngủ được.

Lại đến thứ 7, Thước Nhạc dẫn cha mẹ với bọn nhỏ tới bờ biển trong không gian chơi đùa, cuối tuần trước đã tới một lần nhưng bọn nhỏ vẫn chưa chơi đã.

Thước Nhạc ngắm nhìn biển rộng trong không gian, tuy rằng lớn, nhưng nó cũng tách biệt với bốn nội hải, nhưng bởi vì phạm vi tiếp xúc lớn nên thoạt nhìn tưởng như một thể. Ngày trước khi mang bọn nhỏ vào không gian, tìm được một đảo nhỏ, trên đó đều là thực vật nhiệt đới, bờ cát xinh đẹp, sóng biển rì rào, nơi biển nông cạnh bãi biển có rất nhiều san hô, tại khu này có rất nhiều cá cảnh nhiệt đới bơi lội. Có lẽ trên Trái Đất biển xuất hiện sớm nhất nên những sinh vật biển trong không gian rất nhiều. Cậu từng xem qua nên biết khá nhiều giống loài, khác biệt so với trên mặt đất chỉ có thực vật.

Cả nhà đi vào đảo nhỏ, người lớn đều ở trên du thuyền câu cá, Thước Nhạc nghĩ cũng không có ai đến nhà, khóa đại môn lại, tiến vào không gian chơi. Thước Nhạc mang theo đám nhỏ bơi lội bên bờ biển, ngay cả Miu Miu cũng cho đeo phao, bơi bơi bên cạnh Thước Nhạc, vẻ mặt rất vui mừng.

Kỳ Kỳ rất nổi bật, ở trong nước cũng có thể hô hấp nên nó lúc bơi chỗ này lúc bơi chỗ kia. Năm đó, khi nó dùng hạt châu kia thì có được dị năng mới, sau đó lại đưa hạt châu cho Tiểu Tiểu khiến mắt Tiểu Tiểu biến đổi thành mắt mèo, bởi vì lý do này nên Thước Nhạc không tùy tiện giao hạt châu cho người khác dùng. Đứa nhỏ với tài năng có thể bơi lội tự do trong nước của mình vẫn luôn rất đắc ý.

"Ba ba, xem đó là ai vậy?" Mọi người đang chơi vu vẻ thì Kỳ Kỳ đột nhiên chỉ về đảo nhỏ bên cạnh hỏi.

Nhìn theo hướng tay Kỳ Kỳ, trên bãi cát có một bé gái khoảng bốn năm tuổi đang đứng, bé mặc bộ thuần trắng, vô cùng đáng yêu.

Ủm? Trong không gian sao lại có bé gái được?

鸿林苗木

中国兰花交易网 www.halan.com

95. Chương 94: Khuê Nữ – Trộm

Thước Nhạc nhìn thấy bé gái đột nhiên xuất hiện kia, nghi hoặc bơi về phía bờ biển. Bé gái tròn vo vo, đôi mắt to tròn lóng lánh, vô cùng đáng yêu, tuy nhiên trên mũi lại có một mảng nhám đen tròn dẹp nên Thước Nhạc đoán rằng, "Tiểu Hắc."

Bé gái khẽ cắn móng tay e lệ nhìn Thước Nhạc, nghe thấy tiếng gọi của Thước Nhạc thì tiểu Hắc vui mừng, "Nhạc Nhạc…." lập tức bổ nhào vào người cậu.

Thước Nhạc nhất thời kinh hỉ nhìn bé gái nho nhỏ kia, đoán được là một chuyện, khi thật sự xác nhận lại là một chuyện khác, "Trời ơi, tiểu Hắc, thì ra là con gái sao? Còn có sao lại biến thành như vậy? Biến hóa?" Tiểu Hắc là một thành viên trong gia đình cậu, tuy nhiên rất lâu trước kia đã bỏ chạy đến không gian không thấy nữa, bởi vì quá nhỏ, Thước Nhạc lại không cố ý tìm kiếm, tiểu Hắc rất thông minh, ở trong không gian cũng không có gì nguy hiểm, chắc cũng chỉ đi chơi đâu đó, nghĩ rằng sẽ trở về vào một ngày không xa. Khi Kỳ Kỳ còn nhỏ còn được nó chăm sóc, không ngờ khi nó quay về lại mang tới sự ngạc nhiên đáng mừng đến vậy.

"Hắc hắc, ngủ… thành bé gái." Bé gái tiểu Hắc mở to mắt nhìn Thước Nhạc, nói chuyện hơi không lưu loát.

“Ba ba, nhỏ là ai vậy?” Kỳ Kỳ chạy đến bờ đầu tiên, hỏi.

“Kỳ Kỳ… tiểu Hắc.” Tiểu Hắc biến thành bé gái, chỉ chỉ mũi mình, vu vẻ nói.

“Bé là tiểu Hắc nhà chúng ta đó.” Thước Nhạc kiểm tra qua thân thể của bé, cảm thấy trên người bé không có yêu khí mấy, năng lượng trong cơ thể cũng không nhiều, dù là voi trắng nhỏ cũng không được như vậy, bé làm sao có thể hóa thành hình người được vậy.

“Tiểu Hắc? Là con gái a….” Đám nhỏ mở to mắt, vô cùng ngạc nhiên. Thế giới này điên hết rồi mà, tiểu Hắc lại là con gái đó, vậy không phải bọn nó đều bị xem hết sạch rồi sao….

Thước Nhạc mang mọi người về nhà, sự xuất hiện của tiểu Hắc khiến họ không thể không dừng hoạt động lần này. Trải qua hàng loạt những câu hỏi cậu đưa ra mới biết khi tiểu Hắc còn chưa gặp được Thước Nhạc thì ở sau núi ăn phải một loại quả, sau khi gặp được lại được Thước Nhạc đưa vào không gian liền cảm thấy thân thể chậm rãi thay đổi, sau khi biến hóa xảy ra một thời gian mới tìm nơi lâm vào hôn mê. Kỳ thật, bé cũng không chạy quá xa, đào luôn một cái động cạnh hồ nước, nhưng Thước Nhạc chưa từng tìm kiếm nên mới không biết thôi.

Thước Nhạc ôm tiểu Hắc đã trở thành bé gái, không nhịn được vui mừng, tươi cười trên mặt làm cách nào cũng không tán đi được. Cô nhóc có thể biến hóa hoàn toàn nhờ vào loại trái cây kia, nhưng giờ chính bản thân nhóc cũng không biết cách biến về như thế nào. Quả thật đã biến thành người rồi, vô cùng đáng yêu khiến Thước Nhạc vẫn luôn muốn có con gái ngây ngất, “Được, sau này không được gọi là tiểu Hắc nữa, nhũ danh gọi Nữu Nữu, đại danh chờ Khúc Phàm về rồi đặt lại sau, Nữu Nữu về sau là con gái ba, về sau gọi ba ba nhé. Nào, Nữu Nữu, gọi ba ba để ba nghe xem nào.” Vui vẻ ôm nhỏ không muốn buông tay.

Nữu Nữu chớp chớp mắt nhìn bốn phía, cắn ngón tay gọi một tiếng, “Ba ba…”

Thước mẹ thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của bé, đi tới cạnh Thước Nhạc, “Mau để mẹ ôm cái nào.” Cô nhóc này vốn thông minh lanh lợi, khi biến hóa lại trở nên ngây thơ hơn nhiều, thật khiến người ta yêu quý mà. Người trong nhà đều muốn ôm ôm hôn hôn, chỉ có Kỳ Kỳ thật ra không được tự nhiên, đã không thể nào quên được chuyện ngày xưa bọn nó cởi truồng tắm chung, thế mà còn có chút ngượng ngùng nữa. Tiếu Tiếu, Phi Phi một đứa lý trí một đứa hồn nhiên lại chẳng cảm thấy gì cả.

Thước Nhạc rất vui vẻ, muốn nhanh chóng gọi điện cho Khúc Phàm, báo cho hắn biết, hắn đã có con gái rồi. Cho dù trước kia tiểu Hắc thế nào, giờ trong lòng cậu đã coi bé trở thành con gái mình. Bé vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu, còn nhu thuận như vậy, quả thật chính là hình tượng khuê nữ tiêu biểu trong lòng cậu mà, cho dù trên mũi nàng có vết nhám đen kia cũng vẫn rất xinh đẹp. Lại nói, có khuê nữ coi như thỏa mãn tâm nguyện cậu. Việc này dù sao cũng muốn báo cho Khúc Phàm đầu tiên, không hề vì thu một con chuột làm con gái mà không vui. Có điều, cảm thấy dù sau này bé có biến lại về chuột cũng vẫn đáng yêu như vậy, không phải trong Tây Du Ký, Lý Thiên Vương cũng có một cô con gái chuột hay sao, khuê nữ nhà họ nhất định đáng yêu vô địch vũ trụ luôn.

Nghĩ vậy, nhanh chóng ra khỏi không gian gọi điện thoại, gọi đến di động của Khúc Phàm, nhưng không biết người kia lại đi đâu rồi, cũng may có hộp thư thoại, trực tiếp nhắn lại, nói cho hắn biết họ có con gái rồi. Nhưng lại không nghĩ về tâm trạng của Khúc Phàm khi nhận được tin nhắn trên.

Gác máy, khi đang muốn tiến vào không gian thì lại nghe tiếng "rầm" từ tiền viện truyền đến. Thước Nhạc hơi nghi hoặc, đi ra ngoài, đi vào Tam Tiến viện, thấy trước cửa gian Tam thính có người đang nằm, trên eo đeo cái túi, đồ trong đó vương vãi trên mặt đất, chậu hoa bị đập nát.

Nhíu mày, tiến lên kiểm tra người này một chút, cũng bị thực vật trong nhà làm hôn mê, giờ xem ra mấy loại cây cậu trồng vẫn rất hiệu quả, nhưng người này vẫn còn có thể đi đến tận đây thì xem ra vẫn phải tăng cường phòng ngự cho tứ hợp viện rồi.

Tiến vào không gian, gọi chú Lâm với hai lão ba, thực lực chú Lâm vốn rất mạnh, giờ lại Trúc Cơ thành công đã vượt qua cả cao thủ Tiên Thiên. Hai lão ba tuy rằng giống vậy nhưng so với chú Lâm lại khuyết thiếu kinh nghiệm, võ vẽ cũng không bằng, nên căn bản chẳng rõ chiêu thức gì gì đó. Tuy nhiên, để họ so chiêu với người khác, cho dù là thể lực hay năng lực phản ứng đều rất lợi hại.

"Trong nhà có trộm." Thước Nhạc chỉ chỉ kẻ nằm trên đất nói.

Chú Lâm tiến lên kiểm tra qua, "Chỉ có một tên này sao?"

"Cháu cũng không rõ, cháu nghe có tiếng động mới tới xem."

"Tìm thử xem."

Bốn người xem một vòng khắp nơi, cũng không phát hiện ra người khác. Bọn họ thấy khóa đồng ở đại môn bị mở ra, người nọ chắc hẳn đi vào từ đại môn. Vì mọi người đều chơi đùa trong không gian nên từ sáng chú Lâm đã khóa cửa từ bên ngoài, nhảy tường tiến vào, đây cũng vì phòng ngừa có người quấy rối.

Thật ra trong lòng mấy người cũng toát cả mồ hôi, trong nhà cũng chỉ có chỗ đại môn là phòng bị không nghiêm những nơi khác đều có thực vật phòng ngự, nhưng nếu từ đại môn tiến vào còn có thể tránh thoát trong phạm vi nhất định. Lần này cũng vì họ đã sớm biết bình thường đều có chú Lâm ở nhà, người khác cũng không thể tiến vào cho nên họ mới không xử lý khu này, đoán rằng hôm nay người này lúc đi ra không đi theo đường chính, nếu không cũng sẽ không hôn mê.

"Báo nguy đi, nhà chúng ta bị người ta thương nhớ rồi." Thước ba kết luận.

"Dạ, hôm mùng mười có vài người đến đây ghi chép, nhưng con đã gọi điện cho Lý Sáng rồi, anh ta cũng đã cảnh cáo, xem ra anh ta cũng không quá đáng tin cậy."

"Ngoài sáng không phòng được trong tối." Khúc phụ cười nhạt.

Thước Nhạc nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Cao Cường, việc này phải tìm đúng người nếu không sẽ chẳng có kết quả gì, tên này cùng lắm cũng chỉ bị bắt giam mấy tháng, người đứng phía sau cũng không thể truy ra được.Vừa lúc hỏi xem ai phụ trách khu bọn họ, mấy người trước hình như còn đổi ca tuần tra.

Dựa theo hướng dẫn của Cao Cường, Thước Nhạc trước gọi 110 báo cảnh sát, không tới năm phút đã có bốn cảnh sát tới đây. Mấy người này do Cao Cường tìm tới, là cảnh sát tuần tra quản lý khu vực này. Tên trộm bị đánh thức, trường hợp của hắn ta không cần đưa tới bệnh viện, chỉ cần dùng nước lạnh tạt vài phát là được rồi.

Thước Nhạc kể lại tình huống một lần, cũng không nói bọn họ luôn ở trong nhà, chỉ nói từ bên ngoài về thì thấy có người nằm trước cửa, sau đó báo án.

Làm cảnh sát thì những vụ án như vậy cũng hay gặp, tuy nhiên, tình huống nhà họ hơi đặc biệt. Bởi vì nơi trộm tiến vào là Tam Gian thính trong Tam Tiến viện, vài cảnh sát ở đây vào quan sát Tam Gian thính một chút, vụ án này liền không dễ dàng rồi. Tam Gian thính là nơi gia đình họ bình thường tụ họp, ba gian này rất lớn, sau vào trong hai gian nữa, đồ vật bày khắp phòng, so với tiền viện, hậu viện cùng nhà giữa ít hơn hai gian phòng mà thôi. Vốn Khúc ba, Khúc mẹ ở Tây Nhĩ phòng, nhưng từ khi anh cả Khúc gia ly hôn, thường đến ở trong tứ hợp viện, Thước Nhạc liền sắp xếp hai gian Đông Lộ ở Nhị Tiến viện làm nơi ở cho hai người, Tam Gian thính không có ai ở, để mọi người cùng sử dụng.

Vật trang trí trong phòng cũng được Thước Nhạc tốn không ít tâm tư, có không ít những vật phẩm quý giá. Gia cụ trong phòng đều được làm từ gỗ cúc lê, bày biện trong phòng tạo cảm giác ấm áp. Những vật quý có một chút, đương nhiên, vật quý giá cũng chỉ nói dưới góc nhìn của người khác thôi, giá trị thực tế quả thật không nhiều không ít. Nhà họ hào phóng chứ không phải khoe khoang, dù sao cũng chẳng mấy khi có khách đến nhà, ngoại trừ đám bạn tốt tri kỷ thì cũng không còn ai khác nữa, chỉ muốn tạo cảm giác thoải mái cho mình thôi. Người trong nhà sống lâu rồi cũng chẳng thấy gì, huống chi mấy vật quý giá đều được đặt hết trong không gian đấy thôi.

Đương nhiên, khi Thước Nhạc nói với mấy cảnh sát tất nhiên sẽ nói theo giá thị trường. Bốn cảnh sát đại khái cũng có chút hiểu biết, phòng như thế nào, những vật trong phòng còn không biết có giá trị đến mức nào nữa, án này vừa lớn vừa nhỏ, nếu để tên trộm kia hoàn thành việc trộm cắp thì nhất định sẽ thành án lớn. Hình phạt cho tội trộm cắp sẽ được quyết định dựa trên định giá vật mà hắn trộm. Huống chi, phía trên còn có Cao Cường ra mặt, thân phận nhà này có chút khác biệt.

Làm xong ghi chép, mấy cảnh sát mang theo tên trộm không may kia rời đi. Cao Cường nhận được điện thoại của Thước Nhạc thì lập tức đi đến đồn cảnh sát bên này, nói chuyện một chút cùng mấy cảnh sát đến thẩm tra án. Anh không thể tự mình thẩm vấn, đó là quy định, nhưng vẫn có thể tác động đôi chút. Quả thực mấy cảnh sát chỉ cần hỏi sâu một chút, tên trộm kia lập tức dính chiêu, nhưng kết quả cũng không quá lý tưởng.

Theo lời tên trộm, hắn ta cũng không bị ai sai khiến, chỉ đi trên đường nghe nói nhà này có của. Vốn hôm nay cũng chỉ muốn tới nghiên cứu địa hình, nhưng lại thấy cửa nhà họ đóng chặt, liền nảy lòng tham, khóa kia cũng là kiểu khóa đồng cũ, rất dễ phá, dùng một sợi sắt thì cũng chẳng khác gì đang dùng chìa khóa, vốn nghĩ quá thuận lợi, nhà này còn không khóa cửa phòng trong, rất dễ vào. Có điều lại sợ mấy chú chó gác cổng bên ngoài, khi nằm trên tường quan sát thì hôn mê luôn.

Cảnh sát hỏi đi hỏi lại cũng không thu được tin gì khác, nhưng theo như lời tên trộm thì giờ trên đường có không ít người đang nhòm ngó nhà này.

Đêm đó, Cao Cường đến tứ hợp viện quan sát tình huống, Thước Nhước cũng nhìn xung quanh, “Không

thì em mang mấy món đồ này cất hết đi." Đây có được coi như bị tróc nã không ta?

Cao Cường cười ha ha, "Giờ em có cất đi cũng vô dụng, cũng không biết ai thả tin ra, chiều nay mấy tuần tra đi qua khu này cũng bắt được mấy tên đang nghiên cứu địa hình, cho nên cho dù em dọn sạch nhà cũng vô ích thôi. Nhưng mấy ngày tới sẽ không sao, Khúc Phàm đi công tác ở đâu, xem có thể về sớm chút không, giải quyết chuyện này đi. Mấy đứa nhất định bị ai đó đặt bẫy rồi."

Thước Nhạc vừa nghe cũng hiểu chuyện này, không sợ trộm đến nhà chỉ sợ bị trộm nhớ thương, nhà họ không biết bị ai nhớ thương nữa. Không chừng là do mấy người kia làm, hôm trước Thước cha chơi cờ với mấy người trong ngõ cũng nghe bảo trong ngõ họ đã có ba nhà chuyển đi, đều là người trong nhà nên biết, ba nhà kia đều khá được, tuy rằng bán với giá không thấp nhưng về lâu về dài sẽ không như vậy. Khu này cũng thật nhiều chuyện nha.

Tuy nhiên, việc này cũng không cần đến Khúc Phàm, Thước Nhạc vào không gian tìm vài thứ, nếu đám người kia đã mất công thương nhớ như vậy thì tặng cho họ chút quà đi. Còn có cái người thả tin tức kia nữa, cũng nên nghĩ cách tìm ra, không thể để hắn ta thoải mái được.

96. Chương 95: Cây Đào

Chọn lựa trong không gian, diện tích che phủ lớn không được, rậm rạp quá không được, yêu cầu quá cao cũng không được, Thước Nhạc đột nhiên phát hiện quả thật không quá dễ lo liệu. Cuối cùng lựa chọn một gốc cây đã có được linh thức nhất định trong không gian thứ hai.

Trong tứ hợp viện đã có thất linh hương, tuy nhiên, hiện tại xem ra phòng ngự nơi đại môn vẫn có chút yếu, sau khi suy nghĩ thật lâu, Thước Nhạc cuối cùng lựa chọn một cây đào lớn. Thời cổ có ghi lại trên núi Đào Đô có cây đào lớn, chiếm cứ ba nghìn dặm. Cây đào đó vốn chỉ là nửa thanh gỗ đào, nhưng bởi trong thân thể có lượng linh khí lớn, Thước Nhạc mới đem trồng nó trong không gian, vốn cũng không ôm hy vọng gì, kết quả lại rất tốt, có điều chiếm rất nhiều diện tích trong không gian, tuy rằng không đến mức chiếm cả ba nghìn dặm nhưng cũng có đến mấy km. Thước Nhạc vốn ngại nó quá lớn mà chuyển nó xuống không gian thứ nhất, không ngờ cây đào này thế mà đã thức tỉnh, tu luyện một thời gian tuy không có thêm công năng nào khác, nhưng lại có thể thu nhỏ thân thể lại. Có lẽ làm gỗ đào rất lâu nên cây đào thức tỉnh sớm nhất trong số thực vật trong không gian. Thước Nhạc chuẩn bị đưa nó ra bên ngoài, sau đó lợi dụng vài sức mạnh nữa thì nó có thể trông nhà rồi.

"Không đi." Giọng nữ vô cùng thanh thúy vang lên.

"A Đào, chúng ta không phải đã nói rõ sao, khi ra bên ngoài rồi thì mỗi tháng ta sẽ cho ngươi thêm một giọt linh tuyền, không chậm trễ việc tu hành của ngươi. Lại nói, ra thế giới bên ngoài, tăng thêm hiểu biết cũng rất có lợi cho việc tu hành của ngươi mà. Ngươi xem a Tử và a Lục không phải cũng muốn đi sao?"

"Không đi, mùi bên ngoài quá khó ngửi, hơn nữa nơi nhỏ như thế có muốn giãn gân cốt cũng không được nữa." Nói xong, cây đào vốn cao có trăm mét đã mở rộng phạm vi tán lá ra đến mấy km. Thước Nhạc cảm thấy vô cùng may mắn khi diện tích không gian thứ hai đã tăng lên rồi, nếu không cũng không đủ để chứa

nàng.

"Nếu không, mỗi tháng lại cho ngươi thêm hai giọt nhé." Thước Nhạc lại thỏa hiệp thêm chút nữa, những thực vật trong không gian ngoại trừ cây hồ lô tử kim kia thì không có thực vật nào dám đem gốc rễ vươn tới linh tuyền hấp thu trực tiếp cả, tức nhưỡng trên mặt đất đã khiến chúng rơi vào trạng thái bão hòa rồi, nếu còn tiếp tục hấp thu vô hạn linh tuyền thì chỉ có một kết quả là nổ tung. Loại chuyện này theo sự gia tăng tu vi của Thuốc Nhạc thì không gian ngày càng mở rộng, năng lực của linh tuyền cũng ngày càng lớn, họ không thể không ỷ lại sự nuôi dưỡng của Thước Nhạc. Hiện tại giới hạn cao nhất của cây đào là mười hai giọt, cho nên lời mời chào của Thước Nhạc vẫn rất hấp dẫn. Tuy rằng Thước Nhạc không cần linh tuyền, nhưng vẫn khống chế lượng hấp thu của phần đông hoa yêu thụ yêu, dù sao thì tốt quá hóa xấu. Lần này hào sảng đưa ra sự hấp dẫn lớn như vậy cũng phần lớn vì hoàn cảnh bên ngoài không tốt, cũng coi như bồi thường, so với ở trong không gian thì ưu đãi hơn chút chút đi.

Cây đào suy nghĩ lại có chút khó nâng lên đặt xuống, tuy nhiên rất nhanh nàng đã nghĩ ra một ý kiến hay. Chỉ thấy tán cây nàng khẽ rung, từ phía trên tách ra một cành cây, "Ngươi dùng cái này, ta vừa học được đó, suýt nữa quên mất luôn, cắm nó trên đất rồi tưới linh tuyền lên, ta có thể thông qua nó để làm việc."

Thước Nhạc ôm cành cây to như miệng bát kia, hỏi: "Liệu được không đó? Có thể liên hệ giữa không gian với bên ngoài sao?"

Cây đào lắc lắc tán cây, "Thử rồi biết mà, hẳn là có thể đi, bình thường chúng ta ở không gian cũng có thể thông qua ngươi nhìn ra bên ngoài, nếu có một nhánh đặt ở đó, thì giống như một cái tọa độ vậy, hẳn không thành vấn đề."

Thước Nhạc nghĩ thấy cũng phải, cứ thử xem sao.

Ôm cành cây đào đi đến vườn phía đông, phần lớn các phòng bên này đều để chứa đồ vật này nọ. Thước Nhạc nghĩ một chút, vẫn nên cắm ở trước gian nhà giữa Tây sườn ở Đông viên, bên kia được các tòa kiến trúc vây quanh.

Vỗ vỗ cành cây, "A Đào, có cảm thấy không?"

"Ách… nơi này quá kém, có thể cảm giác được trong phạm vi một dặm quanh cành cây, không hơn được nữa. Nếu ngươi dùng tức nhưỡng thay đổi đất một chút thì có thể mở rộng thêm phạm vi."

"À, vậy thì tốt rồi." Thước Nhạc đặt cành cây đào xuống đất, gọi chú Lâm với hai cha đến, bốn người hợp sức đưa cây lựu vào trong không gian, tạo thành khu đất trống rồi lấy tức nhưỡng từ không gian thứ hai ra, rải đều khắp sân mỗi nơi một ít, lập tức thực vật trong viện bừng bừng sức sống. Vốn trước kia những thực vật đó cũng đã mọc rất tốt, hiện tại lại càng thêm tươi tốt, phỏng chừng trong mấy ngày tới sẽ cao thêm nhiều lắm. Trồng cành của cây đào xuống, Thước Nhạc dựa theo cực hạn của nó mà tưới xuống bốn giọt linh tuyền.

"Mấy đứa đến xem đại thụ này." Thước Nhạc ngước đầu nhìn cây đào lớn lên, vốn chỉ là một nhánh cây bằng miệng bát giờ đã cao hơn mười mét, tán cây cũng chiếm cả một phần tư khu vườn. Bởi vì trồng ở rìa

phía tây bắc của Đông viên, nhưng tán cây lại có thể vươn sang cả Tây viên, che khuất cả hành lang gấp khúc phía đông sườn Tây viên. Kiểu đột nhiên phát triển này tạo nên cảnh tượng vô cùng đồ sộ, cho nên Thước Nhạc mới gọi đám nhỏ đang chơi đùa trong phòng ra đây, nhìn sự phát triển của cây đào này.

Cây đào nhánh này lớn đến mức hai người ôm không hết, thoạt nhìn vô cùng mạnh mẽ, tán lá vừa to lớn vừa rậm rạp, cả cây nhìn như thể đã có lịch sử mấy trăm năm vậy. Thân cây, nhánh cây trưởng thành rồi thì bắt đầu xuất hiện nụ hoa, sau đó rất nhanh nở ra thành cả trời hoa màu hồng hồng.

"Ba ba, cây đào này có cho quả không vậy?" Tiểu Tiếu ngửa đầu nhìn những đóa hoa đang nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, không lâu sau đã rụng xuống đầy sân thành một tầng dày, tuy nhiên, không phải sau khi hoa nở đều sẽ kết trái hay sao? Cây này sao lại cứ nở hoa mà không kết trái chứ.

Thước Nhạc khẽ lắc đầu, hỏi trong lòng, "A Đào, ngươi sao thế, sao chỉ nở hoa mà không kết trái."

Qua một lúc lâu vẫn không có tiếng trả lời, Thước Nhạc còn muốn tiến vào không gian nhìn thử nhưng cũng may chuyện này cũng từ từ tốt lên, "Hô… rốt cuộc sống lại rồi." Nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ nhõm của cây đào.

"Sao vậy?"

"Đột nhiên dinh dưỡng dư thừa quá nhiều, ngươi đánh giá hơi bị cao năng lực thừa nhận của ta rồi đó."

"Đây là kết quả của sự tham ăn đó, nếu dinh dưỡng quá dư thừa thì sao không kết trái luôn đi." Thước Nhạc cũng thấy rất lạ, nhưng ngay cả cây đào trong không gian cũng luôn chỉ nở hoa chứ không kết trái.

"Ế…" Cây đào trong đầu khẽ dừng một chút, thật lâu sau mới nói, người ta là nữ nhi mà sao có thể tự kết trái chứ.

A ….. "Cây đào mà còn phân ra nam với nữ nữa hả?" Theo cậu biết thì đào đều là cây lưỡng tính mà.

"Tất nhiên rồi… ta đây chính là đào thượng cổ mà, ngay cả đào trong vườn của Vương mẫu nương nương cũng phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ nữa đó, đâu phải mấy kiểu đào chất chít kia, đương nhiên phải phân ra nam nữ chứ?"

Đến lượt Thước Nhạc ngạc nhiên, "Thật sự có Vương mẫu nương nương hả?"

Cây đào trong không gian thứ hai vẫy vẫy tán cây, "Đâu có đâu, nhưng mấy loại như bàn đào ấy ta đều quen hết, cũng không phải cùng giống với ta sao, xuất hiện muộn hơn cả ta nữa. Cũng không mạnh được như ta đâu." Thước Nhạc cảm thấy cây đào kia có hơi ủ rũ, hơi cảm ứng một chút, không khỏi thấy buồn cười. Cây đào kia a, cảm thấy nàng mạnh hơn so với đám bàn đào kia thế mà lại không được nổi tiếng như vậy. Thật sự là cây đào kỳ quái mà.

"Ngươi đã tốt hơn bàn đào kia, vậy quả của ngươi có tác dụng gì?"

"Kỳ thật bàn đào kia không có tác dụng lớn như vậy đâu, chỉ là một loại trái cây của người tu chân thôi, ăn nó có thể bổ sung linh khí, hiệu quả rất tốt, dùng với người thường cũng tốt, có thể thoát thai hoán cốt, nhưng mà không ai ăn được đến một quả cả. Trái cây của ta thì mạnh hơn chút, sau khi ăn xong có thể giúp người thường hoàn toàn trúc cơ, ngay cả tiên nhân cũng thích ăn nữa đó. Đáng tiếc, hiện tại chỉ có mình ta thì không thể kết trái được." Cây đào cảm thấy hơi tiếc, kỳ thật còn có vài điều nàng không nói. Bộ tộc cây đào của họ sẽ căn cứ theo số năm sống mà tác dụng của quả cũng sẽ tăng theo. Nếu nàng biến hóa tu thành yêu tiên thì quả sinh ra có thể trực tiếp đưa một người tu chân đạt tới kỳ Độ Kiếp. Tuy rằng khi độ kiếp có thể gặp nguy hiểm nhưng từ đó cũng có thể thấy được sự lợi hại của nàng rồi. Huống chi nếu tu thành yêu thần vậy thì lại càng lợi hại, nhưng theo truyền thừa của nàng thì chưa từng có ai tu thành yêu thần cả. Tuy nhiên tất cả cũng chỉ là tưởng tượng vậy thôi, trên thế giới này chắc không còn cây đào nào khác cả, cho dù hoàn cảnh tu hành có tốt đến đâu chăng nữa, nàng cũng chỉ có thể vì tu luyện mà biến hóa, cây đào mà không có quả thì tu hành cũng không tiến cao được.

Thước Nhạc không biết được tiếc nuối trong lòng nàng, nghĩ cây đào này thật thú vị, sau này nhất định phải thu thập thật nhiều hạt giống hoặc cành lá thực vật, không chừng có thể tìm được giống cây đào nam đấy. Hơn nữa, cây đào này được mọc lên từ một đoạn gỗ đào, về sau cũng nên thu thập một chút đoạn gỗ, không chừng có thể sống được ấy chứ.

Cây đào bên ngoài đã dừng quá trình sinh trưởng, màu hồng khiến viện tăng thêm một phần diễm lệ, đứng nơi nào trong viện cũng có thể nhìn thấy một góc trời màu hồng. Với bộ rễ vững chắc, a Đào cắm sâu rễ xuống lòng đất, dường như bao quát cả viện, phạm vi cảm ứng mở rộng đến ba km. Cảnh vật chung quanh nhà Thước Nhạc, ngõ nhỏ trước sau đều được bao dưới sự giám thị của cây đào. Thước Nhạc kiểm tra thử thấy cây đào có thể hoàn toàn khống chế cây cối trong viện, hơn nữa còn điều khiển được cả thất linh hương nữa, chẳng những có thể điều khiển nó phát ra mùi hương còn có thể lấy mùi hương đặc biệt của nó dùng trên người mình, khiến cho hoa đào cũng tỏa ra mùi hương đó. Hơn nữa, nàng còn có thể thu phát tự nhiên, những động vật cần hô hấp mà nằm trong phạm vi khống chế của nàng đều chịu ảnh hưởng của nàng, chỉ cần nàng muốn thì có thể làm bất cứ kẻ nào hôn mê. Đương nhiên, ngoại trừ người trong nhà Thước Nhạc, dù sao họ cũng đã miễn dịch với mùi hương này rồi.

Mọi thứ đều vô cùng tốt đẹp, ngoại trừ, "A Đào, hoa của ngươi sẽ nở đến lúc nào chứ?" Thước Nhạc nhìn lớp hoa thật dày trên mặt đất, còn có cả trời hồng trong viện, nói.

"Ừm, trước khi kết trái thì cứ bảy ngày lại kết hoa một lần, ngươi yên tâm, sau này sẽ không nhiều như vậy nữa đâu, lần này là đặc biệt mà. Hơn nữa, hoa của ta không bị ô nhiễm, rất nhanh sẽ hòa vào đất, không sao đâu." Lúc này, Thước Nhạc mới nhớ ra mỗi lần vào không gian đều đúng hoa quý (lúc hoa nở), hơn nữa ngày nào cũng có hoa rơi xuống, thì ra là vì nguyên nhân này, xem ra quả thật nên tìm thêm một cây đào nữa.

"Đúng rồi, những cánh hoa này cũng không nên lãng phí, ngâm vào nước tắm sẽ có tác dụng làm đẹp đó. Phải biết rằng đào là xinh đẹp nhất đó. Còn có thể mở rộng mạch máu, đả thông kinh mạch nữa. Tác dụng rất từ từ đó."

Vậy không tồi, "Mẹ ơi, mẹ thu nhặt chút cánh hoa đi, tối ngâm nước tắm có tác dụng làm đẹp đó."

"Vậy ư? Vậy chúng ta biến nó thành hoa khô đi." Phụ nữ quả rất yêu thích việc làm đẹp.

"Không cần, hôm nay mọi người cùng ngâm tắm đi, cũng không có tác dụng khác là mấy. Sau này mỗi ngày đều có rất nhiều hoa rụng xuống, đủ dùng. Trong không gian của con cũng có, nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng thu nhặt lại."

"Ừ ừ... con đừng lo việc này, đây là chuyện của phụ nữ chúng ta, nhiều như vậy phơi thành hoa khô rồi làm túi hương a, còn có thể mang tặng cho người ta nữa. Aiz... mấy đứa kia đừng dẫm lên chứ, lại giúp bà nhặt đi nào. Đúng rồi, nói đến hoa khô mẹ mới nhớ, mai mẹ tới không gian của con hái chút hoa về, cùng làm thành hoa khô, ngâm nước tắm cũng rất tốt nữa, đại muội nè, chị nhớ lần trước em giới thiệu trà lài gì đó, nghiên cứu chút đi, trước kia sao không nghĩ ra nhỉ?" Lòng của phụ nữ quả không dễ đoán chút nào.

Thước Nhạc kệ họ luôn, ôm Nữu Nữu vừa xuất hiện cùng Miu Miu quay về hậu viện, chuẩn bị phòng cho Nữu Nữu. Tên trộm ban ngày bị cậu ném ra sau đầu, dù sao có cây đào giúp cậu trông nom rồi, cậu ngồi chờ kết quả nữa thôi. Hiện tại quan trọng nhất là trao đổi tình cảm với thiên kim bảo bối nhà họ thôi.

97. Chương 96: Rắc Rối Của Khúc Phàm

Đến tối, Thước Nhạc lo cho bọn nhỏ xong thì đi vào phòng tắm, thả một chút cánh hoa đào vào trong bồn ngâm tắm, cũng muốn thư giãn một chút, loại hoa này không có mấy tác dụng với cơ thể cậu.

Khúc Phàm về đến nhà đã thấy Thước Nhạc ngủ quên trong bồn tắm, nhận được lời nhắn của cậu, sắp xếp xong công việc, hắn lập tức ngồi máy bay trở về. Gần đây vẫn luôn bận rộn ở quân khu Tây Nam, thấy bộ dáng đỏ bừng của Thước Nhạc khiến cho hắn muốn nổ tung luôn rồi, quen thuộc cởi quần áo trên người ra rồi bước vào bồn tắm. Thước Nhạc đã sớm cảm nhận được, di di cơ thể để chừa chỗ cho hắn, mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng cũng chỉ hỏi, "Sao anh đã về nhanh thế?" rồi bị hắn mang vào một trận lửa nóng.

Chuyện qua đi, nhìn đống hỗn độn dưới đất, Thước Nhạc không biết nên nói gì cho phải, hôm nay Khúc Phàm đặc biệt điên cuồng, làm cho cậu cảm thấy hơi đau, đến việc nâng tay lên cũng khó nữa, "Đợi lát nữa xử lý anh sau. Em bất động rồi."

"Ừm." Khúc Phàm đưa mặt đến bên tai Thước Nhạc cọ cọ, cảm thấy trái tim từ từ yên tĩnh lại. Một lúc lâu sau mới nhớ ra lý do hắn quay về, nhanh chóng ôm lấy Thước Nhạc nhìn bụng cậu. Đâu có đâu?

Ba... đánh bật tay hắn ra, "Nào có, là tiểu Hắc."

"Tiểu Hắc? Nó làm sao?"

"Rồi, anh đi theo em." Nói cũng không rõ ràng được, mang hắn đi xem luôn.

Hai người khoác áo ngủ, đi đến Đông ốc. Miu Miu ngủ trên kháng đặt trước cửa sổ ở phía nam, Nữu Nữu ngủ trên giường. Khúc Phàm vừa nhìn đốm đen trên mũi Nữu Nữu thì lập tức hiểu rõ, cái bớt kia quá dễ nhận ra.

"Thế nào, khuê nữ nhà mình xinh nhỉ." Thước Nhạc đắc ý dào dạt, đây là mệnh đó, cậu có số có khuê nữ mà.

Khúc Phàm vuốt vuốt tóc cậu, "Đúng đúng, em thật có phúc." Nhìn Nữu Nữu đang say ngủ, Khúc Phàm cũng rất vui vẻ, tuy rằng sự chấp nhất với khuê nữ của hắn không nhiều như Thước Nhạc, nhưng hắn biết mong muốn của Thước Nhạc nên tất nhiên cũng vui mừng theo.

"Anh chuẩn bị việc chọn lựa đến đâu rồi?" Hai người nằm trên giường, Thước Nhạc hỏi.

"Ừm, đã tập trung xong nhân viên, dựa theo cách lựa chọn bộ đội đặc chủng loại cả đám rồi, tiếp theo đây, số người còn lại sẽ được huấn luyện. Trong quá trình huấn luyện chọn lựa, anh còn phải ở quân khu Tây Nam thêm một thời gian nữa, không bằng em đi với anh luôn đi." Khúc Phàm ôm chặt lấy Thước Nhạc không còn khe hở nào, nói.

"Vậy sao được, cũng không phải đi du lịch đâu, em đi làm gì, mà bọn nhỏ vẫn còn ở nhà mà."

Khúc Phàm bất đắc dĩ chỉ chỉ vào chiếc mũi nho nhỏ của Thước Nhạc, "Em ấy nha, giờ đã thành người đàn ông gia đình tiêu chuẩn rồi, hai ta đã lâu không ở cùng nhau, lần trước đi Châu Phi vốn muốn hưởng tuần trăng mật thế mà cũng mang theo cả đám người, cũng chẳng có mấy thời gian ở cùng nhau. Giờ trong nhà ngoài Miu Miu ra thì đám nhỏ đều lớn cả rồi, cũng không cần em thời thời khắc khắc đi theo, đi có một tuần thôi mà. Gần đây không phải vườn cây được chỉnh đốn tốt lắm rồi sao, lao động trí óc vậy cũng rất mệt nha, nên nghỉ ngơi một thời gian đi thôi. Mai anh gửi báo cáo cho căn cứ, em giúp anh đi chọn người đi." Mấy ngày không gặp, hắn cũng rất nhớ, giờ trọng tâm cuộc sống của Thước Nhạc đều xoay quanh đám nhỏ, hắn cũng ghen chứ bộ.

Thay đổi tư thế nằm, "Chờ hai ngày nữa em sắp xếp xong cho tụi nhỏ đã."

"Mai phải xong, mốt đi rồi." Khúc Phàm hiếm khi ép bức.

Thước Nhạc đột nhiên nhớ tới việc ban ngày, hơi nhỏm dậy, "Vẫn chưa được, nhà chúng ta giờ đang bị người ta nhòm ngó đó." Nói lại chuyện ban ngày với Khúc Phàm.

"Anh đang nghĩ sao ở Đông viện lại mọc ra cây đào mà. Việc này không cần can thiệp nhiều đâu, cứ để cha mẹ hai nhà ra ngoài ở một tuần, để ba mẹ em mang Gia Gia Tiểu Tiểu với Phi Phi đến trường học trong căn cứ, bọn nó cũng sắp khai giảng rồi, giờ đưa đón cũng không tiện nên ở luôn lại trong căn cứ đi. Ba mẹ anh thì dẫn Miu Miu với Nữu Nữu về Khúc gia ở. Quả Quả học ngoại trú cũng về Khúc gia, Kỳ Kỳ vẫn ở lại nhà Thôi lão. Mọi người trong nhà cũng đi luôn, để chú Lâm ở lại trông nhà là được rồi. Ở đây cũng không có gì nguy hiểm, với năng lực của chú Lâm thì không gì không thể giải quyết, dù sao cũng phải giữ người lại nhà để còn báo án nữa. Đúng rồi, anh thấy Gia Gia học tiểu học trong căn cứ rất tốt, mai em thử nói chuyện với viện trưởng Trương xem có thể để tiểu Hổ vào đó học cùng không. Thằng nhóc đó khỏe

mạnh khảu khỉnh, tuy hơi ít nói nhưng rất thông minh, thiên phú cũng cao, không kém gì Gia Gia đâu." Khúc Phàm nói cằn nhằn liên miên.

Thước Nhạc nhìn hắn chằm chằm, "Anh bị cái gì kích thích vậy." Khúc Phàm lúc bình thường đâu thích lo mấy chuyện này đâu.

Khúc Phàm ngửa đầu nhìn đình màn, "Gần đây anh có thể phải đột phá, nhưng vẫn áp chế mãi, tốc độ tu hành lại tăng nhanh, tâm trạng không tốt lắm. Thêm nữa gần đây bận lo chuyện chọn lựa, hơi nóng nảy, không thì anh cũng không vội về sớm như vậy." Ôm Thước Nhạc thở dài, chỉ có ở bên cạnh Thước Nhạc thì mới có thể cảm thấy yên bình. Có thể bởi ở Châu Phi đánh một trận với voi trắng nhỏ, còn gần như chạy trốn trở về từ nước Pháp khiến hắn cảm thấy lo lắng. Khí thế trên người mấy ngày nay có hơi mất khống chế, khiến đám bộ đội đặc chủng trong căn cứ đều bị hắn dọa sợ, hôm nay hắn nói chuyện với lãnh đạo phụ trách ngoại vụ kia chuyện trở về, vị kia lúc đưa tiễn hắn lại giống như tiễn ôn thần ấy.

Thước Nhạc nghe Khúc Phàm nói vậy cũng hơi khẩn trương, đây đâu phải chuyện nhỏ, không chừng còn có thể bị tẩu hỏa nhập ma ấy chứ, "Được, mai em sẽ giải quyết mọi chuyện, ngày mốt đi với anh. Trong nhà có ba mẹ rồi nên không đáng lo. Giờ anh thấy sao? Không thì vào không gian ngồi đi." Trong lòng Thước Nhạc không có gì quan trọng hơn Khúc Phàm, đám nhỏ tương lai rồi sẽ trưởng thành, bước đi trên con đường của chính chúng, mà chỉ có Khúc Phàm sẽ nắm tay cậu đi đến tận cuối đời.

Vỗ vỗ cậu trấn an, ôm cậu nằm đó, nhắm mắt lại, "Không cần đâu, ở cùng với em thì tốt rồi, giờ không thể tu luyện nữa."

Thước Nhạc không lên tiếng, hai người ôm lấy nhau, tâm càng lúc càng an bình.

Ngày hôm sau, Thước Nhạc nói qua mọi chuyện với cha mẹ, lại sắp xếp hết mọi chuyện trong căn cứ, gửi báo cáo lên, đến tối ngồi máy bay quân dụng tới quân khu Tây Nam. Tuy rằng Khúc Phàm được nghỉ một ngày nhưng về sớm vẫn tốt hơn.

Ban ngày, Khúc Phàm tới cục cảnh sát xử lý chút chuyện, hắn đối với phương diện này hiểu rõ hơn, cảnh sát nơi này cũng quen biết hắn, bọn họ cũng sẽ nể mặt một chút. Sáng nay Lý Sáng cũng gọi điện cho Thước Nhạc, tỏ ra vô cùng tức giận, nói nhất định sẽ điều tra kỹ càng. Thước Nhạc cũng vòng vo vài câu với hắn ta, nói không sao, việc này cũng đã lỡ rồi, dù giờ tìm được chủ mưu thì tình huống nhà cậu cũng đã bị nói lộ ra ngoài rồi cho nên thay vì dựa vào người khác thì chẳng bằng dựa vào chính mình, dù sao trong nhà đã sắp xếp xong, cậu cũng không lo lắng. Việc này Lý Sáng đã đánh tiếng mà còn như vậy, chẳng khác nào tát vào mặt hắn. Cho nên, Thước Nhạc không vội, Lý Sáng cũng nhất định sẽ moi chủ mưu phía sau ra, cậu cũng chẳng cần thúc ép làm gì.

Lần này Thước Nhạc giao Miu Miu lại cho cha mẹ chăm sóc, thằng nhỏ giờ đã biết đi, nhưng tính cách trầm lặng nên rất dễ trông nom. Thước Nhạc cũng nói chuyện với nó, bảo mình phải đi một thời gian. Miu Miu rất thông minh, cả ngày đều bám lấy cậu, nhưng chờ đến khi cậu phải đi dù có không muốn vẫn ngoan ngoãn ngồi trong lòng mẹ cậu, thành ra lại khiến cậu đau lòng. Miu Miu nhà họ rất khiến người ta thương yêu mà.

Không phải không nghĩ tới chuyện mang theo nó đặt trong không gian, cả buổi tối Thước Nhạc không ngủ

mà lo nghĩ chuyện này, nhưng rồi vẫn phủ quyết. Tình huống của Khúc Phàm nhất định rất nghiêm trọng, nếu không hắn cũng sẽ không nói với cậu. Hắn tuyệt đối là kiểu người dù tự mình chịu khổ cũng sẽ không để người nhà lo lắng. Cho nên, nếu không đến mức bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không nói như vậy, cũng sẽ không chỉ vì một tin nhắn của cậu mà quay về. Thước Nhạc cứ lo nghĩ mãi rồi quyết định không mang theo, để cha mẹ trông nó vẫn rất yên tâm.

Khi tới nơi cũng đã mười một giờ đêm. Máy bay của họ bay thẳng vào sân quân khu, hai người lại ngồi xe đi vào căn cứ lâm thời của khu chọn lựa nhân viên.

Kể từ khi bước vào căn cứ, Khúc Phàm bắt đầu lãnh nghiêm mặt, Thước Nhạc khéo léo cảm nhận một chút nên cũng hiểu được lý do. Khu căn cứ lâm thời này tràn ngập sát khí nồng đậm, tinh thần lực ngưng kết bay lên, giữa nơi này thế mà hình thành một vực sâu. Nếu vào lúc bình thường Khúc Phàm sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng giờ tâm cảnh của Khúc Phàm đang không ổn định, cho nên vẫn có thể chịu ảnh hưởng.

Càng đi vào trong càng cảm thấy rõ ràng, nơi này lại vô cùng rõ ràng, không khỏi cảm thấy hoảng hốt, "Những người này được huấn luyện thế nào vậy, tinh thần lực của họ sao lại mạnh như vậy." Bọn họ cũng không phải dị năng giả.

Khúc Phàm nhíu mày, "Toàn bộ đều là lính giỏi, anh hy vọng bọn họ không thức tỉnh cũng có thể trở thành chiến sĩ ưu tú nhất." Đây là quyết định được Khúc Phàm đưa ra khi tiến vào nơi này, có rất nhiều người trước đó đến dự tuyển, đều là tinh anh, mà nơi này lại trong năm nghìn người chọn được năm trăm người, giờ năm trăm người còn lại hai trăm bảy mươi người. Hai trăm bảy mươi người này đều rất xuất sắc, đã vượt xa mong muốn của hắn.

Thước Nhạc híp mắt nhìn lên bầu trời nơi đóng quân, ở nơi họ không nhìn thấy, tinh thần lực tựa như đang sống, rốt cuộc huấn luyện thế nào mà tạo ra được kết quả như vậy. Những người này sau khi huấn luyện xong đều có thể vượt qua cả dị năng giả cấp hai, nếu như còn thức tỉnh thì họ sẽ trực tiếp vượt qua những đội viên tổ dị năng hiện giờ. Cục diện Cục Đặc vụ sẽ lập tức thay đổi.

"Hòa bình vài chục năm, hiệp nghị năm đó đã sớm không thể sử dụng nữa, bên phía Châu Âu cũng đang khó dàn xếp, cho nên chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng. Tuy rằng chúng ta không muốn tấn công người khác nhưng cũng nên bảo vệ tốt lãnh địa của mình. Anh nghĩ đã làm thì nên làm cho tốt. Cho nên, từ khi anh tiếp nhận nhiệm vụ này thì đã muốn làm như vậy. Ngày mai có thể sẽ có thêm một đám người đến đây, việc huấn luyện nơi này sẽ không để bất cứ ai mưu lợi. Mọi người đều sẽ phải trải qua hình thức huấn luyện như nhau, không vượt qua được thì phải rời đi. Nơi này lời anh nói là luật." Trên người Khúc Phàm tỏa ra khí thế mãnh liệt, ẩn ẩn lộ ra khí phách.

Thước Nhạc thấy Khúc Phàm cau mày, cảnh giới tiếp theo của Khúc Phàm là Diệt Thiên chi cảnh, đã ẩn ẩn lộ ra rồi, thời gian này quả nhiên không thể thả lỏng. Giai đoạn đột phá này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, trên thế giới này không có mấy người có thể ngăn cản hắn. Thước Nhạc khẽ than. Cảnh giới thứ hai của Khúc Phàm là cảnh giới Dục Thiên, ở cảnh giới kia hắn có thể tùy tâm sở dục nhưng vẫn luôn áp chế, như vậy không tốt, nếu có chuyện gì để hắn trút ra hết thì tốt rồi.

98. Chương 97: Huấn Luyện – Canh

Ngày hôm sau đi vào căn cứ thì Thước Nhạc đã biết những người này được huấn luyện như thế nào. Cường độ huấn luyện của những người này đều được tiến hành gấp ba lần so với bộ đội đặc chủng bình thường. Mỗi khi huấn luyện kết thúc, Khúc Phàm còn tiến hành huấn luyện tinh thần.

Phương pháp huấn luyện của hắn vô cùng đơn giản, chính là để khí thế của mình tản ra áp chế mọi người. Lúc mới bắt đầu, mọi người bị áp chế quỳ rạp trên mặt đất, hiện tại đã có người có thể đứng lên. Khúc Phàm tuyệt không lơi lỏng huấn luyện đối với những người đó. Hắn đã tiến vào cảnh giới thứ ba, tương đương với kỳ Nguyên Anh của người tu chân, giờ lại là lúc gay go nhất, khí thế vô cùng mãnh liệt, biểu hiện của những người này cũng rất tốt. Cũng chính vì vậy, Khúc Phàm rất có uy trên sân huấn luyện, đám người này rất sùng bái hắn, hắn là kẻ mạnh. Hai nhân viên Cục Đặc vụ đi cùng hắn đến đây cũng lần đầu tiên biết tới thực lực của Khúc Phàm, kỳ thật đây cũng là lần đầu tiên Khúc Phàm thể hiện thực lực của mình trước mặt mọi người.

Thước Nhạc không giúp ích gì được trong việc huấn luyện nhưng từ khi đến đây thì cậu bắt đầu tiếp nhận công tác hậu cần. Nhân viên công tác trong toàn căn cứ không nhiều lắm, chỉ có năm nhân viên phụ trách bếp núc cùng phụ trách hậu cần.

Sáng sớm Khúc Phàm đã nói với Thước Nhạc, bảo cậu trộn chút nước hồ vào thức ăn, Khúc Phàm không cách nào hài lòng với tốc độ huấn luyện của đám người này, hy vọng dùng nước hồ để cải thiện thể chất của bọn họ.

Tác dụng của nước hồ với người thường vẫn rất lớn, nếu những người này sau khi huấn luyện mà sử dụng thì nhất định rất tốt, nhưng về nước hồ trong không gian vẫn nên giữ bí mật. Những người này được huấn luyện với cường độ cao nên cũng cần lượng dinh dưỡng lớn, Thước Nhạc tạo một khu riêng, giúp những người này nấu chút canh bổ dưỡng. Nồi của quân nhân là loại cực lớn, tuy nhiên vẫn không thể đủ dùng cho mấy trăm người này. Thước Nhạc dùng năm chiếc nồi lớn, bắt mấy con gà trong không gian, lại đào thêm mấy củ nhân sâm, cẩu kỷ, táo đỏ, long nhãn, rồi cho thêm chút nước trong không gian, ninh thật lâu, cho dù có cảm thấy cơ thể biến hóa cũng sẽ không hoài nghi gì cả.

Đến trưa, nhóm binh lính đã trải qua sự tàn phá của việc huấn luyện cường độ cao sẽ được uống bát canh gà nóng hổi, mỗi người một bát, canh gà đậm vị, thịt săn chắc vô cùng ngon miệng, đáng tiếc mỗi người chỉ được có một bát. Thước Nhạc cũng muốn để họ ăn thêm nữa, nhưng người quá nhiều, mấy người trong ban bếp núc cũng chưa được uống nữa.

Bởi vì có canh gà, việc huấn luyện buổi chiều lại tăng thêm, tuy rằng mọi người hơi kháng cự trong lòng nhưng thân thể lại có thể ngoài ý muốn tiếp nhận. Đối với kết quả như vậy, Thước Nhạc cũng rất vui mừng. Đám người này càng có tinh lực thì Khúc Phàm càng có động lực, càng tiêu phí tinh lực thì tỉ lệ xuất hiện vấn đề càng thấp.

Đến chạng vạng, đám người mới cũng tới, những người này đa phần do người bên trên đưa tới, phần khác là nhân tài đặc biệt trên nhiều phương diện khác nhau.

Những người này vừa đến thì lập tức nhận ra điểm khác biệt, trong số đó có nam có nữ, khoảng chừng ba mươi tuổi, cao thấp béo mập đều có cả. Sau khi xuống xe, có lẽ vì đã ngồi xe quá lâu nên nhìn có vẻ mệt

mỏi, rất nhiều người ngồi luôn xuống đất nhưng cũng có một số người có tố chất, xuống xe rồi thì quan sát tình huống xung quanh, vẻ mặt cũng coi như có tinh thần.

Người đến từ căn cứ rất ít, ngoại trừ ba người Khúc Phàm được Cục Đặc vụ phái tới ra thì chỉ còn năm người ban bếp núc, năm người ban giặt giũ và Thước Nhạc. Ban bếp núc mỗi ngày phải chuẩn bị cơm cho hơn hai trăm người nên rất bận, lúc này lại đến thời gian huấn luyện, mọi người đều đã lên núi hết cho nên cả căn cứ đều rất yên tĩnh. Thước Nhạc giữ canh đã nấu xong trong nồi giữ nhiệt, trở về ký túc xá của Khúc Phàm sắp xếp lại một số tài liệu. Khi đám người kia trở về, cậu có thể nhìn thấy qua cửa sổ. Trong số những người ấy cũng có vài người có sức quan sát tốt, thế nhưng có thể phát hiện ra cậu ở trong này.

Ô tô rời đi, lưu lại khoảng một trăm người, không ai để ý đến họ.

Thời gian dần trôi qua, có người không kiên nhẫn nổi nữa mà la hét ầm ĩ, tuy nhiên, về tổng thể thì cũng không tệ lắm, có lẽ đại đa số mọi người đều biết ở đây làm gì nên cũng rất lãnh tĩnh. Thời gian chậm rãi trôi qua, khi mặt trời xuống núi thì đám Khúc Phàm huấn luyện trở về. Cả đám toàn thân trên dưới lấm lem bùn đất, quần áo ũng ướt dẫm hết cả, không còn nhận ra dáng vẻ ban đầu nữa, khuôn mặt cũng rất khốn đốn, hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất là trên lưng mỗi người đều có một chiếc túi lớn, từ những gì rơi vãi từ trong bao ra thì có thể biết được trong bao toàn là cát.

Nhóm đại binh sau khi đã trải qua huấn luyện cũng chỉ nhìn thoáng qua đám người đang đứng trong sân thể dục, đi tới sân thể dục tập hợp. Trải qua khoảng thời gian thao luyện này, đã giúp nhóm đại binh vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, hiện tại đã có thể thích ứng với cường độ huấn luyện hàng ngày, tuy nhiên, cường độ hôm nay lại tăng lên khiến họ có hơi mệt chút.

Đội ngũ tập hợp xong, Khúc Phàm đứng ngay tại sân bóng bàn trước mặt mọi người, nhìn thấy đám người này, phóng khí thế của mình ra. Kỳ thật đây cũng đơn giản như vậy, Khúc Phàm cũng phóng luôn cả nguyên khí của mình ra, những người bên dưới không những cảm giác được sự áp chế về mặt tình thần, còn có thể cảm giác được sự áp bức ** (??? Nguyên tác luôn, k biết đang nói cái rề), chỉ có người đã vào Kỳ cảnh mới hiểu được sự cường đại của hắn. Điều này giúp nhóm đại binh từ khiếp sợ ban đầu tiến tới việc có thể chịu được bây giờ, bọn họ đang tiến bộ dần. Hơn nữa, cách này của Khúc Phàm còn giúp họ nâng cao tinh thần lực, sau này khi gặp phải sẽ không gặptrường hợp ngay cả phản kháng cũng không thể.

"A….."

Giữa đội ngũ có một đội viên bị xé rách quần áo, cơ thể đột nhiên bạo trướng, hai mắt đỏ bừng, hùng dũng bước tới trước ba bước. Thước Nhạc cảm nhận thử, người này đã đột phá.

Khúc Phàm biết người đó, gọi Trương Hy, từ khi bắt đầu huấn luyện, hắn đã là tinh binh của đội ngũ, xem ra canh gà ban trưa đã phát huy tác dụng. Híp mắt, tăng mạnh áp chế với Trương Hy.

Trương Hy bước được ba bước liền cảm thấy áp lực xung quanh lại càng mạnh, khiến hắn phải dừng bước.

Mười lăm phút sau, Khúc Phàm dừng lại việc huấn luyện, vừa lòng nhìn mọi người. Lần đầu tiên huấn luyện, mãi cho đến khi kết thúc vẫn chưa ai có thể đứng lên, hiện tại mọi người đã có thể đứng thẳng hết,

một tháng sau, những người này đều có thể đột phá một chút, sức mạnh cơ thể tuyệt đối có thể đạt được trình độ của dị năng giả cấp B. Đây cũng sẽ trở thành một đội ngũ mạnh.

Khúc Phàm thu lại khí thế áp chế chứng tỏ huấn luyện ngày hôm nay đã xong, sau khi giải tán, mọi người lập tức đi vào khu nhà tắm bên cạnh, kỳ thật cũng chỉ là khu nhà tắm lâm thời mà thôi, một dãy vải bạt sắp xếp lung tung cũng đủ để mọi người cùng sử dụng. Khi họ đi vào sẽ cởi quần áo đặt vào một đầu nhà tắm, tìm chiếc vòi hoa sen tưới qua loa một chút nước rồi lại đi ra theo đầu kia, đầu bên kia có ngăn tủ riêng của từng người, trong mỗi ngăn đều có quần áo sạch. Quần áo bẩn tất nhiên có người giặt giúp họ.

Lúc này, những người mới phía bên kia sân thể dục bị hành động của những người này làm cho choáng váng. Tần Minh được Cục Đặc cần phái tới đây giúp đỡ Khúc Phàm mang theo đám người này đi ăn cơm. Những người này đi cả ngày cũng đã rất mệt rồi, hơn nữa nhìn thấy dáng vẻ huấn luyện của mọi người cũng không an ổn nổi, đi tới căng tin, ngồi đó mà không ai cử động gì cả.

Ở ban bếp núc, dưới sự giúp đỡ cũng đã sắp xếp xong mấy nồi canh lớn, lúc này những người tắm rửa xong cũng đi vào, thời gian ăn tối không bị hạn định nhưng mọi người cũng sẽ giả quyết nhanh chóng. Tuy nhiên, khi vào căng tin ngửi thấy mùi canh, bọn họ đều tới lấy canh đầu tiên. Bữa tối là cơm thịt bò, do đám người này có sức ăn mạnh, nên khi xới cơm hầu như đều dùng chậu để xúc. Trong vòng năm phút đã giải quyết xong bữa tối. Những người mới nhìn thấy mà trợn mắt há mồm.

"Vì sao chúng ta không có canh?" Trong đám người mới có người khẽ khàng nói.

Tần Minh tủm tỉm cười nhìn hắn, "Nếu các cậu có thể chịu được lượng huấn luyện lớn như họ vậy thì các cậu sẽ có thôi, tin tôi đi, rồi các cậu sẽ được uống." Nói xong vỗ vỗ vai người nọ, mắt nhìn bốn phía, ha ha, đám người này không nghĩ việc được chọn là một trò chơi vui vẻ đó chứ.

Thước Nhược bưng một chén canh đến trước mặt Trương Hy, "Phần thưởng."

Trong nước canh nổi lơ lửng vài cọng rau xanh, cũng không có mùi gì cả. Trương Hy nhìn Thước Nhạc, biết người này đi theo huấn luyện viên Khúc đến đây, canh bữa trưa và bữa tối đều do cậu ta làm, nhe răng cười liền uống hết sạch chén canh kia.

Uống xong chén canh, nửa ngày sau Trương Hy vẫn chưa hồi phục tinh thần, thật sự quá quá ngon, cho tới tận bây giờ cậu ta cũng chưa từng được uống canh nào ngon như vậy. Nếu để cậu miêu tả, vậy cậu không thể tả được, hơn nữa, sau khi uống canh, sâu trong cơ thể trở lên nóng hầm hập, những đau nhức do đột phá tạo ra cũng biến mất không còn nữa. Liếm liếm môi, Trương Hy lại nâng bát canh lên, liếm sạch sẽ bên trong. Uống ngon thật đó.

Nhóm đại binh bên cạnh nhìn động tác khoa trương của cậu ta, cũng nghiêng qua hỏi: "Vị thế nào?"

"Vị, còn ngon hơn cả canh gà nữa."

Thấy ánh mắt thiết tha của mọi người, Thước Nhạc cười cười, "Chỉ cần các cậu đột phá thì cũng được

uống thôi." Nói xong liền rời đi, canh này không phải người bình thường có thể uống được, rau xanh kia được trồng trong không gian thứ hai cơ mà. Tác dụng rất tốt, chẳng qua không mấy người có thể chịu được, ngay cả Trương Hy cũng vì đột phá giới hạn mà bị thương mới có thể uống. Tốt quá hóa lốp nha.

Quay lại với ký túc xá của Khúc Phàm, Khúc Phàm đang ngồi gọi điện thoại. "Được được, ba ba các con đang ở đây, con nói chuyện với ba ba đi." Giống như bọn nhỏ nói gì đó trong điện thoại, nhanh chóng đưa điện thoại cho Thước Nhạc.

"Alô…. Kỳ Kỳ sao vậy?…. không được, vậy sao được?…. Thôi lão nói sao…. Được rồi, phải mang theo đầy đủ bùa hộ mệnh đó…. Không được chạy loạn, phải luôn đi theo Thôi sư ca nhé…. nếu con mà xảy ra chuyện gì, về nhà ba sẽ xử lý con… được, tự cẩn thận đó. Trong nhà……." Thước Nhạc nói chuyện điện thoại liền nói hơn nửa tiếng, mấy đứa nhỏ trong nhà thay phiên nói chuyện với cậu, ngay cả Miu Miu cũng a a nha nha nói mấy câu, mặc cho người khác chẳng hiểu gì cả.

"Sư ca Kỳ Kỳ cũng thật là, còn nhỏ như vậy, khảo cái gì cổ chứ, đây là chuyện con mình làm được sao?" Thước Nhạc vừa gác máy liền giận.

"Không sao, để bọn nhỏ ra ngoài quan sát cũng tốt. Mà đội khảo cố nhiều người như vậy, không sao đâu."

Thước Nhạc lấy cơm tối từ không gian ra, vẫn còn nóng hổi, "Chờ xong mọi chuyện, chúng ta tới nhà Thôi lão xem thử, xem Kỳ Kỳ học đến đâu rồi, nó cũng đã đến tuổi đến trường."

"Ừm, em xem rồi lo đi." Khúc Phàm cầm bánh mì lên căn một miếng nói.

"Em đã xem qua đám người mới tới kia, ngoại trừ vài trường hợp cá biệt thì cũng không tồi, em cũng thấy Mục Thanh nữa, thằng nhóc đó cũng thú vị lắm, thấy em cũng không phản ứng gì. Không ngờ cậu ta lại bỏ qua việc học đại học thật."

"Năm trước, Tề Mục Phi có gọi điện tới, anh thấy cậu ta rất thích hợp, tính cách tốt, dù sao năm nay cậu ta mới học năm nhất cho dù không qua, vẫn có thể quay lại trường học. Vừa lúc nhân dịp huấn luyện này quan sát, nếu thích hợp, anh sẽ thu cậu ta làm đồ đệ."

Thước Nhạc nghe cũng thấy vui thay, tuy rằng cậu không lui tới nhiều với Tề gia, nhưng vẫn rất thích đứa em này. Tuy nhiên, tính cách và vân vân vẫn cần quan sát thử.

99. Chương 98: Khảo Nghiệm Khảo Cổ Lần Đầu Của Kỳ Kỳ (1)

"Được không? Bọn họ có thể kiên trì sao?" Thước Nhạc nhìn mọi người đang đứng trên sân thể dục huấn luyện mà có chút không đành lòng.

Khúc Phàm híp mắt nhìn nhóm người kia, "Lượng luyện tập của họ mới chỉ bằng một nửa bộ đội đặc chủng, nếu đã đến đây thì cũng đã chuẩn bị tâm lý trước. Lại nói, không phải còn có canh do em làm sao, thân thể họ không sao đâu. Kỳ thật giai đoạn khó khăn nhất đều đã qua, họ đã có thể thích ứng với kiểu huấn luyện này, giờ chỉ xem ý chí của họ thế nào thôi." Nhìn đám người trước mắt này, Khúc Phàm đột nhiên nghĩ tới việc huấn luyện khi hắn được chọn lựa, tuy rằng lượng huấn luyện của hắn khi đó không nhiều như họ, nhưng những người này không biết được những nguy hiểm hắn đã trải qua.

Thước Nhạc không biết nói gì, hơn một trăm người đến lúc trước, trải qua hai tuần huấn luyện, giờ chỉ còn lại hơn bảy mươi người ở lại. Tuy rằng cấp trên có chút không thích phương pháp này, nhưng đây là do họ tự từ bỏ, họ cũng không thể nói gì được. Có điều họ đặt ánh mắt lên những bộ đội đặc chủng do Khúc Phàm huấn luyện, những người này không phải ai cũng có thể thức tỉnh dị năng, những người còn lại chính là mục tiêu của họ, những người đó tuyệt đối chính là binh vương trong binh vương.

Nhìn thời gian, nhóm đại binh kia cũng đến giờ về, "Em đi trước." Vừa mới quay người, đột nhiên nhớ ra, "Kỳ Kỳ không gọi điện đã hai ngày rồi, nếu mai vẫn không có tin gì, em muốn qua xem thử." Tuy rằng biết Kỳ Kỳ sẽ không sao, nhưng cậu vẫn không nhịn được lo lắng.

Hai người ngay từ ngày đầu có tin Kỳ Kỳ mất tích đã muốn qua đó, nhưng Thước Nhạc với bọn nhỏ có cảm ứng, cậu cảm nhận được nó không sao, thậm chí còn cảm thấy Kỳ Kỳ có chút hứng phấn, cho nên hai người sẽ không vội. Giờ ba ngày đã trôi qua, họ cũng sắp không chờ được nữa. Kéo tay hôn lên trán cậu, "Yên tâm, Kỳ Kỳ không sao, nó mang theo nhiều bùa hộ mệnh như vậy cơ mà. Nếu còn không có tin, mai anh với em cùng đi. Việc huấn luyện bây giờ dù có không để ý vài ngày vẫn được mà."

Khẽ gật đầu, "Được." Tình cảm của Khúc Phàm với đám nhỏ cũng giống như cậu vậy.

Ngay tại lúc hai người lo lắng không thôi, Kỳ Kỳ ở ngàn dặm xa xôi cũng đang gặp phiền phức.

Từ khi Kỳ Kỳ học tập cùng Thôi lão, tính tình cũng trầm ổn hơn rất nhiều, bởi vì nó là đứa nhỏ Thước Nhạc sinh đầu tiên, cũng là đứa nhỏ chảy dòng máu chung của hai người nên tất nhiên được mọi người trong nhà yêu quý rất nhiều. Lại nói, điều kiện nuôi dưỡng của đám nhỏ rất tốt, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi. Tính cách Kỳ Kỳ rất tươi sáng, từ nhỏ đã sinh hoạt trong không gian của Thước Nhạc, lên núi xuống biển, từ trước đến giờ cũng không cấm nó nên thằng nhỏ có chút hoang dã. Thước Nhạc với Khúc Phàm đều dung túng Kỳ Kỳ, mãi cho tới khi Kỳ Kỳ to gan theo dõi người ta ở Pháp, rồi gặp chuyện kia, họ mới phát hiện, không thể dung túng trẻ nhỏ như vậy, cho dù nuôi thả cũng phải để chúng hiểu được đạo lý, hiểu được thị phi.

Từ khi cùng Thôi lão học tập, Kỳ Kỳ có hơi hưởng thụ phương pháp dạy học đó, đừng thấy nó còn nhỏ nhưng đều hiểu hết, nhà họ không giống như những nhà khác, tận mắt thấy ba ba sinh em trai, những quan niệm trong đầu Kỳ Kỳ đều thay đổi luôn, mà không gian của ba ba nữa, rất thần kỳ. Cho nên Kỳ Kỳ biết khi bọn nó còn sống thì sẽ không giống người khác được. Nó có thể làm bất cứ chuyện gì nó muốn, bọn họ đã giúp đám nhỏ không cần lo lắng chuyện tương lai, nó cũng đã từng tới nhà trẻ, tiếp xúc với những đứa trẻ khác, cảm thấy hoàn toàn không thuộc về cùng một thế giới.

Có thể theo Thôi lão học, Kỳ Kỳ rất vui, như vậy có nghĩa nó không cần cùng học với đám nhóc tì khóc nhè kia nữa, tuy rằng nó cũng chỉ là nhóc tì. Thôi lão là người rất tốt, khi ông dạy học trò sẽ không cứng nhắc, tuy rằng những cổ văn này đã không còn đóng vai trò chính trong xã hội hiện đại này nữa nhưng Kỳ

Kỳ biết, chính những thứ như vậy mới thật sự hữu dụng. Nó đã từng đọc qua hai, ba đề tài nghiên cứu, rất nhiều cái đều viết bằng những cổ văn khó hiểu này, nếu về sau nó muốn học, như vậy nền tảng cổ văn nhất định không thể thiếu được. Hơn nữa, viết thư pháp quả thật có thể khiến người ta tĩnh tâm, cũng giúp ích cho việc vẽ bùa chú. Huống chi, Thôi lão còn dẫn nó đến rạp hát, trà lâu, đi khắp đầu đường cuối ngõ, học được càng nhiều, nó càng hiểu về văn hóa cổ, càng thấy văn hóa Hoa Hạ bác đại tinh thâm. Nó thực sự rất thích.

Kết giao với đại sư huynh, Kỳ Kỳ lại tiếp xúc với một nền văn hóa khác, đồ cổ. Từ một món đồ cổ hiểu về lịch sử, biết về đủ loại chuyện xưa gắn liền với đồ cổ, đây quả là một chuyện kỳ diệu. Bằng con mắt của chính mình mua được dù chỉ món đồ cổ kém nhất cũng vẫn rất thỏa mãn. Cứ như vậy, Kỳ Kỳ đều rất thích tất cả các văn hóa cổ, mang theo tâm trạng tò mò nghiên cứu dấu vết của lịch sử.

Lần này đại sư huynh muốn đi khảo cổ, Kỳ Kỳ tốn rất nhiều thời gian mới thuyết phục được thầy và sư huynh, lại trưng cầu ý kiến của ba, lần đầu bước trên con đường khảo cổ.

Lần này những người giáo sư Thôi mang theo hắn đều là nghiên cứu sinh, hắn là giáo sư của đại học Yến Kinh hệ lịch sử, có nghiên cứu rất sâu với tạp học, còn là chuyên gia về đồ cổ, cũng rất thích tiểu sư đệ này. Nếu không phải ngay từ đầu đã bái cha mình làm thầy, hắn cũng muốn thu làm đồ đệ nữa mà, nhưng giờ cũng vậy thôi.

Đội khảo cổ có cả thảy mười chín người, khi tới nơi thì tìm hướng dẫn viên, mười người này cứ vậy cắm trại dã ngoại lên đường. Ở đây đều toàn những người chưa tới ba mươi tuổi, cũng không phải lần đầu tiên cùng thầy hướng dẫn ra ngoài, cũng rất quen thuộc với chuyện này. Tính cách giáo sư Thôi, Thôi Bác Đào, rất tốt, đối xử rất tốt với nghiên cứu sinh. Những học trò kia bởi vì học tập nên không có thu nhập, giáo sư Thôi lập tức trích từ kinh phí nghiên cứu của mình ra đưa cho mọi người, đảm bảo họ có thể chuyên tâm chuyện học hành nghiên cứu. Mỗi lần họ ra ngoài khảo cổ còn có tiền trợ cấp, cho nên những học trò đó đều rất nhiệt tình.

Trong số bảy học trò của giáo sư Thôi có hai nữ, đều là nghiên cứu sinh thạc sĩ. Hai người này rất có hứng thú với thằng nhỏ trong đội ngũ nghiên cứu kia, vóc dáng cũng không lùn lắm, một mét rưỡi, được chăm rất tốt nên khá mập mạp, tính tình vẫn hơi con nít, mặt, mày cùng mũi giống Khúc Phàm, những điểm khác lại giống Thước Nhạc, trên mặt vẫn còn chút mũm mĩm của trẻ con nhưng đã có thể nhìn ra rằng thằng nhóc này sau khi lớn lên sẽ anh tuấn nhường nào đâu. Kỳ thật vẻ ngoài mấy đứa nhỏ nhà họ đều rất khá, đều chọn được ưu điểm của hai người cha. Tiểu Tiểu giống Thước Nhạc nhiều hơn, Phi Phi lại giống Khúc Phàm nhiều hơn, Miu Miu khi vừa sinh ra có chút nho nhỏ, vẻ ngoài không xuất sắc được như mấy người anh, tuy nhiên qua mấy tháng nay đã có thể thấy được rằng đứa nhỏ này sau này lớn lên còn tuấn tú hơn cả mấy anh nữa, trên người mang theo khí chất đặc biệt không thể diễn tả, đặc biệt khiến người ta yêu thích.

Kỳ Kỳ mang dáng vẻ phấn điêu ngọc mài, ai thấy cũng đều yêu thích, huống chi hai người kia còn là nữ tính nữa mà, trên đường đi thường thường thích đùa với Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ không sợ người lạ, trải qua sự dạy bảo của hai người cha cùng thầy thì có thể cùng họ nói chuyện.

Mấy người này trong đội khảo cổ cũng thấy thằng nhỏ này rất lạ, ba lô của Kỳ Kỳ tựa như hộp nữ trang vậy, thứ gì cũng có thể lấy ra. Hơn nữa, mứt, thịt, cá nướng do nhóc con này lấy ra đều rất ngon, tuyệt đối không có bán bên ngoài. Dần dần, họ phát hiện nhóc đó là một người rất giỏi, thầy hướng dẫn của họ mang đến nhằm đả kích bọn họ. Nhóc chẳng những nắm chắc những tri thức cổ đại, hơn nữa năng lực

hành động cũng rất mạnh, xẻng Lạc Dương kia cũng dùng giỏi hơn hơn cả đám.

100. Chương 99: Rơi Xuống

"Kỳ Kỳ, thịt bò này mua ở đâu vậy, chị cũng muốn mua một chút." Cung Giai Tuệ tùy tiện ngồi lên hòn đá, tay cầm miếng thịt bò vừa ăn vừa nói. Tuy rằng không phải mùa hè nhưng hoạt động thăm dò mấy ngày này khiến da dẻ mấy người đều có chút ngăm đen. Có điều, Kỳ Kỳ quả nhiên đến để đả kích sự tự tin của họ, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, trải qua mấy ngày như vậy mà sức sống vẫn còn bắn ra khắp bốn phía, không hề làm ít hơn so với bọn họ, hơn nữa kiến thức căn bản cũng nắm rất chắc, những câu hỏi đưa ra đều rất đúng trọng tâm, chỉ hơi thiếu kinh nghiệm thôi.

"Ừm, chị Tuệ nè, đây cũng không phải mua đâu, là bà Ngô trong nhà làm đó." Bởi vì Thước Nhạc với Khúc Phàm gọi thím Ngô, Kỳ Kỳ cũng được thím chăm từ nhỏ tới lớn, tự nhiên sẽ gọi bằng bà. Tuy nhiên, giờ nhìn thím Ngô cũng chỉ mới khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi thôi, gọi bà thì hơi già rồi. Có điều, mọi người đều đã gọi quen, cũng sẽ không sửa. Mấy đứa nhỏ trong nhà, ngoại trừ Miu Miu chưa thức tỉnh không gian, những đứa còn lại đều đã quen dùng không gian của mình, ngay cả Quả Quả và Gia Gia cũng đều mang túi không gian bên người, sử dụng rất tiện lợi. Thước Nhạc cũng luôn sợ bọn nhỏ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thả rất nhiều đồ vào không gian, trước khi đi chuyến này, thím Ngô cũng chuẩn bị cho nó rất nhiều đồ ăn. Trong không gian lại rộng lại nhiều, không việc gì phải hạn chế bọn nhỏ.

"Giai Tuệ, cậu cũng đừng ăn nữa, đến giờ chuẩn bị bữa tối rồi. Mau tới giúp đi nào." Một cô gái khác trong đội, Lý Phi Phi lấy thức ăn ra, chuẩn bị nấu cơm.

"Aiz, đến đây." Cung Giai Tuệ bỏ nốt miếng thịt vào miệng, đứng dậy đi về phía Lý Phi Phi. Đoàn họ vốn dĩ có thể đi tới thôn bên cạnh ăn nhưng lại hơi xa, đi qua cũng mất nửa giờ, mỗi ngày ăn cơm lại tốn hai giờ, rất phí thời gian. Cho nên, cứ lập một cái bếp bên cạnh, tự nấu ăn, buổi trưa có thể làm mấy món chay, đến tối có thể làm thêm vài món, mọi người thay phiên nhau làm, cơm làm ra còn ngon hơn cơm hộp nhiều.

Kỳ Kỳ thấy hai cô chuẩn bị nấu cơm tối, giật giật miệng, ăn thức ăn trong không gian rồi lại ăn thức ăn nơi này, thật chẳng có vị gì cả. Thấy đại sư huynh vẫn còn đang làm việc, cầm lấy chiếc xẻng Lạc Dương be bé của nó, dựa theo lộ tuyến trước đó trong bản đồ, Kỳ Kỳ tiếp tục làm việc thôi.

Cào cào, xới xới, vỗ vỗ tay, công tác khảo cổ lần này chỉ sợ phải phí công thôi. Mấy ngày nay, mọi người đều không có thu hoạch gì, Kỳ Kỳ đứng thẳng dậy, nhìn địa hình bốn phía xung quanh, dựa theo những gì sư huynh từng nói, đây là một nơi phong thủy bảo địa, tuy nhiên, giờ xem ra tỉ lệ có cổ mộ không lớn.

Đá đá đất đá trên mặt đất, Kỳ Kỳ hơi uể oải, lần đầu tiên khảo cổ mà lại thất bại thì quả thật khiến người ta buồn bực mà.

Nghĩ vậy nó cũng chẳng còn tâm trạng nào mà làm việc nữa, ngồi xổm trên đất cầm gậy côn phủi phủi đất, vừa hay cách đó không xa có một hang nhỏ, thoạt nhìn giống như hang chuột đồng. Kỳ Kỳ cầm gậy nhỏ chọc a chọc, còn thật sự chọc ra được một con chuột đồng chạy ra, bụi bay mịt mù, tuyệt không đẹp chút

nào, không bằng tiểu Hắc.

Chuột đồng ngoài ý muốn chạy ra ngoài, dạo quanh một vòng rồi lại chạy đến trước mặt Kỳ Kỳ, miệng nhỏ động động…..

"Tao cũng đâu biết đây là nhà mày đâu… được, tao không chọc… à, chuột đồng khu này thật nhiều a… Aiz—- mày nói chúng mày rất quen thuộc khu này?…. Vậy mày nói tao biết ở đây có cái hố to nào hoặc đồ bằng đồng gì đó không?…. Đúng, sao mày biết chuyện cổ mộ…. mày đi vào?…. không được lừa người khác nha…. Thật hả?….hắc hắc vậy mai mày dẫn tao đi nha, yên tâm, sẽ không thiếu phần của mày… này, chỉ cần mày dẫn tao đi, cái này cho mày….. hứ—- thật không biết hàng, đây là phô mai ngon nhất mà các bà tao làm đó, không mua được ở đâu đâu đó…. Cho mày thử một miếng đó…. Tao không lừa mày đi. Vậy nhé, sáng mai mày qua đây tìm tao nha." Kỳ Kỳ thấy con chuột đồng kia chạy lại vào trong động. Trước kia, nó có thể nghe hiểu một chút ngôn ngữ của động vật, nhưng không quá rõ ràng, từ sau khi có được lực lượng thần bí, Kỳ Kỳ phát hiện sự thấu hiểu ngôn ngữ động vật của nó có tiến bộ thật lớn, nó có thể hiểu hoàn toàn những lời của động vật, nó vẫn luôn nói chuyện với nhóm động vật trong nhà nên bất giác chẳng thấy gì lạ cả, không ngờ đến đây lại có được kinh hỉ.

Dùng một miếng phô mai đổi được tin tức quan trọng như vậy, tâm trạng Kỳ Kỳ lập tức tốt lên. Đồ ăn buổi tối hơi khó ăn một chút cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng tốt đẹp của nó.

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, chưa kịp làm gì liền thấy con chuột kia đi đến trước mặt nó. Đợi một lúc khi sư huynh cùng nhóm học trò bắt đầu làm việc, Kỳ Kỳ đi theo chú chuột nhỏ đi tới ngọn núi bên cạnh. Bởi mới bước vào tháng ba, lá trên cây vẫn chưa phát triển hoàn toàn, từ mảnh đất hoang phía xa xa cũng có thể nhìn thấy dáng nó. Giáo sư Thôi nhìn thoáng qua phía nó rồi cũng kệ, Kỳ Kỳ bình thường vẫn luôn rất nghe lời, nơi này lại chẳng có dã thú gì.

Tại ngọn núi bên cạnh, dựa theo hướng dẫn của chuột nhỏ, Kỳ Kỳ dùng xẻng Lạc Dương bắt đầu dò xét, tố chất thân thể nó rất tốt, tuy rằng chưa chính thức Trúc Cơ nhưng trong cơ thể nó có rất nhiều linh khí còn có năng lượng truyền thừa của thần thú cho nên sức lực Kỳ Kỳ vẫn rất lớn, cũng chính vì thế nó dùng xẻng Lạc Dương rất tốt, cũng không cần dùng xẻng Lạc Dương chạy bằng điện như những người khác.

Dựa theo những chừng mực nhất định tiến hành tra xét, quả nhiên không lâu sau phát hiện cấu tạo và tính chất của đất khác biệt, Kỳ Kỳ cong miệng cười, gọi sư huynh đến. Đã có thể tìm được cổ mộ, về phần có đào móc hay không thì không phải việc nó có thể quyết định được. Tuy nhiên, trước đó, Kỳ Kỳ lại thưởng thêm cho chuột nhỏ một miếng phô mai lớn nữa.

Mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, bởi vì trước đó nông dân vùng này phát hiện ra đồ đồng thời Hán Đại, cho nên mới có chuyến khảo cổ lần này. Trải qua sự dò xét của họ, tìm được lối vào khu mộ táng, nơi này có vẻ như mộ của tướng quân thời Hán, tiếc rằng trước đó đã bị đạo qua, văn vật bên trong tổn thất một chút.

Trong quá trình khai quật, vì lại có thêm một nhóm người nữa đến, Kỳ Kỳ dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ không được phép tiến vào, mỗi ngày chỉ có thể nhìn ngắm xung quanh, tâm trạng không tốt chút nào. Tuy nhiên, chưa đến hai ngày sau, chuột nhỏ lại mang kinh hỉ đến cho nó.

Có lẽ miếng phô mai kia quá ngon, chuột nhỏ lại lặng lẽ chạy tới cạnh Kỳ Kỳ, nói cho nó biết có một nơi rất thần bí.

Kỳ Kỳ vừa nghe xong tinh thần tỉnh táo lại, đi theo chuột nhỏ lên núi. Núi non khu này thực ra rất bằng phẳng, cây cối cũng không quá rậm rạp, đi đến lưng chừng núi, dưới sự chỉ đường của chuột nhỏ đi đến một sườn dốc. Theo lời chuột nhỏ thì khu này có một cửa động, Kỳ Kỳ lấy xẻng ra bắt đầu đào. Cho dù sức nó có mạnh đến đâu cũng chỉ mới mười tuổi, tốc độ cũng không nhanh được. Hơn một tiếng sau, Kỳ Kỳ thấy lớp đất bên dưới, hơi hoài nghi, cạch…. Xẻng trong tay va vào tảng đá. Cẩn thận cào đi lớp đất xung quanh, rất nhanh vật kia lộ ra một góc, thoạt nhìn rất giống bia đá. Kỳ Kỳ thấy thứ mình vừa đào ra, hơi buồn bực, nếu muốn nhìn toàn cảnh nó có đào cả ngày cũng không xong nữa.

Không còn cách khác, Kỳ Kỳ gọi sư huynh đến, thầm nói với hắn. Nó cũng có chút mưu tính, trước đó nó tìm được cổ mộ, cuối cùng đào cũng không cho nó đào nữa. Tuy nó vẫn là trẻ con nhưng đâu có nghĩa nó không hiểu những quy tắc nơi này chứ, cho nên lần này cứ tìm sư huynh trước, dù nói sao cứ đào tấm bia ra rồi nói sau vậy.

Loại chuyện này sau đó có thể thương lượng mà. Sư huynh vừa nghe thấy lời Kỳ Kỳ, kỳ quái nhìn nó một cái, sau đó theo hắn tới chỗ đang đào, nhìn quanh bốn phía, nhéo nhéo đất nơi đó, sau đó cầm xẻng Lạc Dương của Kỳ Kỳ, đâm xung quanh theo quy luật. Hắn không biết thằng nhỏ có năng lực gì có thể tìm tới nơi này, nhưng vẫn cẩn thận chút mới tốt.

Kỳ Kỳ thấy động tác của sư huynh, mặt đỏ rực, hai huynh đệ sắp xong hiện trường, liền báo cho nhóm bên kia.

Lần này, Kỳ Kỳ không bị đuổi đi, dù sao thằng nhỏ này cũng đã hai lần phát hiện ra cổ tích, cũng coi như một loại năng lực. Nhiều người sức lớn, mấy thanh niên rất nhanh đã có thể moi được toàn bộ phiến đá ra. Sau khi thảo luận, nơi này đúng là một cửa đá, tuy nhiên có thể do núi lở, cửa đá đã không thể che được mật đạo sau đó, sau khi đào ra cũng để lộ một lỗ nhỏ để một người chui vừa. Trên cửa đá không có ghi chép gì, nhưng dấu vết bên trên cho thấy đây là do thủ công chế tạo thành.

Ba ngày sau, công tác khảo cổ bên phía mộ tướng quân vẫn đang tiến hành, bên này cũng chuẩn bị tiến vào mật đạo.

Cái gọi là mật đạo kia chỉ do đá sỏi tạo thành, thông đạo hướng xuống bên dưới, rất dài. Tuy nhiên, bên trong coi như rắn chắc, sự chuẩn bị của đội khảo cổ cũng không dùng đến, nhưng khiến người ta thất vọng là bọn họ phát hiện dấu vết của máy móc trên đó, nói cách khác, mật đạo nơi này là kết quả cận đại. Chờ đến khi bọn họ đi đến cuối thông đạo, nơi đó có một gian thạch thất, bên trong cũng không có gì, có điều phủ rất nhiều bụi.

Đại đa số mọi người đều không hứng thú với gian mật thất này, rời khỏi đó tiếp tục công tác đào ngôi Hán mộ kia, chỉ có Kỳ Kỳ cùng đại sư huynh nó có hứng thú. Thông đạo nơi này làm rất tốt, thoạt nhìn như một chỉnh thể, người kiến tạo rất dụng tâm, tuy rằng niên kỷ không lớn, nhưng cũng sẽ không ai vô công rỗi việc mà tạo một ngôi mật thất như vậy chỉ để chơi đùa.

Trải qua kiểm tra, mật thất vẫn rất an toàn, Kỳ Kỳ rốt cuộc được cho phép tiến vào, tâm trạng vẫn rất tốt.

Thằng nhóc kia vì đã nghe chuột nhỏ kia nói, tất nhiên biết trong này có bí mật khác, nhưng gõ loạn xạ cả ngày cũng không phát hiện ra cơ quan gì.

"Giáo sư, Giáo sư Tiền bên bảo tàng bảo ngài qua đó, bên kia đã có văn vật được khai quật." Quý Phong nhìn hai huynh đệ kia ngồi gõ gõ vách tường, giống như đang tìm gì đó.

"À, được." Thôi sư huynh ngoài miệng đáp lời nhưng tay không hề dừng lại, gõ tiếp.

"Kiến trúc nơi này tuyệt không vượt quá trăm năm, hoàn toàn không có giá trị, giáo sư ngài rốt cuộc đang tìm gì vậy?" Quý Phong tò mò hỏi, đi về phía trước. Mật thất hơi dốc, dáng người hắn cao, không thể đứng thẳng được.

"Không có gì." Thôi Bác Đào thuận miệng nói, lại thầm tính toán, gian mật thất này xuất hiện ở vị trí khiến người ta hoài nghi, hơn nữa phiến đá bên ngoài mật đạo cùng dấu vết trên mặt nó tuyệt đối chỉ dùng tay tạo thành, không hề giống công nghệ hiện đại, nếu không hắn cũng không tiến vào. Hắn vẫn luôn cảm thấy trong này có bí mật gì đó.

Quý Phong nhàm chán dạo quanh mật thất chưa đến mười mét vuông này, có gì nha, còn xây dốc như vậy nữa chứ. Vươn tay gõ gõ đá trên đỉnh đầu.

Ầm ầm…. "Mau chạy——" Thôi Bác Đào cảm thấy thạch thất rung chuyển, ôm lấy Kỳ Kỳ bên cạnh lao ra ngoài. Tuy nhiên, lối đi của hai người đã bị đất đá rơi xuống chặn lại, ba người nhất thời lăn thành một đoàn, có điều, họ rất nhanh phát hiện, mặc dù thạch thất đang chấn động, nhưng không sụp xuống. Tro bụi tán đi, họ thấy một cửa đá đột nhiên rơi xuống, ngăn cản lối đi của họ, mà tường đá phía đối diện lại mở ra, lộ ra thông đạo tối om.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mang-theo-khong-gian-di-tu-hanh